

Thiên Hữu

Contents

Thiên Hữu	2
1. Chương 1: Trở Thành Thất A Ca	2
2. Chương 2: Tái Ngộ	6
3. Chương 3: Hai Bé Vô Tư	9
4. Chương 4: Tuyệt Tàn	12
5. Chương 5: Hiểm Kỳ	14
6. Chương 6: Nhập Học	18
7. Chương 7: Lễ Vật	21
8. Chương 8: Mùa Hè	24
9. Chương 9: Diễn	27
10. Chương 10: Tịch Dương	30
11. Chương 11: Nguyệt Hạ Thành Song	32
12. Chương 12: Lớn Lên	36
13. Chương 13: Kết Bè Đàng	38
14. Chương 14: Gia Môn	41
15. Chương 15: Tuyệt Động	44
16. Chương 16: Làm Lành	48
17. Chương 17: Khó Hiểu	51
18. Chương 18: Lăn Đầu	53
19. Chương 19: Tặng Dược	56
20. Chương 20: Vây Săn	59
21. Chương 21: Thịt Nướng	61
22. Chương 22: Giả Ngốc	64
23. Chương 23: Tâm Sự	67
24. Chương 24: Ngã Bệnh	70
25. Chương 25: Thăm Bệnh- Quân Tâm	73
26. Chương 26: Triều Phát	76
27. Chương 27: Túi Thơm	79
28. Chương 28: Phúc Và Họa	82
29. Chương 29: Hôn Trộm	86
30. Chương 30: Đại Hôn Của Dận Chân	88
31. Chương 31: Gặp Chuyện Không Đầu	92
32. Chương 32: Bị Thương	96
33. Chương 33: Nhân Họa Đắc Phúc	99
34. Chương 34: Tiểu Thất Xui Xẻo	103
35. Chương 35: Thay Đổi	106
36. Chương 36: Dận Chân Bất An	110
37. Chương 37: Thất A Ca Hào Khí Ngát Trời	113
38. Chương 38: Huỳnh Đệ Tương Phùng	116
39. Chương 39: Thói Quen	119
40. Chương 40: Xả Chân Cứu Huỳnh	123
41. Chương 41: Khao Quân	126

42. Chương 42: Ai Quan Trọng Hơn	129
43. Chương 43: Say Rượu	132
44. Chương 44: Thẹn Quá Thành Giận	135
45. Chương 45: Xa Nhất – Gần Nhất	138
46. Chương 46: Bi Kịch Thành Thân Của Thất Thất	141
47. Chương 47: Nguyên Đánh Và Nguyên Đau	144
48. Chương 48: Tấn Phong	147
49. Chương 49: Biến Cố	150
50. Chương 50: Quyển Cẩm – Tứ Hôn	153
51. Chương 51: Hối Hận	157
52. Chương 52: Thiên Vị	160
53. Chương 53: Hiểu Ra	163
54. Chương 54: Tới Gần	166
55. Chương 55: Tứ Tứ Thành Thật	169
56. Chương 56: Huỳnh Đệ Tình Thâm	173
57. Chương 57: Tiểu Thất Muốn Phấn Đấu	176
58. Chương 58: Không Hiểu	179
59. Chương 59: Mê Tín Hại Người	182
60. Chương 60: Nước Chảy Thành Sông	185
61. Chương 61: Xác Định Lập Trường	189
62. Chương 62: Đã Định	192
63. Chương 63: Giúp Nhau – Lợi Cả Đôi Đường	195
64. Chương 64: Giết Tâm	198
65. Chương 65: Tứ Tứ, Người Là Trung Khuyển Nha	202
66. Chương 66: Quận Vương Gia	205
67. Chương 67: Bi Kịch	208
68. Chương 68: Vô Lại	211
69. Chương 69: Nóng Ôi Là Nóng	214
70. Chương 70: Biến Hóa	218
71. Chương 71: Không Được Phép Thua	221
72. Chương 72: Tâm Tư Đế Vương	226
73. Chương 73: Kinh Biến	229
74. Chương 74: Ý Chỉ	231
75. Chương 75: Kết Cục Đã Định	235
76. Chương 76: Kết Cục	239
77. Chương 77: Phiên Ngoại 1 – Cúp Tai	244
78. Chương 78: Phiên Ngoại 2 – Nếu Lúc Trước	248
79. Chương 79: Phiên Ngoại 3 – Thiên Cổ Giai Thoại	251

Thiên Hữu

Giới thiệu

Edit: NămBeta: Haru Thể loại: xuyên việt, Thanh xuyên, thiên chi kiêu tử, không ngược, 1×1, HE. Truyện Thiên hữu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-huu>

1. Chương 1: Trở Thành Thất A Ca

Mùa đông năm Khang Hi thứ hai mươi, trong Tử Cẩm thành từng trận tuyết lớn rơi không ngừng. Do vừa mới dẹp yên Loạn Tam phiên(1), Khang Hi gần đây tâm tình rất tốt, nên cả nhất phái hậu cung cũng đầy

thích thú vui mừng điều tốt lành này.

Trong không khí tốt lành này, có một đứa trẻ nằm trên nhuyễn tháp, nhìn một lư hương bằng đồng đến xuất thần, nhưng mà đứa bé đáng vẻ non nớt bé nhỏ như vậy lại có vẻ mặt trầm tư, thật sự có mấy phần buồn cười.

Thật ra Lý Hữu cũng không muốn bày ra đáng vẻ buồn cười như vậy, nhưng bất kỳ ai đang ngủ ngon trên giường lớn mềm mại, đến khi tỉnh dậy lại biến thành một em bé một tuổi đều sẽ cảm thấy khiếp sợ, nghi ngờ cùng không biết làm sao.

Liếc nhìn Chung ma ma đang lim dim bên cạnh, Lý Hữu khẽ cau mày, y tới nơi này đã hai ngày, ngoài việc biết được nơi này là Thanh triều, mình là Thất a ca, cái gì y cũng không biết. Dựa theo kiến thức lịch sử ít ỏi y biết từ đời trước, trong lịch sử Thanh triều, a ca đứng hàng thứ bảy rất có khả năng... là một người sẽ không tồn tại được.

Ở trên nhuyễn tháp cố gắng co co, Lý Hữu nhìn chân trái hơi có chút dị dạng của mình, trong lịch sử Thanh triều a ca trời sinh chân tật y biết là ai, đó chính là nhi tử thứ bảy của hoàng đế Khang Hi, Ái Tân Giác La Dận Hữu. Người này cả đời cũng không có bao nhiêu công trạng, bởi vì chân tật, ngay cả tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế cũng không có. Còn có một ngạch nương không được thánh sủng, trong lịch sử Thanh triều, quả thực người này không lưu lại thứ gì để người đời sau ghi lại.

Lý Hữu có chút cảm khái nghĩ, ngoại trừ chín nhi tử tranh đoạt ngôi vị, thật ra Khang Hy cũng có một nhi tử tàn tật như y không có công trạng gì. Kéo chiếc chăn nhỏ đắp lên người, Lý Hữu có phần chấp nhận, kiếp trước cha mẹ y chết sớm, kiếp này cái mạng này cũng coi như nhạt được, ngày sau chỉ cần không chọc giận Thái tử, xa lánh Bát a ca, cung kính đối đãi Tứ a ca, cũng liền có thể an toàn qua cả đời.

Tháng mười hai năm Khang Hi thứ hai mươi, Khang Hi đề xướng chủng đậu, các tiểu a ca trong cung cũng theo ý chỉ ngừa bệnh, sau đó là ngày lễ mừng tám chạp, kế tiếp là yến trừ tịch được tổ chức mỗi năm một lần.

Mà cũng chính vào ngày đó, Dận Hữu gặp được sinh mẫu của mình trong kiếp này, giai thị Thành tần. Y được Chung ma ma ôm vào phòng Thành tần, sau đó được Thành tần ôm vào lòng, mở mắt nhìn, Thành tần chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, gương mặt rất thanh tú, chẳng qua ở trong hậu cung này, Thành tần không có bao nhiêu xuất sắc.

Thành tần cẩn thận kiểm tra y phục trên người Dận Hữu, thấy không có gì trái lệ, hơn nữa cũng rất dày, mới gọi cung nữ bên cạnh đem một chiếc áo choàng dày cộm quần vào cho Dận Hữu, rồi chuyển y cho Chung ma ma nói, “Trông Thất a ca cho kỹ, hôm nay chủ tử các chung, a ca, cách cách đều phải đến, đừng có gây ra chuyện rắc rối gì.”

“Dạ”, Chung ma ma cũng hiểu được cái khó của chủ nhân, Thất a ca sinh ra chân tật, mặc dù không phải tật gì lớn, sau này cũng không ảnh hưởng đến việc đi lại hay hoạt động, nhưng mấy năm nay có vài hoàng tử ra đời, kì thực cũng không quá xuất sắc. Cộng thêm chủ nhân không được sủng, ở nơi hậu cung này, đương nhiên lại càng phải cẩn thận, trăm triệu lần không được đắc tội với chủ nhân ở các cung khác.

Thành tần ở tại Khải Tường cung, cách Càn Thanh cung – nơi tổ chức yến trừ tịch một đoạn, Dận Hữu vì còn nhỏ nên vẫn được ma ma ôm trong ngực, chỉ cảm thấy đi thật lâu.

Đến Càn Thanh cung, Dận Hữu cũng không cùng Thành tần chung một chỗ mà là bị ma ma ôm đến Thiên điện, vào một sương phòng, Dận Hữu cảm thấy trong phòng ẩm áp dễ chịu, chỉ tiếc mặt mình bị áo choàng che hơn phân nửa nên không nhìn rõ trong phòng bày biện cái gì.

“Nô tài thỉnh an Tam a ca, Tứ a ca, Ngũ a ca, các a ca cát tường.” Cảm thấy người ôm mình hành lễ quỳ, Dận Hữu tựa quây trong lòng ma ma, cảm thấy có chút tò mò, mấy vị a ca hiện tại còn là trẻ con, cũng không biết bộ dáng thế nào.

“Trong lòng ngươi là Thất đệ?” Chỉ nghe thấy một thanh âm êm ái vang lên, “Cho gia nhìn một chút.”

Ngay sau đó Dận Hữu cảm giác trên mặt mình lạnh lẽo, vốn góc áo choàng che ở trên mặt giờ bị dời đi, y liền thấy được một đứa nhỏ sắc mặt hồng nhuận, mày rậm mắt to, gương mặt trông rất đoan chính.

“Bộ dạng thật đáng yêu,” đứa nhỏ cởi cái túi hương trên người xuống, quơ quơ trước mặt Dận Hữu, khéo léo nói, “Nào, Thất đệ, gọi Tam ca, cái túi hương này liền cho người.”

Dận Hữu liếc cái túi tinh xảo, phỏng đoán bên trong có thể chứa thức ăn vặt của con nít thích ăn hoặc là đồ chơi nhỏ, tuy có chút tò mò các hoàng tử Thanh triều khi còn bé chơi cái gì, nhưng nghĩ tới vị Tam a ca kết quả bi thảm, Dận Hữu liền tắt ngay nửa điểm lòng hiếu kỳ, cũng không muốn quá hấp dẫn chú ý vị gia này, chỉ nói lảm bảm hai tiếng không có nhiều phản ứng.

Tam a ca Dận Chỉ trêu chọc một hồi, thấy Dận Hữu trắng trắng nộn nộn thật ngốc nghếch không thú vị, hắn mới bốn tuổi nên liền không có nhiều hứng thú trêu chọc, đem cái túi ném cho tiểu thái giám sau lưng Chung ma ma, ngồi trêu chọc Ngũ a ca Dận Kỳ mới hơn hai tuổi.

Dận Hữu thấy Dận Chỉ không có ý định để ý tới y nữa mới thở phào nhẹ nhõm, xoay xoay thân thể bị ôm có chút không thoải mái, đem đầu nghiêng qua một bên, liền thấy được trong góc một bé trai đang nhìn mình chằm chằm. Bé con này đáng dấp phần phần nộn nộn, thật đáng yêu vạn phần.

Dận Hữu mở mắt thật to, trong đầu như có trăm nghìn con ngựa chạy qua, đây chính là Ung Chính hoàng đế, đây chính là núi dựa tương lai của y, y có nên lấy lòng hay không đây?

“Thất a ca, vị này là Tứ a ca,” ma ma thấy Dận Hữu nhìn chằm chằm Dận Chân, ở bên tai Dận Hữu nói một câu như vậy, sau đó lại từng bước tới bên người Dận Chân, cũng ngồi xổm người xuống để cho Dận Chân thấy rõ Dận Hữu.

Tứ a ca Dận Chân hiện giờ được dưỡng dưới danh nghĩa của Hoàng quý phi, thân phận giữa mấy vị hoàng tử hiển nhiên tôn quý, Chung ma ma nào dám chậm trễ nửa phần.

Gương mặt Dận Chân cố làm ra vẻ nghiêm trang, hắn chỉ mới hơn ba tuổi, cho dù đã có phong độ của một a ca, nhưng trong mắt vẫn có chút ít tò mò hiếu kỳ về vị Thất đệ này.

Đang lúc Dận Chân ngẩn người, bé con ăn mặc như bánh bao nhỏ đưa ra một cái tay với hắn, trên mặt còn mang theo một nụ cười rực rỡ, “Khanh khách.”

Không biết bé con này cười, hay là đang gọi mình ca ca, Dận Chân lại bị cái tay trắng trắng nho nhỏ này hấp dẫn lực chú ý, liền đưa tay muốn cầm lấy bàn tay ấy.

“Nô tài thỉnh an các vị a ca, hoàng thượng có chỉ, truyền các vị a ca ngồi vào vị trí.” Một tiểu thái giám đi vào, cúi chào, đầu vai còn dính chút tuyết.

Nghe được hoàng a mã tuyên triệu, Dận Chân thu hồi tay, liếc nhìn Dận Hữu còn cười, đi tới sau lưng Tam a ca, yên lặng đi theo ra cửa.

Dận Hữu cũng không để ý, trên mặt vẫn mang nụ cười, cho đến khi Chung ma ma đem tay của y bỏ vào áo choàng, xuyên qua mấy lần hành lang, đi tới Càn Thanh cung, mới thu hồi tươi cười trên mặt, đổi thành một bộ dáng ngây thơ.

Bởi vì chân tật, y sẽ không trở thành đối tượng để nữ nhân trong hậu cung và các hoàng tử tính toán. Nhưng cũng bởi vì chân tật, nếu như không muốn bị người trong hậu cung lạnh nhạt, y phải cố gắng để bề trên yêu quý. Y không muốn sống cuộc đời khổ hạnh, nhưng cũng không muốn toan tính quá nhiều, ngược lại cái chân tật trên thân thể này là một thứ may mắn đối với y. Trong lịch sử nhà Thanh, kết quả của vị Thất a ca này so với những hoàng tử sau khi cửu long tranh đoạt bị thất bại là tốt hơn rất nhiều.

Chung ma ma ôm Dận Hữu tiến lên thỉnh an Khang Hi cùng Thái Hoàng Thái Hậu, Khang Hi đối với nhi tử trời sinh có tật này cũng không thiết tha, thưởng một đôi Ngọc Như Ý liền không nói thêm gì nữa. Ngược lại Thái Hoàng Thái Hậu đối với vị tăng tôn chưa bao giờ gặp mặt này cảm thấy rất quan tâm, liền ra lệnh Chung ma ma ôm lại đây xem một chút.

Dận Hữu nhìn nữ nhân lớn tuổi đem mình ôm vào trong lòng, mặc dù năm tháng phong sương để lại dấu vết trên mặt nàng, nhưng không khó nhìn ra, vị Hiếu Trang Thái hoàng Thái hậu tiếng tăm lẫy lừng trong lịch sử này đã từng là một mỹ nhân. Y cố gắng vươn một cánh tay ngăn ngừa từ trong áo choàng ra, hướng về phía Thái hoàng Thái hậu cười khanh khách.

Trừ tịch vốn là ngày vui mừng, cộng thêm bình định tam phiên, Thái Hoàng Thái Hậu trong lòng vốn cao hứng, hôm nay nhìn thấy Dận Hữu nhìn mình liền lộ ra khuôn mặt tươi cười, vốn Dận Hữu sinh ra đã rất đáng yêu, Thái hoàng Thái hậu bị y làm cho vui vẻ, “Hoàng đế, người nhìn một chút Tiểu Dận Hữu chúng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn này cười lên tựa như đồng tử chiêu phúc.” Vừa nói, liền để Tô Ma Lạp Cô cầm một chiếc khóa trường mệnh(2), tự tay đeo lên cổ cho Dận Hữu.

“Dạ phải,” Tô Ma Lạp Cô thấy tình hình này, cũng vui vẻ muốn khiến Thái Hoàng Thái Hậu cao hứng, “Nô tài thấy, Thắt a ca có phúc.”

Thành tần ngồi ở chỗ dành cho tần phi nhìn thấy Dận Hữu được Thái Hoàng Thái Hậu ôm vào trong lòng thì vô cùng khấn trương, hiện giờ nhìn thấy Thái Hoàng Thái Hậu đối với Dận Hữu lộ ra yêu thích, đúng là vừa sợ vừa vui, trong lúc nhất thời cũng không biết như thế nào cho phải.

Cùng chỗ mấy vị tần phi khác thấy thế, cũng đều rối rít tán dương Dận Hữu, tựa hồ có chí cùng nhau quên Dận Hữu chân tật, bất kể những lời này thật lòng hay là giả ý, Thành tần ngược lại cảm thấy, có một nhi tử ở nơi thâm cung này, đã là may mắn của nàng.

Nàng vốn không được sủng, nương gia cũng không phải là đại quý tộc, cho dù sinh hạ hài tử kiện toàn, cái vị trí kia cũng không phải là thứ nàng có thể muốn, hiện giờ Dận Hữu có tật, nàng ngược lại an tâm mấy phần.

Khang Hi thấy Thái Hoàng Thái Hậu đối với Dận Hữu yêu thích, cũng không khỏi cảm thấy tò mò, gọi Lý Đức Toàn đem Dận Hữu ôm đến trước mặt mình, nhưng không ôm vào lòng mà chỉ nhìn nhiều hơn một chút. Chỉ thấy bé con này mi mục thanh minh, cái trán sung mãn, bộ dáng khi cười quả thật có mấy phần giống chiêu phúc đồng tử trong tranh tệt, liền cười nói, “Ừ, rất tốt. Người đâu, ban thưởng Thành tần kim nhĩ sức hàm trân châu, kim trạc một đôi.”

Thành tần nghe Thánh thượng ban ân, vội quỳ xuống tạ ơn, bộ dáng cẩn thận kia, làm cho các tần phi vốn đối với nàng còn có mấy phần cảnh giác nhất thời mất đi hăng hái.

Khang Hi thấy Dận Hữu cười còn tươi hơn ban đầu, vươn ngón tay trạc trạc gương mặt non nớt của Dận Hữu, “Xem tiểu tử này, nghe trăm ban thưởng hoàng ngạch nương nó, cười đến vui vẻ như vậy, vậy người thử nói xem, trăm ban thưởng ngạch nương người, người có thể cho trăm cái gì.”

Dận Hữu trong lòng thất kinh, Khang Hi nói lời này đến tột cùng là vô ý trêu chọc trẻ con, hay là trong lời còn có gì khác? Tuy nói lời này có thể không phải là nói với y, nhưng dưới tình huống này, y nếu biểu hiện quá mức chú ý thì có phần không tốt, nhưng nếu không có phản ứng, chỉ sợ Khang Hi trong lòng mất hứng.

Dận Hữu hiện nay mới chỉ là một đứa bé, cũng không sợ mình thật sự chọc giận Khang Hi, vì vậy đưa tay nín lấy một góc tay áo long bào Khang Hi, sau đó cố làm thanh âm bập bẹ của em bé, “Phòngg. a mã.”

Nghe được Dận Hữu gọi mình hoàng a mã, tâm Khang Hi cũng nổi lên mấy phần ấm áp, rồi lại cười từ trong tay Lý Đức Toàn ôm lấy Dận Hữu, “Không phải là phòngg a mã, là hoàng a mã.”

“... A mã,” lúc Khang Hi ôm Dận Hữu lên, Dận Hữu cầm một miếng điểm tâm trên bàn đặt vào lòng bàn tay rộng lớn của Khang Hi, “a mã.”

Cánh tay nho nhỏ chạm vào lòng bàn tay Khang Hi càng thêm dày rộng, Khang Hi ngẩn người, sau đó cười nói, “Đây là lễ vật Dận Hữu tặng trăm à, lấy thứ của trăm tặng cho trăm?”

Dận Hữu như cũ chỉ ngây thơ cười.

Khang Hi cũng biết đây chỉ là đứa trẻ, lại trêu chọc trong chốc lát, đem đứa nhỏ cho Lý Đức Toàn, liền dẫn dò các cung nhân trông nom Thắt a ca cho thật kỹ, mới lại phụng bồi Thái Hoàng Thái Hậu tán gẫu.

Sau khi Dận Hữu được ôm xuống dưới, do thể chất tiểu hài tử dễ bị mệt, liền ngủ thật say.

Sau đó là một khoảng thời gian bình yên, đến yến trừ tịch hai năm sau Dận Hữu lại được Khang Hi ban thưởng, mặc dù không gây nhiều náo động, nhưng vẫn không để cho người trong hậu cung coi thường.

Cho nên mấy năm qua Dận Hữu sống rất thoải mái, nhưng điều đáng tiếc nhất là trong hai năm đó y hiếm khi được nhìn thấy các nhi tử của Khang Hi.

Sớm muộn cũng phải nhìn thấy, Dận Hữu vừa ở trong phòng luyện tư thế đi đường tiêu sái đẹp mắt, vừa ở trong lòng vạch ra kế hoạch cho cuộc sống tương lai.

(1) Loạn Tam phiên: Tam Phiên là chỉ Bình tây vương Ngô Tam Quế, Bình nam vương Thượng Chi Tín và Tĩnh nam vương Cảnh Tinh Trung. Ngô Tam Quế đóng quân tại Vân Nam, Thượng Khả Hỷ (cha Bình nam vương Thượng Chi Tín) đóng tại Quảng Đông, còn Cảnh Tinh Trung cháu của Cảnh Trọng Minh đóng tại Phúc Kiến, ba thế lực này đã hình thành Tam Phiên. Sau khi Thượng Chi Tín rút khỏi Tam phiên, Cảnh Tinh Trung ra hàng, thế sự liền thay đổi, Ngô Tam Quế phải rút về chỉ còn giữ được Vân Nam. Nhưng đầu năm 1678 Ngô Tam Quế vẫn cố xưng đế hiệu ở Hành Dương, đặt quốc hiệu là Chu. Chỉ 5 tháng sau Tam Quế già yếu mắc bệnh qua đời. Cháu Tam Quế là Ngô Thế Phan kế vị. Đến năm 1680, Khang Hi cho quân đánh vào Vân Nam, Ngô Thế Phan thất bại, bị dồn vào đường cùng, phải uống thuốc độc tự sát. Sang năm 1681 (tức Khang Hi năm thứ hai mươi), Khang Hi hoàn toàn dẹp được Vân Nam, chấm dứt loạn Tam phiên. (Xem chi tiết hơn tại đây.)

(2) Khóa trường mệnh: Miếng ngọc hình chiếc khóa khắc bốn chữ “trường mệnh phú quý” dùng cho trẻ đeo.

2. Chương 2: Tái Ngộ

Một đứa trẻ hơn ba tuổi bình thường nên có dáng vẻ như thế nào?

Dận Hữu không biết, y chỉ cảm thấy ma ma cung nữ cùng thái giám xung quanh đối với y vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, cứ như thể lơ là một chút thì y sẽ ngã. Cũng may kiếp trước y là một người trưởng thành ba mươi tuổi, không như những đứa trẻ nghịch ngợm khác, mỗi ngày y đều cầm bút lông luyện chữ đơn giản, hoặc đi dạo trong cung một chút, không để những cung nữ thái giám mang đến phiền toái, cuộc sống cũng xem như không quá nhàm chán.

Bây giờ Dận Hữu chỉ mới ba tuổi, không phải lo lắng rắc rối hiềm khích giữa các hậu phi, hơn nữa các phi tần ở đây cũng không giống như trong phim truyền hình, tùy tiện chạy ra ngự hoa viên hay hồ sen gì đó, mà các a ca từ sáu tuổi trở lên đều bị đưa đi học tập, làm gì có chuyện thường xuyên gặp được đại nhân vật.

Mùa đông năm ngoái, Thành tần dời đến Tây Sương Vinh Hòa cung, cho nên hôm nay Dận Hữu như thường ngày cẩn thận mặc y bào vào, mang theo thái giám Phúc Đa vẫn hầu hạ mình tới Vinh Hòa cung thỉnh an.

Hiện nay Vinh Hòa cung vẫn chưa có chủ nhân, nhưng trong cung còn có Đức tần ngang cấp với Thành tần rất được sủng ái, cũng chính là Hoàng thái hậu sau này, cho nên khi Dận Hữu vào phòng Thành tần thì đã thấy Đức tần xinh đẹp ôn nhuận như ngọc ở đó.

“Hài nhi thỉnh an ngạch nương, thỉnh an Đức ngạch nương.” Dận Hữu kính cẩn tiến lên cúi chào, lễ nghi vô cùng đúng chuẩn, trên mặt tràn đầy cung kính.

“A, hài tử này thật là, sao đa lễ như vậy, mau đứng lên, mau đứng lên,” Đức tần thấy Dận Hữu chỉ mới ba tuổi mà khi hành lễ không có chút sai sót thì trong lòng thầm khen, đứa nhỏ này cũng coi như thông minh, đáng tiếc không được ông trời yêu quý. Nghĩ tới đây, vẻ mặt nàng liền vui vẻ, để Dận Hữu đi tới trước mặt mình, cho Dận Hữu một hà bao chứa đầy đồ ăn vặt rồi cười nói với Thành tần, “Tỷ tỷ, Dận Hữu nhu thuận như vậy, muội muội nhìn liền thích.” Mặc dù so với Thành tần, Đức tần được sủng hơn, nhưng khi vừa nhập cung đã được phong làm tần, so với Thành tần thì muộn hơn, gọi một tiếng tỷ tỷ cũng không quá.

Thành tần mặc dù không thông tuệ, nhưng là một nữ tử hiểu biết, nàng nghe Đức tần khen, trên mặt chỉ lộ ra nét cười nhạt, gật đầu với Dận Hữu một cái, “Đứa nhỏ này có gì tốt đâu, cả ngày cứ mặt mày ủ rũ, nếu nó thông minh như Lục a ca, ta đây sẽ phải tạ ơn Bồ Tát.

Đức tần cũng chỉ cười, trong lòng nàng vẫn luôn oán hận, đứa nhỏ đầu tiên nàng sinh hạ, bởi vì lúc đó địa vị còn thấp kém, đành phải để nữ nhân khác ôm đi, bây giờ đứa nhỏ kia thấy nàng, cũng chỉ luôn lãnh đạm,

mà ngay cả nửa ánh mắt hay cúi chào cũng không có. Hiện tại vì được hoàng thượng thương yêu, Dận Tộ may mắn có thể sống tốt, Dận Tộ xưa nay thông minh, chỉ tiếc thân thể yếu ớt, nếu chuyện không hay xảy ra, nàng phải làm thế nào mới tốt đây?

Nàng biết Thành tần an phận thủ thường, ngay cả Thất a ca bị đưa về Nam Tam viện, Thành tần trên mặt cũng là nhân nhạ. Tần phi địa vị thấp sinh con phần lớn đều được chủ nhân cung khác nhận nuôi, Thất a ca này nhưng lại bị đưa tới Nam Tam viện, cũng không biết là do Thất a ca này thân có tật nên chủ nhân các cung không muốn nuôi dưỡng, hay là hoàng thượng có dụng ý khác.

Vô luận là nguyên nhân gì, Đức tần đối với Thành tần ngược lại có hai phần đồng cảm, đối với Dận Hữu cũng nổi lên hai phần yêu thương thật lòng.

Thật ra thì tật ở chân Dận Hữu cũng không rõ rệt, tư thế đi bộ so với người thường hầu như không khác mấy, nhưng cho dù là hầu như, ở trong hậu cung này, cứ có một tí khuyết điểm như vậy là đủ khiến y cả đời vô duyên với đế vị.

Một a ca hiểu chuyện rồi lại vô duyên với đế vị, luôn khiến các nữ nhân trong hậu cung lúc buồn chán sinh lòng đồng cảm cũng yêu thương.

Đức tần lại dứt mấy hạt bí đỏ cho Dận Hữu rồi liền đứng dậy rời đi, để lại mẹ con hai người ở trong phòng.

Thành tần dặn dò chút chuyện Dận Hữu phải chú ý, lại hỏi y chuyện cuộc sống thường ngày, nhìn đứa nhỏ chỉ mới ba tuổi nhưng bởi vì mình không thể cưng chiều mà cố làm ra vẻ từng trải, trong lòng Thành tần chua xót, sửa lại cổ áo cho Dận Hữu một chút rồi dặn dò mấy câu, bởi vì trong cung mỗi tiếng nói cử động đều có người nhìn, nàng cũng không dám để Dận Hữu ở lại với mình quá lâu, lại không đành lòng nhìn Dận Hữu mấy cái rồi để y đi.

Dận Hữu ra khỏi Vĩnh Hòa cung, trong lòng cảm thấy ấm áp, nữ nhân này thật lòng yêu thương y, mặc dù mỗi lần y đến thỉnh an thì vẻ mặt nàng luôn thản nhiên.

Đôi chân ngắn ngủn bước từng bước đi về Nam Tam viện, không ngờ đến nửa đường gặp phải Thái tử trên người mặc áo màu vàng rực rỡ, phía sau hắn còn có mấy a ca đi theo, Dận Hữu không dám nhìn kỹ, vội cúi đầu thỉnh an, “Thỉnh an Thái tử ca ca, thỉnh an các vị ca ca.”

Bởi vì hôm nay sư phó cáo bệnh, nên mấy vị a ca đều tới chỗ Hoàng quý phi nương nương ăn, nào biết sẽ gặp phải tiểu a ca tầm thường này.

Thái tử lúc này chỉ mới mười tuổi, thấy Dận Hữu cúi đầu, liền nói, “Ngẩng đầu lên.”

Chờ bé con đang chôn đầu ngẩng lên, Dận Nhưng mới phát hiện, Thất đệ tầm thường này dung mạo rất được, khuôn mặt nhỏ bé hồng nhuận phối với mắt to hắc bạch phân minh, làm cho người ta nhìn liền không nhịn được sinh lòng yêu mến, vì vậy lại không nhịn được hỏi, “Người vừa đi đâu?”

Bé con hình như hơi căng thẳng, lại cúi đầu nín nín vạt áo, “Hồi Thái tử ca ca, đệ đệ đi thỉnh an ngạch nương.”

Dận Hữu còn bé, giọng nói mềm mại, tựa như con mèo nhỏ gãi gãi trong lòng người ta. Thái tử nghe thấy vui lòng, vì vậy mở miệng nói, “Thái tử ca ca dẫn người tới chỗ Hoàng quý phi ăn điểm tâm, người đi không?”

“Hoàng quý phi?” Bé con nghiêng nghiêng đầu, trong mắt tràn đầy vui mừng, “Là ngạch nương rất đẹp kia sao?”

Dận Nhưng thấy dáng vẻ này của bé con, giễu cợt hỏi, “Người biết cái gì gọi là đẹp sao?”

Dường như lá gan bé con lớn hơn một chút, ngẩng đầu lên nói, “Như bức họa vẽ tiên nữ tỷ tỷ trong đêm trừ tịch, rất đẹp.” Nói xong, vì muốn gia tăng độ tin cậy, còn kiên định gật cái đầu hạt dưa một cái.

Thái tử thấy thế liền cười một trận, trêu chọc mấy câu, sau đó để cho Dận Hữu đi theo một đám a ca tới Chung Túy cung, hẳn là Thái tử, dĩ nhiên đi tuốt ở đằng trước.

Dận Hữu lúc này mới thấy rõ hai vị a ca khác đi theo, hẳn là Tam a ca và Tứ a ca, y bước theo sau lưng ba đứa nhỏ sáu tuổi hết sức vất vả, nhưng y cũng không dám để tiểu thái giám ôm, không thể làm gì khác hơn là cố gắng vui vẻ chạy theo Tam a ca và Tứ a ca.

Mặc dù không biết tại sao Thái tử lại để cho y – một người không có nhiều công dụng đi theo phía sau hẳn, nhưng Dận Hữu cũng không dám làm vị Thái tử này mất hứng, dù sao Thái tử cũng là nhi tử Khang Hi sủng ái nhất, hơn nữa bây giờ còn là Thái tử.

Dận Chân quay đầu, nhìn Dận Hữu lão đảo nghiêng ngả đi theo sau, không biết tại sao liền nghĩ đến ký ức mơ mơ hồ hồ lúc ba tuổi, đứa nhỏ này được bọc như cái bánh bao, còn có gương mặt vui vẻ kia, cùng với cánh tay vươn ra. Cho tới hai năm sau đó, mỗi lần trong cung cử hành yến hội, hẳn đều nhìn bé con này nhiều hơn. Hiện giờ cho dù bé con vẫn cần ma ma ôm nhưng lại chạy theo phía sau hẳn, không biết chân của nó có chịu được không.

Nghĩ tới đây, Dận Chân dừng bước, đợi bé con chạy tới bên người thì đưa tay ra, vì ngượng ngùng mà vẻ mặt thẫn thờ.

Nếu Dận Hữu thực sự là một đứa trẻ ba tuổi, nhất định sẽ vì vẻ mặt Dận Chân mà cảm thấy khiếp sợ, nhưng Dận Hữu không phải đứa trẻ ba tuổi thật, mà là một đại thúc ba mươi tuổi mang thân thể ba tuổi, y nhận ra đứa nhỏ sáu tuổi này đang không được tự nhiên, gương mặt xinh đẹp cứng ngắc, ngược lại cảm thấy có vẻ đáng yêu. Không chút do dự đặt tay mình vào lòng bàn tay Dận Chân, sau đó cười với Dận Chân một cái thật tươi.

Dận Chân vì thấy Dận Hữu cười mà đỏ mặt, không được tự nhiên quay đầu sang một bên. Cho dù là hoàng tử sinh hoạt tại hậu cung, nhưng hiện tại hẳn mới chỉ sáu tuổi, vẫn là đứa nhỏ đặc biệt ngây thơ.

Dận Hữu nhìn Dận Chân đỏ mặt, trong lòng lại nghĩ, cho dù là đế vương mặt sắt trong lịch sử cũng từng trải qua thời kỳ ngây thơ, ít nhất khi y đang cố sức đi, đứa nhỏ này cũng chìa tay ra với y.

Đến Chung Túy cung, chờ thái giám truyền, sau đó Dận Hữu mới được Dận Chân dắt vào trong phòng hoàng quý phi Đông Giai thị.

Trong lịch sử, Đông Giai thị là một nữ tử thông tuệ xinh đẹp, Dận Hữu từng gặp nàng vài lần ở yến trừ tịch, quả thực là một nữ nhân tốt đẹp hiền lành, nhưng chân chính đến gần nàng, có lẽ đây là lần đầu tiên.

Đông Giai thị thấy Dận Chân dắt Dận Hữu đi vào cũng có chút bất ngờ, nhưng khi nhìn hài tử ba tuổi nghiêm trang thĩnh an, Đông Giai thị cũng cảm thấy vui vẻ, đem trái cây tươi hoàng thượng ban thưởng cho mấy a ca, hỏi Thái tử và Tam a ca một chút chuyện hàng ngày, mới hỏi tới Dận Hữu đang cúi đầu ăn quýt, “Thất a ca, ngạch nương người có khỏe không?”

Dận Hữu nghe vậy, vội vàng đặt quả quýt trong tay xuống, đứng dậy cúi chào trả lời, “Hồi Đông ngạch nương, ngạch nương khỏe, đa tạ Đông ngạch nương quan tâm.”

“Tốt lắm, mau ngồi xuống,” Đông Giai thị cười, lại dứt hai miếng điểm tâm cho Dận Hữu, nói với Dận Chân đang ngồi bên cạnh Dận Hữu, “Tứ a ca, người là ca ca, phải chăm sóc đệ đệ thật tốt.”

“Dạ, ngạch nương,” Dận Chân nài thanh nãi khí trả lời, đem quả quýt trong tay kín đáo đưa cho Dận Hữu, “Cho người ăn.” Hẳn là thật lòng thích đệ đệ đáng yêu này, cho nên thứ này cho cũng là cam tâm tình nguyện.

Dận Hữu nhìn quả quýt trong tay, những thứ này ở hiện đại mà nói thì không phải thứ hiếm lạ gì, nhưng hiện tại, ngạch nương y không có những đồ thể này, chỉ biết rằng nó không rẻ như cái trắng. Y đem múi quýt đã lột vỏ trong tay đưa tới bên miệng Dận Chân, tay giờ thật cao, “Ca ca, ăn.”

Tay Dận Hữu trắng trắng nõn nõn, không có đứa trẻ nào không có bệnh thích sạch sẽ, cái tay trắng nõn giờ múi quýt trong veo nhìn đáng yêu đến cỡ nào. Hơn nữa, Dận Chân nghe y gọi mình là “ca ca” chứ không xa cách như “tứ ca”, nhất thời đứa nhỏ sáu tuổi này sinh ra ý thức trách nhiệm ca ca phải chăm sóc quan tâm đệ đệ, vì vậy Ung Chính đế vĩ đại trong lịch sử tựa như tiểu đại nhân sờ sờ đầu Dận Hữu, “Ta không ăn, người ăn.” Hẳn biết những thứ này với thân phận tần phi không đủ cao thì không có, cho nên Thất đệ cũng không có nhiều cơ hội được ăn những thứ này.

Đem thứ đáng quý nhường cho mình, nhất định là coi trọng mình. Dận Chân nghĩ tới đây, càng nhìn càng thêm yêu quý Thất đệ.

Dận Hữu không ngờ rằng một hành động lấy lòng nho nhỏ như vậy sẽ khiến bé trai sáu tuổi sinh ra ý thức trách nhiệm lớn đến thế, chẳng qua y chỉ quần lấy Dận Chân như cái quấy thường, sau đó đem quýt đưa tới tận miệng hắn, cho đến khi Dận Chân ăn quýt, hai mắt Dận Hữu mới cong thành hình trăng non.

Làm một lão nam nhân ba mươi tuổi mà không biết xấu hổ dùng phương thức này để lấy lòng một đứa nhỏ, Dận Hữu không chút ngượng ngùng, mà còn có ý giương cờ bám gót Tứ a ca, từ nay về sau kiên định không thể lay chuyển, để cho mình lúc về già có thể an toàn dưỡng lão, không bị lặn qua lặn lại sống không bằng chết.

Bởi vì vị Ung Chính hoàng đế trong lịch sử này tâm nhân bấy giờ chưa lớn, mà chân lý của tình hữu nghị là phải nắm bắt từ khi còn bé.

3. Chương 3: Hai Bé Vô Tư

Từ trước đến nay Dận hữu chưa bao giờ tin rằng trong hậu cung sẽ có nữ tử thuần khiết trong sáng, cho nên y không thật sự nghĩ rằng Đông Giai thị vì thấy y đáng thương mới bảo Dận Chân chiếu cố mình thật tốt.

Đông Giai thị là ai, nàng là biểu tỷ của Khang Hi, là một vị hiền phi nổi danh trong lịch sử, Khang Hi đối với nàng có lẽ không có tình yêu, nhưng nhất định có kính yêu. Thái độ của Khang Hi đối với nàng khác hẳn so với những nữ nhân khác. Mà nàng dưới gối không con, đã sớm đem Dận Chân trở thành con của mình, làm một mẫu thân vì con của mình mà tính toán.

Dận Chân chiếu cố hoàng tử khác, có lẽ sẽ bị Khang Hi hoài nghi là tuổi còn nhỏ lại tâm kế thâm trầm, lập bang kết phái. Nhưng nếu chiếu cố người mà mẫu gia không có thể lực, hơn nữa Dận Hữu lại không có khả năng thừa kế ngôi vị, điều này sẽ chỉ khiến Khang Hi cảm thấy Dận Chân nhân hậu, thương yêu ấu đệ.

Người hoàng gia luôn vô tình, rồi lại hi vọng những người khác hữu tình hữu ý, trong lòng đế vương, có lúc chính là kỳ quái như vậy.

Thanh triều chỉ dùng hai bữa cơm, Dận Hữu bắt chợt hiểu ra, khó trách các tần phi có tấn vị cao trong hậu cung luôn chuẩn bị điểm tâm để trong phòng, chẳng phải là sợ bị đói bụng sao?

Bữa trưa, Đông giai thị ngồi cùng mấy vị a ca, nàng liếc nhìn Dận Hữu ngồi bên cạnh Dận Chân, tuy chỉ mới ba tuổi, nhưng tư thế ngồi quy củ, không có chút gì nghịch ngợm của trẻ con, trong lòng nàng thầm gật đầu, nếu là đứa nhỏ này, cho dù Dận Chân thân cận với nó nhiều một chút cũng không sao.

Trên bàn cơm không người nào nói chuyện, Dận Hữu được thái giám bên cạnh hầu hạ dùng cơm, thỉnh thoảng lại giương mắt quan sát mọi người, tuy Thái tử chỉ mới mười tuổi, nhưng mỗi lời nói hành động đều mang theo uy nghi chỉ hoàng gia mới có, cử chỉ ưu nhã, quả thực làm cho người ta nhìn mà thấy cảnh đẹp ý vui.

Đời sau đối với vị hoàng thái tử thông tuệ này cũng có nhiều ghi chép, có điều một vài phim truyền hình lại khắc họa thái tử ngu xuẩn như heo. Ngẫm một chút liền biết, thái tử mà Khang Hi tự mình dạy dỗ không thể nào ngu dốt, thậm chí có thể nói là thông minh, nếu không làm sao Khang Hi có thể sủng ái hắn nhiều năm như vậy, thậm chí sau khi phế Thái tử lại cố gắng thuyết phục mọi người lập lại Thái tử.

Tam a ca cử chỉ cũng mang theo phong phạm của riêng mình, nhưng so với Thái tử, lại kém chút uy nghi, nói cho cùng, cũng coi là nhân vật xuất sắc.

Liếc nhìn Dận Chân bên cạnh, hắn chỉ mới sáu tuổi, sống lưng thẳng tắp, khi ăn không hề phát ra chút tiếng động nào, vẻ mặt nghiêm túc, không hề mất đi khí độ của một a ca, nhưng không hiểu tại sao Dận Hữu lại cảm thấy Dận Chân như vậy mang theo vài phần đáng yêu.

Chẳng lẽ bởi vì gương mặt Dận Chân này dễ nhìn? Dận Hữu vì mình trông mặt mà bắt hình dong cảm thấy khinh bỉ tự đáy lòng.

Dùng xong bữa, Đông Giai thị đích thân lau sạch mặt cho Dận Chân, nét dịu dàng trong mắt không có một chút giả dối. Dận Hữu ngoan ngoãn đứng ở một bên nhìn đồng hồ lớn phương Tây trong phòng mà ngẩn người.

Thái tử nói chuyện với Đông Giai thị một lát rồi liền đứng dậy cáo từ, Tam a ca thấy Thái tử đi, cũng không có lý gì mà lưu lại, liền theo sau Thái tử.

Dận Hữu thấy hai người đều đi, hiển nhiên cũng không tiện tiếp tục ở lại Chung Túy cung, y đứng dậy cúi chào Đông Giai thị, “Đông ngạch nương, Dận Hữu cũng nên cáo từ.”

Đông Giai thị đứng dậy kéo tay của y ngồi xuống, khăn tay mang theo mùi hương thơm ngát sượt qua khuôn mặt của y, “Hài tử này, không có công khóa, vội vã trở về làm gì, bảo Tứ ca dẫn ngươi vào phòng chơi.”

Đông Giai thị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của đứa nhỏ đỏ hồng, dường như có chút ngưng ngừng, nhưng hai mắt đã sáng lấp lánh, “Không phải Tứ ca ca có công khóa sao?”

Rõ ràng muốn cùng Dận Chân chơi, vẫn còn nghĩ tới công khóa cho ca ca, quả thực là hảo hài tử, Đông Giai thị cười càng thêm ôn hòa, xoay người sờ sờ đỉnh đầu Dận Chân, “Dận Chân, đi đi.”

Dận Chân nhìn Đông Giai thị một chút, lại nhìn bé con đáng yêu bên người, chủ động kéo tay Dận Hữu, “Thất đệ, ta dẫn ngươi đi chơi.”

Dận Hữu liếc nhìn bàn tay mình đang bị nắm lấy, khoe miệng vừa kéo, bạn tốt tay trong tay sao? Phải để một tiểu hài tử sáu tuổi dẫn đi chơi cảm giác thật sự là... ảm ức.

Dận Chân không biết ý nghĩ của Dận Hữu, hần dẫn Dận Hữu tới phòng của mình, lấy ra mấy món đồ chơi trẻ con thích, nào là trân châu lưu ly, nào là phỉ thúy cườ liên hoàn, toàn bộ chất đồng trước mặt Dận Hữu, “Những thứ này cho ngươi chơi.”

Dận Hữu nhìn đồng đồ trên bàn, có chút cảm khái nghĩ, đây chính là sự khác biệt giữa hoàng tử cùng hoàng tử, trong phòng y, nhiều nhất cũng chỉ có mấy viên trân châu lưu ly, Tứ a ca này thì có cả một đồng còn có ngọc khắc hình động vật nhỏ, đá mắt mèo, mấy thứ này mà quảng vào hiện đại, đến Bắc Kinh cũng có thể mua được mấy căn nhà.

Thấy Dận Hữu bất động thật lâu, Dận Chân lên tiếng, trong giọng nói có chút dè dặt, “Ngươi không thích?”

Dận Hữu lấy lại tinh thần, vội vàng từ trong đồng đồ cầm một cái cườ liên hoàn ra, “Ca ca, cái này chơi như thế nào?” Thuận tiện kèm theo một khuôn mặt tươi cười.

Dận Chân nhận lấy cườ liên hoàn, do dự một chút, mới mở miệng, “Ngươi phải gọi ta là Tứ ca, không được gọi là ca ca.” Thất đệ còn quá nhỏ, nếu trước mặt những huynh đệ khác mà gọi mình là ca ca, nhất định sẽ đắc tội họ.

Sau đó Dận Chân liền thấy, nụ cười trên mặt bé con vốn đang cao hứng từ từ phai nhạt, nhưng vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng “Tứ ca”. Thấy bé con bất an đứng ở đó, Dận Chân mới sáu tuổi không biết sao liền nghĩ đến tiểu cẩu mới vừa ra đời, vừa đáng yêu vừa đáng thương.

“Vậy sau này khi chỉ có hai người chúng ta ngươi có thể gọi ta là ca ca, nhưng khi có người ngoài phải gọi là Tứ ca.” Đứa nhỏ sáu tuổi đau lòng, hơn nữa trong lòng cũng muốn bé con gọi mình ca ca, vì vậy hần kéo kéo tay bé con, đem hai viên Miêu Nhân thạch nhét vào trong tay bé con, “Cái này cho ngươi, ngươi đừng buồn.”

Dận Hữu nhét hai viên đá mắt mèo vào tiểu hà bao đeo trên người, đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại của Dận Chân, trên mặt mang theo nét cười thật tươi, “Ca ca.” Ừm, con nít cỡ sáu tuổi ôm vào mềm núc ních, thật là thoải mái, hơn nữa hiện tại vị hoàng đế Ung Chính này còn chưa khởi xướng làn gió tiết kiệm, mình nhân cơ hội này bán hai viên đá mắt mèo cũng không coi là quá mất mặt đi, ừ ừ, ai kêu mình là a ca không có thể lực, mẫu thân lại không được sung chứ.

Dận Chân trên mặt cũng lộ ra tươi cười, Thất đệ thật đáng yêu, thân thể nho nhỏ tựa hồ còn có vị sữa, giống như cái bánh bao trắng trắng mềm mềm.

Dận Chân nhưng không biết, cái bánh bao nhìn như khả ái trắng trắng mềm mềm kia, kì thực là mè đen lấp đầy.

Mính Nhược phụng mệnh Động Giai thị đến xem hai đứa nhỏ ở chung như thế nào, nàng bưng một mâm điểm tâm đẩy cửa ra thì thấy Thất a ca đang ghé vào trên bàn cầm một cây bút lông viết cái gì đó, mà Tứ a ca đang đứng ở sau lưng Thất a ca thật sự nghiêm túc chỉ dạy.

Mính Nhược bưng điểm tâm đến gần, đặt xuống mặt bàn, sau đó nói, “Tứ a ca, Thất a ca, dùng chút điểm tâm đi.” Nàng nhìn tờ giấy trên bàn, chỉ thấy trên nền giấy trắng viết hai chữ “Dận Chân” xiêu xiêu vẹo vẹo, còn thiếu vài nét, nếu nhìn không kỹ có thể còn chẳng nhìn ra đây là chữ gì.

Nhìn thấy Mính Nhược, Dận Chân tựa như tiểu đại nhân sờ sờ đầu Dận Hữu, “Thất đệ, muốn ăn điểm tâm không?”

Dận Hữu buông bút lông, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, hiện tại cũng chừng giờ Mùi, theo thời gian nghỉ ngơi của a ca Thanh triều, lúc này dùng điểm tâm cũng thích hợp. Y ngẩng đầu đối với Dận Chân cười cười, ngoan ngoãn gật đầu, “Muốn ăn.” Y vuốt đầu mình, lúc này y còn nhỏ, cũng chưa cạo đầu, đợi đến khi có thể đi học được chỉ sợ cũng phải cạo trọc nửa đầu. Thăm mý của người Thanh triều này quả thực khiến người ta khó hiểu, bóng nửa cái đầu, so với trọc cả đầu còn khó coi hơn.

Mính Nhược gọi tiểu thái giám đang chờ ở bên ngoài lấy nước cho hai vị a ca rửa tay, mới lẳng lặng thối lui ra cửa, nàng ra cửa lại không nhìn được quay đầu nhìn, vừa vận nhìn thấy Thất a ca cầm một khối điểm tâm giơ lên thật cao muốn dứt cho Tứ a ca ăn.

Mính Nhược thấy thế thu hồi tầm mắt, trên mặt lộ ra một tia cười.

Dận Hữu trở lại Nam Tam viện thì đã gần giờ lên đèn, trong tay còn cầm cái cửu liên hoàn Dận Chân tặng y. Thái giám Phúc Đa bên cạnh y cất chút hạt bí được tặng, Hoàng quý phi truyền lệnh cho tiểu thái giám đưa Dận Hữu trở về, thái giám này nói thế nào cũng là người trong cung quý phi nương nương, bọn họ sao dám chậm trễ.

Thái giám này cũng không từ chối, nói mấy câu cát tường, cúi chào Dận Hữu liền trở về Chung Túy cung.

Đại cung nữ Vân Châu thấy Dận Hữu trở lại, vội gọi người bên dưới rửa mặt rửa tay cho Dận Hữu, hầu hạ y ngủ, mới rón rén tắt nến lui ra ngoài.

Dận Hữu nhớ kiếp trước xem một vài phim Thanh triều, các cung nữ thái giám bên cạnh a ca luôn nói ba nói bốn. Hiện tại đến nơi này mới biết, làm nô tài, vô luận chủ tử làm cái gì, bọn họ không thể hỏi cũng không thể nhìn, nô tài nói nhiều ở trong hậu cung là không có tư cách hầu hạ chủ tử. Cho nên mới nói, không thể tin vào phim truyền hình, đối với sự phát triển trí thông minh của khán giả không có lợi.

Dận Hữu ở trên giường trở mình, khom người bắt lấy chân trái có chút dị dạng, từ giờ đến lúc Thái tử bị phế còn hơn hai mươi năm, nếu như y không cẩn thận, sợ rằng đến lúc Dận Chân ngồi lên để vị thì y đã đi gặp Diêm Vương từ lâu rồi.

Y không sợ chết, nhưng lại càng muốn sống. Thái tử cũng tốt, Tứ a ca cũng được, Bát a ca cũng vậy. Cửu tử tranh đoạt y sẽ không nhúng tay vào, nhưng y phải vì mình mà tính toán cho tốt, cũng phải vì Thành tần. Y chiếm giữ thân thể nhi tử của Thành tần, như vậy thì phải có trách nhiệm của một người con.

?

Hiện giờ y không thể tử dĩ mẫu quý (con sang vì mẹ), nhưng đợi sau khi phân phủ, nhất định phải cho Thành tần mẫu dĩ tử quý (mẹ sang nhờ con). Nữ nhân này từ hơn mười tuổi liền vào cung làm Tần, cả đời không được Khang Hi sủng ái, cho đến khi năm Khang Hi thứ năm mươi bảy, mới tấn vị làm phi. Nàng là một nữ nhân tốt, vào cung rồi phí thời gian cả đời, cũng chỉ đổi lấy một phong hào tầm thường.

Như vậy trong kiếp này, cho dù có vì Thành tần, y cũng muốn hảo hảo giữ một vị trí khiến Khang Hi yêu thích, nhưng sẽ không trở thành cái đinh trong mắt các vị a ca huynh đệ.

Vuốt mu bàn chân hơi lạnh, Dận Hữu khê mỉm cười, trong kiếp này y vô cùng vui mừng vì chân mình có tật, nếu không có rất nhiều chuyện cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Trong Chung Túy cung, Dận Chân ôn tập tốt cho ngày mai kiểm tra công khóa, mới đứng dậy cất sách, cầm ‘Tứ Thư’, liền thấy dưới sách kẹp một tờ giấy, rút ra nhìn thử, ra là tờ giấy hồi chiều dạy Thất đệ viết chữ.

Tên mình và tên Thất đệ được viết méo xẹo trên tờ giấy, Dận Chân nhìn những chữ cong vẹo này, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ không rõ, sau đó đem tờ giấy nhiều nếp nhăn này đặt vào trong ‘Sơn Hải kinh’, Dận Chân rất đặc ý nghĩ, chờ Thất đệ trưởng thành, nhất định phải đem tờ chữ này trên y.

Sau đó hàng ngày, Dận Chân học xong liền thuận tiện đến Nam Tam viện thăm Dận Hữu, mà Dận Hữu thỉnh thoảng cũng tới Chung Túy cung tìm Dận Chân, lúc huynh đệ tình cảm càng ngày càng tốt thì trừ tịch năm Khang Hi thứ hai mươi ba cũng sắp đến, mà Tử Cầm thành cũng bắt đầu có bão tuyết.

4. Chương 4: Tuyết Tan

Trong Tử Cầm Thành rơi một trận tuyết lớn, Dận Hữu ở lì trong sương phòng không muốn ra ngoài, tuy nói trong cung mỗi ngày có cung nữ thái giám quét dọn tuyết đọng, nhưng đối với một hài tử ba tuổi mà nói, mặt đất trơn trượt như vậy rất dễ té ngã, hơn nữa bên ngoài gió lạnh thấu xương, y cũng không muốn chịu khổ.

Hậu cung vô chủ, các a ca cách cách trong cung không cần dậy sớm mỗi ngày đi thỉnh an hoàng hậu, cộng thêm Thành tần không nỡ để Dận Hữu tuổi còn nhỏ mà phải sinh hoạt một mình tại Nam Tan viện, cũng không nguyện ý ngày ngày làm khổ y, cho nên đã hai ngày nay Dận Hữu không rời Nam Tam viện.

Nhớ ra tối mai là yễn trừ tịch, Dận Hữu không biết Thành tần có gì muốn dặn dò hay không, không thể làm gì khác hơn là gọi Vân Châu hầu hạ mặc quần áo, mang theo Phúc Đa tới Vĩnh Hòa cung thỉnh an.

Đến Vĩnh Hòa cung, Thành tần đang khâu một cái cổ áo bằng da, nhìn kích cỡ hẳn là cho mình, y trong lòng ảm áp, tiến lên thỉnh an cùng Thành tần nói một lúc lâu rồi nhận lấy noãn thủ lô (ấm lò sưởi tay) mới lui ra ngoài.

Ra khỏi Vĩnh Hòa cung, trên đất đã tích một tầng tuyết, Phúc Đa bung ô ra nói với Dận Hữu, “Thất a ca, nô tài ôm người đi.”

Dận Hữu một tay kéo cổ áo lên, “Không cần.” Hài tử ba tuổi, nói nhỏ không nhỏ, nếu còn để cho một thái giám ôm, hành động này nếu truyền tới trong tai hoàng a mã, ai biết được vị thiên cổ nhất đế này sẽ có ý kiến gì với y?

Một cước đạp lên trên mặt tuyết, phát ra tiếng rộp rộp, Dận Hữu liếc nhìn bốn phía trắng xóa, từng bước một đi vô cùng ổn định.

Dọc theo đường đi gặp phải cung nữ thái giám, thái độ đối với Dận Hữu tuy nói không hơn kính sợ, nhưng cũng coi là cung kính, Dận Hữu cũng đắn đo về thái độ của mình, không sĩ diện, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không hạ thấp thân phận mình. Đi qua một ao sen xơ xác, y ảm ảm nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ.

Dừng bước lại, Dận Hữu nhìn về phía giả sơn bên cạnh ao sen, “Phúc Đa, người đi xem xem.” Trẻ con trong cung dám khóc ở nơi này, trừ a ca thì chỉ có cách cách.

“Nô tài thỉnh an Bát a ca,” Tiếng Phúc Đa thỉnh an khiến Dận Hữu đã rõ người phía sau giả sơn là ai, y vốn muốn tiến lên nhưng cước bộ lập tức dừng lại, trong lịch sử kết cục của Bát a ca như thế nào y đương nhiên biết rõ, cho dù hiện tại Dận Tự vẫn chỉ là một đứa bé, y cũng không muốn dính dáng quá nhiều.

“Ngạch nương... ngạch nương,” Dận Tự khóc rất nhỏ, mà đứa nhỏ ba tuổi đã biết loại chuyện như vậy không thể để cho nhiều người biết, Dận Hữu liếc nhìn ma ma thái giám nơi xa vội vã chạy tới, thở dài đi tới sau giả sơn, thấy một đứa bé khóc đến đỏ gương mặt đỏ bừng tội nghiệp nằm trên mặt đất, trên người dính không ít tuyết. Dận Hữu thấy thế, không thể làm gì khác hơn là đem noãn thủ lô đưa qua cho Phúc Đa, rồi cúi người xuống cố hết sức ôm lấy Dận Tự đang ngồi trên mặt đất, phủ đi bông tuyết trên người của hắn, vừa sờ mới phát hiện y phục trên người Dận Tự đã ướt đẫm, mà hai tay cũng lạnh cóng như băng.

Dận Hữu nhíu mày, nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, vừa che miệng Dận Tự vẫn còn kêu ‘ngạch nương’ vừa an ủi, “Bát đệ, Huệ ngạch nương ở trong cung, người đừng khóc, ta đây dẫn người đi tìm Huệ ngạch nương.”

Dận Tự bị Dận Hữu che miệng, thút thít cũng không kêu ngạch nường nữa, mà là trợn to đôi mắt hồng hồng nhìn bé trai xa lạ trước mặt, nước mắt vẫn còn đọng bên khóe mắt, đáng vẻ rất đáng thương. Dận Hữu móc ra cái khăn trên người xoa xoa mặt cho Dận Tự, không nói thêm gì nữa.

Cũng liền lúc này, một ma ma dẫn theo thái giám cung nữ đi tới, thấy Dận Hữu cũng ở đây, vội thỉnh an nói, “Nô tài thỉnh an Thắt a ca, thì ra Bát a ca ở bên Thắt a ca, nô tài đã có thể yên tâm.”

Dận Hữu buông Dận Tự ra, vỗ vỗ vạt áo sau thắm đầy tuyết vì lúc trước ngồi xuống, cười với lão ma ma, “Mới vừa rồi Bát đệ âm ỉ muốn gặp Huệ ngạch nường, may mà các người đến, nếu không gia còn không biết phải làm sao, các người đã tìm được Bát đệ, gia đây liền đi về.”

Thân mẫu của Dận Tự xuất thân không tốt, nay được nhờ nuôi dưới danh nghĩa Huệ phi, hẳn cũng không may mắn như Tứ a ca, Huệ phi có mang trường tử, đối với Dận Tự hiển nhiên không thể nào giống như Hoàng quý phi đối đãi tận tâm với Dận Chân, nô tài trong cung đều là thấy cao giảm thấp, thấy Huệ phi không thêm để ý Bát a ca, hiển nhiên không hết tâm săn sóc. Nếu không vì sao Bát a ca một thân một mình ở chỗ này lâu như vậy mới có người tìm tới.

Trong lòng Dận Hữu tuy thông cảm với đứa bé này, nhưng y sẽ không làm chuyện mình không thể. Dận Hữu và Dận Tự cùng tuổi, so với Dận Tự cũng cao không được bao nhiêu, đứng ở trước mặt Dận Tự bây giờ không có bao nhiêu khí thế ca ca. Y liếc nhìn Dận Tự chôn đầu không hề khóc nữa, cầm lấy noãn lô trong tay Phúc Đa đưa cho Dận Tự, mỉm cười nói, “Bát đệ, Thắt ca cáo từ trước.”

“Nô tài cung tiễn Thắt a ca.”

Sau khi Dận Hữu đi ra khỏi giả sơn, y không hề quay đầu lại mà tiếp tục đi về Nam Tam viện, về phần Bát a ca này, đối với y mà nói, chẳng qua chỉ là tình cờ gặp gỡ, duyên bèo gặp nước mà thôi. Còn chuyện đưa noãn lô cho hắn, bất quá là quan tâm của trưởng bối đối với đứa bé, cũng chỉ như thế mà thôi.

Phúc Đa thấy chủ tử không nói tiếng nào, đương nhiên cũng không dám nhiều lời, nhưng trong lòng lại cảm thấy khó hiểu, thái độ của chủ tử đối với Bát a ca dường như có chút kỳ quái, chẳng lẽ do tuổi hai người quá gần nhau cho nên càng không thân thiết?

Trở lại Nam Tam viện, trước khi bước vào phòng, Dận Hữu nhắc chân dùng sức đạp hai cái lên mặt đất, giữ giữ tuyết đọng trên giày, vào phòng chợt cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Thắt đệ, người đi đâu?” Sau lưng vang lên giọng nói của Dận Chân, tay Dận Hữu ngừng lại, xoay người ra sau nhìn, quả thật là Dận Chân đang mặc áo lông hồ, y ôm cổ Dận Chân, “Ca ca, thật lâu rồi ta chưa gặp người.”

Dận Chân bị động tác này của Dận Hữu đẩy tới mức ngửa tới ngửa lui, nhưng hắn vẫn cẩn thận ôm lấy Dận Hữu, bao nhiêu khó chịu vì phải chờ lâu cũng tan thành mây khói, “Mấy ngày gần đây ta đều ở Vô Dật trai nghe sư phó giảng bài, hôm nay hoàng a mã mới cho phép chúng ta mấy ngày sau này không đi nghe giảng.” Ngụ ý chính là ta hôm nay không tới Vô Dật trai liền tới tìm người.

Làm sao Dận Hữu lại không hiểu những điều này, chỉ là y muốn ra vẻ mình là một đứa bé hay ỷ lại vào huynh trưởng mà thôi. Cọ cọ gương mặt mềm mềm của Dận Chân rồi mới buông tay, Dận Hữu giống như bé ngoan nói, “Vừa rồi ta đi thỉnh an ngạch nường.”

Dận Chân cúi đầu nhìn đôi giày hơi ướt của Dận Hữu, chắc là do tuyết tan tạo thành, hắn quay sang nói với Phúc Đa ở bên cạnh, “Còn ngày ra làm gì, không mau lấy giày mới cho chủ tử nhà người.”

Hắn kéo Dận Hữu ngồi xuống băng ghế, thấy Phúc Đa đổi giày mới cho Dận Hữu thì trầm mặt, nói, “Tên cầu nô tài nhà người hầu hạ chủ tử như thế, nếu sau này thân thể Thắt đệ không được khỏe, người liền tự mình chịu phạt.”

Phúc Đa bị dọa đến mức sợ hãi, vội vàng quỳ xuống đất, đến thở mạnh cũng không dám.

“Ca ca, Phúc Đa là một hảo nô tài, là ta không để cho hắn ôm ta đi, ” Dận Hữu kéo tay áo Dận Chân, nói với Phúc Đa, “Phúc Đa, nhanh vào phòng ta đem chữ cho Tứ ca xem một chút.”

“Dạ,” Phúc Đa thở ra một hơi, biết đây là chủ tử gia che chở mình, vội cúi chào lui ra ngoài, lúc đóng cửa phòng còn nghe được chủ tử gia nói gì đó với Tứ a ca.

Dận Chân lấy mấy ra mấy viên đá mắt mèo trong hà bao, đặt lên mặt bàn, “Thất đệ, cái này cho người.”

Dận Hữu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dận Chân, lại nhìn mấy viên đá mắt mèo trên bàn, đột nhiên cảm thấy ở nơi nào đó trong lòng mình có một chú mèo nhỏ đang cào tới cào lui, y sững sốt một lúc rồi cười nói, “Ca ca, người cho ta rất nhiều, những thứ này giữ lại người chơi đi.”

“Không sao, ta không thích những thứ này, đều cho người,” Tầm mắt Dận Chân quét qua mấy viên đá một lượt rồi hần cầm toàn bộ số đá mắt mèo trên bàn nhét vào trong tay Dận Hữu, “Sau này người nếu thích gì, liền nói cho ca ca, ta nếu có được, sẽ đưa cho người.”

Dận Hữu đỏ mặt cầm lấy mấy viên đá mắt mèo, một lúc lâu sau mới nhét chúng vào trong hà bao của mình, trên mặt hiện ra nét cười vui vẻ, “Cảm ơn ca ca, ta rất thích.”

Hai đứa trẻ chơi một lát, Phúc Đa cầm mấy tờ giấy Dận Hữu viết chữ đi vào, Dận Chân nhận lấy nhìn xem, tuy rằng nét chữ vẫn thô thảm như trước, nhưng ít ra người khác vẫn có thể nhận ra đây là chữ gì, hần như tiểu đại nhân xoa xoa đầu Dận Hữu, “Có tiến bộ, rất tốt.”

Dận Hữu rất phối hợp giả vờ mừng rỡ, kỳ thực trong lòng y rất xấu hổ, hiện tại y không biết viết chữ bằng bút lông, nhưng hình như Khang Hi rất coi trọng thư họa của các nhi tử, còn Bát a ca, hình như vì thư pháp không tốt nên bị Khang Hi vặn hỏi mấy lần, nghĩ tới đây, Dận Hữu liền run lên, sau này y nhất định phải luyện viết chữ và vẽ tranh nhiều hơn mới được.

Nghĩ tới Dận Chân mới sáu tuổi đã có thể cầm bút lông viết chữ ngay thẳng rõ ràng, Dận Hữu không khỏi bùi ngùi, không hổ là hoàng đế tương lai, chỉ mới sáu tuổi đã làm được nhiều điều như vậy, kiếp trước lúc y sáu tuổi vẫn còn nghịch bòn chọc ghẹo bé gái kia.

Buổi trưa Dận Chân ở lại Nam Tam viện dùng bữa cùng Dận Hữu, lại giúp Dận Hữu luyện thư pháp một canh giờ, rồi mới cùng tiểu thái giám bên cạnh hần rời đi.

Dận Chân cầm noãn lô trong tay, cách Nam Tam viện không quãng xa rồi mới thấp giọng hỏi, “Người nói hôm nay Thất a ca gặp Bát a ca?”

Tiểu thái giám liếc nhìn bốn phía không người, mới thấp giọng nói, “Dạ.”

Dận Chân cúi đầu nhìn hoa văn trên noãn lô, “Thái độ của Thất đệ với Bát a ca như thế nào?”

Tiểu thái giám suy nghĩ một chút, “Nô tài đứng cách đó khá xa, không nghe được bọn họ nói gì, nhưng hình như thái độ của Thất a ca với Bát a ca có vẻ lạnh nhạt.”

Dận Chân nhớ tới lời của Đông Giai thị, huynh đệ đối xử nhiệt tình với mình, đối với các huynh đệ khác cũng nhiệt tình, người như vậy không đáng để mình phải hao tổn tâm tư. Nếu người này chỉ đối xử đặc biệt với mình, vậy tức là người này có điều gì muốn cầu xin mình, hoặc là thật sự ỷ lại vào mình.

Dận Chân nhớ hôm đó ở bên ngoài Vĩnh Hòa cung gặp Dận Hữu thì thái độ của y với thái tử cũng rất bình thường, nhưng sau đó lại cứ quẩn lấy hần. BẠN đang ?

Như thế xem ra, Dận Hữu quả thực ỷ lại vào hần.

Nghĩ tới đây, Dận Chân cảm thấy noãn thủ lô mà Dận Hữu kín đáo đưa cho hần ấm áp hơn thường lệ, hần rũ mắt xuống, “Gia đã biết, sau này người thu xếp một chút, đừng để cho nô tài trong cung khi dễ Thất đệ.”

Tiểu thái giám hơi mở to mắt, ngay sau đó lại vâng lời nói, “Nô tài đã rõ.”

Từng hạt bông tuyết rơi xuống noãn lô, rất nhanh tan ra biến mất không thấy.

5. Chương 5: Hiểm Kỳ

Năm Khang Hi thứ hai mươi ba cũng không phát sinh đại sự đáng giá để cả nước vui mừng, cho nên trừ tịch yến làm cũng không quá sức xa xỉ.

Dận Hữu mang theo Phúc Đa đến Càn Thanh cung, sau đó rất tự giác theo nô tài Càn Thanh cung dắt qua sương phòng một bên chờ Thánh thượng tuyên triệu. Đến trong sương phòng, Đại a ca, Tam a ca, Tứ a ca, Ngũ a ca đã đến, Dận Hữu nhất nhất tiến lên thỉnh an, ngoan ngoãn đi tới bên người Dận Chân .

Tam a ca đối với Dận Hữu cũng không có bao nhiêu vui ghét, cùng Dận Hữu nói hai câu, liền ngồi một mình ở một bên, vừa cùng Ngũ a ca nói chuyện .

Dận Chân kéo Dận Hữu ngồi xuống ở bên người , sờ sờ tay của y, cảm thấy ấm áp mới yên tâm, hẩn sợ nô tài bên dưới hầu hạ không tận tâm, nếu để cho Dận Hữu còn tấm bé bị lạnh liền không xong.

Thái giám bên người Tứ a ca đứng cùng Phúc Đa nhìn thấy hành động này của Tứ a ca, đuôi lông mày giật giật, sau đó liền quy củ chôn đầu, không nhìn không nghe không nghĩ.

“Tứ đệ cùng Thất đệ tình cảm cũng thật là tốt,” Đại a ca Dận Nghị đã mười ba tuổi, cộng thêm yêu thích tập võ, nhìn ngược lại có sự cường tráng của thiếu niên tuổi mười lăm, hẩn liếc nhìn Dận Hữu, lại không dấu vết quét mắt qua chân trái Dận Hữu, “Thất đệ chân không tiện, cũng nên gọi hai nô tài hầu hạ mới phải.”

Dận Chân nghe những lời này của Đại a ca, thoáng nâng lên mi mắt, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, chẳng qua là hành động này như cũ để Dận Hữu ngồi ở bên cạnh hẩn phát hiện. Chỉ là đứa nhỏ mới sáu tuổi, vô luận thông minh bao nhiêu, tóm lại vẫn còn có chút thiếu sót, y từ trên ghế đứng lên, hướng Dận Nghị cúi chào, “Đa tạ Đại ca quan tâm, Thất đệ chỉ là muốn rèn luyện rèn luyện thêm, cho nên cũng không gọi nhiều nô tài hầu hạ.”

Dận Nghị thấy Dận Hữu hành động như vậy, đầu còn muốn cùng y nói chuyện hăng hái, khoát khoát tay, bỏ qua chuyện này.

Dận Chân nhìn Dận Hữu đứng thẳng, chỉ thấy Dận Hữu trên khuôn mặt trắng noãn một mảnh lạnh nhạt, không có chút cảm xúc khó chịu nào. Hẩn đứng dậy kéo Dận Hữu xoay người ngồi xuống, cúi người ở bên tai Dận Hữu nhẹ giọng nói, “Hôm nay ta lại có đồ chơi mới, ngày mai ta tới tìm ngươi.”

Dận Hữu nghe vậy gật đầu, làm ra vẻ mong đợi của đứa nhỏ nên có, “Vậy Tứ ca ngươi nhất định phải nhớ tới tìm ta.”

Chỉ là hai đứa nhỏ nói chuyện, Đại a ca cũng không có hứng thú nghe, nghĩ đến Thái tử cùng long giá nhập yến, hẩn là trường tử, nhiều ít cũng có chút hâm mộ cùng ghen tỵ, cho nên cũng không có ý định thả vào trên người những huynh đệ khác.

“Bát a ca đến.”

Bát a ca Dận Tự đến, cũng không khiến mấy vị a ca trong phòng phản ứng bao nhiêu, Dận Hữu nhìn lại Đại a ca, thấy hẩn mặt vô biểu tình cũng biết vị Đại a ca này cũng không thêm để ý vị Bát đệ được nuôi dưới danh nghĩa ngạch nương mình.

“Bát đệ thỉnh an Đại ca, Tam ca, Tứ ca, Ngũ ca, Thất ca .” Dận Tự rất cung kính hành lễ, thanh âm mềm nhũn , trái lại đáng yêu. Đáng tiếc chính là, mấy vị a ca phản ứng ảnh đều nhàn nhạt, tựa hồ cũng không coi trọng vị Bát đệ này. Dận Hữu lúc thỉnh an, đầu gối mấy vị a ca này còn hàn huyên mấy câu, Bát a ca thỉnh an ngay cả hàn huyên cũng không có.

Dận Hữu liếc nhìn Bát a ca trog đứng ở trong phòng, lại nhìn Tứ a ca ngồi ở bên cạnh mình, cuối cùng chỉ đối với Bát a ca cười cười, nói, “Bên ngoài tuyết rơi đường không dễ đi, Bát đệ mau ngồi.” Liền không nói thêm lời nào.

Bát a ca liếc nhìn Dận Hữu, chọn một vị trí phía cuối ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn các a ca trong phòng, cuối cùng lại đem tầm mắt rơi vào trên người Dận Hữu, mới từ từ thu hồi tầm mắt.

Không lâu sau lại thấy một ma ma mang theo cung nữ thái giám ôm Cửu a ca vào sương phòng, Dận Hữu nhìn Cửu a ca được cung nữ thái giám cẩn thận hầu hạ, mặt vô biểu tình cúi đầu.

Chỉ chốc lát sau, Khang Hi truyền chỉ để các a ca nhập yến, trừ Lục a ca bệnh nặng, các a ca khác toàn bộ đều ở đây, Dận Hữu không nói một lời theo sau lưng Ngũ a ca Dận Kỳ, sau đó cùng các a ca khác ca đồng loạt hướng Khang Hi cùng Thái Hoàng Thái Hậu thỉnh an.

Thái Hoàng Thái Hậu dặn dò các a ca mấy câu, đều ban thưởng một ít đồ vật liền không hề nói gì nữa, Khang Hi để cho mấy vị a ca đứng dậy, từng cái một hỏi thăm sinh hoạt hàng ngày.

“Tiểu Thất, nghe nói người đạo này bắt đầu biết chữ, rất tốt, ” Khang Hi cười cười, “Đây là ai dạy người?”

Trong cung thái giám không cho phép biết chữ, Dân Hữu nghe được câu hỏi này của Khang Hi, trong lòng giật mình, Khang Hi đây là đang thử dò xét mình? Y rất nhanh phản ứng kịp, trên mặt xuất hiện một mặt ngưỡng ngừng vui vẻ, “Hoàng a mã cũng biết nhi thần đang luyện chữ?” Đứa nhỏ nghe phụ thân mình sùng kính biết mình chăm chỉ hiếu học, không phải là nên cao hứng vừa bắt an?

“Hôm đó ở trong vườn gặp phải Thái tử ca ca, Tam ca, cùng Tứ ca, nhi thần liền tới chỗ Đông ngạch nương dùng điểm tâm , Thái tử ca ca dùng xong thiện phải trở về đi học, cho nên nhi thần tò mò, liền quần Tứ ca dạy ta biết chữ,” nói xong ngón tay tựa hồ vô ý thức níu chặt cái hà bao trên người, “Nhi thần sẽ viết rất nhiều rất nhiều chữ.”

Khang Hi nghe xong, gật đầu với Thái tử ngồi dưới đối diện mình , rất là vui mừng, “Biết chiếu cố ấu đệ, lúc nhàn hạ không quên học tập, rất tốt.” Nói xong rồi hướng Tứ a ca gật đầu, “Tứ a ca còn bé liền biết chăm sóc đệ đệ, cũng rất tốt.” Nói xong, lại ban thưởng hai người, mới nghiêng đầu trêu chọc Dân Hữu, “Vậy Tiểu Thất nói một chút, người có thể viết chữ gì rồi ?”

Dân Hữu nhìn về phía Khang Hi, mắt to hắc bạch phân minh chớp chớp, “Rất nhiều rất nhiều, Đông ngạch nương, Đức ngạch nương, còn có Tứ ca đều nói ta rất thông minh .”

“Ồ?” Nghe bé co khoe khoang như vậy, Khang Hi khước miệng vui vẻ càng thêm rõ ràng, gọi thái giám bên người mang một bàn nhỏ, phía trên còn để giấy bút, “Vậy người viết cho hoàng a mã mấy chữ, nếu viết tốt, hoàng a mã liền ban thưởng người cùng Tứ a ca một bộ mặc bảo như thế nào?”

Dân Hữu vui đầu suy nghĩ một chút, có chút xấu hổ.”Vậy nếu viết tốt, cũng có thể thưởng Đông ngạch nương Đức ngạch nương, còn có ngạch nương và thái tử ca ca cùng Tam ca sao?”

Khang Hi khẽ rũ mắt xuống, rất nhanh vừa cười hỏi, “Là Tứ ca người dạy người biết chữ , vì sao phải thưởng những người khác?”

Dân Hữu phồng cái mặt bánh bao, “Nhất định phải nói sao?”

Khang Hi gật đầu, “Chẳng lẽ người không muốn trăm ban thưởng bọn họ?”

Dân Hữu giống như chấp nhận, đếm trên đầu ngón tay nói, “Đông ngạch nương cho nhi thần rất nhiều điểm tâm ngon, đối với nhi thần rất tốt rất tốt. Còn có Đức ngạch nương, cũng cho nhi thần ăn ngon, còn thêm hà bao cho nhi thần, rất đẹp.” Nói xong còn khoe khoang quơ quơ hai cái hà bao treo ở ngang hông, “Một cái là Đức ngạch nương tặng, còn một cái là ngạch nương làm cho ta.”

Tần phi chung quanh nghe lời này, đều thấp giọng nở nụ cười, cũng có người khen Dân Hữu hiếu thuận, một bên Đông Giai thị trên mặt cũng xuất hiện nụ cười, ngay cả Đức tần bởi vì Lục a ca ngã bệnh tâm tình không tốt cũng lộ ra một tia vui vẻ rõ ràng.

Thái Hoàng Thái Hậu nghe cũng là một trận vui vẻ, vậy vậy để cho Dân Hữu tiến lên, nhìn hai tiểu hà bao một cái, cười gật đầu, “Ừ, đẹp mắt, đều khéo tay , Tô Ma, đem ba thất tư lụa trong phòng ai gia đưa cho ba vị nương nương, chờ khi rồi bảo họ đều thêm cho ai gia hai hà bao, ai gia lớn tuổi, mắt không xong, cũng không ai thấy thương ai gia mà giúp đỡ sao ?” Nói xong, đưa tay ngắt gương mặt trắng noãn của Dân Hữu, “Đứa nhỏ này còn nhớ các ngạch nương rất tốt, thật là hiếu thuận .”

Khang Hi hí mắt nhìn lại, chỉ thấy trên hai hà bao một cái thêm con thỏ trắng nõn múp míp, một cái thêm tiểu cầu, bất quá chỉ là đồ chơi trẻ con thích, chẳng qua nhìn bộ dáng Dân Hữu khoe khoang, tâm tình của hắn ngược lại càng phát tốt.

Mấy Tần phi được thưởng vội nói không dám, đứng dậy hành lễ tạ ơn, mới dưới ánh mắt một đám phi tần hâm mộ ngồi xuống.

Dân Hữu chỉ ngốc ngốc cười, mặc cho Thái Hoàng Thái Hậu niết cả mặt, đợi Thái Hoàng Thái Hậu thu hồi tay, mới tháo xuống hà bao thêm tiểu bạch thỏ thả vào lòng bàn tay Thái Hoàng Thái Hậu, “Dân Hữu nghe

Tứ ca kể chuyện, nói tiểu bạch thỏ là sủng vật Hằng Nga tiên tử, Thái Hoàng Thái Hậu xinh đẹp như vậy, Dân Hữu đem tiểu bạch thỏ cho người.” Nói xong, còn không đành lòng nhìn tiểu thỏ tử mập mập.

Thái Hoàng Thái Hậu tuy là nữ nhân tôn quý nhất Đại Thanh, nhưng đối mặt bé con mới ba tuổi nói nàng xinh đẹp, tự nhiên không tránh được cao hứng, đem Dân Hữu thả vào trong ngực vuốt vuốt. Trẻ con ba tuổi phần lớn thích đem đồ mình thích giấu đi, Dân Hữu vẫn còn là đứa nhỏ, nghe nói nàng thích hà bao liền đem của mình cho nàng, tuy nói chỉ là đứa nhỏ, nhưng phần tâm này cũng khiến Thái Hoàng Thái Hậu yêu thích , vì vậy nàng lại để cho Tô Ma ban thưởng nhiều đồ chơi trẻ con thích cho Dân Hữu, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Khang Hi thấy Thái Hoàng Thái Hậu cao hứng, liền đối với Dân Hữu vẻ mặt càng thêm ôn hoà, đợi Dân Hữu bên người Thái Hoàng Thái Hậu lui ra, hỏi, “Vậy người nói một chút vì sao phải trăm ban thưởng Thái tử cùng Tam a ca?”

Dân Hữu rất nghiêm túc nói, “Nhi thần lần đầu tiên nhìn thấy Đông ngạch nương là Thái tử ca ca mang ta đi , còn có Tam ca tặng ta hà bao, hơn nữa bên trong có kẹo ngon.”

“Trăm xem người là vui mừng trong hà bao lão Tam có kẹo đi, trăm coi như hiểu, Tiểu Thất người chính là Tiểu Trư tham ăn,” Khang Hi nói xong, hắng giọng cười một tiếng, “Tốt lắm, người hôm nay nếu viết tốt, hoàng a mã liền ban thưởng .”

“Tạ ơn hoàng a mã ,” Dân Hữu nằm sấp bên bàn nhỏ, dùng bút lông dính mực, một bút một bút viết tiếp, mọi người có mặt đều hiếu kỳ bé con ba tuổi có thể viết bao nhiêu chữ.

Khang Hi cầm lấy chữ Dân Hữu viết thì thời nỡ nụ cười, chỉ thấy trên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo năm chữ a mã vạn phúc, xiêu xiêu vẹo vẹo không nói, chữ ‘vạn’ còn thiếu một nét, hắn đem chữ đưa cho thái giám bên cạnh, “Đi, cho mọi người nhìn chữ Tiểu Thất viết một chút.” Bạn đang ?

Chỉ chốc lát sau, bữa tiệc liền vang lên tiếng cười của các phi tần, cười đến mức bé con ở dưới đỏ từ mặt đến cổ.

Đông Giai thị từ trong tay Nghi phi nhận lấy tờ giấy, thấy chữ thiếu nét xiêu xiêu vẹo vẹo kia, nhất thời cũng không nhịn được dùng khăn che miệng nở nụ cười, “Đứa nhỏ này, đây không phải viết chữ, theo ta thấy , đây rõ ràng chính là mèo con vẽ loạn.”

Nghi phi tính tình sáng lạng, nghe vậy liền cười nói, “Tỷ tỷ người cũng đừng giấu cợt, muội muội nhìn cũng không tệ, ba chữ hoàng a mã viết cũng rất cẩn thận, xem chừng Thất a ca thường ngày nhất định là thường luyện ba chữ này.” Nói xong, tự mình cười theo.

Chữ truyền một vòng, lại trở về trong tay Khang Hi, Khang Hi để cho thái giám thu chữ,”Hảo, tiểu Thất đúng là biết viết chữ, bất quá chữ này e rằng phải luyện tốt một chút, Dân Chân, ngày sau người cần phải đối với vị đệ đệ này nghiêm khắc chút.” Nói xong, ban thưởng cho những người Dân Hữu mới vừa nhắc tới .

Dân Hữu sau khi ngồi xuống, còn có thể nghe được các Tần phi cười, y đỏ mặt ngồi ở một bên, trong lòng thầm than bước cờ này đi quá mạo hiểm. Đem chữ viết thành như vậy, cũng không phải là để mọi người cho là mình còn tấm bé không hiểu chuyện, nếu thật đem chữ viết tinh tế, coi như mình vô duyên với ngôi hoàng đế, cũng sẽ trở thành cái đinh trong mắt. Người trong cung, sớm trí liền sớm chết, y lấy lòng Đông Giai thị là bởi vì Khang Hi đối với Đông Giai thị yêu mến, mà Đức tần cũng vạn vạn không thể coi thường , một nữ nhân xuất thân không cao thế ở trong cung đứng vững vàng không ngã, bậc bản lãnh này há có thể làm cho người ta xem nhẹ, huống chi nàng ngày sau còn có thể đứng đầu Vĩnh Hòa cung, mà Thành tần còn ở trong sương phòng Vĩnh Hòa cung.

Thái tử càng thêm không thể đắc tội, hôm nay ở trong mắt Khang Hi , Thái tử chính là nhi tử thông tuệ nhất của hắn, y sẽ không ngu đến mức nói Thái tử không tốt, đây vừa hại mình, cũng là hại Tứ a ca.

Dân Hữu lui ra sau, Khang Hi khen ngợi Tam a ca và Ngũ a ca vài câu, lại để cho Tam a ca làm một vài thủ thơ, mới để cho Tam a ca lui ra.

Lực chú ý của mọi người liền bỏ vào trên người Tam a ca .

Thất a ca thân có tật chọc cười như thế nào cũng so ra kém Tam a ca .

Dận Chân ngồi ở bàn nhìn Dận Hữu, thấy Dận Hữu đối diện mình cười khúc khích, mới cúi đầu, chữ viết xấu như vậy còn lấy ra để cho người khác cười, sau này nhất định giám sát Thất đệ luyện chữ tốt hơn, tránh cho y ngốc ngốc lại mất mặt.

6. Chương 6: Nhập Học

Hôm sau, Dận Chân quả thật cầm một cái ống vụn hoa và một hộp cờ tìm Dận Hữu.

Khi hẳn tìm Dận Hữu thì Dận Hữu đang đứng bên cạnh bàn gỗ làm bằng hoàng hoa lê luyện chữ, thần sắc nghiêm túc. Dận Chân đoán y là do tối hôm trước ở trong Càn Thanh cung bị mọi người giễu cợt, cho nên giận dữ luyện chữ, vì vậy đi tới trước bàn nhỏ nói, “Thất đệ, có kinh nghiệm?”

“Ca ca, người tới hồi nào, sao không thấy nô tài phía dưới bẩm báo,” Dận Hữu để bút trong tay xuống, liếc nhìn tiểu thái giám đứng ở cửa.

“Ta thấy người luyện chữ nghiêm túc, nên không báo nô tài báo,” Dận Chân ở một bên trên ghế ngồi xuống, rất nhanh có cung nữ dâng trà cho hắn.

Gọi cung nữ lấy nước rửa tay tới, Dận Hữu bộ mặt cao hứng hỏi, “Ca ca, người mang cái gì cho ta vậy?”

“Ta thấy người nghĩ tới đồ chơi trên tay ta, chứ không nhớ tới ta,” Dận Chân uống một ngụm trà, chợt cảm thấy không có mùi vị ngon như ở Chung Túy cung, liền đặt chén trà xuống, móc ra ống vụn hoa và hộp cờ đặt lên trên bàn, mặt hơi nghiêng qua, giống như không muốn để ý tới Dận Hữu.

Dận Hữu nhìn thấy bộ dáng này của Dận Chân, chợt cảm thấy đứa nhỏ trước mắt đáng yêu đến nỗi khiến lòng người run rẩy, vội nín lấy tay áo Dận Chân, “Ta cũng thích ca ca mà?”

“Ừ?” Dận Chân nghiêng nghiêng đầu.

“Thích nhất ca ca,” thân thể uốn một cái, nằm úp sấp đến trên người Dận Chân, “Ta thích nhất ca ca, thích nhất ca ca.” Thân thể mềm nhũn xoay xoay, giống như bánh quai chèo, Dận Chân nhìn kinh hãi đảm chiến, sợ y ngã xuống đất, vội vàng cố hết sức ôm lấy tiểu đậu bao (bánh nhân đậu), “Người đừng xoay, lát nữa ngã xuống đất, xem người làm sao không biết ngượng mà khóc.”

Dận Chân vốn trên chộc Dận Hữu, thấy y làm nũng ăn vạ, bất đắc dĩ cười nói, “Được rồi, được rồi, ta biết, mau đứng ngay ngắn.”

Trong chốc lát, nhìn bé con quang minh chánh đại đem từng viên cờ bạch ngọc bỏ vào trong túi treo trên người mình, Dận Chân vừa tức cười vừa tức giận, cuối cùng chỉ đành phải đem cờ đưa cho Dận Hữu, cuối cùng còn đáp ứng ngày mai để tiểu thái giám đem bàn cờ đưa tới đây.

Làm hoàng tử, luôn rất kiêng kỵ huynh đệ khác nghĩ đến đồ đạc của mình, chẳng qua là đối với Dận Hữu, Dận Chân ngược lại cam tâm tình nguyện cho, trong quan niệm của hắn, Dận Hữu là người của mình, đem thứ của mình chia cho y, cũng không có gì không thể.

Hai bé vô tư thời gian luôn trôi qua thật nhanh, rất nhanh liền đến Khang Hi mùa thu năm hai mươi sáu, Dận Hữu được chỉ ý Khang Hi, đến Vô Dật Trai cùng với mấy vị huynh đệ y học chung, cùng y vào Vô Dật Trai còn có Dận Tự Bát a ca nhỏ hơn y mấy tháng.

Hai năm gần đây Bát a ca dần dần được Khang Hi chú ý, còn kém mấy tháng mới đầy sáu tuổi vào Vô Dật Trai cũng không phải là chuyện không tuân thể chế, cho nên cũng không có ai phản đối. Cứ như vậy, so với Bát a ca vào Vô Dật Trai trước thời hạn, Thất a ca cùng nhập học ngược lại không được chú ý.

Chẳng qua trước khi nhập học Khang Hi ban thưởng y một bộ mặc bảo, lại để Ngụy Châu bên người rất tín nhiệm chọn Cấp Cấp Châu Tử cho y, khuyến khích y khắc khổ nghiêm túc.

Đôi đôi không lạnh nhạt, nhưng cũng không quá mức ân sủng, thái độ Khang Hi đối đãi Dận Hữu làm Dận Hữu nhìn không thấu, y nghĩ, có lẽ mình sống thêm hai đời, sợ cũng nhìn không thấu ý nghĩ vị thiên cổ nhất đế này.

Ngày hôm sau giờ dần, liền có thái giám cung nữ hầu hạ Dận Hữu rời giường, Dận Hữu nhìn phía chân trời hoàn toàn không có một tia ánh sáng, nhất thời có loại tâm tình bi thương có đầu thai thì chớ vào người hoàng gia. Rửa mặt xong, miễn cưỡng dùng chút điểm tâm, uống chén canh đậu hủ, liền mang theo Cáp Châu Tử tới Vô Dật Trai.

Y có chút không rõ, Vô Dật Trai ở Sướng Xuân viên, cũng là nơi Thái tử học, y nhớ trong lịch sử có ghi lại, mười ba và mười bốn tuổi học ở Mậu Cần điện, còn vài a ca nhỏ hơn học đọc sách viết chữ ở Triệu Tường viện, chẳng lẽ là bởi vì số tuổi của mình và mấy vị a ca chênh lệch không quá lớn, cho nên liền thuận tiện?

Dận Hữu cũng lười đi chú ý những chuyện nhỏ nhặt này, vội vội vàng vàng đi tới Vô Dật Trai, chờ y chạy tới Vô Dật Trai thì mới phát hiện mấy vị huynh trưởng đã đến, ngay cả Bát a ca so với mình nhỏ hơn cũng đã ở đấy, ngược lại là y tới chậm nhất.

“Ta còn tưởng rằng Tiểu Thất sẽ đến trễ, các người xem xem, y vẫn kịp tới trước sư phó,” Thái tử đã mười ba tuổi, gương mặt đã nảy nở, cười lên chỉ có một phen phong lưu, nhìn thấy Dận Hữu thở hổn hển, cười đến mặt ôn hòa, đem khí độ huynh trưởng ôn hòa giả trang đến mười phần.

Dận Hữu nghe vậy, mang trên mặt luống cuống một chút, mang theo chút làm nũng, “Thái tử ca ca, Thất đệ sáng mai sẽ không dám trễ như vậy, người cũng đừng giễu cợt ta.”

Thái tử thấy y như vậy, cười hai tiếng, hắc đối với Thất đệ mẫu gia không có bao nhiêu thế lực ngược lại rất có hảo cảm, cho nên đối y cũng coi như ôn hòa, giễu cợt đôi câu liền nói, “Biết người thích quần lầy Tứ ca người, Nhị ca ta liền làm chủ đem chỗ bên cạnh Tứ đệ để trống cho người, người nói xem cảm tạ Nhị ca ta thế nào.”

Dận Hữu trong lòng hiểu, hiện nay Dận Chân cùng Thái tử thân cận, quan hệ mình và Dận Chân tốt, có hàm ý là mình thuộc về “Thái tử gia”, Thái tử dĩ nhiên chỉ mong như vậy, cho nên an bài mình và Dận Chân ngồi chung một chỗ, trong này cong cong lượn lượn nếu không phải chú ý, thật đúng là làm cho người ta không nghĩ tới, những đứa con nít choai choai này, thật sự là không đơn giản.

Dận Hữu trong lòng tự định giá, trên mặt cũng là vẻ mặt bối rối, “Thứ ta có Thái tử ca ca nhất định đều có, vậy làm sao bây giờ?”

Lời này bất quá chỉ là một câu bối rối của đứa bé, nhưng Thái tử nghe tới đều rất thoải mái, điều này nói rõ địa vị Thái tử hắc bất đồng với các a ca khác, bọn họ có, mình có, mà mình có, bọn họ cũng không nhất định có được.

“Thôi, thôi, Nhị ca cũng chỉ là đùa với người một chút,” Thái tử Dận Nhưng nụ cười trên mặt không thay đổi, “Đợi sinh thần Nhị ca, người đưa hậu lễ thế nào?”

“Thái tử ca ca thật hẹp hòi, rõ ràng nói thôi mà đệ đệ ta còn phải đưa hậu lễ, “Dận Hữu lầm bầm nói, “Đợi sinh thần Thái tử ca ca, đệ đệ sẽ tặng người một đồng tiền.”

“Thất đệ, người càng nói càng vô lễ!” Dận Chân năm nay chín tuổi, so với Dận Hữu cao không ít, nghe được Dận Hữu nói như vậy, sợ y chọc giận Thái tử, vội quát lớn, “Người đem những quy củ tôn kính huynh trưởng quên đi nơi nào?”

“Được rồi, Tứ đệ,” Thái tử cười tiến lên sờ sờ cái đầu nửa trọc vừa cạo không lâu của Dận Hữu, “Thất đệ đây chỉ là hướng huynh trưởng chúng ta làm nũng thôi, còn sinh thần ta thì y dù nửa đồng không đưa, làm huynh trưởng cũng sẽ yêu thương y, Tứ đệ người cũng không cần quá khắc nghiệt.” Vừa nói, lại duỗi tay kéo kéo mặt Dận Hữu, mới trở lại chỗ ngồi của mình.

Dận Chân nghe vậy thở ra, lại hướng Thái tử cáo lỗi, mới kéo Dận Hữu lại vị trí bên cạnh mình ngồi xuống, viết mấy chữ để cho Dận Hữu viết, bản thân thì bắt đầu ôn lại kiến thức hôm qua vừa học.

Bạn đang ?

Dận Hữu thế nhưng trong lòng hiểu, một cử chỉ của chính y sẽ chỉ làm Thái tử đối với mình buông lỏng cảnh giác, làm hoàng tử hướng Thái tử làm nũng, nói dễ nghe chút thì là đơn thuần đáng yêu, nói khó nghe chút là thiếu tâm nhân, hành động mới vừa rồi của Dận Chân, có lẽ cũng có ý nghĩa hướng Thái tử biểu

hiện trung thành đồng thời lại có ý bảo vệ mình, chẳng qua bảo vệ mình là thật, có phải trung thành với Thái tử hay không, cũng chỉ có Dận Chân trong lòng mình rõ ràng.

Bát a ca vốn cùng Thái tử không thân cận, mà Thái tử cũng xem thường xuất thân của Bát a ca, cho nên trong cả thư trai, không có người nào cùng bàn với hắn, hắn cũng không để ý, chỉ là sắc mặt lạnh nhạt nhìn về phía Thất a ca đang ngoan ngoãn cúi đầu viết, chậm rãi cúi đầu.

Giờ mẹo Mãn văn sư phó, Hán văn sư phó còn có Chiêm sư đến Vô Dật Trai đúng giờ. Dận Hữu thấy, những sư phó này thế nhưng hướng Thái tử hành lễ trước, sau đó hướng các hoàng tử hành lễ, cuối cùng đứng hầu ở một bên.

Dận Hữu có chút kinh ngạc, nhưng thấy Dận Chân vẫn không nhúc nhích, mình cũng liền ngoan ngoãn ngồi, ngay sau đó liền thấy Hán Văn sư phó Thang Bân lớn tuổi đứng ở trước bàn các hoàng tử kiểm tra tình hình học tập của các hoàng tử hôm qua, mà trước bàn Thái tử, lại phải quỳ nghe Thái tử đọc thuộc lòng.

Dận Hữu cảm giác nhận thức của mình có chút sụp đổ, nhìn Thang Bân hơn năm mươi tuổi trải kinh thư đứng dậy còn hơi run lên thì tay y nắm bút lông nặng nịch.

Chẳng được bao lâu, Thang Bân bắt đầu giảng ‘Lễ ký’, Dận Hữu nghe được nửa hiểu nửa không, mới phát giác được mười mấy năm đọc sách của mình kiếp trước là uổng phí, đặt ở đây chẳng ích lợi gì. Không từ mà biệt, ngay cả nhiều tiến sĩ nghiên cứu sinh sợ rằng cả ‘Tứ thư’ thường thường đọc cũng không ra, vậy mà hoàng tử Thanh triều có thể học không tới hai năm liền có thể đem ‘Tứ thư’ đọc thuộc lòng.

Thang Bân cũng không để hai a ca vừa tới học ‘Lễ ký’ theo, mà phát bằng chữ mẫu của mình rồi nói, “Nhị vị a ca, nếu có chỗ nào không hiểu, liền hỏi vi thần.”

Dận Hữu nhận lấy bằng chữ mẫu, là chữ Khải cho người mới học, y cười cười, “Đa tạ Thang sư phó.”

Thang Bân nghe vậy vội vàng hành lễ nói, “Vi thần không dám.”

Buổi sáng khô khan học Hán văn, Mãn văn trôi qua, buổi trưa tất cả a ca đến sương phòng bên cạnh, bọn thị vệ rất nhanh đưa lên thức ăn, Dận Hữu nếm, mùi vị rất không tệ, có lẽ người ở ngự thiện phòng cũng không dám sơ suất thức ăn cho hoàng tử.

Thức ăn của hoàng tử được chú trọng rất đẹp dễ tương xứng, Dận Hữu một đôi đũa trắng gấp ngỗng chưng, mùi vị rất ngon, chỉ là quá ít, y gấp mấy đũa liền không còn, hơi có chút tiếc nuối liếm liếm môi, thứ này y ở Nam Tam viện không có ăn được.

Vừa lúc đó, chỉ thấy một bàn tay dời qua, cái bát không biến mất, sau đó một đĩa ngỗng chưng cơ hồ không thể nào động tới xuất hiện ở trước mặt y.

Dận Hữu ngẩn người, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Dận Chân đang vui đùa dùng bữa, nhưng trước mặt nhiều hơn một cái bát không, trong lòng y khẽ động, cầm đũa gấp ngỗng chưng bỏ vào trong miệng, đột nhiên có loại tư vị không nói ra lời, một đại nam nhân để cho một đứa nhỏ chín tuổi nhường thức ăn, còn so với cái gì mất mặt hơn?

Bát a ca tay đặt ở mép bát rớt trở về, hắn liếc nhìn Dận Hữu ngồi ở bên tay trái mình, yên lặng cúi đầu dùng bữa.

Dùng bữa xong, nghỉ ngơi một lát, những hoàng tử khác lại bắt đầu học ‘Lễ ký’ gì đó, mà Dận Hữu và Dận Tự vẫn tiếp tục luyện chữ.

Luyện đại khái một canh giờ, dùng chút điểm tâm sau, rồi liền bắt đầu đến đại viện tử bên ngoài Vô Dật Trai luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, nói là viện tử, Dận Hữu lại cảm thấy cái viện tử này so với sân đá banh ở đại học của mình còn lớn hơn, y có chút cảm khái, đây chính là khác biệt trước và sau khi tăng giá đất sao? Nếu là ở thế kỷ hai mươi một một đường thành phố có một khối đất trống lớn như vậy, những thương nhân bất động sản kia không vui tới điên mới lạ.

Mấy vị a ca khác lớn tuổi hơn đều đi luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, Dận Hữu và Dận Tự tuổi còn bé, liền có sư phó đặc biệt dạy bọn họ một chút kỹ xảo cơ bản khi đánh nhau, sau đó sẽ để cho hai a ca tự do luyện tập.

Luyện nửa canh giờ, Dận Hữu mệt mỏi thở hổn hển, hâm mộ nhìn Tứ a ca ở trên lưng ngựa tiêu sái, nhận lấy nước trà thái giám bên cạnh đưa tới uống một hớp, thấy Dận Tự luyện đầu đầy mồ hôi, vẫn chưa dừng lại, không nhịn được mở miệng nói, “Bát đệ, nghỉ ngơi chút trước đi, dục tốc bất đạt.”

Bát a ca ngẩng người, vẫn theo lời ngừng lại, cười cười với Dận Hữu. Dận Hữu để cho thái giám bên cạnh đưa khăn lông lau mồ hôi cho hắn, lại uống một hớp lớn nước nhìn đám người Thái tử giống như đi tới, “Ta sau này cũng muốn giống như các ca ca lợi hại như vậy, sau đó làm một Đại tướng quân uy phong.”

“Tướng quân?” Dận Tự nghe nói qua về chân tật của Dận Hữu, như vậy nhất định không thể ở trên chiến trường đại chiến quân địch, chẳng qua là thấy vẻ mặt đối phương, hắn tự nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe.

“Ừ, Đại tướng quân,” Dận Hữu cười đến mặt rực rỡ, “Mặc khôi giáp, bảo vệ Đại Thanh chúng ta, rất uy phong!”

Dận Hữu cười rất rực rỡ, chẳng qua là trong mắt không có nửa điểm vui vẻ, y biết mình làm đứa bé nói lời vô tâm, rất nhanh sẽ truyền tới trong tai người khác.

Một a ca có nguyện vọng tốt đẹp lại trời sinh khuyết điểm, không phải khiến người ta vừa buồn cười vừa thương cảm?

7. Chương 7: Lễ Vật

Trong ngự thư phòng, Ngụy Châu đứng ở một bên, chịu đựng mệt mỏi lan tràn, cổ hơi gật gật, liếc nhìn đế vương ngồi ở trước bàn dài, chôn đầu nhìn mũi chân mình.

“Ngụy Châu, giờ gì?” Khang Hi buông ngự bút, khép lại chiết tử trong tay, tựa lưng vào ghế ngồi khẽ xoa giữa trán, khó nén mỏi mệt trên người.

“Hồi hoàng thượng, đã là giờ Hợi,” Ngụy Châu bước lên hai bước, cách trước bàn mấy bước rồi dừng lại, “Hoàng thượng muốn nhập tẩm?”

Khang Hi ánh mắt hơi trầm xuống, “Tối nay tuyên Thành Tồn hầu hạ.”

Ngụy Châu cúi chào, “Dạ”. Thối lui ra cửa, hắn mới hơi đổi sắc mặt, hoàng thượng hôm nay tới Vô Dật Trai lại không hiện thân, có thể cũng là bởi vì nghe mấy câu kia của Thất a ca. Thành Tồn đã gần một tháng không thị tẩm, tối nay sợ là được phúc của vị Thất a ca này.

Thất a ca cũng coi như thông tuệ, chỉ tiếc.

Hắn nhìn lại trong sân, cây cối hoa cỏ ở trong bóng đêm có vẻ phá lệ dữ tợn đáng sợ, Ngụy Châu chợt thức tỉnh bản thân nghĩ quá nhiều, hắn hồi thần, phản phó thái giám ở Thiên điện đi truyền chỉ.

Kể từ ngày đầu tiên tới Vô Dật Trai trẻ hơn so với mấy a ca khác. Dận Hữu mỗi sáng đều tới không sớm không muộn so với mấy a ca khác, qua một tháng, cũng quen ba giờ rời giường, mỗi ngày trước tám giờ tới phải ngủ, cũng không biết có phải ảo giác của y hay không, một phen giày vò này cứ vậy, y cảm giác thể trạng mình cường tráng không ít.

Có một câu rất có đạo lý, đó chính là ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt.

Sắp tới tháng mười, khí trời cũng dần dần lạnh xuống, mà sinh thần Tứ a ca sắp đến, chủ tử các cung phái nô tài tặng quà.

Dận Hữu đi trên đường đá xanh, gió thổi đầu ngón tay có chút lạnh, bây giờ thành Bắc Kinh vẫn theo truyền thống coi ngày âm lịch, cũng không có dương lịch, nếu theo dương lịch, chưa tới một tháng, là có thể qua Nguyên Đán, chẳng qua là đến nơi này, những ngày lễ kia toàn bộ không có.

“Gia, có chút lạnh?” Phúc Đa thấy Dận Hữu bộ dáng này, thầm trách mình thất trách, “Nô tài trở về lấy áo choàng cho gia.”

“Không cần,” Dận Hữu liếc nhìn sắc trời, “Sắc trời không còn sớm, trong Vô Dật Trai gió cũng không lớn, hơn nữa gia cũng không dễ hỏng như vậy.” Dứt lời, dưới chân không thấy nửa phần ngừng nghỉ, đi thẳng tới Sướng Xuân viên.

Mới vừa vào Sướng Xuân viên, liền nghe được sau lưng truyền đến một tiếng kêu, “Thất ca.”

Dận Hữu thân hình dừng lại, ở trong đây, có thể gọi y Thất ca chỉ có một người, hấn trên mặt mang tươi cười, xoay người, “Bát đệ, sớm.”

Bát a ca Dận Tự khẽ mỉm cười, bước nhanh tới bên người Dận Hữu, hơi rơi ở phía sau Dận Hữu nửa bước, “Thất ca so với đệ đệ tới trước một bước, sao có thể sớm hơn.”

Dận Hữu nghe vậy cười một tiếng, trong lòng lại thất kinh, Bát a ca nay mới sáu tuổi cười lên liền có phong thái, không biết mười năm sau sẽ thế nào, khó trách đời sau có vài bé gái nói hấn ‘uyển như nguyệt hoa, ôn nhuận như ngọc’ .

Chẳng qua trẻ con trong hoàng cung, nào có ai chân chính sạch sẽ như nguyệt hoa. Ánh mắt y híp lại, vừa lúc thấy Ngũ a ca phía trước không xa, cước bộ tăng nhanh, mấy bước liền đuổi kịp Ngũ a ca Dận Kỳ, “Đệ đệ thỉnh an Ngũ ca .”

“Lão Thất?” Dận Kỳ liếc nhìn Dận Hữu, lại nhìn Dận Tự, “Thất đệ, Bát đệ.”

“Thỉnh an Ngũ ca , ” Dận Tự cúi chào Ngũ a ca, nụ cười trên mặt không giảm nửa phần.

“Đều là huynh đệ, không cần đa lễ như vậy, ” có lẽ cũng không được nuôi dưỡng bên cạnh Nghi phi, không còn ngạch nương nên tính tình như vậy, Ngũ a ca đối với ai cũng khách khí lễ độ.

Ngũ a ca mang theo hai đệ đệ vào Vô Dật Trai, bên trong truyền đến tiếng cãi cọ của Đại a ca và Thái tử, ba người dưới chân dừng lại, đều biết bây giờ không phải là thời cơ tốt để vào, chẳng qua đã đi tới đây, không vào ngược lại có vẻ cố ý.

Đại a ca gần đây rất được thánh sủng, cộng thêm hoàng thượng đem con gái Thượng Thư Khoa Nhĩ Khôn gả cho hấn, năm sau liền ra cung lập phủ, cho nên có chút xuân phong đắc ý, làm việc khó tránh khỏi liều lĩnh vài phần.

Dận Hữu trong lòng thầm than, Đại a ca này sao có thể quên, hấn tuy là huynh trưởng, nhưng Dận Nhưng là Thái tử, hơn nữa còn là ‘anh Hoàng’ tự mình dạy, cho dù hoàng a mã gần đây đối với hấn yêu thích, cũng không nên hờn hờ ra mặt, trắng trợn chọc giận Thái tử lại khiến hoàng a mã trong lòng khó chịu.

Ba người vào cửa sau, đã không còn nghe âm thanh ồn ào mới rồi, Dận Hữu cũng chỉ coi như cái gì cũng chưa từng nghe, cúi chào nói, “Dận Hữu thỉnh an Thái tử ca, các vị ca ca.”

Đại a ca ngồi một bên không để ý đến, Thái tử ngược lại rất phong thái đối với ba vị đệ đệ khoát khoát tay, “Giữa huynh đệ không cần khách sáo như vậy , đều vào ngồi đi.”

Ba người cảm ơn, đều ngồi xuống trước bàn của mình, Dận Hữu từ trong tay Cấp Cấp Châu Tử nhận lấy ‘Tứ thư’, vui đầu nhìn lại, lật trang sách thì mới phát giác ngón tay có chút cứng. Nghe cả thư phòng không có nửa phần tiếng vang, trong lòng y có chút cảm khái, không nghĩ tới mâu thuẫn của Thái tử cùng đại a ca sớm như vậy liền có .

Tay đặt trên đầu gối được một bàn tay ấm áp cầm lấy, Dận Hữu nghiêng đầu, thấy Dận Chân ánh mắt an ủi. Dận Hữu trong lòng hiểu, Dận Chân đây là lo lắng mình hoảng sợ nên đang an ủi mình, y đối với Dận Chân kéo kéo khóe miệng, bày tỏ mình không có chuyện gì.

Buổi trưa dùng bữa thì Đại a ca hướng Thái tử cáo lỗi, Thái tử vội nói không dám. Dận Hữu trong lòng hiểu, hành động này của Đại a ca là để cho người của Khang Hi thấy, mà Thái tử cũng chưa chắc thật sự không ghi hận chuyện này.

Y cầm dưa gắp lấy vịt hầm hải sâm mặt vô biểu tình ăn, đây hết thấy cùng y đều không liên quan, dù sao đầu đến cuối, hai người kia đều lưỡng bại câu thương.

Dùng bữa xong, một đám a ca đều ngồi ở trong sương phòng tiêu thực, Dận Hữu đang cầm tách trà nghe Thái tử kể ‘Sơn hải kinh’ một điển cố trong truyền thuyết, đôi mắt mở thật to , hiển nhiên đối với chuyện xưa những thứ quỷ quái thần linh này hết sức tò mò.

Từ đó về sau Thái tử nói một chút về vấn đề học thức , Dận Hữu cũng là một bộ tò mò, chẳng qua là một bộ tỉnh tỉnh mê mê, hiển nhiên nghe không hiểu.

Thái tử đã sớm chú ý tới thần sắc Dận Hữu, , đáy lòng âm thầm hưởng thụ, lại nói một lát mới ngừng lại. Đến thư phòng thì hần tựa hồ nghe được Thất đệ nhỏ giọng nói với Tứ đệ, "Tứ ca, Thái tử ca ca thật là lợi hại, biết thật là nhiều thứ."

Thái tử trong bụng cực vui, đến trước bàn mình ngồi xuống, mở ra một bản thủ trát, phía trên viết rậm rạp chẳng chịt đầy những thứ hần thường ngày duyệt sách tâm đắc. Hần dĩ nhiên biết nhiều, nếu không hoàng a mã thế nào khen hần thông tuệ, bởi vì hần là Thái tử, cho nên hần nhất định thông tuệ.

Có lẽ do kiếp trước là người Hán, Dận Hữu học Mãn văn có chút tổn sức, mỗi ngày học từ Vô Dật Trai cái gì cũng phải ở trên đường hỏi Dận Chân không ít vấn đề về Mãn văn. Hôm nay nhưng có chút bất đồng, Dận Chân cùng Dận Hữu sau khi ra khỏi Vô Dật Trai , thần sắc mang theo chút do dự, đi một khoảng cách sau mới mở miệng.

"Hoàng a mã cho phép chúng ta trưa mai nghỉ hơn một canh giờ, " Dận Chân nói.

"Ừm," Dận Hữu ngoan ngoãn gật đầu.

"Ngày mai ngạch nường và mọi người đều tới Chung Túy cung dùng bữa, " Dận Chân ngữ khí mang mong đợi.

"Sẽ có điểm tâm ngon?"

"Có, " giọng nói dần dần xuống thấp.

Dận Hữu trong lòng buồn cười, y thế nào không biết ngày mai là sinh thần Dận Chân, ngay cả quà y cũng chuẩn bị tốt, bất quá thấy Dận Chân bộ dáng mất mát , y đột nhiên cảm thấy mình tâm tình rất tốt, quả nhiên mình là một đại thúc quái dị sao?

Dận Chân nhìn bé con đáng yêu không biết gì, có chút thất vọng mở miệng, "Người không có gì muốn nói?"

Dận Hữu mở to hai mắt có chút mờ mịt hỏi, "Nói gì?"

Dận Chân nhìn gương mặt đáng yêu này, trong lòng lại âm thầm cắn răng, thì ra mình đúng là đối với một cái kẻ vong ân bội nghĩa này tốt lắm.

Đi một khoảng cách, hai người sẽ phải rẽ sang lối khác, Dận Chân mới đi hai bước, đột nhiên ống tay áo bị níu, hần có chút không cam lòng quay đầu nhìn cái tay bắt ống tay áo mình, chẳng qua thấy ánh mắt Dận Hữu hắc bạch phân minh lại có chút mềm lòng, Thất đệ nhỏ như vậy, sao biết được nói cái gì?

Đang lúc Dận Chân đang ngốc lảng, một pho tượng tiểu cầu bằng ngọc trông rất sống động nhét vào trên tay của hần, Dận Hữu cười đến không thấy mắt, "Tứ ca, đây là lễ vật ta tặng ngươi." Nói xong, mới nói, "Ta chỉ là muốn cùng Tứ ca đùa chút, không có quên sinh thần Tứ ca." Nói xong, tựa hồ sợ Dận Chân tức giận , chạy đi thật nhanh, bởi vì trên chân có tạt, bóng lưng y chạy có chút vui vẻ, cũng có mấy phần đáng yêu.

Dận Chân nhìn ngọc cầu trên tay bị Dận Hữu cầm có chút ảm áp, trên mặt lộ ra một tia cười, hần biết ngọc cầu này, trừ tịch yển năm ngoái Thái Hoàng Thái Hậu ban thưởng cho Tiểu Thất , Tiểu Thất cực kỳ thích, thường ngày coi như bảo bối, không nghĩ tới chịu tặng cho mình.

Tay nắm tiểu cầu thật chắc, Dận Chân nói với tiểu thái giám bên cạnh, "Đi đem chuỗi đàn hương phật châu trong phòng gia còn có khối ngọc bội cho Tiểu Thất, gia nhớ Tiểu Thất lần trước cũng rất thích mấy món đồ chơi đó."

Thái giám vui đầu nói, "Dạ." Chẳng qua là trong lòng lại thầm nghĩ, chủ tử, con tiểu cầu này cũng chỉ là ngọc thường chế thành, khối ngọc bội trong phòng ngài là noãn ngọc chế thành, mà cái vật hiếm lạ thế này lại trong miệng ngài lại trở thành đồ chơi.

Ngày đêm đó, Dận Hữu cầm chuỗi đàn hương phật châu với mai noãn ngọc kia, lần đầu tiên ở trên giường trần trọc hơn một canh giờ mới ngủ .

8. Chương 8: Mùa Hè

Tới Chung Túy Cung, Đông Giai thị sắc mặt không tốt lắm, nghe nói là mới sinh bệnh, Dận Hữu nhìn nữ tử này sắc mặt tái nhợt, nhưng trong lòng hiểu rõ, nữ tử này không còn được bao ngày sống tốt.

Dùng xong bữa, y đứng ở một bên, nhìn Đông Giai thị khom lưng vì Dận Chân chỉnh y phục, vội thu hồi tầm mắt, che giấu cảm xúc ở đáy mắt. Vô luận Đông Giai thị đối với Dận Chân yêu thích là từ thật lòng hay là bởi vì cần có nhi tử bên thân, nhưng nàng đối với Dận Chân là tốt thật sự không thể nghi ngờ, so với Bát a ca được Huệ Phi nuôi nấng, Tứ a ca thật sự tốt hơn quá nhiều, ngay cả địa vị ở trong cung cũng so với Bát a ca cao hơn không ít.

Ra khỏi Chung Túy Cung, Thái tử tự nhiên đi ở vị trí đầu nào, Dận Hữu yên lặng đi ở giữa các vị huynh đệ, không khỏi nghĩ đến cuộc sống sau này của Dận Chân.

Y ngẩng đầu mắt nhìn mặt trời treo ở không trung, ánh nắng chói mắt khiến mắt của y có chút chua xót, bỗng một bàn tay duỗi tới, che mắt của y.

“Đừng nhìn như vậy, mắt sẽ khó chịu.”

Dận Hữu nghiêng đầu nhìn bé trai chín tuổi, chờ hắn trở thành đế vương, con đường phải đi còn quá xa, Đông Giai thị nếu mất, thì còn ai bồi hấn?

Đưa tay nắm cổ tay Dận Chân, Dận Hữu cười cười, “Không có sao.”

Dận Chân nhìn khuôn mặt tươi cười của Dận Hữu, cũng không khỏi lo loan loan khoe miệng theo.

Năm Khang Hi thứ hai mươi bảy, Đại a ca Dận Nghị xuất cung lập phủ, Thập Tứ a ca ở Vĩnh Hòa cung ra đời, nhà vua cực kỳ vui mừng, ban tên Dận Trinh.

Mùa thu năm Khang Hi thứ hai mươi bảy, Hoàng quý phi Đông Giai thị bệnh nặng, nhà vua quá mức lo lắng, lệnh thái y tận tâm chữa trị.

Mùa hè năm Khang Hi thứ hai mươi tám, Đông Giai thị bệnh tình ngày càng trầm trọng, nhà vua nhiều lần tới Chung Túy cung thăm, thương xót bệnh nặng, cho phép chuyển đến Khôn Ninh cung, nhưng cả hậu cung mọi người đều biết, Hoàng quý phi không qua khỏi.

Ánh nến chiếu xuống, Dận Hữu ở trên giấy viết xuống một chữ Thọ thật to, tuy nói thiếu mấy phần khí khái, nhưng cũng coi như tinh tế, y liếc nhìn chữ này, thầm than một hơi, gác bút, đem giấy ném tới trên tay Phúc Đa, “Đem nó đốt đi cho gia.”

Hiện tại đã là tháng sáu năm Khang Hi thứ hai mươi tám, nếu như y không nhớ lầm, Đông Giai thị mất vào tháng mười tháng bảy năm Khang Hi thứ hai mươi tám, nay cũng chỉ còn lại một tháng.

Gần đây Dận Chân rõ ràng có chút không yên lòng, thậm chí lúc hoàng a mã tới Vô Dật Trai cũng thất thần, cũng may hoàng a mã niệm hấn một mảnh hiếu tâm, cũng không trách cứ hấn, chỉ là bộ dáng hấn hiện giờ làm người ta bất an.

Thập Tứ a ca sinh năm ngoái được Đức tần sủng ái, đây cũng coi như là đền bù tổn thương cho Lục a ca chết non mấy năm trước. Y đôi khi tới Vĩnh Hòa cung thỉnh an ngạch nương, thường gặp Đức tần ôm Thập Tứ a ca vào trong ngực.

Nếu Đông Giai thị mất, địa vị Tứ a ca ở trong cung có rất không tiện hay không?

Sắc trời đã không còn sớm, y hiếm khi lại mất ngủ, kéo cái rương Đàn Hương Mộc khảm tơ vàng bên cạnh, bên trong là ngọc bội, Miêu Nhân thạch, Phỉ Thúy liên hoàn, còn có các loại đồ chơi trân quý, trong này có rất nhiều thứ đều là Tứ a ca cho y.

Từ trong rương lấy ra một hộp gỗ lim nhỏ, sau khi mở ra bên trong là một chuỗi đàn hương Phật châu, thả vào trong tay liền có thể ngửi được mùi đàn hương nhàn nhạt, mà trên mỗi một viên Phật châu đều khắc tượng Phật trông rất sống động, thật sự là trân phẩm hiếm có.

Tới nơi này gần tám năm , y cũng dần dần quen cuộc sống trong hậu cung , cũng nhìn thấu bóng tối cùng đối trá trong đó, nhưng lại không thể không cảm động và kính trọng Đông Giai thị đã đối tốt với y, và cả Tứ a ca Dận Chân đối với y cũng chân thật.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình, y là người trưởng thành, lại được một đứa nhỏ bảo vệ, nay cũng không khỏi không đau lòng cho con đường sau này của đứa nhỏ.

Nhìn ánh nến không ngừng toát ra, Dận Hữu hồi lâu mới thở dài, xoay người vào bên trong .

Dận Chân tiến vào Khôn Ninh cung thì trong Khôn Ninh cung còn tản ra nhàn nhạt mùi thuốc, hần hạ thấp giọng hỏi cung nữ bên cạnh Đông Giai thị , “Mính Nhược, ngạch nương thế nào?”

Mính Nhược thấy Tứ a ca, vội cúi cúi thân, sắc mặt có chút do dự, “Chủ tử hai ngày nay chưa ăn thứ gì, ngay cả uống thuốc cũng nôn không ít, Tứ a ca hôm nay sao không đi học?”

Dận Chân nghe được lời Mính Nhược, trong lòng đau xót, hần đã mười tuổi hốc mắt không khỏi nóng lên, miễn cưỡng đè xuống tâm tình trong lòng mới hỏi, “Ngạch nương hiện tại dùng thuốc chưa?” Nhưng không trả lời chuyện không đi học .

Thấy Tứ a ca không đáp, làm nô tài cũng không dám hỏi nhiều, Mính Nhược nhẹ giọng nói, “Chủ tử vừa ngủ được một lúc.”

Dận Chân nghe vậy nói, “Vậy gia vào xem một chút, bảo trù phòng chuẩn bị cháo, nếu nương tỉnh lại muốn dùng, các người liền bưng tới.” Nói xong, liền rón rén vào nội thất.

Trong phòng Đông Giai thị cũng không có bao nhiêu mùi thuốc, chẳng qua cửa sổ đóng chặt, làm trong phòng có vẻ có chút oi bức, nhớ tới thái y từng dặn dò không thể để gió thổi vào, Dận Chân vào cửa rồi liền cẩn thận buông rèm xong mới dừng lại ngay mép giường Đông Giai thị .

Nhớ tới mấy ngày trước đây ngạch nương còn thanh tỉnh nói với hần, hần như cũ có chút khó chịu, hần không nghĩ tới ngạch nương đối với hần tốt như vậy cũng không phải là thân ngạch nương của mình, thân ngạch nương của mình hần là Đức tần nhìn mình chưa bao giờ có biểu tình gì , ngay cả sinh thần mình Đức tần cũng không phí tâm tặng lễ.

Ở trong phòng đứng một lát, Dận Chân mới đi ra khỏi phòng, chẳng qua từ trong phòng tối đột nhiên đi ra sáng mắt có chút không thích ứng được, mắt đau xót kịch liệt.

Khang Hi vào cửa liền thấy Dận Chân một thân một mình đứng ở ngoài cửa Đông Giai thị, thần sắc hòa hoãn, lên tiếng ,”Dận Chân, người đứng ở chỗ này làm gì?”

Dận Chân nghe được thanh âm của hoàng a mã, vội đi mấy bước tới trước mặt Khang Hi hành lễ nói, “Nhi thần thỉnh an hoàng a mã .”

Khang Hi thấy hần chỉ mới mấy tháng, thân thể gầy gò không ít, cũng không còn chất vấn hần hôm nay vì sao không đi học, thở dài nói, “Đứng lên đi, người phải chú ý thân thể hơn, mấy ngày không thấy, gầy không ít.”

Dận Chân đứng lên, trên mặt vẻ buồn rầu khó nén, “Nhi thần đã khiến hoàng a mã lo lắng.”

Khang Hi nghe vậy thở dài, hần biết Đông Giai thị đem đứa nhỏ này dạy rất tốt, hôm nay thấy hần đối Đông Giai thị một mảnh hiếu tâm, cũng không lãng phí mảnh tâm ý của Đông Giai thị . Nghĩ tới đây, Khang Hi giọng nói càng thêm ôn hòa, “Người hôm nay cũng không cần tới Vô Dật Trai, hảo hảo đi về nghỉ , trẫm đi xem ngạch nương người một chút .”

“Dạ,” Dận Chân hành lễ lui ra ngoài, ra khỏi viện, mới phát giác cổ họng có hơi khô sấp, trở lại trong sân mình, vẫy lui người hầu hạ, tựa vào nhụyễn thấp gần người.

Không biết qua bao lâu, truyền đến thanh âm của thái giám Tiểu Lộ Tử hầu hạ bên người, “Gia, Thắt a ca phái người tặng đồ cho ngài.”

Tiểu Thắt? Dận Chân lúc này mới khôi phục chút tinh thần, đứng dậy sửa bào tử một chút , đi ra cửa chỉ thấy thái giám Phúc Đa thường ngày luôn đi theo sau lưng Tiểu Thắt, hần ngồi xuống ghế ,”Phúc Đa, Tiểu Thắt bảo người đưa gì cho gia?”

“Nô tài thỉnh an Tứ a ca, ” Phúc Đa đi qua mới nói, “Những vật này là cái gì nô tài cũng không biết, chẳng qua chủ tử bảo nô tài nhất định phải đưa cho Tứ a ca ngài.”

Dận Chân liếc nhìn cái rổ trong tay Phúc Đa, gật đầu , “Đem tới đi.” Nói xong, bảo tiểu thái giám bên cạnh đưa chút cao điểm cho Phúc Đa mới để cho Phúc Đa rời đi.

Mở cái nắp rổ, phía trên để hai quả táo sạch sẽ, mở ra một tầng nữa, phía dưới để một đĩa cao điểm mình thường ngày thích ăn, phía dưới đĩa còn để mấy tờ giấy.

Hắn lấy ra cái đĩa, mở ra tờ giấy vừa nhìn, phiền muộn đáy lòng tản đi không ít, chỉ thấy tờ giấy đầu tiên vẽ một bé con mập mạp, trong tay còn cầm một đùi gà, bên cạnh viết một câu “Người có ăn hay không?”

Tờ thứ hai vẽ một bé trai trầm tĩnh.

Tờ thứ ba vẽ bé con mập mạp bầu ở bên người bé trai trầm tĩnh, trên mặt còn treo hai hột nước mắt to, bên cạnh viết một câu, “Người không ăn ta khóc cho người xem.”

Nghĩ đến thường ngày bé con học tập nghiêm túc chăm chỉ len lén nằm ở trên bàn vẽ hình người nhỏ nhỏ, lại đem cao điểm cùng quả táo để dành cho mình, Dận Chân không nhịn được loান loান khoe miệng, cầm lên khối cao điểm trong đĩa bỏ vào miệng, chỉ cảm thấy thật thơm ngon gần gũi.

Ngoài hành lang Vô Dật Trai, Dận Hữu thẳng lưng quỳ, bởi vì khí trời nóng bức, trán của y đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, gương mặt đỏ bừng. Sắp tới buổi trưa, mấy vị a ca cũng đi ra, thấy Dận Hữu còn quỳ gối trên hành lang, cũng dừng bước.

Thái tử đi tới trước mặt y , sờ sờ đầu của y, “Thất đệ, sau này chớ hồ đồ như thế , trưa rồi, mau đứng dậy cùng Nhị ca đi dùng bữa.”

Thái tử Dận Nhưng nói xong, thấy Dận Hữu chỉ mở to hai mắt rụt rè nhìn hắn, hiển nhiên không dám đứng dậy.

Thái tử thở dài, “Hoàng a mã nói, để cho người quỳ đến trưa, hiện tại đã đến trưa, hoàng a mã sẽ không trách cứ người, chẳng qua sau này người đừng có mất tập trung khi đang học .”

“Đạ,cám ơn Thái tử ca ca, ” Dận Hữu ngoan ngoãn gật đầu, chậm rãi đứng lên, dưới thân lão đảo , nếu không phải bên cạnh có một thái giám đỡ, sợ lại ngã trên đất.

Thái tử ở đáy lòng than thở, Thất đệ này thường ngày đọc sách đều chăm chỉ nghiêm túc, thế nào mà ngay hôm hoàng a mã tới lại lơ mơ, lại còn để cho hoàng a mã phát hiện y lúc đọc sách vẽ em bé, khó trách hoàng a mã muốn trách phạt.

.

“Lui đi,”Khang Hi buông đũa, thần sắc có chút mệt mỏi, để cung nữ thái giám hầu hạ súc miệng, rửa tay sau đó mới hỏi Ngụy Châu vẫn đứng ở bên cạnh, “Thất a ca đem hình vẽ lung tung kia cho Tứ a ca?”

Ngụy Châu không dám nhìn thẳng sắc mặt đế vương, chỉ vùi đầu nói, “Hồi hoàng thượng, đúng vậy.”

Khang Hi đứng dậy liếc nhìn cảnh trí ngoài phòng, “Nó thật sự quỳ đến trưa?”

Ngụy Châu đáp, “Hồi hoàng thượng, nghe thái giám phục dịch Vô Dật Trai nói, Thất a ca vẫn quỳ đến khi Thái tử cùng mấy vị a ca dùng cơm trưa, Thái tử thương Thất a ca còn nhỏ, cho nên tới trưa liền để cho Thất a ca và mấy vị a ca cùng dùng cơm trưa .”

Khang Hi gật đầu, “Ừ, Thái tử làm như vậy là rất tốt.”

Ngụy Châu trầm mặc không nói, hắn cũng biết những lời này của hoàng thượng không phải nói cho hắn nghe .

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, sau một lúc lâu, Khang Hi lại hỏi, “Hôm nay Tứ a ca có dùng bữa chứ?”

“Hồi hoàng thượng, Tứ a ca hôm nay dùng.”

Khang Hi nghe xong lời Ngụy Châu, hí mắt nhìn ngoài cửa sổ, không nói thêm gì nữa. Sau một trận trầm mặc, hắn mới khoát tay một cái nói, “Người lui ra đi.”

“Nô tài cáo lui.” Ngụy Châu thối lui ra cửa, an tĩnh đợi ở ngoài cửa. Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời hôm nay thật đúng là chói mắt.

9. Chương 9: Diễn

Buổi chiều khóa kỵ xạ cũng không vì khí trời nóng bức mà hủy bỏ. Đứng dưới ánh nắng chói chan tư vị quả thực khổ sở, Dận Hữu vừa luyện cách giương cung, vừa len lén liếc nhìn mấy vị huynh trưởng cười trên lưng ngựa, thu hồi tầm mắt tiếp tục cố hết sức kéo cung.

Bây giờ Dận Hữu cũng không thể kéo cung được hoàn toàn, nhưng nhìn cũng hao hao, cũng may y không phải là hoàng tử được coi trọng, cho nên sự phớt lờ đối với y cũng không quá hà khắc. Chẳng qua y cũng không dám có nửa phần ý định lười biếng, bởi vì y là một a ca, là hoàng tử Đại Thanh, hơn nữa còn là nhi tử Đại Thanh Khang Hi.

Không tới hai nén hương, từng giọt mồ hôi đã rơi vào mắt Dận Hữu, khiến y cảm thấy khó chịu, hí mắt, nhận lấy mũi tên từ Cáp Cáp Châu Tử, nhắm ngay cái bia gần nhất, giương cung ngắm mục tiêu, buông tay, ngay giữa hồng tâm, rất tốt.

Dận Hữu buông cung, thở phào nhẹ nhõm, vuốt vuốt đầu gối mình, cau mày nghĩ, chỗ này đã bị bấm, bắt đầu trẻ tám tuổi da thịt non mềm dùng tư thế đứng chuẩn quỳ gần hai canh giờ, đầu gối cũng không chịu nổi. Đứa nhỏ nhà bình thường bị phạt quỳ còn dám thỉnh thoảng lười biếng, còn y quỳ thì động cũng không dám động.

Lúc này lời khuyên sức khỏe gì gì đó cũng không nhớ ra, Dận Hữu từ trong tay tiểu thái giám nhận lấy một tách trà ấm, uống vài hớp, mới thấy được mình dễ chịu hơn chút.

Ở Vô Dật Trai gần hai năm, y đã có thể tự nhiên lên ngựa xuống ngựa và còn có thể ở trên lưng ngựa chạy bằng bằng, mặc dù so ra kém phong độ nhanh nhẹn của mấy người như Đại a ca, Thái tử, Tứ a ca, nhưng cũng không tính là khó coi.

Y nghiêng đầu liếc nhìn Bát a ca, khuôn mặt trắng nõn của đối phương lộ ra đỏ thắm sau khi phơi nắng, ánh mắt cũng mang theo mười phần nghiêm túc, sau đó chỉ nghe vèo một tiếng, một mũi tên bay ra ngoài, cắm thẳng vào hồng tâm.

Thu hồi tầm mắt, Dận Hữu đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, xoay người đặt cung tên trên tay Cáp Cáp Châu Tử, nói với thái giám một bên, “Dắt ngựa của gia tới.”

Con ngựa này là lúc sinh thần bảy tuổi của y được Khang Hi ban cho, chẳng qua khi ấy vẫn còn là ngựa con. Con ngựa này cũng không phải là giống hiếm, Khang Hi ban cho y, bên trong cũng có ý dụ dỗ con nít, Dận Hữu cũng không để ý, đối với y mà nói, có một con ngựa có thể chạy có thể nhảy, tính khí không bướng là đã đủ.

Sau khi đợi ngựa dắt đến, Dận Hữu xoay mình lên ngựa, chân thúc vào bụng ngựa, con ngựa liền chạy, con ngựa chạy mang theo tia gió mát, chẳng qua là mặt trời phơi ở trên đầu vẫn nóng như cũ.

“Tiểu Thất thuật cưỡi ngựa ngày càng tốt nhỉ, ” Thái tử thấy Dận Hữu vào mã tràng, siết cương ngựa hạ tốc độ, cùng Dận Hữu sống vai mà đi, “Có muốn đo với Nhị ca một lần không?”

“Không đâu,” Dận Hữu liếc nhìn đại mã to lớn màu đen phía dưới Thái tử, vừa nhìn là biết ngựa tốt, y buồn bã nghiêm mặt nói, “Cùng Thái tử ca ca đo, Thất đệ không cần phải nói cũng biết thua, nếu là đo chạy chậm, đệ đệ nhất định có thể thắng Thái tử ca ca.”

Thái tử cười cười, dời sang đề tài khác nói, “Tiểu Thất, người ngày sau vạn lần không được như sáng hôm nay, chúng ta là nhi tử hoàng a mã kỵ thác hi vọng, người sao có thể lúc đang học mà làm chuyện khác?”

Dận Hữu nghe vậy, vội cáo lỗi nói, “Thái tử ca ca, đệ đệ biết sai rồi, đệ đệ nghĩ Tứ ca không có ở đó, mới liền trộm lười, cho nên”

Thái tử cười cười, trên mặt cũng không thấy ý trách cứ, chỉ là nói, “Người sau này đừng làm như thế nữa.” Xem ra Thất đệ thường ngày chăm chỉ đều là do e ngại Tứ đệ, huynh đệ như vậy quả thực không thể trọng dụng, chẳng qua cũng may không phải là thứ cản trở, cũng không tính là có đầu óc to lớn, ngày sau cũng không cần tốn nhiều tâm tư không chế, nghĩ đến đây, Thái tử trên mặt khẽ mỉm cười với Dận Hữu, “Người từ từ học, Nhị ca đi trước một bước.”

“Dạ,” Dận Hữu ở trên lưng ngựa hơi chấp tay, nhìn Thái tử tiêu sái rời đi, lại chậm rãi chạy trong mã tràng.

Sau giờ học, Dận Hữu dắt Cáp Cáp Châu Tử và Phúc Đa trở về chỗ ở của mình, chẳng qua dằng dấp đi đường so với thường ngày khập khiễng kịch liệt. Đi tới nửa đường, y liền đuổi Cáp Cáp Châu Tử đi, Phúc Đa phía sau y do dự một hồi lâu mới mở miệng nói, “Gia, người của Tứ a ca hồi chiều truyền tin nói, hi vọng ngài học xong đến chỗ Tứ a ca.”

Dận Hữu nghe vậy bỗng nhiên dừng bước, “Tứ ca hẳn hôm nay có dùng bữa không?”

Phúc Đa bộ dạng phục tùng đáp, “Dùng.”

“Như vậy cũng tốt,” Dận Hữu tiếp tục đi về phía Nam Tam viện, đi vài bước mới thấp giọng nói, “Người phái người đi, nói rằng . . . gia hôm nay quá mệt mỏi, sẽ không đến, thuận tiện chuyển mấy câu của gia tới, bảo Tứ a ca hảo hảo bảo trọng thân thể hơn, nhất định phải đúng giờ dùng bữa.”

Phúc Đa kinh ngạc nhướng mi, nhưng chỉ thấy bóng lưng có vẻ gầy yếu của chủ tử nhà mình, hẳn chôn đầu, không dám nhiều lời nữa, “Dạ.”

Trong phòng Dận Chân trên bàn bày các loại cao điểm, nhưng Dận Hữu hẳn chờ cũng không đến, mà là một tiểu thái giám.

“Chủ tử nhà người đâu?” Dận Chân nhìn tiểu thái giám quỳ trên mặt đất thỉnh an hẳn, trên mặt không có nửa phần biểu tình.

“Hồi Tứ a ca, chủ tử nói hôm nay quá muộn, sẽ không tới. Cũng bảo nô tài chuyển lời hi vọng Tứ a ca ngài hảo hảo nghỉ ngơi, nhớ phải đúng giờ dùng bữa, chú ý giữ gìn sức khỏe.” Tiểu thái giám nghĩ đến dáng vẻ chủ tử nhà mình khập khiễng trở về, không khỏi run lên, đoán chừng chủ tử chịu tội ở Vô Dật Trai, chỉ là một nô tài, nào dám nói những thứ này.

Dận Chân lạnh lùng liếc nô tài đầu cũng không dám nâng, “Sắc trời đã muộn. . . . chủ tử nhà người nói như vậy?”

Thái giám thân thể hơi phát run, “Hồi Tứ a ca, đúng vậy.”

“Đi xuống đi,” Dận Chân vẫy lui tiểu thái giám, nhìn một mâm cao điểm tinh xảo trên bàn, mặt trầm như nước, một hồi lâu sau, hẳn khôi phục vẻ mặt thường ngày, nói với người ngoài cửa, “Tiểu Lộ Tử.”

“Nô tài ở,” Tiểu Lộ Tử vào cửa liếc nhìn những cao điểm trên bàn kia, vội quỳ gối trước mặt Dận Chân, “Chủ tử.”

“Hôm nay Vô Dật Trai có chuyện gì phát sinh?” Đến hè, trời tối muộn, Dận Hữu vậy mà lại dùng những lời qua loa tặc trách như sắc trời không còn sớm, đúng là giỏi lấy cớ.

Tiểu Lộ Tử do dự một chút, nhận ra chủ tử nhà mình không vui, mới mở miệng nói, “Sáng nay Thất a ca vì học không chuyên tâm, bị hoàng thượng phạt hiện, cho nên bị phạt.”

“Tiểu Thất bị phạt?” Tức giận trong lòng Dận Chân tiêu mất không ít, “Chuyện gì xảy ra?”

“Nghe nói là bởi vì lúc Thang đại nhân đang dạy học thì vẽ hình em bé,” Tiểu Lộ Tử suy nghĩ một chút, lại nói, “Thất a ca bị phạt ở bên ngoài quỳ hai canh giờ, cho đến trưa mới đứng lên, buổi chiều lại cùng những hoàng tử khác luyện cưỡi ngựa bắn cung, Thất a ca chân vốn có tật, cho nên. . . . nghe người phía dưới nói, Thất a ca dọc đường đi tư thế cũng rất không đúng, mới vừa rồi truyền đến tin nói, Thất a ca sắc mặt rất khó xem, tựa hồ tựa hồ sắp té xỉu.”

Dận Chân nghe vậy đứng lên, “Hỗn trưởng, những chuyện này người sao không nói cho gia? !”

Tiểu Lộ Tử bị dọa sợ đến nỗi dập đầu trên mặt đất mấy cái mới nói, “Nô tài thấy Thắt a ca chủ ý muốn gạt chủ tử ngài, thêm nữa là giữa trưa chủ tử ngài lại đang nghỉ ngơi, Thắt a ca thoạt nhìn không có đại sự gì, cho nên nô tài nhất thời hồ đồ, liền không nói cho chủ tử chuyện như vậy, xin chủ tử thứ tội, nô tài biết tội.”

Dận Chân nhớ tới ba tấm giấy vẽ hình người be bé hồi sáng kia, tay đã nắm chắc thành quyền, hẳn biết mình lúc này không thể tới Nam Tam viện thăm Dận Hữu, do như vậy là tỏ ý bất mãn trừng phạt của hoàng a mã đối với Tiểu Thắt, như thế sẽ mang đến phiền toái cho mình cùng Tiểu Thắt. Hắn sau khi hít thật sâu một hơi, bưng lên tách trà trên bàn uống một hớp sau đó mới áp chế xung động trong lòng, “Đem được cao hoạt huyết hóa ứ trong phòng gia đưa cho Tiểu Thắt đi, người cho người tới bên ngoài Nam Tam viện, nếu Tiểu Thắt có chuyện gì, lập tức trở về bẩm báo.”

“Dạ,” Tiểu Lộ Tử thấy chủ tử cũng không có ý trừng phạt mình, trong lòng hở ra một hơi, đứng dậy lui ra ngoài, sau khi ra cửa lại âm thầm thở dài.

Khi Vân Châu dùng khăn nóng đắp lên một mảnh bầm đen trên đầu gối Dận Hữu thì y đau đến thở hộc vì kinh ngạc, nhưng y trong lòng hiểu, máu bầm này nếu không xoa bóp, thì buổi chiều kỳ xạ mình sợ rằng không có cách nào đi, đến lúc đó không biết truyền vào trong tai Khang Hi sẽ thành hình dáng gì. Kiểu căng hay không biết vươn lên?

Vân Châu thấy chủ tử nhà mình đau đến nhăn cả mặt, rất là đau lòng, vừa dùng cây quạt thay Dận Hữu quạt hơi nóng, vừa thay khăn,”Chủ tử, ngài ráng nhịn một chút, rất nhanh là tốt rồi.”

Đang lúc một phòng nô tài đều bận bịu, Tiểu Lộ Tử cầm mấy bình thuốc ở ngoài cửa cầu kiến, Dận Hữu buông xuống ống quần, để Tiểu Lộ Tử vào phòng.

Tiểu Lộ Tử liếc nhìn Dận Hữu ngồi ở nhuyễn tháp, lại nhìn chậu đồng bốc hơi nóng bên cạnh còn chưa kịp dọn dẹp, thỉnh an rồi nói, “Thắt a ca, đây là mấy loại thuốc chủ tử chúng ta gần đây mới có được, chủ tử bảo người để dùng, ngày sau luyện cưỡi ngựa bắn cung có chút thương hay đau nhức cũng dễ ứng phó.”

Nguồn :

“Làm phiền Tứ ca , ” Dận Hữu vững vàng ngồi ở nhuyễn tháp, thường ít thứ cho Tiểu Lộ Tử rồi để hắn lui xuống.

Tiểu Lộ Tử ra khỏi Nam Tam viện, có chút bất đắc dĩ nghĩ, Thắt a ca này thật coi người trong hậu cung không có mắt sao, nghĩ động tác như thế là có thể gạt chủ tử nhà mình?

Khó trách trong cung mấy vị a ca khác đều không ai có ý định động đến y, một a ca ở hậu cung không có chút thế lực nào ngay cả giao thiệp cơ bản nhất cũng không có, chẳng ai lại chú ý y. Điểm này, ngược lại Bát a ca lại hơn so với Thắt a ca rất nhiều, chẳng qua Bát a ca danh tiếng quá lớn, cũng không biết a ca ấy sau này sẽ trở thành dạng gì.

Đề xuống suy nghĩ lung tung trong lòng, Tiểu Lộ Tử dùng ống tay áo xoa xoa mồ hôi giữa trán, vội vàng trở về, nhìn thấy Dận Chân, sau đó đem chuyện mình nhìn thấy nửa phần không sót giảng thuật cho chủ tử nhà mình nghe, bao gồm cả động tác che giấu của Dận Hữu sau khi thấy hắn .

Tiểu Lộ Tử lui ra sau, Dận Chân từ trong lòng ngực lấy ra ba tờ giấy hình kia, nghĩ đến Đông Giai thị, nghĩ đến Đức tần, lại nghĩ đến Dận Hữu, ngón tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bé con mập mập cầm đùi gà, trong mắt mang theo chút ánh sáng.

Tay cầm một khối quế hoa bằng đường cao, cắn một cái, cũng không phải là thứ gì đặc biệt ngon, thậm chí có chút ngọt ngấy, thật không biết sao Thắt đệ lại thích loại cao điểm này. Ngày mai vẫn là bảo tiểu trù phòng làm chút cho y vậy, thật không hiểu những thứ này có gì ngon.

Trong lúc vô tình, đĩa cao điểm có vẻ ngọt ngấy kia bị Dận Chân ăn đi hơn phân nửa.

Nửa đêm, Dận Hữu bởi vì chân đau mà giật mình tỉnh lại, vốn chân trái đã có tật nên đau càng thêm khủng khiếp, y cắn răng, từ trên giường ngồi dậy, ở trong bóng tối ngồi hồi lâu, mới ở trong bóng tối nhẹ nhàng khạc ra một câu .

“Xuyên việt con bà nó!”

10. Chương 10: Tịch Dương

Hôm sau Dận Chân đúng giờ đến Vô Dật Trai, Thắt a ca Dận Hữu vẫn còn chưa tới, hắn ngồi xuống vị trí của mình, Thái tử tiến lên rất ân cần hỏi thăm mấy câu, hắn nhất nhất đáp lời. Ngay sau đó Tam a ca cũng tiến lên hỏi thăm mấy câu, trên mặt đều là quan tâm.

Dận Chân trên mặt mang một tia cảm kích nói cảm ơn rồi ngồi ở vị trí của mình, ánh mắt lại lạc tới chỗ ngồi còn trống bên cạnh, ánh mắt trầm tĩnh như nước, người bên cạnh cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

“Bát đệ thỉnh an Thái tử, các vị ca ca,” Bát a ca Dận Tự và Ngũ a ca theo sát phía sau đến, Bát a ca thỉnh an xong, lại tiến lên đi tới bên cạnh Dận Chân, “Xin Tứ ca bảo trọng thân thể nhiều hơn.”

Dận Chân nhìn tiểu hài bảy tuổi trước mắt mang ân cần, đứng dậy đáp lễ nói, “Đa tạ Bát đệ quan tâm.” Bát đệ này xuất thân không cao, gần đây ý định cũng không nhỏ.

Hai người khách sáo lẫn nhau, mới nghe được thanh âm Thắt a ca Dận Hữu thỉnh an.

Dận Chân nhìn Dận Hữu đi tới bên mình, tuy nói tư thế đi đường cùng trước kia không khác, nhưng như cũ có thể nhìn ra mấy phần không đúng, hắn đứng lên thoáng đỡ Dận Hữu một phen, “Thắt đệ, hôm nay tới muộn hơn bình thường.”

Dận Hữu nghe vậy, như có chút ngượng ngùng, mặt hồng lên, “Hôm qua ngủ trễ, nên tới muộn, các vị ca ca tha lỗi.”

Thái tử giấu cột đôi câu, Dận Hữu đến trước án thư mình ngồi, lúc khom đầu gối, hơi nhíu mày, nhưng chỉ trong chớp mắt sau liền cầm sách nhìn lại, cũng thường ngày nửa phần không khác. Dận Chân ngồi ở một bên nhìn thấy, tay cầm sách thoáng dùng lực.

Buổi sáng mấy vị hoàng tử đang đọc sách thì Khang Hi đến kiểm tra công khóa của các hoàng tử. Lần này Dận Hữu không có vẽ em bé, mà là đang ngoan ngoãn đọc sách, Khang Hi đi vào cũng không cho người thông truyền, thấy hoàng tử đầy phòng đều nghiêm túc, thần sắc không thay đổi ngồi vào thượng thủ, kiểm tra công khóa mấy vị hoàng tử xong, trên mặt mới lộ ra vẻ hài lòng.

Dận Hữu biểu hiện đúng quy củ, Khang Hi không khen cũng không phê bình y, so với Thái tử, Tam a ca và Bát a ca kém cỏi không ít.

Khang Hi khuyến khích mấy câu, nhân tiện khen Thái tử mấy câu, mới mang theo uy nghiêm thiên tử bất khả xâm phạm rời Vô Dật Trai.

Dận Hữu thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay mang theo một tầng mồ hôi mỏng, cũng không biết là bởi vì trời nóng, hay là bởi vì kinh sợ, trên mặt chỉ mang theo ngưỡng mộ của một đứa con đối với phụ thân, không có nửa phần tâm tình dư thừa. Y gác bút lông trong tay, nhìn đồng hồ chữ chính tề trước mắt, khóe miệng lộ ra một tia vui vẻ phức tạp.

Giữa trưa dùng xong thức ăn, Dận Hữu mới vừa đi ra cửa, liền nghe được sau lưng truyền đến thanh âm mang chút bất mãn của Tam a ca, “Bát đệ thật đúng là lợi hại, ca ca ta đây cũng không dám so với người rồi.”

Dận Hữu không nhịn được quay đầu lại, nhìn thấy Tam a ca mặt mang giấu cột nhìn Bát a ca Dận Tự, mà Bát a ca đứng ở một bên, sắc mặt trắng bệch, cũng không dám phản bác lời của Tam a ca Dận Chỉ. Nhớ đến hôm nay hoàng a mã kiểm tra công khóa, Bát a ca đoạt danh tiếng của Tam a ca, cũng khó trách Tam a ca khó chịu.

Nhìn thân ảnh Bát a ca có vẻ đơn bạc, Dận Hữu không khỏi ở đáy lòng than thở, Bát a ca tuy nói là một nhân vật xuất sắc, chẳng qua hắn bây giờ chỉ mới bảy tuổi, chỉ một lòng muốn khiến hoàng a mã chú ý, lại quên mất thân phận của hắn căn giấu tài.

Y thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi ra ngoài, như vậy cũng tốt, ngã một lần. Bây giờ còn nhỏ, phạm sai lầm sẽ không ảnh hưởng đến đại cục, nếu sau này phạm sai lầm như vậy, chỉ có mang đến tai họa ngập đầu.

Đáng tiếc nguyên nhân Bát a ca thua thảm nhất chính là không nhận được, hấn nhận nhiều năm như vậy, lại ngay khi phế Thái tử bởi vì tranh đoạt trữ vị bị đoạt mất bồi lạc vị, làm hại mẹ hấn cũng bị mắng, thật sự là thất bại trong gang tấc.

Kể có xuất thân ti tiện, đây đối với một hoàng tử mà nói, không thể nghi ngờ là chữ chữ giết tâm. Dân Hữu thậm chí cảm thấy, rõ ràng là Khang Hi phạm lỗi, lại để vết nhơ đó ghi tạc lên người một nữ nhân và một đứa trẻ.

Vô luận là để vương thành công, nhưng cuối cùng tất cả để vương đều có khuyết điểm, đó chính là không cho mình có lỗi. Giống như thời xưa lịch sử ghi lại nam nhân luôn thích dùng “hồng nhan họa thủy” để giải thích nguyên nhân quan trọng của một quốc gia mất nước, tỷ như Tô Đát Kỷ, Tây Thi, Dương quý phi, Trần Viên Viên, cứ như đều vì nữ nhân dung mạo xinh đẹp tồn tại, nam nhân mới có thể phạm hồ đồ, mới có thể phạm sai lầm, mới có thể mất nước.

Cùng là nam nhân, đối với Dân Hữu mà nói, cảm thấy cách nói này thực sự buồn cười, nếu một nữ nhân quyết định quốc gia hưng vong và suy bại, còn cần nam nhân làm chi?

Buổi chiều như cũ ánh nắng chói chang, bởi vì đầu gối, Dân Hữu cũng không muốn cưỡi ngựa nên cầm cung luyện lực cánh tay, mà Bát a ca bị Tam a ca trách cứ dĩ nhiên sẽ không ở cùng chỗ với mấy vị huynh trưởng kia, cho nên cũng cùng Dân Hữu luyện cung.

Bắn mười lần, bảy lần trúng hồng tâm, thành tích coi như không tệ, Dân Hữu cảm giác mình sắp bị mặt trời nướng chín, đưa cung tên nóng hổi cho Cáp Cáp Châu Tử, vừa tự nhủ, “Đầu mũi tên này thật là chói mắt.”

Cáp Cáp Châu Tử nghe vậy, cười theo trả lời, “Thất a ca, đầu mũi tên này không đủ sáng sao có thể giết địch?”

“Cũng đúng,” Dân Hữu uống một hớp nước sau đó nói, “Đoạt ánh mắt một tí là cắm vào người.” Nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía Bát a ca đang buông cung tên xuống, “Người nói xem có phải không, Bát đệ?”

Bát a ca Dân Tự hơi ngẩn ra, bởi vì thường ngày Dân Hữu và hấn cũng không thân thiện, đột nhiên hỏi như thế, hấn có chút phản ứng không kịp, nhưng rất nhanh liền cười nói, “Thất ca nói có lý.”

Dân Hữu cười cười, liếc nhìn am ị* bên cạnh, lại uống vài hớp nước, mới giống như thở dài nói, “Ừ, cách nhìn Bát đệ quả nhiên cùng ta một dạng.”

Am ị: là kiểu gọi mang tính kính trọng. Bên cạnh am ị và người hầu đối với hai vị tiểu a ca khách sáo nói chuyện ngay cả mí mắt đều không nâng như vậy, chỉ tẩn trách chôn đầu, làm chuyện của mình.

Bát a ca tay cầm cung hơi dừng, hấn nghiêng đầu liếc nhìn Dân Hữu sau lưng đã cùng Cáp Cáp Châu Tử nói chuyện, lấy ra một mũi tên ngân quang long lánh đặt lên cung tên, kéo dây cung, đầu mũi tên bay ra khúc xạ quang mang khiến mắt hấn nhói lên.

Nhắm mắt lại, mở mắt ra thì trong mắt Bát a ca một mảnh thanh minh, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Học xong, Dân Hữu cảm giác toàn thân mình đã ướt đẫm mồ hôi, thấy Thái tử điện hạ phong tư trác tuyệt cũng tràn đầy chật vật thì y lại cảm thấy cân bằng, khó trách nhi tử Khang Hi đều anh dũng thiện chiến, cho dù ai sáu tuổi cũng bắt đầu thao luyện nên đều là cường giả. Một bên lau mồ hôi vừa đi tới bên Dân Chân đang xuống ngựa, “Tứ ca.”

Dân Chân thấy y mặt mày đỏ bừng, để nô tài bên cạnh rót trà cho Dân Hữu uống mới nói, “Bảo nô tài người thu dọn đồ đạc, chúng ta cùng đi.”

Dân Hữu gật đầu, không cần y nói, tự nhiên sẽ có người thay y dọn xong hết thấy, y cùng với Dân Chân và mấy vị a ca nói lời từ biệt sau, mới chậm rãi rời đi.

Đi ở trên đường, Dân Hữu hí mắt nhìn ánh nắng chiều đỏ rực, ánh trời chiều chiếu xuống Tử Cấm thành nguy nga lộng lẫy, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô hạn hùng vĩ, cảm giác này, chỉ có chân chính Hoàng Thành mới có thể cảm nhận được, đây cũng là uy nghiêm của thiên gia vô hình.

“Nhìn gì vậy?” Dận Chân thấy Dận Hữu bước ngày càng chậm, không khỏi nhìn theo tầm mắt Dận Hữu, chỉ thấy phía chân trời bị nắng chiều nhuộm đỏ.

“Nhìn bầu trời, ” Dận Hữu chỉ vào phía chân trời, “Giống lửa không?”

“Ừ, ” Dận Chân gật đầu, “Mây hồng”. Cũng là chút ánh sáng cuối cùng trước khi bóng tối ập đến, hắt bên mắt nhìn thấy, khuôn mặt Dận Hữu dưới nắng chiều, cũng nhiễm chút màu đỏ. Không biết sao, lại cho hẳn một loại cảm giác ôn hòa mà lại thư tâm.

Dận Hữu mắt đã cười thành hai đường cong cong, “Cảnh sắc rất đẹp.”

Dận Chân hốt hoảng thu hồi tầm mắt, “Ừm.”

Hai người lại từ từ đi, tiểu thái giám và Cáp Cáp Châu Tử đi theo phía sau cũng rất thông minh cách hai vị chủ tử mấy bước.

“Tứ ca, sau này ta sẽ phụng bồi người xem cảnh sắc xinh đẹp như vậy, chờ người xây phủ, ta muốn đi ăn chực, đến lúc đó nếu Tứ tẩu tương lai đuổi ta, người cần phải giúp một tay đó.”

“Vậy không phải là ta phụng bồi người sao?”

“Tứ ca, người thật nhỏ mọn.” Dận Hữu chọc chọc bả vai Dận Chân cao hơn mình cả cái đầu, “Người bồi ta chẳng phải ta bồi người à.”

“Ừ, ” Dận Chân khóe miệng loan loan.

“Quyết định vậy đi, người nhất định phải nhớ không được để Tứ tẩu đuổi ta.”

“Nữ nhân sao có thể nhúng tay vào chuyện của nam nhân chúng ta .”

“Chờ người có phúc tấn, khẳng định sẽ không nói như vậy.”

“Sẽ không.”

“Chắc?”

“Ừ.”

“Tứ ca, người đã nói mấy cái ừ rồi.”

“Ồ.”

“”

11. Chương 11: Nguyệt Hạ Thành Song

Mùng mười tháng bảy năm Khang Hi thứ hai mươi tám, Hiếu Ý hoàng hậu mất, thụy hào “Hiếu Ý Ôn Thành Đoan Nhân” ban lệnh kính và huệ phụng thiên tá thánh nhân hoàng hậu, vua quá mức bi thương, bãi triều ba ngày, ba ngày này trong Càn Thanh cung, không cho người tiến vào.

Khôn Ninh cung là nơi ở của một vài hoàng hậu Thanh triều mà Hiếu Ý Nhân hoàng hậu chính là nữ nhân cuối cùng trong lịch sử ở tòa cung điện này. Dận Hữu đứng ở bên ngoài Khôn Ninh cung nhưng không có khí lực bước vào .

“Thất ca đang lo lắng Tứ ca?” Bát a ca chẳng biết từ lúc nào tới sau lưng Dận Hữu, cúi chào Dận Hữu, “Thất ca sắc mặt không được tốt.”

Dận Hữu hồi thần, thi lễ với Bát a ca, “Bát đệ quá lời rồi, chỉ là gần đây ngủ muộn thôi.” Y không biết Bát a ca ca này đến tột cùng là muốn gì, nhưng vào lúc này không dám quá thân cận với Bát a ca. Y không muốn Tứ a ca cho rằng, người bên cạnh hẳn một rồi lại một từng chút xa cách, không chỉ bởi vì tương lai Dận Chân là Ung Chính hoàng đế, mà cũng là vì hài tử này đối với y thật sự rất tốt.

Dận Tự nghe vậy ánh mắt hơi đổi, “Ra là vậy, mấy ngày trước hoàng a mã ban cho ta chút trà ngưng thần, không bằng ta gọi người đưa tới một chút cho Thất ca nhé.”

“Bát đệ khách khí, ” Dận Hữu hơi cúi người với Dận Tự, “Bát đệ, vi huynh đi xem Tứ ca một chút, thỉnh Bát đệ tha thứ vi huynh tội không tiếp đãi .” Vừa nói, lại cúi chào rồi mới xoay người bước vào đại môn Khôn Ninh cung.

Dận Hữu tuy không thấy nửa phần thất lễ nhưng thái độ của y đối với Bát a ca lại có vẻ hết sức khách khí xa lạ. Dận Tự rũ mắt, trầm tư hồi lâu mới xoay người rời đi.

“Chủ tử, ngài không tiến vào?” Tiểu thái giám đi theo phía sau cẩn thận nhìn Bát a ca.

“Không cần, ngày mai hẳn tới, ” Dận Tự cước bộ hơi dừng, quay đầu lại liếc nhìn Khôn Ninh cung lần này không do dự nữa, rời đi.

Trong Khôn Ninh cung một mảnh trắng thuần, Dận Hữu đi tới linh đường, các a ca khác đều đã trở về chỗ ở của mình mà Dận Chân vẫn quỳ nơi đó, bốn phía đều có vài nô tài quỳ nhưng so với cảnh tẻ tâm liệt phé lúc Khang Hi ở đây, giờ phút này có vẻ trong trẻo lạnh lùng không ít.

Sửa sang lại y sam nhạt màu trên người, Đông Giai thị nay đã là hoàng hậu, hoàng tử trong cung đều là hài tử của nàng, cho nên không có a ca nào dám mặc y phục màu tươi, y nhìn bóng lưng cô tịch của Tứ a ca, tiến đến bên người Tứ a ca quỳ xuống, dập đầu ba cái, mới quay đầu nhìn Dận Chân sắc mặt tái nhợt, “Tứ ca, ta chờ ngươi tới Vô Dật Trai.” Nói xong, ôm ôm Dận Chân rồi liền đứng dậy ra khỏi linh đường.

Y không thể khuyên Tứ a ca đừng thương tâm, cũng không thể phụng bồi Tứ a ca cùng quỳ, thậm chí không thể khuyên Tứ a ca ăn chút gì, bởi vì lúc này mỗi một cử chỉ của y đều có thể dẫn đến phiền toái, Dận Chân thương tâm hồ đồ nhưng y không thể phạm hồ đồ, y chỉ có thể để Tứ a ca biết, hẳn không phải một thân một mình, mà còn có mình chờ hân thoát khỏi bi thương.

Ra ngoài dặn dò thái giám và cung nữ bên dưới chiếu cố Tứ a ca cho tốt, sau đó Dận Hữu bắt đầu đi ở bên ngoài sân đứng một lát rồi mới từ từ trở về Nam Tam viện.

Dận Chân nghe tiếng bước chân từ từ đi xa, hẳn bỏ mấy tờ giấy tiền vàng bạc vào trong chậu lửa, cái ôm ngắn ngủi vừa rồi khiến trong lòng giá lạnh ấm lên không ít, ít nhất ở nơi hậu cung này, không phải không có ai thật sự quan tâm hẳn.

Đông Giai thị hạ táng thì tất cả con cháu ở hoàng thất đưa tang, Dận Hữu quỳ gối lẫn trong đám người, nghe tiếng khóc dối trá bốn phía, đầu càng chôn thấp hơn, đây cũng là kết cục cuối cùng của nữ tử hậu cung, cho dù tang lễ làm có hoành tráng thì thế nào, thật lòng khóc vì nàng có mấy ai?

Nghe Lạt Ma niệm kinh văn, nghe tiếng khóc, nghe tiếng Khang Hi hạ từng đạo thánh chỉ, Dận Hữu nhìn Dận Chân quỳ gối trước mặt, Dận Chân không khóc thành tiếng, nhưng đầu vai run rẩy, y không khỏi có chút đau lòng, Dận Chân bây giờ vẫn là một hài tử chưa tới mười hai tuổi, nếu ở kiếp trước thì đã là một bé trai lớp sáu, mất đi bảo hộ của ngạch nương, làm sao có thể nhìn xuống nước mắt.

Trong đám phi tần quỳ gối Đức tần khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía hoàng tử quỳ, chỉ là bởi vì khoảng cách hoàng cung và hậu cung quá xa, nàng chỉ có thể nhìn tới vài a ca, Tứ a ca tâm tư của nàng rất phức tạp, may mắn đứa con trai này có thể trở về bên danh nghĩa của mình, lại không biết nên lấy tâm tình thế nào đối mặt nhi tử đã lớn này.

Nghĩ đến tiểu nhi tử đi bộ còn lảo đảo nghiêng ngã, Đức tần tâm tình càng thêm phức tạp, cho đến khi mu bàn tay bị một móng tay cạ cạ, nàng mới phục hồi tinh thần lại. Liếc nhìn Thành tần quỳ gối bên cạnh mình trầm mặc, trong mắt nàng lộ ra một tia cảm kích .

Đối với hậu cung phần lớn người đến, Đông Giai Thị mất đi cũng không mang đến bao nhiêu ảnh hưởng, tang lễ trôi qua, hoàng tử từ sáu tuổi trở lên tiếp tục đi học, mà chúng phi tần như cũ mỗi ngày mong đợi để vương lật bài tử của mình.

Hoàng hậu vừa mất, người trong cung ai cũng không dám to gan ăn mặc quá gây chú ý, ngay cả Thái tử cũng tháo hà bao, túi hương trên người, chỉ phối một ngọc bài đại biểu thân phận của hẳn.

Giờ dần, Dận Hữu đã dùng xong thức ăn, hôm nay y chọn một kiện trường bào nhạt màu, không tính quá giản dị, nhưng cũng không gây chú ý, ra khỏi Nam Tam viện y mới hít sâu một hơi, bước nhanh tới Vô Dật Trai.

Khi đến Vô Dật Trai, chỉ có Bát a ca đến, y liếc nhìn Bát a ca, còn chưa vào trong, liền nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, chính là Tứ a ca Dận Chân mặc quần áo tang, y không nhìn được xoay người ngêng đón, “Tứ ca.”

Bây giờ khí trời mặc dù không tính là lạnh, nhưng đã hết nóng, sáng sớm vẫn mang theo chút lạnh lẽo, Dận Hữu thấy Dận Chân y phục đơn bạc thì nhũn mày một cái.

Dận Chân thoát nhìn gầy gò không ít, trên mặt cũng lạnh lùng hơn so với thường ngày, thấy Dận Hữu ánh mắt lo lắng, mới miễn cưỡng lộ ra một tia hài hòa, “Dận Hữu.” Nói xong, lại đưa tay cầm tay Dận Hữu, lòng bàn tay ấm áp khiến gánh nặng trong lòng hắn liền được giải khai.

“Tứ ca, tay của ngươi sao lạnh thế này?” Dận Hữu đưa một cái tay khác đem hai tay Dận Chân hợp lại một chỗ, Dận Chân tay lạnh khiến người, y lo lắng nhìn tiểu thái giám sau lưng Tứ a ca, “Chuyện gì đây, gia chủ ngươi chưa ăn sáng sao?”

Tiểu thái giám cũng không dám nói dối, chỉ có thể quỳ xuống đất.

“Được rồi, gia không trách tội ngươi, đứng lên đi, ” Dận Hữu thấy tiểu thái giám bộ dáng này, cũng biết Dận Chân không dùng nổi đồ ăn sáng, không nhìn được nói, “Tứ ca, ngươi sao có thể không quan tâm thân thể mình như vậy.” Nói xong còn gọi tiểu thái giám đi lấy trà nóng, kéo Dận Chân vào trong.

Dận Chân nhìn Dận Hữu đưa cho hắn điểm tâm giấu ở trên người, lại rót trà nóng tới, hắn vốn không muốn ăn, nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của Dận Hữu, mới ăn không biết vị. Điểm tâm thiên về vị mặn, bên trong nhân bánh cũng có chút dầu mỡ, uống một hộp trà nóng, ngẩng đầu nhìn Dận Hữu, thấy đối phương sắc mặt hòa hoãn không ít, hắn lại ăn hai cái, tựa hồ nhiệt độ chén trà kia đã hâm nóng toàn thân.

Bát a ca an tĩnh nhìn một loạt hành động của Thất a ca, vẻ mặt ngày càng nhạt, hắn vẫn cho là Thất a ca và Tứ a ca giao hảo là nhờ Đông Giai thị, nhưng nay Đông Giai thị mất, thân phận Tứ a ca trong đám hoàng tử có chút lung lay, hắn không hiểu sao Thất a ca còn có thể đối đãi với Tứ a ca như vậy, chẳng lẽ thật sự là tình huynh đệ?

Ở trong hoàng cung, sợ rằng ngay cả nhất mẫu đồng bào (anh em cùng mẹ) cũng không có được tình cảm như thế, nhưng sao Thất a ca và Tứ a ca ngay cả nhất mẫu đồng bào cũng không phải, mà còn có thể có được tình cảm như vậy ?

Thất a ca cũng không phải đơn thuần vô hại như ngoài mặt, y so với Thái tử còn tinh tường hơn, nếu như không phải Thất a ca nhắc nhở mình không nên bộc lộ tài năng, mình có thể còn không biết vị Thất a ca hơi ngốc không biết tâm kế này thật ra là thâm tàng bất lộ.

Thất a ca ca đủ thông minh, đáng tiếc tâm chưa đủ lạnh, nếu không thế nào mấy năm trước che miệng mình, không muốn thủ hạ Huệ phi phát hiện mình tưởng niệm ngạch nường, rồi tháng trước lại nhắc nhở mình đừng bộc lộ tài năng.

Thất a ca, một hoàng tử chân thật thông minh rồi lại có chút mềm lòng, đề bút trên giấy viết một chữ, vừa vặn lúc này Thái tử mang theo thị hầu đi vào, hắn không chút hoang mang cầm lấy tờ giấy khác đắp lên tờ giấy này, bước ra bàn, “Thỉnh an Thái tử.”

Thái tử nhìn Bát a ca Dận Tự, giơ tay miễn lễ, lại đưa tay đỡ lấy Tứ a ca đang thỉnh an, “Tứ đệ không cần đa lễ.” Lại lên tiếng trấn an mấy câu, mới trở về bàn mình, rất có phong phạm huynh trưởng quan tâm đệ đệ.

Dận Chân mặt mang vẻ cảm kích trở về bàn, chỉ có Dận Hữu thấy, lực đạo Dận Chân cầm sách so với thường ngày mạnh hơn, động tác hắn lật sách chậm nửa nhịp, cũng không làm gì nhiều nữa .

Bạn đang ?

Chỉ chốc lát sau, mấy vị a ca khác cũng đến, rồi rít tiến lên trấn an Tứ a ca, dựng ra một cảnh huynh hữu đệ cung rất tốt, Dận Hữu nhìn cũng cảm thấy mệt mỏi, rồi lại không thể không bội phục những người này, tuổi còn nhỏ mà tính toán nhiều như vậy.

Sớm tối kết thúc khóa học, Đông Giai thị đã mất, Dận Chân quay về dưới danh nghĩa Đức tần, Dận Hữu biết trong lịch sử quan hệ mẫu thân của Ung Chính hoàng đế cũng không thân thiết, vì vậy không thể làm

gì khác hơn là mở miệng nói, “Tứ ca, ta muốn đi thỉnh an ngạch nương, người cùng ta đi nhé.”

Dận Chân nghe vậy, nhìn Dận Hữu một cái, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, không nói đi, cũng không nói không đi.

Dận Hữu bị vẻ mặt này của Dận Chân nhìn trong lòng có chút buồn bã, nhất thời cũng không biết nên nói thêm gì, dù sao đối với một đứa trẻ, chuyện này vốn quá tàn nhẫn, nhưng lại không thể không tàn nhẫn, nếu không thỉnh an Đức tần, đó chính là bất hiếu.

Dận Chân trong lòng hiểu ý Dận Hữu, đưa tay vỗ vỗ đầu vai Dận Hữu đang thần sắc bất an, “Ta đã chuẩn bị tốt, đi thôi.”

Dận Hữu thở phào nhẹ nhõm, xem ra Tứ a ca trong lòng cũng rất rõ ràng tình cảnh hiện nay, rồi lại cảm thấy đau lòng, đứa nhỏ chưa lớn được bao nhiêu lại phải hiểu chuyện như thế.

Đến Vĩnh Hòa cung, đợi thái giám bẩm báo, sau đó Dận Hữu và Dận Chân mới bước vào trong, nhưng Dận Hữu có chút không hiểu là, vì sao Đức tần cùng ngạch nương mình lại cùng một chỗ, nhưng dù sao Tứ a ca thỉnh an nàng, lúc đó hai mẹ con luôn có đôi lời để nói đi.

Vào sương phòng, quả nhiên Thành tần và Đức tần ngồi đó, Thành tần sắc mặt rất ôn hòa, mà Đức tần sắc mặt thoát nhìn cũng không tệ. Hai người hành lễ xong, ngồi xuống ghế gỗ khắc hoa .

Đức tần và Thành tần đều được Dận Chân hành lễ, hai người cũng hành lễ trở lại, ngay cả Dận Hữu cũng phải có một phần, chẳng qua giữa Đức tần và Tứ a ca vẫn có loại cảm giác xa cách khó nói .

“Tứ a ca gần đây công khóa cũng nên giảm bớt, ” Đức tần trên mặt mang theo nụ cười thỏa đáng, “Ngày thường cũng phải chú ý thân thể nhiều hơn, khi rảnh hãy đến. . . . ngạch nương hay đến đây.”

“Nhi tử làm phiền,” Tứ a ca Dận Chân khô khan nói một câu, thấy Đức tần còn nhìn mình, mới lại bồi thêm một câu, “Ngạch nương cũng phải bảo trọng thân thể nhiều hơn.” Nửa tháng trước, hắn còn gọi Đông Giai thị là ngạch nương, nay phải kêu một nữ nhân khác là ngạch nương, loại tư vị này, hắn khó chịu không nói nên lời.

“Đức ngạch nương, ngài còn không biết đâu, hôm nay Tứ ca còn lên hỏi ta những lễ vật này ngài có thích hay không, ngài đoán nhi tử nói thế nào?” Dận Hữu thấy mẹ con hai người bây giờ lúng túng, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói, “Đức ngạch nương nếu đoán không đúng, liền thêm một hà bao cho nhi tử và Tứ ca nha.”

“Theo ta thấy người nhớ hà bao kia thì có,” Đức tần vốn có chút không vui, nhưng nghe Tứ a ca nói, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, “Được, Đức ngạch nương liền thêm cho người và lão Tứ một hà bao, người nói xem, người lừa Tứ ca người thế nào.”

“Kia sao có thể gọi là lừa gạt chứ, ” Dận Hữu nghe vậy lộ ra nụ cười nhặt được của hời, “Ta nói cho Tứ ca là, ngạch nương thích lưu ly châu, thích cửu liên hoàn.”

Đức tần che miệng cười nói, “Hay cho Tiểu Thất người, ta xem đây là người thích đi, đừng nói người lần trước cho Thập Tứ đệ người con cọt vãi, đến nay còn bắn khoăn ha.”

Thành tần ngồi một bên cũng bật cười.

Đức tần lại cùng Dận Chân nói một lúc lâu, thấy sắc trời không còn sớm, mới để cho hai a ca quỳ an, hai mẹ con tuy so ra kém những mẫu tử thân mật khác, nhưng không tính là khó xử.

Trăng treo đỉnh đầu, Dận Hữu đập đá xanh, nói với Dận Chân , “Tứ ca, tối nay ta ngủ với người nha, trên sách nói, cái này gọi là. . . . ngủ chung, Tứ ca, có đúng không.”

Dận Chân nghiêng đầu nhìn thiếu niên dưới ánh trăng, tối tăm trong lòng tiêu tán không ít, “Đi thôi.”

Ánh trăng đem bóng dáng hai người càng kéo càng dài, cuối cùng, hai cái bóng tựa hồ dính cùng một chỗ, thân thiết không chia lìa.

12. Chương 12: Lớn Lên

“Chủ tử, Tứ a ca và Thập Tam a ca đã xuất cung,” Phúc Đa do dự nhìn chủ tử nhà mình an tĩnh đứng trước án thư luyện tập thư pháp, trong lúc nhất thời cũng không biết chủ tử nhà mình nghĩ gì, hai năm qua Tứ a ca và Thập Tam a ca quan hệ rất tốt, chẳng lẽ chủ tử không nghĩ rằng sẽ có một ngày Thập Tam a ca thay thế địa vị của mình sao?

Dận Hữu cũng không ngẩng đầu lên, cổ tay vừa động, một chữ Phúc thật to xuất hiện trên giấy, y buông bút lông, tinh tế ngắm nghĩ chữ này, cảm thấy có thể hợp mắt, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Phúc Đa, “Đi rửa bút cho gia.”

“Dạ,” Phúc Đa thấy chủ tử nhà mình vẻ mặt này, biết lời mình vừa nói đã vượt bốn phạm làm nô tài, cũng không dám nhiều lời nữa, nhận bút lông an tĩnh lui ra ngoài.

Đợi Phúc Đa lui ra, Dận Hữu để những nô tài hầu hạ trong phòng cũng lui xuống. Đối với vị Thập Tam gia trong lịch sử này, y cũng có hảo cảm, ít nhất so với Tam a ca hảo cảm còn nhiều hơn, người này là người đối tốt với hắn thật lòng, hắn cũng sẽ đối với người thập phần chân thật, hơn nữa hắn là huynh đệ Ung Chính để tin nhiệm nhất.

Trải qua cừu long tranh đoạt, hắn là đệ đệ duy nhất mà Ung Chính tín nhiệm, trừ trung thành của hắn đối với Ung Chính ra, tự thân hắn còn có bản lãnh, nếu không cho dù hắn có trung thành, Ung Chính cũng sẽ không trọng dụng một kẻ ngu muội.

Chẳng qua Thập Tam a ca sau này sẽ được nuôi dưỡng dưới danh Đức phi, nhưng lại không được Đức phi thương yêu như Tứ a ca, Thập Tứ a ca và Tứ a ca là nhất mẫu đồng bào, nhưng lại thân cận với Bát a ca, đầu óc của những hoàng tử Đại Thanh bây giờ thật là không thể đo lường như thường nhân.

Đưa tay thu hồi tấm giấy trên bàn, Dận Hữu thở dài, hôm nay Thái tử đã có Thái tử phi, càng thêm không hợp với Đại a ca, mà Tứ a ca hiện tại đang mang danh tiếng Thái tử đảng, xuất cung nhất định không chỉ đơn thuần là đi chơi, y cần gì phải dính vào những chuyện này. Đệ đệ trung thành với Tứ a ca đã có Thập Tam, mà y chỉ cần làm một hoàng tử lệ thuộc vào ca ca và hơi lộ ra vẻ tầm thường cho tốt thôi.

Đông Giai thị mất, y phụng bồi hài tử kia ngủ mấy buổi tối, tuy nói không thể đánh tan thống khổ của Dận Chân mất đi ngạch nương, nhưng ít nhất sẽ không để cho một mình hắn cảm thấy cô đơn, Dận Chân những năm này đối với mình vẫn rất tốt, y cần gì phải tính toán quá nhiều?

Năm Khang Hi thứ ba mươi, hậu cung một năm này không an tĩnh nổi, có phi tần được phân vị trí, ngày chọn tú nữ cũng gần, giữa Thái tử và Đại a ca không hợp, Tam a ca làm cỏ đầu tường, đám người Bát a ca lập trường không rõ ràng, còn có Ngũ a ca và mình hoàn toàn không tham dự.

Thập Tam a ca trước mặt Khang Hi rất được sủng, mới năm tuổi liền được Khang Hi khen thông tuệ.

Cầm lên ấm trà nóng trên bàn, tay có chút lạnh, ngạch nương Mẫn quý phi của Thập Tam a ca rất được sủng, cũng khó trách Khang Hi xem trọng Thập Tam a ca hơn mấy lần.

Mở nắp trà, hương trà nhàn nhạt truyền vào không khí, Dận Hữu nín chặt áo lông hồ trên người, đẩy cửa sổ, thấy tuyết đọng trong sân đầy cội, tuyết lớn như vậy, Dận Chân mang theo Dận Tường mới năm tuổi xuất cung làm chi?

Tư liệu lịch sử đời sau ghi lại rằng a ca vô luận rét nóng đều phải đi học, đến nơi này mới biết cũng không hẳn là vậy, ít nhất lúc bão tuyết thì Khang Hi vẫn để nhi tử mình ở trong phòng. Cho nên ghi chép lịch sử, thường mang theo chút không thật, chân tướng rốt cuộc như thế nào, trừ người trong cuộc ra, người khác làm sao rõ ràng?

Đi vào viện tử, Tiểu Lộ Tử lúc này thấy Dận Hữu đứng ở trước cửa sổ, vội vàng tiến lên thỉnh an, “Nô tài thỉnh an Thát a ca.”

“Đứng lên đi, ” Dận Hữu thấy là người bên cạnh Tứ a ca, trên mặt mang theo một nụ cười, “Tiểu Lộ Tử, Tứ ca có lời gì muốn người truyền cho gia?”

Tiểu Lộ Tử khi đứng dậy, móc ra mấy bọc giấy, uyển chuyển nói, “Hồi Thất a ca, đây là thức ăn dân gian chủ tử và Thập Tam a ca bảo nô tài mang về cho ngài, chủ tử nói, sớm chút mang về cho Thất a ca, tránh để trễ, Thất a ca ngài ăn không tiêu.”

“Đã phiền Tứ ca lo lắng,” Dận Hữu tự tay nhận lấy thức ăn dân gian trên tay Tiểu Lộ Tử, thưởng hẳn một thỏi bạc, lại dặn dò hẳn tận tâm phục vụ chủ tử mới để cho hắn lui xuống.

Dận Hữu mở ra một bọc giấy, trong bọc giấy có nửa con vịt nướng, một bọc khác bên trong có tô đường, thậm chí còn kèm theo hai cái mút quả, trong mấy túi xách còn lại có chút đồ chơi lẻ tẻ.

Nhìn những thứ đồ này, Dận Hữu bật cười, Dận Chân thật đúng là coi y thành con nít mà dỗ, vâng vâng một khối tô đường bỏ vào trong miệng, tuy có chút ngọt ngấy, không có hương vị như trong cung nhưng lại tỉ mỉ tinh tế.

Vịt nướng mùi rất chính tông, so với kiếp trước y ăn được còn ngon hơn, chẳng qua là để hơi lâu, có chút lạnh và cứng .

“Chủ tử, ” Phúc Đa đi vào bên trong, nhìn thấy chủ tử nhà mình đang không chút cố kỵ nào ăn những thứ này, bị dọa sợ đến nổi bạch một tiếng quỳ xuống, “Chủ tử, những thứ đồ này.”

“Đừng lo, của Tứ ca, gia yên tâm, ” Dận Hữu lấy khăn tay ra lau khôe miệng một tí, “Nói đi, có chuyện gì?”

“Bát a ca phái người dâng mai hoa cao, mời chủ tử thưởng thức.”

Dận Hữu nghe vậy nói, “Đứng lên đi, người ở đâu?”

“Nô tài bảo hắn chờ ở tiền thính,” Phúc Đan đứng lên, lùi qua một bên.

“Thu dọn nơi này đi, ” Dận Hữu đứng dậy đi tới cửa, nói với cung nữ ngoài cửa, “Gọi người đem đồ của Bát đệ đến đây.”

“Dạ,” Cung nữ cúi cúi, đi tới tiền thính.

?

Dận Hữu ngồi trở lại trên ghế lót lông thú, miệng hớp trà, trong hai năm qua, Bát a ca trong cung cũng coi như ổn, cũng rất khách khí, bình thường được thứ gì đều đưa một phần tới chỗ y, nhưng Dận Hữu có chút không hiểu, Dận Tự không thể nào không biết mình rằng không muốn nhúng tay vào tranh đấu của hoàng tử bọn họ, vì sao còn muốn đem đồ tặng cho y, đây hoàn toàn là phí sức không kết quả.

“Nô tài thỉnh an Thất a ca,” nô tài tiến vào không tính là xa lạ, ngày thường đều hầu hạ bên người Bát a ca, Dận Hữu thu hồi tầm mắt, nhắc tay, “Đứng lên đi, phiền Bát đệ phí tâm.”

Tiểu thái giám nghe vậy vội nói, “Thất a ca quá lời.”

Dận Hữu khách khí đôi câu, thưởng hẳn ít thứ liền để cho hắn lui xuống. Y mở nắp rổ, nhìn hai đĩa cao điểm bên trong, nhẹ nhàng thở dài, mấy người này tại sao đều bảo nô tài đưa thức ăn cho mình, chẳng lẽ mình chỉ biết ăn sao?

Mai hoa cao có mùi thơm ngát nhưng không ngấy, vị không tệ, chẳng qua mới vừa ăn tô đường cùng vịt nướng, Dận Hữu ăn xong hai khối liền nuốt không vô, nâng chung trà lên uống hai hớp, mới thấy cổ họng thư thái.

“Nô tài thỉnh an chủ tử,” tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám nâng.

“Linh,” Bát a ca sắc mặt ảm áp hỏi, “Thất a ca có nhận?” Hắn ngồi ở bên án thư, trên tay đang cầm một quyển ‘lễ ký’.

“Hồi chủ tử, Thất a ca nói rất thích,” tiểu thái giám đứng lên, chôn đầu nói, “Chẳng qua lúc nô tài tới, thấy người của Tứ a ca đi ra từ bên trong .”

Dận Tự nghe vậy cười khê, “Tứ ca cũng có lòng, ” hắn lật Nhất Hiệt Thư sau đó hỏi, “Người biết là ai bên người Tứ a ca?”

Tiểu thái giám nói, “Là Tiểu Lộ Tử thường hầu hạ bên người Tứ a ca.”

“Tiểu Lộ Tử,” Dận Tự hí mắt, buông quyển sách trên tay xuống, “Người lui ra đi.”

“Dạ,” tiểu thái giám lui ra ngoài sau, mới phát giác được vừa rồi trong nháy mắt Bát a ca khí thế kinh người. Gió lạnh tràn vào cổ, hẳn không nhận được đánh một cái rùng mình, mùa đông năm nay, thể nhưng phá lệ lạnh lẽo.

Dận Chân dắt Dận Tường trở lại trong cung, Dận Tường chỉ mới năm tuổi đi sau lưng Dận Chân nói, “Tứ ca, chúng ta đi tới chỗ Thất ca nha.”

“Đã trẻ thế này, người cần phải trở về, nếu không Mẫn ngạch nương sẽ lo lắng, ” Dận Chân vừa nói liền chuẩn bị đưa Dận Tường hồi cung.

“Nhưng Thất ca mấy ngày trước đáp ứng sẽ vẽ bé heo cho ta.” Dận Tường có chút không cam lòng, “Thất ca nói, sẽ vẽ cho ta một bé heo thiệt béo thiệt béo .”

Dận Chân bắt đắc dĩ nói, “Thất ca người mấy ngày trước sinh bệnh, chờ y tốt hơn, Tứ ca sẽ bảo y lập tức vẽ cho người, được không?” Kể từ khi Dận Tường phát hiện Thất đệ hai năm trước vẽ cho hắn con chó con, nó liền vẫn tâm tâm niệm niệm muốn một con heo, đến bây giờ còn chưa quên chuyện con heo này.

“Thất ca bị bệnh sao, hiện tại thế nào rồi?” Dận Tường nghe nói Dận Hữu bị bệnh, cũng không đòi vẽ nữa, “Vậy chờ Thất ca khỏe rồi vẽ cho ta cũng được.”

Dận Chân gật đầu, “Ừ, đến lúc đó Tứ ca giúp người bắt Thất ca vẽ, nhưng mấy ngày gần đây người không thể phiền Thất ca người, biết không?”

Dận Tường đáp ứng xong, Dận Chân đưa Dận Tường trở về chỗ Mẫn quý phi, xoay người lại đi tới Dục Khánh cung của Thái tử, tuyết giẫm ở dưới chân, phát ra tiếng vang sần sật.

13. Chương 13: Kết Bè Đẳng

Mùa đông năm Khang Hi thứ ba mươi, tuyết rơi tựa hồ đặc biệt lớn, mấy năm này chuyện đã xảy ra có không ít, hậu cung không yên ổn, trên triều đình tựa hồ cũng huyền não kịch liệt, bộ hạ tranh chấp, Đại a ca muốn tranh trư vị, Thái tử dĩ nhiên sẽ không để cho hắn được như ý, Minh Châu và Ngạch Đồ ngoài sáng trong tối tranh tới đầu lui. Hiện nay Thái tử và Đại a ca đều lồi kéo các a ca chưa trưởng thành, cũng không biết là y vô năng hay là thể lực mẫu gia không lớn, hai phe Thái tử và Đại a ca đều không tốn nhiều tinh lực trên người y, dầu sao cũng đỡ phiền toái.

Thấy tuyết rơi, Dận Hữu cọ cọ áo lông hồ đang quần sát người mình, đạp tuyết bước đến Vĩnh Hòa cung, vô luận thế nào, hiếu đạo cũng không thể quên .

Hiện nay Đức phi đã là chủ Vĩnh Hòa cung, cũng may Thành Tần từ trước đến nay quan hệ với nàng không tệ, cộng thêm không được vua sủng, cho nên Đức phi đối với Thành Tần cũng không lạnh nhạt. Ngược lại Thành Tần cảm thấy mình vô dụng, vào cung lâu như vậy, không được đế vương ân sủng, cũng không thể cho hài tử mình thân thể khỏe mạnh, y tuổi còn nhỏ đã giao thiệp với các a ca, đã vậy lúc nào cũng chú ý bản thân không tham dự vào tranh giành giữa các bè phái.

Thành Tần không phải dạng nữ tử ghen tị kịch liệt, nàng tình nguyện yên ổn, đối với Khang Hi kính nhiều hơn yêu, ý niệm duy nhất chính là đưa con hiếu chuyện của mình. Nghe ma ma bên người báo Thất a ca tới thỉnh an thì nàng tâm hỉ rồi lại đau lòng, tuyết rơi lớn vậy sao còn chạy tới chứ, vạn nhất bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?

“Mau để Thất a ca vào phòng,” Thành Tần giọng nói cử chỉ như cũ đoan trang, chẳng qua trong giọng nói có nhiễm chút vội vàng, khi thấy Thất a ca vào phòng, mới miễn cưỡng áp chế vui vẻ trong mắt , “Dận Hữu, hôm nay tuyết rơi lớn lắm, sao còn tới đây?”

Dận Hữu thỉnh an Thành Tần xong, nhận lấy khăn phủ lò từ cung nữ bên người trình lên ôm vào trong ngực, cười hì hì nói, “Ngạch nương, nhi tử mấy ngày nay đều không tới thỉnh an ngạch nương, nhớ ngạch nương.”

“Người thiệt là,” Thanh Tần mắt hơi đỏ lên, rất nhanh khôi phục thái độ thường ngày, “Mấy ngày nay tuy nói không cần đi học, nhưng người phải nhớ không thể bỏ quên công khóa, Thánh thượng từ nhỏ hiếu học, người nên hảo hảo học tập thói quen cần mẫn hiếu học của Thánh thượng.”

“Nhi tử nhớ kỹ,” Dận Hữu làm sao không nhìn ra tướng niệm nơi đáy mắt Thành Tần, liền bảo Phúc Đa tới, “Ngạch nương, đây là chút đồ chơi hai ngày trước Tứ ca và Thập Tam đệ ra ngoài cung mang về cho nhi thần, nhi thần thấy thú vị, liền chọn ra một vài thứ mang đến cho ngạch nương. Tuy không phải là thứ gì tinh tế, bất quá cũng có chút thú vị.”

Dận Hữu lời vừa nói xong, Phúc Đa liền cơ trí hai tay nâng khay, quỳ gối trước mặt Thành Tần, Thành Tần nhìn lại, thì ra là hai cái điện nhân, và vài món đồ chơi, những thứ này đều là thứ trước khi tiến cung nàng đã gặp qua, nàng đưa tay cầm lấy một cái điện nhân, đây là một em bé đáng điệu thơ ngây đáng yêu, thoạt nhìn cũng có hai phần bóng dáng Dận Hữu.

“Mau thu,” Thành Tần trên mặt lộ ra một nụ cười, ma ma bên người nàng vội nhận lấy khay, trong lòng biết chủ tử nhất định là tâm hỉ, cho nên động tác cũng cẩn thận.

Ma ma vừa đem đồ vật cất xong, ngoài rèm liền vang lên một trận động tĩnh, hai mẹ con quay đầu nhìn lại, thì ra là Đức phi mang theo hai cung nữ thái giám đi vào, một phen thỉnh an sau, trong phòng mới lắng xuống.

Đức phi ở trên thượng thủ ngồi xuống, cũng kéo Thành Tần ngồi rồi mới nói, “Tỷ tỷ, chúng ta cần gì phải khách khí như vậy, ta nghe Tiểu Thất tới, liền đến đây xem chút, hôm qua lão Tứ tới thỉnh an, không nhìn thấy Tiểu Thất, ta còn tưởng rằng Tiểu Thất cùng lão Tứ giận dỗi rồi đó.”

Dận Hữu vừa nghe, trong lòng biết ý đối phương là tới dò xét mình, trên mặt lộ ra một tia tức giận, “Thì ra Tứ ca hôm qua tới thỉnh an Đức ngạch nương, vậy mà không gọi ta cùng đi, Đức ngạch nương, Tứ ca nhất định là ghét bỏ ta.”

“Xem xem thằng bé không có lương tâm, Tứ ca người lúc nào không nhớ người chứ,” Đức phi xì một tiếng bật cười, “Theo như ta thấy, nếu ta đem lời người hôm nay nói cho lão Tứ, xem nó sau này còn cho người đồ chơi không.”

“Đừng mà,” Dận Hữu xin tha, “Đức ngạch nương, nhi tử chỉ đùa thôi, ngài đừng nói cho Tứ ca, vạn nhất Tứ ca thật sự tức giận, nhi tử không phải mỗi ngày đều sẽ quần lấy Đức ngạch nương nhờ người giúp đỡ hoà giải sao?”

Đức phi nghe được lời này, nghiêng đầu nhìn về phía Thành Tần đang an tĩnh ngồi, cười trêu nói, “Tỷ tỷ, người xem, Tiểu Thất đang uy hiếp ta đây.”

Thành Tần nghe vậy liền nói, “Nương nương, ngài cũng đừng thuận theo đứa nhỏ lưu manh này, nó đó, chính là ý vào ngài nuông chiều, mới không quy củ như vậy.”

Qua một lúc, thái giám báo lại, Tứ a ca tới thỉnh an.

Đức phi sắc mặt càng thêm ôn hòa, nhi tử này đối với nàng mặc dù không thân, nhưng lễ tiết lại nửa điểm không kém, đợi Tứ a ca vào phòng, nàng về mặt ôn hoà bảo nô tài dọn chỗ cho Tứ a ca.

Dận Chân ngồi ở bên người Dận Hữu, nhìn thấy đầu vai Dận Hữu dính tí nước do bông tuyết tan ra lưu lại, bèn cau mày.

Đức phi cùng Tứ a ca đối thoại lệch qua một hồi một đáp, Dận Hữu thấy tràng diện có chút lạnh lẽo, đúng lúc xen vào nói để tránh tràng diện lúng túng.

“Ngạch nương,” ngoài cửa truyền tới thanh âm non nớt của đứa bé, chỉ thấy rèm chợt lóe, một khối tròn vo vọt tới trước mặt Đức phi, ôm lấy chân nàng không buông tay.

Dận Chân liếc nhìn đứa bé này, khô khan kêu một tiếng, “Thập Tứ đệ.”

Đứa bé chỉ xoay xoay thân thể, không phản ứng với hắn.

Đức phi cũng không chú ý chuyện nhỏ như vậy, sửa lại y phục cho Dận Trinh do chạy nhanh có chút loạn, động tác hết sức ôn nhu cùng cẩn thận.

Dận Chân mặt không dị sắc cúi đầu, Dận Hữu lại chú ý tới ngón trở hần cong cong, nhưng rất nhanh thả lỏng, y nghiêng đầu nhìn về phía Dận Trinh, đại tướng quân vương của ngày sau lúc này cũng chỉ là một thằng nhóc ba tuổi, chẳng qua đứa bé này về sau cùng người anh nhất mẫu đồng bào không thân thiết, ngược lại chen vào Bát gia đẳng .

Một lát sau, Dận Trinh mới buông Đức phi, ngồi ở một bên chơi cộp vãi, hoàn toàn không quan tâm tới Dận Chân và Dận Hữu .

Lực chú ý của Đức phi hơn phân nửa đều rơi vào trên người Thập Tứ a ca, Dận Hữu mắt thấy tình huống không đúng, liền đứng dậy cáo từ, mà Tứ a ca cũng mượn cơ hội cáo từ theo.

Ra khỏi Vĩnh Hòa cung, thái giám của Dận Hữu và Dận Chân cầm ô che cho chủ tử nhà mình, Dận Hữu nghiêng đầu nhìn lại, ô che mắt mặt của Dận Chân, y không biết Dận Chân lúc này là thương tâm, tức giận, hay là chết lặng.

Hai người đi được một khoảng, thấy ba vị a ca đang nghịch tuyết, Dận Hữu dừng bước, có chút mê mang nghĩ, thì ra là những a ca này sớm như vậy liền bắt đầu kết bè đảng sao?

Ba vị a ca đang nghịch tuyết, chính là Bát a ca, Cửu a ca và Thập a ca, Cửu a ca và Thập a ca tuổi xấp xỉ, nhưng cũng chưa đến Vô Dật Trai học, mà đang ở Triệu Tường viện, Bát a ca rõ ràng không ở chung với hai a ca này, sao cùng hai a ca này tình cảm tốt vậy?

Ba vị a ca thấy Dận Chân và Dận Hữu, dừng lại trò chơi, tiến lên cúi chào hai người, Dận Chân và Dận Hữu đáp lễ lại xong, chỉ nhìn nhau không nói gì.

Dận Hữu nhìn ba vị a ca gương mặt đỏ au, liền mở miệng nói, “Đừng chơi quá lâu, khí trời rất lạnh, sau khi trở về bảo nô tài nấu cho các người uống chút canh xua hàn.”

“Đa tạ Thất ca quan tâm, chúng đệ đệ làm phiền,” Bát a ca nghe vậy cười một tiếng, gương mặt trắng nõn nhất thời nhiều hơn mấy phần nhu hòa, “Thất a ca mấy ngày trước sinh bệnh, phải chú ý nhiều hơn.”

“Đã nhọc người lo lắng,” Dận Hữu hữu đưa tay vỗ vỗ bả vai dính tuyết của ba vị a ca, “Ta cũng nên đi về, ba vị đệ đệ cũng đừng quên công khóa.”

Vừa nghe đến công khóa, Thập a ca chân mày rút rút, Cửu a ca mặt cũng có chút không được tự nhiên, con nít tám tuổi không thích đi học mê chơi cũng là bình thường, còn thêm hai vị a ca này từ nhỏ được ngạch nương mình nuông chiều, rất nhiều chuyện không cố kỵ.

Tứ a ca thấy hai người đổi sắc mặt, liền mở miệng nói, “Làm hoàng tử, nhất định phải lo chăm chỉ hiếu học, Cửu đệ cùng Thập đệ, không thể quên hoàng a mã dạy bảo.”

Hai vị a ca sắc mặt càng thêm khó coi, chẳng qua là ngại thân phận Tứ a ca, không thể không ngoan ngoãn nghe.

Dận Hữu thấy thế, liền không thể làm gì khác hơn là nói, “Tứ ca, Cửu đệ cùng Thập đệ còn bé, đừng quá nghiêm khắc,” xem ra vua mặt lạnh ngày sau đang dần thành hình.

Tứ a ca vốn còn muốn nói thêm chút, nhưng nghe thấy Dận Hữu nói vậy, cũng liền ngừng lại, chẳng qua trong lòng nghĩ, Thất đệ năm đó cùng bọn chúng không giống. Trong trí nhớ, Thất đệ vẫn luôn rất biết điều và khéo léo, ba tuổi đã ở bên cạnh mình, theo mình học chữ, sau lại vào học đường, cũng lần lượt yên tĩnh ngồi cạnh mình, có vấn đề gì không hiểu đều sẽ thỉnh giáo mình. Nhìn Thất đệ từ từ lớn lên, hẳn đã cảm thấy mình có một loại cảm giác tự hào là huynh trưởng, còn hai đệ đệ này, không biết vươn lên không nói, còn ở trước mặt Thất đệ bày sắc mặt, chẳng lẽ là khinh thế lực mẫu gia Thất đệ không đáng?

Cửu a ca được ngạch nương Nghi phi cưng chiều, Thập a ca có ngạch nương thân phận cao quý, hai a ca này xưa nay tùy hứng, nghe được người khác dạy dỗ, chờ Dận Chân và Dận Hữu vừa đi, Cửu a ca cũng không không vui nói thầm, “Có gì đặc biệt hơn người, một tên què, không được sủng, phách lối cái gì.” Hẳn không dám oán Tứ a ca, nhưng đối với Thất a ca lại không cố kỵ gì.

“Cửu đệ!” Nụ cười trên mặt Bát a ca phai đi, bóng tuyết trong tay cũng bị bóp vỡ, ” Y là a ca của người.”

Cửu a ca thấy Dận Tự tựa hồ rất tức giận, nhỏ giọng nói thầm một tiếng, “Vốn là vậy.” Nhưng lại không dám nói thêm gì nữa.

Dận Tự phải bông tuyết trong tay, cùng hai vị đệ đệ nói một lát rồi trở về chỗ của mình, chẳng qua trong lòng luôn có chút không thoải mái. Cũng không biết bản thân do thái độ của Cửu đệ đối với Thất ca liên tưởng đến bản thân mình, hay là đơn thuần đồng tình ca ca ở hậu cung không có thể lực.

Chắc hẳn trong lòng Thất ca cũng hiểu tình cảnh của chính mình, cho nên không tham dự bất kỳ tranh đấu nào giữa các a ca, ngay cả với Tứ a ca cũng chỉ là thân mật thường ngày, chuyện khác đều nửa phần không nhúng tay.

Nguồn :

Thất a ca này, không biết là thực sự không tranh sự đời, hay là quá thông minh.

Nếu thật sự không đủ thông minh, thì như thế nào dưới tình huống ở hậu cung thân thể có tật, mẫu gia thiếu thể lực mà có thể đứng vững gót chân, ngay cả Thái tử, Đại a ca, Tam a ca cũng đối với y rất khách khí, Tứ a ca thậm chí nguyện ý ở hậu cung che chở y?

Lúc thật lúc giả, hẳn ít nhất có thể khẳng định vị Thất ca này sẽ không nhúng tay chuyện giữa Tứ ca và hắn, như vậy là tốt rồi.

Mấy ngày sau, Dận Hữu nghe thái giám bên cạnh nói, lông đuôi của con chó Tứ a ca yêu thích không biết bị ai cắt xén, Tứ a ca tâm tình không tốt, làm hại thái giám hầu hạ bên người Tứ a ca run sợ chùng mảy ngày.

Lại có nô tài nói, có người thấy Cửu a ca và Thập a ca bắt chó con qua, về phần chân tướng như thế nào, chỉ có con chó kia biết. Vẫn là có một số việc mọi người trong lòng biết rõ ràng, chẳng qua ngoài miệng không nói mà thôi.

14. Chương 14: Gia Môn

Tứ a ca nhìn con Nguyên Bảo mình nuôi, cái đuôi vốn xinh đẹp xù bông biến thành so le không đồng đều, trong lòng lửa nóng lại lan, tay vuốt vuốt lông chó con, ánh mắt ngày càng trầm.

“Chủ tử, Thất a ca tới,” Tiểu Lộ Tử nhẹ nâng cằm liếc nhìn đám lông lộn xộn của Nguyên Bảo, rụt cổ một cái, hận mình không thể lập tức hóa thành hạt bụi.

“Tiểu Thất tới?” Dận Chân thu hồi tay đặt trên thân chó con, “Mau để y vào.”

“Tứ ca, ta mang thứ tốt cho ngươi đây.”

Ngoài cửa truyền tới thanh âm quen thuộc khiến vẻ mặt Dận Chân hòa hoãn không ít, hắn đứng dậy nhìn thiếu niên cõng xuống áo choàng trên người, vừa đi tới bên này hắn ra dấu bảo người phía dưới pha trà nóng, đưa tay cầm lấy tay của đối phương đặt ở tim mình, “Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, có chuyện gì cứ bảo nô tài tới truyền lời là được.”

“Không sao,” Dận Hữu cảm thấy tay mình ấm áp hơn không ít, đi theo Tứ a ca ngồi xuống, “Mấy ngày nay trời tuyết, ở trong phòng buồn bực muốn phát hoảng.”

“Thất a ca, mời dùng trà,” một cung nữ thoát nhìn chỉ chừng mười lăm tuổi bung trà lên, mặt mày thoát nhìn rất thanh tú, có chút giống bạn gái trước của mình, Dận Hữu không khỏi nhìn lâu mấy lần, tay bị Tứ a ca cầm, cũng không tiện rút ra, không thể làm gì khác hơn là gật đầu với cung nữ này.

Dận Chân chú ý tới vẻ mặt Dận Hữu, mặt không đổi sắc, “Thất đệ có phải coi trọng cung nữ của ta không, nếu coi trọng thì cứ nói, tối nay liền đem người đưa qua cho ngươi.”

Dận Hữu nghe nói như thế vội vàng lắc đầu, để một người như thế hầu hạ chỉ có bóng ma tâm lý.

“Một cung nữ mà thôi, ” Dận Chân vầy vầy Tiểu Lộ Tử một bên, “Nhớ một hồi đem người qua cho Thất a ca.”

“Dạ,” Tiểu Lộ Tử cúi người, trên mặt cười lấy lòng với Dân Hữu, “Thất a ca, nha đầu này tay chân cũng coi như lanh lẹ, vốn là kẻ hầu bên người Thái tử phi.”

Họ Qua Nhĩ Giai ở Mãn Châu cũng coi là dòng họ lớn, y nhớ trong đám nhi tử của Khang Hi cũng có phúc tấn họ này, chỉ là không biết tại sao cung nữ bên cạnh Thái tử phi lại đến bên chỗ Tứ a ca? Hiện tại có chút quái dị và khó hiểu không nói ra được.

Tứ a ca đã mở miệng, y không thể nào nói không muốn, nên cũng không nhiều lời nữa, vì vậy nói, “Mấy ngày nay nghe nói Tứ ca tâm tình không tốt?” Hình như hôm qua còn bị Khang Hi trách cứ đôi câu, y dĩ nhiên sẽ không nói những lời này, mà mở miệng hỏi, “Hay thân thể có gì khó chịu?”

Dân Chân thấy Dân Hữu như vậy, hần chung quy cũng khó nói, chẳng lẽ nói là do Cửu a ca và Thập a ca không đem ca ca này để ở trong mắt, hơn nữa làm việc lỗ mãng, hoàn toàn mất phong độ a ca?

Đề xuống bất mãn trong lòng, Dân Chân cũng không tiện ở trước mặt đệ đệ kể lể những chuyện này, chỉ là nói, “Không sao, chỉ là Nguyên Bảo gần đây có gì đó không đúng, người không cần lo lắng cho ta, ngày sau những chuyện nhỏ nhặt này, để cho nô tài hỏi là được, đừng tự mình đến.” Thất đệ chân vốn có bệnh, đường tuyết trơn trượt, lỡ có gì bị ngã còn không phải khiến mình lo lắng hải hùng sao?

Dân Hữu cười cười không đáp, vừa đúng lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng của một đứa bé, “Tứ ca, ta nghe nói Thất ca tới, đừng quên vẽ bé heo cho ta.” Người chưa tới, tiếng đã tới trước, ngay sau đó liền thấy một người mặc đồ như em bé chiêu phúc được ma ma thái giám vây quanh vào cửa.

Dân Hữu vừa nghe tiếng cũng biết là Thập Tam, khoe miệng y khẽ nhếch nói, “A, ta nói hôm nay là ngày gì, ở chỗ Tứ ca còn có thể gặp Tiểu Thập Tam, giờ ngược lại muốn Thất ca, vậy sao mấy ngày nay đều không thấy người tìm đến Thất ca?”

Thập Tam xoắn xuýt hành lễ với hai ca ca, liền lôi kéo Dân Hữu nói, “Thất ca, là Tứ ca nói không thể quấy nhiễu người, còn nói người ngã bệnh phải tĩnh dưỡng, chẳng lẽ Tứ ca gạt ta?”

Dân Hữu giờ mới hiểu tại sao mấy ngày nay Thập Tam chưa tới âm ỉ đòi mình vẽ, y ngồi xỏ sớ sớ đầu Thập Tam, “Phải, là Thất ca trách lầm người, nếu không hiện tại liền vẽ bé heo bồi tội cho người?”

“Vậy thì được,” Thập Tam tựa như tiểu đại nhân nói với nô tài bên người, “Nhanh đi chuẩn bị giấy mực.”

Tứ a ca thấy thế cũng bất đắc dĩ, biết Thập Tam đệ này lòng một dạ muốn Thất đệ vẽ những bức hình không coi là đẹp kia, đứng lên nói, “Thôi, vẫn là ta dẫn bọn người tới thư phòng.”

Dân Hữu nhìn ra Tứ a ca đối với Thập Tam đúng là có không ít tình cảm, hần trừ để ý mình ra, thì là Thập Tam, bất quá Thập Tam bây giờ tính tình cũng đúng là khiến người thích, trong lòng nghĩ như vậy, dưới chân lại cùng Dân Chân Dân Tường đến thư phòng, giấy bút tất cả đã chuẩn bị tốt.

Nói vẽ, chỉ là kết hợp cách vẽ truyền thống Thanh triều và phong cách đơn giản dễ thương của hiện đại, kết quả không có bức tranh truyền thống tao nhã, cũng không có cái loại đáng yêu của hiện đại, chỉ là thứ dồ con nít mèo chẳng giống mèo, cáo chẳng ra cáo, dùng bút lông này không thể vẽ ra thứ gì như ở hiện đại, y bây giờ vẫn không hiểu nổi trong một ít tiểu thuyết xuyên việt, nhân vật chính sao lại có thể đẹp đến độ kinh thiên động địa, những người bị kinh diễm có mấy ai thấy được các mặt của xã hội. Đó thuần túy là gạt người, dĩ nhiên cũng có ngoại lệ là, nếu như người mà nhân vật chính kia gặp phải tất cả đều là đứa bé năm tuổi như Thập Tam.

Vẽ kiểu này cũng không cần tinh lực gì, hơn nữa Dân Hữu sau khi đến nơi này, học thư họa, cho nên vẽ rất thuận tay, le que vài nét, một em bé mang mũ có bím tóc dài hiện ra trên giấy, sau đó rất nhanh sau lưng em bé kia có thêm một con heo tròn vo, bên cạnh thêm một khối núi đá, vài cọng cỏ nhỏ, một bức họa cũng chỉ mất hai nén hương.

“Thất ca, nhóc này là ta sao?” Thập Tam chỉ vào em bé tròn vo, vẽ mặt kinh ngạc.

“Ừ, phía trên này đúng là Thập Tam và bé heo.” Đại thúc bí ổi lại bắt đầu khi dễ con nít.

“Thất ca thật lợi hại,” Thập Tam người không đủ cao, liền nằm ở trên ghế nhìn hình vẽ, trên mặt mang nụ cười rực rỡ.

Dận Hữu cảm giác mình khi dễ con nít thật sự là quá không phúc hậu.

Dận Chân đứng ở một bên nghe Dận Hữu trêu chọc Thập Tam, trên mặt lộ ra nụ cười, bên cạnh cung nữ thái giám hầu hạ đều thở phào nhẹ nhõm, hai ngày nay cuối cùng cũng thấy chủ tử nhà mình sắc mặt tốt lên, quả thật vẫn là Thất gia và Thập Tam gia mới có thể khiến chủ tử nhà mình tâm tình tốt.

Huynh đệ ba người cùng nhau dùng bữa trưa, chẳng bao lâu Mẫn quý phi liền sai nô tài tới đón Thập Tam về, để lại hai người Dận Hữu và Dận Chân ở trong thư phòng, đọc sách thì đọc sách, viết chữ thì viết chữ, cũng coi như là khoảng thời gian an tĩnh.

Dận Chân nhìn sách một hồi, thấy Dận Hữu đang luyện chữ, liền buông sách xuống sách đi tới trước bàn dài, cẩn thận nhìn nhìn nói, “Chữ Thất đệ gần đây rất có tiến bộ.”

Dận Hữu nghe vậy liền cong cong khóe miệng, “Mấy ngày trước hoàng a mã xem chữ của ta, còn bảo ta phải học hỏi Tứ ca người nhiều hơn, còn cho ta một bộ bảng chữ mẫu, Tứ ca người bây giờ khen ta cũng vô dụng.”

“Ai kêu người mấy ngày trước luyện chữ không chăm chú, ” Dận Chân cầm lấy bút lông trong tay Dận Hữu, chấm mực, trên giấy viết một chữ Dận, sau đó nghiêng đầu nhìn Dận Hữu nói, “Chữ người tuy rằng có hình có dạng, nhưng lại thiếu hai phần khí khái, bất quá người bây giờ còn nhỏ, luyện từ từ cũng vừa.”

“Tứ ca, người cũng chỉ lớn hơn ta hai tuổi à nha,” Dận Hữu bị một hài tử chưa tới mười bốn tuổi nói tuổi còn nhỏ, tâm tình ghen ghét nói không nên lời, nhưng cuối cùng cũng chỉ thầm thì, “Hai năm trước chữ người đã được hoàng a mã khen.”

Tứ a ca có thể nói cái gì, tiếng người không giống nhau, có cái gì để so, chả lẽ nói, ta luyện chữ khắc khổ nghiêm túc hơn so với người? Hắn cuối cùng vẫn quyết định bù đắp lòng tự ái nguy hiểm kia, “Chữ người cũng rất dễ nhìn, Bát đệ cùng người nhập học đúng không? Chữ hắn kém xa so với người.” Bạn đang ?

Dận Hữu trầm mặc, y là một đại thúc trọng sinh, lại bị đánh đồng với một nhi tử trong lịch sử bởi vì viết chữ khó coi bị Khang Hi phê bình, đây được coi là loại khích lệ gì, hay là so sánh có khoảng cách, hơn nữa y cũng là lần đầu tiên biết, đường đường Ung Chính hoàng đế cũng sẽ ở sau lưng vạch khuyết điểm người, quả nhiên lịch sử gì kia, tất cả cũng đều không thật ha?

Thái tử từ nhỏ thông tuệ, thư họa càng không cần phải nói, Tam a ca thành tựu thi từ cũng rất tốt, Tứ a ca từ trước đến nay là học sinh ngoan khắc khổ học tập, Ngũ a ca thư họa cũng rất xuất sắc, y mặc dù thư họa đều không kém, nhưng so với mấy người này, quả thực không chỗ nào đặc biệt.

Đây nên trách y quá tầm thường, hay là nên trách nhi tử Khang Hi quá thông minh giỏi giang?

Dận Chân thấy sắc mặt Dận Hữu có gì đó không đúng, cho rằng y để ý lời hoàng a mã, không thể làm gì khác hơn là gọi Tiểu Lộ Tử cầm chút đồ chơi mới mẻ cho y, “Những thứ này người lấy về chơi đi, nếu ở bên ngoài cung có gì vui, Tứ ca mua về giúp người.”

Dận Hữu nhìn các loại đồ chơi dụ dỗ con nít trước mặt, hồi lâu mới nói, “Tứ ca, ta đã mười một tuổi.”

“Ừ, ca biết.” Dận Chân sờ sờ rồi lại sờ sờ đầu Dận Hữu, rút một quyển sách về thủy lợi ra xem.

Dận Hữu lần nữa yên lặng liếc nhìn những món đồ chơi tinh xảo đáng tiền và cũng tuyệt đối không thuộc về số tuổi của mình, “Những thứ đồ chơi này. . . .”

Dận Chân ngẩng đầu nhìn Dận Hữu, khẽ mỉm cười với y, “Những món đồ này ta lén giấu không để cho Tiểu Thập Tam thấy, ngoan, đừng mất hứng, Tứ ca ta xem sách một chút, người luyện chữ từ từ.”

Dận Hữu nhất thời lệ rơi đầy mặt, ngoan cái gì mà ngoan, y là một a ca mười một tuổi vậy mà suy bại tới mức phải cướp phần đồ chơi của đệ đệ năm tuổi sao, khôn kiếp, y đã là đại lão gia rồi đấy nhá !

Buổi chiều dùng điểm tâm sau, Dận Hữu mới trở về chỗ ở của mình, trở lại mới vừa ngồi một hồi chỉ thấy Phúc Đa về mặt khó xử đi vào, “Chủ tử, Tứ a ca đưa tới cung nữ. . . .”

Dận Hữu sắc mặt khê biến, ngay sau đó uống một hớp trà nóng, “Dem nàng vào, gia có chuyện hỏi nàng.”

Phúc Đa rất nhanh mang cung nữ này đến, Dận Hữu tỉ mỉ quan sát, lại cảm thấy bé gái này cũng không giống bạn gái trước của mình, vì vậy mở miệng nói, “Người tên là gì?”

“Hồi chủ tử, nô tỳ gọi Hải Vân.” Hải Vân quy củ hành lễ, cúi thấp đầu đáp lời.

“Hải Vân, ” Dận Hữu thổi thổi trà, “Người luôn hầu hạ bên người Tứ ca?”

“Hồi Thái a ca, mấy ngày trước Thái tử điện hạ mệnh nô tỳ hầu hạ Tứ a ca.” Hải Vân vâng lời nói, “Thái tử nói, nô tỳ đi theo người nào, người đó chính là chủ tử nô tỳ.”

“Được rồi, gia biết, ” Dận Hữu đặt chén trà xuống, “Ngày sau người liền theo Vân Châu, lui ra đi.”

“Nô tỳ cáo lui.”

Dận Hữu nhìn bóng lưng gầy yếu của Hải Vân, khẽ rũ mắt, người Thái tử sao, khó trách Tứ ca không muốn, mình lấy đi một nô tỳ hèn, cũng sẽ không đắc tội Thái tử, người này đặt ở bên người Vân Châu cũng coi như an toàn.

Chẳng qua hành động lần này của Tứ ca chẳng lẽ không sợ khiến Thái tử bất mãn, hay là hắn đã sớm có biện pháp ứng đối Thái tử? Chỉ là dù chuyện tình Thái tử đẳng có như thế nào, y cũng không muốn hiểu rõ, chỉ biết Thái tử cuối cùng sẽ bị phế, mà Bát a ca cũng sẽ rơi dài lúc lập Thái tử .

Thật ra thì hết thảy chỉ xem ý Khang Hi mà thôi, Khang Hi cảm thấy tốt, chính là tốt, cảm thấy không tốt, đầu thế nào cũng uống công.

Y biết được kết cục lịch sử, cho nên càng không muốn tham dự hết thảy, Tứ a ca muốn tính toán cái gì, y cũng không muốn quan tâm, không muốn tham dự, y đơn giản chỉ muốn sống an ổn cả đời mà thôi.

15. Chương 15: Tuyệt Động

Nửa đêm từ trong mộng thức tỉnh, Dận Hữu đột nhiên nhớ tới một chuyện, phụ thân Thái tử phi chính là Thạch Đô Thống, lòng dạ nhất định cũng không đơn giản, sao lại dễ dàng đuổi cung nữ bên người, huống chi còn là Thái tử tới đưa cho Tứ ca? Y thế nào lại quên tra chuyện này?

Cung nữ Hải Vân này nhìn thoáng qua chỉ là một cung nữ bình thường, hơn nữa nàng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, bộ dạng ngày thường cũng không gây chú ý, nhưng nàng ở trước mặt mình nhìn như gầy yếu nhưng lại chưa bao giờ thấy nàng lộ ra một tia khiếp ý.

Nhưng mà Tứ a ca tuổi ta năm nay là mười bốn, sự đời mới biết, cho dù phải biết những chuyện này, cũng tự có Đức phi và người giáo dưỡng, cần gì Thái tử phải dâng nữ nhân?

Thái tử chẳng lẽ hồ đồ, sao lại đưa nha đầu này cho Tứ ca, cho dù đưa thái giám cũng tốt mà. Nếu nói lúc nhỏ được chủ tử trong cung nhìn trúng nha đầu này, ở lại bên cạnh mình hầu hạ sau đó lại nói rằng cho Tứ a ca còn được, Thái tử làm như vậy ngược lại có chút dễ coi .

Càng nghĩ càng bất an, cung nữ này y không thể giữ bên người, vô luận là thân phận cung nữ này kỳ quái, hay là Thái tử sau lưng tính toán, y đều không muốn trên vào. Thái tử nhìn như ôn hòa, nhưng trong nội tâm cực kỳ thù dai, y nếu làm hỏng kế hoạch của Thái tử, chỉ sợ chọc vào phiền toái rất lớn, nhưng nơi Tứ a ca y không thể không làm bộ như cái gì cũng không biết, như vậy, y phải nghĩ biện pháp thả cung nữ này, còn phải làm bộ như cái gì cũng không biết .

“Bây đầu,” Dận Hữu mang giày, lập tức có thái giám gác đêm đi vào, ở một bên châm đèn trong phòng, “Chủ tử, đã làm kinh mộng ngài.”

Dận Hữu sửa sang lại vẻ mặt, “Người đi xuống gọi Phúc Đa tới, gia tối nay muốn Phúc Đa pha trà, người rõ chưa?”

“Dạ,” tiểu thái giám sắc mặt hơi đỏ, rón rén lui ra ngoài.

Dận Hữu khoác ngoại bào ở trên người, phía ngoài tuyết đã không nhìn thấy, thanh âm lả tả tự dừng khiến y cảm thấy chán ghét.

“Chủ tử, ” chỉ chốc lát sau Phúc Đa liền tiến vào, y phục trên người ngay ngắn chỉnh tề, dưới chân còn dính chút nước, tựa hồ mới từ bên ngoài trở về .

“Biết thân phận Hải Vân không?” Dận Hữu uống một hớp trà lạnh, cảm giác toàn thân mình lạnh thấu nhưng tâm trí lại trở nên tĩnh lặng.

“Hồi chủ tử, đám huynh đệ nô tài tối nay ở Dục Khánh cung uống chút rượu, nghe nói Hải Vân này chỉ là nô bộc mà thôi, a mã ngạch nương nàng đều mất liên nương nhờ nhà thúc bá, sau đó lại được Nghi phi nương nương chọn ở lại để bên người, bởi vì một tay pha trà ngon, được Thái tử coi trọng, nghe nói Thái tử phi thích phẩm trà, nên đặt bên cạnh Thái tử phi.” Phúc Đa dừng một chút lại nói, “Mấy ngày trước nghe nói bởi vì làm mất trang sức của Thái tử phi, không biết sao liền đến chỗ Tứ a ca.”

Dận Hữu đặt xuống tách trà lạnh, vuốt vuốt cái trán, y biết Thái tử yêu thích nữ sắc, thậm chí nghe nói hắc dâm ô đùa giỡn cả thái giám, nhưng Thạch thị từ trước đến nay hiền lành, đối với mấy vị thiếp thất của Thái tử đều khoan hậu, làm sao lại không tha cho Hải Vân, hơn nữa nếu Hải Vân này đã thành người của Thái tử, nhất định không thể nào còn đưa đến chỗ Tứ a ca.

Hay là nói, đây chính là kịch hay mà Thái tử và Thái tử phi liên thủ, Tứ a ca tuy nói ngoài mặt là ở bên phe Thái tử, nhưng Thái tử lại muốn đem Tứ a ca nắm chặt trong tay, cho nên đưa nữ nhân bên người cho Tứ a ca?

Thái tử cho rằng đệ đệ đã hiểu sự đời đưa một hai nữ nhân cũng không coi là chuyện vượt quá khuôn phép, Tứ a ca cũng không thể cự tuyệt, chẳng qua duy nhất có chút ngoài ý muốn chính là, mình vừa khéo nhìn trúng cung nữ này.

“Mấy hôm trước nghe nói ngạch nương thích phẩm trà, sáng mai liền đem Hải Vân cô nương đến chỗ ngạch nương hầu hạ mấy ngày đi,” Dận Hữu vuốt vuốt giữa trán, “Đêm đã khuya, đi xuống đi.”

“Dạ,” Phúc Đa biết lập trường chủ tử nhà mình, làm nô tài, chủ tử vinh hiển, hắc liền hiển vinh theo, chủ tử ngã, làm nô tài liền so súc sinh cũng không bằng, hắc những năm này đã sớm nhìn thấu, vị Thất a ca này mẫu gia mặc dù không được sủng, thân lại có tật, nhưng mẹ y là người Mãn, thân phận thấp cũng không thấp như Bát a ca, hơn nữa Thất a ca cũng không phải là một chủ nhân đơn giản.

Làm nô tài, không nhất định phải có năng lực, nhưng ánh mắt nhất định phải tốt.

Đi theo một chủ tử như vậy, chung quy so với mấy nô tài suốt ngày như múa cạnh con dao còn đỡ hơn nhiều.

“Tiểu Lộ Tử, ” Dận Chân dùng qua bữa trưa, rửa tay rồi hỏi, “Mấy ngày nay thân thể Tiểu Thất không tốt?”

Tiểu Lộ Tử sắc mặt cứng đờ, quỳ trên mặt đất đáp, “Hồi chủ tử, Thất a ca mấy ngày nay luôn luôn ở trong phòng nhà đọc sách viết chữ, chưa từng triệu thái y .”

Dận Chân trong tay cầm một tách trà nóng, cũng không uống, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mép tách, “Người nói xem, Tiểu Thất mấy ngày chưa tới chỗ ta rồi.”

“Chủ, chủ tử,” Tiểu Lộ Tử lắp bắp nói, “Có lẽ Thất a ca có việc bận khác.” Trong lòng lại từng trận phát khổ, lúc trước Thất a ca cơ hồ mỗi ngày đều đến thăm chủ tử, mặc dù không đến, cũng sẽ gọi nô tài bên dưới truyền tin, nay đã ba ngày chưa tới, cũng không thấy nô tài nào tới báo.

“Người nói xem, y cấu gia chuyện gì?” Dận Chân tựa hồ không nhìn ra Tiểu Lộ Tử khẩn trương, nhẹ giọng nói, “Gia có lỗi với y?”

Tiểu Lộ Tử vội dập trán xuống đất, “Gia xưa nay đối với Thất a ca ca đều cực tốt.”

“Xoảng!” Tách trà bị ném xuống, nước trà hắt trên mặt đất toát ra trận trận khói trắng, Dận Chân trầm mặt, thấp giọng nói, “Vậy y phát cấu cái gì.” Hắc chưa bao giờ nghĩ tới cũng sẽ có ngày Tiểu Thất rời bỏ mình. Thậm chí trong lòng hắc, Tiểu Thất vốn là ở bên cạnh mình, chỉ cần đưa tay, liền có thể chạm đến Tiểu Thất.

Thì ra khi Tiểu Thất không có ở đây, hắc sẽ cảm thấy hoảng hốt, là bởi vì mình nhìn Tiểu Thất lớn lên, cho nên coi y là người quan trọng của mình sao?

Tiểu Lộ Tử do dự nói, “Chủ tử, nghe nói Thắt a ca đem cung nữ ngài cho đưa đến bên người Thành Tần.”

Dận Chân sắc mặt thoáng đổi, “Là chuyện khi nào.”

Tiểu Lộ Tử như cũ không dám ngẩng đầu, “Nghe nói hôm nay đưa qua .”

Dận Chân nghe lời này, tầm mắt rơi vào trên người Tiểu Lộ Tử, hồi lâu không nói, Tiểu Lộ Tử bị dọa phát run.

“Tiểu Thắt cũng là hiếu thuận, người đứng lên đi, đem kính Tây Dương lần trước hoàng a mã thưởng cho gia theo, cùng gia đi thăm Tiểu Thắt,” Dận Chân đứng lên, thần sắc hoàn toàn không tức giận như trước, chẳng qua cử chỉ tựa hồ mang theo chút vội vàng.

“Dạ,” Tiểu Lộ Tử vội đứng lên lui ra ngoài, trong lòng thở ra một hơi, chủ tử hai ngày nay có gì đó không đúng, thì ra là bởi vì do Thắt a ca, chỉ cầu Thắt a ca ngàn vạn lần phải để ý chủ tử nhà mình, nếu không phạm nô tài bọn họ tương lai sợ rằng không tốt .

Đi tới nơi Dận Hữu ở, Dận Chân xa xa liền thấy cung nữ Vân Châu vẫn hầu hạ bên cạnh Dận Hữu đi tới bên hần, “Nô tỳ thỉnh an Tứ a ca.”

Dận Chân liếc nhìn thư phòng Dận Hữu, “Thắt a ca đâu?”

Vân Châu cung kính hồi đáp, “Hồi Tứ a ca, mới vừa rồi Lý công công tới, nói là vạn tuế gia triệu kiến, lúc này vẫn còn ở chỗ vạn tuế gia .”

Dận Chân cảm giác mình giống như một quyền đánh vào bông, lo lắng và giải thích vốn giấu ở trong lòng, từ từ hóa thành bất an, về phần đến tốt cùng là bất an cái gì, ngay cả chính hần cũng không hiểu. Theo lý thuyết, thế lực của Tiểu Thắt ở trong cung cũng không trợ giúp được bao nhiêu, nhưng hần đối với tiểu Thắt, lại không thể không quan tâm.

Đứa bé năm đó đi đường lão đảo nghiêng ngã, đứa bé chính mình tự tay dạy viết, nay đã lớn, y tín nhiệm mình, rồi lại đủ thông minh. Lần này mình đem cung nữ đó cho y, đối với hần là tương đương đem y trở thành một con cờ, cho nên y mới muốn xa cách mình sao?

Bởi vì y coi mình là huynh trưởng có thể tín nhiệm, cho nên lúc này, mới có thể phát giận, cách xa, mà không phải đối với mình hư tình giả ý?

“Tứ a ca,” Vân Châu thấy Tứ a ca đứng bất động ở trong tuyết, lo lắng nói, “Nếu không ngài vào trong phòng chờ một lát, chủ tử đã đi hơn nửa canh giờ, có lẽ một hồi sẽ trở lại .”

“Không cần, ” Dận Chân nắm chắc áo choàng trên người, xoay người liền dẫn Tiểu Lộ Tử đi tới Càn Thanh cung .

“Chủ tử,” Tiểu Lộ Tử lo lắng mở miệng, “Ngài đây là.”

“Gia ngắm cảnh tuyết còn phải nói cho người biết sao?” Dận Chân trầm giọng hỏi.

“Nô tài không dám, ” Tiểu Lộ Tử vội cúi đầu, bất quá trong lòng cũng hiểu, cảnh tuyết này cũng có thể thấy Càn Thanh cung .

Trong Càn Thanh cung, Dận Hữu vẻ mặt thống khổ nhìn bàn cờ, phía trên cờ trắng đã ăn hết phân nửa giang sơn của cờ đen, y hận không thể lén quăng cờ trắng ra, đáng tiếc hiện tại cùng y đánh cờ không phải là Tứ a ca, mà là Khang Hi.

Đột nhiên bị Khang Hi gọi tới, y kinh nhiều hơn hỉ, sau đó lại dùng não tàn của mình đánh cờ, kết quả là thua thê thảm không nở nhìn.

Một nén nhang sau, quân của Dận Hữu hoàn toàn bị diệt, y vò đầu bứt tóc, mang theo buồn bã nói, “Hoàng a mã, ngài cũng nên chừa chút thể diện cho nhi thần.”

“Tiểu Thắt à, kỳ nghệ người bây giờ không tốt ha.” Khang Hi tâm tình rất tốt nói, “Người nói xem, bị hủy cờ mấy lần, huynh đệ các người, trừ người đều ra, còn có ai dám đổ thừa cho cờ của trẫm chứ.”

Dận Hữu trong tay vuốt một con cờ có xúc cảm cực tốt, “Hoàng a mã, ai bảo ngài so với nhi thần còn lợi hại hơn, ngài là phụ, ta là tử, đều một chút, ngài không nói, ta không nói, bọn ca ca đệ đệ cũng sẽ không biết.”

Khang Hi nghe lời này, nụ cười không đổi, mà phản lại, “Làm sao người biết trẫm sẽ không nói cho những huynh đệ kia biết.”

“Hoàng a mã, ngài đừng dọa nhi thần, ” Dận Hữu vẻ mặt đau khổ nói, “Nếu như bị Thái tử ca ca cùng Tam ca biết, nhi thần nhất định sẽ bị bắt đi học đánh cờ, bị Tứ ca biết, ta sẽ bị Tứ ca phê bình, còn có những đệ đệ kia, nhất định sẽ cười nhạo ta.”

“Người sợ bọn đệ đệ cười nhạo còn không biết cố gắng à, ” Khang Hi buông xuống con cờ, Lý Đức Toàn rất nhanh tiến lên thu thập bàn cờ, sau đó có cung nữ bưng trà lên.

Dận Hữu bưng chén trà, lắp bắp nói, “Bọn đệ đệ rất thích ta vẽ.”

“À mấy cái hình người vẽ người không giống người, heo không giống heo, ” Khang Hi uống một ngụm trà, “Cũng chỉ có đệ đệ người thích.” Nói xong lời này, liền thấy Dận Hữu ngồi đối diện cúi đầu.

Làm cha đều hi vọng con và mình thân mật, đáng tiếc hắn là đế vương, các con của hắn đối với hắn kính sợ có dư thân mật quá ít. Lão Thất tuy nói bình thường, nhưng trong lời nói lại lộ ra chút làm nũng của người con đối với cha, có lẽ là đã biết nhiều năm bỏ quên y, cho nên lúc vừa vào cửa thì ánh mắt y nhìn mình thậm chí mang theo chút bất khả tư nghị.

Khang Hi bất động thanh sắc đem tầm mắt thả vào trên người đứa nhỏ đối diện, đứa nhỏ Dận Hữu này tướng mạo cũng coi như xuất sắc, ngón tay trắng nõn thon dài bưng chén trà, lại hiện ra hai phần non nớt của trẻ con, đứa nhỏ hắn vẫn xem nhẹ này, đã bắt đầu từ từ trưởng thành.

“Nghe nói người đem cung nữ bên cạnh cho ngạch nương người?”

Dận Hữu vui đầu uống trà đột nhiên nghe một câu như thế, y đặt tách trà xuống nói, “Hồi hoàng a mã, là như vậy, mấy ngày trước nghe nói ngạch nương thích phẩm trà, vừa lúc cung nữ bên cạnh Tứ ca là một tay pha trà ngon, cho nên nhi thần liền xin Tứ ca cung nữ này, để cho nàng hầu hạ ngạch nương.”

“Ừ, đặt ở bên người ngạch nương người cũng thích hợp, ” Khang Hi gật đầu, như không chút để ý mở miệng, “Qua vài ngày nữa để cho nàng ta quét dọn phật đường đi.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Dận Hữu trong lòng hơi kinh hãi, cách làm này của Khang Hi rõ ràng cho thấy muốn giúp Thái tử đem sự tình áp chế, dù sao Thái tử bây giờ cũng không được tốt lắm, y mặt lộ vẻ đáng tiếc nói, “Vậy ta gọi nô tài bên cạnh ngạch nương theo học nhiều chút, nếu không nàng ta đi, ngạch nương chắc sẽ buồn tiếc.”

“Vậy cũng không cần, ” Khang Hi trên mặt lộ ra một nụ cười, “Để Lý Đức Toàn chọn ra nô tài giỏi pha trà tới.”

“Nhi tử thay ngạch nương tạ ơn hoàng a mã.”

“Chắc, người muốn tạ ơn hoàng a mã thật thì ngày thường cố gắng hơn một chút. Trẫm cũng mệt, người tự mình chơi đi.” Khang Hi khoát tay áo, tâm tình rõ ràng cũng không tệ lắm.

“Nhi thần cáo lui, thỉnh hoàng a mã chú ý thân thể.” Dận Hữu vội vàng đứng dậy hành lễ, rồi lẳng lặng lui ra ngoài.

“Thất a ca đi thông thả, cẩn thận dưới chân, mấy ngày gần đây đường tuyết trơn trượt, ” Lý Đức Toàn đưa Dận Hữu đến bên ngoài Càn Thanh cung, trên mặt mang theo vui vẻ.

“Đa tạ Lý am đạt nhắc nhở, ” Dận Hữu lễ phép cáo từ, đi tới nơi không xa Càn Thanh cung, thấy được một thân ảnh quen thuộc, đầu vai hắn còn dính không ít tuyết đọng.

Tứ ca, hắn thế nào đứng ở đó? Dận Hữu sửng sốt, cước bộ dần dần tăng nhanh đi đến.

16. Chương 16: Làm Lành

“Tiểu Thất, ” Dận Chân nghe được tiếng Dận Hữu, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Dận Hữu mặc áo lông hồ đi tới chỗ hắn, da hồ ly này là hồi kỳ săn bắt hoàng a mã ban thưởng cho hắn, hắn lại cho Tiểu Thất, bắt quá da hồ ly này làm thành áo lông cho Tiểu Thất mặc quả thật rất thích hợp.

Dận Chân cho rằng Dận Hữu sẽ như trước, đi thẳng tới chỗ mình, ai ngờ Dận Hữu đến gần, sau đó lại quy củ cúi chào, “Đệ đệ thỉnh an Tứ ca.”

“Tiểu Thất, ” Dận Chân trong lòng chợt lạnh, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, Thất đệ cũng sẽ đối với hắn như thế, tựa như những huynh đệ khác, khách khí xa cách.

Dận Hữu đuôi lông mày nhẹ nhướng, “Tứ ca có gì phân phó?”

Dận Chân hơi nhủu mày, “Tiểu Thất, trước mặt Tứ ca, không cần khách khí như vậy .”

“Đệ đệ tôn kính huynh trưởng là đúng, ” Dận Hữu đứng thẳng người, “Gió to tuyết lớn, Tứ ca nên trở về nghỉ ngơi, đừng để bị lạnh.”

Rõ ràng là quan tâm, nhưng Dận Chân nghe vào trong tai lại cảm thấy khó có thể chịu được, hắn cảm giác giữa mình và Dận Hữu có một lần ranh xa cách, loại khoảng cách này khiến hắn cảm thấy hoảng hốt, những huynh đệ khác chưa từng khiến hắn có cảm thụ thế này, cho dù đôi khi Thái tử nghi ngờ mình, hắn như cũ vẫn có thể tỉnh táo ứng phó, nhưng đối mặt với thái độ này của Tiểu Thất, hắn lại không biết nên làm gì mới tốt.

Tiểu Lộ Tử nhìn hai vị a ca đứng ở trong tuyết, ai cũng bất động, trong lòng đã sớm gấp đến độ khùng khiếp, hai vị này đều là long tử, nếu phát bệnh có chuyện gì xảy ra, kẻ nô tài như hắn không chết cũng bị lột đi nửa lớp da.

Dận Chân nhìn trên đầu vai Dận Hữu tuyết bắt đầu từ từ đọng lại, tiến lên vài bước, đem áo choàng thất ở trên người y, áo choàng khoác lên người Dận Hữu, có chút dài, vạt áo buông thông trên mặt đất.

“Lão nô thỉnh an Tứ a ca Thất a ca,” Lý Đức Toàn từ phía sau đi ra, trên tay còn cầm một cái ô.

“Lý am đạt xin đứng lên, ” Dận Chân đưa tay đỡ Lý Đức Toàn, “Lý am đạt đây là?”

*xin nhắc lại, am đạt là cách gọi tôn kính .

“Vạn tuế gia thấy tuyết rơi lớn, lo lắng Thất a ca bị lạnh, liền kêu nô tài cầm ô tới, cũng may Thất a ca vẫn chưa đi xa, ” Lý Đức Toàn giao ô cho Dận Chân, “Hiện giờ gặp được Tứ a ca, lão nô cũng yên tâm, hai vị a ca đi thông thả, lão nô này đi phục mệnh vạn tuế gia .”

“Làm phiền Lý am đạt, ” Dận Hữu khẽ mỉm cười với Lý Đức Toàn, đợi Lý Đức Toàn bỏ đi, mới nhìn ô trong tay Tứ a ca, không nói một lời.

Dận Chân dùng ánh mắt ý bảo Tiểu Lộ Tử muốn tiến lên che ô thối lui, tự mình mở ô, che trên đầu mình và Dận Hữu, “Tứ ca cũng không có ô, không bằng chúng ta che chung nha.”

Hành động này của Tứ a ca, là lấy lòng, ở trong lòng Dận Hữu, Tứ a ca bây giờ cũng chỉ là đứa nhỏ mới lớn, y mấy ngày nay không để ý Tứ a ca, cũng là muốn tỏ rõ thái độ với hắn rằng mình không muốn nhúng tay vào những chuyện này.

Vốn tưởng rằng Tứ a ca sẽ nổi giận, hoặc là sẽ xa lánh y, nhưng không nghĩ tới Tứ a ca chủ động tới tìm y. Đối với một hoàng tử sinh trưởng trong hoàng cung mà nói, đã là hết sức không dễ, huống chi Tứ a ca còn một lòng đối tốt với mình, mà mình còn không giúp hắn một tay trong chuyện tranh đoạt bệ phái này, làm một đệ đệ được Dận Chân quan tâm mà nói, y đã là bất nghĩa.

Nếu mình là Dận Chân, sẽ cho rằng đệ đệ này là một kẻ nham hiểm, sao còn ở trong tuyết chờ lâu như vậy. Xét đến cùng, kẻ ích kỷ chính là y, mà không phải là Dận Chân đối với y từ trước đến nay rất tốt .

Bản thân y cá và tay gấu muốn có cả hai*, lại đi đối với một đứa nhỏ hơn mười tuổi đùa bỡn thủ đoạn, so với Dận Chân lợi dụng mình chỉ mới một lần, có lẽ y có lỗi với phần tình cảm huynh đệ này hơn nhiều.

* Nguyên văn là “Ngư dữ hùng chưởng tướng kiêm đốc”

“Ngư dữ hùng chưởng” chính là ngã tư đường sinh mệnh của mỗi con người. Rồi sẽ đến một lúc nào đó con người ta phải đứng trước hai sự lựa chọn.

Nói cao nói xa thì là vừa muốn có danh vừa muốn có lợi; muốn có quyền thế làm quan lại lại không muốn làm quan được phóng khoáng tự do.

Nói gần nói cận, thì vừa muốn đọc sách vừa muốn chơi mạt chược; muốn làm việc lại vọng tưởng hưu nhàn.

(Trích nhàĐài Lạc .)

Nghĩ tới đây, Dận Hữu nhón chân lên, phải đi tuyết đọng trên đầu vai Dận Chân, y dời đi ánh mắt, đã biết mà còn hỏi, “Tứ ca, người sao lại đến đây?”

Bởi vì động tác này của Dận Hữu, Dận Chân trong lòng vui mừng, liền mở miệng nói, “Ta nghe nói cung nữ bên cạnh người bị hoàng a mã triệu đến Càn Thanh cung, liền đi loanh quanh.”

“Ai ngờ liền đi tới bên ngoài Càn Thanh cung ?” Dận Hữu tiếp lời hắn, ngẩng đầu nhìn ô trên đỉnh đầu hơn phân nửa nghiêng về phía y, đưa tay phủ lên bàn tay Dận Chân đang cầm ô, quả thật là lạnh khiếp người.

“Tứ ca, tay của người sao lạnh như vậy?” Y bị cổ lạnh lẽo này nhập vào run run, rút ra cái bao tay, đem bao tay này nhét vào trong tay Dận Chân, kéo ô qua, “Ta cầm ô, người bao lại tay mình đi,” nói xong, lại quay đầu nhìn Tiểu Lộ Tử bảo, “Lần sau nhất định phải trông chủ tử nhà người ra cửa mang theo bao tay hoặc khăn ô.”

“Dạ,” Tiểu Lộ Tử thấy không khí giữa hai vị a ca không còn cứng nhắc như mới vừa rồi, liền bồi thêm một câu, “Chiều nay chủ tử muốn tới gặp Thất a ca ngài, cho nên vội ra ngoài, đều do nô tài trí nhớ không tốt, xin Thất a ca thứ tội.”

“Thôi, gia còn không biết người cầu xin sao,” Dận Hữu vừa tức giận, vừa buồn cười, nghiêng đầu nhìn Dận Chân nói, “Lần sau Tứ ca người ra ngoài còn như vậy, ta liền thay người đánh nô tài kia vài hèo, đến lúc đó người đừng đau lòng.”

Trong bao tay còn mang theo nhiệt độ của Dận Hữu, Dận Chân cảm giác toàn thân lạnh băng tựa hồ cũng sống lại, khoe miệng hắn không kìm được cong lên, “Đừng nói đánh một nô tài, người coi như muốn cái nô tài Tứ ca cũng sẽ không so đo.”

Lời này nói xong, Dận Chân về mặt liền cứng đờ, hắn nhớ tới kết cục giữa hai người, chính là bởi vì mình đưa cung nữ kia tới. Nghĩ tới đây, tầm mắt không tự chủ rơi vào trên người Dận Hữu, cũng may đối phương về mặt bình thường, dường như cũng không nghĩ tới chuyện đó.

Dận Hữu sao lại không hiểu ý Dận Chân, y khẽ rừ mắt, khi Dận Chân cho là y bỏ qua chuyện này thì, “Tứ ca, cung nữ kia ta đưa cho ngạch nương, mới vừa rồi hoàng a mã nói để cho cung nữ kia đi quét dọn phật đường.”

Tiếng bông tuyết rơi vào trên ô rất nhẹ, cho dù bốn phía an tĩnh, cũng chỉ có thể nghe được tiếng vi vu không rõ lắm, Dận Chân nhìn thiếu niên cầm ô hơi cúi đầu, một hồi lâu sau mới nói, “Thất đệ, ta. . . .”

“Ta hiểu, ” Dận Hữu cắt đứt lời Dận Chân, trên mặt mang theo một tia tự giễu, tay cầm ô dường như cũng mang theo không ít khí lực, “Hoàng a mã hôm nay hỏi về cung nữ ấy thì ta nói bởi vì ngạch nương thích uống trà, cho nên đòi cung nữ từ người .”

Là đệ đệ đòi hỏi ca ca gì đó, mà không phải là ca ca tính toán đệ đệ.

Dận Hữu đem lời nói đến đây, cũng chỉ là muốn tỏ rõ với Dận Chân lập trường của mình, đồng thời cũng nói cho Tứ a ca biết thái độ của Khang Hi đối với Thái tử, có một số việc cho dù một câu vô tình, những đứa trẻ trong cung này cũng nhìn hết sức thấu triệt, huống chi mình nói dễ hiểu như vậy ?

Dận Chân trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, đứa bé mình trông từ nhỏ này sẽ có tâm tình gì, thương tâm, tức giận, hay là thất vọng, trong lúc bất chợt, hắn cảm giác trong lòng mình hoảng sợ kịch liệt, nếu được chọn lựa một lần nữa, hắn nhất định sẽ không đưa cung nữ đó đến chỗ Tiểu Thất.

Dận Hữu giống như không nhìn ra ý nghĩ của Dận Chân, lần nữa nhìn sang Tiểu Lộ Tử ở một bên, đánh tan không khí khó xử giữa hai người, ánh mắt mang vui vẻ, “Tiểu Lộ Tử, trong tay ngươi cầm thứ gì đây, bao nó lại như bảo bối ấy.”

“Hồi Thất a ca, đây là vật vạn tuế gia mấy ngày trước ban thưởng, nô tài cũng chưa từng thấy qua, nghe nói gọi là kính, chủ tử đoán ngài sẽ thích, liền kêu nô tài mang theo tới chỗ ngài,” làm nô tài há có thể không hiểu ý chủ tử nhà mình, Tiểu Lộ Tử tận hết sức lực nói tốt cho chủ tử.

“Kính Tây Dương?” Dận Hữu trong mắt vui vẻ càng thêm rõ ràng, “Tứ ca, đó là phần thưởng kỳ sắn năm nay của ngươi?”

Dận Chân trong lòng thấp thỏm bất an, trên mặt lại không thể không trấn định, “Ngươi thích?” Đáng tiếc một câu, lại để lộ khiếp ý.

Dận Hữu ở đáy lòng than thở, có thể khiến Ung Chính để lúc nhỏ coi trọng như thế, đã là hiếm thấy. Y là một người lớn, dù nhện thế nào đi nữa thì trong cung đình đấu tranh vẫn còn một đứa nhỏ hao phí tâm thần ở trên người mình, “Thứ này rất mới lạ, bất quá vẫn nên đặt ở chỗ Tứ ca ngươi đi, dù sao đây cũng là vật hoàng a mã thưởng cho ngươi, ngày sau ta muốn chơi, liền tới tìm ngươi.”

“Ngươi ngày sau cũng đừng quên tìm Tứ ca, ” Dận Chân tâm buông một chút, “Thật ra thì nếu ngươi thích, để ở chỗ ngươi cũng không sao.”

Dận Hữu loan loan khoe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía mặt đất trắng phau phau, “Ngươi là Tứ ca ta.”

Dận Chân ngăn người, đem bao tay trái gỡ xuống, trở tay đặt lên tay Dận Hữu, “Sau này sẽ không.” Hơi lạnh truyền đến trong tay có loại xúc cảm thư thích không nói nên lời.

Hắn không nói ‘sẽ không’ là cái gì, Dận Hữu cũng hiểu Dận Chân có ý gì, trong lòng y tràn đầy áy náy, “Tứ ca, tối nay ta ngủ với ngươi, ta đã lâu không ngủ chung với Tứ ca, sáng sớm ngày mai đi thỉnh an Đức ngạch nương và ngạch nương với ta.”

Dận Chân gật đầu, “Được.” Tâm tình lo âu cuối cùng buông xuống.

Buổi chiều hai huynh đệ vui ở noãn lô trong thư phòng đọc sách, cũng ấm áp mười phần, Tiểu Lộ Tử lại len lén thở phào nhẹ nhõm, thật may là hai vị gia này làm lành, nếu không hắn còn phải ăn khổ mấy ngày.

Mùa đông đêm tới nhanh hơn, chỉ mới tới giờ Dậu mà sắc trời đã tối om, hai người rửa mặt xong, liền được cung nữ thái giám hầu hạ đi ngủ.

Hai người nằm ở trên giường so với một người ấm áp hơn không ít, Dận Hữu nằm cạnh Dận Chân, ngửi mùi đàn hương nhàn nhạt trong phòng, “Tứ ca, huân hương phòng ngươi thật thơm.”

“Chỉ là thứ dùng để ngưng thần mà thôi, ngươi nếu thích, ngày mai ta cho ngươi đưa qua chỗ ngươi một chút,” Dận Chân kéo góc chăn cho Dận Hữu để tránh gió lạnh thổi vào ngã bệnh, “Mấy ngày nay không có đi học, ngươi cũng đừng đi đâu, đường trơn trượt, té đau ngươi.” Hơn nữa nếu bị người của Đại a ca hoặc Thái tử gặp phải, bị người có tâm bất được nhước điểm lợi dụng, càng thêm phiền toái.

“Ừ, ” Dận Hữu đánh cái ngáp, giọng nói có chút mơ hồ không rõ.

“Mệt ?” Dận Chân thanh âm mang theo tia vui vẻ không rõ ràng.

“Ừ, mấy ngày nay đều ngủ không ngon, ” có thể là do tính toán thế nào để tỏ rõ thái độ của mình không đắc tội mấy a ca, nhất là Thái tử cùng vị Ung Chính để ngươi, đó không phải là chuyện dễ dàng khiến ngươi ta ngủ ngon.

“Vậy ngủ đi.” Dem thân thể gầy yếu kéo vào trong ngực, Dận Chân trong lòng ấm dần, là mình khiến Tiểu Thất thất vọng, hắn tính toán quá nhiều người, duy chỉ có Tiểu Thất, không muốn để cho y giống mình, khắp nơi tính toán, lúc nào cũng phòng bị.

Ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người Dận Hữu, Dận Chân dần dần trầm ngủ, chẳng qua hắn có một giấc mộng kiều diễm lại quái dị.

17. Chương 17: Khó Hiểu

Áo ngủ bằng tơ lụa, nệm đỏ mông lung, còn có phần thân thể trắng nõn lộ ra bên ngoài áo ngủ, từng tiếng ngâm khê thở gấp là hình ảnh tuyệt vời nhất, hắn không nhìn được đến gần, vén lên hồng trường, người trên giường từ từ ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hoa đào khiêu khích, song đồng ánh nước, còn có đôi môi tròn bóng, gương mặt mịn hoặc khiến người không thể chống lại, hắn không nhìn được cúi người hôn môi người này, muốn ngừng mà không được.

“Tứ ca.”

Một tiếng khê gọi, khiến đại não hắn oanh một tiếng nổ tung, lần nữa mở mắt ra thì bốn phía một mảnh đen nhánh, bên người là tiếng hít thở nhẹ nhàng, mà một cái chân ấm áp đang gác lên bên hông của hắn.

Phía dưới nơi nào đó lạnh ngắt ẩm ướt khiến hắn có chút không thoải mái, nhẹ nhàng dời chân Dận Hữu, Dận Chân từ trên giường ngồi dậy, trong lòng như cũ mang theo hốt hoảng không che giấu được .

Mượn ánh đèn ngoài cung, hắn nghiêng đầu nhìn thân ảnh mơ hồ nằm trên giường, hắn xuống giường, đổi quần áo trên thân xong rồi cuộc không ngủ được, ngồi ở mép giường mà ngẩn người.

“Tứ ca, ngươi làm sao vậy?” Người trên giường mơ mơ màng màng ngồi dậy, trong thanh âm còn mang theo một tia non nớt chưa đổi, một tay còn đang xoa xoa mắt, “Không ngủ sao?”

“Không sao, ngủ đi, ” Dận Chân ẩn trong bóng tối trên mặt mang theo một nụ cười khổ, có lẽ do tối nay Dận Hữu ngủ cạnh mình, nên mới mơ lung tung. Mình sao lại có thể có ý định này đối với Tiểu Thất chứ, huống chi Tiểu Thất vẫn chưa tới mười hai tuổi, làm sao mà có được khuôn mặt mịn hoặc như vậy.

Hết thấy, có lẽ là hắn suy nghĩ nhiều.

“Bên ngoài lạnh, mau nằm xuống, ” đứa trẻ mười một tuổi, đã có khí lực không nhỏ, Dận Hữu đưa tay kéo Dận Chân vào chăn, dùng chăn gói kỹ hai người xong, ngáp một cái nói, “Tứ ca, trên người người lạnh thật.”

Ấm áp trên người Dận Hữu từng tia một thấm vào trong da rồi đến trong xương thịt, Dận Chân không nhìn được áp sát hơn chút, “Thất đệ.”

“Ừm?” Thanh âm mơ mơ màng màng mang theo buồn ngủ.

Dận Chân đưa tay nắm vai Dận Hữu, “Không có gì, ngủ đi.” Loại ý niệm này, làm sao có thể để cho người bên cạnh biết.

Tiếng hít thở của Dận Hữu dần dần trở nên có quy luật, Dận Chân biết y đã say ngủ, bản thân lại mở to hai mắt, nhìn màn trường ngăn người, cho đến khi người bên cạnh lần nữa đem tay nhét vào trong ngực hắn, chân gác lên trên người hắn.

Tiểu tử này, tướng ngủ không tốt, còn sợ lạnh như thế, Dận Chân bật cười, kéo Dận Hữu nhích lại cạnh mình, về phần cảnh quái dị trong mơ kia, hắn cố ý lựa chọn quên lãng.

Bởi vì không cần đi học, Dận Hữu và Dận Chân ngủ thẳng tới giờ mẹo mới dậy, Dận Hữu vừa tùy ý cho nô tài hầu hạ mặc quần áo, vừa cảm thán, ở hiện đại loại chuyện như vậy y cũng không dám nghĩ, thậm chí đã chuẩn bị xong tư tưởng tương lai vợ mặc quần áo cho nấu ăn cho, ai ngờ một đêm trở lại thời trước giải phóng, mình thành nhi tử của người thống trị cấp bậc phong kiến, ăn uống hút hít đều có người phục vụ, hành vi đủ hủ bại khiến mọi người hiện đại phỉ nhổ.

Dận Chân đã mặc y phục tử tế, vừa được cung nữ hầu hạ rửa mặt, vừa dùng khốe mắt quan sát Dận Hữu, trong mắt mang theo mê mẩn ngay cả mình cũng không phát hiện.

Rửa mặt xong liền bắt đầu dùng đồ ăn sáng, đại khái, thức ăn của a ca đều có quy chế, nhưng chung quy vẫn có chút khác biệt, Dận Hữu ngồi trước bàn không chút nào ngoài ý muốn phát hiện thức ăn chỗ Tứ a ca so với chỗ y tinh xảo hơn, dù sao cũng không quá rõ ràng. Trong một vài bộ phim truyền hình, loại chuyện hoàng tử không được hoàng đế sủng ái bị nô tài khi dễ như thế tuyệt đối không thể nào phát sinh, trừ phi nô tài ấy cảm thấy thứ nào đó trên cổ quá nặng.

Ăn một chén nhỏ canh rong biển bao tử heo, ăn một khối thiên tàng cao, uống gần nửa bát sữa, Dân Hữu buông đũa, cung nữ thái giám bên cạnh thấy thế vội vàng tiến lên hầu hạ rửa tay súc miệng, thái độ hầu hạ không khác nửa phần Tứ a ca.

Sắc trời dần sáng, huynh đệ hai người ra khỏi phòng, đi dạo bên ngoài, Phúc Đa đã đợi ở ngoại thất.

Dân Hữu nhìn Dân Chân đi phía bên trái mình, không biết có phải mình ảo giác hay không, y cảm thấy vị Tứ ca từ sau khi rời giường sáng nay có chút gì đó không đúng, tựa hồ mang theo một tia không được tự nhiên khó nói, chẳng lẽ hoàng a ca Thanh triều cũng có thời kỳ phản nghịch như con nít thời hiện đại?

Bát a ca xa xa liền thấy vài người đi tới bên này, trên mặt hiện lên một nụ cười, tiến lên cúi chào nói, “Đệ đệ thỉnh an Tứ ca, Thất ca.”

“Khụ khụ,” ai ngờ mới vừa thỉnh an xong, Dân Tự chợt ho khan, khuôn mặt dễ nhìn ho đến đỏ bừng, mà chính hắn cũng tự giác lui về phía sau vài bước, sợ lây bệnh cho hai vị ca ca.

“Bát đệ bị bệnh thì nên nghỉ ngơi ngay cho tốt,” Dân Chân trên mặt ôn hoà dặn dò một câu, cũng không vết tích dùng thân mình tách Bát a ca và Dân Hữu ra.

“Khụ khụ,” Dân Tự rất thông minh, làm sao không nhìn ra động tác của Dân Chân, hắn để tay bịt miệng mình, “Đệ đệ đa tạ Tứ ca quan tâm.”

Dân Hữu nhìn Bát a ca trên mặt đỏ ửng không bình thường, không nhịn được mở miệng nói, “Triệu thái y tới xem chưa?”

“Hôm qua Thái Y Viện đã xem, nói là bị chút phong hàn, cũng không trở ngại gì nhiều,” Dân Tự nghe vậy, nụ cười trên mặt rõ thêm hai phần, “Đã phiền Thất ca lo lắng.”

Dân Chân nghe như thế, mặt không đổi sắc, thân hình giật giật, chuẩn bị đi tới Vĩnh Hòa cung, chẳng qua là ngại quan hệ huynh đệ, mới miễn cưỡng đứng ở trong tuyết.

Dân Hữu đứng sau lưng Dân Chân khoe miệng giật giật, lại nhìn hướng Dân Tự chuẩn bị tới, cung phi nơi đó cũng không có phẩm cấp gì, cũng không có a ca ở, hắn tới đó làm gì?

“Người trên đường cẩn thận chút,” Dân Hữu liếc nhìn tay hắn lộ ra bên ngoài ống tay áo, cắn răng, cuối cùng cũng tháo xuống bao tay của mình đưa cho Bát a ca, “Bên ngoài lạnh lẽo, đừng để bị lạnh.” Y cùng với Dân Chân là huynh trưởng của Bát a ca, thấy đệ đệ ngã bệnh không làm gì cả, cũng có chút áy náy.

Đám người Dân Chân cùng Bát a ca quan hệ vốn cũng không tốt, ngoài mặt biểu hiện qua loa, nhưng đoán chừng trong lòng hận không thể khiến đối phương bệnh không dậy nổi.

Mặc dù nội bộ như vậy, nhưng trên mặt lại không thể làm như vậy, đến lúc đó truyền tới tai Khang Hi sợ rằng phiền toái không nhỏ, y không bằng làm ra một bộ huynh trưởng cho rồi.

Huống chi, đối với vị Bát gia trong lịch sử này, y cũng có chút đồng tình, người này mặc dù bản lĩnh đầy mình, nhưng cũng chỉ do thân phận cùng số kiếp lúc nhỏ. BẠN ĐANG ?

“Đi thôi,” Tầm mắt Dân Chân quét qua bao tay trong tay Dân Tự, đưa tay nắm cổ tay Dân Hữu, nhàn nhạt gạt đầu với Dân Tự một cái, liền đi tới Vĩnh Hòa cung.

Dân Tự đứng ở trong tuyết, nhìn bóng lưng Dân Chân và Dân Hữu dần dần biến mất, vùi đầu cọ cọ bao tay, thấp giọng lầm bầm, “Thất ca, tật xấu mềm lòng của người vẫn không đổi.” Nói xong, lại ho khan hai tiếng, trong mắt lại mang theo chút ánh sáng rực rỡ.

Thái giám đi theo phía sau hắn cúi đầu, không nói một lời.

“Gia,” tiểu thái giám đang cầm một tiểu nôan lô đuổi đến, “Mới vừa rồi Thụý Ngọc tỷ nói gia ngài không mang theo nôan lô, bảo nô tài mang đến cho ngài.”

“Không cần,” Dân Tự liếc nhìn nôan lô trong tay tiểu thái giám, đeo bao tay vào, “Người trở về đi.” Che lại tiếng ho khan, tiếp tục đi tới Tây cung.

Đi tới bên ngoài viện tử vắng lặng, cước bộ Dân Tự dần dần chậm xuống, hắn từ nhỏ trí nhớ rất tốt, thậm chí còn nhớ năm ấy ba tuổi, mình lần đầu tiên nhìn thấy ngạch nường, và bộ dáng ngạch nường ngã bệnh

tiêu tụy. Hấn núp ở sau giả sơn lén khóc, hồn nhiên không biết loại hành động này sẽ chọc Huệ phi không thích.

Là Thất ca luôn luôn bị mọi người trong cung cho là tầm thường nhắc nhở hấn, cũng giúp hấn, cũng là người đầu tiên đối tốt hấn.

Hấn biết Thất ca không muốn dính dấp nhiều tới hấn, phải nói là bất luận a ca nào Thất ca cũng không muốn dính dấp nhiều, nhưng lại đối với Tứ ca ngoại lệ, hấn từng cho rằng vì thân phận Tứ ca, hiện tại mới nhìn thấy, Thất ca là thật sự thân thiết với Tứ ca, cùng thân phận không liên quan.

Đã biết dạng hoàng tử như mình, y vốn nên lánh xa, nhưng mỗi lần luyện tập kỵ xạ y thấy mình cô độc, lại luôn làm bộ như không thèm để ý đứng cách mình không bao xa, cùng mình làm chuyện đồng dạng, ngay cả hè, cũng sẽ cùng mình luyện tập bắn cung, đây có lẽ là vì để mình khi còn bé không có cảm giác bị cô lập.

Rõ ràng là một người không muốn trêu chọc phiền toái, nhưng khi nhìn thấy mình làm chuyện sai lầm bị đầu rơi máu chảy lại không nhin được nhắc nhở mình, cũng may y thông minh, lựa chọn thời cơ cũng rất tốt, mà mình cũng không tính là một khối gỗ mục, thỉnh thoảng nhắc nhở cũng không mang đến phiền toái cho y.

Bao tay ấm áp khiến khoe miệng Dận Tự lộ ra một nụ cười, cất bước đi vào trong sân.

Từ chỗ Vĩnh Hòa cung thỉnh an xong, Dận Hữu và Dận Chân đi tới nơi mới vừa rồi gặp phải Bát a ca, y không nhin được nghiêng đầu nhìn về phía Bát a ca đã đi.

“Nơi đó là chỗ Lương quý nhân trụ,” tựa hồ đoán ra suy nghĩ trong lòng Dận Hữu, Dận Chân sắc mặt lạnh nhạt mở miệng nói, “Thân mẫu của Bát a ca.”

Dận Hữu hiểu rõ gật đầu, không hỏi nữa, tay trái giấu ở trong tay áo, tay phải bị Dận Chân nắm trong lòng bàn tay, cũng không thấy lạnh.

Bất quá, một đại lão gia cùng một thằng bé chơi trò tay trong tay thật sự là rất mất mặt. Dận Hữu liếc liếc tay phải bị Dận Chân nắm, yên lặng dời đi ánh mắt.

Đi một đoạn đường, Dận Chân không chút để ý mở miệng, “Bát đệ tựa hồ rất thích người.”

Dận Hữu vẻ mặt không thể tin nhìn Dận Chân, “Thật?”

Dận Chân chăm chú nhìn vẻ mặt Dận Hữu, chậm rãi mở tầm mắt, “Hấn tựa hồ đối với ai cũng rất tốt.”

Cho dù Bát đệ này lúc đối mặt với Tiểu Thất cười đến đặc biệt ôn hòa, hấn cũng không muốn để cho Tiểu Thất biết.

Về phần nguyên nhân, chính hấn cũng không biết, có lẽ. là do mình và Bát a ca không hợp đi?

18. Chương 18: Lần Đầu

Mùa xuân năm Khang Hi thứ ba mươi mốt, thời tiết rất tốt. Dận Hữu đến học đường như cũ ngồi bên cạnh Dận Chân, Thái tử đôi khi không đến Vô Dật Trai, mà là đi theo hoàng thượng xử lý chính vụ. Nhìn Tứ a ca, Ngũ a ca, Bát a ca trong phòng, y đột nhiên cảm thấy, nếu nói cửu tử tranh đoạt, thật ra thì chỉ có Đại a ca, Thái tử, Tứ a ca, Bát a ca, Thập Tứ a ca đấu đá, càng ra tay trước, càng thua trước. Bại đầu tiên là có Đại a ca, tiếp theo là Thái tử, Tam a ca, Bát a ca, Thập Tứ a ca.

Tứ a ca là người bảo trì bình thản nhất, hấn là người cười cuối cùng.

Mà trong lịch sử đứng hàng thứ mười bốn trở lên, trừ Ngũ a ca, Thập Nhị a ca, cũng chỉ có Thất a ca kết quả khá hơn một chút, những huynh đệ khác đều bị quyền cầm, chết và chỉ có chết.

Trong lịch sử có người nói Tứ a ca là người không khoan dung, nhưng y ngược lại cảm thấy, vì Đại Thanh an ổn sau khi lên ngôi, mấy huynh đệ này, Ung Chính cho dù muốn tha thứ cũng không thể. Mấy người này không phải là thứ vô năng, đây là tạm thời buộc cạp, sợi dây vừa đứt, chính là hậu hoạn khôn cùng.

Người nói luôn đứng về phía đạo đức, nhẹ nhàng thốt ra quan điểm của mình, chỉ có người từng trải, mới có thể biết, đó là một loại chấn động lòng người đến bậc nào.

Vào năm Khang Hi thứ hai mươi sáu Hiếu Trang hoàng hậu mất, Dận Hữu chỉ mới bảy tuổi, y nhớ vị lão nhân này đã từng ban thưởng cho mình rất nhiều, cũng làm cho một số người trong cung xem thường mình đối với mình vô cùng tôn kính, lúc trước Ngũ a ca được dưỡng bên người Thái hậu mấy ngày, kể từ khi Thái hậu mất, a ca này cũng ngày càng trầm mặc.

Vị a ca này đủ thông minh, bởi vì ở trong mắt người hậu cung, hắn là tôn tử được Thái Hoàng Thái Hậu dưỡng qua, mà không phải nhi tử Nghi phi, cho nên hắn học được cách làm người khiêm tốn, cho tới sau khi Ung Chính ghi danh, hắn như cũ an toàn làm một thân vương, mà không phải giống như đệ đệ nhất mẫu đồng bào của hắn, bị Ung Chính ban tên Tắc Tư Hắc (nghĩa là chó ấy).

Làm nhi tử Khang Hi, chỉ có hai con đường có thể đi, một là đánh cuộc, một cái khác là nhẫn. Thua cuộc, thảm. Không nhẫn được, cũng thảm.

Dựa vào kiếp trước mình xem phim lịch sử về Thanh cung, Thái tử bí sử, Thái hậu bí sử, còn có một vài vương triều, vua quan giả trang, Dận Hữu ít nhiều cũng biết một chút lịch sử hoặc thật hoặc giả. Cho nên, làm một nhân sĩ xuyên việt hợp cách giỏi về ẩn nhẫn hay là ngu xuẩn, y lựa chọn nhẫn.

Chữ nhẫn trên đầu mặc dù có một cây đao, nhưng không có cây đao này, rất rõ ràng đã móc tim ra cho người khác nhìn.

Mãn văn đối với Dận Hữu mà nói, đã không còn là vấn đề gì khó, y may mắn mình sớm xuyên qua đây, nếu xuyên thành hài tử sắp lớn, Mãn văn kia liền đủ khiến mình chết mấy trăm lần, nó cứ vạch vạch chấm chấm, ai có thể nhận ra là cái gì?

Đến giờ dùng bữa, Dận Hữu nhìn mấy cái đĩa bát trước mặt mình, thấy Tam a ca lớn tuổi nhất ở đây cầm lên chiếc đũa, mới dám động đũa.

Trên bàn phần nhiều là thức ăn phương Bắc, Dận Hữu bắt đầu nhớ tới cơm tẻ kiếp trước, chờ y xây phủ, nhất định phải bảo người trong phủ làm cho y một bàn thức ăn phương Nam. Thật may y là đại lão gia, nếu là bé gái nào từ phương Nam xuyên tới đây, thức uống thể nào cũng bỏ vào cái gì đó, còn có các loại thức ăn mặn.

Dùng xong đồ ăn, Dận Hữu bắt đầu mệt mỏi, cố gắng chống mí mắt nghe mấy vị a ca nịnh nọt nhau, ai ngờ đầu đề Tam a ca chuyển một cái, đột nhiên chuyển đến trên người mình, “Nghe nói Thất đệ mấy ngày nay ngủ ở viện của Tứ đệ, tình cảm của Tứ đệ và Thất đệ hiện giờ thật khiến Tam ca hâm mộ.”

Hâm mộ con bà người! Tới đây mệt mỏi trong người Dận Hữu nhất thời biến mất tăm, y vẻ mặt mờ mịt nhìn Tam a ca, “A?”

Tam a ca uống một ngụm trà, chậm rãi mở miệng, “Mấy ngày trước hoàng a mã nói để ta và Tứ đệ cùng học việc, mùa đông năm nay e rằng phải xuất cung lập phủ, đến lúc đó Tứ đệ có phúc tấn, Thất đệ chẳng lẽ còn đi quây rầy?”

Tứ a ca nghe được lời này của Tam a ca, ngẩng đầu nghênh hướng tầm mắt Tam a ca, “Ca ca chiếu cố đệ đệ, có gì không ổn, Tam ca ngày sau có phúc tấn, chẳng lẽ không muốn hoan nghênh đám đệ đệ này hay sao.”

Dận Chân nói lời này cực kỳ trắng trợn, nụ cười trên mặt Tam a ca cứng đờ, tùy tiện nói, “Tứ đệ nói đùa, làm ca ca dĩ nhiên hoan nghênh.”

Dận Hữu nhận lấy đề tài nói, “Tam ca và Tứ ca cũng sắp lĩnh sự rồi,” y hâm mộ nhìn hai người, vừa nhìn về phía Ngũ a ca và Bát a ca ngồi ở đối diện, “Ngũ Ca, Bát đệ, các người có cảm thấy đây là Tam ca và Tứ ca cố ý khiến chúng ta trông mà thêm không?”

Ngũ a ca nghe vậy cười khê, “Thất đệ lời này có đạo lý.”

Bát a ca cũng lộ ra nụ cười ầm áp, “Ngũ Ca Thất ca chớ hâm mộ hai vị ca ca, còn có đệ đệ đây này.” Hắn quét mắt nhìn Dận Hữu ngồi bên cạnh Tứ a ca, Tứ ca đến cuối năm, tuổi ta cũng chỉ mới mười lăm, hoàng

a mã hiện tại liền chuẩn bị để Tứ a ca và Tam a ca cùng nhau học việc, xem ra hoàng a mã đối với Tứ ca sủng ái không ít.

Hoàng tử chỉ có sau khi lĩnh sự, mới có thể chân chính tiếp xúc quan viên, lập công trạng, cũng khó trách Tam a ca lúc này bày ra kiểu huynh trưởng, uống một ngụm trà, nụ cười trên mặt Bát a ca không giảm nửa phần.

Dận Hữu hơi run lên, những hoàng tử này, hết ba câu thì hai câu đã có ý khác, đại thúc như y áp lực rất lớn.

Dận Chân chú ý hành động này của Dận Hữu, khẽ cau mày. Chờ đám a ca đi tới thư phòng, Dận Chân mới hỏi, “Thất đệ, cảm thấy lạnh à?”

Dận Hữu nghi ngờ lắc đầu, “Không lạnh.”

“Ừ?” Dận Chân quét mắt nhìn Dận Hữu từ trên xuống dưới một lần, xác định độ dày y phục của y, “Bình thường phải chú ý nhiều đến thân thể. Buổi sáng mặc nhiều y phục một chút.”

Dận Hữu gật đầu, sau đó mê man ngẩng đầu nhìn nắng ấm phía chân trời, hôm nay rất lạnh sao?

“Tứ ca, Thất ca đứng ở ngoài cửa thư phòng đàm luận khí trời?” Bát a ca mặt mang nụ cười đứng ở phía sau hai người, một thân bào tử trắng như ánh trăng càng thêm tôn vẻ ôn nhuận như ngọc của hắn.

“Không, chúng ta đang nghiên cứu về trời lạnh và độ dày của y phục, Bát đệ cũng có hứng thú?” Dận Hữu cười híp mắt hỏi.

Bát a ca rũ mắt cười khẽ, “Nếu có thời gian, Bát đệ còn muốn cùng Thất ca nói nhiều chuyện hơn.”

Dận Hữu cười hai tiếng không có trả lời.

Dận Chân ánh mắt lạnh lẽo, mở miệng nói, “Hai vị đệ đệ, đi vào ôn sách đi.” Sau đó không dấu vết để Dận Hữu đi trước mặt mình, mà hắn đi qua trước mặt Bát a ca.

Bát a ca khước miệng nhếch lên, vẫn chưa tản đi.

Chúng a ca như cũ hảo hảo học tập, ngày ngày tiến thủ, dĩ nhiên Dận Hữu không có cơ hội vô tình gặp được tú nữ nào đó, những a ca khác cũng không có cơ hội kia, một là bởi vì chúng a ca bận học, hai là bởi vì tú nữ sau khi sơ tuyển, bị lưu lại bài tử đều phải an phận sống ở nơi của mình, chạy loạn chính là không có đức hạnh, cái này không chỉ là vấn đề bị bỏ bài tử.

Mãn Mông Hán Bát Kỳ (1) cũng chú ý thanh danh nữ tử khuê phòng, nữ nhi của người một khi đức hạnh thiếu kém, chỉ có thể lựa chọn thường bạn thanh đăng(2).

(1)Bát Kỳ gồm : Bát Kỳ Mãn Châu, Bát Kỳ Mông Cổ và Bát Kỳ Hán Quân.

Bát Kỳ là một tổ chức quân sự đặc sắc của người Mãn Châu và cũng là đội quân hùng mạnh trong lịch sử Trung Hoa đã đóng góp công lao to lớn trong cuộc chính chiến giữa nhà Thanh và nhà Minh. Chế độ Bát Kỳ do Nỗ Nhĩ Cáp Xích sáng lập và được hoàn thiện dưới thời kỳ trị vì của Hoàng Thái Cực.

-trích wiki-

(2) thường bạn thanh đăng:ý chỉ xuất gia, ni cô.

Trước đây ở trong chùa chiến chụp đèn là làm bằng vải bố, bởi vì màu sắc có màu xanh, cho nên gọi thanh đăng. Thường bạn thanh đăng bình thường ý chỉ thoát khỏi trần tục, quy y phật môn.

Hiểu sâu hơn, thường bạn thanh đăng nhưng thật ra là chỉ tâm cảnh không tính thoát tục, độc thủ tịch tịch. Nếu như là muốn siêu phàm thoát tục, quan trọng là buông tha, chịu đựng tịch tịch mầu chốt phải có phẫn định lực siêu cường.

-Trích Baidu-

Thật ra Dận Hữu cũng muốn vô tình gặp được một tú nữ, để biết một tí về các tú nữ xinh đẹp, nếu như có thể gặp phải vài bé gái yếu đuối thì càng tốt, đáng tiếc hoàng gia quy củ quá nghiêm, a ca đầu cũng sẽ không chấp mặt mà chạy tới chỗ tú nữ, vì vậy y chỉ có thể ôm hi vọng bị ỉ tan vỡ. Bạn đang ?

Nhìn không được mỹ nhân, không thể làm gì khác hơn là làm học sinh ngoan ngoãn đọc sách, luyện tập kỹ xạ.

Dận Hữu ngồi trên lưng ngựa, đem cung kéo căng, buông lỏng tay, mũi tên vèo một tiếng bay ra ngoài, lại trúng ngay hồng tâm, y hài lòng cười một tiếng.

“Thất ca bắn thật chuẩn,” Bát a ca cười ngựa bên phải Dận Hữu, cũng giương cung, chỉ nghe một tiếng vang lên, mũi tên cũng vững vàng đâm vào hồng tâm.

“Bát đệ cũng rất tốt,” Dận Hữu nghiêng đầu cười cười với Bát a ca.

Bát a ca nhìn nụ cười trên mặt Dận Hữu, ánh mắt lộ ra một tia cười.

Cách đó không xa Dận Chân vốn giương cung lại để xuống, mặt trầm như nước nhìn về phía Bát a ca và Dận Hữu, từ từ gơ tay lên, kéo căng cung, mũi tên bay ra ngoài.

Mũi tên bay đến bia bắn thì sư phó phụ trách dạy kỹ xạ cho Dận Chân rút mũi tên ra, mới phát hiện mũi tên đã cắm thật sâu vào giữa bia.

19. Chương 19: Tặng Dư

Dận Hữu cảm thấy có cái gì đó không đúng, rất không thích hợp.

Bởi vì kể từ lúc học xong, vẻ mặt Dận Chân vẫn không thay đổi. Mặc dù Dận Chân vẻ mặt không nhiều lắm, nhưng còn chưa ít đến tình trạng này.

Dận Hữu cẩn thận suy nghĩ một chút, hồi chiều Tứ ca bắn tên vô cùng chính xác, cười ngựa cũng rất ổn, Tam ca cũng không có lá gan trực tiếp trêu chọc hắn, Ngũ a ca lại càng sẽ không gây chuyện, Bát a ca chọc hắn?

Cũng không đúng, hồi chiều Bát a ca luyện tập với mình, không thể nào cách xa vậy mà cùng Tứ ca đấu đá.

Quả nhiên là đến thời kỳ phản nghịch của bé trai. Dận Hữu nhất thời hiểu rõ, xuất ra tính nhẫn nại của đại thúc mở miệng hỏi, “Tứ ca, người làm sao vậy?”

Dận Chân ngẩng đầu nhìn Dận Hữu, chấp tay để sau lưng, chậm rãi khạc ra mấy chữ, “Không sao.” Chẳng qua giọng nói nghe lạnh thế nào ấy.

Loại giọng điệu này mà còn nói không có chuyện? Dận Hữu than thở, đứa nhỏ này, thật đúng là khó tính. Đưa tay kéo ống tay áo Dận Chân, “Tứ ca, có chuyện gì chớ buồn bực.”

Dận Chân nhìn ngón tay trắng nõn này, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì.

“Nếu không, người không vui thì ta bồi người hàn huyên một chút.”

Trong mắt đối phương tràn đầy lo lắng, Dận Chân khóe miệng giật giật, trong lòng cảm thấy vạn phần khó chịu, ý định của mình gần đây đối với Thất đệ càng ngày càng có cái gì đó không đúng, thậm chí còn không muốn huynh đệ khác quá thân cận Thất đệ, tâm tư như vậy khiến hắn cảm thấy khiếp sợ và ghê tởm.

“Ta không sao, Thất đệ đừng lo lắng,” loại này ý định làm sao có thể để cho đối phương biết được, nếu không mình đem tín nhiệm, lo lắng của Thất đệ đặt ở đâu? Dùng ý định kinh khủng kia hỏi đáp tín nhiệm của đối phương?

Nếu Thất đệ biết được, sẽ là tâm tình gì, chán ghét? Khiếp sợ?

Loại ý định này, chỉ biết có hai con đường, một là không thể nói, hai là bị xa cách.

Nếu kết quả cuối cùng là bị xa lánh, bị chán ghét, cần gì huynh hữu đệ cung cả đời, ít nhất mình vẫn là Tứ ca y tôn kính tín nhiệm yêu mến.

Dận Chân sắc mặt cùng ánh mắt nhiều lần biến ảo, Dận Hữu đột nhiên nghĩ đến hồi trưa Tam ca nói đến chọn tú nữ, ra cung lập phủ, chẳng lẽ. Tứ ca là đang nghĩ tới em nào?

Thực sắc tính dã*, Tứ ca trưởng thành rồi nha. Dận Hữu hiểu rõ, ngoài ra lại cảm thấy may mắn, thật may đời này y là hoàng tử, không giống đời trước, muốn tìm một em còn phải cần có nhà có xe có tiền gửi ngân hàng. Đời này y chỉ cần để hoàng đế dẫn vợ tới cho y, tuy nói y là nam nhân, nhưng trong xương, cũng không thích quy củ tam thê tứ thiếp. Cho dù y hiện tại thân là hoàng tử không thể một chồng một vợ, vậy phải ít để nữ nhân vào phủ mình, ít nhất không làm thất vọng và lãng phí phần lương tâm còn dư lại ở trong cung không nhiều lắm.

*Ăn uống, sắc dục là bản tính.

“Vậy Tứ ca, chúng ta cùng tới Vĩnh Hòa cung.” Đối với tâm tư của một đứa nhỏ, y vẫn bày tỏ tôn trọng. . . . vì vậy cũng không hỏi, đối đề tài.

Dận Chân nhìn Dận Hữu, gật đầu, một chữ cũng chưa nói.

Huynh đệ hai người đi ở trên đường, một đường yên lặng, đi ngang qua vườn lê, bên trong hoa lê nở một mảnh trắng xóa, trông rất đẹp mắt. Dận Hữu cước bộ dừng chút, mới lại cùng Dận Chân tiếp tục đi về phía trước.

Đức Phi hai năm gần đây rất được Khang Hi sủng ái, cho nên nhìn thấy Dận Chân thì mặt cũng vui vẻ, hàn huyên một lát mới nói, “Lão Tứ, hôm kia hoàng thượng nói muốn người học việc?”

“Đúng vậy, ngạch nương,” Dận Chân rất có nề nếp trả lời.

Đức Phi cũng quen vẻ mặt này của Dận Chân, vì vậy cũng không lộ ra vẻ mất hứng, “Hoàng a mã để người học việc, vạn lần không thể qua loa, nếu xảy ra chuyện không may, chỉ sợ ngạch nương và đệ đệ người cũng sẽ bị trách phạt.” Nàng một đường đi đến Phi vị, đã là vạn phần không dễ.

Dận Chân nghe được lời này, nửa phần cảm xúc cũng không, chỉ nghiêm mặt nói, “Cẩn tuân ngạch nương dạy bảo.”

Đức Phi gật đầu một cái, “Thập Tứ đệ người một mình ở trong phòng, ngạch nương không yên lòng, người quỳ an đi.”

Dận Chân ngẩng đầu nhìn Đức Phi tươi cười xa cách, rũ mắt, đứng dậy hành lễ với nàng, “Nhi thần cáo lui.”

Ra khỏi nội thất, đứng trong sân, Dận Chân mới phát giác được buồn phiền trong lòng mình tiêu tán không ít.

“Nô tài thỉnh an Tứ a ca,” một thái giám đi qua, trong tay bưng một chén thuốc.

Dận Chân gật đầu, “Ai bị bệnh?”

“Hồi Tứ a ca, Thành Tồn nương nương hai ngày trước bị cảm mạo,” thái giám biết Thất a ca qua lại thân thiết với Tứ a ca, cũng không giấu giếm, “Hôm nay đã khá hơn nhiều, chỉ là có chút ho khan.”

“Vậy thì tốt, thỉnh Thành ngạch nương bảo trọng nhiều hơn.” Dận Chân trên mặt lộ ra một tia ân cần.

“Nô tài thay chủ tử cảm tạ Tứ a ca.” Tiểu thái giám nghe vậy quỳ xuống.

“Người đi đi,” Dận Chân để hần đứng lên, liền thấy Dận Hữu từ Tây Sương phòng đi ra, sắc mặt không tốt lắm.

“Thất đệ,” Dận Chân lo lắng mở miệng.

“Tứ ca,” Dận Hữu vẫy lui thái giám bưng thuốc hành lễ mình, cùng Dận Chân sóng vai đi ra ngoài Vĩnh Hòa cung.

“Thành ngạch nương không có việc gì, người đừng lo lắng,” Dận Chân sờ sờ đầu của y, “Hai ngày trước ta được một bản chữ mẫu của một học giả tiếng tăm, chút nữa để người đưa tới cho người.”

“Đa tạ Tứ ca,” Dận Hữu biết Thành tần sau này còn có thể thăng làm thứ phi, phong hào là Thành, nhưng gần đây Thành tần ho khan kịch liệt, chắc là bị xuân hàn, mình đoạt thân thể nhi tử nàng, được nàng thương yêu, đối với nữ nhân này, chung quy là có thẹn.

Dận Chân trở về viện mình, liền kêu Tiểu Lộ Tử tìm được trị ho khan, suy nghĩ một chút, nói, “Người đi đưa cho Thất a ca, nói những thứ này là được trị ho khan.”

Những thứ này hẳn không thể trực tiếp đưa tới chỗ Thành tần, một là bởi vì chính mình đã không còn là a ca nhỏ tuổi, tặng đồ cho tần phi hậu cung ngày thường không có gì đặc thù, chỉ sợ là không nói được, hai là không muốn để cho hoàng a mã cảm thấy hẳn lôi kéo tần phi hậu cung.

Lôi kéo tần phi hậu cung, chính là việc làm tối kỵ của hoàng tử.

Dận Hữu nhìn bình bình lọ lọ trên bàn, thò tay đem một ngón tay so chiều rộng chiều dài cái bình cầm ở lòng bàn tay, thân bình nhỏ tròn, vừa đựng liền biết thợ làm rất tinh xảo.

Phúc Đa thấy chủ tử nhà mình ngồi hồi lâu không có động tĩnh, trong lòng cũng lo sợ bất an, cũng không biết xảy ra chuyện gì .

“Dem những thuốc này đưa cho ngạch nương gia,” buông ra bình sứ nhỏ, Dận Hữu thả nó lại chỗ cũ, “Ngoài ra, người phải nói cho nô tài hầu hạ bên người ngạch nương, buổi tối đóng kỹ các cửa, mấy ngày nay cũng đừng điểm hương, không nên để cho nô tài mang hoa vào phòng ngạch nương, nếu có nô tài không nhớ được, thưởng một trận bản tử .”

“Dạ,” Phúc Đa đem bình thuốc nhất nhất thu vào, dẫn một thái giám ra cửa.

Dận Hữu thở dài, đứng lên nói, “Bây đầu, hầu hạ gia thay quần áo.”

“Chủ tử, có muốn điểm hương Tứ a ca cho người đưa tới ?” Một cung nữ nói.

Dận Hữu hơi sững sờ, “Hương của Tứ ca lần trước không phải hết rồi sao?”

“Dạ hết, nhưng hai ngày trước Tiểu Lộ Tử công công lại tặng tới một chút, nói là sợ rằng hương sắp dùng hết, Tứ a ca cho người đưa tới.” cung nữ trong bụng nghĩ, Tứ a ca này đối với chủ tử mình thật là tốt.

“Rồi, điểm hương Tứ ca đưa tới đi, ” Dận Hữu tùy ý để một thái giám thay quần áo, trong lòng có chút không thoải mái, có thể nói lương tâm bất an.

Tứ a ca đối với mình, quả thật rất tốt. Nguồn :

Dận Hữu còn chưa kịp nằm xuống, liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng nô tài, “Chủ tử, Bát a ca cho người tặng được trị ho khan tới.”

Dận Hữu yên lặng ngồi dậy, yên lặng vén chăn lên, yên lặng để nữ thay mình mặc y phục tử tế, yên lặng ra cửa, đến tiền thính, nhìn trong khay một tiểu thái giám đặt nhiều loại bình nhỏ dâng tới trước mặt mình.

“Đa tạ Bát đệ , ” Dận Hữu thưởng tiểu thái giám xong xuôi, nhìn một đồng bình thuốc trước mặt, cảm thấy tối nay tựa hồ có chút lạnh.

Một nén nhang sau.

“Chủ tử, Tam a ca cho người tặng được.”

Hai nén hương sau.

“Chủ tử, Thái tử cho người tặng được.”

Sau nửa canh giờ.

“Chủ tử, Ngũ a ca cho người tặng được.”

.

“Chủ tử, Thập Tam a ca phái người tặng được.”

Thập Tam xem nào nhiệt gì nữa? !

Dận Hữu nhìn trên bàn các loại bình bình lọ lọ, mặt vô biểu tình gọi thái giám bên cạnh đem thuốc thu vào.

Quả nhiên, ảnh hưởng hoàng cung, đánh vỡ điểm cảm động này của mình.

Dận Hữu hôm nay lần nữa hiểu ra.

20. Chương 20: Vây Săn

Khí trời dần dần trở nên ẩm áp, hôm nay, Khang Hi đại đế đột nhiên cảm thấy cần hoạt động gân cốt, vì vậy hạ một đạo thánh chỉ ‘quyết định đi săn’ tới các cung.

Dận Hữu nhận được thánh chỉ thì có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới lần đi săn này lại có phần y, năm trước Khang Hi cho dù là nhân dịp nghỉ hè vây săn, hay là đi tuần phía nam, chưa từng có một lần mang y theo, chẳng lẽ, mình cuối cùng cũng đã tới lúc tham dự sao.

Những nô tài phục dịch khác phần lớn đều thay chủ tử nhà mình cao hứng, tỉ mỉ sắp xếp những thứ cần mang, hai ngày sau, đi theo mọi người tới bãi săn Mộc Lan .

Về vây săn, y cũng không lo lắng, dù sao cũng không phải ném y vào rừng sâu núi thẳm để săn thú. Nếu nói vây săn, trên thực tế chính là do người phụ trách đem động vật chạy tới phạm vi nhất định, để cho các chủ tử tận tình săn bắn mà thôi.

Bãi săn Mộc Lan có người phụ trách trông chừng, dã thú không ít, nhưng lại không có cọp sư tử hay gấu, dù sao trong kinh thành khí hậu cũng không thích hợp cho mãnh thú như cọp với sư tử sinh tồn, nếu người phụ trách trông coi để bãi săn Mộc Lan chạy ra những con thú đó, vậy những thứ ở Thần Nông Giá, Bạch Vân Sơn, dãy Hưng Yên lẫn vào thể nào? Huống chi quan viên phụ trách cũng sợ các chủ tử bị thương, cứ cách một khoảng thời gian, liền có người phụ trách đi dò xét xung quanh, chỉ sợ đột nhiên lò ra con cọp hay gấu khiến ngựa bị kinh động, đã thương người, cái đầu trên cổ cũng không xong.

Vây săn không giống với săn thú, cho nên Dận Hữu đã từng có một lần rất hoài nghi, những nhân vật chính ở bãi săn Mộc Lan gặp phải gấu hay cọp vận khí đến tốt cùng là xấu đến trình độ nào, tốt đến trình độ nào. Ở một nơi kiểm tra tỉ mỉ chính xác thể này còn gặp phải mãnh thú, đúng thiệt là bất hạnh. Nhân vật chính gặp phải mãnh thú, nhiều lần xoay chuyển, cũng chỉ là bị chút vết thương ngoài da, còn phát thần uy, diệt mãnh thú. Đây là may mắn thần kỳ cỡ nào. Chẳng lẽ những con cọp con gấu kia đều là mèo con khoác da mãnh thú chăng?

Đến nơi, cấm vệ quân đã cấm lều bạt, làm chủ tử, chỉ cần mang theo một đám nô tài hành lễ, đến lều mình được phân là xong.

Khi Dận Hữu thấy một vị Thân vương Mông Cổ thì mới biết Khang Hi không phải là đột nhiên cảm thấy chán mới đi săn thú, chỉ sợ là muốn hiện quốc uy Đại Thanh và khả năng của nhi tử hần cho vị Thân vương Mông Cổ này coi thôi.

Thả vào hiện đại, nói không chừng sẽ phải diễn tập quân sự .

Mông Cổ hiện tại mặc dù thuộc về Đại Thanh, nhưng chung quy bên trong vẫn có một số ít người không an phận, mà Khang Hi sẽ không ngại để cho những người này thấy được lợi hại của người Mãn.

Đối với chính trị, Dận Hữu giác ngộ cũng không cao, vì vậy Dận Hữu chỉ để nô tài hầu hạ sửa sang lại mừng màn cho tốt, sau đó ra ngoài nhìn khoảng cách giữa các gian lều của mấy a ca, quả thực cũng không xa lắm, buổi tối người nào trong lều điếm nển, nhất định có thể không chút chướng ngại nhìn thấy bóng người.

Cho nên nói, nếu như ai muốn ở trong lều thương lượng âm mưu quỷ kế, còn phải tránh thoát lỗ tai thị vệ, vậy cũng chỉ có thể viết chữ. Viết chữ, lại sẽ có bóng. Cố ý vừa viết chữ, vừa nói những thứ khác, vậy cũng phải làm thần không biết quỷ không hay. Không cẩn thận đều sẽ bị người hoài nghi có dụng ý khác, những huynh đệ khác cũng đang rầu rầu không tìm được lỗi của người đấy.

Ban ngày phải đi săn thú, càng thêm không thể nào núp ở trong lều thương lượng, nếu không như vậy thì càng khả nghi.

Suy ra có thể thấy được, ở trong lều thương lượng đại sự, so với hai người làm bộ như vô tình gặp gỡ trao đổi giấy nhỏ còn nguy hiểm hơn. Cho nên nói, phim truyền hình, thật sự là không thể tin, luôn cho một a ca nào đó núp ở trong lều cùng một thái giám nào đó thương lượng âm mưu quỷ kế, tức giận còn ném loạn đồ, đó là không muốn sống đến cỡ nào, không có đầu óc đến mức nào mới dám làm được?

Một câu thôi, phim truyền hình, chính là đồ lừa bịp.

Mọi người đóng đô xong, lại nghỉ ngơi một đêm, dưỡng tinh thần cho tốt, ngày thứ hai mới chính thức chuẩn bị vây sẵn.

Mỗi a ca phía sau đều có hai sư phó dạy kỵ xạ, một là giúp đỡ ghi chép số lượng con mồi, hai là phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh. Dân Hữu liếc nhìn hai vị dũng sĩ đi theo phía sau, lại một lần nữa ở trong lòng thở dài, những a ca một mình cưỡi ngựa chạy tán loạn vào rừng trong phim truyền hình đâu rồi, người thật là đồ gạt người mà ! !

Vây sẵn bắt đầu, Khang Hi đi trước, đám người bốn phía đều khen vạn tuế gia hùng võ, tiếp theo chính là Thái tử, người theo sau lại bắt đầu khen Thái tử trẻ tuổi anh vũ phi phạm.

Khang Hi cùng Thái tử săn được con mồi sau, những vương công đại thần khác và các hoàng tử mới dám thật sự đi săn, trong lúc nhất thời, bốn phía tràn đầy tiếng vó ngựa, một chốc thì một đồng thị vệ bảo vệ hoàng tử lóc cóc nịnh bợ chạy theo sau hoàng tử. Một chốc thì vị đại thần gặp phải mình khách khí cúi chào hành lễ.

Quả nhiên, vây sẵn trong phim truyền hình chẳng phân biệt quân thần, hào khí ngất trời đều là gạt người.

Dân Hữu mang thị vệ am đạt nhất lưu đi theo phía sau mình đến một con đường bên cạnh, ánh mắt tìm tòi chung quanh, thấy được một con thỏ, kéo cung, vèo một tiếng, ngay chân thỏ.

Y hài lòng gật đầu, kẹp bụng ngựa, tiếp tục tìm kiếm con mồi, sau lưng tự có thị vệ phụ trách nhặt lên đồ y sẵn.

Săn được mấy con thỏ, hai con hồ ly, Dân Hữu cũng không hoảng, dù sao y cũng không muốn tranh thành tích gì với mấy a ca, chỉ cần con mồi đừng quá ít bị mất mặt là tốt rồi.

Dân Hữu không vội, người phía sau y dĩ nhiên cũng không hoảng, vì vậy cả đám người cưỡi ngựa ở trong rừng không nhanh không chậm tìm con mồi.

“Thất ca, săn được đồ tốt?” Dân Hữu mới vừa săn được một con hồ ly màu bạc, liền nghe được tiếng của Bát a ca, y quay đầu nhìn lại, sau lưng Bát a ca mấy vị thị vệ cũng treo một chút đồ, nếu như y không nhìn lầm, còn có một con gà rừng.

Loại thú này vừa có tính cảnh giác cao, vừa bay nhanh cũng bị hấn bắn xuống?

Dân Hữu cười lắc đầu, “Xem ra hôm nay ta làm đem cho mấy vị huynh đệ rồi.”

Bát a ca liếc nhìn thị vệ sau lưng Dân Hữu treo con mồi không coi là nhiều, nhưng cũng không coi là ít, “Thất ca không cần coi nhẹ mình.”

Hai người khách khí nói mấy câu, liền nghe được tiếng kèn, đây cũng là tín hiệu trở về, Dân Hữu ghì ghìm dây cương, xem ra vây sẵn hôm nay đã kết thúc.

Hai người không cười bao xa, vừa lúc gặp phải Dân Chân vừa chạy ra, Dân Hữu thấy con mồi sau lưng Dân Chân, có một con lộc, y lộ ra vẻ vui mừng nói, “Tứ ca, tối nay thịt lộc phải chia một phần cho đệ đệ đó.”

Dân Chân cười song song Dân Hữu, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ không rõ, “Đây cũng là lần đầu tiên ta săn được lộc.”

Bát a ca cưỡi ngựa rơi ở phía sau hai người một bước, nghe như thế, giống như thỏ dài nói, “Tứ ca tuổi còn trẻ liền có thể săn được con mồi tốt như vậy, hôm nay nhất định có thể đạt được thành tích tốt trong đám huynh đệ chúng ta.”

Tứ a ca nhàn nhạt nói, “Bát đệ khen sai rồi, hôm nay con mồi của những huynh đệ khác cũng rất nhiều, ta đơn giản vận khí tốt, săn trúng một con lộc mà thôi.” Lời này rơi vào tai những huynh đệ khác, không tránh khỏi dẫn tới phiền toái, Bát đệ này thật đúng là thủ đoạn.

Bát a ca mỉm cười không nói nữa.

Dân Hữu vuốt mũi nhìn cây cung trong tay mình, ừm, thợ này làm rất tốt.

“Thất đệ hôm nay lần đầu tới vậy sẵn, thành tích này đã không tệ, ” Dận Chân thấy Dận Hữu cúi đầu, cho là y cảm thấy con mỗi mình ít, vội lên tiếng an ủi, “Tứ ca khi lần đầu đến, sẵn còn ít hơn người nhiều.”

Nói xong, còn an ủi vỗ vỗ bả vai Dận Hữu, như người phần huynh trưởng tốt.

Bạn đang ?

“Ừm, ” Dận Hữu cười cười gật đầu, “Tứ ca, vậy ta tối nay cũng cho người một chân thử, à, người chia ta chút thịt lộc, được không?”

Chân thử đổi thịt lộc, chân thử kia, có thể lớn như vậy hả?

Dận Chân nghe lời này, bất đắc dĩ cười, “Vậy được, Tứ ca để lại chút thịt giò cho người.” Nhìn nụ cười trên mặt đối phương, Dận Chân lần nữa trong lòng thử dài, vẫn còn là con nít nha.

Dận Hữu đồng thời ở đáy lòng thử dài, muốn dỗ con nít vui vẻ, cũng không phải là chuyện dễ dàng nha.

Bát a ca đi phía sau hai người ca ánh mắt tối tăm không rõ, chẳng qua nụ cười như cũ treo ở trên mặt, phẳng phất như trước đó căn bản không xúi giục cái gì, cũng không bị Tứ a ca chặn lại câu chuyện .

Chẳng qua tầm mắt của hắn quét qua vẻ mặt vui vẻ của Dận Hữu, sau đó chậm rãi thu hồi, cảm thật chắc đây cương, lại từ từ buông ra.

Hết thấy, giống như không có gì phát sinh .

21. Chương 21: Thịt Nướng

Trở lại điểm xuất phát, Khang Hi đã ngồi ở thượng thủ, hắn tuổi đã gần bốn mươi mặc kỳ trang, có vẻ oai hùng bất phàm.

Trước mặt Thái tử chất đồng không ít con mỗi, còn có một đầu mẫu lộc cường tráng. Hắn thấy ba huynh đệ cười ngựa chạy tới, mỉm cười quét mắt qua con mỗi phía sau bọn họ, ngồi xuống vị trí của mình .

“Nhi thần thỉnh an hoàng a mã,” ba vị a ca nhất tề một chân quỳ xuống, Dận Hữu nghe tiếng vang bạch bạch sau lưng, sau đó là tiếng bọn thị vệ trung khí mười phần thỉnh an .

“Tất cả đứng lên đi, ” Khang Hi tâm tình tựa hồ không tệ, thoáng cao giọng , “Lão Tứ, lão Thất, lão Bát hôm nay thành tích tựa hồ cũng không tệ lắm.” Nói xong, tầm mắt hắn rơi vào Dận Hữu đang quỳ gối ở bên phải Dận Chân, “Lão Thất, người lần đầu tiên tới vậy sẵn, cảm giác thế nào?”

“Nhi thần hổ thẹn, chỉ sẵn được mấy con hồ ly, hoảng với thử.” Dận Hữu đầu tiên là hành lễ, mới lại nói, “Tối nay nhi thần chỉ mong hoàng a mã cùng các vị ca ca phân đồ tốt cho nhi thần.”

Khang Hi không vì câu nói không có ý cố gắng của Dận Hữu mà tức giận, chỉ nói, “Người còn bé thể yếu, có thể sẵn được những con mỗi này đã là không tệ. Bất quá người muốn đòi trăm cùng ca ca người chia thứ tốt, vậy thì không được.” Nói xong, cười hai tiếng.

Thái tử thấy thế, đoán hoàng a mã nghĩ Dận Hữu chân có tật, sợ y thấy mỗi của huynh đệ sinh lòng buồn bã mới khen ngợi Thất đệ, vì vậy mở miệng nói, “Hoàng a mã, Thất đệ ngày thường luyện kỵ xạ rất chăm chỉ, thành tích cũng không tệ, nhi thần ngược lại cảm thấy, Thất đệ hôm nay lần đầu tiên sẵn thú có thể được thành quả như vậy đã là không tệ, dù sao lúc mới bắt đầu sẵn vật sống vẫn còn có chút mới lạ.”

Dận Hữu quỳ trên mặt đất bất động, lúc này vương công đại thần ở đây không ít, Thái tử giúp mình nói lời hay, không biết có dụng ý gì.

Khang Hi khẽ gật đầu, “Ừ, đều cũng đứng lên đi, hôm nay không cần trọng quy củ nhiều như vậy .”

“Hoàng a mã, hôm nay con mỗi của Bát đệ tựa hồ không ít,” Đại a ca đứng ở một bên ca đột nhiên mở miệng.

Khang Hi liếc nhìn Đại a ca, tầm mắt từ từ rơi vào trên người Bát a ca, chậm rãi gật đầu, “Lão Bát không tệ.” Đơn giản bốn chữ, làm cho người ta nghe không ra hi giận.

Thứ ngu xuẩn! Thái tử trong lòng cười lạnh, ai chẳng biết Bát a ca được Huệ phi nuôi dưỡng, Đại a ca này rõ ràng giễu cợt Thất a ca thân là huynh trưởng của Bát a ca, thành tích cũng không như đệ đệ. Đáng tiếc hoàng a mã cũng đã nói không tặc, lời này của hắn chỉ khiến chọc cho hoàng a mã không thích.

Quả thật là thứ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển.

Bát a ca trong lòng cũng giật mình, nhưng dưới trường hợp này, hắn nói gì cũng khiến hoàng a mã bất mãn, không thể làm gì khác hơn là cúi thấp đầu, không nói một lời.

Dận Hữu dưới mí mắt nhiều người bị làm vật so sánh, da mặt có dày đi nữa cũng khó chịu, bất quá Đại a ca nói lời này e rằng khiến trong lòng Khang Hi cũng không vui, Bát a ca cũng bị dính vào. Quả nhiên hy sinh mình hắn, cả nhà Thái tử đẳng hạnh phúc.

“Lão Tứ gần đây tiến bộ rất nhiều, ” tầm mắt Khang Hi rơi vào con lộ của Tứ a ca, lại lộ ra một nụ cười, “Thưởng cho Tứ a ca một con lương câu, Thất a ca một cây lương cung. . . . Bát a ca da hồ hai miếng.”

“Nhi thần tạ ơn hoàng a mã.”

Ba người đứng ở một bên, Dận Hữu quét mắt nhìn Bát a ca sắc mặt bình tĩnh như trước, nhớ lại một câu lời lẽ chí lý, không sợ đối thủ thần thông, chỉ sợ bằng hữu như lợn.

Đại a ca hận Bát a ca, hay là không hận Bát a ca?

Trở lại màn trường đối y phục, Dận Chân liền vào lều, trong tay còn cầm một quyển sách.

“Tứ ca, ” Dận Hữu từ trong màn trường đi ra, Dận Chân ngồi ở trên ghế, trong bụng có chút kỳ quái, đi tới bên người Dận Chân ngồi xuống nói, “Tứ ca, người tại sao cũng tới.”

“Sợ người ban đêm nhảm chán, lấy cho người bản du ký, đọc giết thời gian,” Dận Chân đem sách bỏ lên trên bàn, liếc nhìn Dận Hữu mới đối y phục, sắc mặt bình tĩnh nói, “Ban đêm gió lớn, nhớ mặc nhiều y phục vào.”

“Đệ đệ đã rõ,” Dận Hữu cầm lấy sách, là một du ký của người tiền triều, y cười cười, “Đa tạ Tứ ca.”

“Không cần, ” Dận Chân đứng lên nói, “Ta về trước, buổi tối quan trọng nhất là đốt lửa nướng thịt, đến lúc đó ta tới gọi người.”

Hắn đi được hai bước, lại đột nhiên nghĩ đến, “Đúng rồi, mùa đông năm ngoái Thành ngạch nương luôn bệnh, năm nay ta có nhiều da thú người cầm chút trở về cho Thành ngạch nương làm áo lông, mùa đông cũng ít bị lạnh.”

“Không có gì, ” Dận Hữu nhận ý tốt của Dận Chân, “Đến xuân ngạch nương cũng đã bình phục, hơn nữa da thú của Tứ ca còn phải giữ lại một chút cho Đức ngạch nương dùng. Huống chi, năm nay hoàng a mã có thể định người cho người, chung quy cũng phải lưu lại một tí cho Tứ tẩu tương lai .”

Bàn tay giấu trong tay áo Dận Chân nắm chắc, ngay sau đó lại chậm rãi buông ra, hắn miễn cưỡng áp chế tâm tình trong lòng, “Chỉ là một nữ nhân mà thôi.”

Dận Hữu thấy khẩu khí Dận Chân tựa hồ có gì đó không đúng, chỉ cho là đối phương không thích đùa giỡn chuyện này, cho nên cũng liền cười cười, chuyển hướng câu chuyện, “Vậy buổi chiều chờ Tứ ca người tới gọi ta.”

Dận Chân tầm mắt không dấu vết quét qua cằm cổ trắng nõn của Dận Hữu, hơi nhắm mắt, đáp một tiếng xoay người ra khỏi lều.

Dận Hữu đứng dậy tiễn Dận Chân ra cửa xong, tùy ý lật lật sách tay, khúc dạo đầu chính là giới thiệu các nơi phong tình, mặt trên còn có chút chú giải của Tứ a ca, khéo mắt y rơi vào một chữ “Nhất”, phía trên dùng bút lông vẽ vòng lên, mà câu tiếp theo là ‘tị chi tắc an’ (Tránh là an toàn).

Tị chi tắc an? Dận Hữu ngón trở lật lên tờ này, ngón tay nhẹ nhàng chạm một cái, chỉ nghe rẹt một tiếng, cứ một câu, liền có một miếng giấy nhỏ kẹp ở các chương, y khổ não cau mày, đối với thái giám bên cạnh cách đó không xa nói, “Hảo hảo thu cho gia, đừng để hỏng, lãng phí một mảnh tâm ý của Tứ ca.”

“Dạ,” Tiểu thái giám hai tay nhận lấy sách, đem vào bên trong phòng.

Chẳng lẽ Tứ ca còn tưởng rằng y sẽ đi chộc Đại a ca? Dận Hữu mở lòng bàn tay, cái chữ “nhất” này bị vò thành một đoàn, Tứ ca còn chưa đủ hiểu rõ mình, đối với Đại a ca, y cho tới bây giờ đều không muốn thân cận.

Bất quá đứa nhỏ này vẫn thật tốt, lao tâm lao lực cho mình, trưởng thì như cha, chẳng lẽ Tứ ca ở trên người mình tìm được loại tình thương của cha sao? Đúng là làm đại thúc, y áp lực không nhỏ.

Lúc Dận Chân tới gọi Dận Hữu, sắc trời đã tối, cùng Dận Chân tới còn có Ngũ a ca và Bát a ca, nhìn Dận Chân và Dận Tự vẻ mặt bình tĩnh, Dận Hữu nhất thời cảm thấy con nít hay thích đùa diễn kỹ so với những a ca này kém xa.

Bốn người cùng nhau đến nơi, chính giữa đã đốt mấy đồng lửa, chung quanh là mấy cái bàn con, bên cạnh bàn con để đệm côi, một số người ngồi xếp bằng ở trên đệm côi.

Dận Hữu tìm một vị trí thích hợp ngồi xuống, Khang Hi đến nói vài lời, uống hai chén rượu, sau đó liền tản ra chuẩn bị bắt đầu nướng thịt. Chúng a ca cũng có thể tự mình đi nướng, không muốn cũng được, bên người tự có thái giám hầu hạ.

Dận Hữu tìm đồng lửa cháy không còn mạnh, mang theo thái giám hầu hạ mình, lấy mấy chân thỏ đã lột da sạch sẽ, còn có mấy khối thịt con hoẵng, quét một tầng tương liêu, chậm rãi nướng nướng.

Sau lưng thái giám hầu hạ mang đầy đủ các món như: các loại gia vị, tương liêu, dao xắt thịt, muốn cái gì có cái đó.

Thịt nướng xong, đem cái có màu sắc tốt nhất chọn ra, để tiểu thái giám trình lên cho Khang Hi, Dận Hữu mới bắt đầu dùng con dao xắt từng miếng từng miếng thịt ăn, mùi cũng không tệ lắm, không được hoàn mỹ chính là, y muốn thoải mái cầm chân thịt lên gặm, xét thấy loại hành vi này rất mất mặt và làm người khác chú ý nên thôi.

“Hoàng thượng, đây là thịt nướng Thất a ca trình lên,” Lý Đức Toàn bưng thịt nướng đã xắt ra khom người đưa đến trước mặt Khang Hi .

Khang Hi nếm một miếng, mùi cũng không tệ lắm, gật đầu nói, “Thịt này nướng không tệ.” Nói xong, lại nếm một miếng, “Là Tiểu Thất tự tay nướng ?”

Lý Đức Toàn nghe vậy trả lời, “Hồi vạn tuế gia, mới vừa rồi nô tài ngẫu nhiên đi ngang qua chỗ Thất a ca, đây đúng là Thất a ca tự mình nướng .”

Khang Hi nghe vậy long tâm đại duyệt, vì vậy thưởng cho Dận Hữu một chén rượu.

Dận Chân nướng xong chân lộc tặng một phần cho Khang Hi và Dận Hữu, còn bảo nô tài nướng cho các huynh đệ.

Tầm mắt quét qua bốn phía, nhìn Thất đệ nhàn nhã tự tại bên đồng lửa, Dận Chân có chút thực không biết vị.

“Chủ tử, đây là Thất a ca bảo nô tài đưa tới cho ngài,” Tiểu Lộ Tử bưng lên hai cái chân thỏ, chẳng qua là bên mép hai cái chân thỏ có chút cháy sém, nhưng ngửi mùi vẫn rất thơm.

“Người bên cạnh Tiểu Thất hầu hạ thế nào, sao lại đem con mồi của Tiểu Thất săn nướng thành như vậy?” Dận Chân sắc mặt trầm xuống, có chút mất hứng.

Tiểu Lộ Tử đo lường khoảng cách của Thất a ca với chủ tử nhà mình, cảm thấy Thất a ca nhất định không nghe được lời chủ tử nhà mình mới nói, vì vậy buông tâm mở miệng, “Chủ tử, chân thỏ này là Thất a ca tự tay nướng .” Nói xong, lại thấp giọng, “Cái trên tay a ca khác mới là nô tài bên người Thất a ca nướng .”

Dận Chân xắt một miếng thịt, sau đó gật đầu, “Nướng không tệ, mặc dù hơi kém một chút, mùi vị hoàn hảo.”

Tiểu Lộ Tử yên lặng thối lui một bên, hẩn hiểu, thật.

Ngay đêm đó, Khang Hi triệu Đức phi, hai người nói một chốc sau, Khang Hi đổi đề tài nói, “Dận Chân đứa nhỏ này, trông thấy cũng tiến bộ, tú nữ năm nay người lưu ý đi.”

Đức phi nghe lời này, trong lòng liền hiểu rõ, vội nói, “Nô tì đã rõ.”

Khang Hi thấy sắc mặt Đức phi bình tĩnh, lại bồi thêm một câu, “Trẫm nghe nói nữ nhi của Phí Dương Cổ gia không tệ, người rảnh thì đi xem một chút.”

Phí Dương Cổ là nội đại thần, cũng coi như được hoàng thượng coi trọng, Đức phi lần này trong lòng sáng sủa, “Nô tì thay Dận Chân tạ ơn hoàng thượng.” Chẳng qua không biết là tần phi nào trước mặt hoàng thượng nhắc tới nữ nhi Phí Dương Cổ gia, trái lại để nàng hưởng tốt.

Nữ nhi Phí Dương Cổ gia sớm đã bị mấy tần phi nhìn trúng, mà Đức Phi cũng không có ý định tính tranh với mấy nương nương kia, nhưng nếu hoàng thượng mở miệng, nàng cũng liền biết thời biết thế.

22. Chương 22: Giả Ngốc

Vậy sẵn tiến hành ba ngày, Dận Hữu trong xương thân là đàn ông có chiến cũng phải mòn, rồi được Khang Hi thưởng da thú và một cây cung tên, vì vậy ở trên đường hồi cung, y cũng không có thời gian mà kích động.

Vậy sẵn có một ít cách cách, tần phi, phúc tấn hoàng tử đi kèm, chỉ là Dận Hữu rất ít khi nhìn thấy những nữ tử này, đại khái có thể bởi vì nam nữ khác biệt. Khang Hi mấy năm này, nam nữ đại phòng* thấy đã tương đối gât.

* Giữa nam và nữ phải có phòng bị kỹ lưỡng.

Chúng a ca phần lớn cưỡi ngựa đi về phía trước, Dận Hữu hăm mộ nhìn con ngựa cao to phía dưới Dận Chân, hoàng a mã ban thưởng ngựa cho Tứ a ca cùng con ngựa trước đây của mình hoàn toàn không cùng một cấp bậc, Tứ a ca chính là lương câu, mình là mã câu.

Đời sau có người nói, Khang Hi không sủng ái Tứ a ca, Dận Hữu đến nơi này mới biết đó chỉ là lời đồn. Khang Hi thật ra từ trước đến nay đối với Tứ a ca tương đối coi trọng, tuy nói không bằng Thái tử, nhưng khẳng định không phải thái độ giống mình cùng Ngũ a ca. Y nhớ mấy năm trước, có lần Khang Hi chuẩn bị xuất cung làm việc, nghe nói Tứ a ca bệnh nặng, Khang Hi nửa đường trở lại chờ Tứ a ca chuyển biến tốt sau đó mới lại tiếp tục xuất cung.

Chuyện như vậy nếu đặt ở trên người mình, cũng chỉ là chờ một hai thái y tới.

“Thất ca đang nghĩ gì?” Theo thứ tự huynh đệ, Bát a ca và Dận Hữu sóng vai đi về phía trước, thấy Dận Hữu không yên lòng, lên tiếng nhắc nhở, “Trên lưng ngựa phải cẩn thận hơn.”

Dận Hữu lấy lại tinh thần, nghiêng đầu cười với Dận Tự, “A, khí trời tốt, có lẽ hơi buồn ngủ đó mà.”

“Ra vậy,” Dận Tự ngẩng đầu hí hóp mắt nhìn nhìn mặt trời phía xa, nghe Dận Hữu miễn cưỡng không có bao nhiêu tiêu chuẩn, mặt không đổi sắc nói, “Thất ca tìm thật đúng là khỏe.” Có thể ở trên lưng ngựa buồn ngủ, trừ tìm ra, còn phải có can đảm.

Dận Hữu vừa khống chế tốc độ ngựa, vừa nói, “Đại khái con sâu lười đã nhập vào trong xương rồi.” Loại chuyện như vậy cùng với tim có quan hệ sao?

Dận Tự lo lo khoe miệng, Dận Hữu có thói quen không thích ra ngoài, không thích đi dạo hán cũng có nghe thấy, chẳng qua không biết vị Thất ca này của hán là thật sự lười biếng, hay không muốn ra ngoài gặp trúng người không muốn gặp. Cúi đầu thở dài một tiếng, “Cũng là trâu đặc phù sinh bán nhật nhàn*.”

(*): nguyên văn ‘Thâu đặc phù sinh bán nhật nhàn’, trích từ một bài thơ Đường, tác giả Lý Thiệp, nôm na chính là trong cuộc sống bận rộn hoặc mơ mơ màng màng, ngẫu nhiên trộm chút thời gian để nhàn rỗi, làm chuyện mình muốn làm, nhân sinh như thế mới thú vị.

Nếu như Dận Hữu không biết lịch sử được ghi lại về Dận Tự, thấy Dận Tự bộ dáng này, y còn thật sự nghĩ Dận Tự là một a ca không tranh sự đời. Dận Hữu gật đầu nói, “Thì ra Bát đệ cũng là người thích chây lười.”

“Chẳng lẽ ngày thường ở trong mắt Thất ca đệ đệ là người phi thường cố gắng vươn lên à?” Gần hai năm nay hắn đã học cách giấu tài, ở trong mắt những a ca khác, cũng chỉ là một người ôn hòa có thanh danh tốt.

Dận Hữu nghiêng đầu nhìn Dận Tự, ôn hòa cười một tiếng. “Ta nhìn người từ trước đến nay không đúng.” Cho nên, người có cổ găng cũng tốt, lưỡi biếng cũng được, trong lòng tự bản thân rõ ràng thôi, cần gì phải bắt ta nói đáp án ra ngoài?

Dận Tự nghe vậy chỉ cười một tiếng, đổi đề tài, bắt đầu nói về chủ đề khác, tỷ như sách, chuyện xưa, thậm chí thảo luận đến nội dung cuốn du ký Dận Chân đưa cho Dận Hữu.

Dận Hữu cũng rất phối hợp cùng hắn hàn huyên, nếu Tứ ca dưới mí mắt nhiều người tặng quyển sách kia, y làm sao sẽ không xem, luôn có người rồi rảnh muốn tới dò xét. Hôm qua Thái tử thử dò xét một lần, Tam a ca thử dò xét một lần, Bát a ca đã coi như trẻ.

Làm một đại thúc, y rất bình tĩnh, rất bình tĩnh.

“Thất ca đối với quyển sách này rất quen thuộc nhỉ,” Bát a ca gương mặt ôn nhu, ngay cả khóe mắt cũng dính vào hai phần vui vẻ.

“Mấy ngày trước Tứ ca sợ ta ban đêm nhàm chán, cho nên vừa vặn đưa quyển sách này cho ta, cũng may phía trên có Tứ ca chú giải, ta xem cũng không phí sức,” Dận Hữu thiện lương mà lại ngây thơ kể cả quá trình, phẳng phất như không chút nào phát giác ý dò xét của đối phương.

“Tứ ca xưa nay đối với Thất ca đều rất tốt, ” Bát a ca vui vẻ không giảm, thanh âm thấp hai phần, làm như hâm mộ, vừa tựa như phiền muộn.

Dận Hữu gật đầu, “Ừ, Tứ ca đối với ta rất tốt, còn có Thái tử ca ca, Tam ca, Ngũ Ca cũng đưa qua cho ta không ít sách, người nếu cảm thấy hứng thú, ta sai nô tài tới dẫn người đi xem một chút cũng không sao”. Người huynh đệ, người vậy là không đúng nha, ta đây ngây thơ thiện lương với người, người cần gì phải bầy ta vào lúc này? Y tuy nói không muốn lập bang kết đảng với Tứ ca, nhưng cũng không muốn kéo lại chân sau của Tứ ca, tội này rất lớn.

Bát a ca ngừng nói, dĩ nhiên không dám nói, những huynh trưởng khác đối với Thất ca đều rất tốt, lời này chỉ cần vừa nói ra, có thể trở thành Bát a ca bất mãn huynh trưởng, hắn nào dám đi trên Thái tử. Sau một lúc lâu, Bát a ca không thể làm gì khác hơn là thở dài dề dặt, “Thất ca xưa nay cũng rất tốt.”

Được coi là người tốt, Dận Hữu nay không tính là cao hứng, y không biết Bát a ca vì sao đem nhiều tình lực thả vào trên người một a ca không quyền không thế như y, chẳng lẽ thấy mình cùng Tứ ca thân thiết, lôi kéo mình làm gián điệp? Đây cũng quá coi trọng mình rồi, Tứ ca làm chuyện gì mình nửa điểm cũng không biết.

Sau khi hồi cung, Dận Hữu gọi nô tài đem không ít thịt thỏ thịt hoẵng và da thú cho Thành tần, nhân tiện cũng trình chút cho Đức phi, còn lại thì theo như quy củ tặng chút cho các cung phi. Bản thân gọi nô tài mang nước nóng, tắm rửa sau mới đi thỉnh an Thành tần.

Thay xong y phục, đã là bữa trưa, Dận Hữu chuẩn bị đi tới chỗ Thành tần dùng bữa.

Đến Vĩnh Hòa cung, Thành tần quả thật còn chưa bắt đầu dùng bữa, Dận Hữu nghĩ thầm ngạch nương có thể là chờ mình tới. Quả nhiên, sau khi Thành tần nhìn thấy Dận Hữu, trên mặt lộ ra một tia vui mừng, “Tiểu Thất đã trưởng thành.” Hốc mắt nàng hơi hồng.

Dận Hữu trong lòng cũng không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là cười nói, “Ngạch nương, nhi tử hôm nay tới chúc ngài một bữa cơm.”

“Người đứa nhỏ này, ” vừa nói vừa để người bưng thức ăn vào, Vĩnh Hòa cung có tiểu trù phòng, Thành tần liền để cho cung nữ làm chút thịt thỏ, thịt hoẵng bưng lên, mới nhin xuống chưa xốt trong lòng nói. “Nay người cũng lớn, ngạch nương hi vọng người kiên kiên khang khang, những thứ khác, cũng không cần.”

Thành tần nói mập mờ những lời này, Dận Hữu trong lòng cũng hiểu được, y gật đầu một cái, nhìn mấy con mồi kia đã biến thành thức ăn trên bàn, đột nhiên nghĩ đến cha mẹ mình kiếp trước, lúc cha mẹ còn

chưa mất, cũng là có chút đồ tốt liền nhớ tới mình. Mà nữ tử này, tuy nói không thể đem mình nuôi ở bên người, nhưng tâm đối với mình cũng như nhau.

Một bữa cơm ăn rất thỏa mãn, Dận Hữu cùng Thành tần nói một lát, liền nghe thái giám tới tuyên chỉ, ra là Khang Hi đem con mồi ban thưởng cho người trong hậu cung, không nghĩ tới Thành tần cũng được da bạch hồ, hai chân thỏ cùng một cân thịt lộc.

Nhét ngân lượng cho thái giám tuyên chỉ sau, Thành tần mới từ từ trở lại bình thường, đưa tay vuốt ve gương mặt trắng nõn của Dận Hữu, không nói thêm gì. Đã qua nhiều năm nàng chỉ có thể được chút phân lệ, cũng không được ban thưởng đặc biệt gì, phần này vạn tuế gia nhớ kỹ nàng, chỉ sợ cũng là nhờ nhìn mặt Dận Hữu.

Vui mừng có, lo lắng có, nổi giận hay ân huệ, đều là quân ân, ý định vạn tuế gia, ai có thể đoán được?

Dận Hữu thấy Thành tần bộ dáng này, chỉ ngồi nói chút chuyện thú vị, mặt khác cũng không dám nhiều lời, ai ngờ Phúc Đa vội vàng báo lại, nói Khang Hi muốn triệu kiến y.

Ra khỏi Vĩnh Hòa cung, Dận Hữu vội vàng đi tới Càn Thanh cung, đến Càn Thanh cung mới phát hiện, mấy vị a ca đi vây sẵn đều ở đây. Khang Hi sắc mặt không nhìn ra hỉ giận, y thỉnh an xong, liền an tĩnh đứng ở một bên.

“Huynh đệ các người biểu hiện ở bãi săn trẫm rất hài lòng, ” Khang Hi cho mấy vị a ca ngồi, mới từ từ mở miệng nói, “Bất quá trẫm muốn nghe các người nói một chút những chỗ mình thiếu sót.”

Dận Hữu nhất thời hiểu, ra là hội tổng kết. Nghe xong các huynh trưởng khiêm tốn kiểm điểm, Dận Hữu đứng dậy, “Hoàng a mã, nhi thần lần vây săn này biết được không ít thứ nhưng cũng không đủ nhiều. Săn thú, con mồi ít. Nướng thịt, ngay cả chút thịt ngon đều bị cháy sém.” Sau đó, không nói tiếp, y nói chưa đủ, thật đúng là vây săn chưa đủ. Hoàn toàn không có từ mức độ vật chất thăng cấp đến tinh thần, thăng đến trình độ nhất định.

Khang Hi nâng mi nhìn Dận Hữu, “Còn có?”

Dận Hữu sắc mặt trắng bệch, “Còn có. . . nhi thần đem chân thỏ giấu một chút.” Ánh mắt lộ ra một tia ý sùng bái ‘hoàng a mã thậm chí ngay cả điều này cũng biết’ và khủng hoảng sợ bị phạt.

“Hửm?” Khang Hi vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng đáy mắt lại có một tia vui vẻ hàm xúc, “Người sao không đem nó phân cho các huynh đệ?”

Dận Hữu sắc mặt đỏ lại trắng, trắng lại đỏ, ánh mắt phiêu qua Thái tử lại phiêu qua Tứ a ca, thấy hai người cũng không có ý giúp mình, mới sắc mặt trắng bệch quỳ xuống nói, “Nhi thần lần sau không dám.”

“Thôi, là nam nhi nhà Ái Tân Giác La ta, không thể bụng dạ hẹp hòi, ngày sau trẫm nếu phát hiện người có mấy thứ này mà lại nhỏ mọn, nhất định cho người ném thử vài hèo,” Khang Hi sắc mặt nghiêm lại, nói xong lời này, thấy mặt người quỳ trên mặt đất còn trắng hơn, vẻ mặt mới từ từ hòa hoãn, nói với Lý Đức Toàn, “đem chân thỏ của trẫm phân cho tiểu Thất, tránh cho ngày sau lại lên giấu chân thỏ, dù sao trước mặt cũng là đứa nhỏ chưa hiểu chuyện.” Đế vương nói một câu, có thể khiến người là đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, cũng cũng có thể khiến người thành kẻ nhỏ mọn ích kỷ không thương anh em.

Dận Hữu rất thức thời dập đầu, “Nhi thần tạ ơn hoàng a mã.”

Khang Hi khoát khoát tay, rất có kiểu cách người mau tránh qua một bên, dừng nữa kích thích trẫm, “Thái tử cùng lão Tứ sau này quản Tiểu Thất một tí, phải tập làm quen không thể hẹp hòi.”

Thái tử miễn cưỡng đè xuống vui vẻ nói, “Hoàng a mã, nhi thần cảm thấy Thất đệ không phải là người hẹp hòi, chẳng qua là lần đầu tiên săn thú, khó tránh khỏi yếu thích, Thất đệ còn bé, hi vọng hoàng a mã đừng so đo với y.” Bất quá thật may là Thất đệ này quấy rối một trận, làm sắc mặt hoàng a mã cũng khá không ít. Hơn nữa lời nói hoàng a mã lộ ra ý tín nhiệm mình cùng lão Tứ, cũng may lão Tứ là người của mình, mình cũng không cần lại phải tính toán đối thủ .

Khang Hi cũng nhìn ra tư tưởng giác ngộ của Dận Hữu không đủ cao, bây giờ chưa nghe ra tầng sâu trong lời mình, không thể làm gì khác hơn là khô cần nói, “Thôi, ta cũng biết rõ a ca các người xưa nay mến yêu Tiểu Thất. Tiểu Bát, người tới nói một chút.”

Thái tử nghe vậy cười một tiếng, quét mắt nhìn Dận Hữu chôn đầu, xem ra, hoàng a mã một số việc là nhìn ở trong mắt, đây coi như là khẳng định huynh trưởng mình?

Dận Hữu ngồi trở lại trên đôn, cúi đầu, một bộ sám hối, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, Khang Hi lúc này gọi chúng a ca tới báo lại thiếu sót của mình, mình không cần thận, chỉ sợ cũng mắc tội như những a ca khác. Còn không bằng bỏ một lần người, phạm một lần ngu.

Dù sao y trước mặt Khang Hi từ trước đến nay chính là hình tượng tính khí ngay thẳng, đầu óc không tính là linh hoạt, thỉnh thoảng còn ngớ ngẩn.

Tóm lại, từ khi còn bé viết chữ, sau này trong học đường vẽ hình em bé, rồi đến bây giờ giầu thịt thỏ, Khang Hi cũng đều có thể đón nhận, dù sao trong hậu cung còn có một Thập a ca so với mình hơn lỗ măng hơn đầu óc đơn giản hơn, cho nên năng lực tiếp nhận đủ loại thiếu sót của Khang Hi đối với mình cũng sẽ không quá thấp.

Nguồn :

Cho nên, có người để lớt cảm giác thật đúng là không tệ, Dận Hữu không chút nào cảm thấy mất thể diện nghĩ.

Tác giả có lời muốn nói: hoàng thượng, ngài tại sao muốn ban thưởng Tứ Tứ ngựa, Tiểu Thất cung, Bát Bát da lông?

Trầm tự có thâm ý

23. Chương 23: Tâm Sự

Ra khỏi Càn Thanh cung, Thái tử mỉm cười vỗ vai Dận Hữu, “Thất đệ, người đem thịt thỏ giầu ở đâu?” Thấy bộ mặt đối phương nhất thời đỏ hồng, Thái tử tâm lý thỏa mãn, đôi khi lúc áp lực lớn, luôn phải tìm chút lạc thú.

“Thái tử ca ca,” Dận Hữu chôn đầu, trong lòng ai oán, gia nếu có thể xuyên về hiện đại, gia nhất định có thể cầm chắc giải Oscar trong tay, diễn viên hiện đại mặt ai có thể muốn hồng liên hồng, muốn trắng liên trắng? Cho nên ở hậu cung, loại diễn xuất này là một kỹ năng nhất định phải có để bảo vệ tánh mạng, không uổng công y từ khi xuyên qua liền đã bắt đầu rèn luyện khổ công.

Đại a ca và Tam a ca sau khi rời khỏi Càn Thanh cung, ánh mắt nhìn Dận Hữu rất có loại cảm giác như nhìn phế vật. Đức hạnh như thế thì hoàng a mã sau này làm sao dám yên tâm giao việc cho nó làm?

Thái tử thấy Dận Hữu như hận không thể chôn mình, mới hài lòng vỗ vỗ đầu Dận Hữu, bộ dáng ca ca tốt, “Thất đệ, nhị ca chọc người đấy, sau này người đừng làm những việc ngốc nghếch như kia nữa.” Thất đệ này tuy nói không có chỗ dùng, nhưng dùng để trêu cũng không tồi, khó trách lần trước lại ngu ngốc đi xin cung nữ mình cho Tứ đệ.

Thái tử đùa với Dận Hữu, Dận Chân vẫn không nói gì, trong lòng có chút đau. Hắn biết Thất đệ không phải ngốc, mà chỉ giả ngốc, nhiều năm, trong cung phần lớn người đều cho Thất đệ là kẻ tầm thường. Chỉ có hắn biết, Thất đệ có bao nhiêu thông minh, cũng có bao nhiêu bất đắc dĩ. Tránh đi những tầm mắt mấy huynh đệ khác giễu cợt Dận Hữu, Dận Chân mở miệng nói, “Thái tử, Thất đệ từ trước đến nay tính tình đã vậy, ngài cũng đừng giễu cợt y.”

Nghe Dận Chân mở miệng, Thái tử cười nói, “Phải, biết Tứ đệ người đau lòng Thất đệ, Nhị ca cũng không đùa y nữa,” vừa nói, lại vỗ vỗ vai Dận Hữu, “Thất đệ, người không được như vậy nữa nghe chưa, nếu không Nhị ca và Tứ ca sẽ phạt người.”

Dận Hữu trong lòng liếc mắt, lời này cứ như dọa con nít khóc nháo buổi tối có sói, y sợ hãi chôn đầu, “Đệ đệ biết.”

Đại a ca không nhìn nổi màn huynh hữu đệ cung này, tìm lý do tách ra, Tam a ca cũng tìm cớ đi, Ngũ a ca một đường trầm mặc thấy ở đây cũng không còn chuyện gì liền rời đi.

Ngược lại Bát a ca nhìn Dận Hữu vài lần, trong lòng vì hành động lần này của Dận Hữu thầm giật mình. Không nghĩ tới diễn xuất của vị Thất ca này ngày càng thuần thực, ngay cả Thái tử cũng bị gạt. Chẳng qua không biết Tứ ca có nhận ra được mặt thật của Thất ca không đây? Bát a ca khoe miệng hơi giương lên, Thất a ca của hắn, thật là người thông minh mà cũng hay thay đổi.

Các vị a ca sau khi tách ra, sắc mặt Dận Hữu cuối cùng khôi phục bình thường, y giương mắt liếc nhìn vẻ mặt Tứ a ca, mới mở miệng nói, “Tứ ca, ta giữ lại chân thỏ cho người.”

“Ừ, ” Dận Chân khoe miệng loan loan, đưa tay sờ sờ đầu Dận Hữu, thanh âm gần như nỉ non truyền vào trong tai Dận Hữu, “Tứ ca sẽ tận lực che chở người.”

Dận Hữu lông mi khẽ run, ngay sau đó rũ mắt xuống, đây là hoàng đế Ung Chính trong lịch sử, không giả dối nói kiểu như ta nhất định sẽ che chở người, bởi vì hắn bây giờ không làm được, cho nên chỉ tận lực hết mức có thể. Nhưng câu cam kết này, đối với các hoàng tử mà nói, dễ dàng cũng không dễ dàng, nếu chỉ là một câu nói dối, rất dễ dàng; nếu là nói thật, thì không dễ dàng. Y tin tưởng Dận Chân là kiểu thứ hai, trong chớp nhoáng, Dận Hữu cảm thấy tâm đại thúc mình bị cảm động.

“Tứ ca. . .”

“Người đừng ở gần Bát a ca quá, như vậy đối với người không tốt.”

Dận Hữu yên lặng cúi đầu, sau đó chậm rãi nghiêng đầu nhìn đóa hoa bên đường đang nở, không biết hình dung cảm động như thế nào, bởi vì câu đó, tiêu mất một nửa.

Trở lại viện của mình, Dận Hữu nhận được chân thỏ mấy huynh đệ đưa tới, thậm chí Đại a ca cũng phái người tặng tới, không biết chế giễu hay còn ý gì khác, Dận Hữu chỉ có thể nhìn một đồng chân thỏ mà co rút khoe miệng.

“Chủ tử, Tứ a ca cho người tặng chút thịt lộc tới.”

Dận Hữu viên mãn, cuối cùng cũng không phải thịt thỏ.

“Tứ a ca nói, chỗ người không có chân thỏ, liền tặng chút thịt lộc.”

Dận Hữu cười đến mặt ôn nhu, cắn răng nói, “Không có gì, đưa chân thỏ chỗ gia qua đây đi.” Xem cuộc vui còn phải trả tiền, những người này xem mình diễn mà chỉ cho hai chân thỏ.

Trưa hôm sau, Khang Hi đang dùng ngự thiện, trên bàn là một mâm chân thỏ, Khang Hi vẻ mặt rất vui vẻ. Dùng xong bữa trưa, nghe Lý Đức Toàn nói Thất a ca đem chân thỏ chia đều cho các huynh đệ thì tay run run rẩy. Lão Thất này. . . thật không biết làm người ta hình dung nó thế nào mới tốt.

Biết sai nên sửa, hay là đầu óc đơn giản ?

Một hồi lâu sau, Khang Hi dùng một loại tâm tình khó nói mở miệng, “Lý Đức Toàn, hôm nay để Thành tần tới hầu hạ, Tiểu Thất kia. . . ban thưởng một bộ mặc bảo.” Dầu gì đứa bé này vẫn có ưu điểm thiên tính thiện lương, chăm chỉ hiếu học, kỳ xạ không tồi.

“Nô tài lĩnh chỉ, ” Lý Đức Toàn trong bụng thầm nghĩ, vậy cũng là trong họa có phúc đi.

Mùa thu đi qua, bắt đầu đến đông, tuyển tú đã đến hồi chót, các tú nữ đều tới tới lui lui được chọn lọc rất nhiều lần, bỏ bài tử cũng không ít, cuối cùng lưu lại các tú nữ phần lớn là gia thế tốt, đức hạnh không tệ, cử chỉ đoan chánh.

Nương nương các cung đều nhìn chăm chăm những tú nữ này, vài người là vì con của mình, cũng có vì mình, nếu có người xuất chúng, thì chọn cho mình. Trong lúc nhất thời, chúng phi tần trong hậu cung bắt đầu lủ lủ.

Dận Hữu cùng Dận Chân che ô xa xa thấy ngự hoa viên nữ tử trẻ tuổi xếp hàng đứng đây, hai người dừng bước lại, xoay người đi tới đường nhỏ, trường hợp này bọn họ không thích hợp xuất hiện, không thể làm gì khác hơn là tránh xa.

Dận Hữu liếc nhìn mưa đông phía chân trời, đồng tình nhìn mấy nữ tử trong ngự hoa viên y phục sắc hoa, “Chiều nay ngay cả khóa kỳ xạ chúng ta cũng không cần đi, vậy mà những tú nữ còn phải đứng ở nơi này.”

Dận Chân mặt không đổi sắc, trong lòng lại rõ ràng, cũng vì hôm nay trời mưa, cho nên những tú nữ này mới ở ngự hoa viên, nếu không phải trời mưa, sợ rằng nơi những tú nữ này đứng chỉ có thể là Tĩnh Di Hiên.

“Những tú nữ này đều đã thông qua sơ tuyển ở Thể Nguyên điện,” Dận Chân nghiêm mặt hỏi, “Thất đệ đối với những tú nữ này cảm thấy hứng thú?”

“Trong này có một người có thể là Tứ tẩu tương lai, ta dĩ nhiên phải quan tâm,” Dận Hữu cuối cùng quay đầu lại nhìn một lần, chỉ cảm thấy những tú nữ kia từng người một đứng đoan đoan chánh chánh, không chút nào bị gió lạnh và mưa đông ảnh hưởng, như vậy có thể thấy được, đối với dáng vẻ yêu cầu có nhiều nghiêm khắc, điều này cũng khó trách, trong này phần lớn người muốn gả cho con cái hoàng thất hoặc là làm nữ nhân của hoàng đế, không có nửa phần dáng vẻ, không phải mất mặt hoàng gia sao? Dận Hữu cảm thán, từ cổ chí kim nữ nhân đều không dễ dàng.

Dận Chân nhìn dáng vẻ tò mò của Dận Hữu, thanh âm không có chút nào phập phồng, “Hoàng a mã cũng không nói gả cho ta, Thất đệ người chẳng lẽ rất muốn ta thành thân?”

Dận Hữu nghi ngờ hỏi ngược lại, “Tứ ca, người không muốn thành hôn sao?” Hoàng tử sau khi thành thân, thì có thể nhận được thế lực mẫu gia phúc tấn, địa vị của phúc tấn đối với a ca bọn họ tranh thủ để vị cũng có ảnh hưởng nhất định, Dận Chân không thể nào không biết điểm này, vậy hẳn khó chịu cái gì?

Mà khó chịu như vậy, không quá mức sao? Hơn nữa y đã từng xem trên sách ghi lại, Dận Chân tuy nói cùng phúc tấn hẳn không tính là đầm thắm, nhưng cũng coi như tương kính như tân. Do đó Dận Chân đối với phúc tấn tương lai của hắn cũng không tính là kém nhỉ?

Dận Chân không dám nghênh đón ánh mắt dò xét của Dận Hữu, quay qua một bên nói, “Người không hiểu.”

Hành động này ở trong mắt Dận Hữu chính là xấu hổ cùng không được tự nhiên, y thở dài, phối hợp gật đầu, “Ừm, ta hiểu.”

Dận Chân nhìn đối phương dáng vẻ ta rất hiểu, sắc mặt lại biến, cuối cùng nhịn xuống, “Thất đệ, chúng ta hay là trước về Vĩnh Hòa cung thỉnh an đi.”

Dận Hữu rất thức thời gật đầu, dù sao phúc tấn Dận Chân là ai y biết, cũng không cần quá mức tò mò. Thật ra trên thế giới bi ai nhất chính là biết quá rõ cuộc đời người khác, thậm chí ngay cả tiểu lão bà hắn cũng ái là ai cũng biết rõ, đối với mình chỉ biết là chết, đây là chuyện cỡ nào bi ai. Trong lịch sử Thất a ca chết hình như rất sớm, Ung Chính năm năm liền buông tay thế gian, hơn nữa vợ con một đồng lớn, y cảm giác mình sau này cần làm hai chuyện chủ yếu, đó chính là bảo trì cuộc sống cùng kế hoạch hoá gia đình, lão bà cũng ít lấy chút, nội bộ mâu thuẫn là chuyện rất đáng sợ.

Thấy Dận Hữu không bàn tới đề tài này, sắc mặt Dận Chân hòa hoãn không ít. Hai huynh đệ đến Vĩnh Hòa cung thì Đức phi và Thành tần đang ngồi nói chuyện, nhìn thấy Dận Chân thì Đức phi trên mặt mang theo vui vẻ, “Đang nói tới hai huynh đệ các người, tới vừa đúng lúc.”

Dận Chân trong lòng có chút bất an, thỉnh an xong, ngồi ở một bên không nói lời nào.

“Lão Tứ, người cũng sắp ra cung lập phủ rồi nhỉ,” Đức Phi cười hỏi.

Dận Chân đáp, “Không sai biệt lắm, chẳng qua quý phủ còn phải sửa chữa lại một lần, mở rộng viện.” Đoán ra câu nói kế tiếp của Đức phi, trên mặt Dận Chân nửa điểm vui vẻ cũng không.

“Ngạch nương mấy ngày trước thấy nữ nhi nhà Cổ đại nhân, diện mạo thành thực, đức hạnh cũng không tồi, mai sau ta sẽ hưởng vạn tuế gia đình chỉ, để hoàng thượng chỉ nàng cho người.” Đức phi khẩu khí bình thản, tầm mắt quét qua sắc mặt Dận Chân lạnh lùng, đuôi lông mày hơi nhíu.

Thành tần vốn định khen cô nương nhà kia mấy câu, nhưng thấy Dận Chân sắc mặt tựa hồ không tốt, chỉ nói câu, “Đích xác rất tốt.” Liền kiểm soát chuẩn bị lui ra ngoài.

Dận Hữu cũng nhìn ra Dận Chân sắc mặt tựa hồ không tốt lắm, trong lúc nhất thời cũng không biết Dận Chân xảy ra chuyện gì, nhưng giờ phút này thân phận của y cũng không tiện lưu lại nơi này, dù sao y cũng không phải huynh đệ cùng mẹ với Dận Chân, có vài lời Đức phi cũng không nguyện ý cho y biết.

Dận Hữu và Thành tần trao đổi cái ánh mắt, tìm một lý do muốn rời khỏi, Đức Phi cũng vui vẻ phải đáp ứng, mẹ con hai người liền đứng dậy đi ra ngoài.

Dận Chân nhìn bóng lưng Dận Hữu, đột nhiên kêu, “Thất đệ.”

“Tứ ca còn có việc sao?” Dận Hữu trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

“Đợi một hồi đi cùng,” Dận Chân thu hồi tầm mắt, cúi đầu, không hề nhìn ánh mắt Dận Hữu.

Dận Hữu mở miệng gật đầu, đi theo phía sau Thành tần.

Đợi hai người sau khi rời khỏi, Đức phi mới hỏi, “Người đối với vị này không hài lòng?” Vốn tưởng rằng là đứa có tiền đồ, thì ra là kẻ nhìn không thông. Thật không biết Đông Giai thị đã chết kia dạy nó thế nào, ngay cả những chuyện này cũng nhìn không hiểu.

Dận Chân trầm mặc không nói.

Đức phi cũng không để ý, tiếp tục nói, “Lúc đến bãi săn Mộc Lan hoàng a mã người đã nói qua, nữ nhi Phí Dương Cổ đại nhân rất thích hợp với người, đây là ý hoàng a mã người, người coi như không chịu, cũng phải chịu.”

Dận Chân ngẩng đầu lên bộ mặt lạnh nhạt nhìn Đức phi, hồi lâu mới nói, “Ngạch nương, nhi tử còn nhỏ.”

Đức phi thở dài, “Người đã không còn nhỏ, chờ người đến phủ, ngạch nương sẽ chỉ dạy một cách cách thông hiểu nhân sự cho người, người chỉ cần hảo hảo làm việc là được, những thứ khác không cần phải để ý đến, ngạch nương hiển nhiên sẽ thay người để ý, không có việc gì thì quỳ an đi.”

Bàn tay trong tay áo Dận Chân siết chặt, chậm rãi đứng dậy quỳ xuống, “Nhi tử, cáo lui.” Đáy lòng đối với tình nghĩa mẫu tử vốn mỏng manh nay càng phai nhạt.

24. Chương 24: Ngã Bệnh

Gần đây Dận Hữu hiếm khi nhìn thấy Tứ a ca, trong Vô Dật Trai Tứ a ca cũng không còn lộ diện, y đoán Tứ a ca đã đi học việc, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, chẳng qua đôi khi có được vài món đồ, đều để nô tài phía dưới đưa một phần tới viện của Tứ a ca.

“Chủ tử, Thất a ca sai người đưa hai khăn choàng lông hồ tới,” Tiểu Lộ Tử trong tay đang cầm một khăn choàng màu rậm nắng và màu trắng làm bằng lông hồ ly đến trước mặt Dận Chân.

Dận Chân tầm mắt rơi vào trên khăn choàng, hồi lâu mới thu hồi, “Thu nó vào đi.” Đưa tay cầm lên tách trà ấm nóng, nhưng không cảm thấy nửa phần ấm áp.

“Dạ,” Tiểu Lộ Tử nhìn chủ tử nhà mình sắc mặt khó coi, vội vàng lui ra ngoài, có chút nhưc đầu nghĩ, gần đây có phải Thất a ca chọc chủ tử nhà mình mất hứng không nhỉ, sao mấy ngày rồi đều không thấy chủ tử hỏi chuyện Thất a ca, Thất a ca gần đây ho khan, hẳn cũng không biết có nên nói hay không.

Tiểu Lộ Tử mới vừa rời đi, Lý Đức Toàn truyền thánh chỉ đã đến, Dận Chân quỳ trên mặt đất, nghe trên thánh chỉ khen một nữ nhân xa lạ hiền lương thực đức, thông minh nhanh nhẹn, trên mặt không có nửa phần vui sướng nên có.

“... Khâm thủ” Lý Đức Toàn khép lại thánh chỉ, nhìn Tứ a ca mặt vô biểu tình, trong bụng thầm nghĩ, Tứ a ca này bảo trì bình thần thật, cho dù hoàng thượng ban cho hần nữ nhi của Phí Dương Cổ, cũng không thấy hần lộ ra nửa phần đắc ý.

“Nhi thần. . .” Dận Chân chôn đầu ở trên nền đất lạnh lẽo, che dấu cảm xúc ở đáy mắt, hần hít sâu một hơi, cắn răng nói, “Tạ ơn hoàng a mã long ân, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Hoàng a mã nếu như phát hiện tâm tư của hần, như vậy có lẽ không lâu sau, trong hoàng cung cũng sẽ không còn Thất a ca, hoặc là Tứ a ca và Thất a ca đều không tồn tại. Hần chỉ có thể tạ ơn, hơn nữa còn là cảm kích tạ ơn, bởi vì phúc tấn tương lai của hần thân phận cao quý, việc tứ hôn này đối với hần có lợi không hại.

Đứng dậy thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, Dận Chân nhét ngọc thạch thượng hạng vào tay Lý Đức Toàn, “Làm phiền Lý am đạt.”

Lý Đức Toàn cũng không từ chối thứ Tứ a ca cho hắn, chỉ nói, “Chúc mừng Tứ a ca, lão nô này đi phục hoàng mệnh.” Nói xong, hành lễ với Dận Chân, mang theo một đám tiểu thái giám sau lưng rời đi.

Nắm thánh chỉ mình hoàng trong tay, Dận Chân ngơ ngác nhìn ngoài cửa, trong mắt không có nửa phần thần thái. Lòng bàn tay lạnh dần.

“Nô tài chúc mừng chủ tử,” một đám nô tài nhận được tin tức, rói rít tiến lên chúc mừng, Dận Chân hồi thần, nhìn cung nữ thái giám quỳ ngoài cửa, trầm mặt nhả ra một chữ, “Thưởng!”

“Tạ ơn chủ tử,” các nô tài thức thời lui xuống, sau đó lại có nô tài tiến lên chúc mừng, cuối cùng trước cửa hoàn toàn yên tĩnh.

“Chủ tử, bên ngoài tuyết rơi, có cần tới phủ nội vụ lấy than?” Tiểu Lộ Tử chẳng biết lúc nào đứng ở cửa, chôn đầu nhẹ giọng hỏi.

“Không cần,” Dận Chân cuộn thánh chỉ, nắm trong tay, bình tĩnh mở miệng, “Phủ nội vụ tự sẽ an bài những chuyện này, gia không phải kẻ nửa điểm khổ cũng ăn không được.” Trong chốc lát thần sắc đã khôi phục như thường, tựa như phút thất thần lúc trước không tồn tại.

“Nô tài suy tính thiếu sót,” Tiểu Lộ Tử tạ tội.

“Người đi xuống đi,” Dận Chân khoát tay áo, xoay người vào nội thất.

Tiểu Lộ Tử trong lòng có chút khó hiểu, hoàng thượng ban con của Phí Dương Cổ đại nhân cho chủ tử nhà mình, đây không phải rất tốt sao, tại sao nhìn dáng vẻ chủ tử có chút mất hứng, chẳng lẽ chủ tử coi trọng nữ nhi mấy nhà khác?

Đưa tay đánh mình một cái tát, Tiểu Lộ Tử không dám suy đoán tiếp nữa, xoay người đi làm chuyện khác.

Trong khu luyện tập, nay chỉ còn lại ba vị Ngũ, Thất, Bát a ca, Ngũ a ca từ trước đến nay ít nói, Thất a ca bản tính dễ gần, Bát a ca ôn hòa, một đám thái giám hầu hạ cũng dễ dàng không ít.

Nhưng do tuyết dần dần lớn, ba vị a ca cũng ngừng luyện tập, vào thư trai tránh tuyết. Rất nhanh có thái giám đưa tới ô và khăn thủ lô, ba vị a ca mới không nhanh không chậm ra khỏi Vô Dật Trai.

Ngũ a ca rời khỏi, chỉ còn lại Dận Hữu và Bát a ca, phía sau còn hai nô tài đi theo, trong lúc nhất thời nhưng lại hết sức an tĩnh, chẳng qua thỉnh thoảng nghe được thanh âm Dận Hữu ho khan.

Nửa đường nhận được tin tức hoàng thượng hạ chỉ ban cho Tứ a ca nữ nhi của Phí Dương Cổ, Dận Hữu trong bụng nghĩ, quả nhiên y như lịch sử ghi lại, phúc tấn của Tứ a ca là nữ nhi Phí Dương Cổ, nữ nhân nhà Na Lạp.

Bát a ca thấy Dận Hữu chôn đầu, liền hỏi, “Thất ca, đang suy nghĩ gì?”

Dận Hữu đưa tay đón bông tuyết rơi xuống, nghiêng đầu cười cười với Dận Tự, mới phát giác ô đã che mặt, vì vậy thu lại nụ cười, thổi bớt bông tuyết trong tay, “Đang nghĩ chúng ta nên thêm quần áo.”

“Thất ca là lo lắng ta bị lạnh sao?” Dận tự thanh âm ôn hòa, nghe rất thoải mái.

Đối phương nếu nói như vậy, Dận Hữu tự nhiên ứng lời, “Ừ, khụ khụ.”

“Thất ca lo lắng ta như vậy, thế nào không biết chiếu cố thân thể mình hơn, hôm nay khí trời lạnh lẽo, người mấy ngày nay thân thể không tốt, không nên tới.” Dận tự giọng nói mang theo chút ân cần, “Ngày mai Thất ca người nên xin nghỉ đi, trở về nhớ gọi thái y qua xem một chút.”

“Chỉ là ho khan, bệnh nhỏ mà thôi,” vô luận là kiếp trước hay kiếp này, Dận Hữu chưa bao giờ đem loại bệnh cảm vặt vãnh này để ở trong lòng, trên căn bản hết thì hết, không hết hắn nói.

Dận Tự bất đắc dĩ cười một tiếng, hắn nghiêng đầu nhìn, chỉ có thể nhìn thấy tay của Dận Hữu đang cầm khăn thủ lô, ngón tay trắng nõn tinh tế hòa cùng màu đồng của khăn lô đặc biệt nổi bật, đẹp mắt, lại dần ra một vị đạo không nói nên lời, làm cho người ta không nhìn được nhìn lâu hơn.

“Thất ca vẫn phải chú ý nhiều hơn mới phải,” Bát a ca cũng biết Dận Hữu nghe không vào lời khuyên của mình, lúc rẽ sang lối khác, ngẫm nghĩ phải bảo nô tài cầm chút thuốc đưa tới cho Thất ca.

Dận Hữu trở lại viện không lâu, liền có thủ hạ Bát a ca tặng chút thuốc tới, sau khi y cảm ơn, bởi vì trời giá rét, ngủ sớm một chút .

Không biết là khí trời biến hóa quá lớn, hay là Dận Hữu đột nhiên yếu nhược, bởi vì sáng sớm ngày hôm sau, Dận Hữu phát hiện đầu óc nặng nề tứ chi vô lực, chính y không cảm thấy nghiêm trọng, ngược lại dọa một đám nô tài, vì vậy có đi gọi thái y, có đi báo lên cho hoàng thượng, còn báo cho cả Thành tần. Nằm ở trên giường Dận Hữu rất muốn nói cho bọn hần biết, dùng rượu mạnh sát lên người là hạ sốt, so với chạy tới chạy lui hữu dụng hơn nhiều .

Trong đầu suy nghĩ ngổn ngang, Dận Hữu mơ mơ màng màng ngủ thiếp.

Khi Khang Hi đến thái y đã đến, hần cũng không sợ bị lây bệnh gì, sau khi vào phòng miễn lễ thái y, trực tiếp hỏi, “Thất a ca thế nào?”

Thái y bắt mạch xong mới tiến lên trả lời, “Hồi vạn tuế gia, thất a ca mấy ngày nay vốn thân có chút nhược, cộng thêm đêm qua có thể bị chút lạnh, cho nên hôm nay liền nghiêm trọng. Thịnh vạn tuế gia đừng lo lắng, Thất a ca sẽ không có chuyện gì, ”

Khang Hi trầm mắt nhìn một đám nô tài trong phòng, “Các người hầu hạ chủ tử nhà mình thế nào, ngay cả chủ tử bị bệnh đã mấy ngày cũng không biết.”

“Xin hoàng thượng thứ tội,” nô tài một phòng rối rít quỳ xuống, không ngừng dập đầu.

“Điều cốt xuống cho trầm, đợi Thất a ca lành bệnh sau đó trầm trị tội các người!” Khang Hi dè xuống tức giận trong lòng, nhìn Dận Hữu đầu đầy mồ hôi, còn có mặt mày đỏ bừng, “Vương thái y, người mấy ngày nay chăm sóc thân thể Thất a ca cho tốt, Thất a ca tốt hơn, trầm sẽ trọng thưởng.”

“Thần nhất định tận sức, ” Vương thái y tay run run rẩy, trong bụng hiểu, Thất a ca nếu xảy ra chuyện gì, mạng già hần chỉ sợ cũng sẽ không còn.

Khang Hi sau khi đi, Thành tần cũng tới nhìn, thấy Dận Hữu vẫn còn ngủ say, mới không yên lòng rời đi, Dận Hữu khi tỉnh lại, đã là chiều giờ Mùi, bên cạnh Vân Châu thấy y tỉnh, vội vàng đứng dậy bưng thuốc tới, hầu hạ Dận Hữu uống thuốc.

“Hoàng a mã và ngạch nương có biết ?” Dận Hữu mặc cho Vân Châu thay mình chùi miệng, toàn thân bủn rủn dựa vào đầu giường hỏi, cổ họng có chút khàn khàn.

“Hồi chủ tử, hôm nay hoàng thượng và Thành tần nương nương cũng đến thăm ngài, ngài vẫn chưa tỉnh, nên rời đi trước.” Vân Châu đem chén không để một bên, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói, “Chủ tử, ngài lần này dọa sợ các nô tài .”

Dận Hữu miễn cưỡng cười một tiếng, “Cho người đi báo hoàng a mã và ngạch nương, ta đã tỉnh.”

“Chủ tử ngài yên tâm, Phúc Đa công công đã bảo nô tài đi, người tốt nhất nghỉ ngơi, đừng làm mệt đầu óc, ” Vân Châu thấy Dận Hữu sắc mặt trắng bệch, đầu còn dám để cho Dận Hữu nói nhiều, cẩn thận đem chăn kéo lên trên người Dận Hữu, “Nếu không chủ tử ngài ngủ tiếp một lát đi?”

“Không cần, ngủ nhiều toàn thân đều nhức, ” Dận Hữu tựa vào đầu giường, chịu đựng cảm giác đầu óc choáng váng, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Một thái giám cho là Dận Hữu còn ngủ, vì vậy rón rén tới bên cạnh Vân Châu nói, “Vân Châu cô cô, Ngũ a ca Bát a ca tới.”

Dận Hữu mở mắt ra nói, “Thỉnh hai vị a ca vào đi.”

“Dạ,” tiểu thái giám thấy Dận Hữu tỉnh, cúi người lui xuống.

Ngũ a ca và Bát a ca vào cửa, liền thấy Dận Hữu ngồi tựa ở trên giường sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, Bát a ca không nhịn được mở miệng nói, “Thất ca, người thế nào?”

“Không có chuyện gì, chỉ là bị chút phong hàn, ” Dận Hữu kéo ra một nụ cười, “Ngũ Ca, Bát đệ, các người đừng đến gần, tránh lây bệnh cho các người.”

Ngũ a ca nghe vậy đi tới mép giường nói, “Nói nhảm gì đấy,” đưa tay sửa lại góc chăn, “Thất đệ người tốt nhất dưỡng bệnh, những thứ khác đừng lo lắng, sự phởn mấy ngày nay nói gì Ngũ ca giúp người nhớ kỹ, đợi người tốt lên ta liền nói cho người nghe.”

“Đa tạ Ngũ ca, ” Dận Hữu muốn ngồi thẳng người hành lễ Dận Kỳ, bị Dận Kỳ đè lại một phen, “Thất đệ, giữa huynh đệ chúng ta người không cần đa lễ như vậy .”

Bát a ca đi tới mép giường, nhìn Dận Hữu sắc mặt không còn chút máu, “Thất ca, người phải nhớ uống thuốc, chú ý chút thân thể, đệ đệ mong người sớm ngày hồi phục.”

Dận Hữu nghe vậy, cười cười, “Ta hiểu, Bát đệ.”

Bát a ca không nhịn được đưa tay sờ sờ cái trán Dận Hữu, dưới tay nóng đến dọa người, hẩn khẽ cau mày, nhìn về Vân Châu một bên, “Chủ tử người có dùng thuốc?”

“Hồi bát a ca, đã dùng, ” Vân Châu cúi thân hồi đáp, “Chủ tử cũng là mới vừa tỉnh lại, liền đem thuốc uống.”

Bát a ca miễn cưỡng yên lòng, lo lắng nhìn Dận Hữu.

Dận Hữu còn bệnh, Ngũ a ca và Bát a ca cũng không tiện nán lại quá lâu, để tránh quấy rầy y nghỉ ngơi, nói mấy câu trấn an sau, hai người liền cùng rời đi. Chẳng qua trước khi đi, Bát a ca quay đầu lại nhìn Dận Hữu trên giường, trong mắt lo lắng không giống như giả vờ.

Sau đó Đại a ca, Thái tử, Tam a ca, thậm chí Cửu a ca, Thập a ca, Thập Nhị a ca, Thập Tam a ca, Đức phi cùng với một vài phi tần đều cho người tặng thuốc bổ thân tới.

Ban đêm, Tiểu Lộ Tử hầu hạ Tứ a ca thay quần áo, thấy Tứ a ca sắc mặt như thường, mới do do dự dự mở miệng, “Hôm nay viện của Thất a ca thật đúng là nóng nực, ngay cả vạn tuế gia cũng tới.”

Dận Chân sắc mặt hơi đổi, “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Lộ Tử thấy Tứ a ca mặt lộ vẻ lo lắng, vì vậy yên tâm mở miệng nói, “Nghe nói là Thất a ca bị bệnh, còn gọi thái y, ngũ mê man mấy canh giờ mới tỉnh lại.”

“Người thế nào không sớm nói cho gia?” Dận Chân vừa chỉnh đai lưng, vừa nói, “Thái y nói thế nào?”

Tiểu Lộ Tử nhận tội nói, “Là nô tài sơ sót, nghe thái y nói, là bị phong hàn.” Hẩn nói xong những lời này thì Dận Chân đã mặc xong y phục đi tới cửa.

Nguồn :

“Theo gia đi xem một chút, ” Dận Chân sải bước ra cửa, vội vàng ngay cả bên ngoài tuyết rơi cũng không lo lắng.

Tiểu Lộ Tử thấy không còn kịp cầm ô nữa, không thể làm gì khác hơn là xách đèn lồng đi theo.

25. Chương 25: Thăm Bệnh- Quân Tâm

Tuyết rơi hơn nửa ngày, đá xanh trên đường có chút trơn trượt, Tiểu Lộ Tử dưới chân có chút chênh vênh, nền trong đèn lồng cứ chóp nhảy chiếu lên mắt Tiểu Lộ Tử.

Dận Chân bước chân mặc dù không mất phong phạm a ca, nhưng cước bộ rất lớn, Tiểu Lộ Tử đi theo phía sau hẩn phải chạy chậm mới có thể bắt kịp.

“Chủ tử, cẩn thận trên đường trượt,” Tiểu Lộ Tử thấy thế kinh hãi đảm chiến, cho đến khi chạy tới chỗ Thất a ca, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thỉnh an Tứ a ca,” cấm vệ quân tuần tra nhìn thấy Tứ a ca trẻ như thế còn tới viện Thất a ca, che lại kinh ngạc trong lòng, cùng nhau thỉnh an.

“Không cần đa lễ, ” Dận Chân gật đầu với cấm vệ quân một cái, Tiểu Lộ Tử cơ trí đã nói rõ mục đích đến cho người giữ cửa, chủ tớ hai người vào không bị nửa phần ngăn trở.

“Nô tài thỉnh an Tứ a ca,” hai thái giám bên ngoài phòng Dận Hữu trông chừng, nhìn thấy Dận Chân đến, vội quỳ xuống thỉnh an, nhưng lại không dám trực tiếp mở cửa cho Dận Chân.

Dận Chân biết trong cung kiêng kỵ, trong lòng mặc dù lo lắng, như cũ nhịn xuống xúc động muốn trực tiếp đẩy cửa ra, vẻ mặt lạnh lùng hỏi, “Thất đệ thế nào?”

Một thái giám trả lời, “Hồi Tứ a ca, chủ tử nửa canh giờ trước đã dùng được rồi ngủ.”

Nhưng vào lúc này, Phúc Đa từ trên hành lang đi tới, thỉnh an Dận Chân, “Tứ a ca cát tường.”

“Thất đệ thế nào bệnh nặng như vậy?” Dận Chân cau mày hỏi, “Các người hầu hạ thế nào?”

Phúc Đa biết Tứ a ca quan tâm chủ tử, liếc nhìn trên người Tứ a ca còn dính bông tuyết, Tứ a ca sợ là mới nhận được tin tức liền vội vã chạy tới. Nghĩ tới đây, Phúc Đa liền đẩy cửa ra, thấp giọng nói, “Tứ a ca, chủ tử bị bệnh đã nhiều ngày, chủ tử chỉ cho là bệnh vặt vãnh, cũng không chú ý, ai biết được hôm qua buổi tối lại bị lạnh, hôm nay liền không đứng dậy nổi.”

Dận Chân ánh mắt quét qua Tiểu Lộ Tử, nhưng nghĩ đến Dận Hữu ngủ trong phòng, đi vào trong. Phúc Đa thay hần kéo màn, nhẹ giọng nói, “Chủ tử sợ là đã ngủ say.”

Dận Chân gạt đầu một cái, vào bên trong phòng, Phúc Đa đi vào điểm ngọn đèn.

Bên ngoài phòng Tiểu Lộ Tử lại rùng mình, lần này chủ tử e là muốn phạt hần.

Dận Chân vào nội thất, tầm mắt thả vào trên giường khắc hoa, cái màn màu xanh che kín, hần không thấy được người trên giường bộ dáng ra sao, trong phòng châm lửa rất là ấm áp.

Hần nhắc chân đi tới hai bước, liền nghe được một trận ho khan, cước bộ không khỏi tăng nhanh, vén lên góc màn, dưới ánh nến hồng, sắc mặt Dận Hữu như cũ trắng bệch, hô hấp mang theo bệnh trạng nặng nề. Đưa tay sờ sờ cái trán, vẫn nóng, hần nhíu mày một cái, trong lòng lại có chút hối hận, nếu mấy ngày nay rút ra một ngày tới Vô Dật Trai, hần cũng có thể phát hiện Dận Hữu thân thể khó chịu.

Xa thì lo, gần thì sợ, ý nghĩ kinh khủng này của hần, làm thế nào che giấu?

Móc ra khăn tay trên người nhẹ nhàng lau đi mồ hôi toát ra trên trán Dận Hữu, Dận Chân nhẹ nhàng thở dài, muốn cúi người xuống đem người trên giường ôm vào trong ngực, nhưng lại chỉ đành căng thân thể đứng ở một bên.

Trên giường Dận Hữu có lẽ trong tiềm thức cảm thấy nóng, không nhịn được dùng chân đá cái chăn thật dày trên người. Dận Chân thấy thế, vội đè lại chân của y, trên người phải nóng lên, ra một thân mồ hôi là tốt hơn rất nhiều, vào lúc này nếu đá chăn, ngày mai e rằng bị nặng hơn. Cẩn thận đè chăn, Dận Chân ở mép giường ngồi xuống, giang hai cánh tay, đem thân thể Dận Chân đắp kín chăn, nhẹ giọng dỗ dành nói, “Thất đệ, đừng làm rộn, sáng mai là tốt.”

“Nóng. . .” Dận Hữu xoay xoay thân thể, gương mặt từ tái nhợt trở nên đỏ bừng, “Nóng quá, buông ta ra.”

“Một hồi là tốt rồi, một hồi là tốt rồi, ngoan,” Dận Chân ở bên người Dận Hữu nằm xuống, tay trái nhẹ nhàng vỗ cái chăn phình to, “Nhịn một chút, một hồi sẽ không nóng.” Sau đó dùng lòng bàn tay lạnh băng của mình chạm vào gương mặt Dận Hữu.

Dận Hữu đem mặt mình cọ vào lòng bàn tay Dận Chân, “Ừm, mát quá.” Một lát sau, liền trầm trầm ngủ.

Đứng ở bên cạnh tấm màn Phúc Đa thấy cảnh này, rũ đầu, trong bụng nghĩ buổi chiều các gia chủ đều tặng đồ tới, hần cho là Tứ a ca và chủ tử nhà mình náo loạn mâu thuẫn, hiện nay xem ra, chỉ sợ là tự mình nghĩ nhiều.

Dận Chân lại bồi Dận Hữu một lát, thấy y không có dấu hiệu đá chăn nữa, mới miễn cưỡng yên tâm đi ra khỏi phòng, phân phó với Phúc Đa, “Ban đêm nhớ trông kỹ một chút, đừng để chủ tử người đá chăn, nhất định phải bảo chủ tử người uống thuốc, y nếu ăn vạ không uống thuốc, người sai người tới báo ta biết.”

“Dạ,” Phúc Đa nghe Tứ a ca phân phó, gật đầu liên tục.

“Nếu cần gì, tìm Tiểu Lộ Tử,” Dận Chân dùng một chút, lại nói, “Nấu thuốc tìm cung nữ cẩn thận.”

“Nô tài rồi,” Phúc Đa lần nữa hành lễ.

“Trời không còn sớm, gia cũng nên về,” Dận Chân liếc nhìn phía trong, “Tỉ mỉ hầu hạ, nếu Thất đệ có cái gì khó chịu, gia ta đều đuổi các người đến nơi giặt giũ.”

“Dạ,” Phúc Đa thấy Dận Chân phải đi, gọi tiểu thái giám cầm noãn thủ lô, “Tứ a ca, chú ý thân thể, nếu chủ tử biết ngài tối hôm nay tới không mang ô, tuyết rơi khắp người, nhất định lại cầu nữa.”

“Người đúng là nô tài biết quan tâm,” Dận Chân nhận noãn thủ lô, phía sau hắt Tiểu Lộ Tử nhận ô, chủ tớ hai người liền rời đi.

Phúc Đa cảm khái nghĩ, trong cung ai nói Tứ a ca mặt lạnh không dễ chung sống. Xem Tứ a ca nhiệt tình che chở chủ tử mình đi, y như cha với con.

Dận Hữu ngày hôm sau thức dậy tinh thần đã khá hơn nhiều, chẳng qua một thân đều là mồ hôi, có chút không thoải mái, lúc này cũng không dám tắm, không thể làm gì khác hơn là lau người, uống một chén cháo, lại ngồi ở trên giường.

“Chủ tử, nên uống thuốc,” Vân Châu bưng thuốc tới, một bát đen thùi lùì, còn bốc khói trắng.

Dận Hữu không phải thiếu niên chân chính mới lớn, cũng không phải cô nương hay ngượng ngùng, vì vậy không cần Vân Châu dứt từng muỗng hành hạ mình, bưng qua chén một hơi uống sạch, cũng không ăn mất hoa quả Vân Châu đưa tới, “Phía ngoài tuyết rơi lớn?”

“Chủ tử làm sao biết?” Vân Châu buông chén thuốc, “Một mảnh trắng xóa như lông ngỗng.”

Dận Hữu cười cười, “Tóc của người dính không ít bông tuyết.” Tuyết nếu ít, Vân Châu đi ở trên hành lang dài, thế nào trên tóc lại dính tuyết?

“Hôm qua buổi tối cũng rơi nhiều,” Vân Châu sửa lại chăn đắp lên bên hông Dận Hữu, bưng một chén nước đưa cho Dận Hữu, “Nghe Phúc công công nói, đêm qua khi Tứ a ca đến tuyết rơi rất lớn, Tứ a ca trên tóc cũng tích một tầng tuyết.”

Dận Hữu nhận lấy chăn, mới mở miệng hỏi, “Tứ ca đêm qua đã tới?”

“Đã tới, sáng hôm nay lại sai người tặng không ít đồ tới,” Vân Châu đem đồ vật thu thập, ra cửa.

Dận Hữu vui đầu nhìn hoa văn thêu trên chăn, xuất thần.

“Hoàng thượng giá lâm,” bên ngoài thanh âm thái giám khiến Dận Hữu hơi kinh hãi, vén chăn lên muốn xuống giường, bị một cái tay đè lại, “Nằm trên giường đi, ngã bệnh còn ép mình làm chi.”

“Nhi thần thất lễ,” Dận Hữu cũng không tiếp tục từ chối, mặc cho Khang Hi ấn y ngồi lên giường.

Khang Hi tự tay đắp kín mền cho Dận Hữu, lại cầm cái đệm đặt sau lưng Dận Hữu, “Ngã bệnh còn dùng những nghi thức xã giao này làm chi, bệnh khá hơn chút nào chưa?”

“Tạ ơn hoàng a mã chăm sóc, nhi thần đã không còn đáng ngại,” đối với Khang Hi ôn hòa Dận Hữu có chút không thích ứng, trong đầu y vòng vo chuyển, “Hơn nữa ta mới vừa uống thuốc, không cần nô tài hầu hạ.”

“Hử, Tiểu Thất chúng ta là nam tử hán?” Khang Hi nghe vậy lộ ra một nụ cười, “Nếu người mỗi lần uống thuốc đều không cần nô tài hầu hạ, chờ người tốt lên, hoàng a mã ban thưởng người một khối noãn ngọc.”

Noãn ngọc là một thứ hiếm, Dận Hữu nghe nói như thế, cũng không che giấu ham muốn, “Vậy chờ nhi thần tốt lên, hoàng a mã người nhất định phải nhớ cho nhi thần.”

“Được,” Khang Hi nhìn Dận Hữu mặt không có chút huyết sắc, nhớ tới những nhi tử cùng nữ nhi kia của mình chết non, trong lòng mềm nhũn hai phần, “Vậy tiểu Thất phải nhớ khỏe lên.”

Dận Hữu gật đầu, “Nhi thần phải làm một dũng sĩ Mãn Châu.”

Khang Hi trên mặt vui vẻ không tiêu tan, “Ừm, làm một dũng sĩ.”

“Hoàng thượng, Thành tần nương nương cầu kiến,” một thái giám cẩn thận báo lại.

Khang Hi hiểu Thành tần là tới thăm Tiểu Thất, gật đầu một cái, “Để Thành tần vào đi.”

Khi Thành tần đến không nghĩ tới hoàng thượng hạ triều xong trở lại thăm Dận Hữu, nàng vào bên trong phòng, quy củ thỉnh an Khang Hi, mặc dù trong lòng lo lắng Dận Hữu, nhưng cũng không dám ở trước ngự giá mất quy củ.

Khang Hi nhìn ra Thành tần nôn nóng cũng không làm khó nàng, dặn dò Dận Hữu đôi câu liên chuẩn bị đi. Dận Hữu thấy Khang Hi muốn đi, đưa tay nắm lấy một góc y bào Khang Hi, “Hoàng a mã.”

Nhìn thấy động tác này của Dận Hữu, Thành tần hoảng sợ, Khang Hi ngược lại lộ ra một phần vui vẻ, “Dận Hữu còn có cái gì muốn nói với hoàng a mã?”

Dận Hữu buông vạt áo Khang Hi, “Đừng quên đáp ứng noãn ngọc cho nhi thần.”

Bị tư thái trẻ con của Dận Hữu chọc cho vừa buồn cười lại cảm thấy bất đắc dĩ, “Trẫm sẽ không quên, người an tâm dưỡng bệnh.”

Ra khỏi viện, Khang Hi nói với Lý Đức Toàn sau lưng, “Lý Đức Toàn, chốc nữa người nhớ đem khối noãn ngọc thượng hạng trong tư khố của trẫm cầm tới cho Tiểu Thất, tránh cho đứa nhỏ này cả ngày nhớ mong.”

“Hoàng thượng thương yêu Thất a ca, lão nô không dám quên,” Lý Đức Toàn xưa nay cùng Thất a ca lui tới không nhiều lắm, bất quá trong ấn tượng Thất a ca này trừ thật thà, những thứ khác đều là tốt.

Khang Hi nghe Lý Đức Toàn đáp, mới nói, “Tiểu tử kia còn nói làm dưng sĩ Mãn Châu, theo trẫm thấy, nó ngược lại là bé con tham tài.” Lời nói mặc dù mang theo trách cứ, nhưng khẩu khí cực tốt.

Lý Đức Toàn tâm như rọi sáng, Thất a ca này tuy thất lễ, nhưng là phần tâm tính đứa nhỏ lấy lòng a mã, dù sao vận tuế gia hần là hoàng đế, nhưng vẫn như cũ là a mã. Là a mã, chung quy sẽ có thời điểm mềm lòng.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Thất: hừ, nóng quá, nóng quá.

Tứ Tứ: chờ một lát, chờ một lát là tốt, đừng động.

Một hồi lâu sau ...

Tiểu Thất: mát quá, thật thoải mái.

Hồ Điệp chân thành nhắc nhở, khi sốt, đừng đá chăn nhen

~ Hải tử nghĩ bậy toàn bộ úp mặt vô tường !

26. Chương 26: Triều Phát

Khi Dận Chân tới thăm Dận Hữu thì đã thấy Dận Hữu thần sắc an bình ngồi tựa vào đầu giường xem sách, nhìn thấy Dận Chân đi vào, lộ ra một nụ cười, để quyển sách trên tay xuống, “Tứ ca.”

Dận Chân hơi ngần ra, ngay sau đó đi tới mép giường ngồi xuống, cầm sách đầu giường để qua một bên, “Người vẫn còn bệnh, đừng xem những thứ sách này hao tổn tinh thần.”

“Cứ ngồi ở trong này có chút nhàm chán, mà hoàng a mã còn bắt nô tài trong phòng không cho ta ra ngoài,” Dận Hữu giật giật, ngồi quá lâu, y cảm giác thắt lưng mình hơi mỏi, “Tứ ca hôm nay sao có thời gian tới đây?”

Dận Chân sờ sờ cái trán Dận Hữu, không còn sốt nữa. Yên tâm thu hồi tay, chống lại ánh mắt hắc bạch phân minh của Dận Hữu, hần không được tự nhiên dời tầm mắt qua một bên, “Hôm nay không có chuyện gì làm, ta tới đây thăm người chút, thân thể hiện tại thế nào?”

“Đã tốt hơn rất nhiều,” Dận Hữu thấy Dận Chân một bộ nghiêm túc, không nhịn được cười ra tiếng, “Tứ ca, chẳng qua là phong hàn mà thôi, người không cần nghiêm túc như vậy.”

Dận Chân như cũ trầm mặt, “Ta sau này nếu biết người ngã bệnh còn không triệu thái y, người cũng đừng nhận Tứ ca ta đây.”

“Đừng, Tứ ca, ta sai rồi được chưa?” Dận Hữu thấy Dận Chân dáng vẻ đúng là có chút tức giận, cười lấy lòng Dận Chân, “Ta bảo nô tài bên dưới thu chút tuyết, dùng để pha trà uống cũng không tồi, bằng không người cũng ném thử một chút.” Nói xong, vỗ tay một cái, chỉ chốc lát sau, thì có một cung nữ bưng hai tách trà đi vào.

Dận Chân thấy y cái bộ dáng này, cũng không nhẫn tâm tiếp tục trách cứ, nâng tách trà, mùi trà thơm ngát rót vào trong miệng có chút không tiếp thu, “Mấy ngày trước hoàng a mã ban Ô Lạt Na Lạp gia cho ta.” Đầu lưỡi cay đắng thốt ra.

Không hiểu Dận Chân sắc mặt vì sao không tốt, Dận Hữu nghiêng người, “Tứ ca, theo ta đi ra ngoài một chút đi.”

Dận Chân đặt tách trà xuống, “Thân người vừa mới tốt, bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, người đi ra ngoài làm chi.” Một tay dè lại người muốn xuống giường.

Dận Hữu cầm tay Dận Chân dè mình, cười nói, “Tứ ca, ta là nam tử hán, làm sao yếu ớt thế được, mỗi ngày bị vây ở trên giường này, không bệnh cũng mất mấy phần tinh thần. “Nói xong, chỉnh thắt lưng mang giày.

Thấy khuyên không được, Dận Chân không thể làm gì khác hơn là lấy bào tử thật dày, mặc vào thêm cừu y cho Dận Hữu, lại nhìn tóc y xoa, thở dài, đem Dận Hữu đặt trước gương đồng.

“Tứ ca, những chuyện này giao cho cung nữ làm là được rồi, ” Dận Hữu nhận ra ý đồ của Dận Chân, sắc mặt có chút lúng túng, mình là một Đại lão gia, để cho thiếu niên chải tóc, nghĩ thế nào cũng không được tự nhiên.

“Đừng động, ” Tứ gia mặt không đổi sắc, động tác không thạo bắt đầu chải tóc, Dận Hữu đau đến nhe răng trợn mắt, sau đó ở trong lòng thề, ngày sau không bao giờ để Tứ ca có cơ hội chải tóc cho y nữa. Y biết Tứ ca làm sao chịu để y ra ngoài, thì ra là dùng loại phương pháp này giày vò mình.

Giết người không thấy máu, quá độc.

Dận Hữu không nhìn thấy, mấy cọng tóc không thuộc về y bị bện vào trong bím tóc, dây dưa quấn quanh, không nhìn ra nữa.

Dận Chân nâng niu tóc đen trong tay, hẳn từng nghe một lão thái giám nói qua, đừng đem tóc mình và tóc người khác trộn chung một chỗ, nếu không đến chết hai người cũng phải dây dưa cả đời.

Nếu quả thật có thể dây dưa cả đời, sau khi chết cũng không chia lìa, vậy cũng tốt.

Tự tay lấy mũ da chồn bạc đeo lên cho Thất đệ, nhìn lên, chính là một a ca tuấn mỹ lộng lẫy, làm người ta không nở dời mắt, Dận Chân chậm rãi thu hồi tầm mắt, đưa tay nắm cổ tay Dận Hữu, “Đi thôi.”

Phía ngoài nô tài hầu hạ thấy Tứ a ca mang theo chủ tử nhà mình ra ngoài, cũng không dám ngăn trở, ngay cả Tiểu Lộ Tử và Phúc Đa muốn theo sau hầu hạ cũng bị ngăn lại.

Ra khỏi viện, bên ngoài đã trắng xóa, ngay cả màu vàng nâu chói mắt cũng đều bị chôn dưới tuyết, Dận Hữu chỉ chỉ phía tây, “Nghe nói bên kia có một vườn mai, chúng ta đi xem tí.”

Dận Chân không phản đối, chỉ nghiêng người chắn hướng gió thổi đến, nghiêng đầu nhìn gò má người bên cạnh, không nói một lời.

“Ta nghe nói nữ tử được ban cho Tứ ca tính tình dịu dàng, thiện lương, và Phí Dương Cổ đại nhân cũng là cánh tay trong triều, nữ tử này làm phúc tấn Tứ ca không tốt sao?” Dận Hữu bước từng bước trong tuyết, thân thể có chút lung lay, “Thú thê phải thú hiền, Tứ ca coi như trong lòng đã có người khác, cũng nên đổi tốt vị nữ tử này, dù sao nàng gả cho người, cả đời này có thể nhìn cũng chỉ có thể là người, mà bên cạnh người thì còn có phúc tấn, cách cách, thị thiếp.”

Dận Chân không nói, chỉ là đưa tay nắm tay Dận Hữu.

“Ta không biết Tứ ca người có thích người khác hay không, nhưng người phải nhớ kỹ, nữ tử này là hoàng a mã ban cho người, là phúc tấn của người.” Dận Hữu lo lắng Dận Chân vì chuyện này mà chọc giận Khang Hi, đến lúc đó chịu tội vẫn là một mình Dận Chân.

Dận Chân nghe Dận Hữu nói, mới biết Dận Hữu cố ý mang mình tới tây viên vắng lặng này là vì cái gì, đối phương một câu câu quan tâm, đối với hắn mà nói, giống như một cây kim đâm vào trong thịt .

Đi vào vườn mai, một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt làm cho lòng người thả lỏng tinh thần, Dận Hữu đôi mắt nhìn, đỏ , trắng , vàng , cũng không nổi bật cũng không diêm dúa lẳng lơ, nhưng làm cho người ta có cảm giác mát mẻ. Y lộ ra một nụ cười, “Người xem mai đỏ, luôn đoạt ánh mắt nhất. Nhưng nếu bàn về mùi hương thơm, ta cảm thấy không bằng mai vàng, bàn về thanh cao, cũng không bằng mai trắng, có lúc thứ làm người coi trọng, không nhất định chính là tốt nhất, không chừng bên ngoài đẹp mắt, nhưng bên trong là tục vật vô dụng.”

Dận Hữu nói lời này, rất nhiều năm sau y vẫn cảm thấy mình nói rất có đạo lý, bởi vì bản thân y chính là một tục nhân, trừ cái thân coi được, những cái khác không có gì thể đáng giá để nói .

Nhưng đây là về sau, lúc này Dận Chân sắc mặt có chút khó coi, nhưng thấy người nói là Dận Hữu, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Dận Hữu công lực nhìn sắc mặt người vẫn phải có, thấy Dận Chân sắc mặt không tốt, lại vội bồi thêm một câu, “Thật ra thì, hồng mai cũng có chỗ tốt, khiến người thích, có phải hay không?”

Dận Chân sắc mặt càng khó nhìn hơn.

Dận Hữu hết cách, người nói coi, mấy hoàng tử này sao khó hầu hạ thế, nói xấu không được, nói đẹp càng không. Y thở dài, mặc kệ tiểu tử này, dù sao hắn có thích hay không cũng phải cười, mình ở đây quan tâm làm chi, thật là rối rắm đến phát đau.

Gọi Tứ ca giúp bẻ mấy cành mai, Dận Hữu liền nổi giận trở về, quả nhiên vai đệ đệ tri âm không thích hợp với mình.

Ra khỏi vườn mai, Dận Chân hỏi, “Thất đệ, người nếu muốn ta đối tốt nữ nhân kia, ta sẽ không bạc đãi nàng.”

Dận Hữu nghe lời này, trong lòng có chút quái dị, nhưng nhìn Dận Chân mặt vô biểu tình, cũng chỉ cho là lời mình nói có hiệu quả, liền cười đem hoa mai trong tay đưa cho Dận Chân, “Vây đây là cho người, về cắm vào bình hoa.”

Dận Chân nắm cành mai trắng và mai vàng, nhìn hoa mai đỏ au Dận Hữu cầm trong tay, trầm mặc.

Dận Hữu thấy Dận Chân nhìn chăm chăm mai đỏ trong tay mình, do dự đưa cho hắn một nhánh, “Nếu không, cái này cũng cho người một nhánh?” Quả nhiên là con nít, thích mấy thứ đỏ đỏ hồng hồng.

Dận Chân nhận lấy mai đỏ, nắm thật chắc.

Mùa xuân năm Khang Hi thứ ba mươi hai, Tam a ca Tứ a ca xuất cung, đến phủ đệ của mình.

Trong Vô Dật Trai, Dận Hữu đọc “cổ văn uyên giám”, trong lòng nghĩ Tứ ca lập phủ nên tặng cái gì, theo lý thuyết không thể vượt lễ Đại a ca và Tam a ca, nhưng theo quan hệ của mình và Tứ ca, không tặng quà có chút đặc biệt tựa hồ lại không hợp lễ.

Buổi trưa dùng bữa, trong phòng chỉ có ba a ca, Dận Hữu vừa ăn bánh cà nhồi gà, vừa cảm thán, nhớ mấy năm trước, một nhà có bảy a ca náo nhiệt, nghe Thái tử và Đại a ca lấp sủng mang còn nói chuyện cũng rất thú vị, hôm nay phòng vắng ngắt, y đột nhiên cảm thấy mình tịch mịch.

Dùng xong đồ ăn, Bát a ca uống trà hỏi, “Đệ đệ thấy Thất ca cả người không yên, là thân thể khó chịu?”

Dận Hữu tay cầm tách trà run lên, “Đa tạ Bát đệ, ta không sao, chỉ là đêm qua ngủ trễ, có chút mệt mỏi.” Không biết có phải y nghĩ nhiều hay không, vị Bát đệ này của y lúc nào cũng chú ý y, chẳng lẽ biểu hiện mình có gì không đúng?

Bát a ca nghe lời này, cười cười, “Sáng mai Tứ ca khai phủ thiết yến mời huynh đệ chúng ta, chẳng lẽ Thất ca là đang suy nghĩ thế nào ăn thêm Tứ ca một bữa, đúng chứ?” Tứ ca hắn, thật đúng là bản lãnh, ngay cả Thất ca không muốn lập bang kết đảng cũng thân mật với hắn.

“Bát đệ mới có chủ ý này đi,” Dận Hữu cười khê một tiếng, “Dù sao không lâu nữa còn phải uống rượu mừng của Tứ ca, ta còn phải chú ý vào rượu mừng nữa.”

Ngũ a ca nghe hai người trên ghẹo, liền mở miệng nói, “Ta cứ nghĩ hai người nói gì, thì ra đều tính toán Tứ ca, ngày khác ta nói cho Tứ ca, bảo hắn lưu lại quà của các người, rồi đá mấy người ra.”

Dận Hữu nghe vậy cười cười, ba người ở chung một chỗ hàn huyên, liền trở về thư trai.

Buổi chiều học xong, Bát a ca không biết sao muốn đi chung với y, thấy y trầm mặc, Bát a ca liền chủ động mở miệng, “Thất ca, ngày mai chúng ta cùng đến phủ Tứ ca đi.”

Bát a ca mở miệng, Dận Hữu không thể cự tuyệt, y gật đầu, “Viện người cách ta cũng không quá xa, đến lúc đó nhớ gọi ta là tốt rồi.” Đến lúc đó kêu Ngũ ca đi cùng mới được.

Bát a ca trên mặt lộ ra vui vẻ, thanh âm ôn hòa như ngọc rất êm tai, “Hảo, Thất ca nhớ chờ ta.” Vui vẻ từng tia một tràn đầy đập vào mắt, tựa hồ rất cao hứng.

“Ta là huynh trưởng, đây là phải,” Dận Hữu không phát hiện dụng ý của Dận Tự, khẩu khí khá hơn, “Lần trước lá trà người đưa tới rất thơm.” Bát a ca đối với y đúng là cũng rất tốt, nhưng Dận Hữu luôn cảm thấy có chỗ nào đó quái dị, mình có chỗ nào đáng giá Bát a ca tốn nhiều khí lực lôi kéo như vậy?

Bát a ca nghe vậy vui vẻ càng thêm ôn hòa, “Thất ca thích, ta sai người đưa thêm nữa.”

“Vậy làm sao được, ta làm ca ca sao còn muốn ăn chùa lấy không,” Dận Hữu lắc đầu, “Năm ngoái trừ tịch hoàng a mã còn nói ta tham ăn, danh tiếng ta đây e là mất cả rồi.” Cũng không biết Khang Hi đối với y là thương hay hận, hiện tại mọi người trong hậu cung đều biết Thất a ca chỉ thích ăn yêu uống, cái danh tiếng này tuy nói không tốt, nhưng so với háo sắc vẫn khá hơn một chút, y cảm giác rất thỏa mãn.

“Có thể ăn là phúc, hoàng a mã thường ngày có cái ăn không phải là đều nhớ đưa qua cho người một phần sao, đây không phải là phúc khí?” Dận Tự nhớ tới hoàng a mã hôm trừ tịch giấu cột Thất ca, nhất thời nụ cười trên mặt trở nên càng thêm rõ ràng, hẳn thật sự phục Thất ca, giả vờ đến bước này, hẳn là làm hoàng a mã không giận, ngược lại chú ý y hơn hai phần, một người thông minh như vậy, nếu thân thể không có vấn đề, muốn vị trí kia, cũng không phải không thể, nay chỉ có thể tiếc nuối.

Hoặc giả hoàng a mã cũng muốn một nhi tử đơn thuần, không đi tính toán địa vị của hắn, không húc hặc với nhau. Thất ca biểu hiện ra tính tình chân chất, mẫu gia thế lực không lớn, trời sinh có chân thật, liền vừa như ý của hắn.

Bát a ca cười khỏ, thân là hoàng tử, phàm là tia có thể, như thế nào sẽ muốn buông tha cho ý định kia, Thất ca cái bộ dáng này, cũng không có cách nào làm gì.

Đến lỗi rẽ Dận Tự nói với Dận Hữu, “Thất ca, như người vậy cũng là phúc khí.”

Dận Hữu nhìn bóng lưng Dận Tự, đầy mặt mờ mịt.

Từ Hiếu Trang Thái hậu, đến vị Bát a ca này, đều thích nói mình có phúc khí, phúc khí của mình ở chỗ nào?

Share~

27. Chương 27: Túi Thơm

Dận Hữu không nghĩ đến, tìm tới mình trước tiên không phải Bát a ca, cũng không phải Ngũ a ca, mà là Thập Tam a ca bé bé.

Thập Tam a ca ăn mặc như đồng tử chiêu phúc, đi theo sau là hai thái giám, cứ y như tiểu đại nhân, Dận Hữu dòm dòm nhìn không được bật cười.

“Thất ca,” Dận Tường chỉ mới bảy tuổi, hơn nữa được Khang Hi sủng ái, còn khá đơn thuần, không nhìn ra Dận Hữu ở trong lòng trộm cười nó, “Ngạch nương bảo ta đi với người, trên đường có thể chăm sóc cho nhau.”

“Ô, Thập Tam muốn chăm sóc ca ca?” Dận Hữu bẹo bẹo hai má phồng phồng mềm mịn của Thập Tam, trên mặt lộ ra nụ cười, hoàng tử Thập Tam địa vị trong hậu cung cũng không tính thấp, chỉ là Dận Hữu cảm thấy có chút kỳ quái nói không nên lời, bạn gái y kiếp trước rất thích tiểu thuyết về Thanh xuyên, đối với mấy a ca hay ngạch nương nào đó được sủng ái nghiên cứu tác phẩm so với mình còn chăm hơn, nếu y nhớ không lầm, bạn gái y từng nói qua ngạch nương Thập tam là Chương Giai thị thực tế cũng không được sủng cho lắm, ngay cả Phi vị đều là sau khi sau khi mất mới được thăng làm Hoàng quý phi, nhưng giờ đây đã là năm Khang Hi thứ ba mươi hai, Chương Giai thị đã được tấn phong là quý phi. Bất quá cũng có thể là y nhớ sai, dù sao qua nhiều năm như vậy, Đại lão gia như y thật sự đối với chuyện hậu phi nào được sủng ái không có hứng thú, dù sao tiểu mỹ nhân này cũng không phải của mình.

“Thất ca, đau, ” Thập Tam bắt lấy tay của quái đại thúc cứu vớt mặt mình, túm góc áo Dận Hữu, “Thất ca, ta sẽ nói Tứ ca biết người ăn hiếp ta.”

“Cáo trạng?” Dận Hữu thò tay chọc chọc dưới nách Thập Tam, Thập Tam liền nhịn không được bật cười, Dận Hữu lại chọc chọc, Thập Tam cười đến độ nhào vào trong lòng Dận Hữu, “Thất ca, ta sai rồi được chưa, ha ha, ta sai rồi.”

Dận Hữu lo Thập Tam sẽ ngã sắp xuống, vươn một bàn tay ôm lấy nó, một tay khác chọc chọc cái bụng mềm mại của Thập Tam, nghe răng cười, “Người nếu cáo trạng, ta lần sau liền ra sức cù người.”

Trong phòng cả đám thái giám hầu hạ khác cúi đầu cười trộm, chỉ còn lại có Thập Tam một mình gào khóc kêu, “Thất ca, ta sai rồi.”

“Ta nói trong viện Thất ca thế nào náo nhiệt như vậy, ra là Thất ca đang ăn hiếp Thập Tam đệ, ” Bát a ca đứng ở cửa, trên mặt mang ý cười quét mắt nhìn Dận Tường đang lẫn lộn trong lòng Dận Hữu, “Thập Tam đệ làm gì chọc Thất ca tức giận?”

Dận Hữu ngẩng đầu nhìn lại, phía sau Bát a ca còn có Ngũ a ca đang đứng, y buông Thập Tam, sửa sang lại y phục trên người y, đứng dậy cúi chào hai người, “Ngũ Ca, Bát đệ.”

Thập tam cũng lắc lắc thân mình tròn vo vấn an hai huynh trưởng, Ngũ a ca và Bát a ca lại là một trận đáp lễ.

“Canh giờ cũng không sớm, chúng ta bây giờ đi đi, ” Ngũ a ca liếc nhìn ba đệ đệ, làm huynh trưởng trước tiên mở miệng.

Dận Hữu nắm tay Thập Tam, cười gật đầu.

Bát a ca liếc nhìn Dận Tường, còn có nụ cười trên mặt Dận Hữu, mở miệng nói, “Không nghĩ tới Thập Tam đệ tới đây còn sớm hơn so với chúng ta.”

Thập Tam gật gật nói, “Bởi vì sư phó nói, sáng sớm bé chim có sâu ăn.”

“Hửm,” Bát a ca nhú mày, “Kia không biết sâu sáng sớm thì làm sao?”

Thập Tam nói với Bát a ca, “Buổi sáng sâu không dậy sớm giống nhau, luôn sẽ bị bé chim tìm được, ăn sạch bách.”

Dận Hữu liếc nhìn Thập Tam, lại liếc nhìn Bát a ca, vẻ mặt khó xử nói, “Bát đệ, Thập Tam đệ, các người không ăn sâu, vấn đề này không cần phải thảo luận.”

“Thất ca nếu nói vậy, đệ đệ cung kính không bằng tuân mệnh, ” Bát a ca mỉm cười mở miệng, “Sâu chim gì đó, xác thực không thích hợp Thất ca.”

Dận Tường đang bị Dận Hữu nắm tay gật gật, nghiêm túc nói, “Xác thực không thích hợp với Thất ca.” Nói xong, còn dùng một loại tầm mắt rất đơn thuần đảo qua hai má của Dận Hữu.

Dận Hữu khoe miệng mỉm cười giật giật, bị một đứa nhỏ bé tí dùng loại ánh mắt này nhìn, tâm tình của y phức tạp nói không nổi. Thập Tam đệ à, người là đứng hàng thứ mười ba, không cần người giả 13 theo [13 giống chữ B trong “trang B” : ý chỉ -có làm ra vẻ]. Phải biết rằng, công lực người bây giờ muốn chống lại lão Bát, hoàn toàn không có khả năng thắng, ca đây là đang giúp người, người còn không cảm kích. Không

lĩnh tình còn chưa tỉnh, còn muốn tiến hành đồng tình chỉ số thông minh của ta, thật sự quá không không đáng yêu .

Trong kinh thành không thể tùy ý phóng ngựa, huynh đệ bốn người thân phận cũng không phải người thường, đều tự lên cỗ kiệu của mình đến quý phủ Tứ a ca. Dận Hữu ngồi ở bên trong kiệu, mày nhú chặt.

Xem thái độ Bát a ca, Thập Tam hiện tại đã có dấu hiệu quan hệ với Thái Tử đảng rồi, tương lai Tứ gia đảng, còn có quyền cấm không biết năm tháng kia cũng sắp đến.

Quả nhiên ở đây càng lâu, đối với những người này lại càng không thể lạnh nhạt, huống chi Thập Tam này là y trông nó từ nhỏ, y cuối cùng có thể hiểu Tứ ca vì sao đối với y tốt như vậy rồi, tự mình trông nó lớn lên, cảm tình luôn thấm thiết. Huống chi chính mình từ nhỏ đến lớn dần lấy Tứ ca không ít, còn lấy của người ta không ít thứ tốt.

Đến quý phủ Tứ a ca, quản gia sớm đã chờ ở cửa, nhìn thấy đoàn người Dận Hữu, vội nghênh đón, “Nô tài thỉnh an Ngũ a ca, Thất a ca, Bát a ca, Thập Tam a ca, mời vào mời vào.”

Dận Hữu lần đầu tiên đến quý phủ Dận Chân, y vào đại môn ngắm nhìn chung quanh, toàn viện chỉnh lý thật sự sạch sẽ, toàn quý phủ trang trí trang trọng mà không cảm thấy quạnh quẽ, cũng rất phù hợp thân phận hoàng tử của Dận Chân.

Bọn họ còn chưa tiến vào trong viện, Dận Chân cũng đã đi ra, dẫn họ tới sân hát, trên vũ đài người con gái lả lướt đang hát, đám người Thái tử đã đến.

Thỉnh an xong, Dận Hữu cùng Thập Tam đứng lại ở bên người Ngũ a ca, nhìn mấy huynh đệ khách khí chen ép nhau, kiên định tỏ vẻ trầm mặc.

“Bát ca, sao người không đến cùng chúng ta?” Cửu a ca đi đến bên người Dận Tự, liếc nhìn Dận Hữu và Dận Tường một bên, “Nghe nói Tứ ca mời đoàn kịch hát nổi danh kinh thành đến ca diễn, chúng ta qua nghe tí đi.” Nói xong, Cửu a ca cùng Thập a ca liền lôi kéo Bát a ca ngồi ở một bên.

“Thất đệ, Thập Tam đệ, ” Dận Chân dẫn hai người qua bên kia ngồi, đưa cho hai người chiết tử có tên kịch, “Nếu thích thì chọn.”

Dận Hữu tiếp nhận chiết tử, gật gật đầu, bắt quá thật sự không có ý muốn chọn, nó tới ca kịch, muốn y nói một câu, thì phải là “Trên trời rơi xuống Lâm muội muội * “, cái khác y đều không có tế bào yêu thích.

(*) Lâm muội muội là cái tên của một diễn viên điện ảnh những năm thế kỷ 20, 30 của HongKong, lấy phim cảm nổi danh. Mặt khác trong Hồng Lâu Mộng vai diễn Lâm Đại Ngọc này vì Bảo Ngọc vẫn gọi hân làm muội muội, cho nên lấy “Lâm muội muội” phổ biến cho người biết. Đồng thời, khi sắm vai Lâm Đại Ngọc Trần Hiểu húc biểu diễn rất thật, nên mọi người xưng là “Lâm muội muội”. Từ nay về sau, Trên trời rơi xuống Lâm muội muội bản phim, phim truyền hình, âm nhạc, Việt kịch (một loại ca kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang, Trung Quốc) lần lượt xuất hiện.

Thấy Dận Hữu không chọn kịch, Dận Chân cũng không hỏi nhiều, xoay người đi ứng phó mấy vị huynh đệ khác.

Quà tặng của chủ tử hậu cung, Khang Hi ban cho, còn có quà tặng các quan viên liên tục không ngừng đưa tới quý phủ, bắt quá quà tặng của những quan viên này không sai biệt lắm, không nhẹ không nặng, không mất thân phận bề tôi, cũng sẽ không khiến người nhận sai là muốn kết bè phái.

Hôm nay yến hội cũng chỉ là chuyện tình giữa các huynh đệ, gọi cho hay là xúc tiến cảm tình giữa các huynh đệ, quan viên sẽ không ngốc đến nỗi đụng vào đầu thương.

Dận Hữu chống đầu, nghe giọng hát u oán bên trên, hận không thể lập tức đi ngủ, mãi đến lúc Dận Chân nhắc đến giờ dùng bữa, mới miễn cưỡng lên tinh thần.

Hành động này của Dận Hữu, lại làm vài huynh đệ giễu cợt đôi chút.

Dận Chân nhìn Dận Hữu như cũ vẫn duy trì mỉm cười, chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Dùng cơm xong, các huynh đệ trước sau cáo từ, ngay cả Thập Tam cũng bởi vì tuổi còn nhỏ bị Dận Chân cưỡng ép phái người đuổi về cung, những huynh đệ khác từng đám Dận Chân đều tự mình đưa đến cửa.

Dận Tự mang theo Cửu đệ Thập đệ rời đi, bên tay phải hắn là Dận Chân trầm mặc, nghĩ đến Thất ca còn ở lại quý phủ Tứ ca, hắn cười nói, “Thất ca tựa hồ không thích nghe diển.”

Dận Chân đuôi lông mày giật giật, lập tức đáp, “Có thể .”

“Không biết Thất ca hôm nay khi nào hồi cung, nếu qua canh giờ cung cấm, có cần ta thay y xin phép?” Dận Tự cười ôn hòa hỏi.

Dận Chân giương mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Dận Tự, mặt không đổi sắc, “Kia liền làm phiền Bát đệ .”

Dận Tự như cũ cười tựa xuân phong, “Vì Thất ca làm chút ít chuyện, có cái gì làm phiền đâu.”

Dận Chân chậm rãi mở miệng, “Làm huynh trưởng, thay đệ đệ nói một tiếng cảm ơn, cũng là phải.”

Lúc này vừa vặn đi ra đại môn, Bát a ca cười cười cúi chào, “Tứ ca đưa tới đây thôi, xin người chuyển cáo Thất ca, bảo y không cần lo lắng công khóa, đệ đệ giúp y ghi chép tốt.”

Dận Chân hồi lễ, “Bát đệ đi thông thả, Cửu đệ Thập đệ đi thông thả.” Nhìn ba người lên cổ kiệu, Dận Chân xoay người trở về phủ, quản gia phía sau hắn vội đi theo.

Trở về viện của mình, nguyên bản người đứng bên vườn hoa đã không thấy bóng dáng, Dận Chân nhíu mày, hỏi gã sai vặt trong sân quét tước, “Thất a ca đâu?”

“Hồi gia, Thất a ca vừa vào phòng ngài.”

Bạn đang ?

Trong phủ, phòng của chủ tử những người khác không dám tùy ý đi vào, ngay cả cách cách lúc trước Đức Phi nương nương ban cho cũng không thể tiến vào. Nhưng Thất a ca muốn vào, ai cũng không dám ngăn cản, gã sai vặt nghĩ vậy, đầu vai run lên.

“Đã biết, người đi xuống đi, “Dận Chân đi vào trong phòng, tỳ nữ đợi ở cửa thay hắn vén màn, Dận Chân đi vào cửa liền nhin cười không được.

Gần đây tiết trời ẩm lại, ăn trưa xong người liền dễ dàng mệt mỏi rã rời, Dận Hữu đi vào địa bàn Dận Chân, cũng không có bao nhiêu bận tâm, cởi giày tựa vào trên giường nhỏ ngoài phòng ngủ mê.

Dận Chân đi đến bên giường ngồi xuống, lắc lắc bả vai Dận Hữu, “Thất đệ, tỉnh, đừng ngủ chỗ này, sẽ cảm lạnh, muốn ngủ thì leo lên giường ta mà ngủ.”

Phát hiện có người lay mình, Dận Hữu gian nan mở một con mắt, “Tứ ca. . .” Sau đó mơ mơ màng màng móc móc thứ trong ngực mình, lấy ra một thứ gì đó nho nhỏ nhét vào trên tay Dận Chân, sau đó đem đầu đặt lên đùi Dận Chân, ngủ tiếp.

Hắn là túi thơm cầu phúc !

Dận Chân nhìn túi thơm nhỏ xíu trong tay mang theo mùi đàn hương, mặt trên còn thêu một chữ Phúc, loại túi thơm này người ta chỉ dùng để cầu phúc, làm xong còn phải liên tục vài ngày đến dâng hương trước Phật, cầu Phật tổ chúc phúc, thật không ngờ Thất đệ thế nhưng sẽ tặng thứ này cho mình.

Túi thơm phồng phồng mềm mềm, Dận Chân lộ ra nụ cười, đưa tay vỗ vỗ sống lưng Dận Hữu, “Thất đệ, đây là người đặc biệt cầu cho ta sao?”

“Đừng rộn,” Dận Hữu không kiên nhẫn vặn vẹo uốn éo, mơ mơ màng màng nói thầm, “Trong cung Phật đường tất cả đều là nữ nhân, mắc cỡ chết người.”

Người nào đó bị rỗng nộ cười trên mặt thế nào cũng áp không xuống.

28. Chương 28: Phúc Và Họa

Ngày xuân giường ấm, ngủ rất ngon.

Dận Chân nhìn người bị mình ôm lên giường vẫn như trước chưa tỉnh lại, đưa tay thay y đắp kín chắn, ngồi ở đầu giường, kinh ngạc nhìn người đang yên giấc đến ngày nay.

Dận Hữu mi mắt không dày như nam nhi phương Bắc mà thiên về mỏng, cùng màu da trắng nõn kia tương xứng, có hai phần văn nhả. Ngũ quan giống Thành tần, nhưng thật ra ánh mắt có chút giống hoàng a mã, khóe mắt của y hơi nhếch, cười rộ lên mang theo chút đào hoa.

Không thể hoài nghi, Thất đệ xác thực có một khuôn mặt rất dễ gần, cùng các huynh đệ khác không kém chút nào, chỉ là Thất đệ thường làm gương mặt tuấn mỹ này lộ ra nhiều hơn hai phần chất phác cùng ngay thẳng.

Có lẽ ngay cả bản thân Thất đệ cũng không biết, mỗi khi ở trước mặt mình, trông mắt Thất đệ luôn xoay tròn, hoàn toàn không có chất phác của ngày thường khi đứng trước mặt các huynh đệ khác, mà có hai phần như tiểu hồ ly.

Nhưng, mình ở trong mắt Thất đệ, cũng chỉ là ca ca đáng giá tín nhiệm, mà không phải. . .

Thò tay chọc chọc khuôn mặt trắng nõn nà kia, Dận Chân có chút không cam lòng, mình ở đây khổ não, y lại ngủ ngon, càng nghĩ càng khó chịu, Dận Chân lại duỗi tay chọc chọc mặt người đang nằm trên giường. Ai ngờ người trên giường xoay xoay mặt, ngón tay hần chọc trúng đôi môi mềm mại.

Xúc giác ấm áp mềm mại làm ánh mắt Dận Chân biến đổi, nhìn người trên giường ngủ như chết, hần chậm rãi cúi đầu xuống, dần dần áp lên cánh môi mượt mà kia.

“Chủ tử, hoàng thượng đã tới, mời ngài nhanh đi tiếp giá.” Quân gia thanh âm dẫn theo một tia cấp bách, nhưng không bối rối.

Dận Chân ngồi thẳng thân, thở dài, thay Dận Hữu kéo chăn rồi bước ra.

Trên giường Dận Hữu hừ hừ một tiếng, trở mình, chân đạp một cái, một bên chăn rút xuống đất, y ngáy khò khò, chỉ còn non nửa cái chăn tròng lên cái bụng thịt.

Dận Chân vội vàng đến tiền thính, quỳ xuống thỉnh an, “Nhi thần thỉnh an hoàng a mã.”

“Lão Tứ, trăm hôm nay tới thăm quý phủ người một chút coi thế nào, xem ra người bên dưới làm việc vẫn rất tận tâm, phủ Tứ a ca được xây thật sự không tồi,” Khang Hi chấp tay ra phía sau, “Mang trăm đi chung quanh xem một tí.”

“Vâng,” Dận Chân đứng dậy, cung kính làm một cái tư thế xin mời, ánh mắt quét về phía Lý Đức Toàn, gặp đối phương sắc mặt bình thản, liền thu hồi tầm mắt, đi đến bên người Khang Hi nói, “Hoàng a mã, bên này thỉnh.”

Đi dạo qua vài nơi, Khang Hi vào viện của Dận Chân, hần nhìn chung quanh một lần, gật đầu, “Ừm, trang trọng lại không xa hoa, tốt lắm, làm hoàng tử phải nhớ xa xỉ, kiêu ngạo, lão Tứ người làm rất tốt.”

“Nhi thần không dám,” Dận Chân sắc mặt hơi đổi, rũ mắt.

Khang Hi cười cười, tầm mắt đảo qua cây cối hoa cỏ trong viện, đột nhiên mở miệng nói, “Trăm nghe nói Tiểu Thất còn ăn vạ chỗ người chưa đi, chẳng lẽ nó tặng lễ, còn chuẩn bị ăn thêm mới thôi?”

Dận Chân nghe vậy vội ho một tiếng, “Thất đệ vừa mới dùng qua cơm, có thể là mệt mỏi, liền ở trong phòng nghỉ thần ngủ trưa.”

“Ồ, Tiểu Thất này thật nhàn hạ,” Khang Hi nhú mày, “Mang trăm đi nhìn một cái.”

Dận Chân thấy Khang Hi tựa hồ không tức giận, liền tự mình dẫn Khang Hi đi vào gian phòng của mình, thay Khang Hi vén tấm màn trong phòng.

Khang Hi nhìn đến tình huống trên giường, sắc mặt biến lại biến, không giống như là tức giận, ngược lại như cố nén cười, hần nghiêng đầu nhìn Dận Chân, “Hần ngày thường là bộ dạng này sao?”

Dận Chân ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời cảm thấy trong lòng có chút vô lực, bởi vì trên giường Dận Hữu lúc này cuộn tròn, một tay rơi tại mép giường, một tay kéo góc chăn, cái chăn hơn phân nửa đều rơi trên mặt đất. Tượng ngủ này, thật sự hết nói nổi.

Ngay lúc Khang Hi chuẩn bị đi lên, chỉ thấy người trên giường trở mình, cầu nhàu mấy tiếng rồi ném chăn lên, lăn một vòng, người quần vào trong chăn, chần động một lúc lâu cũng không thấy người leo ra.

Đằng sau mấy nô tài đi theo đều cúi đầu, ý muốn nín cười, cho bọn hần gan trời cũng không dám giễu cợt hoàng tử, nhưng trường hợp thật sự là. . .

“Phốc, ” người nhịn không được không ai khác, đúng là Khang Hi, hần khoác tay nói, “Lão Tứ, Lý Đức Toàn, xóc tiểu Thất lên, như vậy cũng có thể ngủ, trẫm là lần đầu tiên nhìn thấy.”

Dận Hữu mơ thấy mình có cả đồng vàng, mua cái gì cũng không lo, đột nhiên đất rung núi chuyển, sợ tới mức y cả kinh, tỉnh lại.

Đem ánh mắt mở một đường nhỏ, Dận Hữu xoa xoa mắt, “Kỳ quái, ta làm sao có thể mơ thấy Lý am đạt?”

Lý Đức Toàn cố nén cười nói, “Thất a ca, không phải ngài mơ thấy nô tài.” Nói xong, lấy áo khoác cho Thất a ca, “Nô tài hầu hạ Thất a ca thay y phục.”

Muốn Lý Đức Toàn hầu hạ mặc y phục? ! Dận Hữu đầu óc dần tỉnh táo, y nghiêng đầu nhìn lại, Khang Hi đang ngồi ở trên ghế bưng tách trà nhìn y, Dận Chân đang đứng sau lưng mình.

Tình huống trước mắt là thế nào đây?

Dận Hữu đột nhiên che mặt mình, “Hoàng a mã, người coi như không nhìn thấy nhi thần đi, nhi thần không mặt mũi nhìn người.”

Lần này nô tài trong phòng đều bật cười không đình chỉ, Khang Hi cũng không trách tội, trên mặt hần cũng lộ ra mỉm cười, đặt tách trà xuống, “Lão Tứ, đi, đem hỗn tiểu tử không mặt mũi gặp người này xách ra cho trẫm, mặc y phục cho tử tế.”

Một đại thúc bị mấy ánh mắt nhìn chằm chằm mặc y phục, còn phải chịu đựng ánh mắt xem trò vui của Khang Hi, Dận Hữu bị phần, bọn này xem cuộc vui không trả tiền, vô lại !

Mặc quần áo tử tế, Dận Hữu thanh âm yếu ớt gật đầu với Lý Đức Toàn, “Làm phiền Lý am đạt.”

Lý Đức Toàn mỉm cười nói, “Thất a ca quá lời.” Sau đó lui về phía sau Khang Hi .

Dận Hữu liếc nhìn Dận Chân, lại nhìn Khang Hi một tí, mới lết tới trước mặt Khang Hi, “Nhi thần thỉnh an hoàng a mã .”

Khang Hi nhìn Dận Hữu quỳ trên mặt đất không nói một lời.

Dận Chân thấy thế, quỳ xuống bên người Dận Hữu nói, “Cầu hoàng a mã thứ tội, Thất đệ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nhi thần thân là huynh trưởng, bỏ mặc ấu đệ nhàn tản mà không quản giáo, nhi thần biết tội.”

Dận Hữu nhìn Dận Chân quỳ gối trước mặt mình, tâm tình phức tạp nói không nên lời. Dận Chân lúc này ôm tội cho y là không hề có lợi, hần vừa mới xây phủ, đang cần biểu hiện trước mặt Khang Hi, nếu làm Khang Hi tức giận, đối với tiền đồ của hần không có ích.

“Đứng lên cho trẫm,” Khang Hi sắc mặt bình thản, không giống có vẻ tức giận, “Tiểu Thất cái dạng này, lão Tứ người dung túng hay không dung túng cũng vậy.”

Dận Hữu thở dài nhẹ nhõm, dập đầu một cái, “Nhi thần biết tội.” Chính mình xui xẻo thì thôi, còn lôi người khác vào phiền toái, đây là hại người hại mình .

Khang Hi thật sự cũng không quá bận tâm, hần uống một ngụm trà, “Thôi, người cùng lão Tứ huynh đệ tình thâm, trẫm lần này liền tha người, bắt quá, sau này không thể lười biếng.”

“Nhi thần ghi nhớ hoàng a mã dạy bảo, ” Dận Hữu quỳ trên mặt đất, không biết nên đứng dậy hay không.

“Vẫn chưa chịu đứng, chẳng lẽ ngươi thích quỳ, ngủ lẫn lộn tùm lum, bây giờ quỳ còn không muốn đứng?” Khang Hi cười mắng, “Người nói coi, người chừng nào mới làm trẫm bớt lo ?”

Dận Hữu lúc lắc đứng lên, thấp giọng nói, “Nhi thần ở viện của mình chưa từng ngã giường.”

“Nghe chưa, lão Tứ, nó trách giường người không tốt kia,” Khang Hi cười ra tiếng, “Ta thấy người che chỗ thẳng bé vô lại này vô ích.”

Dận Chân thấy Khang Hi không tức giận, lại nói giỡn với Dận Hữu, mới chắc Dận Hữu thật sự không có chuyện gì, liền mở miệng nói, “Chắc giường nhi thần thấp, sáng mai nhi thần sai người kê cao hơn, sau này Thất đệ đến đây, dùng tiện.”

Khang Hi liếc nhìn Dận Chân, lại liếc nhìn Dận Hữu đỏ mặt, cười cười, “Thôi, trăm hôm nay, cũng là đến xem xem chỗ ở của người thế nào, sẽ không ở lâu.”

Dận Chân cũng biết hoàng a mã chính vụ bận rộn, bình thường phê chiết tử mất hơn ba bốn canh giờ, cũng không dám giữ lại.

Dận Hữu thấy thế, cũng chuẩn bị đi theo Khang Hi hồi cung, đến cửa đại môn phủ Tứ a ca, Khang Hi nhìn tất cả nô tài lớn nhỏ quỳ trên đất, nói với Dận Hữu, “Tiểu Thất, trăm biết người và lão Tứ xưa nay huynh đệ tình thâm, hôm nay qua đêm ở quý phủ của lão Tứ đi.”

Khang Hi lời vừa nói ra, Dận Hữu có chút không rõ dụng ý của hắn, nhưng không dám cự tuyệt, chỉ quỳ xuống nói, “Nhi thần tạ ơn hoàng a mã.”

“Người tạ ơn lão tứ mới đúng, ăn của hắn ở của hắn mà,” Khang Hi khoe miệng lộ ra mỉm cười, “Vẫn là Tứ a ca người độ lượng.”

Dận Hữu trong lòng giật mình, mãi đến khi Khang Hi đi rồi cũng còn chưa hồi thần. Khang Hi nói Tứ ca độ lượng, là có ý khác, hay là khích lệ đơn thuần.

Hồi cung sau, Khang Hi nhìn Lý Đức Toàn đứng ở một bên hầu hạ, “Lý Đức Toàn, người nói Tứ a ca đối với Thất a ca thế nào?”

Lý Đức Toàn cung kính trả lời, “Tứ ca đối với Thất a ca hiển nhiên rất tốt.”

Khang Hi mở chiết tử, bên trên toàn là cung thỉnh thánh an vô nghĩa, dùng bút phê xuống hai chữ “thậm an” màu đỏ, hắn lại mở miệng nói, “Mấy ngày trước nghe nói Tiểu Thất tới Phật đường cầu phúc, người có thấy trên người Tứ a ca đeo túi thơm có chữ Phúc không?”

Lý Đức Toàn nói, “Nô tài mắt kém, không thấy rõ, chỉ thấy trên người Tứ a ca xác thực có treo một cái túi thơm, bất quá nô tài nghe nói Thất a ca đã nhiều ngày cầu phúc, mang theo hai cái túi thơm đến Phật đường, còn pha trò cho nhiều quý chủ nhân giải trí.”

Khang Hi tự nhiên sẽ không hỏi Lý Đức Toàn từ chỗ nào nghe tới, trên mặt hắn lộ ra mỉm cười, “Thôi, Lý Đức Toàn, đem túi thơm hôm qua của trăm treo lên cho trăm.”

Lý Đức Toàn khom người nói, “Dạ.” Trong lòng lại bình tĩnh đại ngộ, ra cái kia túi thơm là Thất a ca cầu phúc, khó trách phía trên mang theo một cỗ mùi đàn hương, người làm ra cũng không giống các quý chủ nhân các cung khác thù uyên ương kim long.

Dưới mái hiên Tứ a ca quý phủ, Dận Hữu vẽ mặt nghiêm túc ngồi ở trên giường nhỏ, nghiêm túc tự hỏi lời nói của Khang Hi.

Tứ a ca ngồi ở một bên nhàn nhã uống trà, nhìn Dận Hữu một bộ nghiêm túc, không hỏi cũng không nói nhiều.

Mãi đến khi ngoài cửa truyền tới một giọng nữ tinh tế, “Gia, tiếp thân làm cho ngài và Thất a ca chút điểm tâm, thỉnh gia và Thất a ca nếm thử.”

Thanh âm ở ngoài cửa, nhưng không có mệnh lệnh của Dận Chân cũng không dám tiến vào.

Dận Hữu nhìn Tứ a ca nhà mình, không biết mình có nên vào bên trong tránh đi hay không.

Mà Dận Chân lại là nhìn thân ảnh màu đen ngoài màn, mặt trầm như nước.

29. Chương 29: Hôn Trộm

Tống thị vốn không muốn tiến vào cái viện an tĩnh này, cũng không muốn nghĩ biện pháp khiến gia chú ý, nhưng nay phúc tấn sắp vào phủ, nàng lại không được gia yêu thích, nàng phải lưu lại một đứa nhỏ vì mình họ thân, cho dù là nữ nhi cũng được.

Nàng nhớ rõ cái ngày mình bị mang tới phủ, ánh mắt gia nhìn nàng không có một chút độ ấm, sau đêm đó, chưa từng tới viện của nàng, nàng biết dung mạo tài hoa của mình cũng không có chỗ hơn người, trừ bỏ biện pháp ngu ngốc này, còn con đường nào có thể đi?

Ngoài màn, tay nàng bưng khay có chút phát run, nghe được thanh âm sột soạt bên trong phòng, nàng thở ra một hơi, lại lập một tiếng, “Gia, ngài nghỉ ngơi sao?” Nàng nghe nói Thắt a ca và gia gia xưa nay qua lại thân thiết, lúc này cũng không phải thời gian nghỉ ngơi, chẳng lẽ là có chuyện quan trọng thương lượng?

Nàng trong lòng thất kinh, cắn cắn môi, “Là thiếp thân lỗi mẫn, thiếp thân cáo lui.”

“Bên ngoài là Tiểu Tứ tẩu sao, mời vào,” trong phòng truyền ra một thanh âm thiếu niên trong trẻo, cùng giọng nói trầm ổn của gia bất đồng, trong giọng nói thiếu niên này tựa hồ cũng nhuộm nụ cười thần nhiên. Tống thị cảm thấy hiểu ra, vị này e là Thắt a ca kia, khủng hoảng trong lòng nàng dần dần tán đi, phía sau nha hoàn hầu hạ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thay nàng xóc rềm, “Nô tỳ thỉnh an chủ tử, Thắt a ca.”

“Thiếp thân thỉnh an gia, thỉnh an Thắt a ca .”

Tống thị đi vào nhà, cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn.

Dận Hữu vốn là muốn tránh, nhưng nghĩ đến chính mình nay còn chưa trưởng thành, hơn nữa Tứ ca ở đây, cũng không phải chỗ đáng trách móc, liền thuận miệng giải vây xấu hổ cho nữ tử này, y đánh giá cẩn thận cô gái trẻ tuổi này, chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo cũng không xuất sắc, nhiều lắm coi như thanh tú, ngay cả tay bưng khay cũng bởi vì khẩn trương mà phát run.

“Vừa vặn ta cũng có chút đói bụng, ” Dận Hữu tiếp nhận khay trong tay Tống thị, bưng lên trên bàn, đưa tay bóc một khối nuốt xuống, cảm thấy yết hầu có chút không thoải mái, nghiêng đầu nhìn về phía Dận Chân mặt không chút thay đổi, “Tứ ca, đưa trà qua cho ta với.”

Dận Chân sờ sờ chén trà, trà đã có chút lạnh, hần nhú nhú mảy, nói với gã sai vặt ngoài cửa, “Pha tách trà hoa vào.”

Điểm tâm mùi vị không tệ, không ngọt không ngấy, vừa vào miệng liền tan, Dận Hữu lại nhịn không được ăn một khối, cười hì hì bưng cái đĩa ngồi vào bên người Dận Chân, “Tứ ca, Tiểu Tứ tẩu làm điểm tâm hương vị tốt lắm, Tứ ca nếm thử.”

Dận Chân nhìn Dận Hữu trên mặt tươi cười, trong lòng lại nghĩ, chỉ là một cách cách, thế nào đáng giá Thắt đệ kêu một tiếng Tiểu Tứ tẩu, hần dời ánh mắt, thần nhiên mở miệng, “Người thích là tốt rồi.”

“Chủ tử, trà pha xong rồi,” gã sai vặt bưng trà tiến vào, bỏ lên trên bàn, lại lui ra ngoài, đứng ở trong phòng Tống thị chân tay luống cuống vì đầu nhìn mũi giày mình.

“Người đi xuống đi,” Dận Chân không nhìn Tống thị, chỉ bưng tách, đưa đến bên miệng Dận Hữu .

Dận Hữu uống một ngụm trà trên tay Dận Chân, đối Tống thị cười nói, “Đa tạ Tiểu Tứ tẩu .” Y không biết nữ nhân này là thiếp thất nào của Dận Chân, nhưng ở Thanh sử, phi tử được Ung Chính hoàng đế công nhận rất ít, trừ bỏ người già, nữ nhân đẳng cơ tiền cung cơ hồ tất cả đều là quý nhân.

“Thắt đại ca nói quá lời, ” Tống thị lơ đãng ngẩng đầu, lại nhìn đến gia xưa nay vẻ mặt lạnh nhạt nhưng lại bưng chén trà hầu hạ Thắt a ca uống, lúc này Dận Chân nghiêng đầu, thấy được ánh mắt nàng kinh ngạc, nàng vội thu hồi tầm mắt, cúi chào, “Thiếp thân cáo lui.”

Đi ra viện, Tống thị mới tính chân chính thở ra một hơi, không bao giờ nghĩ đến việc tiến vào viện này, mình không được gia sủng cũng được, bị lạnh nhạt cũng được. Nàng cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không biết.

“Cách cách, người. . .” Nha hoàn phía sau thấy chủ tử nhà mình sắc mặt trắng bệch, “Vừa rồi. . .”

Lời còn chưa dứt, tính tình Tống thị từ trước đến nay ôn hòa lại tăt một cái vào mặt nàng ta, “Câm miệng cho ta, chuyện của chủ tử nào có phần nô tài người chen vào nói .”

“Dạ, ” nha hoàn bị đánh một trận phát gốc, nhưng thấy chủ tử nhà mình thần sắc nghiêm túc, một chữ cũng không dám hỏi nhiều, nàng vừa rồi đứng ở sau màn, rõ ràng không nghe được trong phòng mấy vị chủ tử nói cái gì đặc biệt, chủ tử tại sao phải nghiêm túc như vậy.

Tống thị bầu chặt miếng khăn trong tay, nàng vẫn cho là gia gia và Thắt a ca quan hệ tốt hơn mà thôi, ai ngờ hai người thân mật như thế, nếu ngày sau có người gây khó dễ cho Thắt a ca, người có thể khiến gia đối xử nhẹ nhàng, chỉ sợ gia sẽ hoài nghi mình làm lọt những lời này ra ngoài.

Vô luận như thế nào, chuyện này nàng phải quên, nàng tuy rằng không biết giữa hoàng tử đấu tranh là cái dạng gì, nhưng nàng cũng hiểu được một cái đạo lý, thông minh, nói nhiều, thường sống không lâu.

Đêm đó Tống thị được ban cho không ít, trên mặt nàng nhưng không có vẻ vui mừng, vuốt tơ lụa xúc cảm vô cùng tốt, tay nàng từng đợt rét run, nếu nàng làm sai sự, lấy được cũng không phải là tơ lụa, mà là hai thước lụa trắng.

Đêm xuân lạnh như nước, Dận Hữu ngồi ở trên giường Dận Chân, nghiêm túc lo lắng một vấn đề, “Tứ ca, chỗ của người không có phòng khác?”

Dận Chân một bên được Tiểu Lộ Tử hầu hạ cởi áo, vừa nói, “Như thế nào, không muốn cùng Tứ ca ngủ chung?”

Dận Hữu nằm lỳ ở trên giường, đem mình bày ra thành chữ “Đại” (大), “Tứ ca, ta đã trưởng thành.”

Dận Chân biểu tình mỉm cười trên mặt cứng ngắc, lập tức nói, “Như thế nào, lớn liền không muốn ở cùng Tứ ca ?”

Dận Hữu từ trên giường lết xuống, “Tứ ca, người lại oan uổng ta.”

“Được rồi,” Dận Chân khoát tay để Tiểu Lộ Tử thối lui đến một bên, hần đi đến bên giường sờ sờ đầu Dận Hữu, “Đêm đã khuya, sớm ngủ ngon, suy nghĩ cái gì?” Nói xong xoay người ở một bên Dận Hữu nằm xuống.

Dận Hữu dịch vào bên trong, kéo chăn đắp kín cho mình và Dận Chân, mới mở miệng lần nữa nói, “Ta đã sắp mười ba rồi, Tứ ca người đừng coi ta là trẻ con nữa.”

“Ta khi nào coi người là trẻ con?” Dận Chân xoay người đối mặt Dận Hữu, khước miệng lại dẫn theo một tia ý cười khó hiểu.

Tiểu Lộ Tử buông màn, rón rén rời khỏi phòng, trong lòng lại âm thầm buồn cười, không biết Thắt a ca lại đang tỏ ra khó chịu cái gì.

Dận Hữu vận vẹo uốn éo thân mình, cảm thấy có chút lạnh, liền cọ cọ bên người Dận Chân, “Cảm giác.”

“Người nếu thật sự có cảm giác. . .” Dận Chân cười khổ, chung quy nói không nổi phần kế tiếp .

“Như thế nào?” Gió đêm thổi bay màn lụa, ánh nến chiếu rọi ở trên mặt Dận Hữu, chiếu sáng rõ ràng, giống như cái gì cũng thấy rõ, lại giống như không nhìn thấy gì cả .

“Thôi, ngủ đi.” Đưa tay nhẹ nhàng ôm người bên cạnh nhích lại gần trong lòng mình, nhưng chỉ dám làm đến bước này mà thôi, không dám vượt quá giới hạn.

“Tứ ca, ta không phải trẻ con.” Người nào đó kháng nghị.

“Ta biết, mau ngủ.” Hần tự tay vỗ vỗ lưng người trong lòng, khẽ nói.

Thật lâu sau, mãi đến khi Tiểu Lộ Tử vào phòng tắt nến, người trong lòng ngủ mê, đến tận khi bên ngoài tiếng trống canh gõ vang, hần mới buông ra người trong lòng, chậm rãi, nhẹ nhàng, hôn lên đôi môi ẩm áp mềm mại kia, liếm một tí, lại chậm chạp buông ra.

Một đêm vô mộng, Dận Hữu khi tỉnh lại, Dận Chân đã rời giường, y từ trên giường đứng lên, mơ mơ màng màng để người hầu hạ thay quần áo, rửa mặt, lúc này tới Vô Dật Trai tuy nói hơi trễ, nhưng nếu Khang Hi nói y có thể ngủ lại, y cũng không có gì có thể lo lắng .

Bạn đang ?

Dận Hữu cảm thấy, hoàng tử lập phủ xong còn có một cái lợi, lâm triều xong tốt xấu còn có một chút thời gian tự chủ, hơn nữa thời gian vào triều so với bọn họ tới học đường trễ ước chừng một canh giờ, đầu như họ còn là hoàng tử trong cung, đi sớm học trễ, lúc nào cũng phải chú ý cẩn thận.

Y cực kỳ hâm mộ liếc triều phục của Dận Chân, thu hồi tầm mắt chính mình, hơn mười năm đều chịu đựng qua, còn lại có hai năm cũng sẽ không quá lâu.

Dận Chân thấy Dận Hữu mặc y phục tử tế sau đó kinh ngạc nhìn y phục trên người mình, “Làm sao vậy?”

Dận Hữu thở dài, “Không biết ta khi nào thì có thể làm con chim được nuôi trong quần áo lụa là.”

Trong phòng vài nô tài đều làm chuyện của mình, giống nhau cái gì cũng không nghe thấy.

Bàn tay Dận Chân đang sửa sang triều châu dừng một chút, chung quy cái gì cũng không nói, hẩn nhìn ngoài cửa sổ đen nhánh, sẽ cho người có cơ hội này .

Sau khi lâm triều, Khang Hi đột nhiên quan tâm ba nhi tử đang học ở Vô Dật Trai, mang theo một đồng thái giám cung nữ thị vệ đến Vô Dật Trai, lúc này ba a ca vẫn còn thật sự ngồi ở trước bàn đọc sách, hẩn tầm mắt dừng lại ở Dận Hữu đang được sư phó giải đáp vấn đề, vừa lòng gật đầu, xem ra Tiểu Thất cũng không vì hôm qua mình để nó qua đêm ở quý phủ lão Tứ mà lười biếng.

Dận Hữu nhìn thấy Khang Hi đến đây , ngực cắn ra, Khang Hi đầu tiên sẽ hỏi chút vấn đề, hẩn không chỉ muốn học thuộc lòng, còn muốn suy một ra ba, hẩn so với thầy giáo trung học còn đáng sợ hơn.

Khang Hi hỏi ba vị a ca thế nào là ‘lễ’ và ‘tri’ xong, ban cho một ít giấy và bút mực cho ba vị a ca rồi tiêu sái rời đi.

Dận Hữu đột nhiên có chút ý nghĩ biến thái, chờ y có nhi tử, nhất định cũng phải rãnh rỗi kiểm tra việc học bọn nó, bằng không như thế nào biết rõ cảm giác làm người ưu việt của bố đây.

Năm Khang Hi thứ ba mươi hai, Khang Hi ban cho Ô Lạt Na Lạp thị và phụ mẫu tiền thưởng, tiệc đính hôn không có thể tước công hầu, nội đại thần, thị vệ cùng quan viên đã ngoài nhị phẩm, còn có nhị phẩm đã cáo mệnh trình diện, quang cảnh phi thường náo nhiệt, Dận Hữu đang ở nội cung, cũng không cần trình diện xem, ngày đó chỉ sai người tặng lễ đến quý phủ đại nhân Phí Dương Cổ .

“Thất ca ngày càng bắn chuẩn,” Dận Tự nhìn Dận Hữu bắn trúng hồng tâm, tán thán nói, “Đệ đệ bội phục.”

Dận Hữu đem cung đưa cho Cáp Cáp Châu Tử phía sau, cười nhạt, “Bát đệ khen sai rồi, đúng lúc thôi.” Nói xong, liền xuống ngựa.

Dận Tự xuống ngựa theo, đi ở bên người Dận Hữu, “Hôm nay quý phủ Phí Dương Cổ đại nhân nhất định phi thường náo nhiệt.”

Dận Hữu nghe vậy, trên mặt lộ ra ý cười tinh nghịch, “Chẳng lẽ Bát đệ cũng muốn tìm một vị Bát phúc tấn để phủ Nội Vụ giúp đỡ làm tiệc đính hôn.”

Dận Tự nhìn nụ cười của Dận Hữu, bản thân cũng cười ra tiếng, “Thất ca sao lại giễu cợt đệ đệ, đến lúc đó còn không biết ai thú phúc tấn trước đây.”

Ngũ a ca nhìn hai đệ đệ cười đồng dạng sáng lạn, mũi tên bắn lệch, cầm ở bên cạnh hồng tâm, hẩn khẽ thở dài, mình quả không am hiểu thứ này bằng mấy vị huynh đệ khác.

30. Chương 30: Đại Hôn Của Dận Chân

Ngày Tứ a ca thành thân, thời tiết rất tốt, bầu trời xanh thăm thăm mây trắng bay bay, có vẻ phá lệ đẹp mắt, có người bên dưới nói may mắn, nói đây là lão thiên gia khen ngợi Tứ a ca và Tứ phúc tấn là trời đất tạo nên, cho nên rõ ràng hai ngày trước còn mưa, hôm nay trời liền quang.

Dận Hữu đến quý phủ Dận Chân, đã có rất nhiều đại thần không trực ban đến, quý phủ Tứ a ca người người không ngừng ôm một hộp lại một hộp lễ vật đến nội viện, quang cảnh náo nhiệt cũng không lộ ra hỗn loạn.

Quản gia quý phủ nhìn thấy Dận Hữu, vội cung kính nghênh đón, “Nô tài thỉnh an Thắt a ca.”

“Người cầm lấy,” Dận Hữu trên tay cầm hai cái hộp nạm vàng khắc hoa đưa cho quản gia, đây chỉ là món quà nhỏ tặng cho Tứ ca, cũng không phải quà mừng cưới không cần chú ý nhiều lắm. Dận Hữu trên mặt lộ vẻ tươi cười, trong lòng nhưng có chút mất mát, đứa nhỏ cùng mình lớn lên đã sắp thành hôn rồi, năm tháng về sau hẳn sẽ phải đối mặt nhiều khó khăn hơn, âm mưu, giẫm trên máu tươi bước lên ngai vàng mà nhiều huynh đệ dòm ngó.

Quản gia thấy thần sắc Thắt a ca có gì đó không đúng, thông minh lui trở về, khom người xoay đi, lễ hộp cầm trong tay chuyển giao cho Tiểu Lộ Tử thái giám hầu hạ bên người chủ tử, “Lộ công công, đây là chút quà Thắt a ca tặng chủ tử.” Không phải quà mừng cưới, vậy cũng không phải là thứ gì đặc biệt quý trọng, chắc là cái gì đó mà huynh đệ thích.

Tiểu Lộ Tử tiếp nhận, gật gật đầu, “Người đi đi, ta biết rồi.” Hắn nhìn hai cái hộp trong tay, cuối cùng không đem hộp đặt chung với lễ vật khác, ôm thật chặt hai cái hộp, xoay người vào nội viện.

Dận Hữu đi theo thái giám dẫn đường vào phòng trà, Thái tử và vài vị a ca đều ở, xem ra phủ nội vụ an bài a ca và đại thần tách ra, Khang Hi đối với quan hệ a ca và ngoại thần quả nhiên rất xem trọng.

“Dận Hữu thỉnh an Thái tử, các vị a ca,” Dận Hữu cung kính hành lễ, phía sau là một mảnh náo nhiệt.

“Là Tiểu Thắt sao,” Thái tử trên mặt lộ ra mỉm cười, “Vừa rồi chúng ta còn đang nói người và lão Tứ giao hảo, không biết khi nào thì đến, nào biết người đúng là cho tới bây giờ mới đến.”

“Để Thái tử a ca chê cười rồi,” Dận Hữu liếc nhìn trong phòng, ở bên phải Ngũ a ca còn có chỗ trống, cười theo nói, “Tân nương tử không phải còn chưa tới sao?”

Thái tử nâng chung trà lên uống một ngụm, cười gật đầu, “Thế thì cũng còn, lão Bát lão Cửu lão Thập bây giờ còn chưa đến, bọn họ so với người trẻ hơn.”

Dận Hữu chỉ cười cười, “Là đệ đệ hôm nay nhàn.”

Mới nói được đôi câu, chợt nghe bên ngoài thái giám báo lại, “Bát a ca đến, Cửu a ca đến, Thập a ca đến.”

Dận Hữu im miệng không nói, nâng chung trà lên nhìn biểu tình những huynh đệ khác.. Đại a ca đoan đoan chính chính ngồi, Thái tử biếng nhác cười, Tam a ca cúi đầu, làm người ta thấy không rõ vẻ mặt của hắn, Ngũ a ca phẩm trà, giống như hương vị trà này vô cùng ngon. Thập Tam và Thập Nhị đang đối phần trái cây cho nhau, Thập Tứ nhìn ra cửa.

Thu hồi nhãn thần, Dận Hữu cũng học Ngũ a ca, im lặng uống trà.

Bát a ca mang theo Cửu a ca và Thập a ca sau khi hành lễ, cười tủm tỉm chọn lấy vị trí ngồi, tâm tình tựa hồ rất tốt.

Lại qua hơn nửa canh giờ, nghe bên ngoài nô tài báo phúc tấn đến, Thái tử đứng lên, mỉm cười mở miệng, “Đi, nhìn một cái.”

Vài huynh đệ khác tự nhiên cũng phải đuổi kịp, đợi bọn hắn đuổi tới, tân nương tử đã sắp hạ kiệu, một thân lễ phục đỏ thắm, được nữ quan đỡ lấy, tuy rằng che khăn, nhưng tư thái đi đường không chút nào thấy e sợ, mỗi một bước đều cực ổn, rất có tu dưỡng.

Mỗi lần qua một cửa, rẽ một cái hành lang, đều có người nói mấy lời như may mắn, quang cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Các hoàng tử đều đứng ở một bên nhìn, cũng không theo sau, Dận Hữu không hiểu những quy củ này lắm, cũng lo lắng mình phạm điều kiêng kị, im lặng đứng ở một bên.

Khai tiệc, Dận Hữu như cũ ở bên người Ngũ a ca. Tiệc cưới nơi này cùng phim truyền hình Dận Hữu xem kiếp trước hoàn toàn bất đồng, càng sẽ không xuất hiện mười mấy người ngồi ở một cái bàn tròn.

Bữa tiệc chia ra nội thất và ngoại thất, thân tộc phúc tấn phái nữ và mệnh phụ đều ở nội đường, nam nhân đều ở bên ngoại đường, hơn nữa vị trí cũng chia ra ngồi phía đông tây, ngồi phía tây đông. Dận Hữu phiên mấy thứ này, có quy củ gì đi theo ca ca khác là được rồi.

Bữa tiệc bắt đầu không bao lâu, hoàng tử đại thần đang bắt đầu mời rượu, Dận Hữu có trốn cũng không trốn được, cũng may trên tiệc rượu ly rượu rất nhỏ, thân thể bé tí của y còn chịu được.

Tân lang Tứ a ca vừa xuất hiện, đã bị các huynh đệ cuốn lấy, một ly kính, nhất là đám người Đại a ca Bát a ca, cứ một ly rót một ly, làm cho Dận Hữu nhìn một bên sợ hết hồn. Càng làm cho y ngoài ý muốn là, vị Tứ ca y từ trước đến nay lạnh nhạt cũng không cự tuyệt, người khác kính hân liên uống, giống như không phải uống rượu mà là uống nước.

“Thất ca không kính Tứ ca một ly sao?” Nguyên bản Bát a ca mời rượu đột nhiên đem lực chú ý phóng tới trên người Dận Hữu, làm Dận Hữu đau đầu cười.

Thái tử lúc này cũng âm ỉ theo, “Chúng ta uống hết ba ly, Tiểu Thất không kính lão Tứ ba ly thật đúng là không được.” Thái tử thốt ra lời này, huynh đệ khác đều không bắn khoản hùa theo.

Dận Chân nhìn Dận Hữu đứng ở một bên, trên mặt y nguyên bản trắng nõn đã muốn dẫn theo chút hồng, trông rất đẹp mắt, hân trong lòng chua xót, tay nắm ly rượu hơi tăng thêm chút lực đạo.

Nhận thấy được tầm mắt Dận Chân, Dận Hữu ngẩng đầu cười cười, đi về phía trước vài bước, tiếp nhận bầu rượu Bát a ca đưa qua, đem chén rượu trong tay Dận Chân rót đầy bảy phần, lại rót đầy cho mình, đưa bầu rượu qua một bên cho Thập Tam, hai tay nâng ly nói, “Hôm nay là ngày vui của Tứ ca, đệ đệ chúc Tứ ca và Tứ tẩu tương kính như tân, cử án tề mi*.” Nói xong, dẫn đầu uống.

*vợ chồng tôn trọng nhau

Dận Chân nhìn y cười uống xong, chỉ cảm thấy rượu cay chua cả cổ họng.

“Còn hai ly, còn hai ly.” Huynh đệ lại tiếp tục ồn ào.

Dận Hữu bắt đắc dĩ, những người này là cố ý làm cho Tứ ca đêm nay không thể vào động phòng đi.

Gặp Dận Hữu bất động, Dận Chân cũng không động, hân chỉ nhìn hai má hồng hồng của Dận Hữu, trên mặt lộ ra ý cười miễn cưỡng.

Đại a ca nhân lúc hai người rót đầy rượu, “Uống nhanh, uống nhanh, lão Thất, ngươi cũng đừng thiên vị, khi lão Tam đại hôn chỉ cùng hân uống vài ly.”

Dận Hữu lần đầu tiên cảm thấy Đại a ca trí nhớ có chút quá tốt.

“Ly thứ hai kính Tứ ca, chúc Tứ ca và Tứ tẩu sớm sinh quý tử.”

Dận Chân như cũ buồn bực uống hết.

“Ly thứ ba kính Tứ ca, chúc Tứ ca hạnh phúc mỹ mãn, gia hòa sự hưng.” Dận Hữu giữa đầu uống xong, cảm giác đầu mình có chút choáng, gương mặt nhìn lại, Dận Chân đang giữa đầu uống ly rượu thứ ba. Không biết sao, tâm y càng thêm khó chịu. Đây đại khái là tâm lý đại thúc nhìn bé con trưởng thành nên chua xót đi, y nghĩ thậm muốn thối lui đến một bên, nhìn đám người Đại a ca Thái tử Bát a ca lại mời rượu Dận Chân, xoa giữa trán ở một bên ngồi xuống, mấy người kính rượu Dận Chân, sau này, là kẻ cùng Dận Chân không ngừng tranh đấu, quả nhiên ngay cả việc nhỏ cũng không ngừng ngáng chân.

“Thất ca, ngươi say?” Thập Tam đi đến bên người Dận Hữu, trên tay còn bưng một ly trà, “Uống chút trà, tỉnh rượu.”

“Đa tạ Thập Tam đệ,” Dận Hữu tiếp nhận trà uống một ngụm, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Thập Tam, “Ngươi còn nhỏ, đừng uống nhiều rượu.”

Thập Tam gật gật đầu, nghi ngờ nói, “Thất ca, Tứ ca hôm nay vì sao thoát nhìn không mấy vui vẻ, ta mới vừa rồi còn vụng trộm nhìn thấy Tứ ca trầm mặt, thật là dọa người.”

Dận Hữu một phen che miệng Dận Tường, gặp bốn phía không có ai chú ý hai người bọn họ, mới buông tay ra, cười nói, “Thập Tam đệ, Tứ ca hôm nay là cao hứng, có biết không?”

Nhận thấy mình nói sai, Thập Tam gật gật đầu, không dám nói nữa .

Dận Hữu xoa đầu mê man, bắt đắc dĩ cười khổ.

Tiệc rượu tán đi, nhóm a ca âm ỹ náo động phòng, nhưng lại bị Thái tử vung tay cản lại, để cho các huynh đệ dừng đi quấy rầy chuyện tốt của Tứ đệ, dù sao xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim.

Một đám huynh đệ ồn ào tán đi, Dận Chân đứng ở ngoài phòng, nhìn thân ảnh quen thuộc cùng với khác huynh đệ biến mất ở cuối hành lang dài, nguyên bản men say cũng dần dần tán đi.

Lãnh, trong lòng bàn tay lãnh, tâm cũng lãnh. Hắn chậm rãi xoay người, nhìn cửa phòng đóng chặt, đi từ từ tiến lên, đẩy cửa ra, đèn cây long phượng đã đốt gần một nửa, phúc tấn của hắn giờ phút này im lặng ngồi ở trên giường.

Vạch khăn che, nhìn qua là một nữ tử gương mặt thanh tú, trên mặt còn có một tia ngượng ngùng thế nào cũng không thể che hết, hai má ửng đỏ. Hắn lại nhớ tới bộ dáng Thất đệ say rượu.

Uống qua rượu hợp cần, nghe xong lời cát tường, một đám người trong phòng tán đi, cửa bị đóng, cả phòng hoàn toàn yên tĩnh, ánh nến toát ra, hắn nhắm lại mắt, “Ngủ đi.”

Tương kính như tân, cử án tề mi sao?

Hắn ôm nữ tử, trong hơi thở ngửi được hương son phấn nhàn nhạt .

“Gia, ” nữ tử có chút câu nệ.

Ánh nến, son môi trên mặt nữ tử tựa hồ phá lệ đỏ tươi, hắn nhắm mắt hôn đỉnh đầu nữ tử, đem nữ tử đặt ở dưới thân.

Không có tình cảm mãnh liệt, không có xúc động, hắn nhìn nữ tử ngủ bên người, khóe miệng chua xót cuối cùng tản ra một tí.

=====

“Chủ tử, đêm đã khuya.” Phúc Đa đứng ở ngoài màn, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Biết, người đi xuống đi,” Dận Hữu đặt xuống bút lông trong tay, nhìn bức hình trong tay , nhẹ nhàng hít một hơi, nay Thái tử được sủng ái, Đại a ca có quyền thế, Bát a ca đã được Khang Hi coi trọng, thật ra trong mắt mấy người này không để ý Dận Chân, lúc này Dận Chân trong lòng chỉ sợ cũng chịu khổ, nếu Đông Giai thị còn sống, Dận Chân cũng sẽ không lâm vào khổ cảnh này .

Đem giấy châm trên ánh nến, nhìn nó dần hóa thành tro tàn, Dận Hữu xoa giữa trán, hôm nay Dận Chân bộ dạng xác thực không giống như là vui vẻ, ngược lại cho y một loại cảm giác bị đè nén.

Đứa bé sáu tuổi dắt tay mình, chín tuổi bắt đầu ở Vô Dật Trai che chở mình, cuối cùng bước lên con đường lịch sử. Trong lịch sử ghi lại tiệc cưới hoàng tử rất to, ghi lại mẫu gia phúc tấn này bối cảnh là gì, nhưng cũng không ghi lại đứa nhỏ này đến tột cùng là lấy loại tâm tình nào thú một nữ nhân mình không thương .

Đây cũng là mệnh hoàng tử, có được vinh quang người khác không thể có, nhưng cũng phải gánh vác khổ sở người khác không thể thừa nhận .

Một đêm trôi qua, Ô Lạt Na Lạp Thư Nhã từ trong mộng tỉnh lại, người bên cạnh đã không thấy, nàng chịu đựng bần rùn để nô tài hầu hạ rời giường, rửa mặt, sau đó ngồi vào trước bàn trang điểm, hôm nay phải vào cung triều bái, nàng không dám có nửa phần chậm trễ.

Trên bàn trang điểm có hai hộp quà nạm vàng khắc hoa xinh đẹp, nàng nhìn không được đưa tay cầm lấy một cái hộp, mở ra, bên trong là hai con búp bê mặc hỉ phục đối bái khắc bằng ngọc bích, bộ dáng thơ ngây chân thành, nàng nhìn thấy rất vui thích, vừa đưa tay muốn đem tượng ngọc bích này đặt trong tay xem kỹ.

“Nghỉ ngơi tốt chưa?” Thanh âm trầm thấp ở cạnh cửa vang lên, nàng trong lòng hoảng hốt, tượng ngọc bích trong tay rơi trên mặt đất, nguyên bản búp bê nối liền nhau mặc hỉ phục bị phân thành hai.

“Gia, ” nàng luống cuống nhìn búp bê ngọc bích trên mặt đất, nhìn người cạnh cửa, tựa hồ nhìn thấy ánh mắt hắt lạnh xuống.

“Không có việc gì, ” Dận Chân xoay người nhặt lên hai con búp bê, nhìn nơi bị tách, “Thất đệ thích tặng người ta mấy thứ này, người nếu thích, ngày sau ta mua cho người, ta ở bên ngoài chờ người, chậm rãi chỉnh lý, canh giờ còn sớm.”

Thư Nhã nhẹ nhàng thở ra, ấp úng nói lời xin lỗi.

“Thất đệ không phải người hẹp hòi,” Dận Chân khoe miệng cong cong, thuận tay cầm một cái hộp khác trên bàn trang điểm, xoay người ra cửa.

Thư Nhã nhìn bóng lưng Dận Chân, trong lòng may mắn nghĩ, cũng may gia không giận nàng.

Ra sân, Dận Chân cầm bé gái trong tay ném cho Tiểu Lộ Tử phía sau, “Ném.” Nếu đã đoạn, thì không cần, vốn là một hồi hạnh phúc không thể có, tách ra cũng tốt.

Tiểu Lộ Tử nhìn chỗ hồng cạnh bé gái, trong mắt hiện lên một đạo đáng tiếc, bộ ngọc bích này nghe nói Thất a ca cực kỳ yêu quý, không nghĩ tới cứ nát như vậy.

“Đạ,” Tiểu Lộ Tử nghĩ, ném liền ném đi, dù sao đã nứt ra rồi, đây cũng là điềm xấu, liếc nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình cầm bé trai – một nửa khác khác trong tay, chung quy không dám hỏi gì nhiều hơn .

Dận Chân mở ra cái hộp nạm vàng khác trong tay, bên trong là một đồng trang sức bạch ngọc phiến, mình mấy ngày trước thấy y nhìn thứ đẹp đẽ này, lúc ấy thất đệ một bộ dáng thật cẩn thận, liền biết y có bao nhiêu thích vật này, thật không ngờ, y lại bỏ được bảo bối như vậy đem tặng cho mình.

Đến viện mình, Dận Chân xuất ra bạch ngọc chiết phiến, mỗi một phiến lá được làm cực kỳ tinh xảo, đầu trên chạm chữ Phúc, phía dưới mỗi phiến lá đều có đóa hoa đủ loại ngụ ý như phú quý và cát tường, vẫn có thể xem là nhất kiện thượng phẩm.

Bởi vì y thích liền tặng sao?

Hắn cười khổ, xưa nay Thất đệ cẩn thận nhưng khi đối mặt hắn luôn thiếu một phần, y tuy rằng tỏ vẻ thích vật này, nhưng Thất đệ lại quên, hôm qua là đại hôn mình, sao có thể tặng nó?

?

Vỗ về phiến lá, nhìn búp bê nam bằng bạch ngọc cô đơn quay về phía nơi trống rỗng kia lẽ bái, Dận Chân đem phiến lá siết chặt, Thất đệ, người nếu không rõ, chung quy sẽ có một ngày, cho người biết đây là tình cảm gì.

31. Chương 31: Gặp Chuyện Không Đâu

Ô Lạt Na Lạp Thư Nhã lần đầu tiên nhìn thấy Thất a ca là buổi sáng sau ngày thành thân tiến cung thỉnh an Đức phi, Thất a ca chân tột trong lời đồn mặc một thân trường bào sáng màu, đai lưng bằng ngọc, bên hông đeo một khối ngọc bội, ngoài ra không mang thứ nào khác, nhưng vẫn phong thái đầy mình không khiến người ta cảm thấy y mộc mạc. Tuy nói chân tột, nhưng bộ dáng khi đi đường khác người thường là mấy, từ xa nhìn gương mặt mang theo nụ cười tuần mỹ ấy chợt có cảm giác thân thiết gần gũi.

Trong lòng nàng âm thầm tán thưởng, thì ra y đúng là xuất sắc như thế, khó trách a mã nàng từng nói, vị Thất a ca này trời sinh thiếu sót, ngạch nương y lại không được thánh sủng, nhưng y chưa từng bị để vương lạnh nhạt, mặc dù không thể lên ngôi, nhưng cũng là người không thể đắc tội.

“Thỉnh an Tứ ca Tứ tẩu.” Dận Hữu không ngờ lại gặp Dận Chân cùng phúc tấn của hắn ở ngay tại Vĩnh Hòa cung. Vị phúc tấn này diện mạo cũng xem như đoan trang, nhưng không hẳn là xinh đẹp, vậy tức là khi chọn phúc tấn, huyết thống và phẩm hạnh vẫn là quan trọng nhất, tướng mạo chỉ là thứ yếu.

Ô Lạt Na Lạp thị còn chưa kịp nói gì, Dận Chân bên người nàng đã lên tiếng trước, “Sao hôm nay không đến Vô Dật Trai?”

“Hôm nay nghe thái giám nói ngạch nương bị bệnh, ta liền xin nghỉ đến xem, thuận đường cũng thỉnh an Đức ngạch nương.” Dân Hữu liếc nhìn Ô Lạt Na Lạp thị, “Nhưng không ngờ có thể gặp được Tứ ca cùng Tứ tẩu.” Có lẽ hai người vừa thỉnh an Khang Hi và Thái hậu xong rồi mới đến đây.

Dân Chân liếc nhìn Ô Lạt Na Lạp thị, “Đừng sao nhãng công khóa, nay ngươi cũng không còn nhỏ nữa, qua hai năm nữa cũng nên học làm chút chuyện.”

Ô Lạt Na Lạp thị trong lòng kinh ngạc, gia đối với Thất a ca này sao tận tâm như thế, sớm như vậy liền thay Thất a ca lên kế hoạch về sau rồi? Nàng không khỏi nhìn vị Thất a ca này thêm chút nữa, đối phương nghe lời răn dạy tựa hồ cũng không giận, trên mặt như cũ mang theo ý cười.

“Tứ ca, ngươi đừng nghiêm túc như vậy, cẩn thận làm Tứ tẩu sợ.” Dân Hữu lo lắng nhìn về phía Thiên điện Vĩnh Hòa cung. “Vậy Tứ ca, ta đi thăm ngạch nương trước, các người và Đức ngạch nương nói chuyện xong ta sẽ lại đến quấy rầy.”

“Mau đi đi.” Dân Chân nhận ra Dân Hữu có chút không yên lòng, liền không ngăn y nữa, ngược lại để y đi trước, rồi nhìn theo Dân Hữu vội vội vàng vàng cho đến lúc biến mất ở khúc quanh mới thu hồi tầm mắt.

“Gia, vị này là Thất a ca?” Ô Lạt Na Lạp Thư Nhã hỏi, “Thật rất xuất sắc.” Vị Thất a ca này khiến nàng cảm thấy rất thoải mái.

“Chỉ là con khỉ lưu manh lại tham ăn, xuất sắc cái gì?” Nói thì nói vậy nhưng khóe miệng Dân Chân lại cong lên, sắc mặt cũng dịu xuống. Nghe người khác khen ngợi Dân Hữu, hẳn chợt có cảm giác vinh quang, ngữ khí khi nói chuyện với Thư Nhã cũng mềm mỏng thêm một chút, “Ngươi chưa thấy y lúc bình thường đâu.”

Thư Nhã trong lòng biết mình khen đúng, chẳng qua vì quan hệ thân mật của hai người mà âm thầm kinh hãi, mẫu thân của Thất a ca này là Đới Giai thị Tương Hoàng Kỳ nhân, có con nhưng vẫn ở Thiên điện như các phi tần khác, có thể thấy là không được sủng ái, gia đối với một a ca không có quyền thế này tốt như vậy, thật sự làm cho nàng ngoài ý muốn. Nghĩ vậy, Thư Nhã cố gắng áp chế ý nghĩ trong lòng, nàng là một nữ tử, những chuyện không cần biết thì không nên biết làm gì.

Nàng cười cười, “Thần thiếp thấy, Thất a ca thật ra là một người tốt.”

Dân Chân nhìn theo hướng Dân Hữu rời đi, rồi chậm rãi rũ mắt xuống. “Y, quả thực tốt lắm.”

Thư Nhã nghiêng đầu nhìn Dân Chân, thấy hần vắn lãnh đạm như trước, không lộ ra vẻ gì khác.

Dân Hữu sau khi đến chỗ Thành tần, thấy Thành tần quả thực không có gì đáng ngại, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. Đối với nữ nhân này, Dân Hữu luôn cảm thấy nửa áy náy nửa tôn kính, cho nên lời nói hành động lúc nào cũng cực kỳ cung kính, trước khi làm gì cũng đều lo lắng cho Thành tần. Dù sao đây cũng là người đem lại cho mình sinh mệnh thứ hai, hơn nữa lúc nào cũng lo lắng cho mình. Dân Hữu nhớ tới lúc mình mới vào học đường, Thành tần kín đáo đưa bạc và vàng tự nàng tiết kiệm được đưa cho y, dạy y phải thu mua thủ hạ như thế nào, trong lòng chợt cảm thấy chua xót.

Hai mẹ con hàn huyên một hồi, Dân Hữu tính toán Đức Phi cùng phu thê Tứ a ca đã nói chuyện được khá khá, mới đứng dậy đến chỗ Đức phi.

“Ta thấy Thư Nhã là một người có hiểu biết.” Đức Phi tháo một chiếc vòng trên cổ tay, tự tay đeo vào tay cho Thư Nhã, “Đây cũng không phải vật gì quý giá, coi như là quà gặp mặt ngạch nương tặng con.”

Thư Nhã sờ vòng tay, cúi mình với Đức Phi, “Tạ ơn ngạch nương.” Trong lòng nàng chậm rãi đánh giá thái độ của vị này với gia nhà mình.

“Nương nương, Thất a ca tới thỉnh an.” Một tiểu thái giám tiến vào nói.

Đức Phi vừa nghe liền mỉm cười, “Mau để Tiểu Thất vào đây.” Nói xong liền vỗ vỗ mu bàn tay Thư Nhã, “Tiểu Thất là hài tử hiếu thuận, lại thân thiết với lão Tứ, sau này không thiếu mặt nó đến ăn chực đâu.”

Thư Nhã hiểu, có lẽ Đức Phi cũng rất thích Thất a ca, xem ra vị Thất a ca này thật sự được nhiều người quý mến. Nàng cười tiếp chuyện, “Tức phụ cũng nghe nói Thất a ca là người có phúc.”

“Đức ngạch nương, người lại đang giễu cợt ta.” Dận Hữu nhanh chóng hành lễ với Đức phi, rồi mới nói. “Đức ngạch nương, nếu ta không đến, không phải người sẽ bảo với Tứ tẩu sau này không cho ta tới quý phủ Tứ ca ăn ké chứ? Vậy thật làm cho nhi tử thương tâm.”

“Xem cái miệng kia.” Ý cười trên mặt Đức Phi càng tăng thêm. “Mỗi ngày người đều nhớ thương muốn tới quý phủ Tứ ca người ăn chực, khó trách vạn tuế gia nói người là đồ tham ăn, ta thấy vạn tuế gia nói rất đúng.” Nói xong liền để thái giám mang chiếc ghế hoa chuyển đến bên cạnh Dận Chân cho Dận Hữu ngồi.

Dận Hữu sau khi ngồi xuống liền đưa tay kéo kéo tay áo Dận Chân, oán giận nói, “Tứ ca, sau này người nhớ phải lưu cho ta cái cửa sau, nếu Tứ tẩu không cho ta vào cửa, ta trộm lên qua.”

Thư Nhã thấy thế cũng cười thành tiếng, “Thất a ca nếu muốn tới, ta sẽ chiêu đãi rượu và thức ăn ngon, nào dám ngăn người.”

“Xem đi, là không dám, không phải không muốn.” Dận Hữu lẩm bẩm, “Tứ tẩu, kỳ thực ta ăn rất ít, đừng sợ ta tới.”

Trong phòng, một đám chủ tử nô tài nghe Dận Hữu nói thế liền nở nụ cười, Dận Chân nghiêng đầu nhìn Dận Hữu, “Sẽ không ngăn người.”

Dận Hữu nhìn vào hai mắt Dận Chân, chợt cảm thấy ánh mắt hần vô cùng nghiêm túc, trong lòng có chút không được tự nhiên, vội dời tầm mắt, “Tứ ca nói lời phải giữ lời.”

Dận Chân khoe miệng cong cong, “Hiển nhiên giữ lời.” Nếu người nguyện ý, cho dù mỗi ngày đều đến phủ ta cũng không ngại, chỉ sợ đến khi người biết được tâm tư của ta, ngay cả phủ Tứ a ca cũng sẽ đi đường vòng.

Bốn chữ này giống như vang lên bên tai Dận Hữu, trong lòng y có chút khó hiểu, cảm thấy hôm nay Tứ ca có gì đó khác thường, chẳng lẽ đây là sự khác biệt của nam nhân trước và sau khi thành thân?

Đức Phi lấy tay khăn tay chấm chấm khoe mắt, khoát tay, “Tiểu Thất, đợi người có phúc tấn, xem phúc tấn người làm sao chịu được cái miệng người.”

Dận Chân nghe được câu này, trong lòng đau xót, ánh mắt không tự chủ nhìn sang người bên cạnh, chỉ thấy Dận Hữu bộ dáng chẳng hề để ý, “Phúc tấn ghét bỏ cũng không sao, Tứ ca không chê là được, đến lúc đó ta liền đến quý phủ Tứ ca ăn nhờ ở đậu.” Nói xong y còn nghiêng đầu cười cười với Dận Chân, “Được không Tứ ca?”

Nụ cười trên mặt Dận Chân càng thêm rõ ràng, “Được.” Là chính người tự mình tới cửa, ta làm sao có thể để người ở ngoài?

Dận Hữu đương nhiên không biết, chính hành vi ăn nhờ ở đậu của mình sau này sẽ trực tiếp khiến tiền đồ tươi sáng của y biến thành mười tám đường núi gồ ghề. Lúc này y đặc ý nói với Đức Phi, “Đức ngạch nương, người giễu ta, ta liền tới quý phủ Tứ ca vui chơi, xem người có đau lòng không?”

“Nga, Tiểu Thất lại muốn ăn ai uống ai thế?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm uy nghiêm làm tắt cả mọi người vốn đang ngồi trong phòng phải đứng dậy thỉnh an.

Khang Hi đi vào trong, thấy có cả nhà lão Tứ ở đây, miễn lễ cho người trong phòng, sau đó ngồi lên ghế chủ thượng, “Trẫm từ xa đã nghe Tiểu Thất nói cái gì ăn uống, thế nào, người huynh đệ nào lại bị người nhìn trúng rồi?”

Dận Hữu thật không ngờ lời mình chọc Đức Phi cao hứng lại bị Khang Hi nghe thấy được, trong lòng y buồn bã nghĩ, danh tiếng tham ăn của y chỉ sợ là rửa cũng không sạch nổi, “Hồi hoàng a mã, nhi thần chỉ là muốn tới quý phủ Tứ ca một chút, thuận tiện ăn một tí.”

“Lão Tứ a, người đừng nuông chiều nó.” Tâm tình Khang Hi dường như rất tốt.

Dận Chân trả lời, “Thất đệ xưa nay biết đúng mực.”

Khang Hi cười nói, “Lão Tứ à, người thật rất che chở nó.” Nói xong liền liếc nhìn Dận Hữu một cái, “Trẫm nghe nói ngạch nương người bị bệnh?”

“Nhọc hoàng a mã quan tâm, bệnh tình của ngạch nương không có trở ngại, Thái y đã tới xem, nói là nghỉ ngơi hai ngày sẽ không có việc gì.” Dận Hữu không biết Khang Hi nghe tin này ở đâu, đành phải thành thành thật thật đáp.

“Ừm.” Khang Hi gật gật đầu, ban thưởng chút thuốc bổ cho Thành tần sau lại mở miệng nói, “Thành tần bị bệnh, Đức Phi phí tâm chút.”

“Tỷ tỷ cùng thần thiếp tình như tử muội, thần thiếp thay tỷ tỷ tạ ơn vạn tuế gia.” Quả thật Đức Phi rất có hảo cảm với Thành tần, đó là nữ nhân biết lui biết tiến, hơn nữa làm người an phận thủ thường, năng đối với Thành tần từ trước đến nay không tệ.

“Ừ.” Khang Hi liền bỏ qua chủ đề này, cũng không có ý định đến Thiên điện thăm Thành tần, cầm tách trà lên uống một ngụm, chậm rãi nói, “Tiểu Thất năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hoàng a mã, nhi thần đã sắp mười bốn (tuổi ta).” Dận Hữu nảy sinh nghi hoặc với câu hỏi kỳ quái này của Khang Hi, nhưng trên nét mặt vẫn không biểu hiện gì.

“Mười bốn rồi, cũng không còn nhỏ nữa.” Khang Hi đặt chén trà xuống, chén trà đụng vào mặt bàn, phát ra một tiếng cộp nhẹ. “Trẫm nhớ Tiểu Thất so với lão Tử nhỏ hơn hai tuổi đúng không?”

“Dạ.” Dận Hữu càng nghe càng sợ hãi, chẳng lẽ Khang Hi muốn tứ hôn cho mình?!

“Lão Tử hiện đang làm việc ở Hộ bộ, hai người huynh đệ các người từ trước đến nay rất thân thiết, ngày thường Tiểu Thất có thể đi theo lão Tử tới Hộ bộ xem làm việc thế nào, đối với sau này cũng tốt.” Khang Hi nói xong những lời này liền không nói nữa, chuyển trọng tâm câu chuyện. “Kỳ nghệ của Tiểu Thất có tiến bộ?”

Dận Hữu áp chế kinh ngạc trong lòng, vẻ mặt đau khổ đáp. “Hoàng a mã, nhi thần chính là đứa chơi cờ dở, sợ là hết thuốc chữa.” Bàn tay giấu trong tay áo nhanh chóng siết lại.

Bình thường a ca đến mười lăm tuổi ta mới được đến lục bộ học làm việc, Khang Hi nói mình và Dận Chân quan hệ thân thiết là có ý gì? Là khen ngợi, hay là cảnh cáo? Bảo mình xem, cũng tức là có ý không cho mình nhúng tay vào Hộ bộ, chẳng lẽ Khang Hi chuẩn bị giao Hộ bộ cho Dận Chân phụ trách, mà bảo mình theo Dận Chân học việc là vì muốn tăng thêm phân lượng cho Dận Chân?!

Gần đây bề cánh của Thái tử và Đại a ca trên triều đình đấu đá ngày càng gay gắt, động thái lần này của Khang Hi là muốn dùng Dận Chân phân tán lực chú ý của hai người?! Ý trong lòng giật mình, mặc dù biết Dận Chân sau này là Ung Chính, nhưng lúc này vẫn không khỏi thay Dận Chân lo lắng.

Hơn nữa Thanh triều xưa nay có lục bộ giao cho hoàng tử quản lý, mà thân phận y như thế, a ca làm chủ lục bộ khẳng định không tới phiên y. Nhưng cho dù a ca có muốn phụ trách lục bộ, ít nhất cũng phải đợi sau khi được phong làm bối lặc, nay Tử a ca không tước không vị, Khang Hi đem hắn đặt vào vị trí người phụ trách ngầm là có ý gì?! Để cho mình hiện tại chỉ có mười bốn tuổi tới Hộ bộ xem là có ý gì?!

Chỉ mong... Thái tử không có ý nghi kỵ Dận Chân.

“Kỳ nghệ lão Tử cũng không tệ.” Khang Hi cười nói. “Người nên hảo hảo học theo Tử ca người một ít, đừng có cả ngày chỉ nghĩ cách đến quý phủ Tử ca người ăn uống miễn phí.”

Nghe được lời này, toàn thân Dận Hữu đã muốn ra mồ hôi lạnh, trên mặt vẫn thật thà như cũ, “Vậy chỗ Thái tử ca ca, Tam ca cũng không thể tới?” Bất luận người có ý tứ gì, ta cũng làm như nghe không rõ.

“Trẫm khi nào thì nói người không thể tới?” Khang Hi mở to mắt, “Trẫm là bảo người cố gắng, người nếu tiến bộ, trẫm ban thưởng người vài món ngon.” Nói xong, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, “Người cái đứa ham ăn này cả ngày chỉ biết nghĩ đến đồ ăn.”

“Hoàng tổ mẫu còn nói nhi thần có thể ăn là có phúc.” Dận Hữu rút cổ, làm ra vẻ chột dạ.

Khang Hi cũng không giận những lời này của Dận Hữu, chỉ khoát tay một cái nói, “Lăn đi lăn đi, ta với Đức ngạch nương người nói vài câu, người lăn đi học cờ cho trẫm, lần sau cùng trẫm chơi cờ lại đòi đánh lại, trẫm bắt người hai ngày không được ăn.”

Dận Hữu thuận thế lăn, lăn theo còn có Dận Chân cùng Tử phúc tấn.

Dận Chân nói với Tứ phúc tấn, “Người về trước đi, ta cùng với Thất đệ còn có việc phải làm.”

“Dạ.” Tứ phúc tấn cúi mình, được người dẫn đi.

Dận Hữu cảm khái nói, “Tứ tẩu bộ dạng thoát nhìn rất hiền lành, Tứ ca, người thật có phúc.”

Dận Chân đưa tay cầm cổ tay Dận Hữu, đem tầm mắt Dận Hữu trên người Thư Nhã kéo lại, “Đi thôi.” Hắn quay đầu liếc nhìn đại môn Vĩnh Hòa cung, hết thấy cảm xúc bao phủ dưới con người đen nhánh.

Dận Hữu thu hồi tầm mắt, đi theo Dận Chân đi, “Đi đâu?”

Dận Chân dừng lại một chút, “Hộ bộ.” Mọi người đều nói, không nên ngông cuồng thăm dò thánh ý, nhưng thân làm hoàng tử, nếu thật sự không phỏng đoán những lời này, chỉ sợ sẽ sớm bị chán ghét rồi vứt bỏ.

Hoàng a mã muốn để mình tăng thêm lợi thế cho Thái tử, thậm chí ngay cả Tiểu Thất cũng bị kéo vào. Hắn nghiêng đầu liếc nhìn thiếu niên đang ngoan ngoãn bước theo bên mình, mở miệng gọi. “Thất đệ.”

“Hả?” Dận Hữu ngừng đầu nhìn hắn.

“Đừng lo lắng.” Hắn vỗ nhẹ lên vai Dận Hữu, sau đó nghiêm mặt thu tay về. “Ta ở đây.”

Dận Hữu giật mình, mới chậm rãi gật đầu, “Ừm.”

Cách đó không xa, trên mặt đất, hoa rơi chẳng phân biệt được người với ta, giữa không trung vẫn như trước có những cánh hoa quần quýt người quần ta ôm làm kinh diễm thế nhân.

32. Chương 32: Bị Thương

Quan viên trong Hộ bộ không ít, mà Dận Hữu vẫn chưa nói chuyện nhiều với họ, sau khi dạo một vòng quanh Hộ bộ liền rời khỏi.

Lúc ra về Dận Hữu đi một mình, Dận Chân phải ở lại xử lý công chuyện. Các quan viên trong Hộ bộ đều tỏ thái độ hết mực tôn kính với một Dận Chân còn chưa được phong tước vị. Nghĩ vậy, Dận Hữu liền mỉm cười, sư phó dạy Dận Chân đều là người tài ba danh tiếng. Nay Khang Hi còn cho học sĩ Cổ Bát Đại làm lão sư của hắn, Cổ Bát Đại cũng là người thông minh, chắc hẳn sau này sẽ là trợ thủ đắc lực cho hắn.

So với Thái tử luôn cư xử cao ngạo với sư phó, Dận Chân dường như vô cùng tôn trọng sư phó của hắn. Về điểm này có vẻ Thái tử đã kém hơn so với Dận Chân, mà Dận Chân lại càng biết nhẫn nại hơn Thái tử.

Khi về cung đã quá giờ ăn trưa, Dận Hữu ăn qua loa một chút liền tới Vô Dật Trai, không ngờ nửa đường lại gặp Thái tử.

“Thỉnh an Thái tử ca ca.” Dận Hữu dừng chân, cúi đầu xuống, không nhìn thẳng vào mắt Thái tử.

“Thất đệ.” Thái tử tự tay nâng Dận Hữu dậy, vẻ mặt tươi cười nói. “Huynh đệ một nhà, hà tất phải khách sáo như thế.” Bàn tay trắng nõn xinh đẹp ôn nhu vỗ vai Dận Hữu.

Dận Hữu cũng cố nặn ra một nụ cười. “Lẽ không thể bỏ, đệ đệ biết Thái tử ca ca thương đệ đệ là được rồi.” Mỗi lần Thái tử đối xử khách sáo với mình, Dận Hữu lại luôn có cảm giác mình như cá nằm trên thớt, không biết lúc nào sẽ bị Thái tử nhìn trúng, vậy lại càng phiền toái.

Thái tử nghe xong lời Dận Hữu, ý cười bên khóe miệng càng thêm ôn hòa, “Ta biết người từ trước đến nay rất tôn trọng lễ nghĩa, nhưng cũng không cần quá mức câu nệ.” Nói xong lại dừng một chút. “Hoàng a mã bảo người theo lão Tứ đến Hộ bộ làm việc, người cũng đừng làm hoàng a mã thất vọng.” Thất đệ này của hắn, tuy rằng không phải quá thông minh, nhưng có lão Tứ trông, chắc sẽ không làm hỏng việc.

Trong lòng Dận Hữu cảm thấy tức cười, không biết là dừng để hoàng a mã thất vọng, hay dừng để hắn thất vọng? Nhưng y vẫn tiếp tục cúi đầu, “Đệ đệ nhất định sẽ cố gắng học tập Tứ ca.”

“Được.” Thái tử gật đầu, lại nói vài lời “tri tâm” giữa huynh đệ với nhau rồi mới hài lòng mang theo một đám thái giám cung nữ phía sau đi mất.

Dận Hữu rũ mắt xuống, bản thân Thái tử rất giỏi giang, hẳn cũng được Khang Hi hết mực sủng ái. Nhưng hẳn đã quên, ba chữ Hoàng a mã kia, chữ “hoàng” ở phía trước, còn “a mã” ở phía sau. Hôm nay hẳn càng phôi phàng, chính điều đó sẽ trở thành lí do khiến hẳn sau này bị phế chức Thái tử.

Đến giáo trảng, am đặt dắt ngựa tới cho Dận Hữu, trình lên cung tiền. Dận Hữu xoay người lên ngựa, chân thúc vào bụng ngựa, con ngựa liền chậm rãi chạy. Đến khi thích ứng với cảm giác trên lưng ngựa, y liền kéo cung bắn tên. Dận Hữu nhớ rõ sau này khi Cát Nhĩ Đan tấn công, y cũng sẽ theo quân xuất chinh, cho nên bây giờ y phải cố gắng luyện tập công phu trên lưng ngựa, nếu không đến lúc ra chiến trường sẽ phải mất mặt mất mạng mà chẳng được lợi lộc gì.

“Đến đấu với ta một lúc.” Dận Hữu chỉ Cáp Cáp Châu Tử đang hầu mình tập võ. “Không được nhường, nếu không ta sẽ trả ngươi về.”

Cáp Cáp Châu Tử ôm quyền, “Dạ, Thất a ca.” Nói xong, xoay người lên ngựa thái giám dắt tới, tiếp nhận ngân thương, “Thất a ca, nô tài đắc tội.”

Dận Hữu tĩnh tâm, “Thỉnh.”

Trên lưng ngựa, không chỉ cần công phu cùng khí lực, còn phải linh hoạt và bình tĩnh, ăn ý với chiến mã mình đang cưỡi. Dận Hữu biết Cáp Cáp Châu Tử không dùng toàn lực, y cũng không để ý, làm nô tài, đương nhiên không dám thắng a ca. Mà y cũng không muốn để lộ toàn bộ thực lực của mình, như vậy càng tốt.

Qua hơn hai mươi hiệp, cổ tay Dận Hữu khéo léo dụng lực, đánh văng ngân thương của Cáp Cáp Châu Tử, đầu thương chỉ thẳng vào cổ họng đối phương, Dận Hữu không khỏi mỉm cười, xem ra chính mình vẫn không đến mức quá vô dụng.

“Thất a ca anh dũng, nô tài không bì kịp.” Cáp Cáp Châu Tử sửng sốt một hồi mới xoay người xuống ngựa, quỳ một chân trên mặt đất nói, “Nô tài học nghệ không tinh, thật là hổ thẹn.”

“Đứng lên đi.” Dận Hữu đem thương đưa cho am đặt, cười nói. “Ngươi rất tốt.” So với mấy kẻ bên người Tam a ca, vừa mới so mấy chiêu liền giả vờ thua, Cáp Cáp Châu Tử tốt hơn nhiều, ít nhất hẳn còn dùng vài phần thực lực.

“Thất đệ hảo thương pháp, chân không tốt mà còn có thể anh dũng như thế, thật sự làm cho vi huynh nhìn lầm rồi.” Đại a ca Dận Nghị không biết đã đến mã trảng từ lúc nào, trên mặt mang theo một nụ cười không tính là hữu hảo. Hẳn liếc nhìn Cáp Cáp Châu Tử đang quỳ gối bên cạnh Dận Hữu. “Cùng mấy tên nô tài này so đo có gì thú vị, không bằng cùng ca ca đấu đôi chiêu.”

“Đại ca xưa nay anh dũng, đệ đệ chỉ có thể đứng nhìn từ xa.” Trong lòng Dận Hữu âm thầm kêu khổ, về mặt mấy vị am đặt thường dạy y nội ngoại công phu cũng thay đổi.

“Thế nào, ca ca muốn dạy ngươi chút công phu trên lưng ngựa, Thất đệ cảm thấy chóng mặt sao?” Phía sau Dận Nghị đã có thái giám dắt một con ngựa cao to đỏ thẫm tới, Dận Nghị đưa tay vỗ về bờm ngựa, “Hay là Thất đệ cảm thấy Đại ca ta không có bản lĩnh dạy ngươi?” Chỉ là tên phế nhân do một tần phi không được sủng sinh ra mà còn dám động tay động chân ngay trước mắt hẳn, đúng là hảo thủ đoạn.

Huynh đệ lãnh giáo lẫn nhau vốn là chuyện bình thường, Đại a ca thiện kỳ xạ, muốn dạy bảo đệ đệ đương nhiên không ai dám dị nghị. Trong lòng Dận Hữu cũng hiểu được, lần này khó tránh khỏi phải chịu khổ một chút, tính tình Đại a ca xưa nay không được tốt lắm, mà hẳn cũng chẳng thêm để Dận Hữu vào mắt, lần này tìm cơ giáo huấn y, không có ai dám nói gì, huống chi y chỉ là một a ca tàn phế trước nay vô duyên với đề vị.

Không ngờ chuyện hoàng a mã để mình tới Hộ bộ học tập, mới chỉ hai canh giờ mà Thái tử và Đại a ca đều biết, sợ là những huynh đệ khác cũng đã biết chuyện. Dận Hữu cười khổ, đành xoay mình xuống ngựa nói, “Đệ đệ thật ngại, đã làm phiền ca ca.” Nếu không vì bận tâm Thành tần trong hậu cung, lần này y chỉ cần dùng chút thủ đoạn nho nhỏ là có thể khiến Đại a ca chịu không nổi. Thật không biết trong đầu Đại a ca này chứa cái gì, khốc trách trong mấy người huynh đệ, người thất bại đầu tiên chính là hẳn. Hành động lần này của Đại a ca không biết có làm Minh Châu đại nhân tức giận đến đắm ngựa dặm chân?

Có điều ngạch nương của Đại a ca là Huệ Phi, nếu Dận Hữu muốn tính kế với Đại a ca, chỉ sợ sẽ gây phiền toái cho vị ngạch nương không được sủng của y. Nhưng nếu Thái tử nắm lấy cơ hội này thì vị Đại ca đầu óc ngu si tứ chi phát triển này của hắn có thể sẽ té bở nhào.

Nghĩ vậy, trong lòng Dận Hữu dâng lên một tia lãnh ý, có phải Khang Hi đang chờ mong chuyện này xảy ra không. Nếu sau này muốn chèn ép Đại a ca, có thể lấy chuyện này ra làm lí do nói Đại a ca “không biết kính trên nhường dưới”.

“Có chuyện gì vậy?” Ngũ a ca đang tập bắn cung cùng Bát a ca nghe thấy động tĩnh cách đó không xa, liền gọi một tiểu thái giám bên cạnh hỏi, “Bên kia sao lại ồn ỉ vậy?”

Thái giám liếc nhìn Bát a ca cũng đang nhìn mình, cúi đầu nói. “Hồi Ngũ a ca, là Đại a ca muốn dạy Thất a ca công phu kỵ xạ.”

Ngũ a ca nhất thời hiểu được, liếc nhìn tiểu thái giám, “Ta đã biết, người lui xuống đi.”

Dận Tự nghe được lời này của tiểu thái giám thì trong lòng sợ hãi, ngẩng đầu nhìn về phía đang tranh cãi ồn ỉ bên kia thì thấy Dận Hữu xoay mình lên ngựa, trong tay tiếp nhận ngân thương am đặt dâng lên.

Hắn không muốn quá thân cận với vị Đại ca này, cũng bởi vì Đại ca tuy rằng anh dũng, nhưng tính tình quá dễ xúc động, người như vậy sẽ không thể ngồi lên để vị. Hiện tại Thất ca bị hoàng a mã đặt vào vị trí đó vốn là có dụng ý khác, nếu lúc này Thất ca muốn chống lại Đại ca chắc chắn sẽ không có nửa phần thắng. Nghĩ vậy, Dận Tự không khỏi nắm chặt cây cung trong tay, với bản lĩnh của Đại ca, muốn khiến Thất ca bị nội thương mà không làm người khác nhận ra thật sự quá dễ dàng.

“Keng!” Bị ngân thương trong tay Dận Nghị đụng phải cho cánh tay tê dại, Dận Hữu cố gắng không để chính mình lấy trứng chọi đá, trong lòng vẫn không ngừng kêu khổ, y đụng phải cái xui gì, chọc tới vị Đại ca dũng mãnh thiện chiến sau này chiến đấu với Cát Nhĩ Đan.

Bạn đang ?

Qua hơn mười chiêu, ngân thương trong tay Dận Hữu bị Dận Nghị đánh bay, y cảm thấy trong ngực đau xót, trời đất quay cuồng, vù một tiếng ngã xuống khỏi lưng ngựa, phía sau lưng đau đớn nóng rát, hồi lâu vẫn không thở nổi.

“Thất đệ chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?” Dận Nghị xuống ngựa đi tới bên người Dận Hữu, “Vi huynh nghe nói người muốn làm tướng quân, nhưng chuyện này...” Hắn liếc nhìn Dận Hữu toàn thân đầy bụi, “Sợ là không được rồi?”

“Thất ca.” Giọng Dận Tự đầy căng thẳng, bắt tri bắt giác tiến lên hai bước, đến khi một trận gió nhẹ thổi qua, hắn mới mạnh mẽ tĩnh lại. Nhìn người đang chột vật nằm trên mặt đất, Dận Tự cứng ngắc dờn tâm mất, hắn không thể nhúng tay, cũng không thể lên tiếng.

Ngũ a ca đứng bên cạnh thấy Dận Tự khê nhích người thì ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng khi thấy Dận Tự đột ngột dừng bước, dưới đáy mắt liền lộ ra nét cười châm biếm. Ngày thường Thất đệ vẫn kín đáo bảo vệ hắn, cuối cùng hóa ra lại che chở một tên đáng khinh.

Huynh đệ trong hậu cung này... hắn xoay người tiếp tục giương cung tên, đánh mắt nhìn một tiểu thái giám đang đứng ở chỗ khuất, coi như hắn nể mặt Thái tử cùng Tứ a ca vậy. Dù sao Đại a ca này nhất định là kẻ thua cuộc, nhìn tính cách như vậy là đã rõ...

“Vụt.” Mũi tên đâm thẳng vào hồng tâm, Ngũ a ca xoa xoa cái trán không hề có mồ hôi, những huynh đệ này của hắn, ai ngồi lên để vị đều không liên quan gì đến hắn, hắn chỉ cần cố gắng sống sót ở cái nơi cung đình tranh đấu này là đủ.

Đại a ca chẳng hề quan tâm đến thái độ của các huynh đệ khác, hơn nữa Thất đệ này từ trước đến nay cũng không được hoàng a mã coi trọng, hắn muốn dạy dỗ một kẻ như vậy chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Thất đệ, chúng ta tiếp tục.” Dận Nghị cười nói, bàn tay khi kéo Dận Hữu lại âm thầm dùng sức.

Khi Thái tử và Dận Chân tới giáo tràng, Dận Hữu lại bị ngã xuống ngựa lần nữa. Sắc mặt Thái tử nhất thời trở nên khó coi, đương nhiên hắn không để ý tới sắc mặt Dận Chân bên cạnh cũng đột ngột thay đổi.

“Thái tử.” Dận Nghị nhìn thấy Thái tử, xoay người xuống ngựa, mỉm cười nói, “Thái tử cùng Tứ đệ cũng muốn dạy bọn đệ đệ kỹ xạ?”

Thái tử liếc nhìn Dận Hữu đang vô cùng chật vật nằm trên mặt đất, nói với thái giám phía sau, “Đều chết cả rồi sao, còn không nâng Thất a ca dậy!” Nói xong mới cười lạnh nói với Dận Nghị, “Đại ca dạy dỗ kiểu này hình như có chút quá tay?”

Dận Hữu nằm trên mặt đất thở dốc, nhìn Dận Chân ngồi xuống bên cạnh y, bàn tay nâng y dậy của Dận Chân hơi run run, y xoa xoa bụi trên mặt mình, nói, “Tứ ca, ta không sao.” Nói xong, Dận Hữu mới cảm thấy cánh tay mình vô cùng đau đớn.

Dận Chân không để cho y đứng dậy, chỉ im lặng lấy khăn lụa ra lau bụi trên mặt cho Dận Hữu, tay kia đỡ lấy lưng y, khi cảm thấy đối phương hơi hơi run rẩy, sắc mặt hần lập tức thay đổi, động tác trên tay cũng nhẹ nhàng hơn.

Thái tử nhìn thấy cảnh này, trong lòng cười lạnh, Đại ca, nếu người nguyện ý tự tìm phiền toái, ta làm đệ đệ, chẳng lẽ lại không giúp đỡ?

“Người đâu, truyền thái y, xem Thất a ca có bị nội thương không!” Thái tử cười lạnh, “Đại ca muốn nghiêm khắc dạy dỗ ta hiểu, nhưng người cũng phải quan tâm đến thân thể các đệ đệ mới được.”

Dận Chân vẫy tay bảo các thái giám đang vây lại lui ra, lấy tay gạt phần tóc tai tán loạn của Dận Hữu ra phía sau rồi nhẹ giọng nói, “Đừng nhúc nhích.” Nhưng ánh mắt hần lại lạnh đến thấu xương.

Dận Hữu lo lắng Dận Chân sẽ gây xích mích với Đại a ca, liền đưa tay nắm lấy tay áo Dận Chân. “Không sao, chỉ bị ngã hai cái thôi.” Nhưng hai cước kia của Đại a ca có thể đã khiến y bị nội thương.

Nhìn nụ cười của người đang dựa vào lòng mình, tay Dận Chân nắm chặt. Hoàng a mã, đây là mục đích của người sao? Vì muốn thay Thái tử chèn ép các thế lực khác, thà rằng đặt một nhĩ tử khác vào vị trí đầu sóng ngọn gió, chẳng lẽ người không tính đến khả năng Đại ca gây phiền toái cho Thất đệ?

Thái tử và Đại ca tranh đấu, Thất đệ sao có thể vô tội đứng ngoài? Ánh mắt Dận Chân bất ngờ thay đổi, cuối cùng hóa thành tĩnh lặng cùng đen như mực. “Mau truyền thái y, Thất a ca ngất đi rồi.” Dận Chân dùng tay phủ lên mắt Dận Hữu, giọng nói chứa đầy lo lắng, “Thất đệ, người làm sao vậy?”

Thất đệ, ta sẽ thay người nhớ kỹ ngày hôm nay, cho dù sau này người có quên, ta cũng sẽ vì người mà nhớ kỹ.

Thái tử nghe nói như thế, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, lập tức giả ý cả giận nói, “Nhanh đi nâng nhuyển giá lại đây.” Sau đó lại chỉ vào một thái giám ở phía sau, “Người mau đi thông báo cho hoàng a mã, nếu Thất đệ có chuyện gì, nhất định sẽ không tha cho các người.”

“Người.” Nhận ra dụng ý của Thái tử, sắc mặt Đại a ca đại biến.

Dận Hữu nghe bốn phía hỗn loạn, bên tai lại truyền đến giọng nói mơ hồ của Dận Chân, “Thất đệ, đừng sợ.”

Bàn tay sau lưng hơi run run làm trong lòng Dận Hữu dao động, cuối cùng hạ quyết tâm, thôi, coi như ta giúp người một lần, mấy năm nay người quan tâm ta như vậy, không biết ta đã nợ người bao nhiêu.

Nếu muốn diễn trò, phải diễn cho đúng lúc, y không muốn để lại dấu vết gì khiến người khác hoài nghi.

Dùng sức một cái, cắn thật mạnh lên đầu lưỡi chính mình, cơn đau xộc lên tận óc, Dận Hữu thật sự hôn mê bất tỉnh.

33. Chương 33: Nhân Họa Đắc Phúc

“Hoàng thượng, nô tài ở giáo tràng báo lại nói Thất a ca té xỉu.” Lý Đức Toàn thoáng đưa mắt liếc nhìn đế vương đang ngồi trước bàn đặt bức họa quyền có hình vạn dặm giang sơn tràn đầy khí thế.

Khang Hi dùng nét vẽ, “Té xỉu, Dận Hữu tiểu tử kia hay ăn hay uống, làm sao có thể té xỉu, chẳng lẽ ngay cả một chút khổ đó cũng không chịu được?”

Lý Đức Toàn thu hồi đường nhìn, lại nói, “Nô tài cũng không biết, nhưng nghe nô tài tới báo nói, là vì Đại a ca dạy Thắt a ca kỵ xạ, Thắt a ca dù sao tuổi cũng còn nhỏ, không chịu được liền hôn mê, vừa vặn Thái tử và Tứ a ca đến, liền đem Thắt a ca trở về gọi thái y.”

Khang Hi mày nhíu lại càng chặt, đành phải buông bút vẽ trong tay. “Đi xem thế nào, lão Đại này cũng thật là, so với Tiểu Thắt lớn tuổi hơn nhiều, sao khi làm việc lại lỗ mãng không biết nặng nhẹ như vậy.”

Lý Đức Toàn cúi đầu không nói gì, chỉ hầu hạ để vương thay y phục.

Lúc Khang Hi đến, các a ca đều đã ở đó, nhìn thấy Khang Hi, trên mặt đều mang vẻ cung kính, còn trong lòng rốt cuộc đang bàn tính chuyện gì thì chỉ chính bọn họ mới biết được.

“Thái y, Thắt a ca thế nào?” Khang Hi thấy Thái y từ trong phòng đi ra liền miễn lễ, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Hồi hoàng thượng, Thắt a ca tuổi hãy còn nhỏ, từ trên ngựa ngã xuống có khả năng bị nội thương, có lẽ phải dưỡng thương một hai tháng.” Thái y giọng đầy cân nhắc. “Những cái khác cũng không đáng lo ngại.”

“Phải dưỡng thương một hai tháng, còn không đáng lo ngại?!” Sắc mặt Khang Hi sa sầm, đưa mắt nhìn sang Ngũ a ca và Bát a ca gần đó. “Hai người các ngươi có mặt lúc đó, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ngũ a ca lớn tuổi hơn, vấn đề này chỉ có thể để hắn trả lời, liền nói, “Hồi hoàng a mã, khi Thắt đệ đến giáo tròng thì nhi thần đang cùng Bát đệ luyện tập cung tiễn, tình huống cụ thể nhi thần không quá rõ ràng, sau lại nghe được từ chỗ Thắt đệ truyền đến âm thanh huyền ảo ầm ỉ, mới biết Thắt đệ té từ trên ngựa xuống, lúc ấy Thái tử và Đại a ca đã có mặt, nhi thần làm huynh trưởng, không chăm sóc tốt cho Thắt đệ, nhi thần có tội.” Nói xong liền trực tiếp quỳ xuống.

Khang Hi khoát tay, “Thôi, Tiểu Thắt cũng đã hơn mười tuổi, làm sao có thể để người lúc nào cũng trông chừng nó, đứng lên đi.” Nói xong, nhìn về phía Thái tử, “Dận Nhưng, người nói xem là chuyện gì xảy ra.”

Ngũ a ca đứng lên, trong lòng liền hiểu rõ, lúc này hoàng a mã lại lên tiếng hỏi Thái tử, tức là đứng về phía Thái tử, lần này Đại a ca mệt rồi đây.

Quả nhiên, sau khi nghe Thái tử kể lại, sắc mặt Khang Hi càng thêm khó coi, “Dận Nghị, những lời Thái tử nói đều là sự thật sao?”

“Hoàng a mã, nhi thần...” Dận Nghị lúc này đã kịp phản ứng, mặc kệ hoàng a mã coi trọng hay không coi trọng Thắt đệ, hắn cũng phải chịu phạt. Dận Nghị mặt xám như tro dập đầu, “Nhi thần biết tội.” Lúc này muốn biện bạch gì cũng vô dụng.

“Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm, Đại a ca ngôn hành thất độ, hiện tạm dừng mọi sự vụ ở Binh bộ, cho người đến dạy dỗ lễ nghĩa.” Khang Hi đứng lên nói, “Toàn bộ đều lui ra đi.”

Đợi sau khi tất cả các hoàng tử lui ra, Khang Hi mới một mình tiến vào trong phòng, sắc mặt cũng thật sự trầm xuống, hắn không ngờ Dận Nghị lại lỗ mãng tới như thế, nghĩ đến Huệ Phi cũng là nữ nhân biến lủi biết tiến, sao lại dạy ra một hài tử dễ bị kích thích như vậy. Vốn cho là Đại a ca sẽ vì hành động lần này của mình mà thu liễm một chút trên triều đình, ai ngờ hắn lại gây phiền toái cho Tiểu Thắt.

Đi đến bên giường, hài tử trên giường đã ngủ thật say, Khang Hi vẫn có thể nhìn thấy vết máu bầm trên trán y, không kiềm chế được liền đưa tay vén một góc chăn, kéo tay áo Dận Hữu thấy trên tay cũng có vài vết bầm xanh tím, trong lòng hắn bùng bùng lửa giận. Lúc này Thái y nói Tiểu Thắt bị nội thương, lão Đại đem Tiểu Thắt trở thành cái gì, kẻ địch trên chiến trường sao?

“Lý Đức Toàn.” Khang Hi đắp chăn cẩn thận cho Dận Hữu, thanh âm trầm tĩnh như nước hồ.

“Có nô tài.” Lý Đức Toàn đang đứng ngoài màn liền đi vào phòng, khi còn cách giường năm bước thì dừng lại.

“Thắt a ca Dận Hữu thông minh hiếu học, hành đoan ngôn hòa, kính huynh hữu đệ, ban thưởng hai đôi Ngọc Như Ý, mười cuộn gấm vóc, mười bộ văn chương. Thái tử và Tứ a ca cũng thưởng như thế.” Đang nói, Khang Hi lại dừng một chút. “Kỳ mẫu Đới Giai thị cung kính nghiêm cẩn, ngôn hành cẩn trọng, đức hạnh vẹn toàn, biết cách dạy con, tấn vị làm Phi, chuyển đến Hàm Phúc cung. Đông Giai thị dịu dàng hiền

thực, tấn Quý phi. Vương Giai thị hiền lương thực đức, kỳ tử Thập Ngũ a ca ban tên Dận Ngụ, tấn vị làm Tần.” (1) Sau đó, Khang Hi lại phong cho một vị thường tại lên làm quý nhân.

Lý Đức Toàn nghe xong đạo ý chỉ của Khang Hi thì âm thầm kinh hãi, nhưng trên mặt lại không dám để lộ nửa phần, chỉ lẳng lặng nghe. Ý chỉ này của hoàng thượng, rõ ràng là muốn nâng cao vị trí cho Dối Giai thị và Vương thị. Hắn liếc nhìn Thất a ca đang mê man trên giường, người trong hậu cung nghĩ hoàng thượng không coi trọng Thất a ca, nhưng trong lòng hắn lại ẩn ẩn cảm thấy, trong lòng vạn tuế gia, Thất a ca chắc hẳn phải có chút phân lượng, nếu không sao vạn tuế gia lại hạ ý chỉ này.

“Đem ý của trẫm báo lên cho Hoàng Thái hậu, nếu Hoàng Thái hậu không dị nghị liền ban ra thánh chỉ, đầu xuân sang năm chuẩn bị lễ tấn phong.” Khang Hi cẩn thận đắp chăn cho Dận Hữu. “Gọi người hảo hảo hầu hạ Thất a ca, nếu Thất a ca xảy ra chuyện gì, cách chức toàn bộ nô tài nơi này đưa tới Tân Giả Khố.”

Hoàng Thái hậu ở chốn thâm cung chưa bao giờ có dị nghị với quyết định của Khang Hi, ý chỉ lần này của Khang Hi tuy làm nàng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ liếc sơ liền đồng ý, rồi nàng tiếp tục ở Phật đường cầu phúc, việc này xem như không đề cập tới.

Nhưng sau khi Dận Hữu tỉnh lại nghe chuyện này thì cả kinh đến suýt nữa rớt cả tròng mắt, y nhớ rõ trong giai đoạn này Khang Hi không hề tấn phong cho nữ nhân nào trong hậu cung, Chương Giai thị vốn chưa lên đến tấn vị Phi mà hiện tại lên chức Quý phi đã đủ khiến y bất ngờ, lại càng không nghĩ ngay cả ngạch nương nhà mình cũng được lên chức theo.

Y thành thành thật thật an phận thủ thường, sao tự nhiên lại xảy ra chuyện này?

Phúc Đa ở bên cạnh hầu hạ thấy chủ tử nhà mình sắc mặt khác thường, tưởng y vẫn còn đau liền nói, “Chủ tử, người cứ nằm đừng nhúc nhích, Thái y ngay tại gian ngoài, để nô tài kêu Thái y nhanh tới bôi thuốc cho người.”

Dận Hữu ngậy ngốc nằm lỳ trên giường, nay trong hậu cung có hai quý phi, năm phi(2), dường như so với chương trình lịch sử trong TV có rất nhiều khác biệt. So với lời nói của cô bạn gái rất có hứng thú với lịch sử Thanh triều thời Khang Hi trước đây của y cũng không giống. Rốt cuộc là y nhớ lầm, hay là lịch sử đã rẽ sang một hướng khác?

Thái tử và Tứ a ca cũng cùng lúc nhận được đạo ý chỉ này, bởi vì khi đó Dận Chân đang ở Dục Khánh cung chỗ Thái tử dùng trà chơi cờ. Sau khi nghe thái giám báo lại, quân cờ trong tay Dận Chân hạ sai chỗ.

Nguồn :

Thái tử thấy thế, cười ban thưởng cho tiểu thái giám rồi cho hạ nhân bốn phía lui xuống, chậm rãi uống trà. “Lần này Thất đệ quả thực là trong họa có phúc.” Hiện tại coi như Dận Hữu đã một nửa là người bên mình, ngạch nương y được tấn vị, có nghĩa là thân phận của Dận Hữu không còn như xưa, như vậy lại càng giúp mình nhiều hơn.

Dận Chân nhìn những quân cờ đen trắng trên bàn cờ, “Nhưng lần này Thất đệ phải chịu khổ, quả thực làm người ta đau lòng.” Ở nơi Thái tử không nhìn thấy, bàn tay Dận Chân cầm một quân cờ khẽ dùng sức nắm chặt.

Thái tử không nghe ra trong lời Dận Chân nói có mấy phần thật giả, vẫn tươi cười nói, “Trước khổ sau ngọt, lần này khổ cực cũng coi như đáng giá.”

Trong lòng Dận Chân có chút bất an, những chuyện trong hậu cung, ai có thể biết trước được. Lần này Thành tần được tấn làm Phi, có lẽ là chuyện tốt, nhưng cũng có thể sẽ có phiền toái. Trong lòng hắn hiểu rõ tính tình Dận Hữu, qua lần này nhất định y sẽ không muốn lún sâu thêm vào, nhưng từ giờ trở đi Thái tử sẽ bắt đầu để ý đến Thất đệ, như vậy thì những ngày bình an của y sẽ không còn.

“Thái tử có điều không biết, Thất đệ y...” Trên mặt Dận Chân lộ ra nụ cười khổ, dường như có điều gì bất đắc dĩ, nhưng rồi lại cảm thấy lời nói của mình có gì đó không ổn, liền lắc lắc đầu.

“Sao vậy?” Thái tử hạ xuống một quân cờ, nâng chén trà nhìn Dận Chân, “Huynh đệ nhà mình, có chuyện gì không thể nói?”

“Tính tình Dân Hữu từ trước đến nay vốn khinh suất.” Dân Chân thở dài, “Ta với Thất đệ giao hảo đã lâu, nhưng vẫn rất lo lắng vì tính y vốn ngay thẳng, nếu sau này làm sai rồi xảy ra chuyện gì không may thì biết làm sao?” Nói xong, hắn hạ một quân đen của mình xuống bên cạnh quân cờ trắng, dù theo sát phía sau nhưng vẫn lưu lại một đường sống.

“Tính tình Thất đệ rất thẳng thắn.” Thái tử hạ một quân cờ trắng, lực đạo có phần nặng hơn, chân mày hơi nhíu lại, xem ra Thất đệ này quả thực không thể trọng dụng, thôi, cứ kéo đến bên mình là được, dù sao vẫn tốt hơn là để nó bên người lão Đại.

Việc này liền cứ như vậy bỏ qua, Dân Chân liếc nhìn Thái tử hơi nhíu mày, chậm rãi yên lòng.

Từ sau chuyện này, thế lực Đại hoàng tử dần dần ngừng công kích, các phe phái trên triều đình nghiêng dần về phía Thái tử.

Mùa xuân năm Khang Hi thứ ba mươi ba, hậu cung có nhiều thay đổi, nhưng chủ tử các cung ngoài mặt vẫn an phận thủ thường, không ai muốn tự mình rước lấy phiền toái, sau đó là Ngũ a ca đại hôn, đến Lễ bộ làm việc, vẫn tiếp tục học tập chỉ còn có Thất a ca và Bát a ca.

Sau khi Đối Giai thị được tấn phong làm Phi, đế vương cũng không sủng ái nhiều hơn, nhưng vị trí của nàng trong đại yến tiểu yến đều thay đổi. Có điều Thành Phi vẫn như trước trầm mặc ít lời, an phận thủ thường, các vị phi tử khác đối với nàng vẫn khách khí như xưa.

Thời gian trôi qua, rất nhanh liền đến Khang Hi năm ba mươi bốn, thân thể Dân Hữu cũng dần dần phát triển cường kiện, thân cao thể cường, diện mạo anh tuấn, cử chỉ hữu độ, ngay cả tật bệnh nhỏ nhỏ kia cũng không ảnh hưởng nhiều đến phong thái của y. Dân Hữu đã bắt đầu ra dáng một thiếu niên nhanh nhẹn, điều kiện tiên quyết là vị Thất a ca này đừng mở miệng nói chuyện.

Trong hậu cung mọi người đều biết, Thất a ca là người nhã nhặn, đối với người trên thì lễ phép, với người dưới thì ôn hòa, từ lâu đã cùng với Tứ a ca học việc ở Hộ bộ, có điều người này tính tình ngay thẳng, cho dù ở trước mặt vạn tuế gia cũng là có gì nói nấy, nói để nghe là tính tình ngay thẳng, nói khó nghe thì là thiếu suy nghĩ.

Một a ca không có tâm kế, tuy vô duyên với đế vị, nhưng vẫn luôn luôn là đối tượng được các tú nữ trong cung và quý tộc Mãn Mông xem trọng. Thân phận Thất a ca không thấp, sau này không phải Quận vương cũng là Thân vương, nữ nhi trong nhà được gả cho y, đó cũng là chuyện tốt.

Vì thế, đến kỳ tuyển tú nữ Khang Hi năm thứ ba mươi bốn, các vị a ca chưa có phúc tấn như Thất a ca, Bát a ca và Cửu a ca(3) đều được nương nương các cung vì thân thích nhà mình nhìn chăm chăm như bánh bao thơm.

Đương nhiên, người nào đó vẫn nhàn nhã luyện tập thư họa không biết gì, nhưng lại có một người khác lo lắng không thôi.

Lời tác giả:

(1) Ở đây khác một chút so với lịch sử. Trong lịch sử, phải đến Khang Hi năm thứ năm mươi bảy thì Đối Giai thị và Vương thị mới được phong làm Thành Phi và Mật tần. Còn Đông Giai thị ở đây là muội muội của Đông Giai thị – dưỡng mẫu của Tứ Tử, trong lịch sử bà được phong làm Quý phi vào Khang Hi năm thứ ba mươi chín, lúc ấy được tấn phong còn có thân ngạch nương của Bát a ca là Lương thị. Về phần ngạch nương của Thập Tam là Chương Giai thị, theo lịch sử là sau khi chết bà mới được phong làm Phi, sau khi Ung Chính kế vị mới truy phong bà làm Hoàng Quý phi.

(2) Theo quy củ của Thanh triều thì chỉ có một Hậu, một Hoàng Quý phi, hai Quý phi, bốn Phi. Nhưng hiện tại không có Hoàng Hậu và Hoàng Quý phi, vị trí Phi vẫn còn thiếu. Chẳng hạn như Khang Hi năm thứ năm mươi bảy, có bảy Phi còn sống, nhưng không có Hoàng Hậu, Hoàng Quý phi, vị trí Quý phi cũng còn thiếu một người, nên ta cho rằng, trong truyện sắc phong năm Phi cũng không sao.

(3) Cửu a ca lúc này đã khoảng mười ba tuổi, ở Thanh triều đã có thể chỉ hôn. Chẳng hạn như trong lịch sử, Tứ Tử thành hôn với Ô Lạt Na Lạp thị khi mới mười ba tuổi. Ta muốn để Tiểu Thất lớn thêm chút nữa để phát triển JQ (gian tình ~) với Tứ Tử, cho nên mới kéo dài thêm hai năm.

34. Chương 34: Tiểu Thất Xui Xẻo

Sau khi Đới Giai thị được tấn vị làm Phi, thân phận của Dận Hữu giữa các vị hoàng tử lên như điều gặp gió, ít nhất thì khi Cửu a ca nhìn thấy y, sẽ không trắng trợn tỏ ra bất kính như trước.

Đôi khi Dận Hữu cảm thấy rất kỳ quái, Cửu a ca vốn là kẻ kiêu ngạo, tại sao lại cùng Bát a ca kết đảng, chẳng lẽ vì Bát a ca thường tươi cười hòa ái dễ gần sao? Y liếc nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt này trong đám huynh đệ chắc cũng không đến nỗi quá khó nhìn chứ?

“Chủ tử, có tin tức truyền đến, nói vạn tuế gia muốn gả nữ nhi của Hòa Thạc ngạch phụ cho Bát a ca, nghe nói chuyện này là do Nghi phi gợi ý.” Phúc Đa dâng trà nóng cho Dận Hữu, trong lòng âm thầm lo lắng cho chủ tử, nhưng thân làm nô tài lại không dám quá phận.

“Nữ nhi của Minh Thượng?” Dận Hữu nhíu mày, uống một ngụm trà, chậm rãi mở miệng. “Việc này không liên quan tới chúng ta. Thay y phục cho gia, gia tới quý phủ Tứ ca.”

“Dạ.” Phúc Đa biết chủ tử nhà mình không quan tâm mấy đến những chuyện này, đành phải âm thầm thở dài trong lòng, sau đó hầu hạ chủ tử thay y phục.

Xuất cung, Dận Hữu cảm thấy toàn thân mình vô cùng thoải mái, hiện tại y không cần đến học đường mỗi ngày, muốn xuất nhập cung cũng tiện hơn nhiều. Thực ra y có hứng thú với làm việc hơn, nhưng mấy năm gần đây Đại a ca lại dần dần ngóc đầu dậy, y vẫn tiếp tục làm theo ý chỉ của Khang Hi, những tâm tư khác vẫn che dấu tốt.

Ngồi trong kiệu, Dận Hữu nhắm mắt nghỉ ngơi, nhớ tới việc gần đây Bát a ca và Đại a ca có qua lại thì không khỏi nhu nhu mi tâm. Từ sau việc Đại a ca thua thiệt vì hạ thủ Dận Hữu hai năm trước, ngoài mặt hẳn không còn gây phiền toái gì cho y. Nay Huệ phi không còn được Khang Hi sủng ái, cộng thêm chuyện Khang Hi muốn chèn ép Đại a ca nên rất ít đến chỗ Huệ phi, ngạch nương y nay đã ngang bằng với Huệ phi, Huệ phi chắc sẽ không tới kiếm chuyện.

Mấy năm gần đây thân thể Chương Giai thị không được tốt, tuy là Quý phi, nhưng rất ít khi nhúng tay vào những việc trong hậu cung, những người quản lý hậu cung đều là Đông Giai Quý phi, Nghi phi, Đức phi và Vinh phi, ngạch nương y ít giao du với bên ngoài, nếu không cần nói thì tuyệt đối không mở miệng, vì thế nên tránh được không ít phiền toái.

Ngạch nương y vốn đã thể hiện rõ lập trường với bọn họ, đương nhiên phiền phức cũng ít đi nhiều.

Trong lòng Dận Hữu đương nhiên là vui sướng, nhưng lại cảm thấy có chút bất an, nếu lịch sử đã rẽ sang hướng khác, vậy tức là trong tương lai có thể sẽ có chuyện không may? Nghĩ vậy, ánh mắt y trầm xuống. Thân thiết với Dận Chân hơn mười năm, Dận Hữu đương nhiên hiểu rõ Dận Chân thích hợp với đế vị như thế nào.

Đại a ca hữu dũng vô mưu, Thái tử tuy rất tài giỏi, lại có khả năng trị quốc, nhưng không đủ hiểu biết với dân sinh, Tam a ca lại càng không đáng nói, Bát a ca tâm kế có thừa, nhưng lại thiếu đi đại khí cần có của kẻ bề trên, hẳn có thể làm quan, nhưng không thể làm một đấng minh quân. Còn Dận Chân, mấy năm nay hẳn làm việc ở Hộ bộ rất tốt, lại được lòng dân, một người như vậy là vô cùng thích hợp với vị trí kia.

Bất giác xoa nhẹ chiếc nhẫn bạch ngọc ở ngón cái mà Dận Chân cho mình, một lúc lâu sau lông mày Dận Hữu mới giãn ra, liền vén rèm kiệu nhìn ra ngoài, một cảnh phồn hoa. Tuy y chỉ là một tặc nhân, nhưng chung quy vẫn là thường nhân bách tính chỉ mong được an cư lạc nghiệp, dù sao kiếp trước y cũng là một người bình thường giản dị, y biết rõ những thường dân địa vị thấp mong muốn điều gì.

Cổ kiệu đột nhiên ngừng lại, Dận Hữu buông rèm, “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Chủ tử, phía trước có xe ngựa cản đường, nô tài đối phương yêu cầu chúng ta tránh ra.” Trong giọng nói của Phúc Đa có chút bất mãn.

Dận Hữu nhíu mày, nếu y không phải là một hoàng tử, có nhường hay không đều không sao, nhưng làm người trong hoàng thất, nhất định phải có tôn quý của người trong hoàng thất. “Đến hỏi đối phương là người nhà nào?”

Qua một lát, giọng nói của Phúc Đa lại vang lên, nhưng thanh âm lần này rõ ràng càng thêm tức giận. “Hồi chủ tử, đối phương nói chúng ta đến... mắt chó cũng không có.”

“Hửm.” Âm điệu Dận Hữu cao lên, làm cho Phúc Đa đứng bên ngoài hơi run rẩy.

“Xem ra lần sau ra ngoài gia phải mang theo nhiều người một chút.” Dận Hữu vén màn kiệu lên, bước ra ngoài, nhìn đối phương phô trương thanh thế, liền tiến lên hai bước, dùng ngữ khí ôn hòa nói. “Không biết quý nhân khí thế đến vậy, tại hạ đắc tội, mong được thứ lỗi.”

“Nếu đã biết tội, còn không cúi ngay cho cô nãi nãi.” Trong xe ngựa truyền ra giọng nữ lạnh lạnh. “Người là kẻ nào, dám chần giá của cô nãi nãi?”

Hay cho Mãn Châu cô nãi nãi, Dận Hữu nghe vậy nhân tiện nói. “Hóa ra là một cô nương, như vậy tại hạ cho cô nương đi trước cũng phải.” Nói xong, y quay người nói với kiệu phu và thị vệ phía sau. “Để cho vị cô nãi nãi này đi trước.”

Lời này vừa nói xong, một chiếc roi ngựa tung ra từ bên trong kiệu, Dận Hữu cả kinh, nghiêng mình tránh thoát, còn chưa kịp đứng vững, ngựa đối phương bị kích động liền giơ móng trước lên, đụng phải người y, xung quanh lập tức rối loạn.

Sắc mặt Dận Hữu trầm xuống, tuy nói không nên làm khó nữ nhi, nhưng đối phương dám quấy nhiễu dân chúng tức là đã quá phận. Y thủ thế, hai gã thị vệ phía sau liền phóng lên khống chế con ngựa bị hoảng sợ, tình hình mới được khống chế.

“Phúc Đa, đưa một ít ngân lượng cho mấy sạp buôn bán bị hao tổn.” Dận Hữu liếc nhìn mấy sạp hàng bị ngựa đạp ngã ngổn ngang, chau mày, cuối cùng vẫn không nói gì thêm, xoay người chuẩn bị lên kiệu.

“Đứng lại, ai cần người xen vào việc của người khác?” Một nữ tử mặc áo màu hồng phấn nhảy từ trên mã xa xuống, nàng chỉ chừng mười lăm tuổi, bộ dạng mắt ngọc mày ngài, nhưng vẻ kiêu căng trên mặt nàng làm bao nhiêu tán thưởng của Dận Hữu biến mất hơn phân nửa.

“Vị cô nương này, không biết còn có chuyện gì?” Dận Hữu cảm giác đầu vai mình hơi đau nhức, xem ra là bị con ngựa kia đá trúng, y vốn tưởng rằng nữ tử thời cổ đại hẳn là nhu tình như nước, nào biết lại có nữ nhân ngang ngược như thế này, quả nhiên là làm cho y mở rộng tầm mắt.

“Quách Lạc La gia ta không cần người khác giúp đỡ bồi thường, lần sau miệng người còn cần rõ, ta lột da người!” Thiếu nữ cho người ném một thỏi bạc đến các sạp, mới liếc xéo Dận Hữu một cái, vênh váo tự đắc lên xe ngựa.

Quách Lạc La gia... Nhất thời Dận Hữu có chút cảm thông với lão Bát, vị này không phải là Bát phúc tấn nổi danh lịch sử đấy chứ? Y xoa bả vai ần ần đau, “Đi thôi, tới quý phủ Tứ ca, bả vai gia đau chết.”

Phúc Đa nghe vậy, vừa giúp Dận Hữu lên kiệu vừa lo lắng hỏi, “Chủ tử, vai của người có sao không?”

“Không sao, tới quý phủ Tứ ca xoa chút rượu thuốc là tốt rồi.” Dận Hữu buông màn kiệu. “Đi mau, đi mau.” Y cũng không muốn gặp thêm bất kỳ nữ nhân điều ngoa nào nữa, vai trái đã bị thương lại càng không muốn vai phải bị thương thêm.

Quách Lạc La thị kiêu ngạo như thế cũng là có tư cách, Dận Hữu không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm mất mặt Minh Thượng, ánh mắt y lại trầm xuống. Nữ tử này tuy ngạo mạn, nhưng cuối cùng vẫn biết phải bồi thường cho người khác. Theo lịch sử, không biết nàng đã làm gì đắc tội Ung Chính, sau khi chết còn bị nghiền xương thành tro.

Khi Dận Chân tới thì chỉ thấy Dận Hữu đang ngồi trên ghế đau đến mức rên hừ hừ, hắn lập tức bước nhanh tới hỏi, “Người làm sao vậy?”

“Tứ ca, người đừng đụng vào.” Dận Hữu xoa vai nói, “Trong phủ người có rượu thuốc không, mau lấy chút cho ta xoa, sao trên đời này lại có nữ nhân như vậy chứ.”

Nghe được hai chữ nữ nhân, ánh mắt Dận Chân tối lại, “Người đùa giỡn nữ tử lương thiện, bị người ta đánh?”

Nghe Dận Chân nói vậy, Dận Hữu mở to mắt, “Tứ ca, người đừng nói giỡn, vai ta đau chết đi được, tự đứng trên đường lớn lại gặp phải nữ nhân như vậy, ta đã đủ xui xẻo.”

Lúc này sắc mặt Dận Chân mới bớt khó coi, “Người đi theo ta.”

Dẫn người vào trong viện của mình, Dận Chân nhìn Dận Hữu tự nhiên như không cởi áo choàng ra, liền lấy rượu thuốc rồi đi tới ngồi xuống bên nhuỷn tháp. “Người đừng động, để ta.”

Dận Hữu cũng vui vẻ vì y không cần tự tay làm, để mặc Dận Chân cởi áo cho mình.

Trên vai trái Dận Hữu có một vết bầm đen lớn, Dận Chân nhìn thấy liền trầm giọng nói, “Bị thương nặng như vậy, kêu Thái y đi.”

“Đừng.” Dận hữu hít sâu một hơi khí lạnh. “Hôm nay ta gặp nữ nhi của Minh Thượng ngạch phụ, nếu làm ầm ĩ lên sợ là sẽ gặp phiền phức. Dù sao đối phương cũng là một cô nương, nếu chuyện này truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến khuê dự của nàng.”

“Quách Lạc La gia?” Dận Chân đổ một ít rượu thuốc ra lòng bàn tay, “Người cố chịu một chút.” Tay hắn liền xoa lên làn da mịn màng trơn nhẵn trên vai Dận Hữu.

Bởi vì nhiều năm tập cưỡi ngựa bắn cung, bàn tay Dận Chân có rất nhiều vết chai, xoa lên vai Dận Hữu khiến y cảm thấy vừa đau vừa ngứa. Dận Hữu bất giác cúi đầu tựa vào vai Dận Chân, “Tứ ca, người cứ mạnh tay một chút, ta không sợ đau.”

Dận Chân đặt chai rượu thuốc lên chiếc bàn trà nhỏ đặt ở bên cạnh, đưa tay giữ lấy thắt lưng Dận Hữu, “Vây ta sẽ mạnh tay.” Tay dùng sức hơn, kẻ vốn đang tựa vào người hắn lại càng dựa vào sát hơn.

Chậm rãi xoa ấn, ngay cả ở những nơi không bị bầm tím và sưng đỏ, đầu ngón tay Dận Chân cũng như vô ý mà xoa nhẹ, xúc cảm dưới lòng bàn tay giống như có một ngọn lửa đang bùng lên thiêu đốt, là cháy trái tim hắn.

“Aaaa...” Dận Hữu thiếu chút nữa đau chảy nước mắt, qua hồi lâu Dận Chân mới buông lỏng tay, y có cảm giác toàn thân mình không có chút sức lực nào, đành dựa vào vai Dận Chân. “Nữ nhân như vậy, ai mà thú về nhất định không yên.”

Dận Chân tự tay giúp Dận Hữu chỉnh y phục, “Vây Thắt đệ thích nữ tử như thế nào?” Đầu ngón tay hơi run run.

Dận Hữu nghĩ nghĩ, “Không biết, hơn nữa thích hay không thích cũng không phải do ta quyết định, mấu chốt là hoàng a ma chỉ ai cho ta.” Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả vào cổ Dận Chân, quấy rầy tâm tư bình tĩnh của đối phương mà ai kia không hề hay biết.

Động tác trên tay dừng lại, Dận Chân cười khổ, “Đúng vậy, sớm muộn gì hoàng a mã cũng chỉ hôn cho người.” Người hắn yêu, rồi sẽ có một ngày không cần hắn che chở, mà sẽ ôm một nữ nhân khác vào lòng, hoàn toàn thuộc về nữ nhân khác.

Ôm lấy thắt lưng người kia, không muốn để y rời đi, Dận Chân để mặc đối phương dựa vào người mình, lại ích kỷ không muốn nhắc nhở y rằng, hành động này không hợp với khuôn phép.

“Tứ ca, ta nghe nói hoàng a mã chuẩn bị chỉ Quách Lạc La thị cho Bát đệ.” Dận Hữu ngáp ngừng một chút rồi lại nói tiếp. “Quách Lạc La gia...”

“Ta biết.” Dận Chân thản nhiên ngắt lời y, “Không ngại.” Huống chi một nữ nhân như vậy, không mang phiền phức đến cho lão Bát thì thôi, mẫu gia thế lực lớn thì làm sao?

Lần này lão Bát muốn gây tiếng vang, nhưng tiếng vang quá lớn cũng có thể ảnh hưởng đến kế hoạch, không để lộ ra chân tướng cuối cùng, ai biết được?

Dận Hữu ngáp một cái, ngồi thẳng người dậy, “Tứ ca, ta vẫn chưa ăn trưa đâu.”

Hơi ấm trong lòng đột nhiên biến mất, Dận Chân cảm thấy có chút tiếc nuối, mở miệng nói, “Ta cũng vậy, cùng ăn đi.”

Gọi người mang đồ ăn lên, hai người cùng nhau dùng bữa trong phòng, ở bên ngoài không có nhiều quy củ như trong cung, bữa cơm này ăn rất thoải mái.

Dùng xong bữa, Dận Hữu và Dận Chân đi vào thư phòng. Sau khi cho người hầu lui ra, Dận Hữu cầm chén trà, tìm mấy quyển sách hay trong thư phòng Dận Chân mà đọc. Mỗi khi y đến quý phủ Tứ a ca, chưa bao giờ gặp qua những phụ tá của Dận Chân, nhưng Dận Hữu cũng vui vẻ chẳng buồn gặp mặt những người đó. Y co ro ngồi trên ghế thái sư, lười biếng lật quyển sách trên tay, trên đó viết, việc chinh chiến xưa nay là dùng mưu kế quyết thành bại.

Hình như trận chiến giữa Đại Thanh và Cát Nhĩ Đan sắp bắt đầu, y hí hí mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Dận Chân, sau đó là màn gay cấn của cử tử tranh đoạt.

35. Chương 35: Thay Đổi

“Người nhìn gì vậy?” Dận Chân cảm nhận được ánh mắt của Dận Hữu, “Ta có gì bất thường sao?”

Dận Hữu lắc đầu, để quyển sách trên tay xuống, “Không có gì.” Chẳng lẽ y lại nói, huynh đệ, chuẩn bị sẵn sàng nhé, chiến tranh sắp nổ ra, người sắp phải ra trận đánh giặc rồi?

Thấy Dận Hữu ngập ngừng muốn nói lại thôi, Dận Chân đứng dậy đi đến bên cạnh y, “Mệt?” Nhẹ nhàng xoa hai bên má trắng mịn của y, “Buổi tối ngủ không ngon?”

Dận Hữu ngáp một cái, “Nếu người không nói, ta con không thấy buồn ngủ.” Đưa tách trà cho Dận Chân, Dận Hữu đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, “Tối hôm qua ngủ hơi trễ.”

Dận Chân thành hôn đã được vài năm, nhưng vẫn chưa có con nối dõi, người bên phía Đại a ca đã có kẻ lấy việc này ra rêu rao, không biết Dận Chân nghĩ thế nào, dù sao Dận Hữu cũng chẳng hề thấy hấn sốt ruột, nhưng trong lịch sử Dận Chân có con đầu lòng vào lúc nào nhỉ?

“Đây, người mắc bệnh lười còn dám đổ trách nhiệm lên đầu ta.” Dận Chân đặt tách trà qua một bên. “Nay người đã bắt đầu làm ở Hộ bộ, không được lười biếng như vậy nữa.” Hiện giờ bè phái của Đại a ca trên triều đình lại ngầm ngầm ngáng đầu, e rằng những người đó sẽ khai đao với Thất đệ. Tuy Thất đệ không hẳn là người bên phe Thái tử, nhưng không thể phủ nhận rằng hoàng a mã muốn đẩy Thất đệ tới bên cạnh Thái tử.

“Có Tứ ca ở đây, có thể có chuyện gì chứ?” Về vấn đề tài chính của Đại Thanh, Dận Hữu không muốn để tâm lại càng không dám quản nhiều, y hí hí mắt nói, “Thật ra ta muốn làm việc ở Công bộ, nghiên cứu phát minh một số thứ, tạo phúc cho Đại Thanh.”

Công bộ ở Đại Thanh không được xem là bộ phận quan trọng, chủ yếu vẫn là Binh bộ và Hộ bộ. Dận Chân nghe những lời này của Dận Hữu, cười nói. “Người thích mấy thứ này?” Lại cảm thấy, Dận Hữu thích những việc như vậy, nếu mình...

Trong lòng Dận Hữu hiểu rõ, trong xã hội phong kiến, chuyện phát minh thứ này thứ kia không được coi là nghề chính và cũng không được hoan nghênh, nhưng y chẳng để ý, chỉ chậm rãi nói, “Ưa thích cá nhân thôi.”

Dận Chân mỉm cười, “Sẽ có cơ hội.” Nói xong, hắn cầm lấy quyển sách trong tay Dận Hữu, “Nếu người muốn ngủ thì vào phòng ta ngủ một chút đi.”

“Tứ ca, người vẫn chưa chuẩn bị khách phòng cho ta sao?” Dận Hữu xoa xoa vai trái bị thương, “Người từng nói sẽ sắp xếp một gian phòng thoải mái cho ta mà?”

“Phòng ta không tốt sao?” Dận Chân đứng dậy cất sách về chỗ cũ, “Hay là người không thích gian phòng đó, hoặc là không thích ngủ cùng ta?”

Qua một lúc lâu Dận Hữu vẫn không nói nên lời, “Ta không có ý như vậy...” Hai đại lão gia chen chúc trên một cái giường, người không sợ sẽ khó chịu sao.

Nhưng lại nói, dù sao cũng là đàn ông thành thực cả rồi, nằm chung một chiếc giường cũng không phải chuyện gì lớn, hai người lại là huynh đệ, đêm hôm thấp nến bàn bạc nói chuyện, cũng coi như ra vẻ một chút.

“Được rồi, muốn ngủ thì đi ngủ, đừng quấy rầy ta làm việc.” Dận Chân ngồi trở lại bên bàn, tiếp tục xử lý công vụ.

“Ai nói ta muốn ngủ.” Dận Hữu đi ra cửa gọi lớn. “Tiểu Lộ Tử, pha tách trà nóng cho gia, bỏ phần chủ tử nhà các người đi.”

“Dạ.” Tiểu Lộ Tử dạ một tiếng không chút do dự, thật sự chỉ rót một chén trà mang vào, cười tủm tỉm bưng đến trước mặt Dận Hữu. “Thất gia, thỉnh dùng trà.” Thái độ nịnh nọt kia, nhưng lại không chút mảy may sợ chủ tử nhà mình tức giận.

Dận Chân liếc nhìn hai người, sắc mặt không có vẻ gì là không vui, đặt bút lông trong tay xuống, “Thế nào, không mệt?”

“Vốn không mệt.” Dận Hữu lấy ra một lọ thuốc hít, đưa cho Tiểu Lộ Tử. “Cái này cho người.”

“Nô tài không dám.” Tiểu Lộ Tử thấy lọ thuốc hít này là hàng thượng đẳng, bèn liếc nhìn chủ tử nhà mình, nào dám nhận.

“Nếu Tiểu Thất cho, người cứ nhận, hiếm khi tên keo kiệt này cho người khác thứ gì, gia thay người hồi chủ, nhận lấy đi.” Dận Chân cười mắng, “Cũng không phải nhận không.”

Tiểu Lộ Tử nghe vậy liền cười cúi người, “Nô tài tạ Thất gia ban thưởng.” Trong lòng hắn càng hiểu rõ, Thất a ca và chủ tử nhà mình quan hệ xác thực không tầm thường. A ca dám trước mặt chủ tử ban thưởng cho mình, có lẽ chỉ có vị Thất gia này. Hắn nhét lọ thuốc hít vào trong tay áo, “Thất gia có muốn dùng chút điểm tâm, để nô tài bưng tới cho người?”

“Được.” Dận Hữu cười vỗ vỗ Tiểu Lộ Tử, “Mang điểm tâm tốt nhất quý phủ các người tới đây, đừng thay chủ tử người tiết kiệm bạc.”

“Nói người keo kiệt, nhưng người thật ra là mặt dày.” Dận Chân nói với Tiểu Lộ Tử, “Tới trù phòng xem có quế hương cao Thất a ca thích hay không, nếu không có thì mang thứ khác tới đây rồi bảo trù phòng mau làm.”

“Dạ.” Tiểu Lộ Tử lui ra ngoài, trước khi đóng cửa, dường như còn nhìn thấy chủ tử nhà mình mỉm cười với Thất a ca. Hắn vô cùng kinh ngạc, chủ tử ngày thường rất ít cười, hôm nay ở chung với Thất a ca đã mỉm cười rất nhiều lần.

Đến trù phòng lấy điểm tâm, trên nửa đường lại gặp phúc tấn. “Nô tài thỉnh an phúc tấn.”

Thư Nhã thấy là thái giám bên người Dận Chân, thái độ liền ôn hòa hơn, “Ra là Tiểu Lộ Tử.” Nàng nhìn những món điểm tâm Tiểu Lộ Tử bưng, “Gia đói bụng?”

“Hồi phúc tấn, là Thất a ca đến đây, hiện giờ chủ tử và Thất gia đang ở thư phòng.” Tiểu Lộ Tử khom người, “Không biết phúc tấn có gì phân phó?”

“Không có việc gì, người đi mau đi.” Thư Nhã cười để Tiểu Lộ Tử rời đi. Nhìn Tiểu Lộ Tử từ từ đi xa, nét cười trên mặt nàng liền nhạt dần đi, trước nay gia đối với nữ nhân trong hậu viện luôn lãnh đạm, đôi khi nàng nghĩ, nếu như gia đối với mình tốt như đối với Thất a ca hay Thập Tam a ca sẽ là cảnh tượng ra sao.

Nghĩ như vậy, rồi lại thở dài, như mình đây là tốt lắm rồi, ít nhất gia ở đây tôn trọng mình, thiếp thất cũng ít, so với Đại phúc tấn, Thái tử phi, Tam phúc tấn, mình cũng nên biết thỏa mãn. Ngạch nương từng nói, biết thỏa mãn là có phúc, dù biết là vậy nhưng thật ra rất khó khăn.

Vốn định ở lại quý phủ Dận Chân một đêm, nhưng sau khi dùng xong điểm tâm lại phải rời đi, nguyên nhân là Khang Hi muốn gặp y. Dận Hữu có chút kinh hãi nghĩ, chẳng lẽ chuyện y gặp phải trên đường hồi này đã đến tai Khang Hi nhanh như vậy?

Nuôi tiếc nhìn lại phủ Tứ a ca, sau khi dùng điểm tâm, Dận Hữu mới tâm không cam tình không nguyện ngồi lên kiệu rời khỏi.

Dận Chân nhìn cổ kiệu chậm rãi đi xa, chỉ đứng yên ở đó, không vào nhà, cũng không động, Tiểu Lộ Tử phía sau hẳn cũng im lặng mà đứng.

Tiểu Lộ Tử ngăn người, “Năm nay vẫn chưa đưa cho Thất a ca.” Ngay cả trà Long Tĩnh cũng nhớ phải đưa cho Thất a ca sao? Tiểu Lộ Tử cảm khái nghĩ, chủ tử nhà mình đối với Thất a ca thật là tốt, ừm, Thất a ca đối với chủ tử nhà mình hình như cũng không tồi.

Vào cung, Dận Hữu còn chưa tới Càn Thanh cũng đã gặp Bát a ca cùng Cửu a ca, Thập a ca và Thập Tứ a ca. Sau khi huynh đệ mấy người hành lễ xong, Dận Hữu nói, “Mấy vị đệ đệ đang đi đâu?”

Dận Tự thấy Dận Hữu như vậy, đoán rằng y vừa mới nhập cung, cười nói: “Bọn đệ đệ tới giáo tràng cưỡi ngựa, Thất ca từ ngoài cung trở về?”

“Trong lúc rảnh rỗi liền xuất cung đi dạo một chút.” Dận Hữu gật gật đầu, “Cưỡi ngựa cũng không tồi.”

“Thất ca không phải tới Hộ bộ sao, sao lại không có việc để làm.” Cửu a ca Dận Đường tựa tiểu phi tiều, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo mấy phần châm biếm. “Hay là nói, Thất ca đang lười biếng?”

Dận Hữu cũng mỉm cười theo, “Hoàng a mã hạ mệnh ta tới Hộ bộ là có dụng ý của người, Cửu đệ giấu cợt Thất ca như vậy, thật sự làm cho Thất ca ta không phản bác được a.”

“Hoàng a mã đương nhiên thánh minh.” Cửu a ca bị phản một quân, sắc mặt có chút khó coi, nhưng không tiếp tục khiêu khích thêm nữa.

“Cửu đệ tuổi nhỏ, nói lời vô tâm, kính xin Thất ca thứ lỗi.” Dận Tự cúi người, cười nói. “Bát đệ thay Cửu đệ nhận tội với Thất ca.”

“Giữa huynh đệ nào có tội lỗi gì, chỉ là chút lời vui đùa.” Dận Hữu cười quét mắt nhìn Dận Tự cùng Dận Đường. “Cửu đệ xưa nay thông tuệ, sau này làm việc chắc chắn sẽ an bài ổn thỏa hơn ca ca.”

Dận Đường nghe những lời này, ngực đánh thịch một cái, lại sinh vài phần tức giận, “Đa tạ Thất ca nói tốt.” Lão Thất này, thực sự nghĩ không ai dám động đến y sao?

Dận Hữu vẫn mỉm cười không đổi, “Huynh đệ một nhà không cần tạ ơn tới tạ ơn lui, hoàng a mã triệu kiến ta, các vị đệ đệ thứ lỗi ta không tiếp được.” Nói xong, ôm quyền nói: “Về sau có thời gian huynh đệ chúng ta hảo hảo tụ họp.”

Đợi Dận Hữu đi xa rồi, Dận Đường mới cảm hận thấp giọng nói, “Không phải là ngạch nương được tấn vị thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, chân thì què, còn tưởng là mình lớn lắm.”

“Cửu ca, không phải người trêu chọc y trước sao?” Thập a ca ngậy người hỏi, “Sao người lại tức giận?” Thật ra hẳn cảm thấy, Thất ca kia tuy nói chân có tật, nhưng thái độ làm người không tệ. Hẳn nhớ khi còn bé, có lần bị ngã vào đồng tuyết, được Thất ca nâng dậy, tay Thất ca ấm áp vô cùng, dễ chịu cực.

“Người thì biết cái gì?!” Dận Đường lỗ mãng liếc nhìn Thập a ca. “Còn muốn đi hay không?”

“Vốn là vậy mà.” Thập a ca trước nay luôn ngay thẳng, “Ai đi theo người, gia ta về.”

“Biến đi.” Cửu a ca nhìn bóng lưng hơi mập mạp của Thập a ca, “Thất ca cái gì, chỉ là một phế nhân, không có tích sự gì hết!”

“Cửu đệ!” Dận Tự giận tái mặt, “Ăn nói cho cẩn thận!” Cửu đệ không thích Thất ca là chuyện từ rất sớm rồi, từ lúc Thành Phi còn là Tần, hẳn vốn đã rất vô lễ với Thất ca. Nay ngoài mặt thì có lễ, nhưng trong miệng lại nửa phần không buông tha, cũng khó trách Thất ca lạnh lời với hẳn. Cho dù tính tình Thất ca rất tốt, nhưng không hề nhu nhược, Cửu đệ cứ trêu chọc y như vậy, cuối cùng sẽ tự rước phiền toái vào mình.

Người thiện về nhần, một khi có kẻ vượt qua giới hạn của y, e là sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

Vào Càn Thanh cung, Dận Hữu ngoan ngoãn thỉnh an, “Nhi thần thỉnh an hoàng a mã.”

“Miễn.” Khang Hi uống trà, nhìn thiếu niên đứng trước long án, “Trẫm từng nghe nói Tiểu Thất muốn làm đại tướng quân?”

Dận Hữu không biết Khang Hi nói vậy là ý gì, chỉ nói, “Đúng vậy, hoàng a mã.”

“Vậy nếu bây giờ trăm bảo người theo quân đi biên quan, người nguyện ý chứ?” Khang Hi chậm rãi nói.

Trong lòng Dận Hữu âm thầm cả kinh, nhưng vẫn quỳ xuống. “Nhi thần là binh sĩ Đại Thanh, đương nhiên nguyện ý bảo vệ quốc gia, vì Đại Thanh mà chiến đấu.”

“Tốt lắm.” Khang Hi đặt chén trà xuống. “Ba ngày sau, người theo Phí Dương Cổ và quân lính tới biên cảnh Cát Nhĩ Đan, có ý kiến gì không?”

Dận Hữu dập đầu nói, “Nhi thần tuân mệnh.”

Vì sao Khang Hi làm như vậy, Dận Hữu không rõ, từ đáy lòng kinh hãi như có sóng triều quay cuồng trào dâng. Bởi lẽ Phí Dương Cổ chiến đấu với Cát Nhĩ Đan rõ ràng là vào năm Khang Hi thứ ba mươi lăm, nay lại xảy ra trước thời gian một năm. Hơn nữa cho dù y ra trận chiến đấu với Cát Nhĩ Đan, cũng chỉ có thể đi trước khi Khang Hi thân chinh ra trận, sao tự nhiên y lại một mình cùng Phí Dương Cổ tới đó?

Rốt cuộc lịch sử đã rẽ sang lối nào rồi? Để vương mưu tính, quả nhiên dù là một chút y cũng không thể thấu suốt.

Nhìn không thấu đoán không ra, thôi quên đi, cho dù lịch sử cong vẹo ra làm sao, ít nhất khi chinh chiến với Cát Nhĩ Đan vẫn có Phí Dương Cổ, cứ coi như nó xảy ra trước thời hạn vậy.

Nhưng thật ra y muốn xem xem, lịch sử có thể thay đổi ra sao.

Chú thích:

1. Lục bộ dưới thời nhà Thanh:

Lục bộ là thuật ngữ chỉ sáu cơ quan hành chính cao cấp trong tổ chức triều đình quân chủ Á Đông. Đứng đầu mỗi bộ là Thượng thư.

Lục bộ gồm các bộ: Lại, Hộ, Lễ, Binh, Hình, Công.

Lại bộ () – Quản lý nhân sự hành chính cho mọi chức vụ dân sự – gồm cả đánh giá, bổ dụng, và thải hồi. Bộ này cũng chịu trách nhiệm lập ‘danh sách danh dự’.

Hộ bộ () – Dịch nghĩa theo từ Trung Quốc, “hộ” có nghĩa là ‘gia đình’. Hầu như trong toàn bộ thời cai trị của nhà Thanh, nguồn thu chính của chính phủ có từ thuế do các chủ đất đóng và các khoản phụ khác từ độc quyền nhà nước như các vật dụng gia đình thiết yếu là muối và trà. Vì thế, với ưu thế áp đảo của trồng trọt ở thời nhà Thanh, ‘gia đình’ là gốc cơ bản của nguồn tài chính quốc gia. Bộ này chịu trách nhiệm thu thuế và quản lý tài chính cho chính phủ.

Lễ bộ () – Bộ này chịu trách nhiệm mọi vấn đề liên quan tới nghi thức lễ tân tại triều đình, gồm cả không chỉ những lễ thờ cúng tổ tiên định kỳ và nhiều vị thánh thần khác của Hoàng đế – với tư cách “Thiên tử” (– con trời), để đảm bảo sự hoạt động trơn tru của đế chế – mà còn chịu trách nhiệm cả vấn đề tiếp đãi các sứ đoàn từ các nước tới nộp cống. Quan niệm Trung Quốc về lễ (), theo Khổng Tử dạy, được coi là một phần của giáo dục.

Binh bộ () – Không giống thời nhà Minh trước đó, Binh bộ vốn kiểm soát toàn bộ các lĩnh vực quân sự, Binh bộ nhà Thanh có quyền lực rất hạn chế. Đầu tiên các Kỳ binh (quân chủ lực) nằm dưới quyền quản lý trực tiếp của Hoàng đế và các hoàng tử người Mãn Châu và Mông Cổ, khiến cho bộ này chỉ có quyền lực đối với các lộ quân địa phương. Hơn nữa, các chức năng của bộ hầu như chỉ đơn thuần là hành chính – các chiến dịch và các đợt diễn tập quân sự được chỉ huy và giám sát bởi Hoàng đế, đầu tiên thông qua hội đồng quản lý người Mãn Châu và sau này là Quân Cơ Xứ ().

Hình bộ () – Hình bộ xử lý mọi vấn đề pháp luật, gồm cả giám sát các tòa án và nhà tù. Bộ luật hình sự nhà Thanh khá yếu kém so với các hệ thống luật pháp hiện đại hiện nay, bởi vì nó không có sự phân biệt giữa các nhánh hành pháp và lập pháp trong chính phủ. Hệ thống pháp luật có thể mâu thuẫn, và khá nhiều khi tỏ ra độc đoán, bởi vì Hoàng đế cai trị bằng nghị định và là người đưa ra phán quyết cuối cùng đối với mọi vấn đề luật pháp.

Công bộ () – Công bộ xử lý mọi dự án xây cất của triều đình gồm các cung điện, đền đài và sửa chữa các đường thủy cũng như các kênh tiêu lũ. Họ cũng chịu trách nhiệm đúc tiền. Theo như diễn biến trong truyện thì Công bộ ở đây còn chịu trách nhiệm cả với các vấn đề liên quan đến nông nghiệp như mùa màng, tưới tiêu, thủy lợi, v.v.

2. Các phi tần của Khang Hi (tính đến thời điểm hiện tại trong Thiên Hữu):

Hình như trong

- Thân phụ Khang Hi: hoàng đế Thuận Trị
- Thân mẫu Khang Hi: Hiếu Khang Chương Hoàng hậu dưới thời Thuận Trị, đến thời Khang Hi bà trở thành Từ Hòa Hoàng thái hậu (Đông Giai thị).
- Thời Khang Hi (tính đến thời điểm đang nói đến trong Thiên Hữu và chỉ tính đến các a ca được nói đến trong truyện, không tính cách cách):
 - + Huệ Phi: bà là thân mẫu của Đại a ca Dân Nghị.
 - + Hiếu Thành Nhân Hoàng hậu (Hách Xá Lí thị) – đã mất: bà có một a ca là Thái tử Dân Nhưng. ?
 - + Vinh Phi: thân mẫu Tam a ca Dân Chỉ
 - + Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu (Đông Giai thị) – đã mất: bà không có con, mẹ nuôi của Tứ a ca Dân Chân.
 - + Hiếu Cung Nhân Hoàng hậu (Ô Nhã thị) – hiện tại là Đức Phi: mẹ ruột của Tứ a ca Dân Chân, Lục a ca Dân Tộ (đã chết) và Thập Tứ a ca Dân Trinh (sau khi Ung Chính lên ngôi thì đổi thành Dân Đề).
 - + Nghi Phi: thân mẫu của Ngũ a ca Dân Kỳ và Cửu a ca Dân Đường
 - + Thành Phi (Đới Giai thị) – trước là Thành tần: mẹ ruột của Thất a ca Dân Hữu.
 - + Lương thị: thân mẫu của Bát a ca Dân Tự
 - + Chương Quý phi: thân mẫu của Thập tam a ca Dân Tường.
 - + Mật tần: thân mẫu Thập ngũ a ca Dân Ngu.

Thứ tự các phi tần là dựa theo thứ tự của các a ca nhé.

36. Chương 36: Dân Chân Bất An

Ngày hôm sau, Càn Thanh cung hạ ba đạo thánh chỉ, đạo thứ nhất, ba ngày sau Thất a ca Dân Hữu theo đoàn quân đến đóng ở biên quan; đạo thứ hai, ban nữ nhi của Phó Đô Thống Pháp Khách làm phúc tấn của Thất a ca, đợi Thất a ca quay về kinh thì thành thân. Đạo thứ ba, ban Quách Lạc La thị làm phúc tấn của Bát a ca, cuối năm sẽ thành thân.

Ba đạo thánh chỉ này làm hậu cung vốn đang yên tĩnh nhất thời xôn xao, phúc tấn của Thất a ca chỉ là nữ nhi của Phó Đô Thống, còn phúc tấn của Bát a ca lại là cách cách Quách Lạc La gia, thân phận chênh lệch không nhỏ tí nào. Hơn nữa Thất a ca tuổi còn nhỏ, lại không có thành tích gì mà đem ném vào trong quân doanh, còn không cho ý chức vụ nào, đây rõ ràng không phải là cho Thất a ca chịu tội sao?

Bát a ca sau khi nhận thánh chỉ liền tiến bước Lý Đức Toàn, hắn ngồi một mình sờ trên ghế, Quách Lạc La thị là phúc tấn mà hắn mong muốn, hắn biết đây chính là trợ lực lớn nhất của hắn sau này, nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn có chút trống vắng, không biết có phải mong muốn của mình đã được thực hiện mà cảm thấy trống rỗng không, hay còn do một nguyên nhân nào khác.

“Chúc mừng chủ tử.” Hà Đức Nhi luôn theo hầu kế bên tiến lên nịnh hót.

Dân Tự đem thánh chỉ nắm ở lòng bàn tay, nhìn khói xanh lượn lờ dâng lên từ lư hương, “Chỗ Thất a ca, thánh chỉ đã đến chưa?”

Hà Đức Nhi sững sờ, nói, “Xin chủ tử tha tội, nô tài không biết.”

Đúng lúc này, một tiểu thái giám vội vàng đi vào nội thất, quỳ trước mặt Dận Tự nói, “Nô tài thỉnh an chủ tử.”

Hà Đức Nhi thấy Tiểu Toàn Tử mà chủ tử tín nhiệm đến, liền cúi đầu, chờ Tiểu Toàn Tử bẩm báo tin tức, chính là hấn không hiểu vì sao chủ tử nhà mình lại chú ý đến Thất a ca như vậy.

“Chỉ hôn của Thất a ca đến chưa?” Dận Tự nhìn Tiểu Toàn Tử, cũng không nhìn hấn, khuôn mặt ngày thường ôn hòa, nay nửa phần ý cười cũng không có.

Tiểu Toàn Tử dập đầu nói, “Hồi chủ tử, vạn tuế gia chỉ định nữ nhi của Phó Đô Thống Pháp Khách làm phúc tấn của Thất a ca, hơn nữa. . .”

“Hơn nữa cái gì?” Dận Tự thấy sắc mặt Tiểu Toàn Tử có chút kinh hoàng, trong lòng ẩn ẩn có chút bất an, “Nói!”

“Vạn tuế gia hạ chỉ, để Thất a ca theo đoàn quân đến biên quan, nói tính tình Thất a ca lười nhác, gia nhập quân đội hảo hảo thao luyện một phen.” Tiểu Toàn Tử nói xong, vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Để một a ca chưa thành thân đến biên quan, hơn nữa hiện nay Cát Nhĩ Đan lại rục rịch, Thất ca đi chuyến này, nếu gặp phải hai quân giao chiến, thì sẽ ra sao? Chẳng lẽ là hoàng a mã muốn phái một a ca ca tới biên quan để cổ vũ tinh thần toàn quân?!

Đại ca đang bị hoàng a mã chèn ép, tự nhiên sẽ không để cho hấn đi biên quan kiến công lập nghiệp, Thái tử thì có thân phận tôn quý, hoàng a mã cũng không nỡ để hấn chịu khổ, mà Vinh phi, ngách nương của Tam ca đang được hoàng a mã sủng ái sẽ không để con mình đi, Tứ ca là trưởng quân hộ bộ, không thể đi, còn Ngũ Ca thì không có tiếng tăm gì, các a ca còn lại không phải vì tuổi còn nhỏ thì cũng vì thân phận không đủ. Ngách nương của Thất ca là người tương hoàng kỳ, ở hậu cung làm quý phi, cho nên thân phận Thất a ca rất phù hợp. Hơn nữa cho dù Thất a ca ở trong quân đội lập chiến công thì sao, điều kiện bản thân y như vậy còn muốn ban thưởng gì nữa, nếu như chẳng may hy sinh. . . hoàng a mã chính trực tráng niên cũng chỉ tổn thất một hoàng tử chân thọt mà thôi.

Đây mới là nguyên nhân chính hoàng a mã tấn phong Dối Giai thị làm Phi sao?

“Các người đều lui xuống hết đi. ” Dận Tự thấp giọng nói, “Không có mệnh lệnh gia, ai cũng không được vào.”

“Dạ,” trán của Hà Đức Nhi và Tiểu Toàn Tử toát ra mồ hôi lạnh, chủ tử đã lên tiếng, phận làm nô tài cũng không dám đứng ở trong phòng nữa, liền rời đi, cảm giác áp lực bên trong phòng lúc này thật đáng sợ.

Hai người đi đến một góc xa, mới dám dùng tay áo lau mồ hôi giữa trán, Tiểu Toàn Tử nhìn chung quanh, thấy không có người mới hạ giọng nói, “Thất a ca ca đến quân doanh, không phải sẽ có thể lập công trạng sao?”

Hà Đức Nhi nghe xong, cười lạnh, “Vạn tuế gia chính trực tráng niên, không cần nói đến vị a ca này không thể lập công được, cho dù lập công, thì tính sao?”

“Không phải là do được vạn tuế gia coi trọng?” Tiểu Toàn Tử vẫn nghĩ mãi không thông.

Hà Đức Nhi vỗ vỗ vạt áo sạch sẽ của mình như là nó bị bụi đất bám bẩn, chậm rì rì mở miệng, “Nếu thật sự coi trọng, sao lại để y chưa thành thân mà tòng quân?” Nói xong, cũng không đợi Tiểu Toàn Tử hiểu được, liền xoay người đi ra ngoài viện.

Vị Thất a ca này có còn mạng mà quay trở về hay không còn là điều khó nói, nói chỉ tới việc lập chiến công? Cho dù lập công, có thể chết ở trong quân hay không, ai có thể lường trước được?

Dận Chân còn đang trên đường mang theo lá trà tới nơi của Dận Hữu, cũng đã biết nội dung ba đạo ý chỉ, hấn gắt gao nắm chặt hộp đựng lá trà miêu hoa tử sa, hít thật sâu, áp chế tất cả cảm xúc trong lòng, rồi mới bước nhanh tới chỗ Dận Hữu.

Hấn không muốn Dận Hữu thành thân, nhưng nếu phải trả cái giá như vậy để kéo dài thời gian nữ nhân kia đến bên người Dận Hữu, thà rằng để cho Dận Hữu cưới những nữ nhân kia. Ít nhất y còn ở trong tầm mắt của mình, ít nhất y không có khả năng sẽ không thể quay trở về.

Đến nơi ở Dận Hữu, trong viện thực im lặng, chỉ có hai thái giám đang quét tước trong viện, sắc mặt thoát nhìn không có lấy nửa phần vui mừng. Làm sao vui nổi, tuy nói chủ tử được tứ hôn là việc đáng vui mừng, nhưng lại phải tới biên quan, chuyển đi này, ai biết sẽ xảy ra biến cố gì?

Đến chủ phòng, các thái giám đều đứng ở ngoài cửa, trong đó có cả Phúc Đa vẫn hay theo hầu bên cạnh Dận Hữu. Nhìn thấy hần, Phúc Đa tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, “Thỉnh an Tứ gia.”

“Thất a ca ở trong phòng sao?” Dận Chân liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, sắc mặt bình tĩnh không có chút cảm xúc nào.

“Chủ tử ở trong phòng ,” Phúc Đa giống như vô ý nói, “Đã ở trong đó hơn một canh giờ rồi, cũng sắp đến buổi trưa, không biết chủ tử muốn dùng món nào nữa.”

Ánh mắt Dận Chân tối lại, nói với Tiểu Lộ Tử ở phía sau, “Các người toàn bộ đều ở ngoài, gia đi hỏi một chút.”

Đẩy cửa ra, Dận Chân dừng một chút, rồi mới nhấc chân vào phòng, quay người đóng cửa lại, chỉ cảm thấy huân hương có chút gay mũi, Dận Hữu đang ngồi lẳng lặng ở trên ghế, nhìn thấy hần tiến vào, hơi ngẩng đầu, “Tứ ca.” Trên mặt lại nở nụ cười.

Dận Chân trong lòng không chịu nổi, bước đến bên người Dận Hữu, mới phát hiện tách trà đặt bên tay y đã sớm nguội lạnh, hần đem hộp trà bỏ lên trên bàn, “Năm nay mới được tặng trà long tinh.” Sau đó, im lặng ngồi xuống bên cạnh.

“Đa tạ Tứ ca hàng năm đều quan tâm đến ta,” Dận Hữu cười cười, cầm hộp trà lên, mở nắp ra ngửi ngửi, “Tươi mát thanh nhã, quả thật là thứ tốt.”

Dận Chân muốn đưa tay chạm vào đôi môi đang tươi cười của y, nhưng chỉ có thể đem tay giấu ở trong tay áo, cười khổ nói, “Người thích là tốt rồi.”

“Ừ, ” Dận Hữu vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng đem hộp trà để xuống chỗ cũ.

Dận Chân thấy y như vậy, vẫn là nhìn không được, đưa tay đem Dận Hữu nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, “Đừng sợ, Phí Dương Cổ là a mã của Tứ tẩu người, hần sẽ nghe theo chủ ý của người.”

Dận Hữu ngửi mùi đàn hương tự nhiên trên người Dận Chân, khóe miệng mang theo ý cười, “Tứ ca, Phí Dương Cổ đại nhân dù sao cũng là đại thần, người không cần vì ta mà làm việc gây bất lợi cho mình. Vô luận lúc nào, hoàng tử quá thân cận với ngoại thần, đều sẽ có phiền toái xảy ra.”

“Chỉ nói với hần mấy câu mà thôi, người không cần lo lắng nhiều, ” Dận Chân nhẹ nhàng vỗ lưng Dận Hữu, “Ta sẽ không để cho người xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ không.”

Trong lòng Dận Hữu vô cùng ảm áp, cuộc đời này của y vốn là nhặt được, lại không muốn người khác thiệt tình đối đãi với mình vì muốn tránh phiền toái, y ngẩng đầu nhìn Dận Chân, trong mắt không có nửa phần e sợ toan tính cùng lùi bước, “Tứ ca, ta là Ái Tân Giác La Dận Hữu, là Thất a ca Đại Thanh triều.”

Trong lòng Dận Chân nhói lên, lại không thể thốt ra lời nào.

Dận Hữu cười khê một tiếng, “Ta cứ tưởng mình đã biết trước mọi chuyện, nhưng không ngờ lại có biến cố. Ta cũng đã từng lo lắng, cũng như muốn lùi bước, nhưng bây giờ nghĩ lại, chuyện cũng không có gì to tát, ta ở trên chiến trường cũng đủ khả năng để tự bảo vệ mình, chỉ là không yên lòng ngạch nường đã sinh ra ta.”

“Người chỉ bận tâm. . .” có mình Thành phi thôi sao? Dận Chân nắm chặt bàn tay lạnh lẽo, miễn cưỡng nuốt lời muốn nói xuống, “Không có gì.”

“Ngày hôm qua, lúc hoàng a mã nói cho ta biết việc này, ta còn không suy nghĩ cẩn thận. Nay suy nghĩ suốt một đêm, có một số việc ta mới dần dần thông suốt, vô luận tâm tư hoàng a mã ra sao, quá trình vẫn không có gì thay đổi.” Dận Hữu thấy Dận Chân tái nhợt, biết hần lo lắng cho mình, thuận miệng nói, “Tứ ca, người không cần lo lắng cho ta.” Trong lịch sử, Thất a ca không chết trận, nay y trở thành Thất a ca, nếu vận khí không tốt, thì chết thôi. Vận khí nếu hảo, lúc trở về sẽ là người trợ giúp người ngồi lên thứ mà người muốn.

Đối với một người mà hấn lo lắng cho mình còn hơn bản thân hấn, y có thể nào không thật tình hồi báo. Dận Hữu đột nhiên cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai Dận Chân, “Tứ ca, nếu ta không thể quay về, ngày sau xin người quan tâm đến ngạch nương ta thay ta.”

“Nếu người không trở về, ta chiếu cố ngạch nương người có ích lợi gì,” Dận Chân giận tái mặt, ánh mắt lạnh như băng, “Người phải trở về cho ta, có nghe không, nhất định phải trở về!” Tay hấn gắt gao bóp chặt cổ tay Dận Hữu, “Người là hoàng tử Đại Thanh, không ai dám để người rơi vào tình huống nguy hiểm, người có lập được công trạng hay không không thành vấn đề, chỉ cần người bình an trở về, có biết không?!”

Cổ tay bị siết đến đau, trong lòng Dận Hữu cũng có chút lo lắng, Tứ ca như vậy, bao lâu mới có thể nhìn thấy được? Y cong khóe miệng, “Được, ta nhất định sẽ quay trở về.”

Dận Chân chậm rãi buông tay ra, “Ta tin những lời này của người.” Mặc cho tay đang phát run, cho dù hấn không thể để y vĩnh viễn ở bên cạnh để mình che chở, hấn vẫn áp chế xuống tất cả bất an trong lòng, “Ta tin người.” Chỉ là câu tin tưởng này, không biết là thật sự tin tưởng đối phương, hay chỉ là muốn thuyết phục bản thân?

Thấy bộ dạng Dận Chân lúc này, ngược lại trong lòng Dận Hữu không hề lo lắng, y không tin mình có thể xui xẻo tới nỗi biết trước diễn biến trong lịch sử mà vẫn không thể sống tốt được.

Không phải chỉ là ra chiến trường thôi sao? Hảo nam nhi chân chính phải bảo vệ quốc gia.

Đời trước sống trong thời đại hòa bình, không có cơ hội lập kế hoạch lớn cho mình, nay đến nơi này, còn có gì cổ kị?

“Tứ ca, đợi ta trở về, người nhất định phải mời ta hảo hảo uống rượu,” y nghiêng đầu nhìn Dận Chân mỉm cười, khuôn mặt vốn mang nét nhu hòa, nay lại có thêm vài phần chói mắt cùng kiên nghị.

Dận Chân nhìn gương mặt mỉm cười của y, tất cả sợ hãi bất an trong lòng, dần biến mất như chưa hề tồn tại.

Hấn chậm rãi mở miệng, “Ta chờ người.” Ngón tay chậm rãi nắm chặt bàn tay nào đó.

37. Chương 37: Thất A Ca Hào Khí Ngất Trời

“Lý Đức Toàn, giờ nào rồi?” Khang Hi buông tách chương xuống, nhìn ra ngoài cửa.

“Hồi hoàng thượng, đã gần giờ Mùi.” Lý Đức Toàn bưng một tách trà nóng, cũng liếc nhìn ra phía ngoài cửa.

“Giờ Mùi rồi sao?” Khang Hi nhìn hơi trà bốc lên, “Đại quân đi biên quan hấn là đã khởi hành?”

Lý Đức Toàn nói, “Chắc cũng đã khởi hành, Thái tử điện hạ đi đưa tiễn cũng sắp hồi cung.”

Khang Hi nâng tách trà, mở nắp nhưng không uống, một lúc lâu sau, hấn buông tách xuống, khẽ thở dài, “Hài tử kia, có oán trẫm không?”

Lý Đức Toàn trong lòng hiểu người vạn tuế gia muốn nói tới là ai, cũng biết vấn đề này ai cũng không trả lời được, vạn tuế gia cũng không cần người trả lời, hấn chôn đầu thấp hơn, toàn ngự thư phòng im lặng không một tiếng động.

Khang Hi cũng không đoán được đáp án, hấn xoa xoa hai bên trán đang ửng ửng đau, chậm rãi tựa lưng vào ghế. Hấn vẫn cố ý xem nhẹ hài tử kia, làm một a mã, hấn không đành lòng nhìn thấy con của mình tàn tật, làm một đế vương, hấn không muốn thừa nhận bản thân có một nhi tử chân thật, điều này khiến hấn nghĩ mình làm không tốt, nên trời trừng phạt hấn, cho nên trừ bỏ trên cung yến, hấn rất ít nhìn đến hài tử kia, thậm chí ngay cả ngạch nương nó cũng rất ít sủng hạnh.

Nhưng hài tử này phẩm hạnh chuẩn mực, trong hậu cung sống sót rất tốt, tuy rằng ngay thẳng, nhưng chưa bao giờ phạm sai lầm. Hấn vốn có thể cho đứa bé này một cuộc sống vô tư, không bao giờ gặp phải nguy hiểm gì. Khi đã được một trăm tuổi, hấn có thể để cho hài tử này làm một Quận Vương an nhàn hoặc là một Bối Lặc, nhưng chưa từng nghĩ đến nó lại muốn làm một vị đại tướng quân.

“Thôi,” thở dài một tiếng, hất buông tay xuống, trên mặt không thấy nửa điểm mệt mỏi, vẫn như cũ là một đế vương cơ trí, “Truyền Thành phi thị phụng.”

“Dạ,” Lý Đức Toàn khom người lui ra ngoài, đến cửa khê ngẩng đầu, chỉ thấy đế vương cao cao tại thượng thẳng lưng ngồi ở trên ghế rồng, thần sắc lạnh lẽo.

Dưới ánh chiều tà, Dận Chân đứng ở trên đường Tử Cấm thành như bị lửa nhuộm đỏ, chậm rãi nhắm mắt lại, hồi tưởng lại chuyện vài năm trước, khi đó Thất đệ vẫn còn là một tiểu hài tử ngây thơ nắm tay mình.

“Quay về thôi,” hất mở mắt ra, âm thanh có chút khàn khàn, gió chiều thổi bay vạt áo, ngẩng đầu nhìn bầu trời phía tây, “Ngày thật dài.”

Tiểu Lộ Tử khó hiểu nhìn đám mây như bị lửa thiêu đốt, đi theo phía sau chủ tử, nhắm mắt theo đuôi ra Tử Cấm thành.

Ở một góc, Dận Tự đậm mặt nhìn bóng Dận Chân rời đi, ánh trời chiều nhuộm đỏ y bào sáng màu của hắn.

Lần này Phí Dương Cổ mang theo một vạn binh lực, phần lớn là Mãn Mông Bát Kỳ tử đệ, mà mấy Mãn Mông tử đệ này phần lớn đều là ở trong quân doanh đánh đá phần đầu, cho nên những binh lính này đối Thất a ca ngay cả lông còn chưa dài này cùng đồng hành cũng không có nhiều ý hoan nghênh.

Dận Hữu cũng không ngạc nhiên, y tự nhiên hiểu được thái độ của những người này, cũng may kiếp trước y cũng là kẻ từng chịu khổ, cùng ăn cùng ở chung như vậy cũng không phải chuyện quá khó khăn. Dọc theo đường đi, y cũng không ra vẻ mình là a ca, y làm việc không chút do dự, không nhiều lời, dần dần làm thái độ của binh lính đối với vị a ca không có thực quyền như y trở nên bình thường, không có bài xích.

Vốn có chút lo lắng Thất a ca không thể dung nhập với quân đội, khi Phí Dương Cổ nhìn thấy tình huống này, cũng yên tâm thả lỏng. Mãi cho đến khi đóng quân ở biên quan, vị Thất a ca mà hắn từng nghĩ không thể trọng dụng lại cùng binh lính tiếp xúc thập phần hòa hợp.

Tuy nói Dận Hữu đi theo Phí Dương Cổ học tập, nhưng ai cũng không dám thật sự cho vị a ca này làm binh lính, cho nên an bài cho y một cái doanh trưởng độc lập, thậm chí còn phái hai gã tiểu binh ở bên cạnh chiếu cố y. Dận Hữu không có cự tuyệt, với thân phận a ca của y, đây là chuyện tất nhiên, nhưng mỗi sáng rời giường y đều không sai người hầu hạ, cũng không cần người gọi mình dậy, tự giác cùng những binh lính khác cùng thao luyện.

Trong lòng y hiểu được, ở trong quân đội, thực lực có đôi khi so với cái gọi là thân phận có quyền hơn, nếu y muốn ở đây, trước hết phải để cho những binh lính này thừa nhận mình.

Ở giáo trường, đại bộ phận binh lính cũng không nhận ra Dận Hữu, hai bên có đôi khi đấu với nhau, đối phương cũng không lưu tình chút nào. Thậm chí có người lấy chuyện chân thọt của y ra đùa giỡn, Dận Hữu cũng không để ý, đi theo họ ra sông, lăn bùn, mấy ngày sau, dần dần làm quen được vài binh lính, một ít binh lính bắt đầu gọi y là “Thất tiểu tử” hoặc “tiểu tử chân thọt”.

Ngày hôm đó, Phí Dương Cổ đi vào quân trường của Dận Hữu, không tìm được thân ảnh của y, hỏi binh lính thủ trưởng, “Thất a ca đâu?”

“Hồi tướng quân, đã nhiều ngày trời nay, vừa vừa sáng là Thất a ca rời trường, hạ lệnh không cần người đi theo, cho nên thuộc hạ cũng không rõ lắm.” làm tiểu binh nào dám cãi mệnh lệnh a ca, nếu a ca mở miệng bảo không được theo, bọn hắn tự nhiên ngoan ngoãn đợi.

Phí Dương Cổ cau mày, vốn tưởng rằng đã phải bớt lo cho vị a ca này, thật không ngờ đến đây chưa được mấy ngày lại dở chứng. Mặc kệ bất mãn trong lòng, hắn cũng không tiện phát tác, chỉ có thể lệnh tiểu binh thủ vững cương vị, xoay người rời đi.

Đi cùng Phí Dương Cổ, Mã Tư Khách thấy biểu tình hắn, liền cười nói, “Na Lạp tướng quân có nghe nói bên cạnh Thất a ca có một tiểu binh thiện xạ kị?”

Phí Dương Cổ ngăn người, “Tiểu binh? Ở bên cạnh Thất a ca?” Tại sao hắn lại không có ấn tượng gì?

Mã Tư Khách cười không đáp, mang Phí Dương Cổ đi vào một giáo trường, nơi này là chỗ binh lính ngày thường tự do thao luyện, bọn họ vẫn chưa tới gần, đã nghe đến tiếng trầm trồ khen ngợi không ngớt.

“Thất tiểu tử, hạ hấn đi.”

“A Nhĩ Hán, ngươi được không đó, không phải cứ như vậy bị tiểu tử chân thọt kia đánh gục đi!”

Nghe được chữ “Thất tiểu tử”, khóe miệng Phí Dương Cổ co quắp, đến khi nghe được chữ “tiểu tử chân thọt”, gương mặt vốn nghiêm túc của hắn đã muốn biến sắc, nhưng Mã Tư Khách ở bên cạnh hắn cười cười, chỉ vào nơi đám binh lính đang vây quanh nói, “Tướng quân, không bằng chúng ta tới gần xem thử?”

Dận Hữu cũng không biết hai vị danh tướng Thanh triều đang bước tới, lúc này mặt y đã trúng một quyền của đối thủ, đau đến nỗi khuôn mặt vặn vẹo. Y xoa xoa nơi bị đánh, dưới chân dùng sức một chút, đối thủ liền bị y làm cho trượt té trên mặt đất, y xoay người áp chế, đắc ý nhìn A Nhĩ Hán bị chính mình ép tới không thể động đậy, “Thế nào, ta thắng, đánh cuộc lần này ngươi đã thua, ngươi phải chạy quanh giáo tràng mười vòng!”

Bốn phía binh lính đều ồn ào, “Chạy mau, chạy mau!”

“Chạy thì chạy,” A Nhĩ Hán thở hổn hển quỳ rạp trên mặt đất, “Vậy ngươi cũng phải buông lão tử ra trước mới được.”

Dận Hữu xoay người, nằm ngửa ra trên mặt đất, nhìn bầu trời xanh bao la, cười đến vô cùng đắc ý, phía sau có mấy binh lính bước lên kéo y, không phải đỡ mà là tha đi, đây là hào khí cùng thô lỗ của đàn ông trong quân đội.

“Phi,” A Nhĩ Hán phun mấy hạt cát trong miệng ra, đưa tay vỗ vai Dận Hữu, cười đến vẻ mặt hàm hậu: “Nhìn không ra tiểu tử nhà ngươi cả thọt mà lợi hại như vậy, khó trách có thể bảo hộ bên người Thất a ca, ta không còn gì để nói, A Nhĩ Hán ta thật bội phục!” Nói xong, liền xoay người bắt đầu chạy.

Phí Dương Cổ nghe những lời binh lính này nói, trái một cái chân thọt, phải một cái tiểu tử, sắc mặt vô cùng khó chịu, nhưng khi hắn nhìn vị Thất a ca chân thọt này vẻ mặt đầy đất cát mà còn cười sáng lạn như vậy, yên lặng xoay người, vội ho một tiếng: “Mã Tư Khách đại nhân, chúng ta vẫn nên quay về doanh trường đi.”

“Tướng quân!” Có binh lính phát hiện hai người đến, lập tức quy củ đứng vững, kè vai sát cánh, những người còn đang chải rửa, đánh nhau đều rất nhanh đứng vững đội hình, tốc độ nhanh đến nỗi làm cho Dận Hữu không kịp phản ứng.

Dận Hữu nhìn đội hình chỉnh tề bên cạnh, lại nhìn thấy bốn phía trống rỗng, vỗ vỗ bụi đất trên người, hướng Phí Dương Cổ cùng Mã Tư Khách cúi chào, “Na Lạp tướng quân, Mã Tư Khách tướng quân.”

Theo lý, Dận Hữu không cần hành lễ với hai vị tướng quân, nhưng đây là quân doanh, y lại là người đi theo hai vị tướng quân này ra ngoài học hỏi thêm kiến thức, cho nên lễ này hai người cũng có thể nhận.

Phí Dương Cổ cùng Mã Tư Khách cũng không phải kẻ lỗ mãng, thấy vậy hồi lễ, Mã Tư Khách nói: “Thân thủ của Thất a ca rất tốt.” Trong lòng lại xem trọng Dận Hữu hai phần, người tôn kính người khác, thường thường sẽ được người khác tôn kính lại.

“Lạch cạch!” Vài binh lính vừa rồi kêu Dận Hữu là tiểu tử chân thọt liền làm rớt đao trong tay xuống đất, trong lòng lạnh hơn phân nửa, mắng một a ca là tên thọt, đây chính là tội bất kính đối với hoàng thất.

“Mã Tư Khách tướng quân khen sai rồi, ” Dận Hữu nhìn quân đội chỉnh tề phía sau, ” Từng huynh đệ ở đây đều lợi hại hơn nhiều so với Dận Hữu, Dận Hữu chỉ có được thân thủ linh hoạt mà thôi, nếu thật sự đang ở chiến trường, sợ là rất kém so với bất cứ người nào ở đây.” Trong cảm nhận của y, những người này đều là người quên mình phục vụ cho Thanh triều, ăn uống rất bình thường, ra chiến trường lại là người xông lên phía trước, một a ca như y, tránh phía sau để cho bọn họ bảo vệ, vô luận chỗ nào cũng đều kém hơn bọn họ.

Tựa như kiếp trước, những người con em tham gia bộ đội, đã dùng thân thể mình đi ngăn lũ, dùng mạng mình đi cứu người khác trong gió, trong lửa, bọn họ có thể không phải là người có văn hóa, nhưng quả thật là người đáng giá cho y tôn kính.

Dận Hữu hướng chư vị tướng sĩ ôm quyền nói: “Nhiều ngày qua Dận Hữu không nói cho các vị huynh đệ thân phận của mình, kính xin các vị huynh đệ thứ lỗi. Ở đây đều là binh sĩ bảo vệ Đại Thanh, ở trong này không có a ca, không có tiểu binh, chỉ có chúng ta là hảo huynh đệ cùng nhau thủ hộ biên quan Đại Thanh.

Chính là Dận Hữu tuổi nhỏ, kính xin các vị huynh đệ khi thao luyện thủ hạ không cần lưu tình, cũng thỉnh các vị huynh đệ tha thứ Dận Hữu tội giấu diếm này.”

Lời này làm cho binh lính nguyên bản lo lắng mình phải chịu tội bất kính bớt lo lắng hơn phân nữa, trong lòng cũng có không ít hảo cảm đối với vị a ca này.

Phí Dương Cổ đứng ở một bên nhìn thấy vậy, trong lòng ẩn ẩn có chút hiểu được vì sao Thánh Thượng lại phái vị a ca này đến biên quan, cũng hiểu được vì sao Tứ a ca rất thân thiết với vị a ca này. Vị Thất a ca không có tiếng tăm này ở sâu trong nội tâm thích những binh lính, cũng đem mình bỏ vào một vị trí hậu bối.

Mấy ngày kế tiếp, bọn lính cùng Dận Hữu ở chung có chút câu nệ, nhưng dần về sau, những người này tuy vẫn như cũ kêu Dận Hữu một tiếng Thất a ca, nhưng trên giáo tràng đối luyện lại không lưu tình chút nào, cho dù bị đánh cho mặt mũi bầm dập, sau khi kết thúc y cũng đều hào sảng cười.

Dận Hữu dần dần thích ứng với cuộc sống trong quân doanh, mặc dù cuộc sống so với trong hoàng cung khổ hơn rất nhiều, y đã có loại cảm giác hào khí ngất trời, đại khái chính là cảm giác quân đội mang đến đi.

Mà gần nhất Phí Dương Cổ tướng quân cũng không có đối hành vi “Không làm việc đàng hoàng” của Thất a ca tỏ vẻ bất mãn, vì thế Dận Hữu ở trong quân đội sống rất tốt đẹp và hài hòa.

Trong Càn Thanh cung, Khang Hi mở ra một chiết tử đến từ biên quan, trên mặt dần dần lộ ra mỉm cười, “Hảo, tốt lắm.” Phí Dương Cổ trên chiết tử báo cáo hành động gần đây của Thất a ca, điều này làm cho Khang Hi thập phần vừa lòng

Ngồi ở bên dưới, Dận Chân liếc nhìn sắc mặt vui mừng của Khang Hi, cũng không dám mở miệng hỏi.

“Lão Tứ a, xem ra Dận Hữu cũng không chịu thua kém, ” Khang Hi đem chiết tử đưa cho Lý Đức Toàn, ý bảo hắn giao cho Dận Chân, “Trẫm biết ngươi cùng Tiểu Thất huynh đệ tình thâm, xem nó gần nhất làm gì kiếm ăn.” Ngoài miệng tuy nói là kiếm ăn, nhưng nụ cười trên mặt cùng ý tán thưởng trong mắt, nửa điểm cũng không hề che giấu.

Dận Chân hai tay tiếp nhận chiết tử, tuy trong lòng sốt ruột, nhưng cũng không dám nhìn kỹ, chỉ nhìn lướt qua, thấy bên trên nói Thất a ca cùng binh lính đoạt cơm trong nồi, Thất a ca cùng binh lính ở giáo tràng luyện tập, đánh cuộc thua phải ôm tảng đá chạy mấy chục vòng, còn có một ít hành vi khác làm cho người ta buồn cười lại đau lòng, sơ sơ nhìn xong, Dận Chân đem chiết tử trả lại cho Lý Đức Toàn, mặt hướng Khang Hi nói: “Thất đệ cùng binh lính đồng cam cộng khổ, nhi thần không bằng ấu đệ, thật có then.”

“Ngươi không đi quân doanh, then cái gì mà then,” tâm tình Khang Hi rất tốt, uống một ngụm trà rồi nói, “Được rồi, được rồi, ngươi lui ra đi, trẫm nghe nói Tiểu Thất cũng sai người mang thư cho ngươi, mau chạy trở về xem đi.” Nguồn :

“Nhi thần cáo lui, ” Dận Chân nghe xong lời này, ra Càn Thanh cung liền tăng nhanh cước bộ hồi phủ.

Khang Hi từ dưới chiết tử rút ra một phong thư bình thường, buông chén trà trong tay, rút ra thư, cười nói: “Nhập ngũ hai tháng, chữ lão Thất cũng cứng cáp hơn mấy phần, không tệ.”

Lý Đức Toàn thừa dịp này ngẩng đầu, thay cho Khang Hi một tách trà nóng, xem xét nụ cười trên mặt Khang Hi, trong lòng liền hiểu được, biểu hiện của vị Thất a ca này trong quân đội hẳn là rất được lòng vạn tuế gia.

38. Chương 38: Huynh Đệ Tương Phùng

[Tứ ca:

Kính thư.]

Dận Chân nhìn dòng chữ quen thuộc này, khóe miệng lộ ra nụ cười, tiếp tục nhìn xuống, bên trong đều là lời nhải, cần nhải của y về chút việc nhỏ trong quân doanh, nhưng hẳn dường như thấy được bộ dáng bình thường của Dận Hữu ở trong quân doanh.

Dận Chân cười rất thoải mái, nghĩ thế nào cũng không ngờ tiểu hài tử bên cạnh mình vốn tròn tròn như thịt viên lại cùng binh lính đánh cuộc thắng được nửa bát dưa muối ướp, thứ ấy hẳn dù chưa từng ăn qua, nhưng đã từng thấy, đen thùi, ăn không ngon lắm.

Trang giấy cầm trong tay so với loại mình hay dùng rất kém, thậm chí vết mực còn nhuộm qua mặt sau, làm cho bức thư thoát nhìn có chút không sạch sẽ, nhưng Dận Chân cảm thấy tâm tình mình vô cùng tốt, nghĩ đến bộ dạng Dận Hữu nằm bò trong quân trưởng viết thư, ý cười trên mặt hẳn cũng nhịn không nổi nữa.

Đem thư cất vào phong bì, Dận Chân nhìn về phía Tiểu Lộ Tử đang đứng ở trong góc, “Dem giấy bút lại đây.”

Viết thư hồi âm, Dận Chân quyết định sai người làm chút thịt khô mang đến cho Dận Hữu, tránh cho y ngay cả chút dưa muối cũng hiếm lạ, thật sự rất mất hình tượng, khó trách hoàng a mã cười mắng y là đi kiếm ăn.

Mùa thu năm Khang Hi thứ ba mươi tư, Cát Nhĩ Đan dẫn ba vạn kỵ binh tiến vào phía đông, mượn binh Sa hoàng, tuyên bố xâm lược, Phí Dương Cổ và Mã Tư Khách vội dẫn binh trấn thủ trên sông Khắc Lỗ Luân, Dận Hữu cũng đi theo, lúc ấy tại biên quan vẫn yên không đến hai vạn binh lính, trong chốc lát toàn quân cao thấp bày trận địa sẵn sàng đón tiếp quân địch.

Quân tình được truyền đến thiên thánh, chiến tranh đã có từ sáu năm trước, Cát Nhĩ Đan sau khi đại bại không ngờ lại góc đầu dậy, Khang Hi hiển nhiên rất tức giận, lập tức cùng các a ca và thần tử thương lượng đối sách.

Tình huống trước mắt là phải chiến, nhưng thấy Thanh binh chưa quen thuộc địa hình, Khang Hi quyết định dùng chiến lược một nông phu một con ngựa, tập hợp mười vạn người chuẩn bị thân chinh, nhân số vượt qua cả Cát Nhĩ Đan, các hoàng tử đã trưởng thành, trừ Thái tử lưu lại xử lý chính vụ, toàn bộ đều tùy quân đi trước.

Tháng giêng năm Khang Hi thứ ba mươi lăm, Đại a ca lĩnh Chính Hoàng kỳ, Tam a ca lĩnh Tương Hồng kỳ, Tứ a ca lĩnh Chính Hồng kỳ, Ngũ a ca lĩnh Tương Lam kỳ, Bát a ca lĩnh Chính Lam kỳ, chia ra ba đường tiến tới sông Khắc Lỗ luân.

Phí Dương Cổ nhận được ý chỉ cho hẳn và Thất a ca hội hợp cùng quân tây lộ, lập tức không dám khinh thường dẫn theo mấy ngàn người chạy tới Trữ Hạ. Mã Tư Khách dẫn binh tới trung lộ tập hợp.

Dận Hữu ngồi trên lưng ngựa, nhìn binh lính phía sau lộ vẻ mệt mỏi, trong lòng ảm ảm có chút lo lắng, y biết cuộc chiến lần này sẽ đạt được thắng lợi rất lớn, nhưng cái giá phải trả cũng không hề nhỏ.

“Báo, mười dặm phía trước xuất hiện gần năm vạn binh lực quân ta.”

“Tốt lắm,” sắc trời nay đã tối, thủ hạ mình hiện giờ chỉ có hơn ba ngàn binh mã, dọc theo đường đi cứ lo sợ gặp phải binh mã Cát Nhĩ Đan, đều chưa từng nghỉ ngơi tốt, đã gặp được quân tây lộ, có thể thở ra một hơi, ít nhất tối nay tất cả mọi người đều có thể nghỉ ngơi cho tốt, Phí Dương Cổ giờ tay, “Hạ lệnh toàn quân dồn hết tốc độ tiến về phía trước.”

Chính Hồng kỳ và Chính Lam kỳ phân đến tây lộ quân, ban đêm đám người Dận Chân vừa đóng doanh trướng xong, chợt nghe thấy binh lính báo lại, nói là Phủ Viễn tướng quân và Thất a ca đến, hẳn nghe vậy nhanh chóng bước ra màn trướng, vừa vặn gặp Dận Tự cũng bước ra ngoài, hai người khách sáo cười cười, ăn ý tiến lên nghênh đón Phủ Viễn tướng quân.

Dận Chân xa xa liền nhìn thấy thân ảnh y và Phí Dương Cổ đồng thời xuất hiện, khôi giáp màu bạc mặc trên người y ở trong đêm tỏa ra ánh sáng bạc, y hình như đã cao lớn hơn, nhưng hình như vẫn gầy như trước. Vốn đang bất an, trong một khắc nhìn thấy người, mới tính là chân chính yên lòng.

“Tứ a ca, Bát a ca.” Phí Dương Cổ xuống ngựa, binh lính phía sau tự giác chạy tới an bài màn trướng.

Dận Chân và Dận Tự nhìn sắc mặt đoàn người mỗi một, liền biết bọn họ chạy thẳng đến đây, Dận Chân tiến lên đỡ lấy Phí Dương Cổ cùng Dận Tự đi vào màn trướng, “Na Lạp tướng quân, trời không còn sớm, ta và người cũng không cần khách sáo, nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai còn khởi hành.”

“Làm phiền Tứ a ca và Bát a ca rồi,” Phí Dương Cổ liếc nhìn Dận Hữu đi theo phía sau, “Thất a ca, ta đi nghỉ ngơi trước vậy.”

Dận Hữu ôm quyền, “Na Lạp tướng quân, mời ngài đi trước.” Nhìn Phí Dương Cổ vào quân trưởng, Dận Hữu mới tháo mũ giáp, lau đi cát bụi trên mặt, “Tứ ca, đừng nói gì hết, trước tiên an bài chậu nước cho ta rửa mặt đi, cả tháng nay ta vẫn trông coi, chỉ sợ Cát Nhĩ Đan đánh bất ngờ, mùi hôi trên người cũng đủ làm chết muỗi rồi.”

Dận Tự nghe vậy, cười nói, “Thất ca có thể làm muỗi chết hay không ta không biết, nửa năm không thấy, thất ca hình như đen hơn.”

“Mỗi ngày lăn lộn trong bùn, có thể không đen sao?” Dận Hữu cảm thấy mũ giáp mình đều có mùi chua, nửa người tựa trên thân Dận Chân, “Tứ ca, ta vừa mệt vừa khát, mang ta vào trường người đi.”

Từ một khắc nhìn thấy Dận Chân, Dận Hữu toàn thân liền buông lỏng, thần kinh vốn căng thẳng cũng buông lỏng, liền cảm thấy toàn thân mình đều đau nhức, hận không thể nằm xuống ngủ ngay.

“Nước ấm ta đã chuẩn bị xong,” Dận Chân tìm một tiểu binh nói, “Gọi người múc hai thùng nước, một thùng mang đến chỗ Na Lạp tướng quân, một thùng đến trường người.”

Ghé sát vào, xác thực ngửi được vị chua trên người Dận Hữu, ngày xưa ở trong cung, Dận Hữu chưa từng chịu khổ như thế, Dận Chân đỡ người đang nửa tựa trên thân mình, nói với Dận Tự một bên: “Bát đệ, ta đưa Thất đệ vào trường trước, người cứ thông thả.”

Dận Tự cúi chào, “Tứ ca, Thất ca đi thông thả.” Đưa mắt nhìn huynh đệ hai người bỏ đi, Dận Tự khê rừ mắt, nay quân chủ lực tây lộ là Phí Dương Cổ, Tứ ca và Thất ca từ trước đến nay thân thiết, ngược lại mình ở nơi này muốn tìm cái tốt cũng không được, tình hình như vậy có phải chính là hoàng a mã muốn? Trong mắt lộ ra một tia trào phúng, nhìn hai binh lính mang một thùng nước lớn đi về phía bên này, hắn cười cười, xoay người trở về trường của mình.

Nhìn thấy hơi nước trong suốt, Dận Hữu rốt cuộc cũng có chút sức sống, y vừa cởi khôi giáp trên người ra, vừa nói: “Tứ ca, cuối cùng cũng tụ họp thành công với người, bằng không ta còn phải khổ sở thêm mấy ngày nữa.”

Thân hình vốn trắng nõn hiện tại biến thành màu lúa mạch, nửa người trên đã lộ ra, nửa người dưới cũng chỉ thừa lại cái khổ ngắn, cũng không để ý dùng một cái thùng lớn đựng nước tắm, lấy khăn vải một bên thấm ướt rồi lau người, lau đi mồ hôi trên người, y thoải mái thở ra tiếng.

Dận Chân vốn ngồi ở trên giường gỗ thô sơ nghe được tiếng thở dài của Dận Hữu, tầm mắt vốn đang nhìn về phía đỉnh trường rồi chợt cũng dời tới hướng Dận Hữu, da thịt màu lúa mạch hơi nhạt, còn có khổ ngắn bị nước thấm ướt dán lên trên cặp mông, cái mông tròn xinh đẹp, còn có tóc đen xỏa rối tung ở sau lưng. . . Bạn đang ?

Dận Hữu mạnh mẽ quay đầu, đối diện tầm mắt của Dận Chân, Dận Chân trong lòng hoảng hốt, cảm giác bí mật bất kham nằm sâu trong nội tâm mình đã bị phát hiện.

“Tứ ca, người không sao chứ?” Dận Hữu hỏi.

Dận Chân lắc đầu.

“Vậy đâm lưng cho ta đi, tay ta mỏi quá.”

Dận Chân: . . .

Cái gọi là tâm lý ỷ lại chính là đây, một mình cô độc, có khổ cũng phải chịu, nay nhìn thấy người xưa nay luôn chiều cổ mình, con lười trong xương liền chui ra.

Dận Hữu ngồi ở trên ghế, híp nửa mắt ngủ gà ngủ gật, mà Tứ a ca Đại Thanh chịu một nhọc ngồi xổm thay y kì lưng, còn cẩn thận chú ý lực đạo, chỉ sợ người nào đó tùy thời bởi vì ngủ gà ngủ gật có thể té ngã.

Tay cẩn thận lướt qua lưng, Dận Chân lại cẩn thận thay Dận Hữu gội đầu, “Duỗi tay phải.”

Cánh tay phải duỗi ra, cái khăn ẩm áp phủ lên.

“Tay trái.”

“Chân.”

“Chân ta tự mình làm,” cơn buồn ngủ của Dận Hữu vơi đi hơn phân nửa, thật sự xấu hổ nếu để Ung Chính hoàng đế tương lai vì mình chà đui, lương tâm của y sẽ bị mèo cào mắt: “Tứ ca, người giúp ta tìm cái khổ sạch sẽ là được, còn lại ta rất nhanh sẽ xong.”

“Được rồi, người sớm tắm xong, hiện tại trời lạnh, đừng để bị cảm, ” Dận Chân cũng không kiên trì, để tránh đối phương trong lòng sinh nghi, hần tiếc nhìn Dận Hữu trần trụi, lưng, cánh tay, phần eo cùng với. . . bên dưới.

Quên đi, nước ấm nấu ếch, cái gì đến rồi sẽ đến, tránh dọa người chạy.

Đứng dậy lục tìm y khổ trong bao y phục của mình, Dận Chân cầm lấy bộ chưa từng mặc qua, do dự một chút, lại thả trở về, thay lại một cái khổ chưa mặc và một bộ y phục từng mặc qua, quay đầu nhìn về phía người nào đó đang chà bập đui mình, “Y phục ta mặc rồi nhưng khổ thì chưa, có được không?”

“Được, không sao,” Dận Hữu nhớ tới y phục của mình nhìn không ra màu gốc, quần áo Tứ ca có cũ một chút, so ra vẫn tốt hơn của mình nhiều, nhưng có lẽ hơi lớn.

Tiếp nhận trung y và khổ, chỉ trong nháy mắt khi Dận Chân xoay người, Dận Hữu lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mặc quần, lại chậm rì rì thay y phục, sờ sờ màu sắc trắng thuần kia, cảm khái nói, “Đã lâu không mặc quần áo trắng như vậy.”

Dận Chân nghe mà xót lòng, đem y kéo đến giường gỗ ngồi xuống, lấy khăn lông khô thay y lau tóc, “Năm nay, người phải chịu khổ rồi.”

Dận Hữu cũng không để ý, tự mình gục lên trên đầu gối Dận Chân, tìm cái tư thế thoải mái cho hần giúp mình lau khô tóc, “Không sao, chẳng bao lâu nữa, người cũng sẽ giống ta, sớm thích ứng cũng tốt.”

Dận Chân nghe vậy liền cười, cẩn thận giúp y lau tóc, “Vậy, về sau Thất đệ phải giúp ta thích ứng với cuộc sống trong quân doanh.”

“Không thành vấn đề,” Dận Hữu ngáp một cái, nhưng vẫn cố nén một mối, “Tứ ca, người gần đây ổn chứ?”

“Tốt lắm,” Dận Chân kéo cái chăn trên giường đắp lên người y, mới tiếp tục động tác vừa rồi, “Ta cho người làm thịt khô cho người, ăn ngon không?”

“Bị Mã Tư Khách tướng quân cùng Na Lạp tướng quân thu hết một phần, cho mấy binh lính một phần, còn lại ta đều ăn, hương vị không tệ,” Dận Hữu dụi dụi mắt, “Sau khi trở về, người lại cho ta thêm đi.”

“Chỉ sợ sau khi trở về, người liền ăn không vô những thứ này,” Dận Chân nhớ tới thịt khô kia vốn không có mùi vị gì nhưng nghe từ trong miệng Dận Hữu nó lại trở thành thức ăn ngon, lại nhớ tới Dận Hữu ngày thường thích ăn mỹ thực, trong lòng lại đau nhói, “Khi trở về, ta sẽ sai đầu bếp quý phủ làm thức ăn ngon cho người, thẳng trước quý phủ vừa mời thái sư phó Dương Châu đến, mùi vị thức ăn cũng không tệ.”

Dận Hữu nuốt nước miếng, “Tứ ca, người đừng nói nữa, nói xong ta liền đối bụng.”

Dận Chân nghe vậy cười chua xót, càng thêm đau lòng.

Chẳng được bao lâu, hô hấp của người nằm trên gối mình trở nên đều đặn, Dận Chân buông khăn lông trong tay, thật cẩn thận đặt y ngay ngắn trên giường, ánh mắt dừng ở dung nhan đang ngủ vô cùng an bình của y, cuối cùng cũng nhịn không được khô khốc từ nơi kia, nhẹ nhàng hôn trộm trên môi y một cái, mới thoát y phục trên người tiến vào chăn với Dận Hữu.

39. Chương 39: Thối Quen

Sáng sớm ngày hôm sau, toàn quân dỡ trại, Dận Tự ra trưởng thấy Thất ca đã tinh thần sáng lạng chỉ huy binh sĩ thu dọn đồ đạc, mà vị Tứ ca kia của hần thì đang trầm mặc đứng ở bên màn trướng, nhìn về phía Thất ca ngăn người.

Dận Chân quay đầu, nhìn thấy Dận Tự cách mình vài bước, khẽ gật đầu, “Bát đệ.”

“Tứ ca,” Dận Tự đến gần, dừng lại cách hấn vài bước chân, tầm mắt rơi vào trên người tên binh sĩ đang vỗ vai Dận Hữu, “Thất ca dường như tiếp xúc rất tốt với binh sĩ, xem ra cuộc sống quân doanh rất thích hợp với Thất ca, những binh lính này cũng rất thích y.”

Dận Chân làm như không nghe được thâm ý bên trong lời nói của Dận Tự, “Thất đệ tất nhiên là không tồi.”

“Vậy cũng đúng, đệ đệ cũng biết Thất ca rất tốt.” Dận Tự cười cười, gương khoe miệng che dấu nửa điểm nghi kỵ, nửa điểm trào ý ẩn trong mắt.

“Tứ ca, Bát đệ, các người dậy rồi?” Dận Hữu vừa mới phát hiện hai người, bước nhanh tới phía họ, liếc nhìn mặt trời mọc ở đằng Đông, “Hôm nay khí trời không tệ, cho nên Na Lạp tướng quân quyết định khởi hành sớm, hai người nghỉ ngơi tốt chứ?”

“Không có việc gì, sao Thất đệ dậy sớm như vậy?” Đêm qua thấy Dận Hữu buồn ngủ, Dận Chân còn tưởng hôm nay y sẽ dậy trễ, không nghĩ tới lúc y thức dậy mình còn không phát hiện.

“Đã quen rồi, nghe ngoài trường vang tiếng bước chân binh sĩ, không thể ngủ tiếp nữa.” Dận Hữu nghiêm túc nhìn chung quanh, thấy binh lính đã bắt đầu thu trưởng, tay chân thập phần nhanh nhẹn, hiển nhiên đối với loại chuyện này cực kỳ thuần thực, trên mặt lộ ra nụ cười.

Dận Chân trong lòng khẽ xúc động, lập tức liền thoải mái, Thất đệ của hấn vốn không phải kẻ vô năng, chính là trong thâm cung kia buộc y phải thật cẩn thận, kèm thêm mấy phần phòng bị, thiếu vài phần tùy ý, hấn chỉ có chút đau lòng y phải ở quân doanh chịu khổ, nhưng lại rất thích Dận Hữu buông lỏng thế này.

“Tứ a ca, Thất a ca, Bát a ca, mọi thứ đã thu thập tốt, xin hỏi có muốn chuẩn bị khởi hành?” Phí Dương Cổ bước đến gần ba người, trên người hấn mặc khôi giáp rất dày, nhưng động tác lại không có nửa phần vụng về.

“Hết thấy đều do Na Lạp đại nhân làm chủ, ba huynh đệ chúng ta cũng không có kinh nghiệm chinh chiến, kính xin Na Lạp đại nhân chỉ bảo nhiều hơn.” Dận Chân khẽ gật đầu.

“Tứ a ca khách khí rồi,” Phí Dương Cổ trong lòng âm thầm tán thưởng, con rể nhà mình, khí độ quả thực bất phàm, hấn ôm quyền nói, “Như vậy mặt tướng liền đi trước an bài.”

“Mời.”

Dận Tự đứng ở một bên nhìn động tác của Dận Chân cùng Phí Dương Cổ, ý cười ôn hòa trên mặt không giảm, trong lòng lại ẩn ẩn đoán, nay quan hệ của Thất ca và Phí Dương Cổ tựa hồ rất tốt, Phí Dương Cổ lại là phụ thân của Tứ Phúc Tấn, sau này Thất ca nếu lấy được hảo cảm binh lính, chỉ sợ sẽ nghiêng về đám người Thái tử và Tứ ca.

Nhìn tia nắng phía đông dần ló dạng, Dận Tự hơi híp mắt, nghiêng đầu nhìn người vẫn luôn im lặng này giờ, chỉ thấy gương mặt vốn thanh tú của người nọ, dần dần nhuộm màu của tia nắng ban mai, thật sự rất đẹp và ôn hòa không nói nên lời.

Tây lộ quân xuyên qua Quy Trữ, Trữ Hạ rồi tiến vào sa mạc, do thiếu nước, nên tốc độ hành quân cũng chậm đi rất nhiều, trên đường gặp phải phục kích, cũng may đám người Phí Dương Cổ và Dận Chân kịp thời phát hiện, nhanh chóng đánh bại, cảnh giác hơn trên đường tiếp tục hành quân, mỗi đêm đều phải phải không ít người thay nhau trấn thủ.

Sau khi tiến vào sa mạc, trừ bỏ ăn uống, ai cũng không được lãng phí nước, bởi vì lo lắng tốc độ hành quân, trong quân cũng không có nước dư thừa để dùng, lương thực lại không kịp vận chuyển đến, toàn quân cao thấp không phân biệt cấp bậc đều cấm lãng phí nước, nếu như có người vi phạm, phạt hai mươi quân trường.

Dận Hữu nhìn sa mạc mênh mông vô hạn, nhớ tới kiếp trước mình từng nhìn thấy sa mạc qua tivi còn cảm thấy rộng lớn, thực sự chạy đến nơi này thì mới biết được sa mạc không phải nơi dành cho người ở, ban đêm lạnh đến thấu xương, may mắn bây giờ là đầu tháng tư, ban ngày cũng không quá nóng.

Sau khi cơn bão cát qua đi, Dận Hữu vỗ vỗ hạt cát trên người, nói với hai vị huynh đệ bên cạnh, “Sa mạc này, cả đời thể nghiệm một lần là đủ rồi, không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai.”

Dận Tự lấy túi nước trên thân ngựa uống một hớp, nhuận nhuận cổ họng sau đó mới mở miệng, “Thất ca thật làm cho đệ đệ bội phục, gặp bão cát cũng rất bình tĩnh.”

Dận Hữu không thể nói cho đối phương biết kinh nghiệm khi gặp bão cát trong sa mạc là do mình đọc trong sách mà biết, khi ở đây, y vạn phần cảm tạ tiết mục khoa học của đài truyền hình nào đó, y cười cười, “Chỉ là hai ngày trước thấy nhàm chán, nên cùng người đi đường hỏi một ít về phương diện này.” Sau đó lại không nói nữa, ở trong sa mạc, nếu có thể, nói càng ít càng tốt.

Dận Tự cũng không tiếp tục hỏi, tựa hồ tin lời Dận Hữu, dù sao trong quân đội có dẫn theo một ít người có kinh nghiệm sống ở trong sa mạc, mà theo tính tình Dận Hữu, đến hỏi cũng không phải không có khả năng.

Cả ngày cùng Dận Hữu một chỗ, Dận Chân nghiêng đầu liếc nhìn Dận Hữu, tiếp tục bảo trì trầm mặc.

Cuối tháng tư, rốt cục cũng ra khỏi sa mạc, toàn quân cao thấp mỗi một không chịu nổi, Phí Dương Cổ quyết định nghỉ ngơi một ngày rồi mới đi tiếp, đám người Dận Chân cũng không ý kiến, liền đồng ý hạ trại.

Dận Hữu chưa bao giờ cảm thấy cây cỏ xanh xanh kia đáng yêu đến như vậy, chưa bao giờ cảm thấy nước trong vắt hấp dẫn người ta đến như thế. Nhưng vào thời khắc này, thùng nước trước mắt so với mỹ nhân gì đó còn hấp dẫn mọi người hơn, phốc một tiếng nhảy vào trong thùng, nhất thời cảm thấy toàn thân đều thoải mái.

Thùng có phần hơi nhỏ, nhưng đây không phải là vấn đề, có thể tắm là được. Nước không đủ nóng, càng không có vấn đề, có dùng là được.

Nước là khởi nguồn của vạn vật, đạo lý này cực kỳ chính xác.

Ra khỏi sa mạc, Dận Hữu cùng Dận Chân liền phân trưởng mà ở. Dận Chân tắm rửa thay y phục xong, liền tới trưởng Dận Hữu, cũng chỉ cách có hai bước chân, binh lính thủ trưởng cũng không có ngăn hãm lại, hần không hề trở ngại tiến vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dận Hữu y phục hỗn độn, tầm mắt vốn phải dời đi lại lạc đến trên bộ ngực màu lúa mạch kia, còn có đôi môi bởi vì mới ra khỏi sa mạc mà còn bị nứt nẻ, bộ dạng này rõ ràng không giống với thân thể trắng nõn ngày xưa, cũng không có đôi môi trơn bóng ngày xưa nhưng vẫn làm cho hần không thể dời tầm mắt.

“Tứ ca?” Dận Hữu thấy Dận Chân vào, tùy ý khép trung y, phát hiện tầm mắt đối phương còn ở trên người mình, tựa hồ còn đảo qua bộ ngực mình, y nghi hoặc kéo vạt áo ra, sờ sờ cơ ngực không tính là rắn chắc và cơ bụng chưa đủ sáu múi của mình: “Tứ ca, người nhìn gì vậy?” Hâm mộ đáng người y sao?! Nhưng y nhớ rõ cơ bụng Tứ ca có sáu múi lặn, làm gì phải hâm mộ y.

Dận Chân thấy một loạt động tác này của y, ánh mắt sáng liền tối sầm lại, một phen giãy dụa sau đó bước nhanh tới kéo vạt áo Dận Hữu, “Ban đêm rất lạnh.” Sau đó rất nhanh dùng tay thay đệ đệ ngủ nghịch này cài y phục.

“Tứ ca, Thất ca. . .” Dận Tự đi vào, thấy tay Dận Chân dừng ở vạt áo Dận Hữu, mà hai má Dận Hữu lại ửng đỏ, tóc thì tán loạn, còn bị Dận Chân đặt ngồi trên giường, nhớ tới vị nhị ca kia của mình nghe đồn có chút hảo nam sắc, ý cười trên mặt hần liền đông cứng.

“Bát đệ,” Dận Hữu duỗi ngón tay ra, chỉ cái đệm bên cạnh, “Mời ngồi.” Sau đó hơi hơi nâng cằm, để cho Dận Chân thay mình cài hai cái nút thất trên cùng, đáng vẻ không một chút mất tự nhiên, thật sự không hề mất tự nhiên tí nào.

Tay Dận Chân dừng ở trên cái nút cuối cùng, ngón giữa chạm vào cái cổ mềm mại, nhin không được liền “không cẩn thận” chạm đến hai lần, mới buông tay ra, thay Dận Hữu lấy ngoại bào, mặt không chút thay đổi nhìn Dận Tự, “Bát đệ giờ này đến đây, là có việc sao?”

“Chỉ là đệ muốn hỏi Thất ca một ít kinh nghiệm trong quân doanh mà thôi,” Dận Tự cười cười nhìn Dận Chân, “Tứ ca cũng đến để nói chuyện với Thất ca?” Có lẽ do mình đa tâm, cho dù vị nhị ca kia cũng chỉ dám vụng trộm vui đùa vài tiểu thái giám hoặc linh nhân (đào kép), hưởng chi lão Tứ mặt lạnh, tâm cũng

lãnh. Liếc mắt nhìn lão Tứ thật tự nhiên hầu hạ người kia mặc quần áo, xem ra là trên đường hành quân đã dưỡng thành thói quen.

Nghĩ vậy, ánh mắt Dận Tự lộ ra một tia khó có thể nói rõ là trào phúng hay còn có ý gì khác, vị Tứ ca này của hắn hóa ra là người yêu quý đệ đệ!

“Muốn bàn chuyện hành quân vẫn nên tìm Na Lạp tướng quân thì hơn,” Dận Hữu mặc ngoại bào xong, cười cảm tạ Dận Chân, lại nhìn về phía Dận Tự: “Bát đệ nói quá lời rồi, nếu Bát đệ không ngại, đợi lúc rảnh chúng ta cùng trò chuyện, thảo luận kinh nghiệm, như vậy cũng là ý hay.”

“Lời này rất có lý,” Dận Tự cười cười, làm bộ như không nghe ra được ý khách sáo trong lời Dận Hữu, vẫn ngồi im ở đó.

Ngồi ở bên giường, Dận Chân dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua Dận Tự, “Sắc trời không còn sớm, Thất đệ cần phải đi nghỉ.” Nói xong nhìn về phía Dận Tự, “Bát đệ, cũng mời về trường nghỉ ngơi.”

Dận Tự mỉm cười đứng lên, cúi chào Dận Hữu, “Vậy thỉnh Thất ca ngủ ngon, đệ đệ xin cáo từ.”

“Tứ ca, Bát đệ, thỉnh đi thông thả.” Dận Hữu đứng dậy đưa hai người ra ngoài trường.

Dận Chân cùng Dận Tự, một người mặt không chút thay đổi, một người mỉm cười, một trái một phải trở về trường của mình.

Dận Hữu sờ cằm, nhìn trái nhìn phải, hai người này rốt cuộc tới đây làm cái gì? Đến để mặc y phục cho mình, còn người kia thì nói chuyện với mình?!

Nửa đêm, Dận Hữu đang mơ màng ngủ, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, lập tức xoay người xuống giường, rất nhanh mặc xong khôi giáp, mang mũ sắt, cầm bội đao bước ra khỏi trường, chỉ thấy trong rừng có rất nhiều chim bay ra, cảnh tượng thật quái dị khó nói. Y nhìn chăm chăm vào sâu trong rừng, dường như thấy được lờ mờ khói bốc lên từ phía xa.

“Lính gác!” Dận Hữu biến sắc. “Thông tri cho mọi người ra trường, bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi cánh rừng này khoảng một dặm.”

Vài lính gác bởi vì mệt mỏi mà ngủ gà ngủ gật, tuy không nói rõ nguyên nhân, nhưng vị Thất a ca này hành quân tới nay cũng làm cho bọn họ bội phục, thấy y sắc mặt lạnh lùng, lập tức không dám do dự, vội vã bắt đầu gõ chiêng, toàn trường nguyên bản im lặng nhất thời âm ỉ.

Phí Dương Cổ từ trong trường của mình đi ra, nhìn thấy cảnh tượng chim bay tán loạn trong rừng, mặt trầm như nước, cái gì cũng không hỏi, lập tức ra lệnh cho mọi người lui lại.

Sau khi Dận Chân cùng Dận Tự ra trường, nhìn thấy phía tây cánh rừng đã ầm ầm xuất hiện hồng quang, sắc mặt cũng thay đổi, sau đó bình tĩnh làm theo Phí Dương Cổ chỉ thị.

Lửa cháy rất lớn, cũng may phát hiện đúng lúc, toàn quân không có ai thương vong, chỉ có chút quân trường không kịp thu dọn, bị thiêu cháy ở trong biển lửa.

Dận Hữu ngồi trên lưng ngựa, nhìn cánh rừng đã biến thành biển lửa, âm thầm cảm thấy may mắn, tối nay bởi vì toàn quân mỗi một, nhiều thứ gói lại chưa mở ra, mà quân lương và hàng trữ để ở một chỗ.

“May mà Thất a ca phát hiện kịp thời, bằng không lần này toàn quân khó tránh bị tiêu diệt.” Trong lòng Phí Dương Cổ vẫn còn sợ hãi, nhớ tới mười mấy người bị binh lính bắt được, kế hoạch lần này của Cát Nhĩ Đan tuy nói là thấp kém, nhưng vô cùng hữu hiệu, nếu không phải Thất a ca phát hiện kịp thời, chỉ sợ toàn quân cao thấp đều trở nên hỗn loạn.

“Chỉ là tình cờ thôi.” Dận Hữu thở ra một hơi, sờ sờ bờm ngựa dưới thân, trấn an con ngựa đang có chút hoảng sợ, trực giác động vật luôn nhạy bén hơn so với con người rất nhiều.

“Xem ra Cát Nhĩ Đan đã biết lộ tuyến hành quân của chúng ta.” Dận Chân nhìn lửa lớn ở phía xa, giận tái mặt.

Dận Hữu thấy thần sắc này của Dận Chân, liền biết trong lòng hắn đang vô cùng tức giận. Mà Dận Tự đang ở kế bên, ý cười trên mặt cũng biến mất, vào thời khắc này, bọn họ không còn là những a ca tranh quyền đoạt vị với nhau nữa, mà là hoàng tử Đại Thanh.

Uy danh Đại Thanh không cho phép địch nhân chà đạp, mà lãnh thổ Đại Thanh cũng không cho phép địch nhân xâm phạm.

40. Chương 40: Xả Chân Cứu Huynh

Sau trận hoả hoạn trong rừng, Phí Dương Cổ chém chết mấy tên lính, Dận Chân biết vì sao, Dận Hữu cũng không hỏi nhiều.

Hai hôm sau, trời lại đổ mưa, đồ che mưa không đủ, binh lính dầm mưa sẽ sinh bệnh, nếu bệnh lây lan trong quân đội, thì sẽ rất phiền toái. Phí Dương Cổ đành bắt tất cả hạ lệnh cho toàn quân dừng lại, tìm một chỗ ở sườn dốc hạ trại.

Trong quân trưởng, sắc mặt Dận Chân vô cùng khó coi, nếu trời vẫn tiếp tục mưa, kế hoạch tác chiến ban đầu sẽ bị hoãn lại, nếu không thể chặt đứt đường lui của Cát Nhĩ Đan, chỉ sợ toàn bộ tướng lĩnh tây lộ đều bị trách phạt.

Ngồi bên trái hắn là Phí Dương Cổ, bên phải là Bát a ca Dận Tự, vô luận lập trường của bọn họ như thế nào, lo lắng trong lòng lúc này đều giống nhau.

Dận Tự nghiêng đầu nhìn về phía Dận Chân đang trầm tư, hai năm gần đây hắn với Tứ ca này cực kỳ bất hòa, ngoài sáng trong tối cũng đã đấu không ít, chỉ là, lần này nếu lão Tứ xui xẻo, hắn cũng không có lợi, ngón trở không tự chủ gõ mặt bàn, “Vô luận thế nào, chúng ta cũng phải mau chóng đuổi tới Ông Kim Hà.”

Phí Dương Cổ nghe tiếng mưa bên ngoài, khẽ nhíu mày, “Hai vị a ca đã nghĩ ra được cách gì sao?”

Dận Chân nghĩ nghĩ, hỏi: “Ước chừng bao nhiêu binh lính không được phân phát đồ che mưa?”

Ánh mắt Phí Dương Cổ lộ ra vẻ suy sụp, “Một phần năm.”

Dận Chân trầm giọng nói, “Vậy, không bằng để người có đồ che mưa đi trước, những người còn lại sẽ đi sau, mưa cũng nhanh sẽ tạnh thôi.”

“Như vậy, nếu gặp phải đại quân của Cát Nhĩ Đan, binh lực quân ta không đủ thì sao?” Dận Tự thu hồi ngón tay đang gõ trên mặt bàn, chậm rì rì mở miệng: “Nếu để thủ hạ Cát Nhĩ Đan ở chỗ chúng ta chạy thoát, ai có thể gánh vác trách nhiệm này?”

Dận Chân cụp mí mắt, “Có hai con đường để lựa chọn, một là để cho quân Cát Nhĩ Đan không hề có chướng ngại nào đào tẩu vì tốc độ bên ta quá chậm, hai là chiến đấu quyết liệt khiến Cát Nhĩ Đan nguyên khí đại thương, chọn cái nào?” Vô luận ra sao, cũng không thể để cho Cát Nhĩ Đan quay về lãnh thổ của mình, thả cộp về núi, hậu quả khôn lường.

Dận Hữu định tiến vào trường liên nghe thấy Dận Chân và Dận Tự nói chuyện, cước bộ tạm ngừng, y gầy gầy đầu lạp trên đầu, nhất thời cũng không biết mình có thể nảy ra sáng kiến gì không. Kiếp trước y chỉ biết là lần này quân Thanh sẽ khiến Cát Nhĩ Đan đại bại, cuối cùng còn uống thuốc độc tự sát, nhưng quá trình thì y hoàn toàn không biết.

Sau khi cùng quân tây lộ tụ hợp, Dận Hữu đã nhận được ý chỉ của Khang Hi, để y lĩnh Tương Hoàng kỳ. Y quay đầu liếc nhìn binh lính đang canh gác trong mưa, mạng sống của bọn họ đều nằm trong tay thống lĩnh, một bước sai lầm, bọn họ liền toi mạng.

“Đợi một ngày nữa đi, nếu ngày mai trời vẫn không ngừng đổ mưa, liền cho đại đội đi trước.”

Dận Hữu nghe được lời Phí Dương Cổ, xoay người trở về trong trường của mình.

Trưa hôm sau, trời tạnh mưa, Phí Dương Cổ mừng rỡ, đứng thẳng dẫn toàn quân tiến về phía trước hết tốc độ, tới Ông Kim Hà, Khang Hi dẫn đầu quân trung lộ đã gần bàn xong toàn bộ kế hoạch, tiến vào Mạc Bắc

gần đại quân Cát Nhĩ Đan. Tây lộ quân vội vàng đi trước, qua gai đất sông, liền nghe được tin tức Cát Nhĩ Đan chạy tán loạn.

“Báo!” Một binh sĩ cấp tốc chạy tới trước ngựa Phí Dương Cổ, “Tướng quân, địch doanh cách tiền phương mười lăm dặm.”

Phí Dương Cổ nhìn ba vị a ca sau lưng mình, “Mấy vị a ca có kế hoạch gì?”

Dận Chân liếc nhìn binh lính mệt mỏi bốn phía, đã nhiều ngày mọi người cấp tốc đi đường, xác thực cũng làm cho người ăn không tiêu, hần nghĩ nghĩ: “Mấy hôm nay mọi người đã chạy liên tục, vừa mệt vừa đói, không bằng tạm thời đóng quân để mọi người nghỉ ngơi, dưỡng tốt tinh thần rồi dồn toàn lực cho trận chiến.”

Dận Tự trầm mặc gật đầu, Dận Hữu ở bên cạnh cũng không có ý kiến.

“Thần cũng có ý này,” Phí Dương Cổ liếc nhìn địa hình bốn phía, rất nhanh an bài tốt địa điểm đóng quân, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, lại không khỏi hít vào một hơi.

Phí Dương Cổ chọn địa điểm bố trí trận hình, để thủ khó công, đêm hôm đó phần lớn tướng sĩ được an toàn nghỉ ngơi, hôm sau mấy vị chủ tướng liền đến trường của tướng quân thương lượng đối sách.

“Đã như thế, Tôn tướng quân, Tứ a ca, Thất a ca, Bát a ca dẫn quân canh phòng nghiêm ngặt ở đỉnh núi, mặt tướng dẫn người vòng tới hang ổ Cát Nhĩ Đan, chặt đứt đường lui của chúng. Là người dụ địch, mấy vị có ý kiến gì không?” Phí Dương Cổ đem tầm mắt từ trên bản đồ thu hồi, dời đến trên người Tứ a ca và Bát a ca.

Tứ a ca và Bát a ca nội bộ bất hòa, trong triều ai cũng biết điều này, công nhữ địch không tính là nhỏ, hai người một lĩnh Chính Hồng, một lĩnh Chính Lam, do đó phái người nào cũng khó xử. Để Tứ a ca đi, sẽ có người nói hấn cùng với Tứ a ca kết bè kết đảng, nhưng để Bát a ca đi, trong lòng hấn vẫn không muốn đem công trạng này tặng cho đối thủ của con rể mình.

Mấy vị phó tướng khác đều hiểu rõ trong lòng, cũng không nói gì, ai cũng không muốn đắc tội với hai vị a ca này.

Dận Hữu thấy tình huống trước mắt, miệng há ra, sau đó khép lại, ao nước này y không muốn giẫm vào.

“Theo mặt tướng thấy, Thất a ca ở trong quân doanh cũng đã lâu, không bằng để người của Thất a ca đi làm việc này, được chứ?” Tôn Tư Khắc đứng ở một bên mở miệng nói: “Tứ a ca và Bát a ca cũng phải toàn lực đối phó với địch, không biết chư vị ý nghĩ thế nào?”

Phí Dương Cổ khẽ gật đầu, hiển nhiên đối với lần này không có ý kiến.

“Tướng quân nói có lý,” Dận Tự không mẫn không nhạt trả lời, trong nội tâm thì rất rõ ràng, những người này phần lớn đều hướng về lão Tứ, toàn quân cao thấp ai chẳng biết Thất ca rất thân thiết với lão Tứ, nhưng để Thất ca đoạt phần công lao này còn hơn trực tiếp đưa cho lão Tứ, dù sao phần công lao này hấn cũng không lấy được.

Dận Hữu có cảm giác mình nháy mắt biến thành một ngư ông, hơn nữa ngư ông này hai tay cũng không động đã có lời, nhưng mà chỗ tốt này có chút phỗng tay.

Hai ngày sau, Dận Hữu phái hơn bốn trăm người dụ địch, Cát Nhĩ Đan quả nhiên tức giận, tuyên thệ chiếm đỉnh núi, bắt đầu là đại pháo hồng y cùng lính súng điều thương đối trận, rồi lăn đá đánh lui ý đồ lên núi của địch nhân, mưa tên đẩy lui kẻ địch, cho đến cuối cùng là đoàn binh (vũ khí ngắn) giao chiến, chiến đấu kịch liệt.

Cảm giác khi lần đầu tiên giết người phi thường khó chịu, rất khác so với việc giết con gà con vịt, Dận Hữu nắm chuôi đao, tay không ngừng đổ mồ hôi nghĩ, chỉ là quân Chuẩn Cát Nhĩ đang xông lên ở phía sau, nên không chút do dự mà chém xuống, đây là chiến trường, y là nam nhân, là a ca của Đại Thanh, vào lúc này, cho dù lòng có sợ hãi, cũng không thể có nửa ý thối lui. Y chỉ cần lùi một bước, sẽ trở thành một a ca bị người khác chê cười, ngạch nường và mẩu tộc của mình, đều sẽ trở thành truyện cười cho Mãn Mông Bát Kỳ.

Giết một người và giết mười người có gì bất đồng, đó chính là sự khác biệt giữa sợ hãi và chết lặng. Một đao bổ xuống, có đôi khi máu ở động mạch cổ đối phương phun lên trên tay, trên mặt Dận Hữu, y ngay cả thời gian chùi cũng không có, tiếp tục chống đỡ địch nhân kế tiếp.

Sắc mặt của Dận Chân và Dận Tự ở gần đó cũng không tốt, bất quá động tác vẫn không chút trì hoãn, a ca vốn là người cao cao tại thượng, lúc này cũng chỉ là một tướng lĩnh giết đồ cả mắt.

Từng nhóm một binh lính Chuẩn Cát Nhĩ chạy lên trên núi, rồi ngã xuống, lính súng điều thương không còn bao nhiêu, đại pháo hồng y của Đại Thanh, căn bản không hề có sức chống cự.

Giết lụi một đám địch nhân, áo giáp màu bạc trên người Dận Hữu đã bị máu nhuộm đỏ, y nhìn địch nhân dưới chân núi tiếp tục xông lên, âm thanh lạnh lùng, “Lấy cung.”

Giương cung, bắn tên, mũi tên xuyên qua ngực tướng lĩnh đang cưỡi ngựa tiến lên phía trước, đối phương lập tức ngã ngựa.

“Hỡi các chiến sĩ Đại Thanh, hãy cho những kẻ này thấy uy danh của Đại Thanh chúng ta, cẩu tặc như thế, há sợ gì!” Dận Chân cùng y sóng vai ngồi trên lưng ngựa, thấy thế lập tức lớn tiếng nói: “Dương uy Đại Thanh chúng ta, các chiến sĩ, hãy chém thủ cấp tặc nhân, vì hoàng thượng phân ưu!”

Lúc này đám binh sĩ đang chém giết đồ mắt nghe thấy lời nói đồng thanh của Tứ a ca, lại tràn ngập sát khí, gào lên nghênh tiếp, mà bên kia sớm đã mất đi hơn phân nửa ý chí chiến đấu.

“Tứ ca, Bát đệ, hôm nay phải làm cho Cát Nhĩ Đan ở đây có đi mà không có về!” Dận Hữu nghiêng đầu cười sang sảng với Dận Chân và Dận Tự, gương mặt dính máu đen thời khắc này phá lệ vô cùng hấp dẫn người khác.

“Được.” Dận Tự nắm chặt hàn đao dính đầy máu tươi địch nhân, cũng không còn khí độ ôn hòa ngày thường, trên người tràn ngập sát ý.

Dận Chân giương mã tiên lên, vọt tới binh lính phía trước, kẻ ở bên người hấn bảo hộ cũng đi theo, chỉ sợ vị gia này gặp chuyện không may. Dận Hữu nhìn thấy tình hình này, cười quát roi đi theo.

Dận Tự so với hai người kia chậm hơn một bước, nhìn thân ảnh hai người trên lưng ngựa, lau lau máu trên má, cũng không chút do dự xông lên phía trước.

Đoàn binh giao trận, cái gọi là mưu kế đã không có ý nghĩa, tất cả mọi người chỉ biết liều mạng, cho dù có người bảo vệ nhóm a ca, lúc này cũng lâm vào một loại tình cảnh nguy hiểm.

Dận Hữu biết trong lịch sử, nhi tử của Khang Hi không có ai chết trên chiến trường, nhưng nay lịch sử đã thay đổi, y không biết có vị a ca nào bởi vì lịch sử thay đổi mà chết ở trên chiến trường hay không. Y chặt vật tránh đại đao của phó tướng địch quân, lưng uốn về phía trước, một đao cắt qua ngực đối phương, đối phương bị đau, giương đao liền chém ra phía sau lưng y.

Dận Hữu thầm kêu không tốt, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một thanh đao, chém địch quân ngay lập tức, y rất nhanh nhìn thoáng qua bên cạnh, đúng là Bát a ca. Lúc này y cũng chẳng quan tâm nói lời cảm tạ, chân phải dùng sức đem một địch nhân từ trên lưng ngựa đá xuống, lập tức có binh lính xông lên trước cầm bả đao vào ngực kẻ này.

Đại chiến nửa ngày, binh lính Chuẩn Cát Nhĩ vẫn muốn chiếm đóng đỉnh núi, quân Đại Thanh ra sức giết địch, cho dù mệt mỏi đến cực điểm, nhưng ai cũng không có nửa phần lơ lửng.

Ngựa dưới thân Dận Hữu đã bắt đầu rỉ máu, phần lớn là máu tươi địch nhân, cũng có vài vết thương trên thân ngựa. Y không cảm giác mệt mỏi, toàn thân và thần kinh đã buộc chặt tới cực điểm, trong mắt đã không còn màu sắc khác, chỉ có màu đỏ chói mắt của máu.

Chợt thấy một quân địch vòng tới phía sau Dận Chân, Dận Hữu biến sắc, rất nhanh quay đầu ngựa lại, phi thân một đao cắm vào ngực người này, dưới chân đau xót, đúng là chân trái đã bị người chém, nơi ngón chân phun máu.

“Thất đệ!” Dận Chân biến sắc, nếu không phải quân địch ở phía trước, lúc này hận không thể tiến lên ôm Dận Hữu kiểm tra thương thế.

“Thất a ca!” Sắc mặt của thân binh bên cạnh y cũng đại biến, giết đối phương rồi liền xúm lại ở bên người Dận Hữu.

“Vội cái gì?” Dận Hữu ngồi ngay ngắn ở trên ngựa, trầm mặt nói, “Đều giết kẻ địch cho ta, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không cần quan tâm!” Chính là trong lòng lại không nhịn được kêu rên, chỉ sợ nửa cái ngón chân mình cũng không còn, người ta đều nói mười ngón tay liền tâm, chưa có nói mười ngón chân liền tâm nha, sao đau thế này.

Dận Chân thấy sắc mặt Dận Hữu trắng bệch, nhìn chân trái y vẫn chảy máu, quay đầu đi, cắn răng tiếp tục giết địch, chính là khi xuống tay lại càng thêm tàn nhẫn. Nếu không phải tại mình, Thất đệ làm sao bị thương?!

Nghĩ đến vừa rồi Dận Hữu không để ý nguy hiểm bản thân mà xông vào giải quyết địch nhân phía sau mình, đốt ngón tay nắm đao trở nên trắng bệch, một đao xuyên qua cổ họng địch nhân, máu tươi phun đầy mu bàn tay hắn.

Trận này đánh cả ngày, Chuẩn Cát Nhĩ tổn hao binh tướng hơn cả vạn, Cát Nhĩ Đan lãnh binh chạy tán loạn.

?

Dận Hữu ngồi trên lưng ngựa, lưng thẳng tắp, nhìn mảnh đất bị máu nhuộm đỏ, trên mặt không có nửa phần biểu tình, trang nghiêm đến độ làm cho người xung quanh sợ hãi, tuy thắng trận nhưng tâm tình cũng hơn nửa phần bất an.

“Thất đệ!” Dận Chân nhảy xuống ngựa, nhìn chân trái Dận Hữu đã không còn chảy máu, đi đến bên cạnh ngựa Dận Hữu, “Người mau xuống ngựa, để quân y xem vết thương cho người.”

“Tứ ca. . .” Dận Hữu chậm rãi cúi đầu, nhìn vẻ mặt lo lắng của Dận Chân.

“Làm sao vậy?” Dận Chân đưa tay cầm lấy bàn tay Dận Hữu đang gắt gao nắm lấy dây cương, tay Dận Hữu lạnh dọ người.

“Tiếp ta.” Trước mắt y tối sầm, liền bỏ nhào xuống.

“Thất đệ!”

Ngất đi rồi. . . thật tốt.

41. Chương 41: Khao Quân

Vốn trời sinh chân có chút dị dạng, nay lại thiếu đi hai ngón chân, trông càng thêm khó coi, Dận Chân nhìn người vì vết thương mà run rẩy ngã mạnh và hôn mê ở trên giường, trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, cảm giác khó chịu nói không nên lời.

Đôi giày ở chân trái Dận Hữu đã bị máu nhiễm đỏ, không tưởng tượng nổi Thất đệ vốn được nuông chiều từ bé lại nhìn đau cười ở trên lưng ngựa cùng địch nhân giao chiến mấy canh giờ. Cho dù đau đớn khó nhịn, vẫn cười con ngựa cao to, cho đến khi địch nhân thối lui.

Người đệ đệ này không muốn tham dự việc tranh đấu nơi cung đình, cũng không muốn tham dự tranh đoạt đảng phái, thì ra là một đảng nam nhi như thế. Trong tim của hắn, không biết là đang đau hay đang vui, không biết bởi vì tiếc nuối không dứt hay bởi vì Thất đệ có một mặt như vậy mà thường thức.

“Quân y, Thất a ca thế nào?” Dận Chân nhìn miệng vết thương bởi vì rượu mạnh tiêu độc xong mà da thịt trắng bệch, không đành lòng nhìn, đầu xoay qua bên kia.

“Hồi Tứ a ca, đợt thương thế Thất a ca tốt lên, đi đường sẽ giống như trước kia, không ảnh hưởng quá lớn.” Quân y vẫn thường thấy các loại miệng vết thương này trên chiến trường, nhưng bởi vì người đang phải trị liệu là một a ca, cho nên động tác cũng cẩn thận hơn: “Hai ngày tới Thất đại ca có thể sẽ phát sốt, uống thuốc sẽ không có việc gì.”

“Đã biết, người mau đi sắc thuốc.” Dận Chân hít thật sâu hai cái, ngồi xuống ở bên cạnh, mới phát giác tay của mình đang run rẩy kịch liệt. Ngồi được một nén nhang, mới chậm rãi đứng dậy ra trước nhìn các tướng sĩ bị thương.

Tôn Tư Khắc còn chưa tới trước tướng Thất a ca, liền thấy Tứ a ca, thấy sắc mặt của Tứ a ca không tốt, sau khi hành lễ nói: “Kiến quá Tứ a ca, không biết thương thế Thất a ca ra sao?” Trong lòng hắn rất kính nể mấy vị a ca này, vốn cho rằng mấy vị này đến là để tranh đoạt công trạng, không nghĩ tới khi ra trận lại tuyệt không thua kém bất kỳ tướng lĩnh nào. Càng làm cho hắn kính nể hơn chính là Thất a ca, là một hoàng tử luôn có thái giám và cung nữ hầu hạ, thế nhưng sau khi bị thương lại kiên trì lâu như vậy, hẳn ít nhiều có thể hiểu được những binh lính kia vì sao vừa rồi chống nạng hỏi thăm thương thế Thất a ca.

Đáng tiếc là vị a ca này không có quyền kế thừa, bằng không mấy vị a ca khác chỉ sợ càng đấu càng thêm kịch liệt. Nghĩ tới đây, trong lòng Tôn Tư Khắc bỗng lạnh run, mới kịp phản ứng mình vừa rồi phỏng đoán việc hoàng Thất, đây chính là đại tội.

“Đã phiền tướng quân lo lắng cho Thất đệ, quân y nói không còn đáng lo ngại, nhưng mất hai ngón chân.” Dận Chân lại nghĩ tới cảnh da thịt chảy máu đầm đìa kia, còn ngón chân bị chém tới xương thịt kia, mày nhăn lại, chiến trường loạn như vậy, ngón chân Thất đệ chỉ sợ lúc này cũng tìm không ra, không biết là bị giẫm vào trong đất, hay là cùng với thi thể tướng sĩ khác đốt đi.

Tôn Tư Khắc nghe vậy, đành phải nói chút lời an ủi, mặt khác cũng không biết nói cái gì cho phải. Đối với binh lính bình thường mà nói, ra chiến trường đừng nói mất hai ngón chân, ngay cả mất tay gãy chân đó cũng là chuyện thường. Nhưng đối một vị a ca mà nói, thiếu hai ngón chân đó là đại sự. Liếc nhìn sắc mặt khó coi của Tứ a ca, Tôn Tư Khắc thở dài trong lòng, vị gia này cùng Thất a ca giao hảo, khó trách sắc mặt lại khó coi như vậy.

“Thật sự mất hai ngón chân sao?!” Dận Tự nhìn người trên giường, ánh mắt đảo qua vết thương đã được băng bó kỹ kia, sắc mặt biến đổi, phần lớn là lo lắng cùng quan tâm.

Quân y thấy sắc mặt khó coi của Bát a ca, cũng không dám nhiều lời.

“Người chăm sóc Thất ca, nếu xảy ra chuyện gì, hoàng a mã liền không tha cho người.” Đưa tay kéo chăn phủ lên thân mình Dận Hữu, chỉ chừa trên ngón chân, âm thanh của Dận Tự có chút trầm, “Nên dùng cái gì thì dùng, nếu thiếu cái gì, có thể đến chỗ Tứ ca hoặc là chỗ gia hỏa lấy.”

“Dạ.” Trán quân y xuất mồ hôi, cũng không dám lau, vị Bát a ca này thoạt nhìn là người rất ôn hòa, làm sao chỉ mới nói hai câu lại làm trong lòng hắn có cảm giác vô cùng đáng sợ?

Đêm đó, Cát Nhĩ Đan nhổ trại bỏ chạy, Tôn Tư Khắc, Tứ a ca và Bát a ca nhận được tin, lập tức bố trí binh lực, chuẩn bị truy kích Cát Nhĩ Đan.

Dận Hữu vốn đang mê man cũng từ trên giường bò dậy, bởi vì lúc này y là thống lĩnh Tương Hoàng Kỳ, trừ phi y không dậy nổi, bằng không không có lý do gì mà không đi. Nếu bởi vì mình mà đám binh sĩ Tương Hoàng Kỳ phải hổ thẹn, chỉ sợ cho dù có thể trở về, các đệ tử Tương Hoàng Kỳ cũng sẽ bất mãn trong lòng với mình.

“Thất ca, trên người của người có thương tích, làm sao có thể. . .” Dận Tự thấy Dận Hữu được binh lính đỡ lên ngựa, nhìn không được nhìn chân trái Dận Hữu, trong lòng âm thầm sốt ruột, chỉ là nghĩ tới thân phận và quan hệ phức tạp của Dận Hữu, chung quy cũng không nói gì.

“Bát đệ không cần lo lắng, chỉ là một chút vết thương nhỏ, ” Dận Hữu cười cười, sắc mặt trắng bệch.

Bàn tay Dận Chân nắm dây cương siết chặt, nhìn sắc mặt tái nhợt của Dận Hữu, cuối cùng chỉ nói: “Trên đường phải cẩn thận hơn.” Hắn không thể để Dận Hữu lưu lại, như vậy sẽ chỉ làm người Tương Hoàng Kỳ bất mãn với Dận Hữu, cho nên giờ phút này dù Dận Hữu đau không thể nhận, hắn cũng chỉ có thể cùng đi về phía trước với Thất đệ, đây là vinh quang và trách nhiệm thuộc về Thất đệ.

Mà trên đường truy kích, Dận Chân vẫn làm bạn bên cạnh Dận Hữu, mà Dận Tự không biết là cố ý hay là vô ý, cũng cười ngựa cách hai người không xa.

Cát Nhĩ Đan thấy quân Thanh đuổi theo, vội cướp đường bắc trốn, nhưng quân Thanh giết đỏ cả mắt, lại đuổi theo đằng sau hơn mười dặm, đuổi theo Cát Nhĩ Đan và tàn binh còn sót lại. Cả đêm kịch chiến đến hừng đông, Cát Nhĩ Đan dẫn mười mấy kỵ binh đào tẩu, vợ Cát Nhĩ Đan bị giết, còn lại ba ngàn binh lính đều đầu hàng Đại Thanh.

Mặt trời buổi ban mai dần lộ dạng, Dận Hữu ngẩng đầu nhìn về phía Đông, ánh hồng lan tỏa khắp nơi, ngay cả máu tươi trên mặt đất cũng trở nên càng thêm sáng chói, đây cũng là một trận chiến chinh phạt Chuẩn Cát Nhĩ lớn nhất trong lịch sử của Khang Hi.

Khang Hi ngồi ở trong trướng của mình, nhìn chiến báo Thất a ca bị thương, ý chỉ vốn để cho Đại a ca Dận Nghị đến Chiêu Mạc Đa khao thưởng đại quân bị bỏ đi, nghĩ nghĩ, hạ một đạo ý chỉ khác.

Mấy ngày sau, thánh chỉ được ban ra, Tứ a ca và Thất a ca tạm thời lưu lại trong quân, khao thưởng đại quân, đến cùng thánh chỉ còn có một thái y do Khang Hi phái đến.

Bát a ca thu thập xong mọi thứ, truyền lệnh cho quân lính của mình rời khỏi quân doanh. Hắn xoay mình lên ngựa, nhìn lão Tứ đỡ Dận Hữu đến tiền, đột nhiên cười nói, “Tứ ca, Thất ca, sau khi hồi kinh các huynh đệ chúng ta hảo hảo uống một bữa.”

“Không thành vấn đề.” Dận Hữu hào sảng cười, phòng bị đối với Dận Tự giảm đi không ít.

Dận Tự thấy thế, nụ cười càng thêm sáng lạn, hướng hai người ôm quyền, kéo dây cương, quay đầu ngựa rời đi, đến khi đã đi thật xa, mới chậm rãi quay đầu lại nhìn quân doanh náo nhiệt kia, bóng người kia đã không còn rõ thân ảnh, trong mắt mang theo một tia phiền muộn cùng tiếc nuối, nếu lúc trước mình không có tính kế cùng do dự, có phải Thất ca cũng tin tưởng mình như lão Tứ không?

“Trở về thôi.” Dận Chân ôm lấy thắt lưng, đỡ Dận Hữu trở về, “Đã mất mấy cái ngón chân, đừng có chạy loạn.”

Dận Hữu dựa vào Dận Chân nhảy nhảy trở về, “Tứ ca, kỳ thị người tàn tật là điều không đúng.”

Tay đang ôm lấy thắt lưng Dận Hữu của Dận Chân siết chặt lại, rồi chậm rãi buông ra, ngữ khí bình thản nói: “Nếu người còn dám mất cái gì, ta liền không nhìn người nữa, chứ không phải kỳ thị.”

Dận Hữu bị thương nghị, ta đến Thanh triều, đối với cái đầu nửa trọc của người còn không kỳ thị, người lại dám xem thường ta thiếu hai ngón chân?! Thì ra vị Ung Chính hoàng đế tương lai này không chỉ có tâm nhân nhỏ, mà miệng còn thực độc!

Đêm hôm đó, tây lộ quân giết heo, làm thịt dê, Dận Hữu cũng khắp khiêng cùng các tướng sĩ uống rượu, tuy rằng tư thế đi đường thật sự khó coi, nhưng toàn quân cao thấp không ai cười nhạo, đa số ánh mắt nhìn y đều là kính nể.

Toàn quân vui vẻ cả một đêm, chân Dận Hữu còn đau, đi đường phải vụng trộm nhe răng trợn mắt, sau khi say rượu còn muốn cùng các tướng sĩ khác ca hát nhảy múa, Dận Chân ở bên cạnh không thể nhìn được nữa, kéo y xuống ngồi.

Phí Dương Cổ cùng vài vị phó tướng khác ngồi bên cạnh thấy thế, đều vờ như cái gì cũng không thấy, trong lòng đối với quan hệ thân mật của hai huynh đệ này càng rõ hơn. Nếu quan hệ không tốt, Tứ a ca tính tình lãnh đạm sao lại làm hành động thân mật như thế đối với Thất a ca?

Sáng hôm sau, Dận Hữu tỉnh lại cảm thấy đầu mình đau vô cùng, chân trái cũng đau, hít vào hai ngụm khí lạnh, mới gian nan chuẩn bị đứng dậy, ai ngờ bên cạnh mọc thêm một cái tay đem y đỡ lên.

“Tứ ca?” Dận Hữu nhìn sắc mặt khó coi của Dận Chân, ho khan một tiếng.

Dận Chân nhìn y một cái, cũng không nói gì, giúp đỡ Dận Hữu mặc quần áo, rửa mặt mới để cho binh lính ngoài cửa đi gọi thái y.

Dận Hữu thấy vậy liền biết chắc mình đã chọc giận vị Tứ ca lòng dạ hẹp hòi này, vì thế ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, ngoan ngoãn để lão thái y tháo băng vải cho mình, thậm chí đối phương dùng ngón chân chạm vào bàn chân mình, y cũng cắn răng chịu đựng.

“Thất a ca, người chịu đựng một chút, nô tài thay người dùng ngân châm lưu thông máu, ngày sau tránh cho người khi lớn tuổi mắc tật bệnh.” Lão thái y vừa nói, vừa lấy ngân châm dài nhỏ đâm xuống mu bàn chân và trên bắp chân của Dận Hữu.

Dận Hữu liếc mắt nhìn chân mình vốn dị dạng, kết quả mất đi hai ngón chân trái, “Hiện tại chân này còn không kêu là tật?”

Thái y nghe xong liền ghen hòng, nhưng động tác dưới tay cũng không trì hoãn, tầm mắt lại rơi xuống trên chân kia, trong lòng không thể không thừa nhận vị Thất a ca này nói rất đúng, chân này quả thật đã là tật.

Dận Chân ngồi ở bên cạnh nhìn Dận Hữu, thấy y nói những lời này với sắc mặt thực bình tĩnh, cũng không có phần nộ hay bị thương, mới chậm rãi yên lòng. Hắn nhớ rõ mùa đông mấy năm trước, lão Cửu phạt roi một tiểu thái giám, Dận Hữu tiến lên nói vài câu, liền bị lão Cửu mắng là tên thọt, khi đó hắn đang đứng ở cách đó mười bước mà đau lòng thay Thất đệ, lại bởi vì sợ ngách nường Thất đệ bị Nghi phi tìm đến gây phiền toái, liền cố chịu đựng không đi ra giúp Thất đệ giải vây.

Sau này lão Cửu vẫn bất hòa với Thất đệ, trong lời nói cũng không cung kính, thẳng đến khi Thành tần được thăng lên Phi vị mới hơi khá hơn một chút.

Uống một ngụm trà không có bao nhiêu tư vị để áp chế tức giận trong lòng, Dận Chân đi đến bên cạnh Dận Hữu, đặt tay lên đầu vai y: “Sẽ không có tật.”

Dận Hữu vốn cũng không quá để ý, nhưng nghe thấy lời an ủi của Dận Chân, y ngẩng đầu cười với hắn, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay đặt ở trên vai mình, “Ta không sợ, Tứ ca không cần lo lắng cho ta.”

Lòng bàn tay ấm áp làm cho trong lòng Dận Chân khẽ run rẩy, một cái tay khác phủ lên nó, sau đó chậm rãi nắm chặt, “Người không sợ, ta cũng không yên lòng, chỉ cầu ngày sau chân của người không bệnh không đau mới tốt.”

Dận Hữu vốn bị Dận Chân cầm tay mà có chút không được tự nhiên, nhưng sau khi nghe được lời này của Dận Chân, phần không tự nhiên đó liền hóa thành cảm động không nói nên lời, ở thế giới này, trừ bỏ Thành phi và Dận Chân, còn có ai chân chính quan tâm y?

“Cám ơn người, Tứ ca.” Cuộc đời này từ nhỏ đến lớn, y được Dận Chân chiếu cố rất nhiều, lúc này hồi tưởng lại, mới cảm thấy được việc thân thiết với Dận Chân, là một chuyện may mắn nhất đời này của y, không phải bởi vì Dận Chân sẽ là Ung Chính hoàng đế tương lai, mà bởi vì hắn thật tâm đặt mình ở trong lòng.

Sắc mặt của Dận Chân vốn khó coi, chậm rãi lộ ra nụ cười.

Tháng bảy, năm Khang Hi thứ ba mươi lăm, Sóc Mạc Lạc Thạch bình định. Cuối tháng bảy, Phí Dương Cổ dẫn quân áp giải hơn ba ngàn tù binh quay về triều, Tứ a ca cùng Thất a ca đồng thời dẫn đại quân về kinh, cuối tháng mười trở lại kinh thành.

42. Chương 42: Ai Quan Trọng Hơn

Năm Khang Hi thứ ba mươi lăm, Tứ a ca và Thất a ca hồi kinh, thánh thượng cực kỳ vui mừng, ban thưởng không ngừng, thân mẫu hai người đều được ban thưởng.

Sau khi hồi cung liền báo cáo mọi việc cho Khang Hi, rồi Dận Hữu mới đi rửa mặt chải đầu, đến thỉnh an Thành phi, Thành phi nhìn bộ dạng đi đường mất tự nhiên của đứa con độc nhất của mình, vành mắt đỏ lên. Tin tức Thất a ca ở trên chiến trường bị thương nặng đã sớm biết, nay thấy bộ dạng này của Dận Hữu, chung quy vẫn khó chịu. Chẳng qua nhìn cung nữ, thái giám bốn phía mà miễn cưỡng nhịn xuống.

Dận Hữu thấy Thành phi như vậy, trong lòng ấm áp, cùng nàng nói một hồi lâu, dùng xong bữa trưa mới trở về nơi ở của mình.

Đại a ca nghe người phía dưới báo cáo tin tức, nhìn tờ danh sách tặng thưởng giống nhau chỉ cho có hình thức, cười lạnh nói: “Lão Tứ và lão Thất vô dụng kia lần này đào ra cái danh lớn a.” Theo lý mà nói, Thái

tử giam quốc, việc khao quân vốn nên giao cho trưởng tử là hấn, thế nhưng hoàng a mã lại giao cho lão Tứ và lão Thất.

Lão Thất ở trong quân doanh đã được một thời gian, cho nó làm cũng coi như không có gì, cho lão Tứ lưu lại khao quân là có ý gì? Sáu năm trước hấn cũng đã tùy quân tấn công Cát Nhĩ Đan, lần này lại lập không ít chiến công hiển hách, chẳng lẽ vẫn không bì nổi lão Tứ sao?

“Đại a ca, theo nô tài thấy, vạn tuế gia chỉ sợ là vì Thái tử tạo thế.” Một thuộc hạ có chút do dự mở miệng: “Tứ a ca là người bên phe Thái tử, từ trước đến nay vạn tuế gia luôn sủng Thái tử. . .”

Đại a ca oán hận nện lên mặt bàn, sắc mặt âm trầm khó coi, hoàng a mã, ta lập nhiều công lao như vậy, vẫn còn thua lão Nhị chỉ thích dâm loạn hoạn quan kia sao?!

Trong Dục Khánh cung, tâm tình Thái tử rõ ràng rất tốt, vốn đối lão Tứ này, hấn còn có chút kiêng kị, bất quá thấy lão Tứ hồi cung không lâu đã tìm cơ hội thỉnh an mình, nghi kỵ trong lòng kia cũng không còn để tâm: “Lão Tứ lần này cực khổ rồi, đều gây không ít.”

“Đa tạ Thái tử lo lắng.” Dận Chân đại khái kể một ít sự tình lúc hành quân, mệt mỏi tỏ vẻ có chút khó hiểu đối với chuyện mình lưu lại khao quân lần này, thái độ cung kính nhưng không hề nịnh nọt.

“Hoàng a mã tất nhiên là người anh minh, nhi tử chúng ta cứ theo mệnh lệnh người làm việc cho tốt là được.” Thái tử uống một ngụm trà, “Tứ đệ, người làm tốt lắm.” Lần này hấn cố ý nghĩ biện pháp làm cho lão Bát và lão Tứ cùng một chỗ, để áp chế lão Đại và lão Bát, xem ra quân cờ này đi không sai.

Dận Chân giương mắt nhìn, lập tức cúi đầu uống trà, “Thái tử nói phải.”

Thái tử nghe vậy cười: “Ta nghe nói chân Thất đệ bị thương, tình huống thế nào?”

Dận Chân đặt chén trà xuống, khẽ nhíu mày đáp: “Thất đệ ở trên chiến trường bị dẫm thương, bị chặt đứt ngón chân, sau lại vội vàng quay về kinh, nay vết thương ở chân còn chưa khỏi hẳn, chỉ sợ là còn phải nghỉ ngơi mấy ngày nữa.”

Đúng là thân thể không trọn vẹn sao? Độ cong nơi khóe miệng Thái tử gia tăng, rất nhanh lại thay bằng vẻ mặt lo lắng, “Ta có chút thuốc bổ thân, vậy làm phiền Tứ đệ giúp ta mang tới chỗ Thất đệ, đợi khi nào ta rảnh rồi, sẽ đi thăm Thất đệ sau.”

“Ta thay Thất đệ tạ ơn Thái tử.” Mặt Dận Chân lộ ra ý cảm kích.

Thái tử thấy thế mỉm cười, hấn biết lão Tứ cùng lão Thất giao hảo, lần này chỉ là nể mặt lão Tứ, về phần đệ đệ chân đã tật nay lại thiếu ngón kia, e là không có bao nhiêu may mắn nữa.

Miệng vết thương của Dận Hữu đã không còn đau nữa, hiện tại bắt đầu kết vảy, luôn làm cho người ta nhìn không được mà muốn gãi gãi, nhưng lại phải mang vớ. Y ngồi ở trong phòng, đơn giản cởi giày bên chân trái, dựa vào ghế bành lười biếng lật một quyển du ký.

“Chủ tử, Tứ a ca đến.” Phúc Đa thấy bộ dạng lười nhác này của chủ tử nhà mình, liền muốn tiến lên thay y mang giày.

“Không cần, cứ mặc gia, mời Tứ ca vào đi, người xuống dưới pha trà hoàng a mã mới ban thưởng cho ta đi.” Dận Hữu vẫy vẫy tay, lười muốn chết, dù sao trước mặt Dận Chân, y cũng lười ép mình chịu tội.

“Dạ.” Phúc Đa thấy chủ tử lên tiếng, cũng không có biện pháp, chỉ lui ra ngoài, nhưng lại đối với sự tín nhiệm Tứ a ca của chủ tử nhà mình mà ẩn ẩn có chút lo lắng.

Dận Chân vừa vào cửa, liền nhìn tới ghế bành, chân trái người nào đó trống trơn lộ ra bên ngoài, trên tay cầm một quyển sách, trên cái bàn con bên cạnh còn có đặt một tách trà đang bốc hơi khói, kế bên là hai cái khay điểm tâm thoạt nhìn làm cho người thật muốn ăn nó, trông biếng nhác đến cực điểm.

“Người thật biết hưởng thụ.” Ngồi xuống ghế bên cạnh y, tâm Dận Chân vốn lo lắng chậm rãi buông lỏng.

“Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân.” Dận Hữu buông thư, nâng chung trà lên uống một ngụm, “Khó lắm mới được về hưởng thụ, ta tự nhiên không thể lãng phí.”

“Ta xem ngươi là bị chứng làm biếng nhạp vào rồi.” Dận Chân bật cười, tầm mắt đảo qua chân trái vẫn quấn băng vải kia, “Mấy ngày này ngươi đừng tới hộ bộ, miễn cho miệng vết thương lại sinh mủ.” Vốn thắng sáu miệng vết thương đã muốn tốt, ai ngờ thắng bảy lại phải xuất chiến, sau đó lại chạy vội về kinh, vết thương đang khá dần lại ở trên đường sinh mủ đổ máu, đôi khi hẳn lại nghe được tiếng Dận Hữu bởi vì đau mà kêu hừ hừ ở trong mộng vào buổi tối, đến ban ngày, bôi thuốc rồi tiếp tục đi, giống như đau đớn ban đêm đều là giả.

Ở trên đường đi, đôi lúc hẳn có suy nghĩ, nếu như người bị thương là Thái tử, ai dám vội vã chạy đi mà không chú ý thân thể Thái tử? Nhưng người bị thương lại là Thất đệ, y không chỉ phải đi theo đại quân, mà ngay cả một tiếng oán giận cũng không thể có, bằng không sẽ bị cho là ý vào quân công mà ngang ngược, hoặc giả là Thất a ca có hành vi không đúng, tùy ý làm bậy. Loại ý nghĩ này triệt để đắm vào trong đầu hẳn, làm thế nào nó cũng không biến mất được.

Đúng lúc này, Phúc Đa bưng trà lên, Dận Chân uống một ngụm trà, thấy Dận Hữu không phản đối ý mình nói lúc trước, lại nói: “Vừa rồi Thái tử nhờ ta đem cho ngươi chút thuốc bổ, ta đã giao cho Phúc Đa.”

Dận Hữu thấy sắc mặt Dận Chân không tốt, liền không nói gì, lúc này thấy Dận Chân tựa hồ không có dị sắc, mới chậm rãi đổi lại tư thế ngồi: “Ta sẽ tìm cơ hội tạ ơn, Tứ ca vừa trở về không cùng người trong phủ hảo hảo gặp mặt à.”

“Trong phủ cao thấp rất tốt, ta có cái gì lo lắng.” Sắc mặt Dận Chân vô cùng lạnh nhạt, lấy một khối điểm tâm trên bàn cắn một cái, có chút ngọt, hẳn nhanh nuốt vào, lại uống một ngụm trà.

Thấy hẳn như vậy, Dận Hữu biết hẳn cùng với nữ nhân trong phủ không có bao nhiêu cảm tình, liền cười nói: “Đúng rồi, Tứ ca, hoàng a mã sắp hạ chỉ cho ta lập phủ rồi, cách chỗ ngươi không xa, ngày sau ta có thể dễ dàng tới chỗ của ngươi.”

“Được, ngươi cứ đến chỗ ta.” Dận Chân cười cười, lại nhớ tới hoàng a mã đã đem Nạp Lạt Thị chỉ hôn cho Dận Hữu, tâm tình lại buồn phiền thêm hai phần, miễn cưỡng cười nói: “Đợi ngươi có đích phúc tấn, sườn phúc tấn, liền sẽ không còn nhớ tới quý phủ của Tứ ca đâu.”

Dận Hữu nhíu mày, trong tiềm thức, y đối với vị phúc tấn xa lạ kia cũng không có bao nhiêu cảm tình, y biết mình không có khả năng chỉ có một phúc tấn, cho dù y không muốn những nữ nhân khác, Khang Hi cũng sẽ ban cho y, y sẽ không nói thêm nữa vì cái gọi là chế độ một vợ một chồng kia sẽ chọc giận đế vương, huống chi quý tộc đệ tử mẫn mông bất kỳ khắp nơi Thanh triều, có ai trong nhà không có thiếp thất, trừ phi y muốn làm ngoại tộc.

Y có thể đối với nữ nhân tương lai thuộc về y giao ra trách nhiệm nam nhân, không chủ động ở bên ngoài đem nữ nhân về, nhưng lại không ngại thơ đến độ thân là a ca còn nói cái gì như một chồng một vợ. Huống chi, những nữ tử kia cũng muốn làm thiếp hoàng tử. Ở Thanh triều, trong mắt nam nhân, nữ nhân chính là công cụ sinh con, mà y chỉ có thể làm được một điều, đó là tôn trọng các nàng.

Vốn không có tình cảm mà ở chung một chỗ, làm sao bằng Dận Chân từ trước đến nay đối với mình tốt?

Nghĩ vậy, Dận Hữu nghiêm túc nhìn về phía Dận Chân: “Tứ ca, ngươi chỉ có một, cùng các nàng bất đồng.”

Dận Chân nghe thấy thế, tay đang không tự chủ siết lấy tách trà chậm rãi buông ra, nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, Dận Chân phúc tạp nở nụ cười: “Như thế được rồi.”

Dận Hữu rất ít thấy Dận Chân lộ ra nụ cười như vậy, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên nét lạnh lùng, tựa hồ cùng nụ cười kia không tương xứng, trong lòng y ẩn ẩn cảm thấy có chút khó chịu, đứa nhỏ mình trông lớn lên, rốt cục trở nên càng lúc càng giống một người bí hiểm, có lẽ thẳng đến khi hẳn trở thành vị đế vương cao cao tại thượng, đó là lúc ai cũng nhìn không thấu hẳn.

Hương vị cao xữ bất thắng hàn (chỗ cao khó tránh lạnh lẽo). . . Dận Hữu bỗng nhiên cười, chỉ cần Dận Chân đối với y chân thật một ngày, y liền sẽ không giả dối đối với hẳn, ban đầu tiếp cận Dận Chân bởi vì tương lai hẳn sẽ là đế vương, thật ra y đã sớm đem cái đứa nhỏ mình trông coi lớn lên đặt ở trong lòng. Dù nói hoàng gia không có chân tình, từ ba tuổi đến hiện tại, đứa bé này không phải luôn ở hậu cung che chở mình hơn mười năm sao?

“Tứ ca, người có phúc tấn không phải vẫn đối tốt với ta sao?” Dận Hữu hơi nghiêng người, đầu duỗi tới cái bàn con, cách Dận Chân càng thêm gần: “Ta cũng vậy.”

Lẳng lẳng nhìn gương mặt tuấn mỹ này, Dận Chân đột nhiên muốn đưa tay xoa cặp mắt hoa đào xinh đẹp kia, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, hần liền cong khóe miệng, đưa tay gõ gõ cái trán Dận Hữu: “Ta đây liền muốn hảo hảo nhìn, nếu người đối với Tứ ca không tốt, ta liền đem người nhốt vào một gian phòng, cho người không thể nhìn thấy nữ nhân của người nữa.”

Liếc xéo Dận Chân, Dận Hữu rút đầu về, nâng tách trà uống một ngụm, nghĩ nghĩ rồi nâng cằm: “Tứ ca, người sẽ không có cơ hội đó.”

“Không có cơ hội là tốt rồi.” Dận Chân cười nhìn y, nâng chung trà lên, mở nắp, thổi một ngụm lá trà trên mặt nước, trong con người có cái gì đó lấp lánh, cuối cùng hóa thành ý cười.

Dận Hữu liếc Dận Chân, ẩn ẩn có một loại lỗi giác quái dị, trong lòng âm thầm cảm khái, chẳng lẽ mạng mình trời sinh chịu khổ sao, hồi cung uống chút trà ngon, ăn chút điểm tâm tinh mỹ, mà sao trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu.

Tại quý phủ của Bát a ca, Dận Tự đem thiệp mời giao cho một thái giám bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa, trên mặt lộ ra nụ cười.

Hiếm khi thời tiết tốt như vậy, các huynh đệ đều ở trong kinh thành, không hảo hảo tụ họp làm sao được?

43. Chương 43: Say Rượu

“Chủ tử, chính là chỗ này, ” Phúc Đa thay Dận Hữu mở màn kiệu, đưa tay ra định đỡ y.

“Được rồi, gia không phải ngay cả đường cũng không thể đi.” Dận Hữu vòng qua tay Phúc Đa, bước ra khỏi kiệu, liếc nhìn tám biển của tửu lâu này, liền đi vào trong.

Phúc Đa để người nâng kiệu tản ra rồi vội đi theo, Bát gia đặt phòng ở trên lầu, chân gia mình đang bị thương, đi lên đó còn không phải là đang chịu tội?

Dận Hữu mới vừa đi tới chân cầu thang, liền thấy Dận Tự đang bước xuống, trên mặt còn mang theo ý cười, “Thất ca, lần này đệ đệ lo lắng không chu toàn rồi, đệ đệ tại đây hướng người bồi tội.” Nói xong, cúi người, vươn tay, chuẩn bị đỡ Dận Hữu.

Dận Hữu liếc nhìn bàn tay vừa vươn ra kia, không chút khách khí đem tay mình đặt lên.

Chỗ bàn tay tiếp xúc truyền đến hơi ấm áp làm Dận Tự ngây ra, lập tức cười đỡ Dận Hữu lên lầu, trên lầu thực im lặng, chỉ có một phòng truyền ra giọng nói, xem ra các huynh đệ đã tới đông đủ.

Vào cửa liền thấy lão Đại, lão Tam, lão Ngũ, lão Cửu, lão Thập đã ở, Dận Hữu thu tay về, bước vào chào hỏi vài vị huynh đệ.

“Ta còn tưởng Thất đệ sẽ tới chung với Thái tử và Tứ đệ, không ngờ người đến một mình.” Tam a ca cầm một chung rượu bằng sứ màu trắng, quay đầu tựa tiểu phi tiểu nhân Dận Hữu, một động tác nhỏ như vậy, lại mang theo phong độ nho nhã của người có học thức, làm cho người ta không khỏi cảm thấy thoải mái.

“Thái tử cùng Tứ ca chắc là còn có chuyện phải làm.” Dận Hữu chọn một nơi còn trống ngồi xuống, “Mấy ngày nay ta cũng không tới hộ bộ, làm sao có thể đi cùng Tứ ca?” Nói xong lại liếc nhìn lão Cửu và lão Thập, “Hôm nay Cửu đệ và Thập đệ không phải đọc sách sao?”

“Bát ca thiết yển, làm huynh đệ sao lại không đến được.” Tuy sắc mặt Cửu a ca hơi lạnh nhạt, nhưng cũng không còn như trước kia, bày ra sắc mặt khó chịu với Dận Hữu.

Thập a ca coi vậy mà thành thật hơn, hần gãi đầu trả lời: “Nửa ngày nay cũng không có chuyện gì làm.” Nghĩ đến đồng chữ chỉ chút trên sách, ngay cả lông mày của Thập a ca cũng dính chung lại một chỗ.

Dận Hữu thấy hần như vậy, nhin không được cong cong khóe miệng, thật ra Thập đệ này cũng có chút thú vị a.

“Thất ca, đây là một trong những loại rượu hàng đầu của tiệm này, người muốn nếm thử không?” Dận Tự tự tay rót một chung rượu, đưa tới trước mặt Dận Hữu, tuy là hỏi, nhưng tình huống trước mắt là không cho Dận Hữu có lý do cự tuyệt.

“Bát đệ khách khí rồi.” Dận Hữu đưa tay tiếp nhận chung rượu, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi khẽ nhấp một ngụm, thích thú cười nói: “Đúng thật là rượu ngon.”

Đại a ca Dận Nghị liếc nhìn Dận Hữu, nụ cười trên mặt thấy thế nào cũng thiếu hai phần chân thành: “Đã vậy, hôm nay chúng ta không say không về, ta mời Thất đệ một chung.”

“Không dám,” Dận Hữu nâng chung rượu, “Đệ đệ xin kính trước.” Nhi tử Khang Hi mỗi người một bản lĩnh, tâm nhãn cũng mỗi người mỗi khác, mặc dù lão Đại đã nhiều lần ra chiến trường, nhưng tâm nhãn cũng không lớn hơn được bao nhiêu, y cũng không muốn đắc tội vị này, sự kiện của vị này vào vài năm trước kia, y vẫn còn nhớ rất rõ, bằng không như thế nào lại khách khí mời rượu như vậy.

Uống xong chung rượu, Dận Hữu mới cảm thấy rượu này hương vị ngọt thuần, thật sự là rượu ngon.

“Rượu này gọi là Phật Hương Bích, uống vào có dư vị ngọt ngào vô cùng.” Đại a ca thấy Dận Hữu uống, mới cười cười cầm lấy một bầu rượu khác, rót một chung, “Rượu này gọi là Hoàng Đô Xuân, Thu Lộ Bạch, khi uống vào cảm thấy có chút nhạt, nhưng có tác dụng chậm, Thất đệ có dám nếm thử?” Nâng chung, liền đưa tới trước mặt Dận Hữu.

Dận Hữu tiếp nhận chung rượu, mỉm cười nói: “Là Đại ca tự tay rót, làm đệ đệ sao có thể khước từ?” Uống cạn chung rượu, xác thực nó rất nhạt nhẽo, y đặt chung rượu xuống, trong lòng đã chuẩn bị tốt để cùng mấy huynh đệ này quá chén.

“Thất đệ uống rượu do Đại ca rót, vậy rượu do Tam ca rót, người có nguyện nếm thử?” Tam a ca Dận Chỉ cũng tự tay rót một chung, rượu mát lạnh rót vào trong chung mang theo âm thanh thật dễ nghe.

“Rượu này gọi là Thập Châu Xuân Sắc, nổi cũng như tên, cũng rất dễ uống.” Nâng chung đưa tới trước mặt Dận Hữu, tươi cười trên mặt Dận Chỉ vẫn không đổi.

Dận Hữu cũng không giận, cười tiếp nhận chung rượu, ngửa đầu uống cạn, sau đó mới nói: “Ở trong quân doanh không được uống rượu, rốt cuộc nay đã giải được cơn thèm rượu.” Y không sợ mấy người này đùa giỡn thủ đoạn gì, không nói đến Thái tử cùng Tứ a ca cũng sắp tới, y cũng không sợ uống rượu, uống mấy chung giả bộ say cũng không phải việc gì khó.

Cửu a ca Dận Đường ngồi ở bên cạnh nhìn y, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, lấy bầu rượu bên cạnh, rót một chung, “Đều nói nhất hồ Phù Đầu Tửu, hoàng rừng tả ngọc hồ, Thất ca không bằng nếm thử.”

Phù Đầu Tửu, rượu như danh, rất mạnh, Cửu a ca thật sự cũng không sợ ca ca này say khướt.

Tay Ngũ a ca cầm một chung Thiên Nhật Xuân, không gia nhập hàng ngũ mấy người này mời rượu, một mình im lặng uống. Hắn nhìn thấy Dận Hữu từ lúc vào cửa liền cười uống vài chung rượu, đầu nghiêng qua nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy hai cổ kiệu dừng ở trước cửa tửu lâu.

Rất nhanh thu hồi tầm mắt, hắn nhìn hai má Thất a ca đã muốn ửng đỏ, vẫn còn vài người muốn mời rượu, hắn cúi đầu uống rượu.

“Rượu này gọi là Ngọc Tửu. . .”

“Ta đang tự hỏi sao phòng này lại náo nhiệt như vậy, thì ra đúng là các người đang uống rượu.” Thái tử một thân cẩm bào, cười nhìn Cửu a ca đang cầm chung rượu trong tay cùng Dận Hữu hai má ửng đỏ, “May mà ta nhanh chạy tới, sớm biết như thế, không bằng ta chờ các người uống say, mới tới trêu các người.”

Ánh mắt hơi lạnh của Dận Chân dừng lại trên tay đang cầm chung rượu của Cửu a ca, trong mắt hiện lên một tia hàn ý.

Cửu a ca nghe vậy liền để cái chung trong tay xuống, đứng dậy thỉnh an Thái tử.

Dận Hữu cũng thở dài nhẹ nhõm, đứng dậy nghênh đón Thái tử cùng Dận Chân rồi ngồi xuống, mới có cơ hội lấy đĩa gấp chút đồ ăn bỏ vào bụng, còn mấy người khác đều cười nói cười thật nhàn nhã.

“Thất ca, lưỡi vịt này mùi vị không tệ.” Thập a ca ngồi ở bên phải y, liền đem cái đĩa dĩa dờ tới trước mặt Dận Hữu, “Bình thường khi ta tới đây, đều gọi món này.”

Dận Hữu gấp một cái, hương vị xác thực rất ngon, y cười gật đầu với Thập a ca: “Quả thực rất ngon.” Nhìn Thập a ca múp míp hàm hậu, hảo cảm trong lòng đối với Thập a ca này tăng thêm một phần. Ít ra thì đáng yêu hơn nhiều so với lão Cửu, mẫu gia ngạch nương của hai vị này đều có thân phận cao quý, khó trách một kẻ kiêu căng, một kẻ ngay thẳng.

Thập a ca cũng cười theo, vui đầu tiếp tục ăn, tuổi hắc không lớn lắm, cho nên cũng không phải theo mọi người kính rượu, nhưng thật ra hắc hứng thú với đồ ăn hơn.

Dận Chân ngồi ở bên trái Dận Hữu, thấy y cười ngốc ngốc, gọi người bưng một chén canh bạch lộ ngân nhĩ tới trước mặt y: “Húp chút canh, nhuận dạ dày.” Hắc biết trước khi mình đến, mấy huynh đệ kia đã tưởi rượu Dận Hữu, lúc này e là dạ dày y đã chịu không nổi.

Dận Hữu đối với mấy loại canh này không có hứng thú, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy thìa uống một ngụm, chỉ là lúc này đầu có chút chóng mặt.

Mấy người ngồi cùng bàn này, tuy là huynh đệ, nhưng lại tính kế lẫn nhau, ngay cả uống một hai chung rượu, cũng nói rất hàm ý, hện không thể một câu đề chết người.

Hiện tại Đại a ca yếu hơn Thái tử một bậc, nhưng trong hậu cung lại có đồn đãi Thái tử dâm ô thái giám, chỉ là không biết thiệt giả, mà Khang Hi cũng chưa từng hỏi qua. Cái này chỉ có hai khả năng, một là lời đồn do có người cố ý tung ra, hai là do Khang Hi đem việc này ém xuống.

Dận Hữu nghiêng đầu nhìn về phía Thái tử, Thái tử chỉ mới hơn hai mươi, mặt mày cực kỳ đẹp, làm việc biết tiến biết lùi đúng lúc, chỉ là có biểu hiện hơi xa xỉ, vô cùng khác với hạng người chỉ biết tử sắc và vô năng trong cảm nhận của y.

Rượu quá ba tuần, huynh đệ gặp cũng gặp rồi, chèn ép cũng chèn ép đủ rồi, một đám liền bắt đầu đứng lên cáo từ, Dận Hữu cũng đi theo, ai ngờ vừa đứng lên, đầu óc liền choáng váng, lão đảo ngã xuống, may có người đứng bên cạnh đỡ lấy y.

“Thất ca cẩn thận.” Âm thanh Dận Tự ôn hòa thanh nhuận, thập phần dễ nghe, “Coi chừng bị ngã.”

“Đa tạ Bát đệ.” Dận Hữu lui sang bên cạnh một bước, phía sau lại có người đỡ y, không cần quay đầu lại y cũng biết đó là Dận Chân, đơn giản nhích lại gần người phía sau, tránh cho đầu óc mình thêm choáng váng, “Hôm nay đa tạ Bát đệ đã chiêu đãi, ta xin cáo từ, sau này có thời gian lại cùng tụ họp.”

Dận Tự mỉm cười nói: “Đương nhiên.” Nhìn tay Dận Chân đỡ lấy hông Dận Hữu, Dận Tự khẽ rừ mắt xuống, “Tứ ca, Thất ca đi thông thả, đệ đệ không tiễn.”

“Bát đệ không cần khách khí.” Mặt Dận Chân một chút cũng không thay đổi, nói xong liền đỡ Dận Hữu xuống lầu, hiển nhiên tâm tình không phải quá tốt.

Ra khỏi tử lâu, Dận Chân không buông Dận Hữu, mà kéo Dận Hữu lên cổ kiệu của mình: “Đến quý phủ của ta cho tỉnh rượu, đừng một bộ say khướt hồi cung.”

Dận Hữu cũng không phản đối, tựa vào vai Dận Chân, một bên xoa trán, thấp giọng lầm bầm.

“Khó chịu?” Dận Chân đưa tay kéo y lại, làm cho y tựa vào trong lòng mình, “Người cứ nằm nghỉ một chút.”

Lúc này đầu óc Dận Hữu đã không còn tỉnh táo lắm, cộng thêm việc huynh đệ hai người đã sớm thân thiết nhiều năm, đối với sự tiếp xúc thân mật này cũng không có kháng cự, thậm chí còn xoay tới xoay lui, điều chỉnh tư thế thoải mái hơn dựa vào.

“Lão đại cùng lão Tam muốn náo thế nào thì kệ họ, sớm muộn gì bọn họ cũng tự đào hố chôn mình.” Đầu óc Dận Hữu ngày càng mơ hồ, “Nhưng còn Bát đệ này, Tứ ca, người phải cẩn thận đối phó.”

Âm thanh Dận Hữu rất nhỏ, nhưng Dận Chân vẫn nghe rất rõ ràng, sắc mặt biến đổi, “Thất đệ, người say rồi.” Trong lòng vô cùng khiếp sợ cùng nghi ngờ.

Dận Hữu hơi mở mắt, lắc lắc đầu nhìn Dận Chân, trong mắt một mảnh ướt át, vừa thấy liền biết người này đã không còn tỉnh táo: “Chỉ một chút rượu, làm sao dễ say như vậy, ta không sao.”

Dận Chân nhìn ánh mắt ướt át này, buộc bản thân phải dời tầm mắt, “Không say thì người đang nói mê gì đó?”

“Phốc,” Dận Hữu bật cười ra tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, thấp giọng nỉ non: “Tứ ca, bọn họ đều. . . Người. . .”

Câu nói kế tiếp trở nên mơ mơ hồ hồ, Dận Chân đã không còn nghe rõ, hẩn cúi đầu nhìn người trong lòng đã ngủ thiếp đi, chậm rãi cúi đầu, dán môi mình lên cánh môi kia, đầu lưỡi chạm nhẹ vào khoe môi, tựa hồ bên trên còn lưu lại mùi thơm của rượu, làm cho người ta say mê mất đi lý trí.

“Chủ tử, đã đến phủ.” Âm thanh của Tiểu Lộ Tử vang lên ở bên ngoài kiệu.

Dận Chân ngồi thẳng lại, nhìn môi người trong lòng trơn bóng, bình tĩnh nói: “Phân phó nhà bếp hâm một chén canh giải rượu.”

Tay sát qua đôi môi mềm mại kia, Dận Chân chậm rãi thu tay lại, “Kêu hai người đến đỡ Thát a ca vào trong phòng gia.”

44. Chương 44: Thẹn Quá Thành Giận

“Gia, Thát a ca làm sao vậy?” Thư Nhã nhìn thấy Thát a ca được hai gã sai vặt đỡ vào, cúi chào Dận Chân, liền lo lắng nhìn Dận Hữu đang mê man, vừa phân phó nha hoàn lớn tuổi đi nấu canh giải rượu, vừa cho người đi múc nước.

“Chỉ là uống rượu say mà thôi, không có gì nghiêm trọng.” Dận Chân phân phó hai gã sai vặt đỡ người đến phòng của mình, mới nói với Thư Nhã: “Người đi chiêu cố Hoảng Huy đi, việc này để Tiểu Lộ Tử lo.”

“Vâng.” Thư Nhã hơi cúi người, liền dẫn ma ma và nha hoàn trở về viện của mình, hai người từ lúc thành thân tới nay, mặc dù vẫn lạnh nhạt, nhưng gia đối đãi với mình coi như không tệ, chuyện hằng ngày trong phủ, đều phải qua tay nàng. Hơn nữa trong hậu viện cũng không có nhiều người lắm, cũng không có người nào tranh với nàng, cứ sống như vậy cả đời, coi như cũng là một phúc khí.

Dận Chân trở về phòng mình, thấy gã sai vặt đang muốn cởi áo choàng của Dận Hữu ra, hẩn phát tay: “Các người đều lui xuống hết đi, đem nước tắm đến là được, còn cái khác không cần các người xen vào.”

“Dạ.” gã sai vặt lui ra ngoài, trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh.

Lúc này Dận Hữu thực im lặng, cho dù Dận Chân cỡi y phục của y, y cũng không nhúc nhích. Cởi đến trung y thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Dận Chân kéo chăn che người Dận Hữu lại, “Tiến vào.”

Hai gã sai vặt mang thùng gỗ lớn đi vào, các thái giám xách nước và các nha hoàn mang vật dụng tắm rửa đi theo sau.

Đội mọi thứ đã chuẩn bị tốt, Dận Chân cho bọn họ lui ra, mới cúi đầu nhìn người đang ngủ say, bởi vì say rượu mà hai má ửng đỏ, thoát nhìn càng thêm phần đáng yêu, làm cho Dận Chân nhớ lại bộ dạng lúc trước của y, đứa nhỏ lắc lắc góc áo mình.

Tay chạm vào trong vạt áo trung y, rồi thoáng dừng lại, sau đó liền không chút do dự cởi ra, lại kéo cái khó xuống, xoay người đem người kia ôm vào trong thùng tắm. Mặc dù hẩn rất muốn làm chuyện kia, ở trong đầu đã nghĩ tới vô số lần, nhưng nhìn người đang ngủ say trong lòng, chỉ quy củ giúp y tắm rửa toàn thân.

Vai, lưng, eo, bụng, xuống dưới một chút liền khựng lại, hẩn không biết mình tiếp tục tắm xuống thêm nữa, sự kiên trì trong lòng mình có tan biến thành mây khói không, sau đó có thể làm ra sự tình mà mình sẽ hối hận không.

Cuối cùng tay vẫn vòng qua chỗ kia, trượt xuống phần đùi trơn mịn, chà rửa, sau khi tắm xong, mu bàn tay lơ đãng cọ sát qua chóp đỉnh, người ngồi trong thùng tắm phát ra tiếng rên khẽ, toàn thân Dận Chân cứng đờ, cảm giác vật kia tựa hồ đang giật giật, mu bàn tay liền có cảm giác nóng hổi.

Hắn mạnh mẽ thu tay lại, đem người ôm ra khỏi thùng, rất nhanh lau khô toàn thân, rồi thả lại trên giường, vội vàng đi ra khỏi phòng, tới tận lúc này hắn mới cảm giác hô hấp bình thường trở lại. Không khí trong phòng rất nặng nề khiến hắn không dám quay trở vô, gọi gã sai vặt thu dọn phòng, rồi bản thân đi qua phòng bên cạnh tắm rửa.

Nằm ở trên giường, Dận Hữu vô ý thức cọ cọ trên giường, khuôn mặt càng ngày càng hồng, giăng co xong một trận, mới yên tĩnh trở lại.

Tắm rửa xong, đổi bộ y phục mới thật sạch sẽ, Dận Chân mới bước ra khỏi sương phòng, thấy Tiểu Lộ Tử đang đứng canh chừng ở bên ngoài, liền hỏi: “Thất a ca đã uống canh giải rượu chưa?”

“Hồi gia, nô tài thấy Thất a ca đang ngủ, nên không để ai quấy rầy, canh giải rượu vẫn đặt trên bàn.” Tiểu Lộ Tử biết gia mình từ trước đến nay luôn trân trọng vị đệ đệ này, cũng không dám làm việc qua loa.

“Thôi, cứ để y ngủ, kêu nhà bếp cứ chuẩn bị sẵn canh đường dạ dày, đợi tiểu Thất tỉnh lại, đem cho y uống.” Dận Chân vừa nói, vừa đi tới chủ phòng, đi được hai bước, lại xoay người, “Tối thư phòng, gọi người canh chừng ngoài chủ phòng, nếu Thất a ca tỉnh, phái người tới gọi gia.”

“Dạ.” Đây không phải là đến chỗ nào cũng nhớ nhưng?

Dận Hữu mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy nơi nào đó dưới thân vô cùng lạnh lẽo, nhất thời thanh tỉnh ngồi dậy, gương mặt vặn vẹo thành đủ loại biểu tình, y thể nhưng mộng để lại quả, mà mộng để lại quả chưa tỉnh, lại còn ở trong quý phủ của Tứ ca, rốt cuộc muốn mất mặt đến đâu nữa đây? Trong nháy mắt, một con alpaca thông thả bò ngang qua trong đầu y, trên mặt còn treo biểu tình khinh bỉ

Vô lực nằm úp sấp trên giường, khuôn mặt bây giờ còn hồng hơn so với lúc say rượu.

Dận Chân nghe được nô tài trong phủ báo Thất a ca tỉnh, liền trở về phòng, kết quả nhìn thấy người vốn đã tỉnh còn nằm co ro trên giường, hắn đi đến bên giường, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Đống nho nhỏ trên giường khẽ động dậy, khoe miệng Dận Hữu giật giật, Dận Chân không nghe được chữ nào, đưa tay vỗ vỗ đống núi nhỏ kia, “Vừa nôi cái gì?”

“Ta muốn thay khổ mới.” Dận Hữu vội vàng nói, âm thanh đề cao không ít.

Dận Chân hơi ngáy ra, sau đó liền cong khoe miệng: “Làm sao, mặc không quen y khổ của quý phủ ta?”

Dận Hữu chết lặng nhìn Dận Chân, nhưng trong nội tâm thì đang rít gào, người muốn lão tử mở miệng như thế nào đây, muốn lão tử nói mình không thể không chế tình dục sao?

Thấy biểu tình của Dận Hữu không thích hợp, ý cười trên mặt Dận Chân dần biến mất, do dự một lúc rồi nghiêm túc hỏi: “Chẳng lẽ người. . . ái dâm?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Xoảng!” nha hoàn cùng gã sai vặt canh giữ ở bên ngoài liền nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng chén bị vỡ.

Tiểu Lộ Tử kéo khoe miệng, Thất gia, ngài sẽ không đem cái chén cháo lá sen đập vỡ đi chứ, chén kia có màu sắc cùng họa tiết ngài thích nhất a, giá trị tới mấy trăm lượng bạc lận đó.

Dận Hữu thay khổ xong, nhìn thấy nha hoàn tới thu dọn giường, sắc mặt thay đổi liên tục, tách trà trong tay bị siết chặt đến nỗi rung lên và phát ra tiếng kêu kệt.

Tiểu Lộ Tử bưng hai chén cháo huyết yễn tiến vào, thấy sắc mặt khó coi của Thất a ca, biết Thất a ca đang ngượng ngùng, liền mang theo ý cười bước lên phía trước, “Thất gia, đây là cháo huyết yễn do chủ tử phân phó cho nhà bếp hầm riêng cho ngài, mời ngài nếm thử.” Tuổi Thất gia không lớn lắm, lại ở nhà ca ca mình gặp phải loại sự tình này, quả thật thẹn quá thành giận, chỉ là, không biết chủ tử nhà mình nói gì, làm cho Thất gia tức giận đến nỗi phải đập vỡ chén cháo lá sen kia.

Thấy khuôn mặt mang theo ý cười mập mờ của Tiểu Lộ Tử, Dận Hữu liền biết Tiểu Lộ Tử cũng đã biết chuyện này, nhớ tới lúc này gã sai vặt cùng nha hoàn thu dọn giường, sắc mặt y lại thay đổi, một lúc sau mới cứng ngắc mở miệng nhỏ giọng nói: “Đặt xuống đi.”

Tiểu Lộ Tử cười cười đem khay đặt trên bàn, đem một bát cháo để trước mặt Dận Hữu, rồi mới bưng cho chủ tử nhà mình một chén khác, hẩn liếc nhìn sắc mặt của Dận Chân, liền lui ra ngoài.

Nhìn ý cười bao dung trên mặt Dận Chân, Dận Hữu không khỏi cảm thấy mình giận chó đánh mèo với Dận Chân hình như không đúng lắm, cộng cả đời trước, tính ra mình cũng đã mấy chục tuổi, còn giận chó đánh mèo với một thanh niên không đến hai mươi tuổi, thật sự có chút không phân rõ phải trái.

Sửa sang lại tâm tình, y mới cứng ngắt mở miệng: “Cháo này mùi vị cũng không tệ.”

Dận Chân biết tính Dận Hữu, mặc dù then quá thành giận, nhưng y sẽ rất nhanh phân rõ đúng sai, cá tính này làm cho hẩn vừa yêu vừa hận, một bên vui mừng vì người này hiểu chuyện, một bên lại có chút tiếc nuối vì rất khó thấy được bộ dạng không được tự nhiên như vậy của y. Là một huynh trưởng, tâm lý luôn mâu thuẫn. Là một huynh trưởng yêu mến đệ đệ, tâm ý càng thêm mâu thuẫn.

Trong đầu đột nhiên nhớ lại cảm xúc của mu bàn tay khi giúp Dận Hữu tắm rửa, Dận Chân bất giác nắm chặt cái thìa bằng bạc trên tay, nhanh chóng cúi đầu uống một ngụm cháo, che dấu đi điểm tâm tư không chịu nổi trong lòng: “Nếu người thích, sau này đến quý phủ, ta sẽ bảo đầu bếp làm cho người, chờ sau khi người được phân phủ, liền đem đầu bếp này đưa đến chỗ của người.”

“Như vậy không tốt, làm một chén cháo huyết yến rất tốn bạc, ta tới chỗ người ăn (chực) là được.” Dận Hữu lại uống một ngụm cháo, rồi tươi cười đẩy về toan tính nói: “May mắn là hoàng a mã nhớ ta thích chạy đến chỗ của người, nên chỗ ở cách nhau cũng gần, tiện nghi cho ta không ít.”

Dận Chân cười khổ, lần này trở lại kinh thành, hoàng a mã đối xử với Thất đệ tốt hơn rất nhiều, chỉ là, nghĩ đến nữ nhân kia không lâu nữa sẽ vào ở quý phủ của Dận Hữu, trong lòng hẩn vẫn không thể nào chấp nhận được, “Người lúc nào cũng nhớ thương đồ vật của quý phủ ta.” Nếu sau này lúc nào cũng nhớ đến, thì thật tốt.

“Ta không nhớ thương Tứ ca, thì nhớ ai đây?” Dận Hữu mở to hai mắt nói như đó là lẽ đương nhiên, “Chỗ ngạch nương cũng có rất nhiều thứ tốt, nhưng ta ngại tới.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Dận Chân tốt hơn rất nhiều, trong mấy huynh đệ, vị trí của mình trong lòng y quả nhiên cao hơn một bậc.

Giờ hội, đèn trong Càn Thanh cung vẫn chưa tắt, Khang Hi buông chiết tử vừa mới phê xong xuống, nhấp một hớp trà dưỡng thần: “Nghe nói hôm nay mấy vị a ca đã trưởng thành tụ họp uống rượu ở bên ngoài?”

Lý Đức Toàn cười đáp: “Hồi vạn tuế gia, đúng là như thế.”

Sắc mặt Khang Hi cũng không vì mấy huynh đệ tụ họp mà lộ ra vui mừng, giọng nói cũng không đổi nửa phần: “Ừm, có tiến triển, lão Thất có hồi cung không?”

Lý Đức Toàn khom người đáp: “Nô tài nghe nói Thất a ca say rượu, liền ngủ lại ở quý phủ Tứ a ca.”

“Từ trước đến nay lão Tứ luôn đối tốt với lão Thất.” Khang Hi cầm lấy một chiết tử khác lên, dùng bút chu sa khoanh lại một cái tên, “Để nó đi đi, dù sao hài tử này. . .” Bút chu sa hơi khựng lại trên chiết tử, cũng không nói thêm gì nữa.

Thân mình Lý Đức Toàn hơi hơi cúi xuống, người lùi lại phía sau.

“Ngày thành thân của Thất a ca liền định vào trung tuần cuối tháng đi.” Khang Hi đột nhiên đổi đề tài nói: “Người báo cho phủ Nội Vụ cẩn thận lo liệu việc này.”

“Dạ.” Lý Đức Toàn quỳ xuống lĩnh chỉ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dận Hữu và Dận Chân cùng thượng triều, tuy rằng tư thế đi đường không quá đẹp mắt, nhưng các vị đại thần trong triều đối y thập phần khách khí, ánh mắt nhìn y có chút ít kính nể như vị anh hùng chiến trường.

Dận Hữu đứng bên phải Ngũ a ca, y nhìn trộm sống lưng thẳng tắp của Đại a ca và Thái tử, đem sức nặng toàn thân đặt ở trên đùi phải của mình, làm một nhân sĩ tàn tật, muốn cùng những huynh đệ khác so thể đứng, y thật sự bị áp lực a.

Làm một hộ bộ nhân nhã, công việc của Dận Hữu không nhiều lắm, đại sự đã có Dận Chân đứng ra lo, chuyện tình không lớn không nhỏ thì có hộ bộ Thị Lang làm chủ, việc nhỏ cũng đã có những quan viên khác giải quyết, y chỉ cần đúng giờ xuất hiện, không gây thêm phiền phức là được.

Hơn nữa cách thức ghi chép ở nơi này không giống với đời sau, nó rất phức tạp, nhưng lại không dễ dàng làm giả, chỉ cần sửa một khoản, giảm một khoản liền có khác biệt rất lớn.

Nhớ tới lời đồn đãi của đời sau, bảo Ung Chính sau khi kế vị, liền đem thập đỗi thành vu, Dận Hữu cảm thấy rất buồn cười, hẳn đúng là không biết chữ giản thể khi Khang Hi tuổi già liền lưu truyền ra đây.

Khang Hi truyền ngôi cho Tứ a ca với lý do rất hợp lý, ba vị a ca lớn hơn đều mắc sai lầm, còn các a ca nhỏ hơn, không phải tuổi còn quá nhỏ thì là không ổn trọng, hoặc là mẫu gia có thân phận quá thấp, có mắt cũng thấy được, Tứ a ca được dưỡng bên người Đông Giai thị, từ trước đến nay Khang Hi luôn coi trọng đứa con này, mà năng lực của Tứ a ca lại càng rõ ràng hơn, so về điểm này, Thập Tứ a ca còn kém Tứ a ca rất nhiều.

Cái gọi là truyền ngôi cho Thập Tứ a ca căn bản là lời nói vô căn cứ, truyền ngôi cho Bát a ca lại càng vô vắn, nếu Khang Hi mắng mủn thân Bát a ca thân phận đề tiện trước mặt triều thần, lại luôn đối xử lạnh nhạt với hắn, sao lại có thể đem ngôi vua truyền cho hắn?

Dận Hữu ngồi ở hộ bộ vừa uống trà vừa thưởng thức cảnh Dận Chân cùng các vị quan viên khác làm việc, chỉ còn thiếu cuốn tiểu thuyết trên tay nữa thôi là y trở thành người nhân nhã xem vui chứ không phải đi làm việc.

Sau khi y trở lại viện a ca và nhận được ý chỉ tháng sau thành hôn, trạng thái nhân nhã này liền biến mất không còn thấy tăm hơi. Là một ông chú có khẩu vị thanh đạm, đối với một con nhóc mới hơn mười tuổi đầu còn có thể có hứng thú sao?

45. Chương 45: Xa Nhất – Gần Nhất

Mẫu gia phúc tấn tương lai của Dận Hữu cũng không có gia thế đặc biệt hiển hách, kỳ phụ chỉ là Phó Đô Thống. Mà các huynh đệ khác đối với hôn sự này của y rất hài lòng, mẫu gia không hiển hách, mới không có khả năng tranh giành ngôi vị, đặc biệt là Đại a ca, sau biết được ngày thành thân của y, cũng không có phản ứng gì nhiều, ngược lại suy nghĩ xem hôm thành thân đó nên tặng gì cho Thất a ca mới tốt.

Gần đến ngày thành thân, Phủ Nội Vụ phái người đến dạy Dận Hữu vài việc cần thiết, Thành phi cũng chuẩn bị tặng y một cung nữ để dùng thử, nhìn nha đầu kia cao lắm chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, Dận Hữu kiên quyết cự tuyệt, sau đó chạy vội về a ca viện, rồi khinh thường mở sách chỉ dẫn ra.

Quá trình miêu tả rất tỉ mỉ, hàm súc, làm người xem hiểu rất rõ ràng, nhưng đối với Dận Hữu đời trước đã xem qua nhiều bộ phim ái tình nặng đô mà nói thì mấy thứ này cũng không gây ảnh hưởng gì lớn đến y, miễn cưỡng lật ra xem sơ qua một lần để sau này có thể ứng phó với mấy câu hỏi của người do Phủ Nội Vụ phái tới về vấn đề này.

Thời gian thành thân ngày càng gần, Dận Hữu vội vàng ứng phó với các loại chỉ dạy cùng các loại quy củ, nên thời gian đến Hộ Bộ cũng ít đi, cách ngày thành thân của y mười ngày, cuối cùng những thứ phải biết cũng đã biết, y rốt cục có thể lắt lư đi tới Hộ Bộ, thuận tiện xem xem vị Tứ ca gần đây y loay hoay không có thời gian để gặp đã ra sao rồi.

Dận Hữu vừa mới tiến vào đại môn hộ bộ, liền thấy Dận Chân đang đi ra, lúc này đã là tháng mười một, trời cũng dần lạnh, Dận Chân đội mũ màu đen viền lông, trông có vẻ lạnh lùng nghiêm nghị. Dận Hữu ngăn người, một lúc sau mới lên tiếng gọi: “Tứ ca.”

Dận Chân nhìn người đã mười ngày không gặp đang đứng cách mình không xa, hẳn bước lại gần. Hẳn biết gương mặt khi cười rộ lên của Dận Hữu rất ôn hòa, làm cho lòng người ấm áp. Nhưng hôm nay nhìn nụ cười trên mặt y, hẳn không thể nào vui vẻ như ngày xưa nổi.

“Tứ ca?” Thấy biểu tình của Dận Chân không đúng, Dận Hữu khó hiểu bước đến gần, sau đó đưa tay ra quơ quơ trước mặt Dận Chân: “Tứ ca, người đang nghĩ gì vậy?”

Dận Chân hồi thần: “Hơn mười ngày không thấy, người lại trắng ra không ít.”

Dận Hữu nhìn nhìn mu bàn tay của mình, quả thật trắng lên một chút, tiếc nuối nói: “Là một nam nhân, da trắng không phải chuyện đáng vui mừng.”

“Nam nhân?” Dận Chân thoáng cong môi, nghĩ đến hình ảnh anh dũng trên chiến trường của Dận Hữu, cảm thấy trừ bỏ da thoáng mỏng chút, những cái khác xác thực y là một nam nhân chân chính.

Đưa tay vỗ vỗ vai Dận Hữu, trên mặt Dận Chân hiện lên ý cười phức tạp: “Đúng vậy, người đã trưởng thành rồi.” Sau đó xoay người đi về một hướng khác.

Dận Hữu ngây người nhìn theo bóng lưng của Dận Chân, không giống như ngày xưa mà đi theo phía sau. Y không rõ gần đây Dận Chân đã xảy ra chuyện gì, không đến chỗ y, hiện tại ngay cả gặp mặt nhau, cũng không kêu đi cùng. . . Trước kia không phải như thế này.

Dận Hữu cảm giác mình có chút mất mát, dầm nát một chiếc lá khô dưới chân, nhất thời cũng không biết mình phải làm cái gì mới tốt.

“Thất ca?” Dận Tự đi ngang qua, thấy Dận Hữu đứng ở đại môn Hộ Bộ, bộ dạng không hề có tinh thần, do dự một chút, lên tiếng nói, “Người đứng ở đây làm gì?”

“A?” Dận Hữu quay đầu lại, gặp Dận Tự đứng cách mình vài bước, “Là Bát đệ a, ta không có việc gì.”

Thấy Dận Hữu không thích hợp, Dận Tự cười cười: “Nếu Thất ca không có gì làm, không bằng chúng ta cùng đi uống trà đi, nghe nói gần đây mới mở một trà lâu, những huynh đệ khác cũng nói chỗ kia không tệ lắm.”

Dận Hữu nghĩ nghĩ, dù sao hiện tại không có việc gì làm, cũng chỉ có một mình Bát a ca, cũng không cần phòng bị nhiều lắm, y gật gật đầu: “Cũng được, dù sao ta cũng nhàn rồi.”

Huynh đệ hai người sóng vai bước đi, Dận Tự thấy biểu tình mệt mỏi như cũ của Dận Hữu, liền cười nói: “Thất ca sắp đại hôn rồi a, chẳng lẽ còn có gì không vui?”

Dận Hữu thở dài, bất kể ông chú khẩu vị thanh đạm nào khi biết lão bà tương lai của mình là một con nhóc, đều vui không nổi, “Cũng không phải mất hứng, chỉ là không biết phúc tấn tương lai ra sao mà thôi.” Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Bát đệ, người đừng tưởng rằng mình đã thành thân rồi, là có thể giũ cột ta đi.”

Nghĩ đến việc thành thân của Dận Tự còn sớm hơn so với mình, Dận Hữu vẫn không hiểu được dụng ý của Khang Hi, tuy nói tứ hôn là cùng lúc, nhưng lại để cho đệ đệ thành thân trước, hành động này giống như đem Bát a ca nâng lên rất cao, cũng làm cho người ta nhìn không ra dụng ý thật sự của Khang Hi. Ngay lúc những người khác đều cho là mình đã bị vứt bỏ, Khang Hi lại để cho mình cùng Dận Chân khao thưởng đại quân, đây cũng là một vinh dự rất lớn.

Tính theo tuổi thật, rõ ràng cũng đã là một ông chú, sao đầu óc của mình so với Khang Hi lại ngốc hơn rất nhiều như vậy? Chẳng lẽ là do chỉ số thông minh, trong lịch sử Khang Hi được mệnh danh là thiên cổ nhất đế, mà Thất a ca lại không có gì đặc biệt, ngay cả miêu tả cũng rất ít.

“Thất ca không nói thì ta cũng quên, Thất ca còn thiếu quà thành thân của ta đó.” Dận Tự nhìn nụ cười xuất hiện trên mặt Dận Hữu, tuy miễn cưỡng, nhưng so với vừa rồi có tinh thần hơn rất nhiều: “Đây là đệ đệ nhắc người, không phải đệ đệ nhớ thương thứ tốt của người.”

“Đều không phải là cùng chỉ một ý?” Dận Hữu bộ dạng không muốn nói: “Nếu không, lúc ta thành thân, người cũng không tặng, như vậy chúng ta liền hòa.”

“Nói vậy cũng không được, quà là quà, tâm ý là tâm ý.” Dận Tự cười híp mắt nhìn Dận Hữu, “Không phải chỉ cần tặng cho có.”

Dận Hữu yên lặng quay đầu, sau đó lén lút nắm lấy ngọc bội Bạch Ngọc Song Ngư ở bên hông, ngọc bội kia rất quý giá, nếu lấy đến đời sau có thể đổi lấy mấy ngàn vạn, hiện tại y lấy đồ được người ta tặng đem làm quà, tặng lại cho người khác cũng được ha?

Hai người đi thêm một đoạn đường ngắn, liền tới trước một trà lâu có tên là “Mãn Lâu Thanh”, vào một phòng nhỏ, phía trên treo bằng chữ mẫu danh họa, thập phần lịch sự tao nhã.

Dận Tự gọi một bình trà Bích Loa Xuân, và mấy món điểm tâm hoa quả khô, rồi mới ngồi xuống bàn trà gần cửa sổ, hai người chỉ cần quay đầu một chút, là có thể nhìn thấy cảnh trí của ngã tư đường dưới lầu.

Trà và điểm tâm rất nhanh được mang lên, bọn họ cũng không để người hầu trà ở lại.

Nhìn Dận Hữu cúi đầu uống trà, dường như rất yêu thích loại trà này, Dận Tự chậm rãi mở miệng nói: “Vết thương ở chân Thất ca đã khá hơn chưa?”

“Hàng ngày đều ở trong cung dưỡng, đã sớm không có việc gì.” Thần sắc Dận Hữu không có nửa phần u buồn, thương thế kia trừ bỏ làm cho y cảm thấy đau đớn khi mới bị một chút, khi khá hơn liền không thêm để ý: “Dù sao chân trái vốn đã có tật, không thương tổn đến chân kia cũng coi như là may mắn, lại nói tiếp, người ở trên chiến trường đã cứu ta một mạng.”

“Thất ca nói đi đâu vậy, chúng ta là huynh đệ.” Dận Tự nghĩ đến màn kia trên chiến trường, còn có bộ dạng té ngựa của Dận Hữu sau khi cuộc chiến kết thúc, lúc truy kích Cát Nhĩ Đan vì chịu đựng vết thương ở chân mà vẻ mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, nụ cười trên mặt giống như tán thưởng, lại như bội phục: “Nếu như ta gặp phải tình huống đó, Thất ca, không phải người cũng sẽ cứu ta sao?”

Dận Hữu ngậy ra, y đối Dận Tự đề phòng nhiều hơn thân cận, tuy nói cũng có lúc ngẫu nhiên ngầm che chở, cũng chỉ bởi vì kiếp trước, đám nữ nhân kia thường xuyên nói ở bên tai mình nào là bát bát thật đáng thương đủ loại, y là người lớn, đối tiểu hài tử tự nhiên sẽ có thêm hai phần chiếu cố, nhưng điều kiện tiên quyết là người đó không tổn hại y.

Phân tâm trên chiến trường là điều rất nguy hiểm, có lẽ, một khắc trước ra tay cứu người khác, khắc tiếp theo có thể chính mình đã đầu rơi xuống đất, tựa như chuyện y cứu Dận Chân, kết quả làm chân trái mình bị thương.

Cười nhạt, Dận Hữu uống một ngụm trà: “Lời này của Bát đệ thật khiến ta xấu hổ vô cùng.”

Dận Tự hơi hơi cúi đầu: “Thất ca, người không cần nói như vậy.” Trong tất cả các huynh đệ, chỉ có Thất ca là thân thể tàn tật, và ngạch nương mình là có thân phận thấp nhất, hẳn còn nhớ rất rõ khi còn bé mình bị mọi người xa lánh và lạnh nhạt như thế nào, Thất ca tuy đối với mình lạnh nhạt, nhưng chung quy vẫn bất đồng với các huynh đệ khác. Ít ra, khi không ai quan tâm mình, Thất ca sẽ nói một câu khách khí, tháo bỏ lúng túng cho hẳn, cũng như khi học bắn cung, cưỡi ngựa hay võ thuật, Thất ca sẽ đứng cách mình không xa, mà không phải giống như lão Tứ, lão ngũ hay lão Tam, trực tiếp xem như không nhìn thấy mình.

Quan hệ của Thất ca và lão Tứ rất tốt, nếu như bình thường, không phải có lão Tứ che chở, Thất ca này chỉ sợ so với mình cũng không khá hơn bao, đây có lẽ là duyên phận đi, từ trước đến nay, lão Tứ luôn là người mặt lạnh lạnh tâm, lại đối tốt với một đệ đệ chân thật như thế.

Ngạch nương từng nói, tự tán đều là tùy duyên, phúc họa đều là do trời cao. Giống như hẳn có được Quách Lạc La Thị, được Quách Lạc La gia chống lưng, nhưng Quách Lạc La Thị là một người đàn bà đánh đá, tính cách rất ác liệt, đối với ngạch nương của mình cũng vô cùng bất kính.

Có được có mất, hẳn đã mất đi rất nhiều thứ, cho nên, nhất định phải có được thứ mình muốn, cho dù vị trí của Thất ca trong lòng mình có chút đặc biệt, nhưng cũng sẽ có một ngày, vì Thái tử hay lão Tứ mà y sẽ đứng sang phe đối lập với mình.

Ngay cả chuyện chung thân của mình cũng có thể dùng làm công cụ cho tương lai, phần tình cảm huynh đệ ít ỏi này, hẳn còn có cái gì để luyến tiếc, hẳn có thể buông tay được.

Dận Hữu thấy Dận Tự cúi đầu, cũng không để ý, chỉ lấy một tay kê đầu, tay kia khẽ chọc chọc tách trà bên cạnh: “Ăn cứu mạng, làm sao ta có thể quên.”

Ngẩng đầu, Dận Tự nhìn gương mặt mỉm cười của Dận Hữu, bên trong không có một tia giả dối cùng xa cách, tâm hắn khẽ động, nhắm hai mắt lại, hơi dời tầm mắt của mình: “Thất ca nói quá lời rồi.” Cái ân năm đây tuyết đó, còn có cái ân vài lần nhắc nhở, ai nợ ai nhiều hơn, ngay cả chính hắn cũng không rõ.

Hai người lại hàn huyên trong chốc lát về thi từ hoặc vài chuyện vặt vãnh trong cuộc sống, nhưng không ai nhắc lại ân cứu mạng nữa.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đây là lần đầu tiên bọn họ ở cùng một chỗ mà không tính kể lẫn nhau khi trò chuyện, Dận Hữu không đề cập tới Đại a ca hay Cửu a ca, Dận Tự cũng không nhắc tới Tứ a ca hay Thái tử.

Dận Hữu nghe Dận Tự nói về cách nhìn một số thi từ của mình, đột nhiên nghĩ, nếu không có Dận Chân, mà thân phận của ngách nương Dận Tự cao một chút, có lẽ Dận Tự đã có thể trở thành quân vương, đáng tiếc, hân sinh ra không gặp thời, mà vận mệnh đối với hân cũng hơi bất công.

Uống trà xong, câu chuyện cũng kết thúc, hai người cùng hồi cung, ở thời điểm tách ra, Dận Hữu cúi đầu, đem Song Ngư Bội đang đeo trên người đưa cho Dận Tự, trên mặt còn mang theo phần không nở.

Dận Tự nhìn Dận Hữu đã đi xa, mở lòng bàn tay ra, trên ngọc bội là hai con cá sắp sửa vượt long môn được điêu khắc rất sống động, rõ ràng hai vây lưng dính vào nhau, nhưng đầu và đuôi lại một cái ở phía bên trái, một cái lại hướng sang bên phải.

Rõ ràng gần nhau như thế, lại vô cùng cách xa.

46. Chương 46: Bi Kịch Thành Thân Của Thất Thất

Cuối tháng mười một năm Khang Hi thứ ba mươi lăm, Thất a ca Ái Tân Giác La Dận Hữu cùng con gái Phó Đô Thống Pháp Khách thành thân, phủ của Thất a ca phủ cũng vừa lập xong, cả vườn đều là một màu đỏ tươi, tân khách tập nập như nước.

Vốn tưởng Thất a ca sinh ra đã tàn tật sẽ bị đế vương ghét bỏ, ai ngờ đế vương rất yêu quý y, ban tặng rất nhiều thứ, còn nhiều hơn lúc Bát a ca thành thân.

Ngồi ở ngoại thất, các quan viên nhìn chủ nhân các cung đều cho thái giám mang quà tới chúc mừng, rồi nhìn hoàng ân không ít, âm thầm chắt lưỡi, tuy nói vị Thất a ca này không thể kế thừa đế vị, nhưng nhìn cảnh tượng này, có lẽ y cũng được vị trong cung kia coi trọng.

“Thái tử giá lâm! Tứ a ca đến!”

“Đại a ca đến!”

“Tam a ca đến! Ngũ đại ca đến! Bát a ca đến”

Các hoàng tử lần lượt đến, các quan viên đang ngồi vội vàng đứng dậy thỉnh an mấy vị gia, đều âm thầm đánh giá đáng về cùng khí độ của họ, không muốn buông tha bất kỳ cơ hội nào để xác định lập trường của mình. Chỉ tiếc, cơ hội tốt như vậy mà hoàng tử và đại thần phải phân phòng ngồi.

Trong một phòng khác lại đang diễn ra một cảnh tượng hòa thuận giữa mấy vị phúc tấn cầu các hoàng tử, Thái tử phi Thạch Thị bưng chén trà, liếc nhìn phúc tấn của lão Tứ gia và lão Bát gia, rồi đặt xuống chén trà xuống cười hỏi: “Sao hôm nay Tứ đệ muội không dẫn Hoàng Huy theo, hôm kia còn nghe gia ta nói lại là Hoàng Huy rất thông minh đáng yêu, nhiều ngày không thấy, thật sự có chút nhớ hài tử này.”

Thư Nhã đứng dậy hành lễ, rồi nói: “Làm phiền Thái tử phi phải nhớ mong, tuổi Hoàng Huy còn quá nhỏ, hôm nay là ngày vui của Thất a ca, nếu nó khóc nháo thì không hay.”

Thạch Thị gật đầu, nàng biết Tứ phúc tấn từ trước đến nay là một người cẩn thận, nên không nhắc lại việc này nữa, bắt đầu tán gẫu về các vấn đề khác.

Bát phúc tấn Quách Lạc La Thị ngồi gần đó cảm thấy có chút không vui trong lòng, nàng và Bát a ca thành thân đã được một năm, trong bụng lại không có nửa phần động tĩnh, nàng thầm nghĩ trong lời nói của Thái tử phi mang theo ý cười nhạo mình, sắc mặt liền trầm xuống, mãi đến khi khai tiệc vẫn khó coi như cũ.

Trong nội đường còn có mẫu gia của Thất phúc tấn và nữ quyến ngồi, vốn là ngày vui, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Bát phúc tấn, trong lòng ít nhiều có chút không vui, nhưng ngại Lạc La gia thế lực lớn, các nàng đều nhịn xuống cơn tức này.

Thành phi được long ân cho đến tham dự hỉ yến của Dận Hữu, sắc mặt vẫn như thường ngày, dường như không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Quách lạc La thị kia, nhưng bàn tay nắm lấy chiếc khăn thì đang siết chặt.

Thái tử phi được cung nữ bên người hầu hạ tiệc rượu, tầm mắt đảo qua Bát phúc tấn, nhìn có vẻ như xuất khăn tay chùi khóe miệng, nhưng thật ra là để che giấu tia trào phúng trên mặt mình. Một hài tử do một tiện nhân tân giả khổ sinh ra mà cũng muốn cùng gia mình tranh giành vị trí kia, tưởng rằng sau khi cưới nữ nhân Quách Lạc La gia liền có sự trợ giúp sao, nhìn nữ nhân không có đầu óc kia, là phúc hay là họa còn chưa biết được.

*tân giả khổ là quản lĩnh thức ăn cho hạ nhân thuộc Nội Vụ Phủ, nơi quản lý nô bộc.

“Tứ ca, hôm nay chúng ta đến là để mời rượu, chứ không phải là uống rượu.” Dận Tường thấy Dận Chân sau khi ngồi vào vị trí của mình, liền uống rượu, mà chỗ ngồi của cả hai lại gần nhau, nhin không được mở miệng nói: “Cái dạng này của ngươi, để Thất ca ra thấy được, sẽ nghĩ như thế nào đây?”

Dận Chân đặt chung rượu xuống, sắc mặt bình tĩnh hỏi lại: “Ta làm Tứ ca nhưng luôn bị y chiếm lấy thứ tốt, hôm nay uống nhiều thêm hai chén rượu của y, chẳng lẽ y không cho ta uống?”

Thập Tam cảm thấy trong lời nói của Tứ ca cũng có chút quan tâm, nhưng lại có cảm giác biểu tình của Tứ ca không đúng lắm, Nhưng nhìn thế nào đi nữa, hắn cũng không tìm được cái gì không thích hợp này, nên đành phải rầu rĩ vùi đầu dùng thử vài món.

Dận Hữu vừa xuất hiện, liền bị mấy vị huynh đệ vây quanh, sau đó liên tiếp bị mời rượu, trái một chung phải một chung, với tình huống này y không tiện cự tuyệt, nên uống nhiều đến nỗi muốn đứng cũng không vững, tùy thời đều có thể vấp chân, lão đảo mà ngã sắp xuống đất.

Trong mơ hồ, y cảm giác có người đỡ mình từ phía sau, hơi thở rất quen thuộc, y quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Dận Chân, y liền dựa cả người vào người Dận Chân: “Không được, không được, uống tiếp ta liền hôn mê.”

“Biết mình sắp ngất, chứng tỏ còn chưa quá say.” Dận Chân đặt một chung rượu vào trong tay y, cánh tay khác lại nắm vai y: “Vô luận như thế nào, ngươi vẫn phải cho Tứ ca một cái mặt mũi chứ, đem chung rượu này uống hết đi.”

Bởi vì say mà tay cầm chung rượu của Dận Hữu có chút run run, thậm chí còn làm đổ một ít ra ngoài, y nghiêng đầu nhìn Dận Chân, nhiu mày: “Tứ ca, ta không uống không được sao?”

Mi như vẽ, mắt như sao, nhan sắc như trăng sáng, ở trong lòng Dận Chân lúc này, Dận Hữu là người đẹp nhất thế gian, hắn chậm rãi dời tầm mắt: “Người nếu không nguyện uống chung này, cũng không sao.”

“Uống, ta uống.” Dận Hữu ngược cổ lên, một hơi uống cạn, chỉ tiếc động tác rất dũng cảm này liền làm đầu óc y choáng váng càng thêm lợi hại, đã muốn ngã xuống đất.

Dận Chân vội vươn tay ra đỡ lấy, ngoài ra còn có một người khác cũng nhanh tay không kém.

Tầm mắt hai người giao nhau, Bát a ca mở miệng trước: “Một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, người đâu, đưa Thất ca vào trong phòng.” Nói xong, liền buông tay đang đỡ Dận Hữu ra.

Hai gã sai vặt tiến lên, thấy Tứ a ca còn đỡ gia mình, cũng không dám trực tiếp đỡ gia đi, đành phải cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Các người đỡ cẩn thận, đừng để chủ tử của các người ngã.” Bàn tay đang nắm chặt cổ tay Dận Hữu của Dận Chân cũng chậm rãi buông ra, hắn dời tầm mắt, không hề nhìn Dận Hữu lúc say rượu nữa.

Đám người vẫn tranh cãi âm ỉ, toàn cảnh vẫn là một màu đỏ tươi, nhưng trong lòng hắn thì cảm thấy vô cùng khó chịu, cảm giác khó chịu này còn nhiều hơn so với lúc mình thành thân.

Ngày hôm sau Dận Hữu tỉnh lại, cảm giác đầu mình vô cùng đau, nữ nhân nằm ngủ bên cạnh y chỉ là cô nương mới hơn mười tuổi, đêm qua thừa dịp say rượu mà làm cho xong việc, nhưng trong lòng đối với cô bé mới lớn này luôn luôn có loại cảm giác quái dị khó nói nên lời.

Ngày hôm nay còn phải đi thỉnh an, Dận Hữu nhanh chóng rời giường, để cho nha hoàn hầu hạ thay quần áo, đợi tất cả được chuẩn bị tốt, người trên giường kia vẫn không có động tĩnh, y đành gọi người đi đánh thức Nạp Lạp Thị dậy.

Đợi một hồi lâu, vị phúc tấn này của y mới từ nội thất đi ra, mặc lễ phục chính của phúc tấn, chắc khoảng mười lăm tuổi, diện mạo rất là bình thường, chỉ có thể coi là thanh tú.

Mẫn Huệ hướng Dận Hữu hành lễ, hai người cùng nhau dùng bữa sáng, rồi ngồi xe ngựa tiến cung.

Tiếng xe ngựa lăn bánh làm cho Mẫn Huệ có chút không thoải mái trong lòng, là nữ nhi của Nạp Lạt gia, nàng vốn không có sự lựa chọn hôn sự cho mình, nhưng vị phu quân tương lai của mình lại là một người què, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối cùng không vui.

Liếc nhìn người ngồi đối diện đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng cúi đầu, xoắn lấy khăn trong tay, Thát a ca cũng rất anh tuấn, tuy nói là tàn tật, nhưng dù sao y vẫn là một hoàng tử, đời này của nàng, cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

Đến cửa cung, Dận Hữu bước xuống xe trước, sau đó xoay người đỡ Mẫn Huệ.

Mẫn Huệ nhìn bàn tay xinh đẹp xuất hiện trước tầm mắt, chậm rãi đưa tay đặt vào lòng bàn tay đó, lòng bàn tay vô cùng ấm áp, làm cho kinh hoàng trong lòng nàng giảm bớt không ít.

Đợi Mẫn Huệ xuống xe, Dận Hữu liền buông tay nàng ra, đối với phái nữ, từ trước đến nay y tôn trọng, hành động lần này cũng chỉ là một động tác theo thói quen, không có hàm chứa ý nghĩa gì khác.

Thỉnh an Khang Hi cùng Thái Hậu xong, Dận Hữu liền dẫn Mẫn Huệ đến Hàm Phúc cung thỉnh an Thành phi.

Khi hai người đến, Thành phi đã mặc y phục chỉnh tề ngồi chờ đã lâu, con mình thành thân, làm ngạch nương hiển nhiên là rất cao hứng, nàng ban cho Mẫn Huệ nhiều trang sức, lại lôi kéo hai phu thê trò chuyện một hồi lâu mới để cho hai người rời đi.

Đợi sau khi hai người ra khỏi Hàm Phúc cung, Thành phi mới thu lại ý cười trên mặt, tháo cái móng ngọc trên châu trên ngón tay út xuống, nàng nói với lão ma ma luôn theo hầu bên cạnh mình nhiều năm: “Như thế nào mà ta thấy phúc tấn này không phải là người cần thận?”

Lão ma ma cũng nhìn ra, vị phúc tấn này lúc nói chuyện rất ít nhìn Thát a ca, vừa rồi xuất môn, trước khi Thát a ca bước qua cửa, thậm chí không quan tâm đến vết thương ở chân Thát a ca, Thát a ca đành nhờ một thái giám bên cạnh đỡ mình bước qua cửa.

“Chủ tử, hôn sự lần này là do vận tuế gia ban thưởng, đương nhiên là tốt, dù sao ngài cũng là ngạch nương của Thát a ca, ngày sau thay Thát a ca quản vị phúc tấn này là được, đó là theo lý thường mà làm.” Lão ma ma cúi người, lời nói hợp tình hợp lý.

“Lời này rất đúng.” Thành phi lại đem móng tay mang vào ngón tay, trên mặt lộ ra nụ cười.

Ra khỏi Hàm Phúc cung, Dận Hữu cũng không có nhiều lời nói với Mẫn Huệ, trời tuy lạnh, nhưng hai vợ chồng đi cùng một chỗ cũng cách nhau hai bước xa.

“Gia, phía trước là Tứ a ca.” Không khí trên đoạn đường đi này vô cùng nặng nề, Tiểu Lộ Tử cũng có cảm giác sợ hãi, nay nhìn thấy Tứ a ca, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Tứ ca.” Trên mặt Dận Hữu cũng lộ ra ý cười, nhớ tới cảnh vừa rồi ở Hàm Phúc cung, ít nhiều cũng có chút thất vọng, nhưng y là nam nhân, cũng phải có trách nhiệm với nữ tử này, lúc này nhìn thấy Dận Chân, liền có loại cảm xúc có thể tạm thời được giải tỏa.

“Thất đệ.” Dận Chân nhìn về phía Dận Hữu, thấy nữ nhân đi bên cạnh y, nụ cười trên mặt liền phai nhạt một chút, còn chưa kịp nói gì khác, liền thấy vị Thất đệ này gia tăng cước bộ, vội vàng đi đến bên cạnh mình.

“Người cần thận chút.” Dận Chân cũng tiến lên phía trước vài bước, đưa tay đỡ lấy y, “Bị thương gân động cốt phải tĩnh dưỡng một trăm ngày, chân người bị thương trên chiến trường càng phải tĩnh dưỡng nhiều hơn, sao về cung còn không chú ý?!” Nói xong, sắc mặt của hắn cũng trầm xuống.

“Tứ ca, người đừng giận, chân ta đã không có chuyện gì nữa rồi, Thái y trong cung nhiều như vậy, ta hồi cung cũng gần hai tháng, làm gì nghiêm trọng như vậy.” Dận Hữu cười cười, tâm tình lại tốt hẳn lên.

“Bây giờ người cảm thấy không sao, đợi người lớn tuổi, người mới nếm được mùi đau khổ!” Dận Chân chau mày, thấy Dận Hữu vẫn cười vô tâm vô phế như trước, thở dài nói: “Người cũng lớn rồi, ta cũng lười nói với người.”

Dận Hữu nhíu mày, đã nói nhiều như vậy còn lười nói? Tác giả đem Ung Chính hoàng đế viết thành lãnh khốc, ít lời nên xuyên tới đây xem một Dận Chân chân chính là người như thế nào, như vậy mà còn gọi là lãnh khốc, ít lời, hai loại người kia đều sẽ muốn khóc.

“Các người đưa Thất phúc tấn hồi phủ trước, gia còn có việc muốn bàn bạc với Tứ a ca.” Dận Hữu khoát tay, kéo Dận Chân đi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, phúc tấn của mình tựa hồ không hiểu quy củ lắm, là Thất phúc tấn, ở trên đường chạm mặt phải bề trên, không phải nên thỉnh an sao?

Bất quá, con đường này không phải tới Vĩnh Hòa cung, Tứ ca tới đây làm gì?

Sau khi hai người cùng nhau xuất cung, Dận Hữu mới thấp giọng thở dài, trên mặt không hề có một tia vui mừng như người vừa mới thành thân, y ít nhiều cũng có chút lý giải tâm tình của Dận Chân sau ngày thành thân, khi mình gặp được Dận Chân. Chỉ là, vị Tứ tẩu đối Tứ ca cũng coi như có lòng, đâu như mình, buổi sáng hôm nay sau khi rời giường, người trên giường rõ ràng tỉnh, lại trốn trong chăn vụng trộm nhìn chân trái của mình, thẳng đến khi mình ra cửa mới nguyện ý đứng dậy.

Làm nam nhân, dưới tình huống này mà không thể nói gì, đó mới là chuyện buồn khổ nhất nha.

Dận Chân thấy sắc mặt Dận Hữu không tốt, vừa rồi dường như đối với vị phúc tấn kia lễ phép có thừa, không chút thân thiết, tuy sắc mặt của Dận Hữu không tốt, nhưng tâm tình của hắn vẫn nhìn không được tốt lên.

Hoàng tử thành hôn, có ba ngày nghỉ, ba ngày này phải cùng phúc tấn ngủ chung một chỗ. Theo lý thuyết, tuổi trẻ khí thịnh, củi khô dễ bốc lửa, vừa thành hôn tình cảm luôn tốt, nhưng đối với Dận Hữu thì khác, tối ngày thứ tư y liền về phòng mình ở.

Dù y không quan tâm đến chân trái dị dạng, xấu xí của mình, nhưng cũng không có nghĩa thích chịu đựng ánh mắt trốn tránh của phúc tấn mình mỗi đêm, ngẫu nhiên không cẩn thận sẽ nhìn chằm chằm chân trái của mình, trong mắt lại lộ ra vẻ chán ghét.

Làm nam nhân, y sẽ chiều cổ nữ tử nhỏ tuổi này, nhưng thân mật, làm thế nào cũng không phát sinh nổi. Cho dù là một ông chú, trái tim đôi lúc cũng sẽ bị tổn thương a.

47. Chương 47: Nguyễn Đánh Và Nguyễn Đau

Mẫn Huệ vào phủ, cũng không nói muốn quản nơi này, Dận Hữu cũng không mở miệng hỏi, trực tiếp đem chuyện tình quý phủ giao cho quản gia như trước, cũng may y vừa mới xây phủ, người trong nhà ít, người hầu cũng không nhiều, nên cũng không hao tổn lắm.

“Gia, con cá này là do một nữ tử vùng ngoại thành trong thôn mới đưa đến, đầu bếp quý phủ nhìn thấy mới mẻ, liền làm món Dực Long Môn này, mời ngài nếm thử.” Phúc Đa cẩn thận hầu hạ Dận Hữu dùng bữa.

Dận Hữu cầm đũa lên, đột nhiên mở miệng nói: “Mấy ngày gần đây, phúc tấn có trình bài tử không?”

Nụ cười trên mặt Phúc Đa có chút mất tự nhiên: “Chắc mấy ngày nay trời lạnh, phúc tấn thân thể yếu, không tiến cung được.”

Dận Hữu nghe xong, khẩu vị cũng biến mất, đừng nói bây giờ là thời đại phong kiến, cho dù là thời đại kiếp trước của mình, song phương cùng hiểu thuận với cha mẹ đối phương là điều cơ bản nhất giữa vợ chồng với nhau, y biết Mẫn Huệ tuổi còn nhỏ không biết chuyện, đối với một ít hành vi của nàng cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua, nhưng hành động lần này Mẫn Huệ thật quá lố.

Liếc nhìn sắc trời bên ngoài, y thở dài, thời tiết xác thực rất lạnh, y buông đũa xuống: “Nếu phúc tấn thích ở trong phòng của mình dùng bữa, về sau khi gia dùng bữa, không cần gọi nàng ta nữa, nàng ta muốn thứ gì, chỉ cần không quá phạm, người cứ thuận theo ý nàng ta, chuyện trong phủ người cứ trông coi giúp, phúc tấn tuổi nhỏ không hiểu chuyện, việc vặt vãnh này nọ không cần đi quấy rầy nàng ta.”

“Đạ.” Tuy lời này nghe có vẻ như quan tâm săn sóc, nhưng trong lòng Phúc Đa cũng hiểu, chủ tử không muốn quản vị phúc tấn này nữa, ngay cả quyền lợi quản lý phủ cũng không giao cho nàng, xem ra chủ tử là giận vị này rồi. Cứ cung ứng như vậy, không thương không sủng, người Nạp Lạt gia cũng sẽ không quan tâm nữ nhi này.

Sau khi súc miệng rửa tay xong, tâm tình Dận Hữu vẫn không khá hơn chút nào, làm nam nhân sống qua hai đời, y có thể thông cảm với vị cô nương mới lớn tùy hứng này, y cũng không thích tư tưởng vương triều phong kiến xem nữ nhân như là một công cụ. Dù sao Mẫn Huệ cũng được nuông chiều từ bé, gả cho mình, trách nhiệm chăm sóc nàng ta cũng sẽ thuộc về mình. Mà thông cảm là một chuyện, cũng không đại biểu cho việc y thích những hành vi này của Mẫn Huệ. Tiến không được, mắng cũng không xong, như vậy cứ tránh xa ra, mắt không thấy, tâm không phiền.

Đến thư phòng ngồi chốc lát, lại lật mấy thoại bản, đó là một câu chuyện về người thư sinh và một yêu tinh muốn báo ân, y nhàm chán đem sách ném qua một bên, nghĩ đến phủ Thái tử có Thái tử phi giỏi giang, phủ Tứ ca có Tứ tẩu hiền lành, phủ Ngũ Ca có Ngũ tẩu thanh tao lịch sự. Y đổi qua đổi lại nhiều tư thế ở trên ghế, nhưng vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Nghĩ nửa ngày, cuối cùng Dận Hữu cũng nghĩ thông suốt, dù sao đó cũng không phải là người mình yêu, coi như nuôi thêm một kẻ nhàn rỗi, không phải vì một nữ nhân mình không có tình cảm mà giày vò bản thân mình.

“Người tới, hầu hạ gia thay quần áo!” Ra khỏi thư phòng, tâm tình Dận Hữu dần dần an tĩnh lại.

Trở lại trong phòng, Phúc Đa mang theo một thái giám khác hầu hạ Dận Hữu, thấy sắc mặt Dận Hữu đã dễ nhìn hơn không ít, hẳn cũng thả lỏng tâm tình, nếu vì trong lòng không thoải mái mà Thất a ca xảy ra chuyện gì, Thành chủ nhân còn không lột da hắn sao: “Chủ tử, vừa mới qua giữa trưa không lâu, nếu ngài muốn đi đâu, nô tài sẽ sai người chuẩn bị kiệu cho ngài.”

“Không cần.” Y đưa tay chọn một khối ngọc bội đưa cho Phúc Đa, “Gia tới quý phủ của Tứ ca một chút, gần như vậy còn chuẩn bị kiệu làm gì.”

Phúc Đa nghe xong cũng không lo lắng việc chủ tử đi ra ngoài lúc này nữa, nếu chủ tử tới quý phủ của mấy vị gia khác, còn phải chuyển thiếp, nhưng nếu là tới quý phủ của Tứ a ca, thì gia mình đã tới đó như cơm bữa, ngay cả khi gia nghênh ngang bước vào quý phủ của Tứ gia, ánh mắt người gác cổng cũng không hề nhúc nhích.

Lấy áo lông cộc tay mặc vào cho Dận Hữu, Phúc Đa nhìn ra ngoài cửa: “Chủ tử, tuyết rơi rồi, không bằng nô tài gọi người đến chuẩn bị kiệu cho ngài đi, nếu để ngài bị lạnh là nô tài thật có tội.” Nghĩ đến chân gia mình, trong lòng Phúc Đa phát sầu, nếu không cẩn thận té ngã, hẳn cũng không có kết cục tốt.

“Người cứ yên tâm đi, gia tự có chừng mực.” Dận Hữu tiếp nhận mũ da do một tiểu thái giám đưa lên, đội vào rồi cười chỉ hai thái giám trong phòng: “Hai người các người bồi gia xuất môn, Phúc Đa lưu lại trông phủ.”

Sau khi phân phủ, a ca có thể đem một ít thái giám theo về quý phủ, mấy thái giám này đều là người đã hầu hạ y trong viện a ca, so với những nô tài không biết từ đâu phân tới quý phủ lại không biết có đáng tin cậy không, Dận Hữu chọn đem những người này lưu lại trong phủ của mình.

“Ahhh, trời hôm nay quả thật rất lạnh.” Tiểu Lộ Tử nhét vài cuốn sách vào trong lòng, vội vàng xuyên qua con đường rải đá xanh trong viện, đến dưới mái hiên dặm chân giữ tuyết, cúi đầu cẩn thận nhìn sách trong lòng không có dính bông tuyết mới yên tâm đi đến gần cửa: “Gia, nô tài Tiểu Lộ Tử cầu kiến.”

“Vào đi.” Dận Chân vừa vặn viết xong nét cuối cùng, đặt bút lông xuống, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiểu Lộ Tử đang cầm vài quyển sách đi vào, miễn lễ thỉnh an, tầm mắt Dận Chân dừng lại ở trên mấy cuốn sách: “Đó chính là sách mới nhất của Mặc Lộ Trai?”

“Hồi chủ tử, nô tài thấy nhiều văn nhân đều thích mua những cuốn này về xem, có lẽ Thất gia sẽ cảm thấy có chút hứng thú.” Tiểu Lộ Tử đọc tên những cuốn sách trên tay, Dận Chân nghe xong cũng không có ấn tượng gì đặc biệt. Cứ hai ba ngày là Dận Hữu chạy tới chỗ hắn, có đôi khi buổi chiều liền vui đùa trong thư

phòng hẳn xem vài thoại bản du ký, hoặc công thuật nông xảo, còn đối với loại sách nghiêm túc, nửa phần y cũng xem không vô.

Buông Thư Cương, chợt nghe nô tài báo lại, Thất a ca đến. Dận Chân nhìn Tiểu Lộ Tử vừa mua sách trở lại, cười mắng: “Cái tên này, ngay cả trời tuyết cũng không quên đến chỗ ta ăn chùa uống chùa.” Chỉ là, nụ cười trên mặt không thể nào che dấu được.

Tiểu Lộ Tử lĩnh thưởng, rời khỏi thư phòng, vừa vặn gặp được Dận Hữu đang đi tới, liền cười thỉnh an.

Dận Hữu tặng hẳn mấy món quà nhỏ, thuận miệng hỏi: “Tứ ca đang làm việc?”

Tiểu Lộ Tử cũng nhảy bén, biết Thất gia là lo lắng trong thư phòng có người, quấy rầy chính sự của chủ tử, liền cúi người trả lời: “Hôm nay chủ tử rất buồn bực, vừa may Thất gia đến, chủ tử ắt rất cao hứng.”

Dận Hữu cũng không để ý, nhắc chân bước vào thư phòng, Tiểu Lộ Tử đứng ở dưới mái hiên nghe trong thư phòng vang lên tiếng của Thất gia, ngẫu nhiên sẽ truyền ra tiếng của Tứ gia, trong lời nói luôn mang theo ý cười. Một lúc sau, trong thư phòng liền dần an tĩnh lại.

Chắc hẳn một bên đang xem thoại bản, một bên đang luyện tự, phác hoạ đi, trong lòng Tiểu Lộ Tử cũng âm thầm buồn cười, vị Thất gia này cũng thật là, xem thoại bản cũng thích đến chỗ chủ tử xem, vừa vặn chủ tử nhà mình cũng chịu để Thất gia dăm ba ngày lại đến ăn nhờ ở đậu, một bên nguyện đánh, một bên nguyện đau, kết hợp với nhau lại càng thêm rục rở.

Tiểu Lộ Tử ôm ống tay áo, đứng vào một góc khuất gió canh chừng cửa, vạn nhất hai vị gia bên trong có chuyện gì phân phó, hẳn cũng kịp tới hầu hạ. Đứng chưa được bao lâu, liền thấy một thái giám bưng điểm tâm và trà đi tới, không cần nhìn cũng biết, điểm tâm ấy là dành cho Thất a ca, điểm tâm mùi vị phương Nam, cộng với trà Bích Loa Xuân cũng là thứ Thất a ca ưa thích.

Một lát sau, tiểu thái giám lui ra, đi đến bên cạnh hẳn nói: “Công công, Thất gia nói bên ngoài rất lạnh, người trở về phòng nghỉ ngơi đi, nơi này không có chuyện gì, có hộ vệ trong viện trông coi là được rồi.”

Tiểu Lộ Tử cảm tạ, xoay người đi về phòng mình, về phần người lên tiếng là Thất gia mà không phải là chủ tử nhà mình cũng không ảnh hưởng gì đến tốc độ đi của hẳn. Thất gia ở trước mặt chủ tử nói, chủ tử cũng không lên tiếng phản đối, như vậy chuyện này liền thuận theo ý Thất gia. Bạn đang ?

Năm Khang Hi thứ ba mươi lăm, đảo mắt liền đến yến trừ tịch cuối năm, Đại a ca anh dũng trên chiến trường, Thái tử giam quốc thích đáng, Tứ a ca khao thưởng đại quân, ở trong buổi yến tiệc vô cùng nổi bật, nhưng Tứ a ca vốn là người lạnh lùng, chân chính nổi bật vẫn chỉ là Thái tử và Đại a ca.

Dận Hữu được chú ý rất ít, tuy nói gần đây Khang Hi ban thưởng cho y rất nhiều, nhưng cao thấp trong hậu cung cũng chỉ cho rằng Khang Hi đang bồi thường cho y vì bị mất ngón chân, lực chú ý đối với y rõ ràng không bằng mấy vị a ca khác, Dận Hữu cũng không cảm thấy phiền lòng, vẫn vui vẻ tự tại.

Yến tịch tan, Dận Hữu và Mẫn Huệ ra khỏi Dưỡng Tâm điện, lại gặp được Bát a ca cùng Bát phúc tấn.

Nhìn Bát phúc tấn trang điểm như một phụ nữ có chồng, Dận Hữu không tự chủ nhớ tới hơn một năm trước, bộ dáng điệu ngoa của nữ nhân này. Quách Lạc La Thị không thỉnh an y, y cũng coi như không thấy, cùng Dận Tự tùy ý hàn huyên hai câu, liền muốn cùng bọn họ tách ra, ai ngờ Bát phúc tấn đột nhiên lên tiếng.

“Người là người một năm trước làm ngựa ta kinh hoảng?” Lời Bát phúc tấn vừa thốt ra, liền phát giác có chút không ổn, ngày đó ngựa mình làm y bị thương, y cũng không có nói gì. Nay chính mình nói ra, việc kia là hành vi đắc tội hoàng thất, sợ là có chút phiền phức.

Bát a ca nghe lời này, trên mặt mang ý cười hỏi: “Phúc tấn cùng thất ca đã gặp mặt qua?”

Biểu tình của Bát phúc tấn có chút không được tự nhiên, cố nặn ra nụ cười: “Chính là vào năm trước, xe ngựa ta xảy ra sự cố, ngẫu nhiên gặp được.”

Dận Hữu nghe lời này, thầm nghĩ Bát phúc tấn tuy nói năng tùy hứng nhưng coi như thông minh, cũng tiếp tục câu chuyện nói: “Ngày ấy ngựa của Bát đệ muội bị chấn kinh, vừa vặn thị vệ bên cạnh ta có mặt kịp thời trấn an con ngựa, thì ra người trong xe ngựa ngày ấy là Bát đệ muội, là vi huynh thất lễ.”

Bát phúc tấn nghe Dận Hữu nói thế rất hài lòng, thuận miệng nhận hai câu, chuyện này coi như bỏ qua.

“Thất đệ, Bát đệ, đứng ở chỗ này làm gì đấy, trời lạnh như thế sao không sớm hồi phủ nghỉ ngơi?” Dận Chân đi đến, liếc nhìn hai người, nhưng vẫn không nhìn đến hai vị phúc tấn: “Chẳng lẽ các người ở trong này ngắm cảnh đêm đông?”

“Tứ ca.” Dận Hữu cúi chào, Mẫn Huệ phía sau y cũng thành thành thật thật thỉnh an, tựa hồ tiến triển không ít.

Bát phúc tấn thì lại không hề động, chỉ tùy ý cùng Dận Tự kêu một tiếng Tứ ca, liền đứng ở một bên không lên tiếng.

“Tứ ca nói đùa, đệ đệ vừa vặn gặp được Thất ca, tùy ý nói hai ba câu, không ngờ Tứ ca cũng đi bên này.” Dận Tự cúi chào: “Đã vậy, không bằng chúng ta cùng đi.”

Tầm mắt Dận Chân đảo qua Bát phúc tấn đứng phía sau Dận Tự, trong mắt gợn sóng không ngừng: “Cũng tốt.”

Thái giám, cung nữ giúp Thất phúc tấn cùng Bát phúc tấn đi một hướng khác, lưu lại ba huynh đệ trầm mặc đi ra ngoài cung.

Đường đi trong cung bị động tuyết đã được quét sạch sẽ, Dận Hữu nhìn nhìn trời, lại ngó ngó hai vị vẫn im lặng đi bên cạnh, sau đó ngáp một cái: “Thời tiết như vậy, nằm trên giường ngủ thích biết bao.” Chính là, lễ mừng năm mới ở đây quy củ rất nhiều, đừng nói ngủ nướng, chỉ sợ so với ngày thường còn phải ngủ ít hơn.

Dận Chân nghe y nói thế, khoe miệng liền cong lên, đối với tính tình lười nhác Dận Hữu cũng thành quen, hẳn thật sự nghĩ mãi không thông, một người lười như vậy, thế nào có thể ở trong quân doanh gốc lâu như vậy.

Dận Tự nghe lời này, thấy trên mặt Dận Hữu quả thật lộ ra thần thái lười biếng, mở miệng nói: “Lời này của Thất ca không nên để hoàng a mã nghe được, nếu không hoàng a mã lại mắng người là tiểu tử ngốc.”

Dận Hữu không lăm để ý, kéo khoe miệng: “Tiểu tử ngốc cũng là nhi tử của hoàng a mã, hoàng a mã cho dù mắng, cũng không nổi.”

Nghe xong lời này của y, ý cười trên mặt Dận Tự có chút phức tạp, cũng không nói thêm gì nữa.

Đi ở bên trái Dận Hữu, sắc mặt Dận Chân vẫn như bình thường, chỉ đỡ lấy Dận Hữu: “Cẩn thận dưới chân, lúc này tuyết lại bắt đầu rơi.”

Nhìn tay Dận Chân đỡ lấy cánh tay Dận Hữu, Dận Tự cười cười, trong mắt mang theo một tia mắt mát mà ngay cả bản thân cũng không hiểu được vì sao.

Mấy ngày sau, Thất a ca được vạn tuế gia triệu đến Càn Thanh cung chơi cờ, cờ còn chưa hạ được mấy quân, đã thấy thua, rồi đi lại cũng không đáng nói, chỉ là y ăn không ít trái cây mới trong Càn Thanh cung, bị vạn tuế gia mắng tiểu tử ngốc, còn nói sau này Thất a ca đến Càn Thanh cung thì không được bày thức ăn nữa..v..v..

Bất quá khi trời tối về đến quý phủ, Thất a ca vẫn được vạn tuế gia ban thưởng một ít trái cây.

Vì thế danh tiếng tham ăn của Thất a ca liền được lan truyền, ngay cả Thái Hậu cũng lấy việc này giễu cợt Dận Hữu một trận.

48. Chương 48: Tấn Phong

Mùa xuân năm Khang Hi thứ ba mươi sáu, Khang Hi vượt Hoàng Hà đi tuần sát Trữ Hạ, đồng thời phái hai lộ quân tấn công Cát Nhĩ Đan, Cát Nhĩ Đan uống thuốc độc tự tử, cuộc chiến kéo dài suốt tám năm với Cát Nhĩ Đan cũng chấm dứt.

Tháng bảy, tại thành Bắc Kinh, trời nóng đến nỗi làm cho người ta toàn thân đều là mồ hôi, giống như mới từ trong nước bước ra. Nếu không phải thời đại này không thể cởi trần, Dận Hữu hận không thể trần truồng chạy trong phòng.

Khối băng trong phòng tan rất nhanh, hiệu quả hạ nhiệt của nó cũng không tốt là bao, Dận Hữu ngồi ở dưới bóng cây, không ngừng phe phẩy cây quạt. Nha hoàn đứng phía sau nhẹ nhàng quạt cho y, dù thế cũng không được bao nhiêu gió.

“Chủ tử, đây là nước ướp lạnh do nhà bếp làm, ngài dùng cho bớt nóng.” Phúc Đa bưng một chén sữa đến, Dận Hữu tiếp nhận, bỏ qua trình tự dùng muỗng nhỏ múc từng muỗng, trực tiếp bưng bát lên đổ vào miệng, nửa bát trôi xuống, y cảm thấy cái nóng trên người dường như giảm đi không ít.

Năm nay có nhiều chuyện xảy ra, Khang Hi cũng không tính tới Thừa Đức nghỉ hè, đám hoàng tử bọn họ tự nhiên phải thành thành thật thật nán lại quý phủ. Mấy ngày qua bởi vì bình định Cát Nhĩ Đan, đám hoàng tử bọn họ còn phải theo Khang Hi đi cáo tổ tiên, nghĩ đến y phục hoàng tử tầng tầng lớp lớp, trong lòng Dận Hữu lại dâng lên một trận nóng nực.

Phúc Đa thấy thế, cầm lấy cây quạt trong tay nha hoàn, quạt cho Dận Hữu, “Chủ tử, nghe nói quý phủ Ngũ a ca vừa mới có thêm người.”

Dận Hữu nghe vậy khoát tay, không để ý lắm nói: “Người hầu hạ trong quý phủ của Ngũ a ca không tồi, thêm một người cũng không phải đại sự gì, người chuẩn bị quà tặng là được.”

Phúc Đa lại nghĩ, trong các a ca trưởng thành, chỉ có quý phủ của chủ tử nhà mình và Bát a ca đều ít người, từ lúc thành thân với phúc tấn tới nay, chủ tử cũng rất ít đến phòng của phúc tấn, nay phúc tấn im lặng sống trong viện một mình, ngày ngày thêu thùa may vá, cũng xem như bớt việc, chỉ sợ gặp được chủ nhân như quý phủ của Bát a ca, bọn nô tài nhất định chịu khổ, “Hôm nay Thành chủ nhân đưa qua một người, nói là cho nàng đến hầu hạ gia.”

Động tác của Dận Hữu cứng đờ: “Nhà nào?”

“Nghe nói mẫu gia là nô tài do Thành chủ nhân dưỡng, nô tài thấy nàng rất hiền lành.” Phúc Đa e dè cười, một bên phải tuân theo mệnh lệnh của Thành chủ nhân, một bên phải chú ý tâm tình của chủ tử nhà mình, dù sao chủ tử cũng không phải là người tham nữ sắc, cho nên chuyện này không dễ làm a.

Dận Hữu gật gật đầu: “Phẩm chất thế nào?”

“Người đưa nàng ta đến có nói, nàng ta là con gái thứ hai trong nhà, coi như là người thành thật, phụ thân là tham linh, giáo dưỡng cũng tốt.” Phúc Đa thấy chủ tử nhà mình không có ý cự tuyệt, lại nói tốt cho người này.

“Là người ngạch nương đưa tới, cứ làm tục bối đầu làm cách cách, những chuyện khác người xem tình hình rồi làm.” Mọi người đã muốn đưa vào đây, nếu y cự tuyệt, nữ tử này e rằng khó sống tốt những ngày sau này, cũng làm mất mặt mũi Thành phi, tâm tư nương hận không thể đem tất cả nữ nhân hợp mắt đều đưa cho nhi tử nhà mình, y hiểu được, tuy y có chút mâu thuẫn trong lòng, nhưng vẫn thuận theo hoàn cảnh nơi này.

“Dạ.” Phúc Đa nghe xong lời này, hớn hỏ lĩnh mệnh, rồi bắt đầu lo lắng đem tân cách cách này an bài ở viện nào.

“Các người đều lui xuống đi, gia muốn ngồi một mình chốc lát.” Dận Hữu đánh cái ngáp, lười biếng dựa vào ghế thái sư.

Vài nô tài đang hầu hạ y liền lui xuống, Dận Hữu phe phẩy cây quạt, uống hai hộp sữa lạnh, lim dim nhắm mắt ngủ.

Ngủ một giấc, lại mơ thấy chút sự tình kiếp trước, cha mẹ mất sớm, mình phải ở nhờ nhà người thân, tuy nói tài sản cha mẹ để lại cho y không ít, nhưng lại không có được bao nhiêu thân tình, sau lại tốt nghiệp đại học, sau đó nữa là những lúc đục với người trong ngành, nữ nhân mình thích lại được gả cho một công tử gia đình giàu có, so với mình, loại người không có gia thế và tiền đồ, lựa chọn như vậy là điều bình thường trong xã hội tàn khốc này, y cũng không hận, chỉ tự mình thương tâm. Trong cơn hồ đồ thì chết, cho tới bây giờ chân chính đối xử tốt với mình, trừ bỏ cha mẹ kiếp trước, cũng là chỉ có Thành phi. . .

“Thất đệ, sao người ngủ một mình ở đây?!” Dận Hữu cảm thấy một trận gió lạnh đánh úp lại, mở mắt ra liền thấy, Dận Chân đang cầm cây quạt quạt cho y, trên mặt là vẻ lo lắng.

Dận Chân thấy thần sắc Dận Hữu không đúng, lo lắng khom người xuống, nhíu mày: “Là thân thể không khỏe?”

Dận Hữu ngơ ngác nhìn Dận Chân rõ ràng một đầu toàn mồ hôi mà còn đứng quạt cho mình, điểm bận tâm cùng sự phòng bị trong lòng đối với Dận Chân, cuối cùng cũng bị sụp đổ, không khỏi cười cười: “Không có việc gì, chỉ là lúc ngủ, mơ mơ màng màng mộng thấy mấy chuyện lung tung.”

“Còn cười? Cả người toàn mồ hôi.” Dận Chân lấy khăn lau lau mồ hôi trên trán Dận Hữu, “Bên ngoài có nhiều kiến, cho dù có đốt huân hương cũng không đuổi hết, về sau người đừng nằm ở bên ngoài nữa, nếu bằng ở chỗ người không đủ dùng, ta sẽ cho người đưa một ít lại đây, trừ bỏ do hoàng a mã ban thưởng, quý phủ của ta cũng chứa không ít.”

Y tùy ý để Dận Chân lau mồ hôi cho mình, được Ung Chính Đế tương lai lau mồ hôi cho mình, còn ai có thể có đãi ngộ như y? Dận Hữu thực kiêu ngạo, thực tự hào, vì thế đầu duỗi ra, đem mồ hôi trên trán cọ vào trên tay áo Dận Chân, Dận Chân tức giận gõ trán của y: “Hảo hảo ngồi, người mới xây phủ không bao lâu, cây thiếu hoa cũng thiếu, nếu không có gì làm thì tới quý phủ của ta mà ngồi, dù sao cũng mát mẻ hơn so với chỗ của người.”

“Ý kiến hay, hai người chúng ta dùng chung băng, vậy là tiết kiệm rồi,” Dận Hữu cười loan cả mắt, “Chính là, đáng tiếc Tứ ca đã có phúc tấn, bằng không buổi tối chúng ta có thể ngủ chung cho tiết kiệm.”

Ánh mắt Dận Chân lóe lên, lập tức trầm giọng nói: “Nói gì đó, người khác nghe xong còn tưởng rằng hoàng tử Đại Thanh ta ngay cả hai khối băng cũng không có để mà dùng.” Lời này của Dận Hữu trên thực tế là không có thể thông, chẳng qua ‘lỗi nhỏ’ đó đã bị Dận Chân trọn tròn mắt cho qua, ngược lại bắt lấy cái lỗi nhỏ khác.

Dận Hữu cười gượng hai tiếng, sáp lại để Dận Chân tiếp tục quạt cho y.

“Tự mình quạt, ngồi lâu quá, mỏi chân.” Dận Chân đem cây quạt thả vào tay Dận Hữu, đứng lên đuổi chân, trong lòng lại nghĩ đến lời Dận Hữu vừa nói, cảm thấy sảng khoái đến cực điểm. Lời nói của Dận Hữu vừa rồi, ít nhất thuyết minh y không ghét việc hai người ngủ chung.

“Tứ ca a, người đã nói quý phủ của người mát mẻ hơn, chẳng bằng chúng ta tới chỗ của người liền đi.” Dận Hữu phe phẩy cây quạt, lão đảo đứng lên.

Dận Chân thấy bộ dạng này của y, liền thở dài, lĩnh cái đuôi tự mình uống băng canh hạt sen. Còn bọn nô tài trong quý phủ của Dận Hữu, bọn họ nhìn theo bóng lưng của chủ tử nhà mình xuất môn, vẻ mặt đầy vẻ hiểu rõ.

Xem ra chủ tử nhà mình lại tới kén mấy thứ tốt ở quý phủ của Tứ ca rồi, ngày xuân kén trà ngon, ngày hè kén băng, vào đông thì kén thịt và hoa quả tươi, bọn họ đã hầu hạ chủ tử ba mùa rồi, đều xem như đã thành thói quen, không biết đến mùa thu chủ tử có thể kén được những thứ gì trở về.

Lại vài ngày nữa trôi qua, Dận Hữu được người hầu hạ thay triều phục, theo các huynh đệ đi tế lăng, tế thiên địa. Việc này Dận Hữu không hề nhúng tay vào, chỉ cầm quỳ nơi nên quỳ, đứng nơi nên đứng là được.

Nghe Khang Hi đồng dục chiêu cáo lên trời, Dận Hữu quỳ trên mặt đất, chỉ cảm thấy mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống đất, trừ bỏ âm thanh của Khang Hi, bốn phía đều im lặng, cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Quy củ quỳ đến khi nghi thức chấm dứt, khi Dận Hữu đứng lên, hai mắt đều biến thành màu đen, nghỉ ngơi trên kiệu một lúc, nhưng vẫn cảm thấy cái gì cũng nhìn không thấy, vội nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Trên đường cũng không có người đi đường, cửa tiệm cũng đóng cửa, trừ bỏ tiếng vó ngựa cũng không còn tiếng vang khác. Quả nhiên không giống như trong TV đã chiếu, khi ngự giá của đế vương đi tế thiên xuất hiện, dân chúng bốn phía chen chúc chật ních xem náo nhiệt chính là bệ đặt a. ngay cả đời sau, lúc duyệt binh vào ngày quốc khánh, cũng không có cho dân chúng bình thường tùy tiện vây xem, huống chi trời đại phong kiến này.

Phi tử người ta trong “Hong Lâu Mộng” xuất cung thăm viếng đều phải lót đường tu viện, còn có các loại lễ tiết, nói chi đến việc ngự giá tế thiên thể này.

Khó khăn chờ đến lúc kết thúc, Dân Hữu cảm giác toàn thân mình cũng đã ướt đẫm, dính dính nhờn nhờn, thập phần không thoải mái, nhìn sang các huynh đệ khác, sắc mặt cũng không tốt lắm, nhất là Thái tử, phải đi theo Khang Hi, mặt đã bị mặt trời thiêu đốt đến đỏ rực.

Các hoàng tử cùng hoàng thân, đại thần đều ở đứng yên trên đại điện, hoàng thượng không nói gì, ai cũng không dám đi.

Khang Hi ngồi ở thượng thủ, chỉ thấy Lý Đức Toàn lấy ra vài đạo thánh chỉ, đọc lên.

Tất cả mọi người hiểu được, đây là đang luận công ban thưởng.

Đại thần tham chiến đều được ban thưởng, trong đó Phí Dương Cổ, Mã Tư Khách là được ban thưởng hậu hĩnh nhất, sau đó liền hạ chỉ tấn phong tước vị cho các vị a ca.

Dân Hữu quỳ trên mặt đất, y không biết Khang Hi tấn phong cho a ca là vào năm nào, bất quá dựa theo tuổi mà tính, có lẽ y sẽ được phong tước vị bồi lực hoặc là bồi tử, hơn nữa y còn lập quân công, được phong tước vị bồi lực là điều chắc chắn.

Đại a ca được tấn phong là Trực quận vương, Tam a ca được tấn phong là Thành quận vương, Tứ a ca được tấn phong là Ung Quận Vương, còn Ngũ a ca, Thất a ca, Bát a ca được tấn phong bồi lực.

Mấy vị a ca trưởng thành đều có tước vị, một số ít đại thần trong triều đang kiểm toán tính của mình.

Dân Chân nghe mình được tấn phong là Quận Vương, trong lòng có phần giật mình, hẳn nghĩ lần này Phí Dương Cổ đã đoạt quân công, hoàng a mã chắc hẳn sẽ chen ép chính mình, nhiều lắm chỉ được làm bồi lực, hơn nữa tuổi mình cũng không lớn, tấn phong Quận Vương cũng là điều rất miễn cưỡng, đối với việc được tấn phong Quận Vương cũng không nghĩ nhiều, thật không ngờ ý chỉ lần này của hoàng a mã lại làm cho hắn ngoài ý muốn như vậy.

Xuất cung, vài vị huynh đệ đều tự chúc mừng nhau, Đại a ca liền mời vài vị huynh đệ đến biệt trang mình nghe diễn vào mấy ngày sau, lão đại mở miệng, mấy vị huynh đệ đều nhất nhất đáp ứng, đợi sau khi tách ra, Dân Hữu đến gần phủ đệ của Dân Chân mới thả lỏng thân thể căng thẳng của mình.

“Đệ đệ xin chúc mừng ca ca.” Dân Hữu cười cười, ôm quyền với Dân Chân.

Dân Chân thấy sự vui sướng trong mắt y đều là thật tâm, không có nửa phần giả vờ, liền cười nói: “Vi huynh cũng chúc mừng Thất đệ.”

Dân Hữu cười loan cả mắt, “Ừm, bổng lộc mỗi tháng có thể lĩnh nhiều hơn.”

Dân Chân bắt đầu dĩ cười lắc đầu, trong lòng lại vẫn vì việc mình được tấn phong làm Quận Vương mà có chút bất an, phần bất an này làm cho hắn quyết định thời gian sắp tới phải cẩn thận gấp bội, chỉ sợ đây là ý đồ gì đó của hoàng a mã, không cẩn thận một chút sẽ làm cho mình vạn kiếp bất phục.

Nhìn Dân Hữu cười đến nỗi thấy rằng không thấy mắt, Dân Chân nghĩ nghĩ, Thất đệ như vậy cũng tốt, sẽ không bị hoàng a mã lạnh nhạt, lại không bị đối đãi đặc biệt, làm cho hắn cũng yên tâm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trong lịch sử, nhóm a ca được tấn vị vào năm Khang Hi thứ ba mươi bảy, chỗ này của ta là diễn ra trước O(_)O

~ Trong lịch sử, lần này Tứ Tử hẳn là chỉ được phong làm bồi lực, sau đó mới được tấn phong là Ung Thân Vương, ở đây ta làm cho hắn thành Quận Vương luôn ==

49. Chương 49: Biến Cố

Tước vị của các a ca xem như xong, hầu hết đều hài lòng, số ít còn lại cũng không có ý kiến, dù sao mấy loại tước vị này phải xem xét tuổi, lai lịch, thành tích. Đại a ca lập được nhiều chiến công, Tứ a ca ở hộ bộ làm rất tốt công việc của mình, biểu hiện trên chiến trường cũng rất anh dũng, tuy Tam a ca trên chiến trường chỉ biểu hiện bình thường, nhưng thi từ, tranh chữ lại vô cùng tốt, cộng thêm kỳ mẫu Vinh phi của hắn là

người được đề vương sủng ái nhiều năm, một tước vị Quận Vương cũng coi như không quá đáng. Mặt khác, Thất a ca có thành tích không nhỏ, nhưng tuổi thì không đủ, cũng chỉ có thể làm một bồi lặc.

Biệt trang của Đại a ca cách nơi ở của Dân Hữu hơi xa, gần chỗ ở của y nhất là Tứ a ca và Bát a ca, trên cơ bản ba người được coi là hàng xóm láng giềng, Dân Hữu từ cửa chính đi ra ngoài, mời Tứ a ca cùng Bát a ca đi cùng, mặc kệ Tứ a ca cùng Bát a ca âm thầm tranh đấu như thế nào, trên mặt muốn giả trang thế nào cũng được, dù sao đều ngồi ở trong kiệu, người nhìn không thấy ta, ta trông không thấy người, cũng không ai biết.

Đến biệt trang của Đại a ca, cổ kiệu của Dân Hữu hạ xuống, đã sớm có người truyền thiếp, nên quản gia trong trang đã đứng chờ ở cửa.

“Nô tài thỉnh an Tứ gia, Thất gia, Bát gia, chủ tử đã sớm trông các ngài đến.” Quản gia khom người đón ba người vào phủ, đi chưa được bao lâu, thì thấy trong viện dựng một cái đài, bên trên đang ề a hát hí khúc, Đại a ca một thân cẩm bào đứng ở trước cổng vòm chờ bọn họ.

Huynh đệ gặp mặt liền chào hỏi nhau, ngồi xuống không lâu, các huynh đệ khác cũng lục tục tới đông đủ, mọi người cùng nhau uống rượu ngon, dùng điểm tâm, cười cười nói nói, coi như là thích ý.

Dân Hữu biết vị Đại a ca này từ trước đến nay không quá thích mình, thù vài năm trước cũng đã nhận, y ngồi đằng hoàng ở một bên, nghe hí khúc trên đài, nghe xong hết một lượt, cuối cùng cũng biết được đây là xuất diễn “Đào viên kết nghĩa”. Đối với loại hí khúc được coi như là tinh hoa của đất nước này, từ trước đến nay Dân Hữu đều ôm lòng tôn trọng, nhưng quả thật năng lực thưởng thức không đủ, nhiều lắm chỉ nhìn người, nghe một chút thanh âm, hay dở thế nào y hoàn toàn không hiểu được.

“Đào kép diện trang của Đại ca đáng người cũng không tệ, nghe nói là tiểu nha đầu mà Đại tẩu mới tìm thấy mấy ngày trước.” Tam a ca cười yếu ớt uống một ngụm trà xanh: “Tẩu tử rất hiền đức.”

“Tam đệ nói giỡn, hai ngày trước không phải nghe nói cách cách của quý phủ người cho người thêm cái tiểu a ca à.” Đuôi lông mày Đại a ca dẫn theo chút ý cười, hiển nhiên đối với món đồ chơi của lão bà mình giao cho rất hài lòng: “Đào kép này chỉ biết hát chút đỉnh, đủ để nghe, có cái gì hay, nếu người thích, ta đưa vài người đến biệt trang người dưỡng.”

Tam a ca nghe vậy, tươi cười trên mặt hơi đông cứng lại, lập tức cười nói, “Nếu đại ca chịu, đệ đệ khẳng định không nỡ chối từ.”

Dân Hữu nghe ngữ khí của hai huynh đệ kia giống như đang thảo luận mấy củ cải trắng, trong lòng không khỏi nghĩ, thực nên cho bọn họ xuyên qua đến hiện đại thử xem, có tiền có quyền thì hoàn hảo rồi, nhưng nếu gia thế bình thường, với tính cách này, phái nữ còn độc thân đều ngại bọn họ lãng phí không khí, trở ngại tầm mắt, lãng phí lương thực. Bất quá ở đây, đào kép ở trong mắt người bình thường cùng với món đồ chơi không có khác biệt mấy, huống chi các hoàng tử nơi đây cũng không thiếu nữ nhân.

“Nghe nói mấy ngày trước Thất đệ cũng được dâng cách cách, thật có điểm phúc.” Đại a ca mở miệng nói với y, ý tứ châm chọc, mấy huynh đệ ở đây đều biết thế lực mẫu gia của phúc tấn Thất a ca bình thường, thành hôn gần một năm cũng không có động tĩnh, đến bây giờ cũng chỉ có thêm một cách cách, còn là một nô bộc, trừ bỏ lão Bát, các huynh đệ khác đều đã có mấy sườn phúc tấn, thứ phúc tấn.

“Chỉ là một nha đầu chưa trưởng thành, có gì điểm phúc.” Dân Hữu làm như không nghe ra ý châm chọc trong lời nói, bưng chén trà thổi thổi vài cọng trà trên mặt: “Mấy ngày trước bồi hoàng a mã chơi cờ, hoàng a mã còn giấu cợt ta tham ăn vô tích sự, nhưng cũng không sa vào mỹ sắc.”

Đại a ca vừa nghe, trên mặt lộ ra một tia cười không tính là đẹp mặt, lời này của Dân Hữu rõ ràng tự hạ mình, tuy nhiên lại đem lời nói trào phúng của hắn đổ về, đành phải cười cười một cách vô nghĩa: “Lời hoàng a mã thật là...”

Lời này ngầm ám chỉ Dân Hữu không có bốn sự khác, Dân Hữu cười chịu, bộ dạng này như cục mỡ mắc lại dùi không đi, làm cho Đại a ca không có tí sức lực nào, cảm giác mình gây khó dễ cho lão Thất hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Trong nhà Bát a ca chỉ có một phúc tấn, ngay cả thị thiếp cũng không có, lời này của Đại a ca hiển nhiên cũng đâm vào cột sống hắn, nhưng từ đầu đến cuối hắn đều nói cười vui vẻ, không một chút biểu lộ sự bất

hòa.

Gần đây hoàng thượng chuẩn bị tổ chức thi hương, thi hội cho tôn thất cùng bát kỳ đệ tử, một số kẻ sống trong quần áo lụa là lo sợ bất an, thậm chí nghĩ tới đi cửa sau, mấy ngày gần đây, Đại a ca thu được khá nhiều “quà tặng”, cách nói chuyện cùng làm việc khó tránh khỏi có chút liêu lĩnh, hiện tại yên tĩnh suy nghĩ lại mới cảm thấy lời mình mới nói với Dận Hữu có chút không thỏa đáng, nhưng thấy Dận Hữu tựa hồ không thêm để ý, nên đành áp chế, làm dịu tâm tư, dù sao y cũng chỉ là một đệ đệ không quá quan trọng, không có lý do nào để hấn khom lưng yếu thế.

Từ đầu đến cuối Tứ a ca đều biểu hiện không lạnh không nóng, mấy huynh đệ cũng biết tính tình của hắn, cũng không có ai dám đi trêu chọc hắn, qua sự việc vừa rồi cho thấy, Đại a ca và Tam a ca thật ra là đang hát chung một sân.

Dận Hữu nhìn biểu hiện của Đại a ca cùng Tam a ca, trong lòng cười lạnh, khó trách bọn họ không sánh nổi với Dận Chân, được cái tước vị Quận Vương là điều đáng mừng rồi, bọn họ không nghĩ tới tính đa nghi của Khang Hi sao, còn có dã tâm của Thái tử cũng càng lúc càng lớn, các người càng đắc ý, Thái tử lại càng đem người trở thành cái đinh trong mắt, may mà là ca ca, hảo hảo cùng Tứ ca học một ít không hay sao?

Nghiêng đầu liếc nhìn Dận Chân đang im lặng uống trà, Dận Hữu âm thầm gật đầu, không hổ là Ung Chính hoàng đế tương lai, có đạo đức tốt, biết phân nặng nhẹ. Trừ bỏ cái đầu lảng o kia, trong mấy huynh đệ, dung mạo Dận Chân coi như là rất không tệ, tuy rằng tính tình lạnh như băng, nhưng diện mạo lại mang theo một vẻ nho nhã, hai cái kết hợp lại, cũng làm cho hắn càng thêm xuất sắc. Bất quá muốn nói tới người dễ nhìn nhất, người đầu tiên Dận Hữu nghĩ đến là khuôn mặt đáng yêu của Thập Tam a ca. Đời sau có người nói diện mạo của Cửu a ca giống nữ tử, kỳ thật diện mạo của hắn trong đám huynh đệ chỉ tính là bình thường, hơn nữa Khang Hi đối với hắn cũng không sủng ái lắm. còn bộ dạng của Thập Tam như thằng bé trong tranh, rất được Khang Hi yêu thích.

“Thất ca đang suy nghĩ gì thế?” Bát a ca thấy Dận Hữu bưng chén trà ngăn người, bộ dáng ngơ ngác ngây ngốc, nhin không được cười hỏi: “Có chuyện tốt sao?”

“Không có gì.” Dận Hữu lắc đầu, đặt chén trà xuống, giận dữ nói, “Thập Tam gần đây có công khóa nặng, không có cơ hội xuất cung, liền bảo ta mang chút thức ăn bên ngoài cung cho hắn ném thử, hai ngày nay vội vội vàng vàng, ta liền quên mất.”

Bát a ca nghe xong cũng cười, quan hệ của Dận Hữu cùng Thập Tam a ca có rất nhiều huynh đệ biết đến, Thập Tam a ca từ nhỏ đã quần quít lấy Thất ca, bảo y cho hắn một ít tranh heo con chó con, hiện tại trưởng thành rồi mà vẫn cùng Dận Hữu thân cận.

Dận Chân ở bên cạnh nghe Dận Hữu nói thế, liền mở miệng nói: “Khó trách ngày hôm trước ta gặp được Thập Tam đệ, hắn còn hỏi người, thì ra là ngóng cái ăn của người.” Nói xong, lắc lắc đầu, “Sáng mai ta gọi người giúp người đưa vào, miễn cho nó ngày trông đêm ngóng nữa.” Nguồn :

Nghe đến đó, Bát a ca cúi đầu uống một ngụm trà. Chuyện đưa thức ăn, giữa các huynh đệ với nhau, ai cũng rất chú ý, đừng nói là thay mặt, nếu trung gian xảy ra chuyện gì, ai cũng nói không rõ, lão Tứ là người cẩn thận như vậy, lại nói ra lời như thế, xem ra quan hệ của hắn cùng Thất ca và Thập Tam đệ thật đúng là chặt chẽ.

Còn Dận Hữu lại cảm thấy mình giảm bớt một việc, vui mừng đáp ứng, sau đó tiếp tục thưởng thức nghệ thuật tinh hoa của đất nước.

Mấy huynh đệ tụ tập xong, đều tự đứng dậy cáo biệt, đều là một bộ huynh hữu đệ cung.

Ra khỏi biệt trang của Đại a ca, Dận Hữu thở dài một hơi nhẹ nhõm, đợi Thái tử lên kiệu rồi mình mới lên kiệu, có cơ hội tránh xa những huynh đệ này thì liền tận lực cách xa. Cùng mấy huynh đệ này một chỗ, thật sự là làm cho người ta chịu không nổi.

Phe phẩy cây quạt, nghĩ lại cảnh tượng tụ hội kia của mấy ngày huynh đệ, Dận Hữu bỗng dưng mở to hai mắt, lần này từ đầu đến cuối Thái tử đều không có nói lời nào, ngay cả Đại a ca thất lễ, Thái tử cũng chỉ cười, bộ dạng này của Thái tử thật sự làm cho lòng người kinh sợ.

Bình thường Thái tử luôn hận nhất việc có người uy hiếp vị trí của mình, hiện tại lại chịu đựng, không biết trong lòng hắn đang tính toán cái gì đây?

Dùng sức quạt, Dận Hữu vén màn cửa sổ bằng lụa mỏng lên, từng đợt gió thổi vào, y chợt cảm thấy thể xác và tinh thần thư thái đi rất nhiều. Đâu đi, đâu đi, bản thân ta vẫn làm một a ca biết kết cục nhưng không biết quá trình vậy.

Mùa hạ dần trôi qua, lá cây bắt đầu ố vàng, thời tiết bắt đầu mát lên, mùa thu cũng đã trôi qua một tháng, kỳ thi hương cũng đã gần kết thúc. Một ít quý phủ của các a ca đóng cửa từ chối tiếp khách, cố gắng hoàn thành công tác của mình, nỗi nước sôi này, chỉ sợ dính phải nửa giọt thôi cũng đủ phỏng chết.

Dận Chân trong phòng chép kinh Phật, nghe thấy bên ngoài thư phòng truyền đến tiếng bước chân hơi có vẻ vội vàng luống cuống, nhíu mày, trầm giọng nói, “Ai đang làm ồn bên ngoài?”

Tiểu Lộ Tử hầu hạ ở ngoài thư phòng, cước bộ vội vàng tiến vào, sau đó liền vù một tiếng quỳ xuống: “Chủ tử, vừa mới truyền đến tin tức, cách cách quý phủ Thất gia và đứa nhỏ đều mất, nghe nói thai nhi đã muốn thành hình rồi, là một a ca.”

Dận Chân ngẩn ra, cũng không phát hiện được mực trên bút lông đã rơi xuống trên giấy, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, “Sao lại như thế?”

Tiểu Lộ Tử dập đầu nói: “Nô tài cũng không rõ, chỉ biết quý phủ của Thất gia lúc này rất lộn xộn, Thất gia tức giận đem đồ sứ trong phòng đập phá hết, Phúc Đa bên người Thất gia lo lắng người gặp chuyện không may, đã kêu người đến báo cho chủ tử biết.”

Buông bút lông trong tay xuống, Dận Chân cũng không kịp thay quần áo: “Còn quỳ đó làm gì, còn không cùng gia tới quý phủ Thất a ca xem thử.”

Dận Chân vừa đến quý phủ của Dận Hữu, liền thấy sắc mặt kinh hoàng của nô tài trong quý phủ, hắn bước nhanh đến viện của Dận Hữu, mấy nô tài xa lạ quỳ xuống thỉnh an, hắn bình tĩnh hỏi Phúc Đa đang đứng gần đó: “Đây là chuyện gì, chủ tử người thế nào rồi?”

Phúc Đa thấy người đến là Dận Chân, vội thành thành thật thật trả lời: “Nô tài thỉnh an Tứ gia, hôm nay chủ tử trở về thì nghe báo hài tử của cách cách không còn, khi Thái y vừa tới, cách cách cũng mất, Thái y nói là thức ăn của cách cách có vấn đề, chủ tử phát giận một hồi lớn, hiện tại tự nhốt mình trong phòng, bọn nô tài đều lo lắng thân thể chủ tử, thỉnh Tứ gia khuyên nhủ chủ tử vài câu.” Nói xong, liền thẳng tắp quỳ gối trước mặt Dận Chân.

50. Chương 50: Quyển Cẩm – Tứ Hôn

Dận Chân nhìn bốn phía, trong viện có thái giám, vài gã sai vặt và cả nha hoàn đang quỳ, nhưng không thấy phúc tấn đâu. Nghĩ đến Dận Hữu rất ít nhắc tới phúc tấn của mình, trừ những trường hợp tất yếu ra, cũng không thấy phúc tấn cùng Thát đệ cùng xuất hiện với nhau, hắn đã sớm nghe nói tình cảm của Thát đệ cùng Thát phúc tấn rất mờ nhạt, trong lòng cao hứng không thôi, nhưng khi nhìn tới tình huống hôm nay, trong lòng hắn lại sinh tức giận, làm phúc tấn của Thát đệ, nàng ta lại không chút mảy may quan tâm đến Thát đệ, nữ nhân như vậy, là do nhà ai dạy dỗ ra?!

Một nô tài trong viện phát hiện hàn khí trên người Tứ a ca, toàn thân càng run rẩy lợi hại, gần như sắp nằm rạp trên mặt đất, ngay đến thở mạnh cũng không dám.

“Thát phúc tấn đâu?” Dận Chân trầm giọng hỏi.

Phúc Đa nghe được giọng điệu tức giận của Tứ gia, trong lòng run lên: “Hồi Tứ gia, hai ngày trước phúc tấn nói thân thể không khỏe, vẫn không có ra viện.”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy nàng ta cũng không xuất viện?!” Âm thanh Dận Chân càng thêm trầm, nhưng lo ngại thân phận của nữ nhân đó là phúc tấn của Dận Hữu, hơn nữa phụ thân đối phương tuy nói không có công danh hiển hách, nhưng tốt xấu gì cũng là một Phó Đô Thống, hắn đành miễn cưỡng áp chế tức giận, “Một khi đã như vậy, các người hẳn nên thông tri người của mẫu gia Thát phúc tấn đến nhìn xem, cho bọn họ hảo hảo chiếu cố Thát phúc tấn!”

Dận Hữu cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện, y nhìn đống hỗn độn đầy phòng, nản lòng ngồi xuống ghế thái sư, lẽ ra y không nên lấy góc nhìn của phụ nữ hiện đại để nhìn phụ nữ thời cổ đại này, bạn gái kiếp trước từng hay nói giỡn là: “Phụ nữ hiện đại hơn thua nhau là ở mặt mũi, tiền tài và nam nhân, còn phụ nữ thời cổ đại hơn thua ở địa vị, hài tử, cùng mạng sống của mình.”

Y cho rằng mình cứ làm một hoàng tử nhân nhã, cho nên không có tranh đấu này nọ. Y nghĩ Mẫn Huệ còn nhỏ, không hiểu chuyện, nên để nàng tùy ý, chỉ không cho nàng nhúng tay vào chuyện trong phủ, mặc dù nàng đã làm ra nhiều chuyện khiến y thất vọng đau khổ, nhưng y cũng không làm mất mặt mũi nàng ta. Ngử Tổ là nữ nhân do gạch nung cho y, nên y cũng đối tốt với nàng. Ngử Tổ dụ dỗ y, y cũng không có trừng phạt, bởi vì y biết nữ nhân ở nơi này làm như vậy là do bất đắc dĩ. Hiện tại mới biết được, y đã lầm, nữ nhân ở nơi này so với nữ nhân ở kiếp trước của y đáng thương hơn, nhưng cũng đáng sợ hơn rất nhiều.

Hiền lương thực đức, dịu dàng sẵn sàng? Nghĩ vậy, Dận Hữu lại tức giận quét tách trà ở trên bàn bên cạnh xuống, nếu nữ nhân nơi này được gọi là hiền lương, thì những nữ nhân ở kiếp trước của y không phải là thiện lương có thể sánh ngang với thiên tiên sao?!

Dù nữ nhân ở kiếp trước có đủ loại không tốt lành gì, nhưng họ sẽ không đối một nữ nhân mang thai mà nổi sát khí. Cái xã hội vạn vạ này, nó đã đem lòng dạ của phụ nữ vạn vạ thành bộ dạng đáng sợ đến thế này sao?!

Nếu toàn bộ nữ nhân bên cạnh đều là cái dạng này, y để những nữ nhân này bên người làm cái gì? Để xem các nàng diễn trò, để xem các nàng hãm hại nhau sao?

Gian ngoài vang lên tiếng bước chân, Dận Hữu cũng không quay đầu lại quát: “Không phải bảo các người rút hết rồi sao, vào để làm gì, tự ra lĩnh bản tử đi!”

Dận Chân đưa tay vén rèm lên, ngay sau đó nhấc chân đi vào phòng, nhìn những đồ cổ, ngọc thạch, bình trà, tách trà đã vỡ tan nát trên mặt đất, hấn dừng bước lại, nhìn người đang ngồi ở ghế thái sư.

Hắn chưa từng thấy một Dận Hữu suy sụp tinh thần như thế này, trong trí nhớ của hắn, vô luận là bị Đại a ca vũ nhục, bị những huynh đệ khác tính kế, hay là lúc bị thương trên chiến trường, từ đầu đến cuối Dận Hữu đều rất vững vàng, giống như không có gì có thể tác động tới hắn, nay bởi vì một thị thiếp cùng một hài tử mới mấy tháng mà lại biến thành bộ dạng này.

“Thất đệ.” Dận Chân nhìn thân ảnh kia đang vùi mình vào bóng tối, lo lắng trong lòng càng lúc càng lớn, dần dần lan rộng ra, hắn không lo cho những nữ nhân hay hài tử kia, hắn chỉ sợ hãi người trước mắt tự thương tổn chính mình.

Nghe được âm thanh quen thuộc, Dận Hữu hoảng hốt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mảnh vải màu xanh thẫm, cùng với một khối ngọc phỉ thúy bên trên, bên hông tựa hồ còn có màu vàng óng ánh. Y mở mịt mắt ngẩng đầu, là khuôn mặt quen thuộc, là người từ xa lạ trở nên quen thuộc với y ở thế giới này, y cầm chặt bàn tay trước mặt, cắn răng nói: “Nữ nhân như vậy lại là phúc tấn của ta, đúng là nữ nhi tốt của Nạp Lạt gia!”

Dận Chân ngồi xổm xuống, người nguyên bản phong phạm khinh kia, bây giờ trên mặt chỉ còn lại thất vọng cùng với phần nộ khôn cùng, hắn nhìn về mặt y như thế, vươn tay kia nhẹ nhàng vỗ lên đầu vai người trước mặt: “Thất đệ, ta biết ngươi khổ sở, nhưng ngươi còn trẻ, sẽ tìm được những nữ nhân dịu dàng khác, cũng sẽ có những hài tử khác, rất nhiều rất nhiều hài tử nữa là đằng khác.” Từng câu, từng chữ như giết chết chính tâm hắn, nhưng hắn chỉ có thể an ủi đối phương như vậy, chỉ có thể chôn dấu tất cả vọng tưởng của bản thân vào trong lòng.

Dận Hữu im lặng nghe Dận Chân nói xong, vô lực đem cằm đặt lên đầu vai Dận Chân, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng: “Là ta sai rồi.” Dem mình đặt sai vị trí, cũng đặt sai vị trí của nữ nhân.

Nói xong, hốc mắt chưa bao giờ đỏ qua, vậy mà giờ đây lại nhiễm đỏ. Nhắm mắt lại, cảm giác người bên cạnh gắt gao nắm chặt vai mình, y dần dần bình tĩnh trở lại: “Nạp Lạt thị Mã Pháp Khách là Phó Đô Thống, tuy nói không có công danh hiển hách, nhưng là Nạp Lạt thị cũng là một danh gia môn hộ, ta không thể động tới nàng, việc này nếu làm âm ỉ cũng chỉ rước đến sự gièm pha của hoàng thất, ta sẽ báo lại cho hoàng a mã, về sau. . .”

“Thân thể Thất phúc tấn suy yếu, không thể sinh, nhưng niệm tình nàng là phúc tấn của ta, để nàng tới biệt trang dưỡng bệnh, trong phủ có bất cứ chuyện gì cũng sẽ không báo cho phúc tấn, để tránh cho nàng vất vả, ảnh hưởng đến việc nghỉ dưỡng của phúc tấn.” Dận Hữu dùng ngữ khí bình thản nói xong, gắt gao ôm lấy vòng eo Dận Chân, sau đó không nói gì nữa. Chỉ vì một cái vị trí trưởng tử, mà lại có thể tính kế như vậy, một khi đã như thế, khiến cho nàng ta không sinh con được, ai sinh trưởng tử cho mình đều được, chỉ là không phải nữ nhân này!

Dận Chân vỗ nhẹ lưng Dận Hữu, khẽ rũ mắt nói: “Người còn có Thành phi, còn có ta.” Người được mình đặt ở lòng bàn tay mà sủng, thể mà nữ nhân kia. . .

Thật lâu sau, Dận Hữu chậm rãi dời đầu khỏi vai Dận Chân, trên mặt vẫn là nụ cười yếu ớt trước kia: “Tứ ca, cảm tạ người.”

Dận Chân đứng lên, chen vào ghế thái sư Dận Hữu đang ngồi, vẫn như cũ vươn một bàn tay khoát lên trên vai Dận Hữu: “Chân của ta tê rồi.” Nói xong, lại thở dài một hơi, “Thất đệ, người không cần bởi vì loại nữ nhân như thế mà làm mình bị thương, lỡ người có chuyện, Thành phi làm sao bây giờ?”

Đôi mắt Dận Hữu lóe sáng, tựa hồ đã nhìn thấu thứ gì đó, đưa tay xoa đầu gối Dận Chân, khóe miệng dẫn theo một tia hàm xúc không rõ ý tứ, cười cười: “Ta là Thất a ca Đại Thanh, đúng là chuyện bé xé ra to.” Y nhe răng, trợn mắt nhìn Dận Chân, nghĩ đến lúc này Dận Chân tùy ý ngồi chồm hổm trên mặt đất gần mình lâu như vậy cũng không động, liền cười nói: “Tứ ca đi đứng thật là lợi hại, đã đỡ ta mà còn có thể ngồi lâu như vậy.”

“Tên gốc nhà người đúng là không lương tâm, cũng không nhìn thấy ta là vì ai sao?!” Dận Chân cười mắng, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, Dận Hữu đã nghĩ thông suốt, không để tâm vào chuyện vụn vặt này nữa là tốt rồi. Nhớ tới cách cách đầu tiên đã chết của mình, Dận Chân vẫn nhớ tới ngày hài tử kia sinh ra, ngẩng đầu nhìn người đang xoa đầu gối cho mình, hẩn nghĩ, có lẽ Thất đệ vẫn là mong mỗi hài tử đầu tiên, ai ngờ lại có kết cục như vậy, khổ sở như vậy, cũng khó tránh khỏi, chính là trong lòng mình không được dễ chịu cho lắm mà thôi.

Trong Dưỡng Tâm Điện ,Khang Hi nhìn chiết tử Thất a ca trình lên, sắc mặt thay đổi bất ngờ, cuối cùng chỉ ở trên chiết tử phê một chữ ‘Chuẩn’, lập tức mở miệng nói: “Tính tình Thất a ca nghiêm cẩn, xử sự tiến bộ, thưởng tơ lụa ba bảy, sơn tham ngũ chu trăm năm, hoàng kim ngàn lượng, vài hạt trân châu. Thân thể Thất phúc tấn suy yếu, không thể sinh, dời đến biệt trang, nếu trong phủ Thất a ca có kẻ làm Thất phúc tấn mệt nhọc thì đánh chết.”

Đạo ý chỉ này vừa hạ xuống, toàn bộ người trong cung đều không dám nhắc lại chuyện tình quý phủ của Thất a ca, việc này cũng dần dần chìm xuống, chính là quý phủ Thất a ca không còn một người nào, không còn một nữ nhân nào, mà Thành phi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, không đưa nữ nhân tới quý phủ của Thất a ca nữa.

Mấy tháng rất nhanh liền trôi qua, trong cung trừ bỏ gả đi một Hòa Thạc Công Chúa, cũng không có bao nhiêu biến hóa. Rất nhanh đã đến năm Khang Hi thứ ba mươi bảy, một cuộc tuyển tú nữa lại bắt đầu, hậu phi trong hậu cung có nhi tử trưởng thành cũng bắt đầu chú ý, đều tìm hiểu thân gia cùng đức hạnh của tú nữ. Duy nhất im lặng chỉ sợ có mình Hàm Phúc cung, thân mẫu của Thất a ca, Thành phi, vẫn về Phật châu trong tay, nghe hành vi của các nữ nhân khác ở trong hậu cung, trên mặt liền lộ ra một ý cười trào phúng.

Dận Hữu biết mình lần này có lẽ sẽ thêm một cái sườn phúc tấn gì đó, cũng không đi để ý nữa, mỗi ngày thành thành thật thật làm việc, ngẫu nhiên lại chui sang quý phủ Tứ ca, cuộc sống cũng coi như thích ý, bóng ma cách cách và đứa nhỏ kia trong lòng y cũng dần dần tán đi.

Khang Hi cầm một chiết tử, bên trên đề là hộ bộ Tứ ca dâng thư, Khang Hi ngẩng đầu chậm rãi nói: “Nhi nữ của Tả Đô Ngự Sử Mã Kỳ dụ dàng hiền thực, đức hạnh vẹn toàn, nay ban thưởng cho Thất a ca làm sườn phúc tấn, chọn ngày thành hôn.” 1

Mã Kỳ xem như là người thuộc phái trung lập trong triều, làm quan thanh liêm, hơn nữa là Tả Đô Ngự Sử nhưng lại có thể đứng vào hàng thảo luận chính sự cùng các đại thần khác, đủ thấy trình độ của người này rất được đế vương sủng ái, vì thế ý chỉ vừa hạ xuống, Thành phi ở trong hậu cung vốn đang chờ xem trò

cười đều kinh ngạc, lại để nữ nhi Mã Kỳ làm sườn phúc tấn cho Thất a ca?! Nghĩ tới chuyện đã xảy ở quý phủ Thất a ca, mấy năm trước Thất phúc tấn chẳng khác nào bị cầm tù, bọn họ dần dần kịp phản ứng là chuyện gì đang xảy ra, chỉ sợ vạn tuế gia là đang muốn bồi thường Thất a ca đi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Trong Hàm Phúc Cung, Thành phi sau khi biết được đạo này ý chỉ này, trên mặt không có lộ ra sắc mặt vui mừng, mà nàng chỉ gở xuống bộ móng trên tay, gọi người đưa không ít thuốc bổ thân mình đến quý phủ Thất a ca, đối với nàng mà nói, thân phận quyền thế của phúc tấn hay sườn phúc tấn của nữ tử đều không quan trọng, quan trọng là nữ nhân này hiền lành.

Hoàng thượng đem nữ nhi Mã Kỳ chỉ hôn cho Dân Hữu làm sườn phúc tấn, bất kể là bồi thường hay có tâm tư khác, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, Dân Hữu không có khả năng trèo lên ngôi vị kia, nàng thâm nghĩ cứ sống an bình như vậy là đủ rồi, cái khác cũng không cần.

Dân Hữu sau khi nhận được thánh chỉ, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu không phải là nữ nhân thiên kiều bá mị, mà là mặt ngựa nghiêm túc của Mã Kỳ, không khỏi che quai hàm, hình như y đau răng rồi.

Phúc Đa thấy chủ tử nhà mình trầm mặc, cho là y cao hứng, không khỏi chúc mừng, đây chính là Phú Sát Thị, so với Nạp Lạt Thị còn quyền thế hơn, hơn nữa nghe nói Mã Kỳ đại nhân ở trong triều có danh tiếng không nhỏ, xem ra lần này chủ tử được thánh ân rồi.

Dân Hữu lau sạch tay, nhận thánh chỉ, mới ban thưởng cho hạ nhân trong phủ, chính là sắc mặt y nhìn thế nào cũng không có cao hứng, vị Mã Kỳ này là một thành viên quan trọng trong triều, mặc dù là một a ca không nghĩ đến việc tham gia tranh đoạt ngôi vị, nhưng nghe nói tới sườn phúc tấn tương lai của mình là nữ nhi của đại thần này, đã cảm thấy đau đầu.

Đây là lần đầu tiên y hối hận kiếp trước mình đã không đem lịch sử Thanh triều hảo hảo nhìn một lần, ít nhất cũng có thể cho y biết tương lai mình sẽ có những lão bà nào, có số phận nào. Dựa vào phim truyền hình lịch sử đã xem đời trước, y chỉ biết lão bà của Thái tử, đại lão bà của Dân Chân, ngoài ra còn có một tiểu lão bà là Niên Canh Nghiêu muội muội, Bát a ca có một lão bà dũng cảm, những cái khác đều không biết.

Càng nghĩ càng buồn bực, Dân Hữu đứng lên: “Hôm nay không cần thay gia chuẩn bị thức ăn, gia tới quý phủ của Tứ ca hỏi việc một chút.”

Nhìn bóng lưng Dân Hữu, Phúc Đa lắc đầu thở dài, lại không phải thú Phú Sát Thị của Tứ gia, chủ tử chạy đến Ung quận vương phủ làm cái gì? Hay là chủ tử lại muốn ăn xén nhà người ta?

Cũng không biết mấy tháng gần đây sao lại thế này, chủ tử nhà mình càng ngày càng thích chạy đến quý phủ của Tứ gia, không biết đã tiết kiệm bao nhiêu phí ăn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 1 Mã Kỳ xem như là người kiêu ngạo trong triều đại của Khang Hi, từng làm Tuần phủ, từng đàm phán ký kết với Sa Hoàng, tham dự điều tra án tham ô, khi trực xuất minh châu, hẳn cũng ra một phần lực, có cái danh là thanh liêm, Khang Hi cũng rất thích hắn, sau lại được phong làm Vũ Anh Điện Đại học sĩ, sau đó lại làm Bảo Hòa Điện Đại học sĩ, có vẻ bi thức nhất là khi phế thái tử, hắn tiến cử hiền tài Bát a ca thay thái tử, rõ ràng lúc trước để giữ thể diện, Khang Hi đều lén nói cho hắn biết không cần tham dự việc này rồi, đáng tiếc vị này tính tình bướng bỉnh, càng muốn đề cử Bát a ca, kết quả Bảo Hòa Điện Đại học sĩ không làm được, lại bị giam cầm, càng thần kỳ hơn là, đem lão Khang Hi giận thành như vậy, vài năm sau vị kiêu ngạo đại học sĩ này lại được thăng quan, còn làm Văn Uyên Các Đại học sĩ, đây là một nhân tài của triều đại Khang Hi, hơn nữa còn sống đến thời đại Càn Long mới chết, sống tới bốn đời hoàng đế, số mạng rất tốt.

Về phần nữ nhi của Mã Kỳ, trong lịch sử cũng không có gả cho Thất a ca Dân Hữu, mà là gả cho Thập nhị a ca làm Thập nhị phúc tấn, nơi này là do ta bịa đặt, khụ khụ.

51. Chương 51: Hối Hận

Khi Dận Hữu đến viện của Dận Chân, không có ai dám ngăn cản y, nhưng làm y ngoài ý muốn là bên ngoài thư phòng lại không có ai coi chừng, y vén rèm lên, chuẩn bị đi vào trong thư phòng thì nghe thấy một nói xa lạ từ trong phòng truyền ra.

“Tứ a ca, việc Thất a ca thú nữ nhi của Tả Đô Ngự Sử đối với ngài phi thường có lợi, chúng ta cũng biết quan hệ giữa ngài và Thất a ca rất tốt, bọn người bên Đại a ca cùng Bát a ca kia đều muốn mượn sức tên Mã Kỳ này, đợi nữ nhi Mã Kỳ đến quý phủ Thất a ca, ông ta tự nhiên sẽ không cùng đám người Bát a ca chung đảng.”

Giọng nói này rất quen thuộc, Dận Hữu nghe ra được người này là Lão sư Cổ Bát Đại mà Khang Hi đặc biệt chỉ cho Dận Chân lúc nhỏ, người này tâm tư kín đáo, là một người học rộng tài cao, thật không ngờ người này cùng Dận Chân còn có loại quan hệ như vậy, y không tự chủ thả tay xuống, buông mình, trong lúc nhất thời không biết nên xoay người rời đi, hay là tiếp tục nghe hai người nói chuyện.

“Chỉ là một sườn phúc tấn, tiên sinh không cần lo lắng nhiều như vậy.” Âm thanh của Dận Chân lạnh lạnh, không có nửa phần cảm xúc.

“Lời ấy sai rồi, nghe nói nàng ta dịu dàng sẵn sàng, là một người tuyệt vời, rất được Mã Kỳ sủng ái, hơn nữa tuy vạn tuế gia nói là đem vị này làm sườn phúc tấn cho Thất a ca, nhưng khi thành thân lại dùng nghi thức của phúc tấn, còn vị Nạp Lạt gia trước kia, e là. . .”

Dận Chân khẽ nhíu mày, “Việc này không cần bàn lại. . .”

“Thất a ca!”

Âm thanh kinh hô này làm cho Cổ Bát Đại cùng Dận Chân đều thay đổi sắc mặt, một người là lo lắng mình tính kế bị chánh chủ nghe được, còn một người là lo lắng mình bị người kia hiểu lầm.

Tiểu Lộ Tử thật không ngờ khi quay lại thì gặp phải Thất a ca, thư phòng của chủ tử từ trước đến nay không cho phép người nào tới gần, hắn chỉ mới đi tới phòng rót một chén trà, sao Thất a ca đã đến? Nhớ tới việc Cổ đại nhân đang cùng chủ tử nhà mình bàn bạc trong thư phòng có thể đã bị Thất a ca nghe qua, trên trán Tiểu Lộ Tử không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

Mặt Dận Hữu cũng không đổi sắc cười nói: “Ta mới tự hỏi tại sao bên ngoài thư phòng không thấy bóng dáng ai, thì ra ngay cả trà đều đã pha tốt, tiểu tử nhà ngươi thật thông minh, nhưng ngươi làm sao biết hôm nay gia sẽ ghé qua đây?”

Tiểu Lộ Tử lấy lòng cười nói: “Thất gia, ngài tới thật khéo, Cổ đại nhân vừa mới đến xem một bộ sơn thủy đồ, bằng không ngài cũng vào nhìn xem.” Nói xong, hắn liền tiến lên xốc màn cho Dận Hữu, cũng nhanh chóng che dấu kinh hoảng ở trong mắt, hắn mặc kệ Thất a ca có nghe thấy gì không, lời này của Thất a ca coi như bảo vệ một cái mạng nô tài nhỏ nhoi của hắn.

“Tứ ca, Cổ đại nhân.” Dận Hữu hướng hai người cúi chào, được Cổ Bát Đại cung kính đáp lễ, y nhìn lên trên bàn sách, đúng là một bức tranh thủy mặc sơn thủy đồ, nhìn cũng có nghệ thuật, bất quá đối với y, mấy cái thứ văn nhâ này từ trước đến nay đều cảm thấy như nhau, cộng thêm trong lòng hiểu được hai người này dùng thuật che mắt, liền mở miệng nói: “Hôm nay không nghĩ tới có thể gặp được Cổ đại nhân, hiếm thấy hiếm thấy.” Bình thường Dận Chân cùng Cổ Bát Đại qua lại rất ít, thật sự làm cho người ta nhìn không ra hai người có bao nhiêu giao tình.

“Thất a ca nói quá lời.” Cổ Bát Đại thấy sắc mặt Tứ a ca không có dị thường, liền biết vị này sẽ không tiết lộ sự tình hôm nay, liền mở miệng cười: “Hôm nay biết quý phủ Tứ a ca có một bức tranh phẩm, hạ quan cần rõ liền đến quấy rầy Tứ a ca, là hạ quan không phải.”

“Mấy thứ nhâ trí này dĩ nhiên là làm cho người ta yêu thích rồi.” Dận Hữu ngồi xuống một cái ghế khắc hoa bên cạnh, đúng lúc này Tiểu Lộ Tử dâng trà tiến vào, Cổ Bát Đại liền mượn cơ hội này cáo từ, trong thư phòng giờ đây chỉ còn lại hai người.

Dận Chân quét mắt qua mặt bàn, thấy Dận Hữu ngồi ở một bên uống trà, mở miệng nói: “Sao hôm nay lại tới đây?”

Nhớ tới đoạn đối thoại vừa rồi, Dận Hữu muốn nói rồi lại thôi, cười lắc đầu: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là nhầm chán liền chạy sang đây xem xem.”

Dận Chân đem bức tranh để qua một bên rồi cuộn vào trong ống sứ: “Nhìn bộ dạng này của người, tựa hồ không quá cao hứng, Phú Sát gia kia. . . Người không thích?”

“Người do hoàng a mã chỉ, làm sao không thích.” Dận Hữu đặt chén trà xuống, chân mày cau lại: “Chỉ e cha vị tiểu thư này như vậy, vậy thì. . .”

“Người không cần lo lắng.” Dận Chân cười khổ: “Tứ tẩu người đã từng thấy qua vị Phú Sát gia này, diện mạo rất được.” Cũng bởi vì đó là một nữ tử tốt như vậy, hẳn mới lo lắng, lại cảm giác mình thật sự không đúng, chính mình có được một phúc tấn hiền lành, chẳng lẽ thật sự muốn Thất đệ vẫn có một phúc tấn như Nạp Lạt gia sao?

Cũng đã đem lời dẫn tới trên người Mã Kỳ, nhưng Dận Chân vẫn không nói gì khác, trong lòng Dận Hữu có chút ngoài ý muốn, dù sao Dận Chân và mình cũng là huynh đệ tình sâu, y cùng Phú Sát Thị thành thân, đối với Dận Chân mà nói chính là một chuyện tốt, hơn nữa chuyện này cũng không phải chuyện gì không thể mở miệng, vì sao Dận Chân lại không mở miệng?

Đối với những nữ nhân cổ đại này, Dận Hữu đã không còn nghĩ họ là mấy bé gái nhu nhược như trước kia nữa, nâng chén trà lên uống một ngụm, y lười biếng mở miệng: “Được hay không thật ra không thành vấn đề, chỉ cần không phải như Mã Kỳ đại nhân, ta liền thỏa mãn.”

Dận Chân trầm mặc không đáp, Dận Hữu ngẩng đầu nhìn hắn, rồi đứng dậy tìm một quyển sách, ngồi xuống ghế thái sư, co người lại, thoải mái xem sách.

Thấy Dận Hữu như vậy, Dận Chân cũng không đi quấy rầy, phối hợp làm việc, loại hình thức ở chung này, hai người đã sớm quen thuộc.

===== Thành thân phân cách tuyến =====

“Phúc tấn, thuốc đã sắc tốt, thỉnh dùng.” Lão ma ma bưng chén thuốc, vẻ mặt nghiêm túc đi vào phòng.

Mẫu Huệ buông đồ thìa trong tay xuống, nhìn nước thuốc trong chén sứ gần như là màu đen, sắc mặt tái nhợt bưng bát lên uống, thuốc rất đắng, nhưng lại không có mùi hoa quả, không có đường cục, cũng không có ai cần thận hầu hạ.

Nàng không còn là nữ nhi của Nạp Lạt gia, cũng không còn là phúc tấn trong quý phủ của Thất a ca nữa. Nàng đã từng rất không cam lòng, nàng là nữ nhi của Nạp Lạt gia, vốn có thể được chỉ cho một nhà quyền quý thông thường, hay xa hơn là làm một phúc tấn cao cao tại thượng, thế mà lại thành phúc tấn của một hoàng tử không được vua sủng, còn là một kẻ tàn tật.

Thất a ca, Ái Tân Giác La Dận Hữu, rõ ràng có một khuôn mặt đẹp như vậy, vì sao lại có một cái chân xấu xí như thế kia, bàn chân trắng bệch biến dạng, còn có vết sẹo dữ tợn kia, vào cái ngày động phòng hoa chúc đó, ký ức của nàng về cái chân đó là rõ ràng nhất.

Kỳ thực Thất a ca là một người ôn hòa, nói chuyện hay làm việc đều mang theo một loại thân thiết không nói nên lời, khiến nàng dần dần quên mất cái chân khó coi kia của Thất a ca, nhưng nàng thật không ngờ, vị Thành phi kia lại không thích nàng. Bởi vì nàng cùng Huệ phi nương nương cùng họ, hay bởi vì mẫu gia nàng thế lực không đủ hiển hách, bằng không vì sao Thành phi trừ lần đầu tiên mình đến thỉnh an, về sau đều là lãnh lãnh đạm đạm, thậm chí nói là không có chuyện quan trọng thì không cần truyền bài tử tiến cung thỉnh an.

Tất cả mọi người nói, Thành phi nương nương là người đôn hậu ân cần, nhưng nàng lại cảm thấy nữ nhân này thật ra là người lạnh nhạt đến đáng sợ, thậm chí ánh mắt nhìn nàng cũng mang theo chán ghét, cho nên sau đó không lâu, quý phủ lại nhiều hơn một cách cách, chính là nô tài của mẫu gia Thành phi.

Nàng là phúc tấn, nàng vào cửa trước, vì sao một thị thiếp nhỏ nhoi kia lại mang thai. Đây coi như là một cái tát thật mạnh vào mặt nàng, còn có vào mặt Nạp Lạt gia. Nàng biết Đại a ca và Thất a ca bất hòa, Đại a ca vì Thất a ca mà bị khiển trách, cho nên quan hệ của Thành phi và Huệ phi luôn lãnh đạm. Nàng chỉ là một con cờ của Nạp Lạt gia, nhưng lại tự mình đi nhâm quân cờ, vốn có cơ hội trở thành phúc tấn của

hoàng tử khiến người khác phải cực kỳ hâm mộ, lại kiên quyết lãng phí sự bao dung và ôn hòa của Thất a ca dành cho nàng nửa điểm cũng không dư thừa.

Nàng chỉ hận thủ đoạn của mình không tốt, mới để cho Thất a ca phát hiện cách cách và hài tử trong bụng là do nàng động tay chân. Cuối cùng, rơi vào kết quả như vậy.

Nàng biết mình không thể trở về nữa, nàng biết thuốc mình uống có vấn đề, nàng cũng biết mình ngày càng suy yếu. Nếu có người hỏi nàng có hối hận không, nàng nhất định sẽ trả lời là hối hận. Nhưng không có ai hỏi nàng như vậy, cũng không có ai đến thăm nàng, ngay cả người bên mẫu gia đường như cũng quên mất sự tồn tại của nàng.

Hâm hại huyết mạch hoàng thất, đây là tội của nàng, người Nạp Lạt gia giờ phút này sợ là hận không thể đem tên nàng xóa đi, hận không thể chưa từng có nữ nhi như nàng, nàng thật sự rất hối hận, hối hận thủ đoạn của mình không đủ cao, hối hận chính mình không giữ lấy tâm Thất a ca, hối hận vì đã đánh giá quá cao bản thân.

Buông chén thuốc xuống, nàng cười khổ, thôi, đây cũng là số mệnh đi, ít nhất trên hoàng thất ngọc điệp, vĩnh viễn có tên Nạp Lạt Mẫn Huệ, phúc tấn của Thất a ca Ái Tân Giác La Dận Hữu cũng chỉ là nàng. Mặc dù ngày sau sẽ có nữ nhân khác ngồi lên vị trí đó của nàng, nhưng đó cũng chỉ là kẻ phúc tấn, chung quy lần này nàng cũng không uổng công.

Nhưng... vẫn cảm thấy không cam lòng a, nàng bặm mặt, hu hu khóc ra tiếng, lão ma ma đứng bên cạnh không chút biểu tình nhìn một màn trước mặt, tựa hồ loại biểu tình tuyệt vọng này đã xem nhiều lần, đã không còn động tới lòng trắc ẩn đối với nàng nữa.

“Phúc tấn, gia tới thăm ngươi.” Âm thanh của một tiểu nha hoàn từ ngoại thất truyền đến, nàng chợt ngẩng đầu, trên mặt còn mang theo nước mắt chưa khô. Một thiếu niên mặc áo bào trắng đứng ngay màn, trên người còn khoác thêm một kiện áo lông tuyết hồ, trên mũ còn viền da cáo khảm ngọc thạch, càng tôn thêm nét ôn nhuận trên khuôn mặt dễ nhìn đó.

“Gia.” Âm thanh của nàng khàn khàn, lại chảy không ra một giọt nước mắt.

“Sớm biết như thế, sao ngươi lại. . .” Dận Hữu đi đến bên người nàng, muốn đưa tay vỗ đỉnh đầu nàng, nhưng nghĩ đến thai nhi đã chết kia, cuối cùng tay vẫn chậm rãi thu trở về, y sắp thú sườn phúc tấn vào cửa, cho nên y biết, nữ nhân này sống không được bao lâu nữa, cho dù y muốn nàng sống, nhưng vị Khang Hi trong cung kia, còn có Thành phi, sẽ không để nàng vẫn chiếm lấy vị trí phúc tấn này, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ tội sát hại huyết mạch hoàng thất của nàng.

“Trời lạnh, ta mang cho ngươi một ít áo da cùng rau quả.” Dận Hữu thở dài, “Ngươi. . . sống cho tốt đi.”

Mẫn Huệ ngẩng đầu nhìn y, tự giễu mở miệng: “Ngươi biết ta không thể trở về nữa, cần gì phải làm điều dư thừa.”

Biểu tình trên mặt Dận Hữu vẫn không thay đổi, bước vài bước sang bên cạnh, nhìn bức tranh Quan Âm trên tường nói: “Từ khi ngươi vào cửa, ta chưa từng gây khó xử cho ngươi, có một chút sự tình ta có thể dễ dàng tha thứ, nhưng hoàng thất lại dung không được.”

“Ha ha.” Mẫn Huệ cười đến chảy nước mắt, “Làm ta khó xử? Ta ở trong phủ ngay cả cơ hội quản phủ cũng không có, ngươi còn nói chưa từng gây khó xử ta?”

“Ta sẽ không để cho nữ nhân Nạp Lạt gia quản chuyện của quý phủ ta.” Dận Hữu quay đầu lại nhìn nữ nhân cười đến mức sắc bén, chậm rãi mở miệng: “Ta từng nghe nói, phu nhân Nạp Lạt thỉnh thoảng có truyền bài tử đến thỉnh an Huệ phi nương nương.”

“Ngươi?!” Mẫn Huệ bỗng dưng mở to hai mắt, “Thì ra từ đầu đến cuối ngươi đều phòng bị ta?!”

Dận Hữu nhìn bức tranh Quan Âm đại sĩ phổ độ chúng sinh, giận dữ nói: “Nếu ngươi hiểu chuyện một chút, cũng sẽ không thành cái dạng này?”

“Đừng nói đường hoàng như thế, cũng do Thất a ca thẳng thắn, cùng các a ca khác giao hảo lại không kết đảng.” Mẫn Huệ đứng lên, “Nhưng bọn họ cũng không biết, vị Thất a ca ngay thẳng này cũng là người của Thái tử và Tứ a ca.”

Dận Hữu cũng không muốn cùng Mẫn Huệ tranh cãi, mặc dù y không phải là người của Tứ a ca, nhưng xác thực chốn chốn phòng bị người của Nạp Lạt gia, ai biết trước khi Khang Hi chỉ hôn, Huệ phi đã làm gì?

Mẫn Huệ bước lên trước vài bước, đứng gần người đang đứng trước bức tranh Quan âm, nhẹ giọng nói: “Người sợ Đại a ca tính kế người, nhưng Thái tử và Tứ a ca cũng tính kế người, một a ca chân què như người thật đáng thương, thật sự là đáng thương.”

Dận Hữu xoay người nhìn Mẫn Huệ cách mình ba bước chân, trong mắt không có nửa phần tức giận, đối với việc Mẫn Huệ chọc giận mình, y căn bản không thêm quan tâm: “Mẫn Huệ, người vẫn chưa rõ sao, từ cái ngày người gả cho ta, mạng của người liền chốt trên người của ta, từ đầu đến cuối, đều là do người đi sai.”

“Là do ta sai lầm sao?” Mẫn Huệ kinh ngạc nhìn Dận Hữu, trâm bạc trong tay rơi trên mặt đất, toàn thân giống như mất đi linh hồn, gắt gao nhìn người trắng ngọc phía trước, “Là ta. . . sai lầm rồi.”

Dận Hữu nhìn trâm bạc rơi xuống trên mặt đất, thật không ngờ nữ nhân này lại ngu ngốc đến thế, nếu mình ở trong này bị thương, mẫu gia của nàng liền thật sự toi đời.

Mẫn Huệ khóc đến thập phần thương tâm, tiếng khóc giống như là lũ nhân lạc đường, tiêu hao hết khí lực cuối cùng, đến phút cuối mới phát hiện đây là một vực đen sâu thẳm, không có tương lai.

Dận Hữu trầm mặc nhìn nàng, sau đó xoay người ra cửa, một bông tuyết rơi trên mặt của y, y ngẩng đầu nhìn phía chân trời, tuyết đã bắt đầu rơi?

Mấy ngày sau, Mẫn Huệ mặc áo lông hồ, tay cầm một cái noãn lô đứng ở trong sân, nghe bên ngoài loáng thoáng truyền đến âm thanh thổi sáo gảy đàn, bông tuyết nhuộm trắng cả tóc cũng không phát giác.

“Phúc tấn, tuyết lớn, xin ngài mau trở về phòng.” Lão ma ma đi đến bên cạnh nàng, âm thanh cứng nhắc mở miệng: “Kính xin người bảo trọng thân thể.”

Mẫn Huệ quay đầu nhìn ma ma, khẽ cười nói: “Sớm muộn gì cũng phải chết, bảo trọng hay không có cái gì khác biệt?”

Lão ma ma ngừng nói, lông mày giật giật, cũng không tái mở miệng, đứng ở dưới mái hiên nhìn nàng.

“Bên ngoài có người thành thân?” Nàng cười hỏi.

“Hồi phúc tấn, lão nô không rõ.”

“Nghe nói hôm nay gia thành thân với sườn phúc tấn, là nữ nhi Mã Kỳ đại nhân?”

“Hồi phúc tấn, lão nô không rõ.”

“Đúng rồi, người cũng ở trong viện với ta.” Nàng cong khóe miệng cười, “Tất nhiên người không biết rồi.”

Tiếng hỉ nhạc càng ngày càng gần, nàng kinh ngạc nghe, sau đó tiếng hỉ nhạc từ từ biến mất, một đầu tóc đen của nàng đã bị tuyết phủ kín thành màu trắng.

Giờ khắc này, nàng rõ ràng là đang cười, nhưng nước mắt lại tuôn rơi.

Hiện, nàng rất hối hận.

52. Chương 52: Thiên Vị

Nam nhân thú được vợ đẹp như hoa là chuyện may mắn, mặc dù Dận Hữu chỉ thú sườn phúc tấn, nhưng cả triều đình đều cho y mặt mũi, ai rảnh rỗi đều tới tham gia một lúc, còn bạn thì gọi người đưa quà tới, nữ quyến các phủ khác cũng kéo nhau tới chung vui, tặng lễ cũng nhiều như lần trước, dù sao vận tuế gia cũng đã nói, lấy nghi thức phúc tấn đưa Phú Sát Thị vào quý phủ Thất a ca, bọn họ cũng là ẩn theo quy củ của phúc tấn mà tặng.

Người Nạp Lạt gia cũng bảo trì bình thần, vẫn phái người trong tộc đến tặng lễ vật, ngồi vui cười ở bàn tân khách, hoàn toàn không thấy nửa phần suy sụp khi bị đá vào mặt.

Một số ít người thông minh, hiểu rõ chân tướng đều đoán được việc này liên quan đến việc cách cách của quý phủ Thất a ca gặp chuyện không may, trong lòng đều hiểu Nạp Lạt gia lần này e là phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi, vạn tuế gia không từng trị bọn họ đã là vạn hạnh rồi.

Cùng các huynh đệ khác ngồi cùng một chỗ, sắc mặt Đại a ca có chút khó coi, dù sao Nạp Lạt gia cũng là thế lực mẫu gia của hắn, chuyện lần trước e rằng hoàng a mã cũng đã biết rồi, việc này đối với hắn rất bất lợi.

Tân lang đã gần đến lúc vào động phòng, vài huynh đệ còn lại đều cười đùa, nhốn nháo không chịu rời đi, Thái tử lại không lưu tình, đem Đại a ca nói đến lửa giận ngút trời, nhưng cũng chỉ có thể gắng gượng chịu đựng.

Sau buổi tiệc rượu, các huynh đệ đều tự hồi phủ, Dân Chân đi ra đại môn, quay đầu nhìn quý phủ của Dân Hữu đang treo đèn lồng màu đỏ, vẻ mặt đầy u buồn. Rồi hắn nhìn ra đường phố, tuyết đọng trên mặt đất đã bị giẫm đến bẩn. Những huynh đệ khác vừa cười vừa nháo bước lên kiệu, đều tự mình trở về phủ, chỉ còn lại một mình hắn đứng ở chỗ này, trong lòng không khỏi cảm thấy rét lạnh.

“Tứ gia, thật mừng là ngài chưa đi, bằng không nô tài lại phải đến quý phủ ngài làm phiền một chuyến rồi.” Đúng lúc này, Phúc Đa từ trong phủ đi ra, thân hình hơi mập cộng thêm bộ y phục dày đang mặc, trông hắn càng thêm mập mạp, hắn chạy đến trước mặt Dân Chân, hành lễ xong rồi nói: “Tứ gia, hôm qua chủ tử có phân phó nô tài, muốn nô tài đem cái này giao cho ngài, hôm nay chủ tử bận nhiều việc, nô tài nhất thời không kịp đưa, kính xin Tứ gia tha thứ.” Nói xong, liền dâng lên một cái hộp nhỏ tinh xảo, mặt hộp khắc hai đóa Phù Dung, xung quanh khảm các ngọc nhỏ, thập phần dễ nhìn.

Dân Chân tiếp nhận, mở ra liền thấy một khối ngọc, trên miếng ngọc thạch trắng như sữa có chạm trổ hoa văn rất đẹp, nhìn kỹ một chút, đó là hai hài đồng đang đùa vui xung một con chó nhỏ. Trong lòng Dân Chân ấm áp, hỏi: “Chủ tử nhà người đào đâu ra cái này?”

“Đây là chủ tử tìm được trong điểm của một nhà ngọc khí ở thành đông hai ngày trước, lúc ấy nó bị một vị công tử Đồng gia nhìn trúng, chủ tử không muốn để lộ thân phận, mất công sức một phen mới lấy được.” Phúc Đa thấy sắc mặt Tứ gia hòa hoãn, liền cười hì hì nói, “Chủ tử nói, hai tiểu đồng khắc trên mặt rất giống chủ tử cùng Tứ gia lúc còn nhỏ, cho nên liền muốn mua tặng cho ngài.”

Đem miếng ngọc nắm chặt trong lòng bàn tay, khoe miếng cứng ngắt của Dân Chân dần trở nên nhu hòa và lộ ra ý cười không rõ ràng, “Chủ tử của các người đúng là cố tình mà.” Nói xong, đẩy cái hộp lại, “Trời lạnh, các người nên đi hầu hạ chủ tử của mình đi, gia cũng nên hồi phủ rồi.”

“Cung tiễn Tứ gia.” Phúc Đa cười ha ha nhìn theo bóng dáng Tứ gia đi xa, cảm thấy có chút khó hiểu, chủ tử nhà mình rất thích khối Ngọc Thạch kia, thế nhưng lại đem tặng cho Tứ gia? Chẳng lẽ cảm thấy hành vi ngày thường chạy đến chỗ Tứ gia vui chơi giải trí có chút quá đáng, cho nên hiện tại bắt đầu bù đắp?

Nắm chặt y sam trên người, Phúc Đa lắc lắc đầu, tâm tư của chủ tử, hắn cũng không rõ a.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dân Hữu tỉnh lại, trợn mắt nhìn khung cảnh đỏ rực xung quanh, y ngồi dậy, người bên cạnh cũng dậy theo, “Gia, ngài tỉnh?”

“Trời còn sớm, người ngủ tiếp đi.” Dân Hữu xoay người xuống giường, người đứng chờ bên ngoài cửa liền tiến vào hầu hạ y rửa mặt thay quần áo, đột nhiên một cái tay trắng nõn giúp y đem ngọc bội treo lên thắt lưng, tuy rằng động tác có chút ngượng ngùng, nhưng không dừng lại.

Phú Sát Thị thấy Dân Hữu đang nhìn mình, liền cười cười.

Dân Hữu nhìn nụ cười trên mặt Phú Sát Thị, mở miệng nói: “Người đi trang điểm đi, những chuyện nhỏ nhặt này để cho hạ nhân làm là được, ngày sau chuyện tình trong phủ còn phải nhờ cho người, e là người phải đảm nhận nhiều việc rồi.”

“Sao gia lại nói vậy?” Phú Sát Thị cười nói, “Hầu hạ gia là việc thiếp nên làm, còn chuyện quản lý phủ kia. . . Thiếp e là có chút không thích hợp, huống chi thiếp chưa từng quản qua, sợ gây cho gia thêm phiền toái.”

“Không ngại, hiện tại người trong phủ cũng không nhiều, người từ từ học đi.” Dân Hữu giang tay, để thái giám trước mặt mình buộc nút, “Bây giờ người chính là nữ chủ nhân duy nhất trong phủ, người bỏ thì ai

quản?”

Phú Sát Thị nghĩ đến Nạp Lạt thị, nhưng lời muốn nói đến bên miệng liền nuốt xuống, nhớ lời dặn của ngạch nương trước khi xuất giá, nàng cúi đầu khom lưng: “Thiếp sẽ cố gắng học hỏi, nhưng nếu gặp phải chuyện phiền phức, làm phiền gia thay thiếp giải vây.”

“Ta và ngươi là phu thê, sao gọi là làm phiền?” Dận Hữu dùng âm thanh vui vẻ nói những lời này, không biết tại sao trong lòng lại bình tĩnh đến không ngờ, giống như nữ nhân này là thê tử y, là trách nhiệm của y, nhưng những cái khác lại không có, không có rung động khi yêu như kiếp trước, cũng không có xúc động của thiếu niên.

Y nghiêng đầu liếc nhìn nữ tử với ngũ quan nhu hòa này, đời này đối với nữ nhân, chỉ sợ cũng chỉ có như vậy đi.

Một tháng sau, Thất phúc tấn Nạp Lạt thị bệnh nặng không qua khỏi, long trọng hạ táng. Rồi không lâu sau, Khang Hi hạ chỉ tấn phong sùng phúc tấn Phú Sát Thị làm phúc tấn của Thất a ca. Sau lần đó, Thành phi ở trong thâm cung cũng ban không ít thứ cho Phú Sát Thị, đối với ngôn hành của nữ nhân này, nàng phi thường thích. Phú Sát Thị là người hiền lành, xử lý việc trong phủ Thất a ca vô cùng gọn gàng ngăn nắp, cách mấy ngày liền truyền bài tử thỉnh an Thành phi, thậm chí ngay cả Khang Hi cũng từng vui đùa nói với Mã Kỳ, người nuôi nữ nhi thật tốt.

“Cẩm Tổ, hôm nay gia thấy một cái lược ngọc, chất lượng không tệ, ngươi cầm lấy đi.” Dận Hữu đem cái lược ngọc bích đưa cho Phú Sát Thị Cẩm Tổ.

Cẩm Tổ nhận lấy, cười nói cảm ơn: “Thiếp nghĩ hôm nay gia sẽ ở chỗ Tứ gia dùng bữa, chưa từng nghĩ sẽ quay trở lại.” Nói xong, nàng kêu nha hoàn phía sau đem lược cất.

“Gia làm như vậy là vì quý phủ mà tiết kiệm, có cái gì không tốt?” Dận Hữu nhận trà của nha hoàn bên người Cẩm Tổ đưa tới, cười uống một ngụm, “Cùng lắm thì lần sau ta mang người tới quý phủ của Tứ ca luôn.”

“Thôi, thiếp cũng không nên cùng gia đi khắp nơi.” Cẩm Tổ cười đứng dậy, kêu nha hoàn bên người chuẩn bị cơm, hơn một tháng qua, nàng luôn lo lắng tính tình Thất a ca không tốt, khó có thể ở chung, ai ngờ vị a ca này là người ôn hòa như thế. Sau khi hai người làm quen, tuy không phải là tình yêu kinh tâm động phách như trong hí kịch, nhưng như vậy cũng rất tốt.

Ngạch nương từng nói, đối với nữ nhân, quan trọng nhất là có quyền, tình yêu gì đó chỉ là thứ yếu, hướng chi đây là nam nhi của hoàng gia. Nàng cảm thấy mình rất may mắn khi gặp được một hoàng tử như Thất a ca, hai người như bạn bè, như thân nhân, giúp đỡ lẫn nhau, mặc dù chỉ có như vậy, nhưng cũng đủ làm rất nhiều nữ nhân hâm mộ muốn chết rồi.

Lúc hai người đang trò chuyện thì một thái giám ở ngoài cửa nói: “Chủ tử, Ung Quận Vương phủ phái người đến nói, quý phủ bọn họ mới có một đầu bếp từ Dương Châu tới, mời gia trưa hôm nay đến cùng thưởng thức.”

Dận Hữu vừa nghe thấy thế, nhất thời đứng ngồi không yên, liền đứng lên nói với Cẩm Tổ: “Phúc tấn, gia phải tới quý phủ của Tứ ca nếm thử, nếu đầu bếp này làm thức ăn Dương Châu ngon, ta liền mượn hân về sử dụng hai ngày, cho người nếm thử một chút.”

Cẩm Tổ đứng dậy sửa sang lại y bào cho y, cười nói: “Ngươi mau đi đi, đầu bếp của phủ chúng ta làm đồ ăn đã rất hợp ý ta rồi, không cần phiền phức như vậy.”

“Vậy cũng được, ngươi có gì thích cứ việc phân phó người trong phủ đi làm, đừng làm khổ bản thân là được.” Dận Hữu nói xong liền xoay người ra khỏi phòng, mấy ngày trước mình mới cùng Thập Tam bàn về thức ăn Dương Châu, thật không ngờ hôm nay Tứ ca đã mời đầu bếp đó tới, nếu y không đi, liền rất có lỗi với bản thân.

“Phúc tấn, gia lại đi rồi?” Thu Hòa hầu hạ bên người Cẩm Tổ trở lại phòng chỉ thấy một mình phúc tấn, đoán chừng lại tới quý phủ Tứ a ca đi.

Cầm Tổ cười gọi người bưng thức ăn lên, gõ gõ cái trán Thu Hòa: “Một tháng, hắc đã có phân nửa thời gian đến Ung Quận Vương phủ dùng bữa, dùng quản hắc nữa, chúng ta tự mình ăn đi.”

Thu Hòa phốc cười một tiếng, cũng đi ra ngoài bưng thức ăn.

Đợi mọi người trong phòng lui ra ngoài, Cầm Tổ mới nhìn chén trà rồi uống một ngụm, gia mình và Tứ a ca giao hảo, đối với nàng mà nói cũng không có bao nhiêu can hệ, chỉ là, nghĩ đến việc trước khi xuất giá từng nghe a mã khen ngợi rất nhiều về Bát a ca, trong lòng có chút bất an. Cẩn thận nghĩ lại, vẫn là chọn một ngày xin gia về nhà, kêu a mã đừng tham dự vào chuyện của các a ca mới được.

“Gia, Thất a ca đến.” Tiểu Lộ Tử cười nói xong, một người bên ngoài cửa liền bước nhanh vào.

Người này đứng yên để thái giám cởi áo choàng, cười nói: “Ở gần phủ Tứ ca thật đúng là có lộc ăn, hôm nay ta sẽ dùng luôn hai chén cơm.” Người này chính là Thất a ca Dận Hữu.

Thức ăn phương nam đều dùng với cơm tẻ, Thập Tam đồng dạng tới ăn ké giễu cợt: “Thất ca ở gần Tứ ca, cũng không biết đã ăn chục bao nhiêu cơm, ngày sau ta được phân phủ, cũng phải cùng Thất ca đến đây mới được.”

Dận Hữu nghe nói như thế, đột nhiên nhớ tới hình như Thập Tam sẽ bị Khang Hi quyển cấm, về phần là lúc nào thì y không nhớ rõ, dù sao ở đây ngày người cũng sắp được mười tám năm rồi, những chuyện XX vương triều gì đó đã từng xem cũng đã quên gần hết.

Nghĩ vậy, Dận Hữu đi đến bên người Thập Tam rồi ngồi xuống, đưa tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thập Tam: “Tiểu tử nhà ngươi cũng dám chê cười Thất ca sao?”

“Tứ ca, ngươi còn không quản Thất ca.” Thập Tam ngo ngoáy hướng Dận Chân đang ngồi ở một bên uống trà mà cầu cứu, đáng tiếc chỉ được đáp lại bằng ánh mắt thoải mái của đối phương, hắc không khỏi hừ hừ nói: “Tứ ca, ngươi không được thiên vị Thất ca a.”

“Ai thiên vị ai?” Dận Hữu vẫn kéo mặt Dận Tường, cười ha ha: “Tứ ca sẽ không giúp ngươi đâu, tự mình cầu phúc đi.”

Dận Chân chậm rãi đặt chén trà xuống, “Nhanh dùng bữa, các người rửa tay chưa?”

Một lớn một nhỏ nhất thời ngừng nháo, sau khi rửa tay xong, Dận Tường vuốt hai má đã bị véo hồng của mình, lẩm bẩm nói: “Tứ ca, ngươi lại thiên vị Thất ca rồi.”

Dận Hữu vừa lau tay, vừa nói như điều đó là lẽ đương nhiên: “Không thiên vị ta, chẳng lẽ đi thiên vị người sao?” Y cùng Dận Chân lớn lên, giao tình tự nhiên sẽ không ít.

Dận Chân nghe được câu này, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: JQ cái gì, đổ các người biết ~

53. Chương 53: Hiểu Ra

Ba huynh đệ cùng nhau dùng bữa, khẩu vị của Dận Tường và Dận Hữu vô cùng tốt, hai người ăn còn nhiều hơn so với chủ nhân là Dận Chân, dùng xong thức ăn, hai người họ cũng đều ở lại, tự ôm một ly trà rồi ngồi trong thư phòng trò chuyện mấy câu vô nghĩa.

“Thập Tam a, lần sau ngươi đến ăn với Tứ ca đừng quên đem Thập Tứ đến, chớ khách sáo với Tứ ca người làm chi.” Dận Hữu vừa uống trà, vừa cười tùm tùm mở miệng: “Nhiều thêm một người, cũng không hơn bao nhiêu đâu nhỉ?”

Thập Tam nghĩ nghĩ, rồi gật đầu: “Thất ca nói rất có đạo lý.”

Dận Chân cũng ngẩng đầu nhìn Dận Hữu một cái, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, lập tức cầm tách trà lên uống, che giấu cảm xúc vừa mới lộ ra ngoài.

“Chủ tử, phúc tấn trong viện cho người đến báo tin, đại a ca phát sốt, lúc này đang khóc rống không ngừng.” Tiểu Lộ Tử vốn không dám đi quấy rầy ba vị gia này, nhưng dù sao cũng là con nối dõi của chủ tử, hẳn nào dám chậm trễ.

Dận Chân nghe vậy liền đứng dậy, “Gia đi qua nhìn thử.”

Dận Hữu và Dận Tường ở bên cạnh vừa nghe thấy thế cũng đi theo xem tình hình, dù thế nào hai người cũng là trưởng bối, nên đi nhìn một cái.

Đền thuốc trong viện Tứ phúc tấn sáng trưng, thấy ba người đi vào, bọn nô tài liền thỉnh an họ, Dận Hữu vào phòng Hoảng Huy, nhìn chung quanh, bên trong bày đầy đồ sứ đủ màu, thậm chí còn có thể ngửi được mùi huân hương. Y không khỏi cau lông mày lại.

Người của Thái Y Viện đã chạy tới, người này là Thái y chuyên về hài tử, khi ba người vào cửa là vừa vặn lúc hắc bắt mạch xong, nhìn thấy ba người bọn họ, hắc liền đứng dậy thỉnh an, sau đó nói: “Ung Quận Vương, bệnh của đại a ca cũng không quá nghiêm trọng, vi thần vừa kê xong đơn thuốc, cứ uống thuốc đúng giờ là không có gì đáng ngại.”

“Làm phiền Lý thái y rồi.” Dận Chân ra hiệu bảo Tiểu Lộ Tử đang đứng phía sau đi chuẩn bị việc này, hắc xoay người thấy Dận Hữu nhíu mày, liền hỏi: “Thất đệ, làm sao vậy?”

Dận Hữu lấy lại tinh thần, cười cười nói: “Bản thân ta chỉ cảm thấy, tiểu hài tử là không nên nuông chiều quá, mấy thứ huân hương này đối thân thể tiểu hài tử không có lợi, còn có, đồ sứ xanh xanh đỏ đỏ kia, mới nhìn đã thấy quá sáng mắt, bày trong phòng tiểu hài tử có chút không thích hợp.”

Dận Chân biết từ trước đến nay Dận Hữu đều không thích nhiều lời, nếu hôm nay y đã nói như vậy, hẳn cũng không hỏi nguyên do, liền phân phó người phía dưới nghe theo, sau khi phân phó xong mọi thứ, hắc quay qua nhìn lại liền thấy Dận Hữu đã chạy tới bên giường hài nhi của mình.

Vào tiệc đầy tháng, Dận Hữu không có cơ hội nhìn thấy Hoảng Huy, lúc này thấy Hoảng Huy trắng trắng mềm mềm, giống như cái bánh bao nhỏ mới ra lò, trắng trắng mập mập, nhin không được đưa tay sờ sờ hai má Hoảng Huy, “Mấy ngày nữa ta gọi người làm một ít đồ chơi của tiểu hài tử để cho tiểu tử này học động thủ động cước. Tứ ca, người đừng giam nó một chỗ, tiểu hài tử phải bò qua bò lại mới tốt cho cơ thể.”

Dận Chân nghe y nói cũng không trả lời, Tứ Phúc Tấn vừa vào cửa đã nghe những lời này của Dận Hữu, liền đoán ra Dận Hữu hẳn là thích nhi tử của mình, cười nói: “Không nghĩ Thất gia cũng am hiểu việc nuôi dạy hài tử như vậy, Tứ tẩu liền ở đây tạ ơn món đồ chơi của người.”

“Cái này, coi như ta không tặng cũng phải tặng.” Dận Hữu ra vẻ phiến muộn thở dài, sau đó liền mở miệng nói: “Tiểu tử Hoảng Huy này thoát nhìn trắng nõn nà, thật muốn ôm đến quý phủ của ta nuôi quá.”

Tứ Phúc Tấn vừa nghe liền nở nụ cười, còn tâm tình của Lý thị cùng Tống thị đi theo phía sau nàng thì vô cùng phức tạp, hai người đều biết quan hệ của Thất a ca và gia mình rất tốt, Thất a ca nói lời này, không phải tỏ rõ mình thiên vị nhi tử của phúc tấn sao? Hai người đỏ mắt nhìn Hoảng Huy, như hận không thể đó là hài tử của mình.

“Thất ca, ngày xưa người đến quý phủ của Tứ ca đoạt trà, đoạt cơm không nói, hôm nay còn muốn đem nhi tử của Tứ ca ôm đi, Tứ tẩu, người nhanh dùng chổi quét y ra, xem y tham chưa kìa.” Thập Tam đùa cợt nói, “Thất ca, nếu muốn đứa nhỏ, người có thể bảo phúc tấn của mình sinh đi, nhìn chăm chăm hài tử của Tứ ca làm gì?”

“Lời này thật có lý.” Tứ phúc tấn biết Hoảng Huy không có trở ngại gì nữa, lo lắng trong lòng cũng bớt đi không ít, liền có hưng trí trêu ghẹo Dận Hữu, “Chờ đến lúc Thất a ca có hài tử, chỉ sợ nhìn thấy Hoảng Huy liền cảm thấy kém xa hài tử bảo bối nhà người đi.”

Dận Hữu cười cười, tùy ý hai người trêu ghẹo, nghiêng đầu nhìn qua hướng Dận Chân, lại phát hiện gương mặt hắc vô cùng bình tĩnh, hình như tâm tình không tốt lắm, y lại liếc nhìn nữ quyến ở quý phủ Tứ ca, chỗ này cũng không nên ở lâu, nên y liền tìm cớ ra viện, Thập Tam cũng ra theo.

Thập Tam vẫn còn ở trong cung, buổi chiều còn phải học công phu kị xạ, nên liền cáo từ rời phủ, Dận Hữu đứng ở bên cạnh một gốc cây ngô đồng, trong đầu mơ mơ hồ hồ nhớ tới vài chuyện.

Kiếp trước y từng nghe bạn gái nói, hình như có mấy nhi tử của Tứ ca sẽ chết, còn có một nhi tử của sường phúc tấn qua lại với Bát a ca, chỉ là đã lâu quá nên y không còn nhớ rõ nữa, bất quá đối với hài tử có qua lại thân thiết với Bát a ca kia, y liền không có hảo cảm nào.

Đế vương nào sinh nhi tử, mà nhi tử đó lại cùng người uy hiếp vương tọa của mình thân thiết, cũng sẽ không có tâm tình tốt. Hài tử kia chỉ sợ cũng thiếu tâm nhân, bằng không làm sao có thể ngu như vậy, tự mình đi vào ngõ cụt. Đời sau có người nói Dận Chân lãnh huyết vô tình, nghĩ đến đó trong lòng y vô cùng khó chịu, chẳng lẽ làm một bậc đế vương, có thể trở mặt nhìn con mình cùng đối thủ câu kết làm bấy, còn phải tỏ ra ôn hòa nói, “Con à, sớm về ăn cơm nhé.”?! Nếu quả thật như vậy, Tứ ca làm sao có thể trở thành một đại đế vương. Lấy quan hệ gia đình của một người bình thường so sánh với hoàng gia, thật là một chuyện buồn cười, nói ra còn không khiến người ta cười đến đau thắt lưng mới lạ, bọn họ có tư cách gì mà nói Tứ ca vô tình, y thấy Tứ ca vẫn là người rất tốt.

Càng nghĩ càng nhủ chặt, Dận Hữu lấy tay phải bóc vỏ cây, nghĩ đến sau này vị Càn Long kế thừa đế vị của Tứ ca còn có những hành vi phá sản kia, may y đã bắt đầu co thắt.

“Thất đệ, ngươi tính lột hết đám vỏ cây này sao?” Lúc này ở trong phòng nghe Tứ phúc tấn trêu ghẹo Dận Hữu, tâm tình Dận Chân không tốt lắm, đi ra thì thấy Dận Hữu gây sự với gốc cây ngô đồng, không biết sao tâm tình hắn đã tốt hơn một chút.

“Tứ ca?” Dận Hữu quay đầu, Dận Chân đang đứng cách y vài bước, trên gương mặt anh tuấn đường nét phân minh đó, rõ ràng là mang theo ý cười không rõ, nghĩ đến đời sau có không ít người đánh giá Tứ ca là người lãnh huyết, y không khỏi vì Dận Chân mà cảm thấy uất ức, thu tay lại đi đến trước mặt Dận Chân, y miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Ta cũng nên trở về phủ rồi.”

“Ngươi làm sao vậy?” Dận Chân nhận thấy Dận Hữu có điều không thích hợp, đưa tay ra giữ chặt cổ tay của y, dắt vào trong phòng mình, rồi mới buông cổ tay Dận Hữu ra, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nguồn :

“Không có gì.” Dận Hữu cảm giác mình có chút lo sợ không đâu, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, chẳng lẽ là do mùa đông, nên suy nghĩ của y mới quái lạ như vậy?

Thấy Dận Hữu không muốn nói, Dận Chân cũng không tiếp tục hỏi, ngay lúc này Tiểu Lộ Tử đứng ở bên ngoài lên tiếng: “Chủ tử, vài người quân sự ở điện trang đến giao sổ sách.” Lúc này đã gần cuối năm, quân sự điện trang đều phải báo sổ sách, Dận Chân liếc nhìn Dận Hữu, thở dài nói: “Ngươi ở trong phòng ta nghỉ ngơi đi, nếu vẫn muốn quay về phủ thì gọi người thông báo với ta một tiếng là được.”

Đợi Dận Chân đi ra ngoài, Dận Hữu sờ sờ cằm nghĩ, hành động này của Dận Chân cũng quá mức tín nhiệm mình rồi, trong phòng này cũng không biết có thứ gì quan trọng hay không, cứ như vậy mà cho y ở lại một mình, không sợ xảy ra chuyện gì sao?

Xuân có xuân khôn, đông có đông khôn, Dận Hữu đi đến bên giường Dận Chân ngồi xuống, xê dịch gối đầu chuẩn bị ngủ một hồi, làm lộ ra một khối Ngọc Thạch bị gối đầu đè lên. Y không để ý lắm, đưa tay cầm lấy, khi thấy rõ trong tay là cái gì, y liền ngây ngẩn cả người.

Một tiểu đồng đang mặc hỉ phục, dáng cười vừa ngây thơ vừa chân thành, cúi đầu về phía đối diện, chính là hỉ nương vốn cùng nó đối bái lại không thấy đâu, mà chỗ bị đứt gãy kia, nhìn không ra tỳ vết nào, hẳn là đã được chủ nhân nó mời thợ ngọc khí đến mài qua.

Búp bê bằng ngọc vốn lạnh dọa người, lúc này ở trong tay Dận Hữu lại có chút phỏng tay, y đem đồ vật thả lại chỗ cũ, đứng dậy sửa sang vật áo, rồi bước ra khỏi phòng, gặp Tiểu Lộ Tử vẫn đứng canh giữ ở ngoài cửa liền mỉm cười nói: “Gia hơi mệt, chuẩn bị trở về phủ nghỉ ngơi một chút, đợi Tứ ca trở về, người chuyển lời dùm ta một tiếng.”

“Thất gia, ngài chờ một chút.” Tiểu Lộ Tử xoay người đến sương phòng cầm hai đôi giày mới tinh đi ra, “Thất gia, chủ tử nói chân ngài không chịu lạnh được, liền cho người dùng chỗ lông mềm trên da hồ ly làm cho ngài hai đôi giày này. Cũng không phải vật gì hiếm lạ, giữa trưa hôm nay vừa mới làm gấp cho xong, ngài mang thử xem có vừa chân không, nếu có chỗ nào không thoải mái, liền gọi người tới sửa.”

Dận Hữu tiếp nhận hai đôi giày, không để cho Phúc Đa đang đứng bên cạnh cầm lấy, “Tứ ca thay ta chuẩn bị, làm sao có chỗ không tốt được.” Y vỗ về đôi giày, hình thức bên ngoài tuy bình thường nhưng bên trong lại cực xa xỉ này, cong cong khéo miệng, “Gia về trước, người nhớ hầu hạ chủ tử người cho thật tốt.”

“Dạ.” Tiểu Lộ Tử cười cười, cúi đầu chào, đưa Dận Hữu đến bên ngoài phủ, thấy Dận Hữu vào kiệu của mình, hẳn mới xoay người quay về đại môn Quận Vương phủ.

Ban đêm, Dận Hữu không có tới viện của phúc tấn, mà ở trong phòng ngủ của mình nhìn áo lông, giày, Dạ Minh Châu, yêu dao, và các ngọc bội mã não đủ loại với vẻ mặt suy ngẫm.

Thuận tay cầm lên một đôi tất, được làm bằng nhung thỏ vô cùng tốt, đây là do quý phủ Tứ ca đưa tới. Lấy thêm lên một cái noãn thủ lô tinh xảo khác, đây cũng là của quý phủ Tứ ca đưa tới. Rồi cầm thêm một khối ngọc bội vô cùng tốt nữa, vẫn là của Tứ ca cho người đưa tới.

Nhớ đến những ngày gần đây Dận Chân đều đeo bạch ngọc của mình tặng bên hông, Dận Hữu yên lặng đem một khối điểm tâm nhét vào miệng. Sau đó, y bị ghen.

Một buổi tối này, mấy nô tài hầu hạ trong quý phủ của Thất a ca đều phát hiện ánh nến trong phòng chủ tử sáng đến hơn nửa đêm, trong lúc nhất thời, toàn bộ quý phủ đều nghĩ chủ tử nhà mình xảy ra chuyện, cho nên ai nấy đều cẩn thận. Ai ngờ ngày thứ hai sau khi hạ triều trở về, bộ dáng chủ tử nhà mình vẫn rất tốt, tinh thần dường như còn tốt hơn.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Tứ a ca Dận Chân tặng cho Thập Tứ a ca không ít thứ tinh xảo, còn mời Thập Tứ a ca đến quý phủ dùng cơm, quan hệ giữa hai huynh đệ dường như rất tốt, Đức Phi được Tứ phúc tấn truyền bài tử thính an, vẻ mặt càng thêm ôn hòa với Tứ phúc tấn.

Giao thừa năm Khang Hi thứ ba mươi bảy cũng sắp đã tới rồi.

54. Chương 54: Tối Gần

Trong đêm trừ tịch, Dận Hữu cùng Cẩm Tố tiến vào Càn Thanh cung để tham gia yến trừ tịch, dọc theo đường đi hai người trò chuyện với nhau rất vui, trêu đùa nhau như hai người bạn thân trẻ tuổi.

Sau khi xuống xe ngựa, hai người vừa vặn gặp được Tứ a ca cùng Tứ phúc tấn, hai người chào hỏi Dận Chân cùng Thư Nhã xong, Dận Hữu liền hỏi: “Tứ tẩu, hai ngày trước ta có cho người đưa qua đồ chơi cho Hoàng Huy, nó có thích không?”

Thư Nhã nghe vậy liền cười nói: “Phiền Thất đệ nghĩ cho Hoàng Huy rồi, hiện tại nó ôm món đồ chơi đó không buông tay luôn.” Nhiều ngày nay có đồ chơi mới lạ, Hoàng Huy lên tinh thần không ít, Thư Nhã vô cùng cảm kích Dận Hữu, tất cả những điều này nàng đều ghi tạc trong lòng, dù sao thân là nữ nhi về sau cũng phải nương vào con mình, gia không ham nữ sắc, ở trong phòng nàng nghĩ lại thật sự cũng rất ít, ngày sau muốn có con nối dòng khác cũng khó, cho nên Hoàng Huy chính là sinh mạng của nàng.

“Hoàng Huy thích là tốt rồi.” Dận Hữu nói với Cẩm Tố vẫn đang đứng quy củ ở bên cạnh mình, “Cẩm Tố, dù sao người ở nhà một mình cũng buồn chán, lúc rảnh cứ đến tìm Tứ tẩu nói chuyện phiếm, xưa nay Tứ tẩu là một người rất biết quan tâm, nếu người coi trọng cái gì, cứ mặt dày tìm nàng xin, nàng sẽ cho người.”

Thư Nhã nghe xong lời này, quay đầu lại nhìn Dận Chân sắc mặt bình thản đứng bên cạnh cười nói: “Gia, người nghe kia, mỗi ngày Thất a ca đều nhớ nhung đồ của quý phủ chúng ta không nói, giờ lại dạy Thất đệ muội làm chuyện này.” Nói xong, tiến lên kéo tay Cẩm Tố, tươi cười ôn hòa nói: “Ta thấy Thất đệ muội là một nữ tử xinh đẹp hiền lành, đừng để Thất a ca dạy hư người.”

Trong lòng Thư Nhã hiểu rất rõ thế lực mẫu gia của Cẩm Tố, ngoài ra nàng thấy Cẩm Tố cũng là một nữ tử thông tuệ, cộng thêm quan hệ thân thiết của Thất a ca và gia mình, Thư Nhã liền biết cùng Cẩm Tố giao hảo chỉ có tốt chứ không có chỗ nào xấu.

“A, mấy ngày trước Tứ tẩu còn khen ta tốt, hiện tại nhìn thấy tức phụ nhà ta, liền ghét bỏ Thất đệ.” Dận Hữu cười cười nói nói, nghiêng đầu nhìn về phía Dận Chân, phát hiện tầm mắt đối phương dừng ở trên

người mình, liền cười nói, “Tứ ca, người cần phải giúp ta a, bằng không lần sau ta tới chỗ của người liền bị Tứ tẩu đuổi ra khỏi cửa.”

“Quý phủ ta không có ai đuổi nổi người.” Dận Chân đưa tay vỗ vỗ vai Dận Hữu, quay đầu nói với Thư Nhã: “Ta cùng Thất đệ vào sương phòng trước, người cùng. . . Thất đệ muội cùng đi đi.”

“Gia yên tâm.” Thư Nhã cùng Cẩm Tố đứng cạnh nhau, cũng không để ý nhiều về lời Dận Chân vừa nói với Dận Hữu lúc này.

Hai huynh đệ cùng nhau sóng vai đi tới Càn Thanh cung, hai tiểu thái giám im lặng đi theo phía sau, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Đối mặt với Dận Chân, Dận Hữu vẫn có một chút không được tự nhiên, y không biết Dận Chân đối với y có phải có loại tâm tư kia không, tuy kiếp trước y cũng từng nghe qua chuyện nam nhân yêu nhau, nhưng xung quanh lại không có chuyện như vậy phát sinh, bản thân của y đối với tình yêu cũng không có cảm giác gì, trong mắt y, tình yêu của nam với nam cùng nam với nữ không có gì khác biệt, khác biệt duy nhất là một cái thiếu đi phía trên, còn một cái thiếu đi phía dưới mà thôi.

Y ở trong phòng suy nghĩ đến hơn nửa đêm, nhớ tới đủ loại hành vi Dận Chân đối với mình, y luôn cảm thấy thứ tình cảm tốt đẹp này đã muốn vượt qua tình huynh đệ rồi, không nói đến chuyện huynh đệ dị mẫu, cho dù là đồng bào huynh đệ, cảm tình cũng không tốt đến mức này. Cuối cùng y liền kết luận, Dận Chân là có ý tứ khác với y, việc đầu tiên y nghĩ đến không phải là thống khổ, không phải là rối rắm, cũng không phải ghê tởm, mà là nghiêm túc lo lắng chuyện hai người có thể ở cùng một chỗ hay không, tất cả các khả năng xảy ra sau khi bị Khang Hi phát hiện, sau đó lại nghĩ, nếu cùng Dận Chân một chỗ cả đời cũng không phải là chuyện không tốt, dù sao ở trước mặt Dận Chân, y mới có thể buông lỏng, mới có thể tạm thời quên trách nhiệm, quên đi tranh đấu, điều duy nhất y nghĩ đến là chỗ Tứ ca hôm nay có gì ăn ngon, có gì chơi vui không mà thôi.

Một người đem thứ tốt nhất giữ cho mình, một người đem thứ mình thích ghi tạc trong lòng, sau đó đi tìm về cho mình, một người mà lúc nào cũng lo lắng đến thân thể của mình, người như vậy, trừ cha mẹ mình ra, chỉ có thể là người thật lòng yêu mình đi?

Sáng hôm đó khi từ trên giường đứng dậy, Dận Hữu liền nghĩ, nếu thật sự Dận Chân đối với mình có tâm tư kia, y sẽ thuận theo tự nhiên, chậm rãi bồi dưỡng đoạn tình cảm này. Nếu như không có, thì coi như tự mình đa tình vậy, Dận Chân vẫn là người huynh đệ quan trọng nhất đời này của mình.

Thành tâm như vậy, cho dù đó không phải là tình yêu, cũng đáng để y quý trọng.

Thấy dọc theo đường đi Dận Hữu không nói gì, Dận Chân nhìn nhìn sắc mặt của y, cũng không có dị trạng gì, mới mở miệng nói: “Hai ngày nay người bề bộn nhiều việc sao, không thấy người đến quý phủ của ta.” Ngay cả việc đưa đồ chơi cho Hoằng Huy cũng là do người khác đưa tới.

“A, hai ngày nay thật sự có chút lạnh, ta không muốn ra cửa.” Dận Hữu cau mày nói, “Di chuyển qua lại có chút khó khăn.”

Dận Chân thấy vẻ mặt nghiêm túc của y, không giống như nói cho có lệ, liền bật cười nói: “Cũng không biết người lừa thành cái bộ dáng này a, nếu để hoàng a mã nghe thấy, người lại bị mắng cho coi.”

“Hoàng a mã trách cứ nhi tử là chuyện bình thường.” Dận Hữu cũng không sợ Khang Hi trách cứ y, dù sao việc y bị trách cứ cũng không có ảnh hưởng lớn lao gì, vốn y không phải là người có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, huống chi lão Khang đối với y cũng không tệ, ban thưởng cũng rất nhiều, mắng y cũng chỉ là cười mắng, không thấy có chút tức giận nào.

Có lẽ, không hi vọng sẽ không thấy thất vọng, lời này thật đúng là có đạo lý.

“Tuyết rơi rồi?” Dận Hữu sờ sờ mũi, phía trên lạnh lạnh khiến cho y cảm thấy hứng thú, đưa tay ra, một chút băng lạnh rơi xuống chạm vào tay y, y ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, tối đen như mực trên đầu, “Tuyết rơi đúng lúc, triệu năm được mùa, sang năm nhất định sẽ bội thu.”

Nhìn Dận Hữu ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra cằm cổ trắng nõn, Dận Chân đưa tay dè mủ da hồ của y xuống, “Người đừng nhìn nữa, tuyết rơi vào mắt rất khó chịu.”

Dận Hữu quay đầu nhìn Dận Chân, nhìn thấy ý cười không rõ ý tứ ở khóe miệng của hắn, y xoay xoay cổ, “Tứ ca, người càng lúc càng giống ngạch nương của ta.” Quả nhiên, chỉ có người luôn đặt mình trong lòng, mới có thể để ý mấy loại chi tiết nhỏ nhặt này. Nghĩ vậy, Dận Hữu cong cong khóe miệng, “Bất quá, cho dù Tứ ca có giống lão mục mục, ta cũng sẽ không ghét bỏ người.”

“Người là nói ta giống lão mục mục, hay là nói Thành ngạch nương là lão mục mục?” Dận Chân gõ đầu Dận Hữu một cái, lời còn chưa nói hết, chợt nghe thấy âm thanh của người khác từ phía sau truyền đến.

“Quan hệ của Tứ đệ cùng Thất đệ thật là thân thiết, làm cho ca ca như ta cũng phải hâm mộ.” Tam a ca Dận Chỉ mang theo hai tiểu thái giám đứng ở phía sau, trên mặt còn mang theo ý cười khách sáo, thấy Dận Chân cùng Dận Hữu đình chỉ vui đùa, nâng bước đi lên trước, “Nghe nói Thất đệ thích đến quý phủ của Tứ đệ làm khách?”

“Thỉnh an Tam ca.” Dận Hữu chào rồi đáp, “Quý phủ của Tứ ca cách chỗ ta cũng gần, lại là ca ca, làm đệ đệ đến nhà ca ca ăn uống cũng là chuyện đương nhiên.” Những ngày gần đây Tam a ca càng lúc càng liều lĩnh, chẳng lẽ là do hắn được tấn phong làm Quận Vương sao?

Nghe xong lời này, Dận Chỉ chỉ cười cười, không nói thêm gì khác, “Chúng ta cùng vào đi, cũng sắp đến giờ rồi.”

“Tam ca, thỉnh.” Dận Chân hướng bên cạnh dịch bước, trên mặt Dận Chỉ cũng không biểu hiện khước từ, lập tức đi lên phía trước hai người, thật ra hắn còn có vài phần hăng hái hơn là khó chịu.

Dận Hữu nghiêng đầu nhìn Dận Chân, biểu hiện trên mặt của hắn vẫn bất động như núi, giống như không hề nhìn thấy kiên cường trên mặt Dận Chỉ.

Sau khi yến tiệc bắt đầu, theo lễ thường thì Thái tử cùng hoàng tử tiến lên thỉnh an Thái Hậu và Khang Hi, sau đó tới lượt mấy hoàng tử mới lớn, nhóm đại thần phụng mệnh ở bên ngoài, dập đầu xong liền rời đi, chỉ còn lại người trong hoàng tộc mới có tư cách ở trong điện Dưỡng Tâm ăn tiệc.

Dận Hữu quy củ ngồi ở vị trí của mình, nghe Khang Hi nói một câu, thưởng một câu, bỗng nhiên liền nhớ lại chuyện hơn mười năm trước, khi đó mình viết vài chữ liền được đảo một vòng quanh bữa tiệc, chứ vị quý nhân trong cung ra sức lấy lòng, lúc ấy Thái Hoàng Thái Hậu vẫn còn khỏe mạnh, nay nữ nhân truyền kỳ trong lịch sử nhà Thanh kia, chỉ sợ đã sớm hóa thành bộ xương trắng, mà y cũng từ một người hiện đại triệt triệt để để biến thành một hoàng tử.

Thái tử dâng tặng lễ vật cho Khang Hi, là công khóa của hắn gần hai tháng nay, khiến long nhân cực kỳ vui mừng, Đại hoàng tử ra một kiện kỳ trân, Khang Hi chỉ nói một câu tốt, thưởng vài thứ, liền không có phản ứng gì khác, sau đó mấy huynh trưởng khác cũng thay nhau tặng đồ, Dận Chân tự tay chép một vạn phạt tự cũng khiến Khang Hi rất thích, ban cho không ít thứ tốt.

Đến phiên Dận Hữu, y tặng một khối vải tơ, phía trên là bức tranh mấy em bé do tự mình vẽ, sau đó dưới biểu tình co rút của Khang Hi, y mở miệng nói: “Mọi người trong thiên hạ đều vì hoàng a mã mà chúc mừng, Thái tử ca ca tặng cho người công khóa, Tam ca tặng tranh xuân vũ, Tứ ca chép phạt tự, Ngũ Ca thì tặng thơ, đó đều là do chính bọn họ tự mình thành tâm tặng cho người, mà lễ vật của Đại ca tặng cho hoàng a mã cũng phải rất vất vả để tìm được, nhi thần vô năng, tài cán không thể sánh với Đại ca, công khóa thì không thể so với Thái tử ca ca, hội họa lại không bằng Tam ca, thư pháp cũng không bì kịp Tứ ca, thi từ so không lại với Ngũ Ca, đành phải dùng tơ lụa do hoàng a mã ban tặng mà vẽ một bức tranh, chỉ cầu hoàng a mã không ghét bỏ.”

Khang Hi cẩn thận đem tấm lụa trải ra, chỉ thấy trên đó là một nam tử lùn lùn, đầu to, mặc long bào, bộ dáng thấy thế nào cũng như tiểu hài tử, bên cạnh là một tiểu hài tử béo lùn, đang đưa tay đem một trái cây cho nam tử mặc long bào. Bên cạnh còn có vài tiểu hài tử thấp lè tè.

“Người đang mặc long bào này. . . là trẫm?”

“Hồi hoàng a mã, đúng vậy.”

“Còn đứa béo này là người?”

“Đúng vậy, hoàng a mã.”

Vị thiên cổ nhất đế kia, ở chỗ này, vào thời khắc này, cực lực muốn giữ thể diện cho nhi tử nhà mình nên cố nén cười, khóe miệng co quắp, động động vai cái mới nói: “Tranh của Thất a ca... ngây thơ chân thành, tương đối thú vị. Ban thưởng, Lý Đức Toàn, đem mấy bức tranh của danh gia trong Càn Thanh cung cấp cho Thất a ca đi.” Cho người xem cái gì mới gọi là hội họa thật sự, miễn cho người lại về ra mấy thứ đi dọa người này.

Tuy trong bụng nghĩ như vậy, nhưng Khang Hi vẫn bảo Lý Đức Toàn cẩn thận thu bức tranh này lại, ừm, tuy hơi xấu một chút, nhưng được cái thú vị, đặt ở chỗ trầm, không có ai thấy, cũng không lo bị mất.

“Thất ca, người tặng cái gì vậy?” Chờ đến lúc yến hội náo nhiệt, Dận Tường tiến đến trước mặt Dận Hữu hỏi, “Mấy ngày trước ta hướng hoàng a mã xin bức tranh mẫu đơn, hoàng a mã đều luyến tiếc không cho ta, không nghĩ tới nó lại rơi vào tay người.” Thập Tam có chút không cam lòng nói.

Dận Hữu cười gượng: “Có lẽ hoàng a mã muốn nâng cao trình độ hội họa của ta đi?”

“Người. . . tặng cái gì?” Ngay cả Dận Chân ngồi ở bên cạnh cũng nhin không được mà mở miệng hỏi.

“Ách, chính là bức tranh bình thường hay vẽ cho Thập Tam đệ.” Dận Hữu cảm thấy công phu giả trang kém cỏi của y vẫn là giỏi nhất, bằng không như thế nào ngay cả sắc mặt của Dận Chân cũng trở nên cực kỳ quái dị.

Sau một lúc lâu, Dận Chân khô khốc mở miệng: “Thất đệ a.”

“Sao?” Dận Hữu cười hỏi.

“Lần sau, lúc người muốn tặng lễ vật gì, trước tiên có thể hướng ta tham khảo một chút, tuy Tứ ca ngày thường công việc bề bộn, nhưng một ít thời gian ấy vẫn là có thể đi.”

Dận Hữu: “.”

Trong đêm trừ tịch năm nay, vẫn giống như năm trước, ấm áp và náo nhiệt, Dận Hữu vẫn ngồi ở bên cạnh Dận Chân, y như hơn mười năm trước, cả hai vẫn luôn kề bên nhau.

Pháo bông vừa nổ, Dận Chân nghiêng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh đang ngơ ngác nhìn trời, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉm, dịch lại chỗ y một tí, khoảng cách cũng gần hơn một chút.

55. Chương 55: Tứ Tứ Thành Thật

Trừ tịch trôi qua, một năm mới lại bắt đầu, Cẩm Tổ an bài quà tặng cho các hoàng tử của cung khác, thừa dịp thời gian y hạ triều mà cho y xem thử có thích hợp hay không.

“Chỗ Thái tử nhiều thêm một phần đi, về phần trong hậu cung, mấy ngày trước Đức ngạch nương từng nói là thích mấy món đồ chơi dân gian, ngày sau nếu có thời gian, người truyền bài tử thỉnh an người đi, năm đó Đức ngạch nương cùng ngạch nương ở Vĩnh Hòa cung, Đức ngạch nương cũng thập phần chiều cố ngạch nương ta.” Dận Hữu buông danh mục quà tặng xuống, thích thú quay đầu kêu Phúc Đa đem món đồ chơi dân gian mà bé trai hay thích ở kiếp trước đã chế tạo tốt mang đến Ung Quận Vương phủ, “Người bảo với Tứ ca thay ta mang cái này cho Tiểu Thập Tứ, cái khác không cần nhiều lời.”

Cẩm Tổ hiểu được dụng ý của Dận Hữu, nhất nhất đáp ứng.

Dận Hữu thay triều phục, liếc nhìn bầu trời bên ngoài, tuyết vẫn không ngừng rơi: “Hai ngày này trời rét, người nhớ chú ý đến thân thể, ta đi thư phòng xem sách một chút, không cần người hầu hạ.”

“Ta gọi người pha cho người bình trà nóng, mấy ngày trước quý phủ Bát a ca có cho người tặng trà, gia còn chưa nếm thử đó.” Cẩm Tổ vừa nói, vừa đi vào trong.

Sắc mặt Dận Hữu hơi đổi, thấy sắc mặt Cẩm Tổ vẫn như thường lệ, nhân tiện nói: “Nghe nói nhạc phụ đại nhân rất thưởng thức Bát đệ, chính là. . .” Y ngẩng đầu nhìn trời, “Bây giờ là tháng giêng, người tìm ngày đi thăm nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân một chút, ta sẽ kêu Phúc Đa thay người chuẩn bị tốt quà thăm hỏi.”

“Như vậy, tạ ơn gia.” Cẩm Tổ cúi người, thay Dận Hữu vén rèm, nhìn Dận Hữu đi ra gian ngoài, đại môn khắc hoa mở ra rồi đóng lại, nàng nhíu mày. Vô luận như thế nào, đều phải đem mẫu gia cùng Bát a ca

tách ra mới được, lời vừa rồi của gia, chắc là đối với việc triều thần cùng hoàng tử qua lại thân cận rất bất mãn.

Uống nước trà trong lành, Dận Hữu xoa trán thở dài, hai ngày này Tứ ca đem trà đến tặng quý phủ mình không nói, không biết Bát a ca nghĩ thế nào mà hàng năm cũng tới náo nhiệt hai lần như vậy, lấy tâm kế của Bát a ca mà nói, không thể nhìn không ra mình không có nửa điểm khả năng giúp hắn đi. Vị này là hạng người luôn một bộ ôn hòa, vui vẻ cười nói, không vui cũng có thể cười, không có bao nhiêu thân cận với y, Cửu a ca với hắn còn thân thiết hơn so với y.

Chẳng lẽ vị này cố ý để Tứ ca hoài nghi mình? Dận Hữu đặt chén trà xuống, thở dài, những suy nghĩ ở kiếp trước của mình áp dụng ở đây, trước mặt hoàng đế và các hoàng tử khác xem ra không hữu dụng lắm.

Đầu xuân năm Khang Hi thứ ba mươi tám, khí lạnh trong Tử Cấm thành cũng giảm đi một ít, trong cung lại truyền ra một tin tức, vạn tuế gia xử tử một tiểu thái giám trong Dục Khánh cung, Thái tử tức giận đến mức quăng ngã ngọc vật bài trí trong cung, tuy vạn tuế gia tức giận phẩy tay áo bỏ đi, nhưng không xử phạt Thái tử.

Dận Hữu nghe tin, tâm tình vô cùng phức tạp, ở trong lòng y Thái tử là một thanh niên không tệ, chính là, từ năm trước khi bọn họ được phong hầu xong, Thái tử liền càng thêm kiêu căng, vốn chỉ nuôi dưỡng mỹ nữ, ngẫu nhiên đùa giỡn vài nam sủng, nhưng ai ngờ nay hắn lại to gan dưỡng cả nam sủng.

Bộ dạng này của Thái tử, trừ bỏ áp lực đến từ các huynh đệ khác, cũng liên quan đến việc được nuông chiều mà sinh hư, hắn dung túng nhi tử, hắn bảo vệ hết thảy thói xấu, xa xỉ, nóng nảy, háo sắc của Thái tử trước khi hắn chán ghét, cho rằng tất cả lỗi này đều do tiểu nhân bên cạnh Thái tử xúi giục. Sau khi hắn chán ghét Thái tử, khuyết điểm trước đây của Thái tử đều bị phóng đại đến vô hạn, thậm chí ngay cả ưu điểm trước kia cũng bị cho là có ý đồ khác, thậm chí là dụng tâm hiểm ác.

Tài hoa nổi bật, khí độ ung dung như Thái tử cuối cùng cũng bị chán ghét, bị quyển cấm, thậm chí đời sau nhiều người không hiểu rõ lịch sử còn nói Thái tử thành đồ tồi tệ, vô tích sự, háo sắc, nhất gan, không sách lược.

Là Thái tử đứng đầu Đại Thanh, cũng là Thái tử bị thăm nhất Đại Thanh, đồng thời cũng là Thái tử xui xẻo bị người đời sau bôi nhọ nhất Đại Thanh. Xem đi, vô luận người có đứng đầu thế nào, vĩ đại thế nào, nếu không thể chạm chân đến vạch đích cuối cùng, vĩnh viễn người cũng không biết cả đời này của người là vinh quang hay là khuất nhục.

Nửa tháng sau, Sách Ngạch Đồ bị đế vương trách cứ, trong lời trách cứ có ý nói Sách Ngạch Đồ dạy hư Thái tử, Dận Hữu cúi đầu đứng nghe, nam nhân ngồi ở trên long ý nêu lên từng tội trạng của Sách Ngạch Đồ, rồi phạt ông một năm bổng lộc, sau đó sắc mặt không tốt mà hạ triều.

Sắc mặt Sách Ngạch Đồ nhìn không tốt lắm, mà trong mắt Thái tử đang đứng bên cạnh lại hiện lên tia hoảng sợ cùng phần nộ. Đại a ca đứng bên kia lại lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Thái tử phất tay áo rời triều, Dận Hữu liếc nhìn bóng lưng của hắn, rồi đăm đăm rũ mắt, lúc nghiêng đầu nhìn lại thì liền thấy trong mắt Dận Tự có một chút vui mừng không kịp che giấu.

Y không khỏi hướng Dận Chân nhìn thoáng qua, đối phương vẫn như cũ, vẫn là bộ dạng không vui không giận đó, Dận Hữu thở dài, Bát a ca thua là thua ở chỗ này a.

Một tháng sau, Thái tử thu liễm không ít, nam sủng cùng mỹ nữ lúc trước dưỡng trong trang đều bị đuổi đi, Khang Hi cùng Thái tử lại khôi phục hình thức phụ tử tử hiếu như lúc trước.

Tháng tư, trong cung lại truyền đến tin tức, Mẫn quý phi bị bệnh nặng, Thánh Thượng lo lắng vô cùng, mỗi ngày đều cho thái y đến bắt mạch ba lượt.

Khi nhận được tin tức là lúc Dận Hữu đang cùng Dận Chân ở trong biệt trang lương đình ngắm hoa.

“Tứ ca, tuổi Thập Tam đệ còn nhỏ, khó tránh khỏi lo lắng cho ngạch nương, người nên đi thăm nhiều chút, giữa huynh đệ với nhau, nên quan tâm nhiều một chút.” Dận Hữu buông trà chén nhỏ xuống, liếc nhìn sắc trời, “Canh giờ cũng không còn sớm, ta cũng nên trở về phủ.” Đứng lên rồi ngẩng đầu, hí mắt liếc nhìn ắt

trời ở phía tây, Dận Hữu quay đầu hướng Dận Chân mỉm cười nói, “Con người sớm muộn gì đều cũng đến một ngày như thế.”

Dận Chân nhìn hai gò má bị mặt trời chiều chiếu vào ửng hồng, trong lòng liền động, “Thất đệ, ta. . .” Tay vươn ra lại rút trở về, hần miễn cưỡng cười cười, “Ngày mai chúng ta cùng tiến cung đi xem một chút đi.”

Dận Hữu đi ra lương đình, đưa lưng về phía Dận Chân khoát tay, “Ngày mai ta không đi, ngươi cứ đi trước, sau đó ta sẽ cùng ngươi đi.” Nhìn hoa nhỏ ven đường nở rộ, Dận Hữu cười khổ, nếu không làm như vậy, vị Thập Tam liễu mạng này làm sao ngày sau có thể chân chính trung thành với Ung Chính Đế được.

Dận Chân nhìn bóng dáng càng lúc càng xa kia, nặng nề ngồi trở lại ghế đá, tầm mắt rơi xuống chén trà Dận Hữu vừa uống qua, hành vi này của Thất đệ, giống như. . . đang âm thầm giúp hần vậy, mặc dù Thất đệ không nói gì. Làm dịu đi quan hệ của hần cùng ngạch nương, làm cho Thập Tứ cùng hần trở nên thân cận, giúp đỡ để mượn sức Thập Tam đệ. Hết thấy những điều này. . . vốn là chuyện Thất đệ muốn tránh xa nhất.

Ngồi suốt nửa nén hương, cuối cùng Dận Chân cũng đứng dậy phủ tay, Tiểu Lộ Tử mang theo hai nha hoàn xuất hiện, hành lễ rồi nói: “Gia, kiệu hồi phủ đã chuẩn bị tốt.”

“Không cần, hôm nay cứ túc ở biệt trang, ngươi về phủ đem triều phục của ta tới là được.” Bước chân ra khỏi lương đình, hần ngẩng đầu nhìn trời chiều càng lúc càng đỏ, nhắc chân đi vào trong phòng.

Đi hai bước liền ngừng lại phân phó: “Đem hoa mẫu đơn đẹp nhất trong trang đưa đến quý phủ của Thất a ca, ngươi xem còn hoa nào trân quý không, đều đem qua bên đó đi.” Dận Chân đối với thói quen thích trà và hoa cỏ của vị Thất đệ kia có chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn những thứ này lại nhịn không được mà muốn đem tặng, hành động theo bản năng như vậy khiến hần bất đắc dĩ thở dài. May mắn đây là Thất đệ, là người nhà Ái Tân Giác La, nếu là thê thiếp của mình, chỉ sợ đã làm cho mình mất đi lực phán đoán chính xác.

Loại tâm tư ràng buộc khó hiểu này, cho dù là Thất đệ cũng không cần lo lắng bị phản bội, vì ngay cả Dận Chân cũng nghĩ không thông thấu. Tình cảm hoàng gia, vốn là thứ xa xỉ, xưa nay hần vốn là người lãnh tình, lại đối với đệ đệ dị mẫu của mình nổi lên tình cảm dung nạp cốt nhục, thật sự không biết nên cảm thấy may mắn vì hần có thể hiểu rõ tường tận loại tình cảm này, hay là cảm thấy bất hạnh vì đã là thân nam nhân còn yêu chính đệ đệ của mình nữa.

Ngày thứ hai, Dận Chân tiến cung, nhìn vành mắt đỏ hoe của Dận Tường đang đứng trước mặt mình, vỗ vỗ vai hần nói, “Thập Tam đệ, quý phi ngạch nương sẽ không có việc gì, ngươi không cần quá mức lo lắng.”

Hai huynh đệ hàn thuyên thêm trong chốc lát, Dận Chân mới rời cung của Mẫn quý phi. Một mình đi ở trường đường rải đá xanh, Dận Chân hồi tưởng lại mười năm trước, khi đó hần ở Khôn Ninh cung cũng khóc đỏ cả mắt, Dận Hữu nho nhỏ kia đã cho hần một cái ôm. Sau đó hần lại mất đi sự che chở của ngạch nương, trở về với thân ngạch nương trên danh nghĩa, thái độ của các huynh đệ khác đối với hần rõ ràng không nhiệt tình như xưa, ngay cả Thái tử đối với hần cũng không có thân trọng như xưa. Duyệt chỉ có Dận Hữu là đối xử với hần còn tốt hơn so với lúc ngạch nương còn sống, y thường xuyên quần quít lấy mình, cùng mình “soi đuốc dạ đàn”, kết quả mỗi lần y đều ngủ trước hần.

Giống như từ lúc sáu tuổi, khi hài tử kia nghiêng ngả lão đảo cầm chân đỡ cho mình, liền luôn luôn ở bên cạnh mình, thông minh, thấy rõ đại cục, không thích tranh đấu, nhưng lại phòng bị đích phúc tấn Nạp Lạt thị, có lẽ là vì Đại a ca cùng Thái tử bất hòa đi, mà mình lại qua lại với Thái tử, cho nên y mới lo lắng sẽ mang đến phiền toái cho mình đi.

Trước khi Nạp Lạt thị chết, Dận Hữu có đến gặp nàng, việc này hần cũng biết, bản tính Dận Hữu có một chút hòa nhã của người Hán, người khác có thể không biết, nhưng hần thì rất rõ ràng. Nạp Lạt thị có thể sẽ không chết, ít nhất Dận Hữu có thể bảo trụ cho nàng, mà lấy bản tính của Dận Hữu mà nói, có lẽ cũng không muốn Nạp Lạt thị chết.

Chỉ vì nàng là Nạp Lạt thị, cùng ngạch nương của Đại a ca đồng tộc, cho nên Dận Hữu mới nhẫn tâm để hoàng a mã ban cho nàng một ly rượu độc mà chết. Những việc Thất đệ lén lút làm vì hần, người khác có thể không rõ, nhưng làm sao hần không rõ được.

Dận Hữu dùng một tấm chân tình báo đáp tình huynh đệ của hắn, mà hắn lại dùng tâm tư quá quắt đối với y. Nghĩ vậy, Dận Chân cười khổ, cho nên huynh đệ ngoài sáng trong tối đều nói hắn thiên vị người đệ đệ chân thọt này, ngay cả Thái tử cũng lơ đãng nhắc nhở mình không cần phải lấy lòng một huynh đệ không có tác dụng kia. Kỳ thật những người này đều không biết, hắn chỉ muốn dùng những thứ đó để ngăn cản sự áy náy trong lòng, điểm chân tình hoàng gia còn lại duy nhất cũng bị cái tâm tư kinh khủng kia độc hại.

Chung quy. Minh đã lãng phí phần chân tình kia của Thất đệ rồi.

“Tứ ca.”

Dận Chân quay đầu, liền nhìn thấy người mình tâm tâm niệm niệm trong tay ôm một bao đồ chạy tới chỗ hắn.

“Thất đệ.” Cổ họng hắn hơi khô sấp, trên mặt lại lộ ra biểu tình ôn hòa chỉ thuộc về Thất đệ, “Trên tay ngươi là cái gì?”

“Đây là hoa đào cao mới lấy được từ chỗ hoàng a mã, hôm nay ta cùng hoàng a mã đánh cờ suốt một canh giờ.” Dận Hữu phân ra một nửa, dùng khăn sạch bao lấy, đưa cho Dận Chân, “Tứ ca, ngươi cũng ném thử đi, nếu ăn ngon, chúng ta lại tới chỗ hoàng a mã xin cách làm, tự mình làm lấy.”

Dận Chân tiếp nhận bao điểm tâm kia, đối với hành vi hoàng a mã luôn kêu Thất đệ đi tới đánh cờ này, thật là, mỗi lần bị Thất đệ phá cờ rồi tức giận tới mức phải mắng như thế, trong lòng hắn cảm thấy thật bất đắc dĩ. Có lần hắn cũng từng nghĩ đến việc hoàng a mã làm như vậy là do chán ghét Thất đệ, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì những vật mà các huynh đệ khác được ban cho tới bây giờ cũng không thiếu phần Thất đệ, hàng năm Thất đệ đều được hoàng a mã chỉ vào mũi mắng vài lần, nào là tiểu tử ngốc, tham ăn, nhưng từ đầu đến cuối, hoàng a mã cũng không có chân chính tức giận lần nào.

Nhìn Dận Hữu cợt nhả, Dận Chân thở dài, ước chừng hoàng a mã cũng muốn một nhi tử đơn thuần, không ương ngạnh như vậy đi, các huynh đệ khác ít nhiều đều có bản khoản của mình, chỉ có Thất đệ bởi vì thân mình thiếu khuyết, mà từ lúc sinh ra cho tới bây giờ đều không có cơ hội kia, cộng thêm xưa nay Thất đệ luôn làm việc ngay thẳng, cho nên hoàng a mã đối Thất đệ này ngẫu nhiên phóng túng cũng không phải là vấn đề to tát gì.

Ngay cả cách làm điểm tâm ngự dụng mà Thất đệ cũng có thể xin được, ai còn có thể nói hoàng a mã không cưng chiều Thất đệ?

Dận Hữu thấy Dận Chân nhìn mình không nói lời nào, nụ cười trên mặt cũng giảm đi vài phần, “Có phải thân thể Mẫn ngạch nương không tốt lắm?”

“Không có việc gì, thân thể Mẫn ngạch nương đã có Thái y chăm sóc, ngươi không cần người lo lắng.” Dận Chân cùng Dận Hữu sóng vai đi lên phía trước, “Hôm nay cùng hoàng a mã chơi cờ, có thắng ván nào không?”

Đối với kỳ nghệ truyền thừa mấy ngàn năm này, Dận Hữu trừ bỏ đau đầu vẫn là đau đầu, nghĩ đến vừa rồi bởi vì đánh lại nước cờ đã đi mà bị Khang Hi gõ tay mình, y nhận mệnh thở dài: “Đời này tài đánh cờ của ta cũng chỉ tới mức độ này.” Vậy mà Khang Hi còn cố tình gọi y đến hành hạ, chẳng lẽ kỳ nghệ của y ngu ngốc đến nỗi có thể khiến Khang Hi cảm giác được chỉ số thông minh ưu việt của mình?

Thấy y lộ ra biểu tình mà hắn đã sớm dự đoán được, Dận Chân vỗ vỗ vai Dận Hữu, “Không có việc gì, lần sau ngươi đánh cờ với ta, ta cho ngươi thắng.”

Dận Hữu nhe răng, “Tứ ca, cho dù ngươi muốn cho ta thắng cũng không nên nói trắng ra như vậy.” Loại đồ dành cho con nít sáu tuổi này, thật sự làm cho y vốn là một đại thúc không thể nào chấp nhận được a!

“Hảo, lần sau ta sẽ lên cho ngươi thắng.” Dận Chân suy nghĩ một chút, liền đưa ra kết luận như vậy, muốn cho Thất đệ thắng một ván cờ, đó cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Dận Hữu liếc nhìn điểm tâm trong tay Dận Chân, mang theo ý tứ hàm xúc nói: “Tứ ca, ngươi không cần thành thật như vậy.”

Lấy một khối điểm tâm ra, Dận Chân nhin không được cười, nói: “Đó là nói dối đó.”

Dận Hữu: “.”

56. Chương 56: Huynh Đệ Tình Thâm

Cuối tháng năm, khí trời trong thành Bắc Kinh dần nóng lên.

Dận Hữu đang ngồi trong thư phòng thì Phúc Đa vội vàng chạy vào nói Tam a ca ở trong hậu cung bất kính với phi tần khác, còn nói Tam a ca trách móc hạ nhân quá mức nặng nề, khiến vạn tuế gia vô cùng không vui.

Những ngày gần đây, Tam a ca quả thật là ngôn hành bừa bãi, lúc trước Thái tử từng trêu Khang Hi mất hứng, sau đó Mẫn quý phi lại bị bệnh nặng, rõ ràng lần này Tam a ca làm lão gia tử càng thêm không vui rồi.

“Được rồi, dù sao mấy chuyện này cũng không có quan hệ gì với gia, bọn họ thích náo thế nào thì náo thế đó đi.” Dận Hữu chậm rãi uống một ngụm trà, mới nói tiếp: “Người đi báo cho phúc tấn, nói nàng dặn bọn hạ nhân trong phủ nên đem miệng đóng chặt, nếu miệng không nghiêm, mang ra ngoài đánh, dù sao quý phủ của gia, tiền mua quan tài cho đám miệng tiện đó cũng dư dả.”

“Dạ.” Tâm của Phúc Đa cũng không yên, dạo gần đây các a ca ngày càng không thích hợp, hẳn cũng không dám buông lỏng, lĩnh mệnh xong liền rời khỏi phòng, đi nhanh đến viện của phúc tấn.

Đợi thư phòng khôi phục lại sự im lặng, Dận Hữu buông sách xuống, đưa tay xoa mi tâm. Không biết sau khi trở về nhà mẹ đẻ Cẩm Tô đã nói gì, trên triều đình Mã Kỳ không còn đứng về phe a ca nào nữa, cũng có vài phần theo phe hoàng thượng (=)). Kết quả như thế đã tốt lắm rồi, Mã Kỳ có tài như vậy, chỉ cần không thiên vị vị a ca kia là được, về những cái khác, y tin tưởng Tứ ca đều có biện pháp xử lý.

Gần đây, quan hệ của Tứ ca và Dận Tường ngày càng thân thiết, quan hệ của Thập Tứ cùng Tứ ca cũng không tồi, ngón trở bên phải của y gõ nhẹ xuống mặt bàn, cuộc tranh giành ngôi vị này sớm muộn gì cũng phải bắt đầu, rồi nó cũng phải kết thúc thôi, y đành chờ vậy.

Tháng bảy, Mẫn quý phi vì bệnh nặng mà qua đời, để vương ấn theo lễ của Hoàng quý phi mà mai táng cho nàng, nhưng không có gia phong, khi còn sống nàng là Mẫn quý phi, sau khi mất vẫn là như vậy.

Dận Hữu nhìn Thập Tam ở trên linh đường khóc đến thương tâm, trong lòng cũng cảm thấy chua xót, tại hậu cung, hoàng tử còn ở tuổi thành niên mà mất đi sự che chở của ngạch nương, vẫn không dễ sống chút nào. Y đi đến bên người Thập Tam, vỗ nhẹ bờ vai của hắn, quỳ gối trên bô đoàn bên cạnh, bồi Thập Tam đốt vàng mã.

“Thất ca?” Thập Tam dùng đôi mắt đỏ hồng nhìn thiếu niên mặc trường bào nhạt màu bên cạnh, hắn quật cường dùng tay xoa xoa nước mắt hai bên má, hiển nhiên không muốn y thấy vẻ chật vật của mình rồi.

“Thập Tam đệ, thỉnh nén bi thương.” Dận Hữu đem từng tờ từng tờ vàng mã cho vào chậu than, thấp giọng nói, “Người chết sớm đều phải quay trở lại nơi đã sinh ra, khi đi một lần, ai cũng phải quay trở về. Là phận con, người đau lòng là đúng, nhưng đừng quá đau lòng mà làm tổn thương thân thể mình, bằng không khi Mẫn ngạch nương trở về, người sẽ lo cho người, chẳng phải như vậy càng làm Mẫn ngạch nương thêm không an tâm sao?”

Hai mắt Thập Tam ướt sũng nhìn Dận Hữu, không nói gì.

Dận Hữu vỗ vỗ lưng hắn, “Thập Tam là một nam tử hán, tương lai lại là một Ba Đồ Lỗ*, phải kiên cường đừng cảm mới đúng.”

Ba đồ lỗ là tiếng mông cổ, Hán ngữ được phiên dịch từ tiếng Mông Cổ là bạt đô. Trong tiếng Mãn, ý chỉ “Dũng tướng”, bắt đầu từ Minh triều, tộc Nữ Chân đã sử dụng danh hiệu này. Sau lại trở thành một loại phong hào vinh dự của Thanh triều. Vào thời Thanh triều, phong hào Ba Đồ Lỗ được chia làm hai loại, một loại chỉ có ba chữ “Ba Đồ Lỗ”, một loại khác thì trước ba chữ “Ba Đồ Lỗ” thì thêm Hán Văn hoặc Mãn văn vào.

Đứng ở ngoài linh đường, Khang Hi nhìn hai huynh đệ cùng nhau quỳ gối kia, không có tiến lên, chỉ lặng lẽ đứng ở trong viện nghe cả hai trò chuyện, đám cung nữ thái giám đều ngậm miệng cúi đầu đứng ở một góc.

“Thất ca, hôm nay Tứ ca cũng nói với ta, ngạch nương không muốn thấy ta khóc.” Thập Tam khóc thút thít nói, “Nhưng, về sau ta sẽ không còn được gặp lại ngạch nương nữa rồi, sẽ không được ăn điểm tâm do ngạch nương làm, còn có mũ da. . .”

Tuy Thập Tam là người thông tuệ, nhưng vẫn còn là đứa trẻ nhỏ tuổi, đã kích lần này đã vạch trần bộ mặt thật của hắn, trên đó chỉ còn lại có bi thương.

“Đừng khóc.” Dân Hữu nhìn thấy khuôn mặt dễ nhìn của Thập Tam vì khóc mà vo thành một nắm, y rút một cái khăn màu trắng ra lau nước mắt trên mặt hắn, “Người là đệ đệ của ta, mặc dù ngày sau không còn Mẫn ngạch nương nữa, ta vẫn hảo hảo chiều cổ người, còn có Tứ ca, tuy mặt hắn luôn lạnh lùng, nhưng đối với người cũng rất tốt, người như vậy không phải là làm hắn thêm lo lắng sao. Các huynh trưởng khác cũng là người rộng lượng, không có ngạch nương, nhưng còn có hoàng a mã a, còn có cả huynh đệ chúng ta nữa.”

“Thất ca!” Thập Tam nằm úp sấp trên người y, khóc ra tiếng.

Tiện thể lời những huynh đệ khác ra cũng chỉ là nói khách sáo, Dân Hữu không muốn để người ta mượn cớ mà bắt chẹt y. Y thở dài, vươn một bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng Thập Tam, trải qua chuyện lần này, Thập Tam chắc sẽ trưởng thành không ít.

Khang Hi không làm kinh động hai huynh đệ, mang theo người hầu hạ phía sau xoay người ly khai, trên đường đi, thần sắc hắn đều là ủ dột, Lý Đức Toàn đi theo phía sau hắn cùng với một đám cung nữ thái giám đều không dám thở mạnh.

Khang Hi hiểu rất rõ, thật tình khuyên giải, an ủi Thập Tam chỉ có hai người, một người là lão Tứ, người kia là lão Thất, Thập Tứ cũng thường xuyên đến làm bạn với Thập Tam, nhưng chung quy nó vẫn còn nhỏ tuổi, căn bản là không biết trấn an người khác như thế nào.

Đứa con thứ bảy chân thọt của hắn, đúng là quan tâm đến huynh đệ hơn những huynh đệ khác nhiều, điều này làm cho một a mã như hắn không khỏi có chút buồn bã. Hắn cưng chiều lão Đại, lão Đại tự mãn tự đại. Cũng chiều lão Nhị thì lão Nhị càng ngày làm việc càng xa xỉ vô độ, còn cưng chiều lão Tam, gần đây lão Tam cũng càng ngày càng liêu lĩnh. Còn lão Tứ, chính mình đối với nó không tốt lắm, cũng vô cùng khắc nghiệt, nhưng thật không ngờ lão Tứ lại luôn là người giải quyết sự tình đến nơi đến chốn, xử lý công việc trong hộ bộ cũng tinh tế chỉnh tề, thậm chí còn làm cho quốc khố trong hai năm nay tăng lên không ít. Lão Thất. . . bản lĩnh không rõ, nhưng tâm lại rất tốt.

Lão Bát. . . Khang Hi nghĩ đến nhi tử chu toàn kia, không khỏi có chút nhú mày, sau khi trở về Càn Thanh cung, hắn viết vài tranh chữ, nhưng lại cảm thấy bất mãn vô cùng, cuối cùng uống một ly trà lạnh, rồi cầm lấy tấu chương để phê.

Cuối tháng bảy, Mẫn quý phi được hạ táng, trong hậu cung cũng chỉ tỏ ra vài phần thái độ không rõ ý tứ.

Giữa tháng tám, thời tiết vẫn rất nóng, Dân Chân lại nhận được một tin tức, một tiểu thiếp ở quý phủ Tam a ca có thai, nhưng lại “không cẩn thận” mà mất.

Nghe tin, Dân Tường cùng Dân Hữu cũng đã ở trong sân, sau khi nghe xong, sắc mặt Thập Tam liền trở nên cực kỳ khó coi, “Hài tử kia bao lớn?”

Người tới báo tin thấy sắc mặt khó coi của Thập Tam, liền cẩn thận nhìn thần sắc của chủ tử nhà mình, mới ấp a ấp úng nói: “Nghe nói, còn chưa đầy tháng.”

“Hảo cho một cái Tam ca!” sắc mặt Thập Tam càng trở nên xanh mét, ngạch nương của hắn tuy không phải là người đứng đầu hậu cung gì đó, nhưng cũng là quý phi, ít nhất ban ngày hoàng tử không được cạo râu tóc, trong trăm ngày không được chạm thanh sắc, hảo cho một Tam ca như hắn, làm cho nữ nhân trong phủ mang thai chỉ vài ngày sau khi ngạch nương mình mất.

“Thập Tam đệ, người đừng tức giận mà làm hư tổn thân thể của mình.” Dân Hữu thấy sắc mặt Dân Tường ngày càng khó coi, thầm nghĩ không ổn, liền cho người tới báo tin lui xuống, đưa cho Thập Tam một chén

trà, rồi hạ giọng nói, “Người vì vậy mà phát bực, đối với chính người không có lợi, không nên vọng động.”

Thập Tam uống một ngụm trà ấm, hít thở sâu mấy lần, mới đem lửa giận trong lòng ép xuống, sắc mặt cũng dần dễ nhìn một chút, tay nắm chặt chén trà nói: “Thất ca, người nói đúng, là ta quá xúc động rồi.”

Dận Chân đi đến bên cạnh vỗ vỗ vai hắn, không nên tiếp tục cái đề tài này, “Giữa trưa ta gọi người làm chút thức ăn nhẹ, mấy ngày gần đây người gầy đi không ít, cho người bồi bổ thân mình một chút.”

Thập Tam gật gật đầu, thấy sự lo lắng trong mắt Tứ ca cùng Thất ca, trong lòng hắn vô cùng ấm áp, rốt cuộc mình vẫn còn có hai vị ca ca này, họ rất tốt với mình.

Sau khi hòa hoãn tinh thần được một chút, Thập Tam đột nhiên nói: “Thất ca, mấy ngày trước ta ở trong cung không cẩn thận nghe được Cửu ca nói vài lời không tốt với người, người cùng Cửu ca đã xảy ra chuyện gì?” Trong ấn tượng của hắn, tuy Thất ca không cùng với các huynh đệ khác qua lại thân cận, nhưng coi như là đối xử ôn hòa, sao lão Cửu lại không ưa Thất ca như vậy được.

Đối với lão Cửu Dận Đường, Dận Hữu cũng quá mức để ý, y nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta với Cửu đệ rất ít ở chung, chuyện trước kia cũng nhớ không rõ lắm, hình như hồi nhỏ hắn dùng roi đánh một tiểu thái giám hơn mười tuổi, vừa đúng lúc ta đi ngang qua, liền bảo hắn dừng tay, không ngờ việc nhỏ như vậy cũng làm hắn ghi hận đến nay.” Y nhớ lúc trước mình nói chuyện với ngũ muội vô cùng ôn hòa, cũng không có bày ra vẻ đang giáo huấn, không hiểu tại sao lại khiến Lão Cửu không vui.

Thật ra Dận Chân hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn cũng không nhiều lời, hắn đưa một tách trà cho Dận Hữu, ngũ muội lạnh nhạt nói: “Tính tình lão Cửu vốn ương ngạnh, người đừng suy nghĩ nhiều về hành vi của hắn làm gì, lãng phí đầu óc của người thôi.”

Tiếp nhận tách trà rồi uống một ngụm, Dận Hữu cười gật đầu, “Lời này có lý, dù sao ta với bọn họ cũng cách nhau một tầng, nếu so về thân thiết, cũng là có các người cùng Thập Tứ thôi, Tiểu Thập Tam a, nếu ngày sau người dám cư xử giống lão Cửu, ta nhất định sẽ giáo huấn người.”

Cái này làm Thập Tam bất mãn thật rồi, hắn nhú mày nói: “Thất ca, sao người không nói ngày sau Tứ ca sẽ đối xử với người giống như Cửu ca?”

Dận Hữu đưa tay kéo khuôn mặt tròn tròn dễ nhìn lại trắng nõn của Thập Tam, không chút nghĩ ngợi trả lời: “Ta tin tưởng Tứ ca, hắn sẽ không như vậy.”

Thập Tam đẩy móng vuốt của Dận Hữu ra, vốn muốn phản bác, nhưng khi nhìn thấy Tứ ca đứng ở phía sau Thất ca với vẻ mặt mỉm cười, cái gì cũng không nói, không biết có phải hắn lỗi giác hay không, Thất ca ở trước mặt Tứ ca dường như phá lệ không tập trung, mà Tứ ca cũng phá lệ ôn hòa hơn. Hắn nhìn trái một cái, lại liếc thêm cái nữa mới cúi đầu tránh qua, né móng vuốt của Dận Hữu.

Đầu tháng chín, người của Thành quận vương không đủ một trăm ngày giỗ của Mẫn quý phi mà tự ý cạo đầu, Khang Hi giận dữ, giáng xuống làm bối lạc, đồng thời ban cho Thập Tam a ca hàng loạt thứ quý giá, một tháng sau, đối với Thập Tam a ca càng không che giấu yêu thích.

Không đủ trăm ngày mà cạo đầu, tội này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mấu chốt là xem đế vương có truy cứu hay không, sau khi được tấn phong Quận Vương, Tam a ca làm việc liêu lĩnh, chung quy đã làm Khang Hi tức giận không ít, kết quả lần này cũng không phải chuyện gì khó lý giải. Dận Hữu uốn người trên ghế thái sư, nghe Tiểu Lộ Tử hồi báo với Dận Chân, lưỡi biếng nghĩ, nhóc này không biết từ điệu thấp là như thế nào mà, vì vậy gặp xui xẻo là đúng.

Dận Chân thấy bộ dáng lưỡi biếng của Dận Hữu, liền nói: “Nếu người mệt nhọc, cứ đi nằm ngủ đi, gian phòng bên cạnh phòng ta cũng đã chuẩn bị tốt cho người rồi.”

“Chuyện của hộ bộ. . .” Dận Hữu phát phát một xấp giấy, công việc của y kỳ thật không trọng yếu, đơn giản chỉ là sửa sang lại vài thứ mà thôi.

“Để đó đi, ta làm thay người.” Dận Chân khoát tay, “Đệm, giường, chăn và huân hương trong phòng kia đều là thứ người từng dùng, nếu có cái gì không thích, gọi người đổi cho người, dù sao hạ nhân ở quý phủ ta cũng đem người coi như là một nửa chủ tử ở đây rồi, người cũng không cần phải khách khí.”

Dận Hữu có đôi khi đến quý phủ của hần, muốn ăn cái gì trực tiếp phái người đi phân phó một tiếng, ngay cả y tới đây đều không cần thông báo. Hần rất hài lòng với tình trạng hiện nay, ít nhất Dận Hữu đã muốn càng ngày càng quen tới nơi này, thậm chí có thời điểm sẽ ngủ lại ở quý phủ của mình.

Nhìn người vừa ngáp vừa đi ra ngoài cửa, Dận Chân nắm chặt bút lông trong tay, tự nhủ, không nên gấp không cần phải gấp, nhất định phải tính toán tốt mọi thứ, hần không muốn bởi vì phần tình cảm này của mình mà hại Dận Hữu phải chịu khổ cả đời.

Trong lòng hần hiểu rất rõ, nếu để hoàng a mã biết việc này, người bị hy sinh lớn nhất có thể là Dận Hữu, đây cũng là kết quả mà hần không mong muốn nhất.

Yêu một người, điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm hết tất cả mọi thứ cho người đó, nếu như không thể, không có tư cách để nói yêu.

57. Chương 57: Tiểu Thất Muốn Phấn Đấu

Trời bắt đầu lạnh dần, trăm ngày của Mãn quý phi cũng đã qua, tóc các hoàng tử dài ra cũng không ít, đều cạo tóc của mình, cũng tỏ vẻ đồng tình đối với việc cạo tóc lúc trước của Tam a ca.

Dận Hữu đối với mái tóc gọn gàng kiềp trước của mình rất hoài niệm, nếu hỏi kiềp này còn có cái gì làm cho y không được tự nhiên, câu trả lời chính là nửa cái đầu trọc này, cũng may y và những huynh đệ đều có bộ dáng không tệ lắm, bằng không trọc nửa cái đầu, không biết khó coi cỡ nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, nửa đỉnh đầu trơn bóng thượng triều, rồi nhanh chóng hạ triều, Khang Hi đột nhiên mở miệng nói: “Công việc ở hộ bộ Tứ a ca làm rất tốt, trẫm vốn muốn để Thất a ca giúp đỡ Tứ a ca, nhưng xem tình hình hiện tại thì cũng không cần nữa.” Tầm mắt Khang Hi rơi trên người Dận Hữu đang đứng cúi đầu, “Từ ngày mai, Thất a ca đi phụ trách công bộ, cũng đi học hỏi chút kinh nghiệm đi.”

“Nhi thần lĩnh chỉ tạ ơn.” Dận Hữu vừa nghe hai chữ công bộ, trong đầu liền nghĩ đến quy hoạch thành thị, chế tạo các loại vật dụng hàng ngày, đốt chế thủy tinh, cải tiến đại pháo, sản xuất súng trường, phát triển tàu và đường biển, những công việc đó, tại thời khắc này, liền được chỉ định trên người Dận Hữu. Nhưng nghĩ đến hiện nay mình vẫn chưa làm chủ được ở một vài sự tình, khiến y cũng hơi lo lắng. Hơn nữa, mấy thứ này nghĩ thì dễ, làm mới khó, giống như ở kiềp trước, tuy rất nhiều người biết sử dụng di động, nhưng không phải ai cũng biết cách chế tạo di động, rất nhiều người biết lái xe, nhưng đa số bọn họ lại không biết ô tô được chế tạo thế nào.

Anh quốc bởi vì có máy dệt, có động cơ hơi nước, liền tiến vào thời đại hơi nước, Newton bị quả táo rớt trúng ngay đầu liền nghĩ ra định luật vạn vật hấp dẫn, vậy y có phải hay không mượn cơ hội này phát huy tư duy trí não? Vất óc suy nghĩ cả nửa ngày, nhưng điều kiện tiên quyết vẫn phải là tồn tại một đế vương hoàn toàn tin tưởng y.

Hạ triều, Dận Hữu đi chung với Dận Chân, đột nhiên cảm khái nói, “Tứ ca, về sau người sẽ luôn tin tưởng ta, phải không?”

Dận Chân dùng sắc mặt khó hiểu nhìn Dận Hữu, sau đó gật đầu.

“Như vậy thì tốt rồi.” Dận Hữu đã tưởng tượng ra được bức tranh cường quốc của mình, mặc dù phát minh không được vũ khí tiên tiến, ít nhất cũng có thể làm máy hơi nước đi? Đại Thanh rộng lớn, chả lẽ người tài giỏi lại thiếu, cái y cần làm, chính là tạo cơ hội cho những người này phát huy tài năng mà thôi.

Dận Chân nhìn Dận Hữu từ suy sụp bỗng dưng biến thành cao hứng, đầu óc luôn luôn cẩn thận, nhạy bén của hần cũng nghĩ không ra tại sao Dận Hữu lại phản ứng như thế, chẳng lẽ chuyện bên công bộ rất khó khăn? Trong nhận thức của hần, công bộ không phải là nơi quá mức trọng yếu, có nhiều sự tình cũng không cần Thất đệ phải tự mình đi làm, sao y lại buồn thành cái dạng này? Chẳng lẽ bởi vì về sau không còn ai giúp hần xử lý công sự?

Từ một hộ bộ nhỏ nhoi biến thành một trưởng công bộ, đây là thắng chứ không phải rớt, tuy nói công bộ không quan trọng bằng hộ bộ, nhưng địa vị của Dận Hữu đã thăng lên rất nhiều.

Sau khi Dân Hữu đến công bộ cũng không vội thay trời đổi đất, mà thành thành thật thật đi theo Công bộ Thượng thư học tập bản sự, ngay cả quy tắc công bộ y cũng không hiểu biết, làm sao nói đến chuyện khác.

Chuyện tình ở công bộ nhìn vào có cảm giác không trọng yếu, nhưng lại vô cùng phức tạp, công trình cần nó, sông ngòi cần nó, binh khí cần nó, tu sửa mộ phần cũng cần nó. Hoàng đế không phải thập phần coi trọng nó, nhưng đến thời điểm mấu chốt, chỗ nào cũng không thể thiếu nó.

Cứu tế mà không có công bộ, có thể thực hiện sao? Đánh giặc mà không có công bộ, có thể tiến hành sao? Ngay cả việc người trong hoàng tộc mất, không ai tu sửa phần mộ, thì làm sao đây? Công bộ chính là vạn năng, không thể thiếu nó được.

Công bộ lại phân ra thành các ngành nhỏ khác, gồm nơi chế tạo dụng cụ nông nghiệp, chế tạo vũ khí dùng trong quân doanh, cũng có nơi chuyên xem phong thủy, nghiên cứu bát quái và nơi đặt mộ phần, những người chịu trách nhiệm những việc này đều là người tài ba, đáng tiếc không được coi trọng, đành phải ở công bộ sống cuộc sống tầm thường qua ngày.

Dân Hữu vừa đến công bộ, nên cũng không nhiều lời làm gì, đành phải im lặng nhìn, miễn cho Khang Hi nói y làm người kiêu căng, cuối cùng lại tránh không khỏi phiền toái.

Tác phong làm việc của Dân Hữu khiến các quan viên khác trong công bộ rất hài lòng, mới hơn một tháng mà từ trên xuống dưới đều đoàn kết một lòng, bình thường có chuyện gì cũng không xem Dân Hữu là đồ trang sức, mà chờ Dân Hữu lên tiếng mới chấp hành.

Dân Hữu ở công bộ cũng trực tiếp tham gia thảo luận, có đôi khi còn cùng mọi người xem làm thế nào cho xe trâu đơn giản đi một chút, hoặc cải chế một chút nông cụ. Tuy kinh nghiệm thực tiễn của Dân Hữu không nhiều, nhưng ở trên mặt kiến thức vẫn có ưu thế hơn, vì thế đôi khi y sẽ đưa ra ý kiến vô cùng hữu dụng, dần dần người ở công bộ đều coi Dân Hữu từ một a ca ôn hòa, nghiêm túc tăng lên thành chăm chỉ, có hiểu biết và có địa vị.

Địa vị không ngừng thăng, nhưng Dân Hữu cũng càng ngày càng bận rộn, vội vàng cải tạo nông cụ, vội vàng cải chế xe chở nước, vội vàng nghiên cứu đại pháo, vội vàng nghĩ ra càng nhiều phương pháp để trị thủy.

Dân Chân thấy Dân Hữu thật sự thích công việc ở công bộ, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, người công bộ dùng phần lớn đầu óc vào công việc, cho nên chuyện lục đục với nhau rất ít so với các ngành khác, Dân Hữu đến công bộ mặc dù bận rộn một chút, cũng làm cho hân yên tâm không ít.

Ngày nọ, sau khi làm xong việc, Dân Chân thuận tiện đi từ hộ bộ đi tới công bộ, nhìn một cái xem mấy tháng nay đến tốt cùng Thất đệ bận làm cái gì.

Vừa vào đại môn của công bộ, cảm nhận được khí thế ngất trời ở đây, Dân Chân liền ngăn người, hân nhớ rõ hơn một năm trước khi đến công bộ, hình như nó không có náo nhiệt như thế này. Tìm một người hỏi thăm Dân Hữu rồi đi vào trong, càng đi vào trong, vẻ mặt của những người bên trong càng kích động, thỉnh thoảng có một hai người cầm bản vẽ chạy qua chạy lại xung quanh mình, đều tự lẩm bẩm, ngay cả thời gian liếc mắt nhìn hân một cái đều không có.

Trong lòng Dân Chân nhất thời bất an, Thất đệ sẽ không đem công bộ làm thành hồngбет đi, nhưng hôm qua hoàng a mã mới khoe bên công bộ vừa cải tiến xe cày mà, làm cho nông dân cày ruộng càng thêm thoải mái, công bộ có thành quả này, Thất đệ không đến mức quá xằng bậy mới đúng.

Dân Chân đi vào một gian phòng, thấy vài người quỳ rạp trên mặt đất, mà trên đất bày ra một bản vẽ rất lớn, thân sắc của đám người này vô cùng kích động, dường như trước mắt là vật tuyệt thể trân bảo, y phục trên người dính cả đất bụi cũng không biết, mà trong những người còn có cả Thất đệ bình thường yêu sạch sẽ nhà mình nữa.

“Đề nghị của Thất a ca vô cùng chính xác, người xem, như vậy không chỉ làm cho tầm bắn xa hơn, mà còn vị trí nhắm cũng chính xác không ít, thật tốt quá!” Một nam nhân khoảng năm mươi tuổi vỗ đùi, từ trong lòng ngực lấy ra mấy tờ giấy nhàu nhúm, “Các người xem, đây là guồng nước mà ta mới nghĩ ra mấy ngày trước, nếu thành công thì nó sẽ tốt hơn guồng nước hiện tại rất nhiều, các người xem xem, có thể làm được hay không?”

Sau đó, vài vị đại lão gia đều không hề có hình tượng mà ngồi tùm lại một chỗ, cầm lấy từng bản vẽ mà xem xét.

“Khụ khụ.” Dận Chân thấy tình cảnh này, đành ho khan hai tiếng, rốt cuộc cũng có người chú ý tới hắn.

Dận Hữu ngẩng đầu lên, thấy đúng là Dận Chân, y liền hướng hắn cười cười, “Tứ ca.”

“Vi thần thỉnh an Ung Quận Vương.” Vài người ngồi dưới đất cũng giật mình tỉnh lại, vội vàng dùng tư thế ngay ngắn, quỳ thỉnh an Dận Chân, bọn họ đều là Hán thần, ngày thường đều làm việc thật cẩn thận, nhưng sau khi gặp được Thân Hòa Thất a ca liền đã quên bổn phận, nghĩ đến việc vừa rồi mấy người bọn hắn cùng Thất a ca ngồi chung trên mặt đất, bọn họ đều toát mồ hôi lạnh.

“Các vị đại nhân không cần đa lễ.” Dận Chân nở nụ cười nói, “Là ta quấy rầy đến chư vị đại nhân đang thảo luận sự vụ mới đúng, hôm nay ta thật sự là lỗ mãng rồi.”

Vài vị đại nhân vội nói không dám, sau khi đứng lên cũng cẩn thận không ít.

Dận Hữu thấy thế, biết Dận Chân ở đây sẽ khiến bọn họ không an tâm thảo luận, liền nói: “Các người cứ tiếp tục thảo luận đi, những thứ này nếu có thể làm, các người cứ vẽ lại một bản hoàn chỉnh, rồi cho người làm theo bản vẽ đó. Ta đi trước, nơi này giao lại cho chư vị đại nhân vậy.”

“Vi thần không dám, cung tiễn Ung Quận Vương, Thất a ca.” Vài vị Hán thần nhẹ nhàng thở ra, nghe ngữ khí của Ung Quận Vương không hề có ý tứ trách cứ, trong lòng đối với vị Tứ a ca vốn nghiêm túc này tăng lên không ít hảo cảm. Khó trách tại sao xưa nay Thất a ca ôn hòa lại luôn thân cận với Tứ a ca như thế, thì ra Tứ a ca là người như vậy.

Rời khỏi công bộ, Dận Hữu nói với Dận Chân: “Sao hôm nay Tứ ca lại đến chỗ ta?”

Nghe được hai chữ “chỗ ta”, Dận Chân liền biết Dận Hữu thật sự đem chuyện ở công bộ trở thành chuyện của mình, đối với việc Dận Hữu biết vươn lên này làm hắn nửa vui nửa mất mát. Trên mặt vẫn duy trì nụ cười, nói: “Mấy ngày nay người đều bận rộn, hôm qua quý phủ của ta có một ít của ở Động Đình Hồ, nên muốn gọi người đến cùng nếm thử, có lẽ lúc này Thập Tam cùng Thập Tứ đệ đã đến quý phủ của ta rồi.”

Ánh mắt Dận Hữu sáng rực lên: “Nghe nói hương vị thịt của ở đó rất ngon, hôm nay ta phải nếm thử mới được, ừm, là trong cung tặng sao?”

Dận Chân gật đầu, “Là hoàng a mã, còn có quý phi nương nương và ngạch nương tặng, ta có gọi người đem một ít đến tặng cho quý phủ của người rồi, đến lúc về người đem qua cho Thành ngạch nương một chút đi.”

Nguồn :

“Vậy thì tốt quá.” Dận Hữu cũng không từ chối hay cảm tạ, hai người bọn họ đã sớm không cần sự khách sáo giả dối đó rồi, nên Dận Hữu cũng không nói lời vô nghĩa. Dận Chân đối tốt với y, y đều ghi tạc trong lòng.

“Bất quá, thứ này cũng không thể ăn quá nhiều, để tránh bị tiêu chảy.” Dận Chân thấy bộ dạng vui rạo rực của Dận Hữu, lại thấy vạt áo choàng của y dính đầy bụi đất, bắt đắc dĩ gọi lại, “Đợi một chút.”

“Làm sao vậy?” Dận Hữu khó hiểu dừng bước, Dận Chân liền cúi người xuống phủi bụi đất trên đầu gối cho y, thấy hành động của hắn, y cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng.

“Sao từ khi người vào công bộ liền có tật xấu điên điên khùng khùng này rồi?” Dận Chân đứng thẳng người lên, thấy thần sắc Dận Hữu ngầy ra, liền đưa tay chọc chọc trán y, “Phát gốc cái gì đó?”

“Không có gì.” Dận Hữu đưa tay cầm lấy tay Dận Chân, rồi lập tức buông ra, “Làm phiền Tứ ca rồi.”

Dận Chân chỉ cảm thấy bàn tay truyền đến sự ấm áp vô cùng, mặc dù Dận Hữu đã buông tay ra.

“Đối với ta, không cần phải nói làm phiền.”

“Ừm.”

Dận Chân nghiêng đầu nhìn lại, trên gương mặt tuấn tú của Dận Hữu lộ ra một nụ cười, mà nụ cười ấy dĩ thường xinh đẹp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: dù thế nào đi nữa, vẫn phải phát huy sở trường của mình a, nam nhân mà, đều phải gầy dựng sự nghiệp của mình trước, đúng không ~

58. Chương 58: Không Hiểu

Mọi người ăn của xong, Thập Tam và Thập Tứ cảm thấy mỹ mãn mới trở về cung, Dận Hữu ở trong bữa tiệc uống hai chén rượu, hơi say nên y liền ở lại quý phủ của Dận Chân mà ngủ, tuy nói phủ đệ của y cách nơi này không xa lắm, nhưng nếu có thể bớt mấy bước đường, y tuyệt đối là không muốn đi.

Trong trí nhớ của Dận Chân, Dận Hữu rất ít uống rượu, y chỉ uống có hai lần, một lần là lúc khao thưởng đại quân, lần kia là bị mấy huynh đệ khác chuốc rượu. Thân là hoàng tử, say rượu thường sẽ gây ra họa. Có đôi khi say rượu rồi không chỉ phun ra lời thật lòng, mà còn có lời nói bậy, lời vừa ra khỏi miệng liền không thu về được, rơi vào tai người có tâm, là phải ăn khổ một phen.

Dận Chân ngồi ở mép giường, nhìn bộ dáng không thực sự thanh tỉnh của Dận Hữu, đột nhiên mở miệng nói: “Thất đệ, phúc tấn của ngươi được không?”

“Hử?” Dận Hữu cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, nghe Dận Chân nhắc tới Cẩm Tố, nhân tiện nói: “Nàng là một nữ nhân không tệ, hiền lành, quản lý công việc trong phủ trôi chảy, còn thông minh. Huống chi nàng là nữ nhi của Mã Kỳ.”

Dận Chân lấy một bình sứ trắng nhỏ trong tủ quần áo kê bên ra, vặn mở nắp bình, bên trong liền tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt. Hắn đem thuốc thoa lên huyệt thái dương của Dận Hữu, hai ngón tay nhẹ nhàng bấm, nhưng lại không lên tiếng nói gì.

“Lúc trước Mã Kỳ có nhìn trúng lão Bát.” Dận Hữu cảm giác chỗ huyệt Thái Dương của mình thực thoải mái, híp mắt hừ hừ hai tiếng, “Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, cũng không thể cho không lão Bát một người giúp đỡ, người này tính tình quật cường, nếu thật đứng bên cạnh lão Bát, đối với ngươi rất phiền toái.”

Tay đang ấn huyệt thái dương của Dận Chân hơi dừng lại, rồi lập tức tiếp tục nhẹ nhàng xoa ấn: “Thất đệ, ngươi say rồi.”

Người vốn đang híp mắt, đột nhiên mở mắt ra nhìn hắn, đôi mắt hắc bạch phân minh, tựa hồ không có chút men say nào: “Tứ ca, ta đều đã biết.” Nói xong, y lại nhắm mắt lại, giống như người nhanh nhẹn lúc này chưa từng tồn tại, lần nữa hóa thành men say.

Dận Chân ngờ ngác một lúc lâu rồi cười khổ nói: “Ngươi cứ hảo hảo làm việc mình thích, không cần bước vào đồng bùn này, trong lòng ta đều đã có tính toán.”

Dận Hữu nghe xong, mơ mơ màng màng nghĩ, người đương nhiên là đều đã biết, bằng không trong nhiều cao thủ như vậy, người sao lại có thể cướp được vị trí duy nhất kia. Nghĩ như vậy, nhưng y cũng mặc kệ, vươn cánh tay quảng cổ đối phương, kéo đến trước mặt của mình, sau đó hôn cái chụt lên cái trán bóng loáng kia, “Ta biết ngươi xử sự cẩn thận, nhưng bình thường ngươi cũng nên cẩn thận một chút, ta ngủ đây.” Nói xong, y kéo chăn lên phủ hơn phân nửa thân mình, còn đưa tay vỗ vỗ cái bụng của mình, rồi trở mình, ngủ.

Trái lại, Dận Chân vẫn ngồi ngây ngốc ở trên ghế tròn, đưa tay vỗ về nơi vừa bị hôn, chỉ cảm thấy chỗ đó bỏng đến lợi hại. Hành động này của Dận Hữu là có ý gì? Đối với mình có hảo cảm? Nhân tiện làm như vậy? Hay coi mình là nữ nhân khác?

Phỏng đoán thứ nhất, hắn muốn, cái thứ hai đối với hắn thì không sao cả, chỉ có cái thứ ba thì hắn không thể tiếp nhận được.

Hắn ngồi tại chỗ suy đoán vô số khả năng xảy ra, trời cũng bắt đầu tối, nên thắp đèn rồi, người bên cạnh đã ngủ say. Đầu óc giãi về mưu lược của Dận Chân lúc này lại rối vô cùng, đến cuối cùng, vẫn không cởi bỏ được bao nhiêu nút thắt, ngược lại càng hỗn loạn hơn.

Khi Dận Hữu tỉnh lại, thời gian đã qua canh bốn, y mở mắt ra, phát hiện có người ngồi ở đầu giường khiến y không khỏi hơi kinh ngạc một hồi, sau khi thấy rõ là ai thì y lại hơi kinh ngạc cao thấp đánh giá y phục

trên người Dân Chân, bộ đồ này, hình như là hồi hôm qua đi? Quý phủ của Tứ ca hẳn là không có bị mình ăn hết đi, cho dù thật sự bị mình và Thập Tam cùng Thập Tứ ăn hết, cũng không thể khiến cho một Quận Vương phải mặc một bộ đồ hai ngày đi.

“Người đã tỉnh?” Thấy Dân Hữu đã tỉnh lại, Dân Chân đứng lên nói, “Lễ phục của người ta đã cho người chuẩn bị tốt, đứng lên thay quần áo đi.” Âm thanh có chút khàn khàn, trong phòng vốn im lặng nên phá lệ có vẻ quái dị.

Dân Hữu không dám tin nhìn gương mặt không chút thay đổi của Dân Chân, rồi mới chậm rãi mở miệng, “Tứ ca, người. . . bị cảm?”

“Không có.” Dân Chân vẫn nhìn người ngồi ở trên giường, “Ngày hôm qua người uống say, còn nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra không?”

Dân Hữu dùng vẻ mặt khó hiểu hỏi, “Người đã nói ta uống rượu say, ta còn có thể nhớ rõ điều gì?”

“Ta trở về phòng thay quần áo, một hồi sẽ có người tới thay quần áo cho người.” Tư thái của Dân Chân có chút cứng ngắc, tựa hồ đi đứng có chút không khéo. Dân Hữu nhìn bóng lưng cứng ngắc của hắn, đôi mắt bỗng dưng mở to, chẳng lẽ mình uống rượu say rồi quậy cả đêm, làm hại Tứ ca không ngủ một đêm?! Nghiệt này, xác thực có chút lớn a. Quả nhiên mấy thứ như rượu này, chính là vật hại người, ít dính vào thì tốt hơn.

“Gia?” Tiểu Lộ Tử thấy sắc mặt âm tình bất định của chủ tử nhà mình, cảm thấy không yên mà hầu hạ Dân Chân thay quần áo, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ làm chủ tử tức giận.

Mặc xong triều phục, Dân Chân liếc nhìn khung cảnh tối như mực ngoài cửa, sau khi hít sâu một hơi mới hỏi, “Thất a ca thay quần áo xong chưa?”

“Ước chừng không sai biệt lắm.” Tiểu Lộ Tử thấy tình huống này, liền biết là do Thất a ca làm chủ tử không vui, nghĩ đến tính tình của vị Thất a ca kia, Tiểu Lộ Tử cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ. Thất a ca chỗ nào cũng tốt, chỉ là đầu óc đôi khi sẽ suy nghĩ khác người thường một chút. Khó trách khi nghe nói quan hệ của Thất a ca cùng một ít quái nhân trong công bộ vô cùng tốt, đúng là duyên phận a.

Thẳng đến khi lâm triều chấm dứt, Dân Hữu vẫn không hiểu đến tột cùng Dân Chân bị làm sao nữa, y cũng từng nghĩ là do mình trêu hắn mất hứng, nhưng khi mình và Dân Chân nói chuyện, thái độ của hắn vẫn như cũ. Muốn hỏi hắn làm sao vậy, nhưng nhìn sắc mặt rõ ràng còn khó coi hơn hôm qua. Chẳng lẽ Dân Chân đang gây sự với mình?

Nghĩ vậy, Dân Hữu lắc lắc đầu, Dân Chân chỉ mới hai mươi tuổi a, đúng là bị lấy điệu bộ của mấy lão già buồn lo vô cớ kia rồi, xem ra làm hoàng tử quả thật không phải là chuyện dễ dàng gì.

Lại đến cuối năm, Dân Hữu đã sớm phong sinh thủy khởi ở công bộ, một ít nông cụ và dụng cụ được chuyển đến vùng ngoại thành Bắc Kinh dùng thử, hiệu quả cũng không tệ, Khang Hi cực kỳ vui mừng, liền ban thưởng cho không ít quan viên của công bộ, cả Dân Hữu cũng được vài câu khích lệ.

Tuy vậy nhưng cũng không bị những huynh đệ khác có xu thế hồng mắt nhìn mình, dù sao ai cũng biết, công bộ chính là một nơi chuyên làm mấy việc lặt vặt, cái gì cũng phải làm, làm tốt, đó là bổn phận, còn làm không tốt, bị mắng bị phạt cũng không phải là chuyện hiếm gặp.

Trong Dưỡng tâm điện, Khang Hi nhìn Dân Hữu trình lên báo cáo, trầm ngâm nói: “Ý của người là, mấy cái cây này trước tiên nên sử dụng nhiều ở trên bình nguyên, mà guồng quay tơ nên đặt chủ yếu ở Giang Nam và vùng Tứ Xuyên?”

“Đúng vậy, bình nguyên vốn là nơi sản xuất lương thực, hơn nữa việc gieo giống và thu hoạch cũng thuận tiện hơn không ít, về phần vùng đồi núi, nó cũng không thích hợp với loại cây này, nhi thần đang cùng chư vị đại nhân trong công bộ thương nghị nông cụ thích hợp cho vùng đồi núi. Mà guồng quay tơ chủ yếu phải dùng cho nơi có nhiều tơ tằm và hàng thêu thùa, gấm Tô Châu của Giang Nam từ trước đến nay đều rất nổi tiếng, mà ở Tứ Xuyên cũng có gấm Thục rất đặc sắc, hơn nữa vùng Tứ Xuyên có rất nhiều dâu tằm, đối với việc phát triển nuôi tằm cũng rất tốt.” Dân Hữu dựa vào phân tích của mình, cứng nhắc tự thuật.

“Ừm, người đã hiểu rõ trong lòng, thì việc này người và công bộ cứ làm đi.” Khang Hi gật gù đầu, sau đó lại bồi thêm một câu, “Ngành nông là gốc, người hảo hảo làm việc.”

“Nhi thần lĩnh mệnh.” Dân Hữu thành thành thật thật nghe xong, liền bắt đầu bắt tay vào làm.

Thoáng cái, người ngày thường luôn nhàn nhã loay hoay, bây giờ ngay cả bóng cũng không thấy, thậm chí ngay cả giờ ăn cơm cũng hận không thể ở công bộ luôn. Ngay cả Thập Tam và Thập Tứ đều nói, thì ra Thất ca cũng có thời điểm bận rộn như vậy a.

Trong lòng Dân Chân vẫn nhớ chuyện tình buổi tối hôm ấy, nhưng gần đây đều có rất ít thời gian nhìn thấy Dân Hữu, cho dù gặp được, cũng là vội vàng cùng nhau dùng bữa, rồi Dân Hữu lại vội vàng đến công bộ, tựa hồ công bộ mới là nhà của y vậy.

Đến cuối năm, cuối cùng sự tình cũng được an bài tốt, Dân Hữu cùng vài vị đại nhân chính yếu trong công bộ mới giảm bớt được bận rộn. Vài vị đại thần trong công bộ đều nơm nớp lo sợ chờ Tri Phủ các nơi báo cáo kết quả vào đầu mùa xuân năm sau.

So với mấy vị này thì Dân Hữu thả lỏng hơn, từ công bộ đi ra, trở về quý phủ tắm rửa thay quần áo xong, liền lão đảo la cà tới Ung Quận Vương phủ. Ai ngờ mới vừa ra cửa liền gặp Bát a ca và Tam a ca. Thì ra hai người đang mời nhau đi uống trà.

Dân Hữu nghĩ đến quý phủ Dân Chân sẽ ăn ngon hơn, cũng không có tâm tư đi cùng bọn họ, mà hai người này hiển nhiên cũng không thật sự có bao nhiêu ý muốn mời y đi chung. Nhưng làm cho Dân Hữu có chút khó hiểu là, bọn họ đi uống trà, mang theo mấy gã sai vặt hầu hạ không nói, tại sao phía sau lại có thêm một đạo sĩ? Mà vị đạo sĩ này thoạt nhìn rất có bộ dáng xuất trần, làm cho người ta phải liếc mắt lại nhìn một cái, còn có cảm giác là thể ngoại cao nhân.

Người như vậy, không phải cao nhân thì chính là bậc thầy lừa đảo, mà hai loại này khác biệt nhau ở chỗ là, gạt người không bị phát hiện, như vậy hẳn chính là cao nhân. Còn loại sau, sau khi gạt người nhiều lần, một lần bất hạnh bị vạch trần, như vậy hẳn chính là một bậc thầy lừa đảo.

“Thất gia đã đến, mời vào mời vào, nô tài lập tức cho người dâng trà.” Tiểu Lộ Tử vừa thấy Dân Hữu, liền vui vẻ ra mặt thu xếp bọn hầu hạ, còn kêu một thái giám bên người tới phòng bếp dọn điểm tâm, còn cố ý cường điệu phải bung món gì nữa.

Đến thư phòng, Dân Chân đang ở bên trong, không biết viết những thứ gì, nhưng khi nhìn thấy y tiến vào liền hạ bút, “Mấy ngày trước ngay cả bóng người cũng không thấy, hôm nay trời lạnh như thế này mà người lại đến đây, thật hiếm thấy a.”

“Mấy ngày trước ta thật sự là bận quá.” Dân Hữu bưng chén trà trên bàn lên uống một ngụm rồi nói, “Đệ đệ sau khi rời công bộ, về nhà tắm rửa thay quần áo xong liền chạy tới chỗ Tứ ca, ngay cả hộp trà cũng chưa kịp uống, người đừng nói như vậy chứ.”

Tầm mắt Dân Chân rơi xuống chén trà bị Dân Hữu cầm trên tay, thấy Dân Hữu lại uống một ngụm, mới chậm rãi dời tầm mắt, “Dùng cơm chưa?”

Lời này vừa thốt ra, Dân Hữu mới cảm thấy trong bụng mình trống rỗng, hôm nay ngay cả ăn sáng y cũng không kịp ăn, hiện tại cũng đã sắp đến buổi trưa rồi, y nhu nhu bụng, “Còn chưa a, Tứ ca, trưa nay người có cái gì ngon không?”

“Ta đi gọi người dâng cơm.” Thấy sắc mặt Dân Hữu không tốt lắm, dường như người cũng gầy đi, Dân Chân phân phó người dâng cơm xong mới nói với Dân Hữu, “Đi thôi, cùng nhau dùng cơm.”

Dân Hữu vui mừng đi theo sau hắn, nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn phương Nam, khẩu vị rất tốt, sau khi rửa tay sạch, cũng không đợi Dân Chân động đũa, y liền chọn lấy một cái chân ngỗng rồi bắt đầu ăn. Tuy Động tác vẫn mang theo sự tao nhã, lễ nghi của hoàng gia, nhưng, cái tốc độ ăn kia thật kinh người. Tiểu Lộ Tử đứng ở một bên thấy vậy, trong lòng cũng đau xót, đến tận cùng Thất gia ở công bộ đã nhịn đói mấy ngày a?

Dân Chân nhìn thấy cảnh tượng này, chiếc đũa dừng trên đĩa rau khế lại, sau đó buông đũa, tự tay múc thêm một chén canh sữa bò câu nhân sâm để bên phải Dân Hữu, “Húp chút canh cho ấm người đã, cả ngày

ở công bộ làm cái gì lại đem mình biến thành chậ vật như vậy?”

Dận Hữu bưng chén canh lên uống vài ngụm rồi cười hắc hắc nói: “Tứ ca, người đừng lo lắng, chuyện tình công bộ đã xong xuôi rồi, bây giờ còn có thể nhàn nhã một thời gian, canh này hương vị rất ngon.” Nói xong, lại uống thêm vài hớp, mới cảm thấy đói khát trong bụng mình không còn, đáng tiếc chỉ mới no ba phần. Lại gấp hai cái lưỡi vịt lên ăn, Dận Hữu nói tiếp: “Nếu lần này thành công, về sau tốc độ dẹt vải sẽ được nâng lên rất nhiều. Còn có bộ nghiên cứu chế tạo . . .” Thấy ở đây chỉ có Dận Chân cùng Tiểu Lộ Tử, Dận Hữu hứng thú nói, “Còn có vải vóc a, dùng máy dẹt mới để dẹt, xúc cảm không kém so với trước nhưng năng suất hơn, tuy nhiên nó còn chưa hoàn thiện, điều này có lẽ không phải chuyện tốt, còn có máy cày, guồng nước, cái liềm, nhìn bên ngoài bọn chúng có vẻ không trọng yếu, nhưng thực tế có tác dụng rất lớn.”

Thấy mặt mày y hơi đỏ, Dận Chân cười cười, cũng không đánh gãy lời của y, một bữa cơm cứ thế tiếp diễn, Dận Chân đã biết y có bao nhiêu thích công việc hiện tại.

Sau khi hai người trở về thư phòng, Dận Hữu lười biếng dựa vào ghế bành để tiêu phí thời gian buổi chiều, nghĩ đến lão Bát cùng lão Tam, y đột nhiên nói, “Tứ ca, người cũng biết bên người Tam ca có một đạo sĩ đi?”

Dận Chân ngẩng đầu nhìn về phía y, “Sao, vị đạo sĩ này ở trước mặt người nói bậy bạ gì à?”

Dận Hữu lắc lắc đầu, thấy bộ dạng không mấy để ý của Dận Chân, y không có hỏi lại, dựa lưng vào ghế bành ngáp một cái, nhắm mắt dưỡng thần.

59. Chương 59: Mê Tín Hại Người

“Trương Minh Đức. . .” Dận Chân nghe bọn thủ hạ hồi báo, đây là kẻ mà lão Tam không biết từ đâu mang về, nói có thể nhìn thấy quá khứ, bầm tay xem tương lai gì đó. Miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ, lão Tam lại đem một người như thế đặt ở bên người, không biết là đang xem nhẹ quyền thế, hay là làm cho người ta xem.

“Gọi người chú ý đến tên Trương Minh Đức này, còn cái khác thì tạm thời cứ mặc kệ.” Dận Chân vẫy lui nam nhân thanh y kia, xoay người lấy một quyển kinh Phật, trong thư phòng lại khôi phục sự im lặng.

Mấy ngày trước, khi Thất đệ nhắc tới vị đạo sĩ này, Dận Chân liền hoài nghi lão Tam là đang giở trò, nếu quả thật là tín đạo, thì tin Phật rồi cần gì phải đem theo một đạo sĩ bên người đi khắp nơi, cứ như là sợ không ai biết vậy. Tam ca đi bước cờ này e rằng đã đi nhầm rồi. Tuy hoàng a mã thường nói Mãn-Hán một nhà, nhưng cũng không muốn nhitử mình thích những giáo lí còn sót lại của người Hán, đạo giáo không phải do người Hán tự mình sáng tạo ra sao? Cho dù là tin đạo, lựa chọn đầu tiên không phải là Phật giáo sao? Dù sao Phật giáo cũng không phải của riêng người Hán.

“Xả lợi là chư pháp không tướng, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm.” Chép lại một câu trong kinh Phật, Dận Chân hạ bút xuống, trong mắt vẫn không hề có gợn sóng nào.

Quý phủ Dận Hữu, y nhận được lời mời của quý phủ Bát a ca, nói là tuy phủ đệ hai người gần nhau, nhưng mấy năm nay không có hảo hảo họp gặp, có chút tiếc nuối v.v. Dận Hữu nhìn bố y nam tử của quý phủ bát đệ quỳ gối trước mặt mình, “Là Bát đệ mời, làm huynh trưởng nào có thể cự tuyệt, ngày mai gia sẽ cùng phúc tấn đến làm phiền.” Nói xong, y bưng chén trà lên.

Bố y nam tử thấy Thất a ca bưng trà có ý tiễn khách, liền thông minh dập đầu một cái rồi lui ra ngoài.

Dận Hữu đặt chén trà xuống, nhíu mày, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, lúc chạng vạng mà cho người đi mời khách, quy củ hiện tại của Bát đệ thật là lạ. Còn nói rõ là mời mình cùng Cẩm Tổ đến, y cũng muốn nhìn một chút xem lão Bát đang có chủ ý gì. Dù sao y cũng chỉ là một hoàng tử không quyền không thế mà thôi.

Ngày hôm sau, Dận Hữu thay triều phục ra, mặc áo choàng ngày thường, và mang theo Cẩm Tổ đến quý phủ Bát a ca... Sau khi đến đó mới biết lão Bát chỉ mời y và Cẩm Tổ. Cẩm Tổ bị Bát phúc tấn mang đi, y cùng với lão Bát ở lại phòng trà, uống thứ nước trà không tí mùi vị kia.

“Phủ đệ của Thất ca cùng đệ rất gần nhau, ngày sau chúng ta nên qua lại nhiều hơn mới phải.” Bát a ca cười nói, “Phúc tấn của ta cứ nhắc mãi Thất tẩu, nàng nói muốn cùng Thất tẩu tâm sự giết thời gian, khó có được hôm nay Thất ca lại cùng Thất tẩu đến, Thất ca không biết nàng cao hứng biết bao nhiêu đâu.”

Dận Hữu áy náy cười, “Là ca ca không đúng, lúc trước ta bận giải quyết chuyện tình ở công bộ, mọi việc trong phủ đều giao cho Thất tẩu người một mình xử lý, cho nên ngày thường nàng cũng rất bận rộn, làm sao còn có thời gian bồi Bát đệ muội, đợi sau khi trở về ta sẽ bảo nàng qua chơi với Bát đệ muội lúc rảnh rỗi.” Nói xong, lại bồi thêm một câu, “Thất tẩu của người thật là lợi hại nha, mọi chuyện trong phủ đều quản lý rất tốt, có một số việc ta vừa nghe đã đau đầu, nhưng nàng lại có thể xử lý gọn gàng ngăn nắp, thật ra việc này thật hao tâm tổn sức lại tốn thời gian.”

Nghe xong những lời này, tầm mắt Bát a ca dừng lại trên khối ngọc bội mà Dận Hữu đang đeo bên hông, “Thất tẩu là người hiền lành, đệ đệ nên chúc mừng ca ca mới đúng.” Khối ngọc bội này, hình như có chút quen mắt.

Dận Hữu nghe vậy cười khẽ, trong lòng y dường như đối với lời này của Dận Tự rất bình thường. Lúc này, một tiểu thái giám canh giữ ở bên ngoài vào báo, nói là Tam a ca, Cửu a ca, và Thập Tứ a ca đến.

Dận Hữu nghe vậy, trong lòng liền thâm than, tại sao Thập Tứ vẫn cùng lão Bát qua lại, thật là một tên không lương tâm, chính mình cho hắn biết bao nhiêu đồ chơi nhỏ, ngay cả trà cụ mình thích nhất đều đưa cho hắn, hắn lại hướng về ngoại nhân, nếu y là Tứ ca, nhất định sẽ đánh hai tay tiểu tử này.

“Bát ca, Cửu ca nói hôm nay phủ người có ăn ngon, ta không mời mà tự đến, Bát ca sẽ không ghét bỏ người đệ đệ đến ăn chứ?” Thập Tứ chưa đến, tiếng đã tới trước, vào cửa nhìn thấy Dận Hữu đang ngồi, trong mắt hiện lên tianghi hoặc, nhưng rất nhanh liền cười giễu cợt, “Thì ra Thất ca cũng ở đây, chẳng lẽ người cũng tới ăn kè?”

“Ta là được Bát ca của người mời đến, làm sao có thể so sánh với da mặt dày của người?” Trong lòng Dận Hữu ẩn ẩn có chút hiểu được, tên tiểu tử này, đoán chừng là đến quấy nhiễu đi, về phần ý tưởng có phải là gián điệp hay không, y cũng không biết.

Tuy lão Cửu cùng y có vẻ không thích nhau, nhưng vẫn giữ ôn hoà, Dận Hữu cũng lười cùng hắn so đo, sau khi mấy huynh đệ đến sân nghe diễn, không biết tại sao lão Tam lại nhắc đến chủ đề đạo giáo.

“Đạo sĩ có cái gì hay mà xem.” Thập Tứ vừa bóc quýt, vừa không chút để ý mở miệng nói, “Ta nghe nói mấy người đắc đạo thật sự đều ẩn cư ở thâm sơn, còn đi khoe khoang khắp nơi, phần lớn là kẻ lừa đảo. Tam ca, người đừng tin những người này a.”

Dận Hữu chậm rãi uống một ngụm trà, đời sau có đồn đãi Thập Tứ a ca là người nói chuyện lỗ mãng, xem ra cũng không phải là không có đạo lý, nhìn xem, lão Tam bị Thập Tứ chèn ép liền có sắc mặt khó coi, so với đào kép trên sân khấu kịch còn thú vị hơn.

“Tin hay không cũng chẳng sao, dù sao cũng chỉ là mua vui.” Tam a ca không hổ là người có khí độ tài hoa xuất chúng nhất trong đám a ca, rất nhanh liền cười nói, “Vừa đúng lúc ta có dẫn theo một vị đạo sĩ, gọi là Trương Minh Đức, không bằng để cho hắn cho chúng ta xem thử bản lĩnh của mình.”

“Lời này của Tam ca thật có đạo lý, kêu hắn ra làm cho gia nhìn một cái.” Miệng của Cửu a ca như đạo kỹ viện, hiển nhiên cũng không đem cái tên đạo sĩ kia vào mắt.

Tam a ca cũng không giận, cho gã sai vặt kêu Trương Minh Đức đến.

Dận Hữu nhìn vị đạo sĩ trước mắt này, tuổi chừng không quá ba mươi, có cảm giác một chút thanh tu, thân hình hơi gầy, cũng có vài phần tiên phong đạo cốt, trên búi tóc cài một cây gỗ đào, mặc trên người đạo bào màu xanh, tay cầm một cây phát trần, bộ dáng nhìn như cao nhân.

“Cho gia xem thử người có bản lĩnh gì nào.” Thập Tứ liếc mắt, cao thấp đánh giá Minh Đức, sau đó nói, “Nếu không chứng minh được người là cao nhân, tâm tình gia cũng sẽ không hảo.”

“Bản đạo không dám tự xưng cao nhân, thiên hạ Đại Thanh rộng lớn, cao nhân vô số, bản đạo chẳng qua là hiểu một chút đạo pháp mà thôi.” Nói xong, hắn vung phát trần lên, trong tay xuất hiện một đứa bé bằng quả đào lớn cỡ nắm tay, hai tay dâng lên trước mặt Thập Tứ, “Thỉnh Thập Tứ a ca nhắm nháp.”

Dận Hữu nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Thập Tứ, trong lòng liền phỏng đoán quả đào này là do dùng phương thức đặc thù trồng ra, hoặc là dùng phương pháp đặc thù cất giữ, nếu Trương Minh Đức nguyên ý nói cho y biết, y cũng muốn nếm thử một phen. Ừm, trò ảo thuật này không tồi a, ít nhất động tác vẫn rất nhanh. Đào bào rộng thùng thình kia, không biết trong đó còn cất cái gì nữa?

Sau đó, Trương Minh Đức lại biểu diễn một màn đem hoa hồng biến thành hoa lam, lòng bàn tay bốc ra lửa, rồi sau đó biến thành bạc, khiến vài vị a ca mãnh liệt chú ý, cuối cùng, hấn tung ra đòn sát thủ.

Đó chính là cho người đem vào mấy con gà nhỏ cỡ quả táo rồi cho bọn chúng biểu diễn xếp hàng, làm cho vài vị a ca bắt đầu tin tưởng hấn có năng lực có thể cùng động vật trao đổi, được trời xem trọng.

Dận Hữu bóc hạt hướng dương, đối với kỹ thuật ảo thuật không dùng tiền cùng kỹ thuật thuần thú, hấn nhìn xem rất vui, mấy thứ này khiến y nhớ tới kiếp trước của mình, đó chỉ là một tí kỹ xảo dụ con nít thôi, nhưng với bối cảnh hiện tại, vẫn có chút dọa người. Ngay cả Thập Tứ lúc đầu còn lộ vẻ kinh thường, giờ đây cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

“Xem ra đạo trưởng quả nhiên là cao nhân đắc đạo.” Ngôn ngữ của Cửu a ca cũng khách khí không ít, “Không biết Trương đạo trưởng có khả năng nhìn được mệnh người?”

Trương Minh Đức vẫn giữ bộ dáng không vui không giận hành lễ rồi nói, “Bần đạo nhìn xem một chút, kính xin Cửu a ca thứ cho bần đạo mạo phạm.” Nói xong, hấn tiến lên vài bước, nhìn vân tay của Cửu a ca rồi nói: “Cửu a ca sinh ra đã phú quý, người có tướng đại phú đại quý, ngày sau cũng là như thế.”

Sau đó lại nhìn vân tay của mấy vị khác hoàng tử, phần lớn đều là cát ngôn, chỉ khi xem vân tay của Bát a ca, sắc mặt khẽ biến nói, “Bần đạo xem tay Bát a ca, ngày sau hấn là quý không thể tả nổi.”

Tam a ca nghe xong lời này vẫn mỉm cười, nhưng sắc mặt lão Cửu cùng Thập Tứ liền biến đổi, Dận Hữu nghe được cũng giống như không có nghe thấy, trước mặt đã chất không ít quả. Nhìn thấy Trương Minh Đức đi tới chỗ mình, y khoát tay nói, “Gia không có hứng thú đối với chuyện sau này, ngày sau thế nào thì cứ để sau này tính, không phí tâm thần đạo trưởng.”

Trương Minh Đức nghe vậy, cũng không kiên trì, chỉ nói: “Thất a ca quả thật là người rộng rãi.” Nói xong liền không trêu chọc vị này, hấn có thể cảm giác được ánh mắt của vị này nhìn hấn hoàn toàn khác với các vị hoàng tử khác, từ đầu đến cuối, vị này giống như là đang nhìn một tuồng kịch, loại cảm giác này khiến cho hấn cảm thấy rất bất an.

Dận Tự nắm chặt chén trà trong tay mình, khẽ rũ mắt, quý không thể tả. . . Trừ bỏ vị trí kia, ai còn có thể xưng là quý không thể tả?

Trong lòng Dận Hữu thực hoài nghi dụng ý của lão Tam, hôm nay ở đây có tới mấy người, những lời như quý không thể tả nghe có vẻ rất hay, nhưng nếu rơi vào tai Khang Hi, lão Tam có phải hay không sẽ trở thành vì hiếu kính hoàng a mã cho nên vạch trần dã tâm của lão Bát đại hiếu tử? Nếu lần này vô sự, ngày sau Dận Tự thật sự có thể đi lên ngai vị, lão Tam sẽ nhờ lúc này mà được thơm lây? Mà ngày thường Bát a ca luôn biểu hiện bình dị gần gũi, khi nghe lời này, làm sao có thể không có nửa điểm tâm động? Không thể không nói, hành động lần này của lão Tam thật là một mưu kế rất hay.

Đi ra khỏi quý phủ của lão Bát, Thập Tứ đi theo Dận Hữu đến quý phủ của y, mới vừa vào cửa, liền nghe hạ nhân báo Tứ a ca vừa đến.

Cầm Tố nghe vậy cũng không quấy rầy ba huynh đệ bọn họ nói chuyện, mang theo nha đầu hậu hạ bên người quay trở về viện của mình.

Dận Chân ngồi ở trên ghế, nhìn một lớn một nhỏ đi vào, tay vỗ về ngọc bội bên hông, không nóng không lạnh hỏi: “Quý phủ của lão Bát rất thú vị?”

Thập Tứ nghe thế, liền dùng vẻ mặt kinh ngạc đem chuyện đã xảy ra kể lại, nói xong thì thấy sắc mặt của Tứ ca nhà mình không tốt lắm, liền xê dịch đến bên người Dận Hữu.

“Chỉ là chút trò bịp trong dân gian mà thôi, Thập Tứ đệ, ngươi vẫn còn phải học hỏi nhiều.” Dận Hữu thấy thế liền nói, “Người Hán ở trong dân gian có rất nhiều chiêu thức lừa bịp, dùng những thủ đoạn nhỏ mà biểu diễn, cũng không phải do trời phù hộ gì.” Nói xong, lại biểu diễn một trò ảo thuật đơn giản cho Thập

Tứ xem, y xé nát tờ giấy, cuối cùng mở ra vẫn hoàn hảo không tổn hao gì. Đây là tiết mục ảo thuật lừa bịp vào mỗi dịp cuối năm, khi ảo thuật gia biểu diễn trò xé báo này, bởi vì thao tác đơn giản, cho nên y vẫn nhớ rất kỹ.

“Thì ra hần chỉ là một tên lường gạt!” Thập Tứ then quá thành giận, nhưng do Tứ ca còn ở đây, nên hần cũng không dám rống to, đành một mỗi ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Dận Hữu chú ý thấy sắc mặt của Dận Chân vẫn bình thường, y cũng yên lòng, người ở thời đại này, phần lớn vẫn còn có chút tư tưởng mê tín, vì để cho Dận Chân không có áp lực gì, y đành mặt dày mượn mảnh khốe người đời sau, trong lòng không khỏi vạn phần cảm tạ tiết mục cuối năm đó có phần vạch trần bí ẩn kia a.

Sau khi Thập Tứ rời đi, Dận Hữu ngồi xuống cái ghế bên cạnh Dận Chân, cười nói: “Thủ đoạn của vị đạo sĩ kia cũng không tệ lắm, nhìn cũng thú vị, sau này ta sẽ mượn người này từ Tam ca, đem về làm chút xiếc ảo thuật gì đó cho người nhìn một cái.”

“Thật là không có tiền đồ, mấy thứ này có gì hay mà xem.” Dận Chân mắng, “Lúc trước thì bận rộn đến không thấy được thân ảnh, hiện nay thì thanh thoi rồi, còn tới quý phủ Bát đệ xem diễn.”

“Bát đệ phái người tới mời, ta đành phải đi xem náo nhiệt thôi.” Dận Hữu nói xong, liếc nhìn trong phòng không có hạ nhân khác, liền hạ giọng nói, “Gần đây Mã Kỳ đại nhân cùng Bát đệ bất hòa, Bát đệ muốn cùng Thất đệ muội của người tự ôn chuyện cũ, cho nên ta đành phải cùng nàng đi.”

Dận Chân nghe vậy cũng không nói gì, nhưng đối với lão Bát luôn tỏ vẻ ôn hòa kia đã có chút chán ghét, nếu Thất đệ không thân cận với mình, hôm nay không biết lại là loại bộ dạng nào nữa?

Bát phúc tấn là cháu gái An Đông Vương, nữ nhi Hòa Thạc ngạch phụ, phía sau còn có một Quách Lạc La thị, lão Bát được một trợ lực lớn như vậy, dã tâm lại lớn, nếu thật sự để Thất đệ đến đây... Nghĩ vậy, ánh mắt Dận Chân dần trở nên lạnh lùng, hần không đành lòng tính kế người này dù chỉ là nửa phần, thật ra lão Bát cũng nghĩ nhiều rồi, cũng thật có thú vị.

Thấy sắc mặt Dận Chân vô cùng khó coi, Dận Hữu đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay hần: “Tứ ca, người không cần lo lắng, ta tự biết có chừng mực.”

Dận Chân ngẩng đầu, thấy trong mắt Dận Hữu hiện lên thần sắc lo lắng, hần liền trở tay cầm lấy tay Dận Hữu, lòng bàn tay liền truyền đến sự ấm áp, tuy có chút giật mình, nhưng hần rất muốn đưa tay đem người trước mắt này ôm vào trong lòng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu như không có Trương Minh Đức nói những lời này, lão Bát có thể sẽ không thâm như vậy. Nếu hần không tin những lời này của Trương Minh Đức, cũng không có dã tâm lớn như vậy, có lẽ sau này sẽ không bị Khang Hi nghi ngờ trong lòg, càng sẽ không bị Ung Chính sau khi lên ngôi chú ý đến. (chú thích: trời gian văn trung Trương Minh Đức xuất hiện không phù hợp với lịch sử, không cần khảo chứng ORZ)

Trong lịch sử ghi lại, lão Bát cùng Vương Công triều thần tương giao, một hoàng tử lại cùng triều thần quan hệ thân thiết, không phải càng làm cho vị hoàng đế cha mình thêm nghi thần nghi quỷ sao?

Chung quy lão Bát biểu hiện rất hoàn mỹ, đáng tiếc do hoàn mỹ quá, mà cuối cùng làm cho Khang Hi nghi kỵ, tạo nên nhiều bi kịch sau này?

60. Chương 60: Nước Chảy Thành Sông

Tâm nghĩ, thân liền động.

Thời điểm Dận Chân đem Dận Hữu ôm vào lòng, cảm giác như trong viện bỗng dưng hoàn toàn yên tĩnh, không có tiếng bước chân của hạ nhân, không có tiếng chim hót, cái gì cũng không có, thứ duy nhất có thể nghe thấy chính là tiếng nhịp tim đang đập trong lồng ngực mình, “Thình thịch, thình thịch”. Tiếng tim đập rất lớn, làm cho đầu óc hần không thể suy nghĩ cái gì nữa, chỉ cảm thấy người trong lòng không mềm mại như nữ tử, nhưng lại vô cùng thoải mái.

“Tứ gia, chủ tử, phúc tấn có chuẩn bị chút điểm tâm bảo nô tài mang đến cho các ngài.” Âm thanh của một tiểu thái giám từ ngoài phòng truyền đến, đánh vỡ không gian yên tĩnh trong phòng, Dận Chân giật mình lấy lại tinh thần, buông Dận Hữu ra, lại nhịn không được mà thấp thỏm nhìn về mặt đối phương.

“Đem vào đi.” Dận Hữu nghiêng đầu về phía cửa, vành tai có chút ửng đỏ, nhưng trên mặt vẫn duy trì trạng thái phong đạm vân khinh của mình, làm cho Dận Chân không thể đoán được đến tột cùng là Dận Hữu đang nghĩ gì.

Là chán ghét, hoài nghi, tức giận, hay là vui vẻ, toàn bộ đều không có biểu hiện ra.

Sau khi đi vào phòng, tiểu thái giám thấy chủ tử nhà mình lười biếng ngồi một bên, mà Tứ gia cũng ủ ê ngồi đằng hoàng bên cạnh, lưng cũng còng ra, nhìn. . . có điểm giống quân gia Đại Hoàng không xương trong viện.

Ý thức được trong đầu mình có suy nghĩ bất kính với chủ tử, tiểu thái giám sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân, hần vội buông tách trà cùng đĩa điểm tâm xuống liền cúi đầu đi ra.

“Keng, cạch.” Tiếng nắp trà mở ra, sau đó là tiếng đặt tách trà xuống, Dận Chân đã không dám nhìn tới sắc mặt Dận Hữu nữa.

Dận Hữu lấy tay nâng cằm mình rồi nhìn Dận Chân, người mà hiếm khi mới lộ ra dáng điệu chột dạ bất an kia, y cười híp mắt mà vắn về một khối điểm tâm rồi cắn một cái, liền cảm thấy hương vị có chút ngọt ngào, nên đành buông xuống, y lại uống một ngụm trà, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Tứ ca, người. . .”

Hai tay Dận Chân nắm chặt, y bào cũng bị nắm tới nhả nhứ.

Dận Hữu thấy thế liền đưa tay cầm lấy cổ tay Dận Chân, cổ tay kia còn hơi run run, chứng tỏ chủ nhân của nó đang sợ hãi trong lòng. Sao Dận Hữu lại không biết, trong lòng vừa cảm thấy ấm áp mà cũng vừa buồn cười. Một người kiêu ngạo như vậy, thì ra cũng có lúc vì một việc mà cảm thấy sợ hãi a. Là sợ hãi mình sẽ rời bỏ hẳn đi?

Người đời sau thường nói Ung Chính hoàng đế là người tâm kế thâm trầm, thiết huyết lãnh khốc, nhưng đối với y mà nói, đây không phải là người luôn che chở y, chăm sóc y, yêu thương y sao?

“A.” Nhịn không được mà cười ra tiếng, Dận Hữu nhú mày cười đùa nói: “Tứ ca, người đang nghĩ gì thế?”

Dận Chân ngẩng đầu nhìn Dận Hữu, chỉ thấy ý cười trong mắt của người kia, trên mu bàn tay lại truyền đến sự ấm áp, vì vậy mà sự bất an trong lòng cũng dần biến mất, loại suy đoán khó tin kia liền hiện lên trong đầu hẳn, làm sao cũng không thể gạt bỏ, hẳn trở tay cầm lấy tay Dận Hữu, kéo người đến ôm vào trong lòng mình, đỡ Dận Hữu ngồi trên đầu gối mình.

“Người đã biết?” Dận Chân chôn đầu vào cổ đối phương, hơi thở ấm áp làm cho vành tai người trong lòng lại càng đỏ hơn.

“Đã biết cái gì?” Dận Hữu không có giãi dựa, chỉ cười đưa tay kéo mái tóc sau lưng người nào đó, đối với cái kiểu tóc này, y thật sự thích không nổi. Cũng không biết thẩm mỹ của cái gia đình Ái Tân Giác La này phát triển thế nào, nhiều người đẹp như vậy, không nên đem mấy kiểu tóc xấu hoắc này đặt lên đầu a, không những thế, bọn họ còn muốn những người khác phải xấu chung với mình nữa. Nghĩ lại các quốc gia Châu Âu ở đời sau vẫn luôn cho rằng kiểu bím tóc này là hình tượng lạc hậu, Dận Hữu nghĩ tới mà phải thở thật dài một tiếng.

Mãn nhân nhập quan, cho rằng bắt người Hán cạo đầu mới gọi là thần phục bọn họ, đáng tiếc đây là cách làm cực kỳ lỗ mǎng mà cũng cực kỳ hậu hoạn. Toàn bộ Đại Thanh, người Mãn thì ít, người Hán lại nhiều. Vì bắt họ cạo đầu mà trên tay người Mãn đã dính không biết bao nhiêu nợ máu, còn có văn tự ngục ‘Có Lễ Có’, người Mãn làm mưa làm gió, địa vị của người Mãn và người Hán không ngang nhau, khó trách có rất nhiều người Hán muốn “Phản thanh phục minh”, kỳ thật cái mà người Hán muốn phục ở đây không phải là Minh triều của bọn họ, mà là quyền thống trị của người Hán.

Cho đến khi triều Thanh kết thúc, người Hán và người Mãn vẫn không hợp mà cũng không mất, các dân tộc mâu thuẫn nhau vẫn luôn tồn tại song song với nhau. Mà làm cho lịch sử từng bước đi đến kết thúc, làm cho người dân hồ thẹn, cũng là Thanh triều. Chiến tranh nha phiến, các loại hiệp ước chủ quyền nhục

nhã để rồi mất nước, Thanh triều yếu đuối vô năng, bế quan toả cảng. Một bước đi sai lầm này làm cho dân chúng đổ không biết bao nhiêu máu và nước mắt, để lại nhiều hối hận trong quá khứ. Thậm chí còn làm cho đất nước này trong mắt các quốc gia khác chính là hình tượng xấu xí cổ hủ lạc hậu trong một thời gia dài sau đó.

Ý thức được mình đã suy nghĩ đi quá xa, Dận Hữu tiếp tục kéo mái tóc Dận Chân nhưng vẫn không nói lời nào.

“Dận Hữu.” Đối với hành vi không lễ phép của Dận Hữu, Dận Chân hoàn toàn không để vào mắt, hiện tại cả trái tim hắn đều đang đứng lơ lửng bên vách núi, chỉ cần một câu của Dận Hữu là có thể quyết định trái tim hắn bộp một tiếng đập nát, hay là thoát khỏi vách núi đen, trở lại địa phương an toàn, “Từ lúc ta sáu tuổi đã nắm lấy tay ngươi, cũng đã gần mười bảy năm rồi.”

Bàn tay đang thưởng thức mái tóc của Dận Hữu dừng lại, y đã sắp quên đi hầu hết chuyện của kiếp trước, đời này, người làm bạn bên cạnh y lâu nhất chỉ có Dận Chân. Thì ra, đã nhiều năm trôi qua, y từng có lúc giả vờ ngu ngốc, cũng từng có lúc xông pha trên chiến trường, cũng từng có tính kế, nhưng khoảng thời gian thoải mái nhất, vẫn là ở bên cạnh Dận Chân.

“Ngươi vẫn luôn ở cùng ta, khi hoàng ngạch nương mất, ta quỳ gối trên linh đường, ngươi đã vụng trộm ở bên ngoài coi chừng dùm ta, ngươi cho là thần không biết quỷ không hay, nhưng lại không biết là đã để lộ ra mũi giày.”

“Ta thương tâm ăn không ngon, ngươi vẽ tranh tiêu oa nhi dỗ ta vui vẻ, nhưng lại bị hoàng a mã phát hiện, bị phạt quỳ ở bên ngoài hành lang suốt hai canh giờ.”

“Rồi về sau, ngươi cùng ta tâm sự, ban đêm vụng trộm đắp chăn cho ta. Lão Cửu giáo huấn một tiểu thái giám của ta, ngươi liền giúp ta ra mặt, bị lão Cửu ghi hận. Kế đó, khi ta thành thân, ngươi lén lút lút giúp đỡ ta tra những huynh đệ khác có dị động gì hay không.” Dận Chân nhẹ nhàng vỗ về sống lưng Dận Hữu, cười khê một tiếng, “Những chuyện đó ta đều biết hết.”

Dận Hữu có chút bị phần rồi, y cho là chuyện mình đi tra những huynh đệ khác là đủ bí mật, không nghĩ tới Dận Chân cũng biết, người này đến tốt cùng đã nuôi ra thủ hạ tài ba dạng gì a. Nhe răng cắn đầu vai Dận Chân một cái, nhất thời y có cảm giác mình ăn non.

“Ngươi giúp ta và ngạch nương giữ gìn tình cảm, để quan hệ của ta và Thập Tứ trở nên thân thiết, thậm chí vì ta mà lạnh nhạt với nữ nhân Nạp Lạt gia. Bọn họ đều nói ta luôn đối tốt với ngươi, nhưng bọn họ lại không biết ngươi đã luôn âm thầm đối tốt với ta.” Tay Dận Chân càng ôm chặt hơn, “Dận Hữu, ở bên cạnh ta cả đời đi, ta không cần ngươi giúp ta tính kế, cũng không cần ngươi vì ta mà hai tay dính máu, chỉ cần ngươi đứng bên cạnh ta là đủ, thành cũng tốt, mà bại cũng thế, cho dù để ngươi thấy tình trạng chật vật của ta cũng không sao cả. Cứ như vậy mà cùng ta, được không?”

Nghe Dận Chân dùng giọng điệu bình thản nói xong lời thoại đầy tình cảm này, Dận Hữu nhả hàng răng đang cạp đồng vãi kia ra, trong lòng có cảm giác mọi chuyện vốn nên như vậy, giống như bọn họ đã cùng nhau đi nhiều năm nay, dấu đường có xa thế nào đi nữa, cùng ở một chỗ, nhìn đối phương vang danh cùng chật vật, sau đó cùng nhau đi đến đích cuối cùng.

“Được.” Cùng người quan trọng nhất trong đời mình bên nhau, có cái gì không tốt. Người này tâm kế thâm trầm, nhưng lại không mong muốn tính kế y. Người này lãnh huyết vô tình, nhưng đối với y luôn thật cẩn thận, che chở có thừa. Một người như vậy, nếu bỏ lỡ, còn có ai có thể đối tốt với y như vậy. Lại còn có ai có thể làm mình buông hết thấy bản khoán, nguyện ý cả đời làm bạn?

Nghe được từ ‘Được’ kia, trong lòng Dận Chân giống như bị lấp đầy cái gì đó, từ chút chút một tràn ra ngoài. Hắn ngẩng đầu, nhìn nụ cười trên khuôn mặt Dận Hữu, hôn lên nơi mà chính mình đã từng thật cẩn thận chạm qua.

Môi cũng không đỏ tươi như nữ tử, nhưng lại vô cùng ấm áp cùng mềm mại, làm cho hắn muốn điên cuồng nhưng lại không thể không cẩn thận.

Hết thấy đều thuận theo tự nhiên, lưỡi hai người giao cùng một chỗ, trao đổi hơi thở cho nhau, bàn tay gắt gao khảm vào nhau.

Một lúc lâu sau, Dận Hữu bắt lấy một cái móng vuốt muốn hướng vào trong quần áo mình thăm dò, tùm tùm cười: “Tứ ca, trời đã không còn sớm, người nên trở về phủ đi.” Sau đó liền vận vẹo uốn éo, nghe được tiếng hút khí nặng nề bên tai, y tỏ vẻ vô cùng vừa lòng.

Dận Chân chế trụ hông y, miễn cho thân dưới của mình càng thêm xúc động, nhìn nụ cười trên mặt đối phương, giọng Dận Chân mang theo một tia uất ức không dễ dàng phát giác nói: “Cứng.”

Dận Hữu đưa tay khê vuốt, vẻ mặt vẫn mỉm cười như cũ: “Không có việc gì, trời lạnh, nước cũng có thể biến cứng, nếu không, ta cho người mượn noãn thủ lộ để sưởi nè.”

Bị Dận Hữu cố ý trêu chọc như vậy, Dận Chân thiếu chút nữa liền trực tiếp lột da y, hấn nghiêng răng, nhưng khi nhìn đáng vẻ ôn hòa tuấn nhã kia lộ ra ý cười, hấn liền dừng lại, không dám có một chút cử chỉ quá đáng nào, đành phải oán hận mà ôm lấy người đang cười đến phong đạm vân khinh kia, “Người đừng động.”

“Ngoan!” Dận Hữu vỗ vỗ đầu Dận Chân, sau đó ở phần đầu bóng loáng của Dận Chân mà “Chụt” một tiếng, “Chuyện còn chưa chuẩn bị tốt, người cần luyện tập định lực nhiều hơn, chờ tâm tình ta tốt hơn, sẽ thưởng lượng xem có cho người luyện ngũ chỉ thần công không, hiện tại nha, người nên chép kinh Phật nhiều một chút, Tâm Kinh ấy, đối với thân thể mới có lợi a.” Nói xong, y nhảy khỏi đầu gối Dận Chân, hai tay chấp sau lưng, lách lư đi ra cửa.

Dận Chân cúi đầu nhìn nơi nào đó đang ngẩng đầu, sờ sờ cái trán vừa được hôn của mình, trong lòng bắt đầu niệm: “Không tức thị sắc, sắc tức thị không.” Môi của Thất đệ thật mềm, đầu lưỡi cũng rất linh hoạt, cảm giác thật sự. . .

Không tức thị sắc, sắc, sắc a.

Đêm hôm đó, khi Tiểu Lộ Tử hầu chủ tử nhà mình thay y phục thì phát hiện đầu vai y bào của chủ tử nhà mình có nhiều hơn một cái lỗ nhỏ, liền nói, “Gia, áo choàng của ngài bị lủng rồi, để nô tài vớt đi cho ngài.”

“Hả?” Dận Chân giương mắt nhìn cái lỗ như bị chuột cắn kia, khóe miệng gợi lên nụ cười mỉm, “Không cần, người đem cái này áo choàng này đi giặt, phải hảo hảo coi chừng, kêu người giặt cẩn thận một tí, cái lỗ này phải giữ lại cho gia, ai cũng không được động vào.”

“Dạ.” Đối với hành vi kỳ quặc lại tỏ vẻ trầm mặc của chủ tử nhà mình, Tiểu Lộ Tử nghĩ nghĩ, vẫn nên kêu một người đáng tin đi giặt mới được, nếu như đem cái lỗ này giặt hỏng, chỉ sợ sẽ làm gia mất hứng.

Không lâu sau, vài vị hoàng tử trưởng thành nghe được một tin tức kỳ lạ, nói là lão Tứ đột nhiên thích kinh Phật, yêu thích nhất là chép Tâm Kinh.

Lão đại nghe tin này, liền khinh thường cười lạnh một tiếng.

Lão Nhị nghe xong tin này, vừa lòng gật đầu.

Lão Tam nghe được, bắt đầu lo lắng xem mình có nên tìm một cao tăng đắc đạo đưa cho Tứ đệ để giúp hấn lễ Phật không.

Lão Bát khi biết được tin, tiện tay mở một quyển kinh Phật ra, cười lạnh, hành động của lão Tứ ngày càng tốt, một bộ không tranh không đoạt, cũng không biết là làm cho ai xem đây?

Chỉ có Dận Hữu là tỏ ra bình tĩnh nhất, mùa đông lại đến, tuyết bắt đầu rơi trong Tử Cẩm Thành, Dận Hữu gọi Phúc Đa tới: “Tiểu Đa tử, hôm nay Tứ ca có nói biệt trang đem không ít trái cây tươi đến tặng cho quý phủ của hấn, kêu gia đến đây nếm thử. “

“Dạ.” Phúc Đa còn chưa kịp xoay người, đã nghe âm thanh của một tiểu thái giám từ ngoài cửa truyền đến.

“Gia, Tứ gia đến, còn gọi người mang tới không ít trái cây tươi.”

Phúc Đa lập tức cảm khái trong lòng, Tứ gia a, mắt ngài là bị mù a, làm sao lại đem cái gọi là huynh đệ tình thâm kia đặt lên một người lười biếng như gia mình chứ?

Thật là đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc a!

61. Chương 61: Xác Định Lập Trường

Năm Khang Hi thứ ba mươi chín, mùa xuân vừa đến, Khang Hi liền quyết định nam tuần, trong danh sách người đi theo không có tên Dận Hữu. Đối với Dận Hữu mà nói, chuyện này cũng không có gì mà không tốt. Dù sao cũng không phải là đi du ngoạn, gặp phải chuyện loạn thất bát tao cũng không ít, nếu y không muốn chuốc lấy phiền toái, thì không nên làm khổ mình.

Chuyện làm cho y ngoài ý muốn là trong danh sách được đi theo lần này cũng không có tên của Dận Chân, Thái tử vốn phải lưu lại để thay hoàng thượng chấp chính lại được chọn đi. Lão Đại, lão Nhị, lão Tam, lão Bát, lão Cửu, Tiểu Thập, Thập Nhị, Thập Tam, và Thập Tứ đều được đi theo.

Như vậy, hoàng tử trưởng thành lưu lại trong kinh chỉ có Dận Chân, Dận Kỳ, và Dận Hữu. Dận Kỳ tỏ ra không quan tâm, còn Dận Hữu thì một lòng đóng đô ở công bộ, cộng thêm chuyện trước khi xuất hành, trước mặt quần thần, Khang Hi đã dặn dò Tứ a ca phải hảo hảo làm việc, trong nhất thời, quan viên lớn nhỏ trong kinh thành liền nhìn ánh mắt Dận Chân mà làm việc.

Dận Chân giống như không biết tâm tư của chúng thần tử, chỉ vui đầu vào làm việc, việc nhỏ thì cùng mọi người thương lượng giải quyết, đại sự thì dâng chiếu tấu cho Khang Hi, ngày thường làm gì, giải quyết như thế nào, đều báo lại cho Khang Hi, mỗi tiếng nói, mỗi cử động đều chuẩn mực, cũng tránh được sự nghi kỵ của đế vương.

Dận Hữu biết hoàng đế Thanh triều, đặc biệt là Khang Hi và Càn Long, đều thích nam tuần, về phần đi đâu, chuyện gì xảy ra, cũng không rõ lắm, nếu y nhớ không lầm thì có một lần, khi Khang Hi đi nam tuần thì xảy ra chuyện, khiến cho Thái tử bị phế, cũng làm hại Thập Tam bị quyền cấm. Cho nên khi Thập Tam chuẩn bị xuất hành, Dận Hữu đã cố tình ám chỉ Thập Tam, nếu không có việc gì thì chỉ nên ở trong trường tử của mình thôi, cũng đừng trêu chọc Thái tử, nếu thật sự cảm thấy nhàm chán thì kiếm Thập Nhị, Thập Tứ chơi.

Đứa nhỏ mà mình nhìn nó từ từ lớn lên, cảm tình đối với nó cũng khác các hoàng tử nhiều, Dận Hữu không biết Thập Tam có đem lời của mình để ở trong lòng không, nhưng đây là chuyện duy nhất mà y có thể làm được. Tuy có thể nói Khang Hi là một minh quân, nhưng hắn cũng là một con người, đôi khi xảy ra chuyện không mong muốn thì hành vi giận chó đánh mèo kia cũng không có gì kỳ quái.

Cuối năm ngoái, sau khi Dận Hữu và Dận Chân phá vỡ bức tường ngăn cách kia, so với lúc trước cũng không có gì khác biệt lắm, Dận Chân vẫn tính toán chuyện của mình, Dận Hữu vẫn ở công bộ, khác ở chỗ là hai người tăng hơn vài phần ăn ý mà người khác khó có thể phát hiện được. Bất an trong lòng Dận Chân cũng chậm rãi được thả lỏng. Ngẫu nhiên ở thời điểm không có ai, hắn liền kéo kéo cánh tay nhỏ bé kia, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy nhưng cũng phải ngó chừng coi tâm tình của Dận Hữu là đang tốt hay đang xấu.

Điều duy nhất làm cho Dận Chân mất hứng là cuối năm ngoái, Thất phúc tấn có thai, mà Thành phi lại nhét thêm cho Dận Hữu hai cách cách nữa. Nghĩ đến trong quý phủ của mình cũng có sườn phúc tấn cùng cách cách, cho nên dù mất hứng, hắn cũng chỉ có thể đem lời này nhét vào trong bụng.

“Thất a ca, hơi nước này xác thực sử dụng rất hiệu quả, nhưng nếu áp dụng vào thực tế, vẫn là việc rất khó. Hôm kia vi thần có nghĩ qua, nếu ở trên xe ngựa dùng vật này, tốc độ di chuyển có lẽ sẽ mau hơn một chút, nhưng trên đường lớn có nhiều người người qua lại như vậy, nếu không cẩn thận sẽ va vào người khác, vậy phải làm sao đây?” Một khuôn mặt tiểu tụy đem bản vẽ phức tạp đặt trước mặt Dận Hữu, bản vẽ chỉ có thể dùng bút lông vẽ nên Dận Hữu nhìn vào mà đầu muốn phát đau.

Y tỉ mỉ nhìn, mặc dù kiếp trước y là sinh viên ngành kỹ thuật, nhưng đáng tiếc là chuyên môn của y so với mấy thứ này thì còn kém xa vạn dặm, những gì y đã học hoàn toàn không liên quan đến những thứ này, y vỗ vỗ vai quan viên đó, “Người nghĩ vô cùng chu toàn. Đúng là như vậy, nhưng chúng ta có thể cân nhắc xem, có thể đem loại xe này đặt vào một loại đường dành riêng cho nó, không cho nó chạy ra ngoài đường đi của người đi bộ không?”

Hy vọng sẽ xuất hiện loại xe chạy bằng hơi nước đặc sắc ở Đại Thanh, Dận Hữu nhìn hai mắt quan viên này sáng lên, trong lòng liền cảm khái, quả nhiên Trung Hoa rộng lớn, người tài ba cũng vô cùng nhiều, chỉ đáng tiếc là, có lẽ Khang Hi sẽ không tán thành xây dựng loại đường này.

Tuy y không biết nhiều chuyện về Thanh triều, nhưng các đại đế vương có đặc điểm gì thì trên sách giáo khoa viết rất rõ ràng. Trong mấy vị đế vương của Thanh triều, tuy Khang Hi được xem là người có thể tiếp nhận khoa học phương Tây, nhưng đó chỉ là trong giới hạn tiếp nhận của mình, cũng không tán thành những người khác học nhiều. Các đế vương của Thanh triều đều cùng chung chính sách ngu dân, không phải với Đường triều, nghệ thuật được tiếp thu và phát triển rất mạnh mẽ.

Có lẽ, nếu do mình sáng tạo ra, Khang Hi có thể tiếp nhận một ít đi? Con người chung quy đều có một loại tư tưởng kỳ quái, nhà mình sáng tạo ra thứ tốt, đó chính là tốt, thứ tốt nhà người ta, chính là thứ ụy hiếp mình. Dận Hữu vui đầu nghĩ, không nhìn đến vẻ mặt đầy kích động của viên quan đang được hấn vỗ vai khích lệ kia.

Địa vị của các thợ thủ công không cao, vị quan này cũng chỉ là thất phẩm nhỏ nhoi, có thể được Thát a ca dùng ánh mắt mong đợi này nhìn mình, đây là vinh quang cùng tín nhiệm lớn cỡ nào. Ý chiến đấu tràn đầy, nắm chặt bản vẽ trong tay, hấn nhất định phải hảo hảo suy nghĩ cho ra thứ mà Thát a ca mong đợi!

Công bộ thượng thư nhìn khí thế ngất trời của công bộ, mặt liền lộ ra vẻ vui mừng. Gần một năm qua, hoàng thượng nhiều lần khích lệ công bộ trên triều, bọn họ chuẩn bị nhiều thứ mới cũng không lo không có ngân lượng, cứ đến hộ bộ đòi bạc là được, thái độ của một ít quan viên ở hộ bộ cũng không còn lạnh nhạt như trước nữa, hiện tại thất lưng của hấn đã được đứng thẳng lên, đi đường cũng tự tin hơn trước, thật may mắn khi có Thát a ca nha.

Nhớ tới cuối năm trước, khi guồng quay tơ và guồng nước, còn có cái cày được sử dụng thử nghiệm thu lại hiệu quả ngoài dự tính, đến cả nửa đêm hấn cũng nhịn không được mà cười ra tiếng, thì ra trừ bỏ bị mắng ra, công bộ của bọn họ vẫn có mùa xuân nha.

Xét thấy máy hơi nước còn phải trong giai đoạn tiếp tục nghiên cứu, Dận Hữu cũng không vội, liền về phủ dùng cơm, phúc tấn đã có thai ba tháng, y cũng thật cao hứng a, sau đó lại thở ra một hơi, hiện tại y đã có con rồi, cũng không cần để Thành phi tiếp tục đưa nữ nhân vào phủ nữa.

Hiện tại y đã xác định quan hệ với Dận Chân, nếu lại có thêm nữ nhân vào phủ, chính là thật có lỗi với Dận Chân a, mà cũng có lỗi với những nữ nhân kia. Huống chi, y nhớ rõ trong những nhi tử còn lại của Khang Hi, vẫn còn nhiều người đang thiếu vài lão bà, thí dụ như lão Bát và cả Thập Tam.

Đi ra khỏi công bộ, Dận Hữu cẩn thận cân nhắc ba nữ nhân trong nhà kia, Cẩm Tổ quản lý mọi việc trong phủ rất tốt, cũng không còn là Bát gia đẳng nữa, cho nên y không cần phòng bị Cẩm Tổ. Mà mẫu gia của Phú Sát Thị và Ba Nhĩ Đạt, tuy có chút thấp kém, nhưng vẫn là người trong bát kỳ, mà Phú Sát lại là thế gia vọng tộc trong bát kỳ, qua ít ngày nữa cứ đem Phú Sát Thị nâng lên làm sườn phúc tấn là xong.

Chỉ cần Thành phi không đưa thêm nữ nhân tới chỗ y nữa là được, nhi tử nhỏ tuổi của Khang Hi còn nhiều, hấn cũng không nhất định sẽ nhớ ban nữ nhân cho mình, về phần những đại thần khác, chắc hấn sẽ không đem nữ nhân đưa đến chỗ một hoàng tử không tiếng tăm như y mà làm thiếp đi.

Sau khi dùng bữa trưa cùng Cẩm Tổ, miễn cho Ba Nhĩ Đạt và Phú Sát Thị hầu hạ, Dận Hữu mang theo mấy lá trà đi vào trong cung.

Thành phi đang tưới hoa, nhìn thấy Dận Hữu tiến vào, liền buông bình nước trong tay xuống, cung nữ bên cạnh đưa cho nàng một cây kéo, nàng nhận lấy rồi chậm rãi cắt tỉa cành khô, “Sao hôm nay lại đến đây?”

“Nhi tử thỉnh an ngạch nương.” Dận Hữu cười hì hì đến bên người Thành phi cọ cọ, rồi cẩn thận cầm lấy cây kéo trong tay Thành phi, thay nàng tỉa, “Nhi tử có chút lá trà, nghe nói nữ tử uống vào có thể dưỡng nhan, liền đem đến tặng cho ngạch nương một ít, chẳng lẽ ngạch nương lại không chào đón ta?”

Thành phi thấy Dận Hữu đem cành hoa của mình cắt tùm lum, cũng không cảm thấy đau lòng, khép nép cổ áo của y rồi nói, “Tiết trời đầu xuân còn lạnh, sao người xuất môn lại mặc ít thế này?”

“Ngạch nương, ta đã mặc rất dày rồi.” Dận Hữu buông cây kéo xuống, kéo Thành phi ngồi xuống, nói một chút chuyện tình ở quý phủ, lại nói tình huống thân thể của Cẩm Tổ cho Thành phi an tâm.

“Cẩm Tổ đang có thai, người nên kêu người hầu trong phủ chú ý một chút, tránh va chạm.” Thành phi thở dài, “Tuy ta đã an bài cho người hai thị thiếp, nhưng người cũng không thể tổn thương tâm của Cẩm Tổ a, ta rất thích đứa nhỏ này, nếu người làm chuyện gì khiến nó phiền lòng, ta sẽ nghiêm phạt người.”

“Ngạch nương, ngài yên tâm, nhi tử cũng không phải là người như vậy.” Dận Hữu cũng không phải là kẻ trọng dục, cộng thêm tình cảm hiện tại với Dận Chân, thì càng thêm không thích những chuyện này. Từ lúc hai thị thiếp kia được đưa đến quý phủ, để tránh sự truy hỏi của Thành phi, cũng như không để người ngoài cho rằng Cẩm Tố là người hung dữ, Dận Hữu ở trong viện các nàng nghỉ ngơi hai ngày, những lúc khác đều ngủ trong viện riêng của mình.

“Ngạch nương, ta có chút đói bụng, cho người làm cho ta chút điểm tâm đi.” Dận Hữu cười tủm tỉm nói.

Lúc này vừa mới qua bữa trưa, làm thế nào lại có thể đói bụng, Thành phi nghĩ Dận Hữu có chuyện muốn nói với mình, liền kêu người hầu trong phòng đi làm điểm tâm, mà bọn nô tài kia đều có mắt, thành thành thật thật lui ra ngoài.

“Ngạch nương, nhi tử cũng không phải là kẻ trọng nữ sắc, nếu trong phủ có nhiều nữ nhân cũng đau đầu, hơn nữa, tình cảnh của nhi tử cũng lúng túng, nếu trong quý phủ có quá nhiều thị thiếp, lại là người có tâm lợi dụng, cũng thật phiền toái.” Dận Hữu nói xong những lời này, thấy sắc mặt của Thành phi cũng không biểu hiện sự tức giận, cũng yên lòng.

Thành phi gật gật đầu, “Ngạch nương cũng biết người không dễ dàng, ta có thể hiểu được.” Mẫu gia của nàng cũng không phải thập phần hiền hách, cũng chỉ sinh một hài tử là Dận Hữu, lại không được để vương sung ái, theo lý cũng chỉ có thể đứng ở Tàn vị. Nay nàng lại ở Phi vị, hơn phân nửa đều là nhờ hài tử này vì mình mà tránh chuyện thị phi.

Chính mình không cho nó được một cái thân mình khỏe mạnh, làm cho nó bị để vương lạnh nhạt và lớn lên trong ánh mắt ghẻ lạnh của các huynh đệ khác, lúc trước nghe nói nó bị Đại a ca khi dễ, nàng hận đến nổi làm gãy cả cái móng tay. Huệ phi không phải là chỉ ý vào một thân thích tên là Nạp Lan Dung Nhược sao, nàng không sợ. Ở hậu cung, nữ nhân có thể cười đến phút cuối cùng mới coi như là thắng, Đại a ca khi dễ Dận Hữu, ta sẽ nhớ kỹ, sẽ không để cho nhi tử độc nhất của mình bị ức hiếp suông vậy thôi đâu.

Sau khi dặn dò Dận Hữu thêm một số chuyện cần cẩn thận, Thành phi đột nhiên nói: “Hôm kia Tứ a ca có tặng cho ta không ít thứ mới mẻ, người thay ngạch nương hảo hảo cảm ơn hấn đi, từ nhỏ người luôn được Tứ a ca chăm sóc, nay người đã trưởng thành, ngày thường cũng nên giúp đỡ Tứ ca của người một chút, đừng suốt ngày chỉ biết chạy qua phủ người ta mà ăn chùa uống chực.”

Trong lòng Dận Hữu thất kinh, đây là Thành phi công khai lập trường của nàng sao? Y đối với nữ nhân này trừ bỏ áy náy cùng thân cận ra, lại có thêm một chút kính nể rồi. Trong hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, lập trường rất trọng yếu, nàng ở hậu cung không có tiếng tăm gì, lại tọa được ở địa vị cao này, có thể nào là người bình thường được a?

“Nhi tử đã biết, Tứ ca luôn đối với ta tốt lắm, ngạch nương không cần lo lắng.” Dận Hữu cười đáp.

Thành phi gật gật đầu, không nhắc lại việc này nữa, cho đến lúc nô tài đưa điểm tâm tới, Dận Hữu ném nửa khối, liền đứng dậy quỳ an.

Y đi ra khỏi Hàm Phúc cung không xa, thấy Dận Chân từ Vinh Hòa cung cũng vừa đi ra, huynh đệ nhìn nhau cười, rồi sóng vai cùng nhau rời cung.

Sau khi xuất cung, hai người cùng lên một kiệu, Dận Hữu cười nói, “Tứ ca, ngạch nương vừa mới bảo ta đừng cả ngày đều nghĩ đến việc tới nhà người mà ăn, mà uống, bảo ta có rảnh thì giúp đỡ người làm việc. Về sau ngạch nương có hỏi, người phải nhớ nói ta đã giúp người rất nhiều a.”

“Thành ngạch nương biết rất rõ bản tính của người.” Ánh mắt Dận Chân khê biến, đưa tay giữ lấy ngón trỏ Dận Hữu, cười khổ nói, “Nước này rất đục, Thất đệ cần gì phải theo vào, để rồi làm bẩn cả y phục, mặc dù ta đã rơi vào vũng bùn, nhưng ít ra người vẫn còn sạch sẽ.”

“Những điều này đều là ý của ngạch nương, cũng là ý của mẫu gia ta, Tứ ca, người không cần để ý nhiều.” Dận Hữu cầm lại tay hấn, không lắm để ý cười nói: “Bẩn thì bẩn, ta cũng đã đứng ở bên cạnh vũng bùn rồi, làm sao có thể còn sạch sẽ được?”

Dận Chân nhú mày, giữ lấy đầu ngón tay Dận Hữu rồi nắm thật chặt, lại không nói được lời nào.

Khi cổ kiệu dừng ở Quận Vương quý phủ, Dân Hữu mới đột nhiên lên tiếng: “Tứ ca, ta là nam nhân, ta biết cách tự bảo vệ mình, người chỉ cần hướng tới nơi mình muốn đi, ta sẽ luôn luôn đi theo sau người.”

Dân Chân kinh ngạc nhìn Dân Hữu, trầm giọng nói: “Vậy người có từng nghĩ, nếu ta thua, người sẽ như thế nào không?”

“Ta biết.” Dân Hữu cười khê, đưa tay cầm lấy ngọc bội bên hông Dân Chân, cùng ngọc bội bên hông của mình, đặt chúng cạnh nhau, hai khối ngọc bội hợp thành một hình tròn kín, “Mẫu gia ta lựa chọn người là chuyện của họ, ta lựa chọn người là chuyện của ta, chỉ là chúng ta trùng hợp chọn cùng một người mà thôi.”

Trong lòng Dân Chân cảm thấy ngũ vị tạp trần, đối với cái mục tiêu kia càng thêm kiên định, từ giờ khắc này trở đi, trận đánh cuộc này, hẳn không thể thua, cũng không được phép thua.

Hai người vừa hạ kiệu tiến vào phủ, liền thấy Tiểu Lộ Tử vội vàng chạy đến gần, trên mặt mang theo bối rối rất rõ ràng.

“Gia, Thất gia, Thái tử và Cửu a ca bị trục xuất hồi kinh, Thái tử bị giam lỏng ở Trường Xuân cung, không cho phép bất cứ kẻ nào đến thăm!”

: Thực tế, Thái tử chọc giận Khang Hi trong cuộc nam tuần là vào năm Khang Hi bốn mươi bảy. Vì nội dung vở kịch cần nên nó đến sớm hơn.

62. Chương 62: Đã Định

Việc Thái tử bị trục xuất về kinh đã đủ làm cho Dân Hữu kinh ngạc, Cửu a ca cũng bị tống về khiến cho Dân Hữu nghĩ mãi không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Y cùng với Dân Chân đến thư phòng, người tiến truyền tin đã chờ sẵn ở thư phòng, nhìn thấy hai người đi vào liền hành lễ rồi đem đầu đuôi mọi chuyện kể lại.

Thì ra trên đường nam tuần lần này, Thái tử luôn tỏ ra ngạo mạn đối với các quan viên đi theo, sau khi đến Hàng Châu, lại ở trên đường phố mà phóng ngựa, làm bị thương một Hán phụ, Khang Hi tức giận không cho phép hắn ra ngoài nữa. Thái tử bắt đầu phát cáu ra mặt.

Đêm hôm đó, Thái tử ở trong viện mình, nhìn thấy Lão Cửu đi ngang qua liền kêu hắn mang rượu tới cho mình. Rượu này đưa đến, liền có vấn đề. Ngày hôm sau, Khang Hi đến viện của Thái tử ở, nhìn thấy Thái tử cùng một tiểu thái giám ngổn ngang ôm nhau, nhất thời tức giận đến thay đổi cả sắc mặt.

Từ ngày đó trở đi, Thái tử vẫn bị giam lỏng, việc làm cho Khang Hi thật sự bùng nổ là Thái tử lại vụng trộm ra khỏi viện của mình, đến chỗ ở của hắn tìm hiểu tin tức, khi Khang Hi biết được việc này liền trách cứ Thái tử một phen, đuổi Thái tử về kinh thành ngay trong đêm. Mà Khang Hi vốn là người đa nghi, Thái tử làm ra việc này, trong đó cũng có phần liên quan tới Cửu a ca, cho nên hắn nhất thời chán ghét việc Cửu a ca tính kẻ huynh trưởng, lại trách cứ Cửu a ca một phen, cho hắn theo Thái tử cùng trở về kinh thành.

Nghe xong chuyện đã xảy ra, Dân Hữu chỉ có hai kết luận, một là Thái tử thật hồ đồ, hai là, thủ đoạn lần này của lão Đại cũng đủ bỉ ổi.

Những năm gần đây, Thái tử càng ngày làm việc càng ngày nóng nảy, cũng đều do các huynh đệ bên cạnh ngày càng xuất sắc, một người nếu bị áp lực quá nặng, sẽ mắc chứng lo nghĩ, có khuynh hướng muốn tự sát, Thái tử là thuộc triệu chứng nóng nảy đa nghi.

Mặc kệ lão Cửu sắm vai nào trong vở tuồng đó, việc Khang Hi chán ghét hắn là điều không thể tránh khỏi. Mặc dù Khang Hi rất thất vọng về Thái tử, nhưng nhi tử này chung quy vẫn là do tự hắn nuôi lớn, không tốt cũng thế, mà tốt cũng vậy, hắn không cho phép người khác tính kẻ đưa con này. Cho nên mới nói, Khang Hi đối với Thái tử là thất vọng, còn đối với Cửu a ca chính là giận chó đánh mèo.

Tuy hiện tại đang cùng lão Đại ở chung, nhưng lão Thập lại bất hòa với lão Cửu, tuy vẫn là người lỗ mãng, nhưng chuyện tình của lão Bát thì hẳn cũng rất ít xen vào.

“Bên lão Đại có động tĩnh gì chưa?” Dân Chân nghe xong câu chuyện đã xảy ra sau, trên mặt xuất hiện một tia dao động, rất nhanh lại che dấu.

“Đại a ca hướng Hoàng thượng tố giác Thái tử tham ô, nhận hối lộ, thường ngày còn có hành vi tàn bạo, kết quả liền bị hoàng thượng trách cứ. Hiện tại, Đại a ca lại truyền ra tin tức bảo cao nhân Trương Minh Đức từng nói Bát a ca ngày sau sẽ quý không thể tả.” Nghĩ nghĩ, người này lại nói tiếp: “Bát a ca dọc theo đường đi có phong thái rất đúng mực, gặp người bần hàn còn tiếp tế cho họ, rất nhiều dân chúng ở Giang Nam khen ngợi Bát a ca thiện tâm, ngay cả quan viên đi cùng đều nói tính tình Bát a ca ôn hòa, quả thật là người nhân nghĩa.”

“Hảo cho một cái thiện tâm của Bát đệ.” Dận Chân đã thông suốt mấy chuyện mà các huynh đệ kia làm trên đường đi, đối người truyền tin nói: “Người đi xuống đi.” Hai năm gần đây, kể từ khi lão Bát chưởng quản phủ Nội Vụ, không biết đã tham ô bao nhiêu thứ đi, rồi lôi kéo cả quan viên tiền triều, nay Thái tử mất thế, hẳn sẽ khẩn cấp tiến lên, cho dù hy sinh một lão Cửu cũng không đau lòng.

Dận Hữu biết việc này là quân cờ do Dận Tự đi nhằm, trong lịch sử có ghi lại thanh danh lão Bát trong đám quan viên có thể tốt như vậy, một phần công lao là do tài lực của lão Cửu mà duy trì, nay lão Cửu lại bị hất đưa ra làm kẻ hy sinh, không thể quay đầu lại, về sau lấy cái gì tranh với Dận Chân? Hay bọn họ thật sự nghĩ Dận Chân chỉ là một vị luôn hành sự theo lời Thái tử?

Thấy Dận Hữu vẫn không nói gì, Dận Chân quay đầu nhìn y, “Thất đệ, việc này ngươi thấy sao?”

“Không có gì.” Dận Hữu nhú mày, nhìn một bình sứ trắng tinh có tơ tằm cuộn quanh bên cạnh, “Chúng ta ở kinh thành, cái gì cũng không biết, thì có thể thấy cái gì chứ?”

Dận Chân nghe vậy liền ngẩn ra, rồi lập tức nói: “Thất đệ nói đúng, à phải rồi, hôm kia ta thấy trong trà quán kia có một thuyết thư tiên sinh rất thú vị, hay là ta cho người đem hẩn về quý phủ, không phải người cũng thích nghe một ít chuyện xưa sao?”

“Thuyết thư?” Dận Hữu ngẩn người, đối với chức nghiệp truyền bá văn hóa ở cổ đại này vẫn có chút tò mò, y nghĩ nghĩ rồi nói: “Không bằng hiện tại chúng ta cùng đi xem đi, mời đến quý phủ không còn thú vị nữa.”

Dận Chân đã dần dần phát hiện được, vị Thất đệ này của hẩn luôn mang theo chút thói quen gần gũi bình dân, thí dụ như y rất yêu thích mấy món đồ chơi dân gian, còn có ở công bộ làm ra một ít đồ vật dân chúng cần, điều này làm cho hẩn biết thêm một mặt khác nữa của thất đệ, thậm chí Dận Chân còn tin tưởng, nếu có một đế vương hoàn toàn tín nhiệm Dận Hữu, y sẽ làm ra những thành tích so với hiện tại còn tốt hơn nữa.

Chính là, tình huống hiện tại không cho phép Thất đệ làm được nhiều như thế, Thất đệ hiểu được điều đó, mà trong lòng hẩn cũng rất rõ ràng.

Hai huynh đệ đổi y phục, rồi mang theo vài hộ vệ, cùng nhau ra cửa. Ngoài Ung Quận Vương phủ rất im lặng, không có gian hàng không có mắt nào dám bày trước cửa Ung Vương Phủ, có nghĩa là không có người nào dám ở trước cửa chính của phủ bán thịt nướng xâu cẩu, nghĩ đến trên phim truyền hình của đời sau, ngoài cửa phủ Vương gia hay Thừa tướng gì đó có một đồng người đi qua đi lại tên đường, lại có người bày hàng buôn bán, hoặc một ít nhân vật dụng tâm kín đáo vờ làm con buôn lượn lờ xung quanh, Dận Hữu chỉ có thể cảm thán, phim truyền hình quả nhiên chỉ là hư cấu a.

Đến nơi mới phát hiện ra đây chỉ là một trà lâu rất bình thường, dưới lầu bày biện bàn ghế rất chỉnh tề, hầu hết bàn đều có người ngồi, Dận Hữu cũng không chọn, trực tiếp tìm một bàn trống ngồi xuống, Dận Chân thấy thế cũng đi theo, cùng y ngồi xuống.

Vài hộ vệ đi theo cũng đã quen thuộc với hành động của Dận Hữu, đối với tác phong hành sự của vị này cũng hiểu rõ ít nhiều, thấy chủ tử nhà mình cũng ngồi theo, bọn họ liền ngồi xuống ở bàn bên cạnh, nhìn như đang nhàn nhã uống trà, kì thực, tất cả lực chú ý của bọn họ đều đặt trên người hai vị kia.

“Nơi này ồn quá.” Dận Chân liếc nhìn bốn phía, việc ngồi bên cạnh nhiều người thường như vậy, không khỏi làm cho hẩn nhíu mày.

Dận Hữu tự động rót một chén trà cho Dận Chân, cười nói: “Ngồi trên lầu thì có gì vui, ngồi chỗ này nghe một chút chuyện, như vậy không phải càng gần với đời thường sao?”

Dận Chân nghe vậy cũng không lên tiếng phản bác, chú ý quan sát một chút những người xung quanh, Dận Chân nâng chung trà lên uống một ngụm, hương vị không tính là tốt, nhưng hẩn cũng không soi mói nhiều,

mà nghiêng đầu nhìn về phía lão nhân trên đài đang kể chuyện.

Nghe xong Bình thư (*), còn có người tới biểu diễn khẩu kỹ, thật sự đặc sắc y như sách văn kiếp trước đã miêu tả, y nhìn không được mà gọi một hộ vệ bên cạnh cầm bạc tới thưởng cho nghệ nhân dân gian này, vào đời sau, mấy thứ này đều suy tàn, y thấy một ít ca sĩ nhỏ có thể bắt chước động vật nào đó liên đắc chí, lấy đó làm văn vẻ. So với nghệ nhân chân chính này, thật sự là kém quá xa.

* Bình thư là một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài thì dùng quạt, khăn làm đạo cụ.

Đời sống quá mức phát triển, luôn làm cho thế giới tinh thần người ta trở nên vô cùng thiếu thốn cùng vụn vặt. Dận Hữu đột nhiên nghĩ đến việc mình muốn làm mấy thứ kia, nếu quả thật làm ra được, Đại Thanh triều có thể hay không xuất hiện một cuộc cách mạng công nghiệp đầu tiên như Anh quốc?

Quả nhiên cần phải có vương bát khí đủ lớn a, không thì không được. Dận Hữu còn chưa cảm thán xong, bên cạnh đã truyền tới một âm thanh, “Bần đạo kiến quá hai vị quý nhân.”

Bần đạo? Bạn đang ?

Dận Hữu nghiêng đầu qua, quả nhiên là Trương Minh Đức, người này mặc một thân tân đạo bào, đầy mặt hồng quang, đứng cách y hai bước xa. Cẩn thận ngẫm nghĩ, hiện tại lão đại cùng lão Bát đang mượn hân mở miệng tạo thế, nhưng kết cục của vị này có thể nói là thập phần thê thảm, hiện tại còn có thể nhảy nhót, nhưng không bao lâu nữa sẽ bị Khang Hi giết chết.

Người này, vẫn là cách xa hân một chút thì tốt hơn, Dận Hữu xoay đầu, âm thầm nghĩ.

Dận Chân dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn vị đạo sĩ trước mặt này, cũng không cho hân sắc mặt tốt, không mặn không nhạt nói hai câu, liền muốn đuổi hân đi.

“Đêm hôm qua bần đạo có xem tinh tượng, liền biết hôm nay ở đây có thể gặp được quý nhân.” Trương Minh Đức dường như không để ý tới sắc mặt của Dận Chân, lẩm bẩm nói, “Thất a ca, đã lâu không gặp, ngài đạo này khỏe không?”

Dận Hữu nâng chung trà lên uống một ngụm, mới cười tủm tỉm rồi mở miệng nói: “Tất nhiên không tốt bằng Trương đạo trưởng rồi, thị lực cũng không tốt lắm, buổi tối hôm qua không thể nhìn ra trên bầu trời có một hai hạt sao, thật sự là tiếc nuối.”

Trương Minh Đức cười nói: “Thất a ca không phải người tu đạo, không thấy là chuyện bình thường.”

Dận Hữu đặt chén trà xuống cảm khái, gạt người không chỉ cần có tố chất, mà mặt cũng phải đủ dày a, lời như thế mà hân cũng nói được.

“Trương đạo trưởng là cao nhân, tất nhiên cùng tục nhân bọn ta bất đồng.” Dận Hữu nhìn ngôn hành của Trương Minh Đức luôn có chút đắc ý, chắc được không ít lợi từ lão Bát rồi, cho nên kiềm nén không được nữa.

“Người không chuyện gì nữa thì liền lui ra đi.” Dận Chân cũng không thèm nhìn tới Trương Minh Đức, tầm mắt dừng ở Bình thư tiên sinh trên đài.

Trương Minh Đức đựng đỉnh mềm, rồi đựng phải đỉnh cứng, tuy trong lòng mất hứng, nhưng cũng ngoan ngoãn bỏ đi, ra khỏi trà lâu còn quay đầu nhìn lại một chút, vừa đúng lúc bắt gặp trong mắt vị Thất a ca ngay thẳng trong truyền thuyết hiện lên ý cười phức tạp.

Hân cảm thấy cái mỉm cười kia tựa hồ dành cho mình, có chút trào phúng, có chút thương hại, nhưng ánh mắt kia, lại như đang nhìn một bệnh nhân nguy kịch, điều này làm cho trong lòng hân cảm thấy bất an đến nỗi không nên lời.

“Thứ như vậy mà lão Đại, lão Bát còn coi trọng lời hân?!” Đợi Trương Minh Đức rời đi, Dận Chân hạ giọng cười lạnh, trong giọng nói không khỏi mang theo ý trào phúng.

Dận Hữu cười cười, “Có lẽ bọn họ chỉ muốn một câu như vậy để làm lá chắn mà thôi.” Trong lịch sử Trung Quốc, có rất nhiều cuộc tạo phản, lật đổ triều, không phải ai cũng cho mình là được trời cao nhìn trúng sao?

Lão Bát đã sai lầm khi hấn dùng chiêu này để tranh đoạt Thái tử vị, mà không phải để lật đổ chính quyền. Mặc dù lúc trước Khang Hi có hảo cảm đối với hấn, nhưng lần này ngôn luận ập đến, cũng chỉ làm cho Khang Hi nghi kỵ mà thôi.

Nếu một người muốn đi chịu chết, người khác cũng ngăn không được. Dận Hữu vỗ về chén trà thô ráp, phát hiện trừ bỏ lúc ba tuổi ấy, rốt cuộc mình không còn thấy vị Bát đệ thiên chân kia nữa.

Đối với mình mà nói, vị Bát đệ này rất kỳ lạ, có đôi khi thể hiện một chút thiện ý, nhưng lại tồn tại tâm tư thâm dò, nghĩ đến kết cuộc trong tương lai của hấn, trong lòng Dận Hữu cũng có chút tiếc nuối nhàn nhạt.

Dận Chân thấy Dận Hữu cúi đầu không nói lời nào, biết y cũng không có bao nhiêu tâm tư để nghe Bình thư nữa rồi, liền nói: “Nơi này cũng không có gì hay nữa, chúng ta trở về đi.”

“Ừm.” Dận Hữu đứng lên đi ra ngoài, ánh sáng mặt trời chiếu lên người y, dẫn theo một tia ấm áp, y híp mắt nhìn ánh nắng chói mắt kia, trong đầu đột nhiên nhớ tới lúc trên chiến trường, khi người thiếu niên kia cứu mình, trên mặt chỉ có lo lắng, không có nửa phần tính kế, đó là một bộ dáng hiếm thấy của lão Bát, cũng rất làm người khác rất thích.

Cửu thành này, chính là một vòng lẩn quẩn, trong từng người ở đây đều có tính kế, âm mưu, thắng lợi cùng thất bại.

“Nhìn cái gì đấy, bên ngoài đông người qua lại, cẩn thận một chút.” Dận Chân kéo cổ tay của y qua, vừa vịn một chiếc xe ngựa chạy ngang qua bên cạnh họ.

“Không có việc gì.” Dận Hữu nghiêng đầu nhìn Dận Chân đang cau mày, lắc đầu thở dài.

Người này a, sắc mặt không thể khá hơn một chút sao, khó trách quan viên của tiền triều đều nói lão Bát dễ thân cận hơn, Dận Chân, nếu người cứ chường cái mặt băng này ra, có thể làm người khác thân cận nổi sao?

Nhưng, lòng bàn tay của hấn rất ấm áp.

63. Chương 63: Giúp Nhau – Lợi Cả Đôi Đường

Tháng mười, năm Khang Hi thứ ba mươi chín, Khang Hi hồi cung, triệu tập nội thần cùng chư vị hoàng tử trưởng thành đến Nghị Chính điện bàn bạc quốc sự.

Thời điểm Dận Hữu theo mọi người đi vào, Khang Hi đã ngồi trên long ỷ, sắc mặt chán chường, chỉ mới mấy tháng mà hấn trông già đi rất nhiều.

Mọi người thỉnh an, quỳ trên mặt đất, toàn bộ đại diện đều yên tĩnh như chết.

“Tất cả đứng lên đi.” Âm điệu của Khang Hi có chút thấp, mang theo một mối nói: “Hôm nay trẫm gọi các người đến, là muốn thương nghị một sự tình, trẫm. . . muốn phế Thái tử.”

Mọi người nghe nói thế, thân thể vừa mới đứng lên lại bịch một tiếng, quỳ xuống, Dận Hữu quỳ gối giữa các huynh đệ, không cần ngẩng đầu lên cũng biết nam nhân ngồi trên long ỷ kia đang khó chịu cỡ nào. Y tin Khang Hi đã từng rất yêu thích nhi tử này, bằng không làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho Thái tử lâu như vậy.

Thái tử quỳ gối trên điện, nước mắt không ngừng chảy ra, nhưng lại không thể nói được lời cầu xin tha thứ nào. Dận Hữu nghe tiếng khóc đầy áp lực của Thái tử, đột nhiên nghĩ, Thái tử là đang khóc cái gì, khóc vì sắp sửa mất đi quyền thế, hay khóc vì hoàng a mã từ trước đến nay luôn che chở mình đột nhiên đối với mình trở mặt vô tình?

Khang Hi liệt kê từng tội của Thái tử, mọi người nghe xong đều không dám thở mạnh. Dận Hữu đột nhiên có chút đồng tình với Thái tử, đem một người tâng lên cao, khi té thì ngã rất nặng, khoảng cách như vậy, có mấy người chịu đựng được?

“Từ bây giờ, đem Nhị a ca Dận Nhưng giam tại Hàm An Cung, không cho phép ra khỏi Hàm An Cung nửa bước.”

Sau khi mọi người quỳ an, Dận Hữu đi ra đến cửa nhện không được mà ngẩng đầu nhìn người ngồi trên cao kia, chỉ thấy Khang Hi vừa mới đứng dậy đã lão đảo một cái, may là được Lý Đức Toàn đỡ kịp thời.

Dọc theo đường đi, Dận Chân đều rất im lặng, Dận Hữu vẫn có chút hiểu được tâm tình hiện tại của hắn, đây chính là phần thương cảm của câu ‘Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ’, Dận Hữu vỗ vỗ vai Dận Chân, “Tứ ca, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Xúc cảm trên vai làm cho Dận Chân miễn cưỡng lộ ra nụ cười, hắn gật gật đầu, “Không có việc gì.” Hắn không nghĩ đến việc Thái tử cứ như vậy mà bị phế đi, còn sự bảo vệ của hoàng a mã đối với Thái tử mấy năm nay được tính là cái gì?

Dận Hữu đột nhiên nhớ tới hiện tại Dận Chân cũng chỉ là một thanh niên hai mươi ba tuổi, đối mặt với loại chuyện này, có chút thương cảm cũng là việc bình thường, còn biểu hiện của mình dường như quá mức ung dung đi.

Hôm nay Dận Hữu ở công bộ một lát liền về sớm, chạy tới Quận Vương phủ, sau đó cùng Dận Chân uống trà, nói một chút chuyện thú vị, thuận tiện ở trong Quận Vương phủ ăn cơm trưa, buổi chiều lại ở Quận Vương phủ nghỉ trưa, uống trà ăn điểm tâm, thích ý đến mức làm cho Tiểu Lộ Tử phải bắt đầu hoài nghi, có phải Thất a ca đến chỗ chủ tử nhà mình là để hưởng thụ hay không.

Ban đêm, Dận Hữu không có ý định quay trở về quý phủ của mình, mà đến gian phòng cách vách Dận Chân ngủ lại. Y còn chưa kịp ngủ, trong phòng liền có một người tiến vào. Y không cần mở mắt cũng biết người mới tiến vào là ai.

Ánh nến trong phòng đã tắt, Dận Hữu mở mắt nhìn bóng đen đứng bên cạnh giường, âm thanh mang theo ý cười, hỏi: “Tứ ca, ban đêm đứng ở bên giường người khác rất dọa người a.” Vừa nói xong câu đó, y liền bị kéo vào một cái ôm lạnh lẽo, y trở tay vòng tay mình qua lưng Dận Chân, lúc này y mới phát giác đối phương không có mặc ngoại bào.

Khí trời tháng mười đã bắt đầu chuyển lạnh, Dận Hữu vén chăn lên, “Tứ ca, muốn ôm thì vào chăn ôm đi, bên ngoài rất lạnh.”

Dận Chân im lặng bò lên giường, nằm xuống bên cạnh Dận Hữu, cánh tay luôn đặt bên hông Dận Hữu. Ngay khi Dận Hữu cho là hắn sẽ không nói gì, thì Dận Chân đột nhiên mở miệng.

“Ta ngủ không được, lão Nhị là người được hoàng a mã sủng ái nhất, nhưng hôm nay cũng phải rơi vào tình trạng này.”

Dận Hữu trở mình, nằm đối mặt với Dận Chân, đưa tay vòng qua eo Dận Chân, an ủi: “Tứ ca, chúng ta là nhi tử không được hoàng a mã sủng ái nhất, cho nên chúng ta sẽ không có một ngày như nhị ca.”

Bên hông thật ấm áp, làm cho cảm giác lạnh lẽo trên người Dận Chân lui xuống, hắn nghe đệ đệ so với mình còn nhỏ hơn hai tuổi khuyên giải an ủi mình, liền đem người ôm vào trong lòng, “Ta biết.”

Là một đại lão gia, bị người khác ôm vào trong ngực cũng có phần không thích ứng, Dận Hữu vận vẹo, uốn éo thân thể một lúc, mới chậm chạp mở miệng nói: “Có một số việc, chúng ta luôn phải trải qua, bởi vì đạt được nhiều thứ, cho nên không biết quý trọng, sau này mất đi mới hối tiếc không kịp, Nhị ca có được nhiều thứ như vậy, nhưng lại không nhớ những thứ này đều là do người khác cho hắn, hắn không biết quý trọng, người khác sẽ thu hồi lại, đây vốn là chuyện hiển nhiên.”

Bởi vì đối phương không biết quý trọng, cho nên thu hồi lại, Dận Chân nghe nói thế, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, hắn đem đầu chôn ở cổ Dận Hữu, “Cho nên, ta sẽ hảo hảo quý trọng người.”

Chuyện này cùng bọn họ có quan hệ gì? Dận Hữu cảm giác não mình hình như không đủ để dùng. Sau đó trên môi truyền đến cảm giác ướt mềm mại, đây chỉ là một nụ hôn thuần túy. Xúc cảm trên môi mềm mại lại thoải mái, cũng không bởi vì đối phương là đồng tính mà có cái gì không tốt, ngược lại làm cho trong lòng y thêm cảm giác thỏa mãn.

Đáp lại nụ hôn này, Dận Hữu cũng không mất tự nhiên, cùng người mình yêu đụng chạm cũng không phải là chuyện xấu hổ gì, chẳng qua là khi tay Dận Chân mò vào vạt áo y, liền bị y bắt lấy cổ tay.

Dận Chân cũng không kiên trì, hẳn biết Dận Hữu là đang lo lắng, mà bây giờ xác thực cũng không phải là thời cơ tốt, tay đang ôm Dận Hữu siết chặt, sau đó nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới, thật sự sẽ có một ngày, ta có thể đem người ôm vào trong ngực như thế này.”

Dận Hữu chỉ đưa tay khoác lên hông Dận Chân mà không nói lời nào, năm nay Dận Chân hai mươi ba tuổi, từ năm hấn sáu tuổi, vận mệnh của hai người đã bắt đầu gắn liền với nhau, y không biết Dận Chân bắt đầu thích y từ lúc nào, nhưng không thể phủ nhận, trong những năm tháng này, tình cảm của Dận Chân đối với y đều là thuần túy.

Nơi nào đó dưới thân chạm tới đối phương, tốt lắm, cả hai bên đều có cảm giác rồi, nghe được tiếng hít thở của Dận Chân bắt đầu nặng hơn, Dận Hữu nhẹ giọng cười hỏi, “Cần ta hỗ trợ không?”

Dận Chân giật mình, tay lại dẫn đầu bắt lấy nơi đó của Dận Hữu.

Hai người giúp đỡ nhau, trong ban đêm lạnh lẽo này, trên người đều toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Dận Chân rời giường, lấy một cái khăn trên y giá bên cạnh lại, thay hai người lau tay, sau đó xoay người lên giường ôm lấy Dận Hữu, một mối rất nhanh đánh úp lên. Về phần mất mát, bất an lúc này, đã sớm biến mất không còn dấu vết.

Dù gặp chuyện bất hạnh như thế nào, chỉ cần người trong lòng vẫn ở bên cạnh mình, kia cũng đã là chuyện may mắn nhất.

Đêm khuya, thấy người bên cạnh đã ngủ, Dận Hữu mở mắt ra, khe khẽ thở dài, đưa tay sờ sờ vành tai mềm mại của Dận Chân, làm nhĩ tử của Khang Hi cũng không dễ a, khó trách người như Dận Chân cũng có lúc bộc lộ cảm xúc phản đối. Tay của hấn vòng bên hông mình siết có chút chặt, Dận Hữu có chút khó chịu, nhưng y cũng không nhẫn tâm đẩy ra, hơi điều chỉnh tư thế, y cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Đối với Dận Hữu mà nói, thức sớm là chuyện thống khổ nhất, nhưng dưới mí mắt Khang Hi, hậu quả của bỏ bê công việc còn nghiêm trọng hơn so với kiếp trước nhiều, y vừa ngáp, vừa để thái giám bên cạnh hầu hạ mình thay quần áo. Con người rất dễ tạo thành thói quen, đời trước muốn y để người ta mặc quần áo giúp, nhất định toàn thân sẽ không được tự nhiên. Hiện tại đã thích ứng tốt, y hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác bài xích nào.

Cho nên việc những người có quyền đều muốn bảo hộ địa vị cao cao tại thượng của mình, điều này cũng có thể lý giải. Cho dù ai đi nữa, nếu được đặt vào trên vị trí này, nói mình một chút cũng không thèm để ý đến vinh hoa phú quý, xa xỉ hưởng thụ kia, cũng có chút khó khăn đi.

Thời điểm vào triều, trời vẫn còn mờ tối, Dận Hữu liếc nhìn nam nhân trên long ỷ đang có chút suy sụp kia, thành thành thật thật đứng ở một bên.

Sau khi thượng tấu xong, Dận Hữu đã chuẩn bị tốt để quỳ xuống rồi bái triều, thì Đại a ca đột nhiên bước ra khỏi hàng nói: “Hoàng a mã, Nhị đệ ngang ngược cần rõ, bụng dạ khó lường, lúc đi cùng luôn tỏ ra bất kính đối với hoàng a mã, theo nhĩ thần nghĩ, tội lần này của Nhị đệ theo lý nên giết.”

Dận Hữu nghe xong lời này, đầu óc liền chấn động, lão Đại a, đây là người muốn châm thêm dầu vào lửa sao? Chẳng lẽ hẳn nghĩ nếu lão Nhị chết, Khang Hi sẽ cho hấn làm Thái tử? Loại ý nghĩ này cũng thật sự là có điểm choáng đi.

“Ha?” Âm thanh của Khang Hi rất thấp, mang theo cảm giác bị đè nén, phảng phất có cái gì đó hết sức căng thẳng, “Lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ, lão Thất, lão Bát, lão Cửu, lão Thập, các người thấy thế nào?”

Cái vấn đề này, liền đem mấy hoàng tử trưởng thành đang dự triều, toàn bộ đều bị liên lụy.

Lão Tam quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám nâng lên, “Nhĩ thần không dám, lỗi do Nhị ca gây ra, đã có luật lệ của Đại Thanh định luận.” Lời này cho thấy hấn không có ý kiến, không có cái nhìn khác.

“Còn lão Tứ thì sao?” Mặt Khang Hi không chút thay đổi, dời tầm mắt, không hề nhìn lão Tam.

“Thỉnh hoàng a mã bớt giận, tất cả là do Nhị ca nhất thời hồ đồ, kính xin hoàng a mã thứ tội.” Dận Chân nghiêm mặt quỳ xuống, “Tuy hành vi của Nhị ca có hơi quá mức, nhưng tội không đáng chết, thỉnh hoàng a mã phán quyết đúng đắn.”

Biểu tình của Khang Hi có chút buông lỏng, sau đó đem tầm mắt quăng tới mấy nhi tử khác.

“Nhi thần tán thành với ý kiến của Tứ ca.” Lão Ngũ quỳ xuống.

“Nhi thần cũng tán thành với ý kiến của Tứ ca.” Dận Hữu quỳ ở phía sau, tuy là lựa chọn đi con đường tầm thường, nhưng đi theo Dận Chân, tuyệt đối có thịt ăn a.

Bát a ca thấy thế, nói: “Đại ca nói có lý, mà Tứ ca cũng không sai, nhi thần không có ý kiến gì.” Có đạo lý cùng không sai vẫn khác nhau rất rõ.

Lão Thập nhìn nhìn Bát ca, lại nhìn Thất ca quỳ gối bên cạnh, do dự trong chốc lát rồi mở miệng nói: “Nhi thần cảm thấy lời Tứ ca nói có lý.”

“Hừ, lão Đại, người xem các huynh đệ khác của ngươi, rồi nhìn lại chính mình đi, phải biết cái gì gọi là hiếu để chi nghĩa!” Khang Hi thập phần thất vọng đối với hành vi lần này của Đại a ca, một kẻ đã muốn dồn huynh đệ vào chỗ chết, dù có năng lực thế nào đi nữa, cũng không thể ngồi lên vị trí này.

“Từ đây về sau trẫm không muốn nghe những lời này nữa, Dận Nghị, ngươi nhớ kỹ cho trẫm!” Khang Hi nói mấy câu đó cũng không nặng, nhưng ngữ khí lại khác xa so với ngày thường, mang theo một cỗ hàn ý nói không nên lời.

Dận Hữu biết, lần này Đại a ca đã đem đường chạy ngày sau của mình chặn mất rồi, bắt quá, lão Thập thế mà lại đứng về phía Dận Chân, điều này làm cho y có chút ngoài ý muốn.

Hình như từ mấy năm trước, sau khi Ôn Hi Quý Phi mất, Dận Hề liền trở nên trầm mặc không ít, y còn nhớ rõ mùa đông năm ấy mình còn bắt gặp tiểu hài tử Dận Hề mập mạp vùng trộm khóc, thế nhưng nhảy mất đã trưởng thành, tuy rằng làm việc vẫn có chút lỗ mãng, nhưng hẳn tuyệt đối không làm càn.

“Bãi triều!”

Sau tiếng hô to này, Dận Hữu thấy vẻ mặt của Đại a ca trắng bệch.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: giúp đỡ cho nhau gì đó, thật là tốt đẹp ~(@^_^@)~

64. Chương 64: Giết Tâm

Vài ngày sau, tất cả mọi người biết việc Đại a ca bị hoàng thượng chán ghét, cho dù hiện tại đã không còn Thái tử làm đối thủ của hắn nữa.

Mấy năm trước, bởi vì Minh Châu bị Khang Hi chèn ép mà thế lực của Đại a ca đã bị tổn hại hơn phân nửa, nay Khang Hi lại tổ thái độ chán ghét đối với hắn, người của Đại a ca liền hoàn toàn chỉ nằm xê bẩy, mà tin đồn nói Bát a ca Dận Tự ngày sau đại quý cũng lan truyền rộng rãi, toàn bộ người trong kinh thành đều chờ tin tức từ hoàng gia dù là đang hoảng loạn hay đang nóng lòng muốn xem kết quả.

Trên triều, không ngừng có đại thần đứng ra nói tấu trình muốn Khanh Hi nhanh chóng lập Thái tử, mà danh tiếng của Bát a ca ngày càng cao, thậm chí có người còn trực tiếp tâu chiết tử thỉnh hoàng thượng lập Bát a ca làm Thái tử.

Động tác của Bát a ca càng lúc càng lớn, lớn đến mức gần như một nửa quan viên trên triều cũng bắt đầu ủng hộ hắn làm Thái tử, nhưng Khang Hi vẫn không nói gì, những quan viên này chỉ có thể vào thời điểm thượng triều mỗi ngày mà dâng tấu một lần.

Dận Hữu đã sớm dặn người của quý phủ không tiếp đãi khách nhân, cũng không thu lễ vật, y đang tỏ rõ thái độ của mình, hết thảy mọi chuyện đều không có quan hệ đến y.

Có đôi lúc Tứ a ca sẽ tới Hàm An Cung vấn an Thái tử, giống như hai người thật sự là hảo huynh đệ, chỉ là thời gian hắn ở lại đó rất ngắn, mang theo sách hoặc một ít đồ chơi nhỏ cho Thái tử để hắn buông tâm. Ngoài việc này ra, mỗi ngày Dận Chân đều im lặng đi đến hộ bộ làm việc, làm xong liền về nhà, hoàn toàn không tham dự vào chuyện lập Thái tử này, giống như đối với hắn, làm tốt bổn phận đó mới là chuyện quan trọng nhất, những sự tình khác không có quan hệ gì đến hắn.

Dận Hữu cầm một cái trống bỏi chơi đùa với nhi tử mới hai tháng của mình, trong đầu lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, tuy y không nhớ rõ Thái tử đầu tiên bị phế vào năm nào, nhưng trong ấn tượng của y, thời điểm Thái tử đầu tiên bị phế, Dận Chân không còn trẻ như vậy, nhưng cũng đã quá lâu rồi, y không biết đây là do mình nhớ lầm, hay là lịch sử đã rẽ sang lối khác.

Nhi tử này là do Cẩm Tổ sinh hạ vào hai tháng trước, bây giờ còn chưa có tên, tuy trong đầu y đã nghĩ ra vài cái tên, nhưng xét thấy tâm tình gần đây của Khang Hi không được tốt lắm, y cảm thấy vẫn nên chờ tâm tình Khang Hi tốt lên rồi đem tên báo lên cũng không muộn.

Tiệc đầy tháng cũng được làm rất đơn giản, cũng may Cẩm Tổ không có gì bất mãn, nàng là nữ nhân rất thông minh, biết sự tình gì nên làm, vào sự tình gì không nên làm.

Y ngủ với Ba Nhĩ Đạt và Phú Sát Thị thật sự rất ít, cùng Cẩm Tổ chung giường cũng không nhiều, nay đã có một trường tử, ít nhất có thể làm cho ngạch nương yên lòng. Mấy tháng trước được tin Phú Sát Thị có thai, điều này làm cho Dận Hữu có chút ngoài ý muốn, đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trước tình yêu, thân thể và tinh thần phải trung thành, nhưng là người của hoàng gia, không có con nối dòng là điều rất tai họa, y cũng hiểu được điều đó. Cho dù hiện nay y cùng với Dận Chân sống chung, cũng không dám quá mức vô cùng thân thiết, lấy tuổi tác hiện tại của y mà nói, nếu còn không có con nối dòng, mà Khang Hi lại biết tình cảm của y và Dận Chân, chỉ sợ kết cục cuối cùng cũng chỉ có thể là chết bất đắc kỳ tử.

Phần tình cảm, bình thường đã khó, ở hoàng gia lại phải lo lắng đủ bề, dù sao họ cũng hiểu rõ sự tồn tại của nó, đây không phải tình yêu lãng mạn như trong các truyện tiểu thuyết, mà là chỉ cần có yêu, con người có thể tha thứ hết thảy.

Chọc chọc khuôn mặt trắng nõn của nhi tử nhà mình, Dận Hữu thở dài, cẩn thận đắp cái chăn be bé cho nhi tử, mùa đông năm nay hình như lạnh một cách khác thường.

Vài ngày sau, một chuyện tình chấn kinh vua và dân đã xảy ra, Tam a ca tố giác Đại hoàng tử cùng một Lạt Ma gọi là Ba Hãn Cách Long thường xuyên lui tới thân thiết, cuối cùng hãn phát hiện được, Đại a ca cùng Lạt Ma này tụ lại cùng một chỗ là để trấn yểm Dận Nhưng, thậm chí Tam a ca còn cung cấp đầy đủ vật chứng.

“Nương nương, nô tài nghe nói Huệ phi nương nương đã khóc đến hôn mê bất tỉnh.” Trong gian phòng mờ tối, một ma ma đứng trước mặt Thành phi, hạ giọng nói.

“Lui xuống đi.” Thành phi gật gật đầu, cho người toàn bộ người trong phòng lui ra ngoài.

Sau chuyện trấn yểm này, Đại a ca không chết cũng bị lột một lớp da, Thành phi nhớ tới lúc cùng ngấm mai với Huệ phi hôm nay, sau khi nghe được tin tức này, sắc mặt Huệ phi trắng bệch, nghĩ đến đó, khóe miệng Thành phi hơi cong lên. Mỗi một ngạch nương đều luôn che chở cho con của mình, Huệ phi dung túng con mình gây thương tổn cho Dận Hữu, trước sau gì cũng có một ngày như thế.

Lúc Huệ phi được sủng ái thì luôn dương dương đắc ý, Dận Hữu cũng bị lão Đại làm bị thương, khi nàng nhìn thấy toàn thân Dận Hữu bầm tím, thậm chí chỉ còn lại có nửa cái mạng, có ai hiểu được mối hận trong lòng nàng lúc ấy? Tuy nhi tử của nàng không có thân thể khỏe mạnh, không có công phu kỳ xạ xuất sắc nhất, nhưng nó cũng là nhi tử của hoàng thượng, Đại a ca Dận Nghị kia dựa vào cái gì mà coi nhi tử nàng như là nô tài để bắt nạt?!

Sau khi sắp xếp mọi thứ, nàng liền bảo nương gia an bài một người ‘không cẩn thận’ lộ ra việc này cho Tam a ca, đây không phải là một nước cờ hay sao?

Ngũ a ca không tranh giành, mẫu gia của Thập a ca có thân phận tôn quý, cũng không đi tranh giành một cách tầm thường như vậy, còn Bát a ca, cũng cùng một giuộc với Đại a ca thôi, chỉ có Tam a ca là có dã tâm lớn, dù sao lão Đại cũng không còn cơ hội, lão Nhị lại thất thế, không phải nên sắp đặt cơ hội này cho lão Tam một chút sao?

Hàng động lần này của Tam a ca, có khả năng sẽ được vạn tuế gia nhất thời trọng dụng, nhưng khi vạn tuế gia tỉnh táo lại, Tam a ca sẽ trở thành một Đại a ca thứ hai. Tuy không được sủng, nhưng Thành phi đã làm bạn ở bên cạnh Khang Hi mấy chục năm, làm sao nàng không rõ hần là để vương như thế nào?

Xem đi, những nam nhân này không đủ thành thực và dã tâm, như vậy đã đủ để bọn họ thất bại thảm hại rồi.

Ngày hôm sau, trong hậu cung lại truyền ra một tin tức khác, Huệ phi ở trước mặt Khang Hi khóc lóc cầu hoàng thượng cứ xử trí Dận Nghị, nói đến chỗ xúc động, câu chữ gần như không còn nghe thấy rõ nữa.

Vì bảo trụ chính mình, mà ngay cả nhi tử cũng có thể bỏ. Sau khi nghe tin tức như thế, Thành phi không khỏi nghĩ, nếu như là nàng, thà rằng buông tha Phi vị kia, chỉ cầu hoàng thượng lưu cho nhi tử một mạng là được. Thật không biết nữ nhân này thật sự ngoan độc, hay là đang lấy lùi làm tiến nữa.

“Cháo hôm nay cũng không tệ.” Thành phi xuất khăn tay ra, lau khước miệng, “Tiểu Mộc Tử, đến tư khố của ta lấy một ít dược liệu dành cho dụng cụ đưa tới quý phủ của Thất a ca, kêu Phú Sát Thị hảo hảo dưỡng thân thể. Thuận tiện đem đôi vòng tay mà mấy ngày trước vạn tuế gia ban cho ta tặng cho Thất phúc tấn, nàng đã vì quý phủ mà hao tâm không ít. Còn có, đừng quên đem trường mệnh khóa mà ta đã chuẩn bị mấy ngày trước đưa lại cho Đại a ca của Thất a ca, nói Thất a ca trông kỹ phúc tấn và hài tử của mình, đừng có cả ngày cả lơ phất phơ không còn hình tượng như thế nữa.”

“Dạ.”

Dận Hữu cũng không biết việc này có liên quan đến ngách nường của mình, nhìn Thành phi cho người đưa tới những vật kia, y phân ra cho mọi người theo ý Thành phi, nhưng lại không để cho các nàng tiến cung thỉnh an.

Y hiểu ý bảo coi chừng ở đây của Thành phi là muốn dẫn y điều gì, tình thế hiện tại rất khẩn trương, không nên tiến cung làm gì, không cần thận một chút còn bị người khác nói thành tội danh tìm hiểu tin tức, có lý cũng bị nói thành vô lý.

Sau sự kiện Đại a ca trấn yểm Dận Nhưng mấy ngày, Khang Hi bắt đầu thường xuyên đi Hàm An Cung thăm Dận Nhưng, thậm chí có lời đồn nói hai phụ tử bọn họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Đang lúc mọi người không đoán được tâm tư Khang Hi, Khang Hi đột nhiên mở miệng, bảo chúng thần ba ngày sau thương nghị việc lập Thái tử.

Những ngày này, Dận Hữu chỉ ngẫu nhiên tới quý phủ Dận Chân vài lần, mà Dận Chân cũng rất ít tặng đồ cho Dận Hữu, trừ bỏ trao đổi ở trên triều, thời gian hai người lén ở chung rất ít. Bọn họ đều hiểu rõ, cho dù bọn họ không có thương lượng chuyện gì, nhưng tâm tình hoàng thượng không tốt cũng có thể cảm thấy bọn họ đang có ý đồ riêng.

Ba ngày rất nhanh trôi qua, sáng sớm Dận Hữu đã rời giường thay triều phục, vừa mới chuẩn bị ngồi vào kiệu thì nhìn thấy cỗ kiệu của lão Bát đi tới.

Nhìn thấy Dận Hữu, người của quý phủ Bát a ca cho kiệu ngừng lại, ý bảo Dận Hữu đi trước, dù sao Dận Hữu cũng là ca ca.

“Thất ca.” Màn kiệu xóc lên, lão Bát lộ ra vẻ mặt tươi cười nhìn Dận Hữu, “Thật khéo, không bằng cùng đi đi.”

Dận Hữu vỗ đầu, “Thật đáng tiếc, Bát đệ, ta vừa nhớ ra mình quên lấy một vật, ngươi cứ đi trước đi.” Nói xong, y liền xoay người trở vào phủ. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lúc Dận Tự đang buông màn kiệu xuống, lại bắt gặp người vốn muốn dùng có hồi phủ lấy vài thứ để tránh mình đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn mình, một cơn gió đông thổi qua, đèn lồng cũng vì thế mà đóng đưa, khiến hắn không thấy rõ biểu tình trên mặt Dận Hữu. Dận Tự chỉ có thể khẳng định ánh mắt kia không có ác ý, đối phương hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ im lặng xoay người vào phủ.

“Đi thôi.” Hắn buông màn xuống, có chút vừa lòng, hiện nay hơn phân nửa quan viên đều ủng hộ mình làm Thái tử, so với những huynh đệ khác, cơ hội hắn trở thành Thái tử rất cao.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Các khanh bình thân.”

Sau khi bàn xong một ít chuyện chính sự, vấn đề lập Thái tử rốt cuộc cũng được bàn tới, một bên ủng hộ khôi phục Thái tử, còn một bên thì ủng hộ Bát a ca làm Thái tử, vì thế mà tranh cãi ầm ĩ với nhau, toàn bộ triều đình giống như những người đang la hét để bán đồ ngoài chợ.

“Phụ hoàng, Nhị ca vốn là bị người khác hãm hại nên mới có những hành động như thế, nhi thần thỉnh phụ hoàng khôi phục lại ngôi vị Thái tử cho Nhị ca.” Trong âm thanh huyền ảo muốn Bát a ca làm Thái tử, Dân Chân đứng dậy nói, “Ngay từ nhỏ, Nhị ca đã là người học rộng tài cao, làm việc cũng cần cù chăm chỉ, nếu không phải bị người khác hãm hại, nhi thần tin tưởng Nhị ca sẽ không có những cử chỉ hoang đường như vậy, hưởng chi, sự tình bên trong các tội trạng của Nhị ca, có không ít điều là không đúng sự thật, thỉnh phụ hoàng minh giám.”

Dân Hữu nhìn về mặt chính nghĩa của Dân Chân, trong lòng bắt đầu cảm khái, những người từng bước từng bước đi lên ngôi vị đế vương kia, đều là những diễn viên giỏi a.

“Lời ấy của Tứ a ca sai rồi.” Vương Hồng tự mình đứng dậy, chỉ ra tội trạng và khuyết điểm của Dân Nhưng, đồng thời khen ngợi Bát a ca thông tuệ hiền lành, cho rằng Bát a ca mới là người thích hợp được chọn nhất.

“Thần tán thành!”, “Thần tán thành!” Các đại thần A Linh, Ngạc Luân Đại, Quý Tự Đăng đều bước ra khỏi hàng, nói tán thành lập Bát a ca làm Thái tử.

Dân Hữu nhìn về phía Bát a ca, tuy thần thái của hắn vẫn như cũ, tỏ ra không dám nhận, nhưng hai đầu lông mày kia, đã nhiễm một phần xuân phong đắc ý rồi.

“Bát a ca tuổi còn nhỏ, chưa từng xử lý chuyện lớn, hơn nữa, kỳ mẫu chỉ là tân giả khổ thấp hèn, thân phận này thật sự không ổn, mà hiện nay hắn vẫn chưa có con nối dòng, có thể nào làm Thái tử được, bọn người vẫn là lo lắng quá nhiều rồi.” Sắc mặt Khang Hi âm trầm, “Bát a ca cùng tên tà đạo Trương Minh Đức kia lui tới rất thân, việc này làm trăm cảm thấy rất đau lòng.” Nói xong, lại liệt kê thêm cho Bát a ca vài tội khác, trước mặt chúng thần, tước đi tước vị của Bát a ca.

Giờ khắc này, Dân Hữu lại nhìn Bát a ca, thấy được trong mắt của hắn hoàn toàn là sự tuyệt vọng, sắc mặt thì trắng bệch, thân thể run rẩy, đứng cũng không vững, có thể thấy được sự đả kích này có bao nhiêu nặng đối với hắn.

Không muốn lập Dân Tự làm Thái tử, cho nên ngay cả kỳ mẫu cũng bị lôi ra hạ thấp, hành động lần này của Khang Hi thật sự rất nhẫn tâm. Khó trách Bát a ca lại cảm thấy khó chịu như vậy, cố gắng để đi đến bước này, bây giờ không những bị tát vào mặt một cái, mà còn bị người ta dùng chân hung hăng giẫm lên vài cái.

Đối với một hoàng tử mà nói, bị hoàng đế chỉ trích mẫu thân mình thấp hèn trước mặt các đại thần, ai có thể chịu được? Cho dù là Dân Hữu đã sống qua hai đời, nếu đối mặt với lời nói như vậy, chỉ sợ cũng chết tâm đi.

Bát a ca quỳ trên mặt đất, nghe người ngồi trên long ý liệt kê tội lỗi của mình, đột nhiên cảm thấy đây quả thực là một trò khôi hài nhất trong đời mình, cho dù mình làm thế nào đi nữa, cũng không thể vượt qua được cái gọi là thân phận kia.

Hoàng a mã, nếu người cảm thấy ngạch nươg ta dễ tiện, năm đó cần gì phải sủng nường?

Sau khi hạ triều, mọi người rời đi, cách Dân Tự rất xa, thậm chí hắn còn thấy được sự cười nhạo trong mắt những huynh đệ khác, đây là kết cuộc khi thất bại sao?

Trong đầu hắn đột nhiên nhớ tới cái quay đầu lúc sáng của Thất ca khi đứng ở trước cửa phủ đệ của y, trong lòng Dân Tự chưa xót đến nói không nên lời, khi đó Thất ca muốn nói điều gì?

Dân Tự nhìn về phía Dân Hữu, Dân Hữu đi ở dưới ánh mặt trời, vừa vặn nghiêng mặt lại nhìn hắn.

Trong đôi mắt ấy, không có nửa phần trào phúng, cũng không có sự đồng tình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương này đã nói cho chúng ta biết một điều, đừng bao giờ đắc tội với nữ nhân, đặc biệt là những nữ nhân đang làm mẹ.

65. Chương 65: Tứ Tử, Người Là Trung Khuyển Nha

Bình thường trước cửa phủ đệ Bát Bối Lạc đông như trẩy hội, nay lại trở nên trống không, có thể giăng cả lưới bắt chim, không quan viên nào dám đến bái phỏng Bát a ca, ngay cả các hoàng tử vốn đứng về phe Bát a ca cũng đóng kín cửa, tỏ thái độ không để ý đến chuyện bên ngoài.

Mấy ngày sau, trên triều đình, Khang Hi nói mình mơ thấy tổ tiên, họ trách cứ hẳn việc phế Thái tử, lại nói hành động hoang đường ngày thường của Thái tử là do người khác ám hại, cho nên hẳn đưa ra ý muốn lập Nhị a ca thành Thái tử trở lại.

Dận Hữu đứng ở trên đại điện, từng tiếng “Thần tán thành.” vang lên, y bình tĩnh nhắc vạt áo triều phục lên, quỳ xuống nói: “Nhi thần tán thành.”

“Hoàng thượng, chuyện thầy pháp, ếm bùa gì đó, tuy có chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng nhị a ca làm việc thật sự rất ngông cuồng.” Trong đám đại thần lên tiếng tán thành, Dụ Thân Vương bước ra nói một câu như vậy, nhất thời làm cho Dận Hữu đang quỳ gối cũng không hiểu ra sao.

Tuy y không tinh thông lịch sử lắm, nhưng Dụ Thân Vương Phúc Toàn là ca ca dĩ mẫu của Khang Hi, trong quân sự là một người tài ba, từ trước đến nay luôn được Khang Hi coi trọng cùng tín nhiệm, sao lúc này hẳn lại thẳng thắn cản trở Khang Hi?

Dận Hữu không biết, nhưng trong lòng Dận Chân thì rất rõ, vị thúc thúc này của hắn, từ trước đến nay đều thiên vị lão Bát, nay lão Bát có ý với ngôi vị Thái tử kia, lại bị Khang Hi quở trách. Nếu bây giờ Nhị a ca trở lại làm Thái tử, chỉ sợ lão Bát sẽ sống không yên. Nhưng thật không ngờ vị thúc thúc này đối với lão Nhị lại bất mãn như thế, thật đúng là thú vị.

Quả nhiên, Dụ Thân Vương Phúc Toàn vừa nói xong, sắc mặt Khang Hi liền trở nên khó coi, nhưng cũng không tức giận, hắn chỉ nói, “Vậy, Dụ Thân Vương thấy thế nào?”

“Theo thần nghĩ, tuy Bát a ca Dận Tự còn nhỏ, nhưng làm người khiêm tốn, thông tuệ, phẩm tính đoan chính, rất thích hợp làm Thái tử.” Phúc Toàn nhắc áo choàng lên quỳ xuống, ho hai tiếng rồi nói, “Thỉnh hoàng thượng cân nhắc.”

“Việc này không cần thương nghị nữa, bãi triều.” Khang Hi trầm giọng nói một câu, rồi đứng dậy liền rời đi.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Triều thần thấp thỏm bất an quỳ trên mặt đất, cho đến khi đế vương ngự giá rời đi, mới run rẩy đứng lên.

Dận Hữu đứng bên cạnh mấy hoàng tử khác, nhìn Phúc Toàn vừa ho khan vừa đứng lên, thần sắc mang theo chút suy sụp. Nhìn thấy cảnh này, Dận Hữu không khỏi nghĩ, cũng may đạo này Bát a ca bị bệnh, không vào triều được, bằng không hôm nay lại bị Khang Hi mắng một chập nữa rồi.

Trên đại điện, từng tốp nhỏ bắt đầu lui ra ngoài, Dận Hữu cũng lết từ từ ở phía sau Dận Chân, kết quả lại bị Dụ Thân Vương gọi lại, Dận Chân cũng vì thế mà dừng bước.

“Nghe nói sự tình ở hộ bộ rất nhiều, Tứ a ca nên mau đi giải quyết, bổn vương muốn cùng Thất a ca tán gẫu vài câu.” Dụ Thân Vương đã từng chinh chiến sa trường nhiều năm, trên người luôn mang theo một chút khí thế không giận mà uy, chỉ vài câu ôn hòa, nhưng lại mang theo không ít khí thế.

“Nếu đã như vậy, Dận Chân xin cáo lui trước một bước, Nhị thúc cùng Thất đệ cứ chậm rãi tán gẫu.” Sắc mặt Dận Chân lộ ra sự cung kính đối với Phúc Toàn, nói xong liền bước ra ngoài trước.

Trong lòng Dận Hữu vô cùng bồn chồn, ngày thường vị Dụ Thân Vương này chưa bao giờ coi trọng y, hàng năm muốn tặng quà gì đó, y luôn học theo ngũ a ca hay ai đó mà tặng, sao hôm nay vị này đột nhiên muốn cùng y nói chuyện phiếm? Chẳng lẽ bị Khang Hi đả kích, muốn tìm một vị a ca yếu đuối để trút giận? Khi dễ không được lão tử kia, thì giáo huấn nhi tử của hắn à?

Phúc Toàn cẩn thận đánh giá đứa cháu tử mà mình luôn không thể nào xem trọng này, trong tất cả nhi tử của Khang Hi, hẳn thưởng thức nhất là Bát a ca, tiếp đến là Tứ a ca cùng Tam a ca, Đại a ca, còn đứa nhóc này, thi thư tự họa không hề nổi bật, cười ngửa bần tiện, điều binh khiển tướng mặc dù cũng lộ ra vài

phần bản lĩnh trong trận chiến với Cát Nhĩ Đan, nhưng người có một đôi chân như vậy, nhất định không đảm đương nổi vai trò của một Đại tướng quân.

Từ trước đến nay, hắn luôn không thích Thái tử, hi vọng Bát a ca có thể đi lên ngôi vị Thái tử kia, nhưng hoàng thượng lại thương cái tên Dận Nhưng chả đáng mong đợi đó nhất. Còn Thất a ca này, thường ngày không có biểu hiện gì nổi bật, nhưng qua lại rất thân thiết với lão Tứ, cùng với các hoàng tử khác cũng không có bao nhiêu mâu thuẫn, người duy nhất từng xung đột với y là Đại a ca, bây giờ cũng đã bị giam lỏng do vụ trấn yểm kia.

“Dận Hữu, bồi Nhị thúc đi một đoạn được chứ?” Phúc Toàn cười hỏi, thần sắc lộ ra một mối.

“Đây là vinh hạnh chất nhĩ.” Dận Hữu hành lễ, bước theo sau, cách Phúc Toàn nửa bước chân.

Phúc Toàn chú ý tới cử chỉ nhỏ này của y, nhớ tới năm đó, khi mình vẫn là một hoàng tử nho nhỏ, bởi vì thân phận của ngạch nương thấp, cho nên mỗi ngày đều thật cẩn thận như vậy, “Nghe nói hiện tại người đang chương quản công bộ, còn làm rất tốt?”

“Các đại nhân trong công bộ đều là người tài đức vẹn toàn, Dận Hữu đã học được rất nhiều từ họ, cũng được ích lợi không nhỏ.” Dận Hữu không rõ, vị vương gia nổi danh trong lịch sử này đến tột cùng là có ý gì với y a?

Sau khi hai người xuất cung, Phúc Toàn không lên kiệu cũng không lên xe ngựa, chỉ đi tiếp về phía trước, Dận Hữu cũng không dám chậm trễ, thành thành thật thật theo phía sau.

“Điểm tâm và trà của quán này rất ngon, người dùng bữa sáng chưa, nếu chưa, cùng dùng với ta đi.” Phúc Toàn vung tay lên, liền dẫn Dận Hữu vào quán ăn trang hoàng cũng không tồi.

Dận Hữu cùng Dụ Thân Vương ngồi ở trong một gian riêng, trên bàn bày đủ loại điểm tâm, còn có hai chén cháo thịt thoát nhìn không tệ. Trong lòng y thầm nghĩ, vị này sao không về phủ của mình mà dùng bữa, chạy như bay ra đây ăn làm gì, đây không phải là đang tự dày mình sao?

Hương vị của món cháo kia rất ngon, tuy buổi sáng sau khi rời giường, Dận Hữu sẽ dùng một chút cháo, nhưng hiện tại cũng không thấy khó nuốt.

“Từng nghe hoàng thượng nói qua, hồi nhỏ người nói muốn làm Đại tướng quân, hiện tại còn nghĩ đến việc đó chứ?”

Dận Hữu sợ tới mức nuốt một ngụm cháo thiếu chút nữa bị sặc, lời này y chưa bao giờ nói với Khang Hi, thật không ngờ lại rơi vào trong tai Khang Hi, y buông thìa xuống, lau khóe miệng nói, “Đã là chuyện từ lúc còn bé rồi, Dận Hữu luôn tự hiểu, cho nên, công bộ cũng rất tốt.”

Phúc Toàn biết Dận Hữu nói cái gọi là “tự hiểu” ở đây là chỉ cái gì, hắn niết cái thìa trong tay tiếp tục hỏi, “Nghe nói tiểu tử Dận Chân thật sự rất thích người?”

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, Dận Hữu nghe được chữ “thích” kia, mí mắt liền nảy lên, “Chắc vì hồi nhỏ ta thường xuyên dán vào người Tứ ca đi, ta cũng từng nghe ngạch nương đề cập qua, lúc ba tuổi ta liền thích ăn điểm tâm của Tứ ca, muốn có đồ chơi của Tứ ca, may mà Tứ ca là một người trân trọng ấu đệ, nên đã cho ta không ít đồ.”

“Làm cho Dận Chân tính tình vốn lạnh lùng có thể đối tốt với người, cũng không phải là việc dễ dàng.” Phúc Toàn buông thìa, dường như đã ăn no, “Điều này cũng là duyên phận giữa hai huynh đệ các người đi.”

“Từ trước đến nay, Tứ ca đối với đệ đệ của mình đều không tệ,” Dận Hữu nhìn không ra tâm tư của Phúc Toàn, đành phải cười cười mà đánh thái cực theo.

“Lời này ta không đồng ý, hắn đối với tiểu tử Dận Tự không tốt như vậy.” Phúc Toàn lắc đầu, lời này tựa hồ là thốt ra để vui đùa.

Trong lòng Dận Hữu giật mình, lập tức nói: “Trước đây Bát đệ không phải có Đại ca chiếu cố sao, cho nên Tứ ca liền tới chiếu cố ta đi.” Y âm thầm đoán, có lẽ Phúc Toàn không vui là do Dận Chân đứng về phe muốn lập lão Nhị làm Thái tử lại nên mới nói lời này, Dận Chân khôn khéo, cho nên trong cung đồn hắn lựa chọn người tính tình ngay thẳng là mình để nói lời khách sáo sao?

Thấy gương mặt Dận Hữu vẫn có ý cười, ngữ khí của Phúc Toàn không thay đổi, “Chiếu cố đệ đệ còn phải phân trách nhiệm ư, đây là đạo lý gì?”

Đây là mình đang bị nói móc sao?

Dận Hữu yên lặng cúi đầu, y liếc nhìn lá sen bọc trần châu bày trên bàn trước mặt, nhất thời ngộ ra hàm ý trong câu “Nằm cũng trúng đạn” kia, “Nhị thúc thật biết nói đùa, ai có thời gian thì liền đi chiếu cố mà thôi, huống chi từ nhỏ chúng ta đều có rất nhiều người hầu hạ bên cạnh, làm sao còn nhọc lòng các ca ca đi chiếu cố, chỉ là ngày thường ta thích quần quít lấy các ca ca để đòi một chút đồ chơi mới mà thôi, khi đó chúng ta nhỏ, không hiểu chuyện, Nhị thúc dùng lấy sự tình trước kia ra để giễu cợt ta, bằng không, ta thật sự là không còn mặt mũi nào gặp người khác.”

“Xác thực là hoàng thượng đã từng nói qua, Thất a ca là một tiểu tử tham ăn như thế nào.” Sắc mặt Phúc Toàn đột nhiên dịu đi không ít, hần đứng dậy khệp áo choàng trên người lại, “Được rồi, canh giờ không còn sớm, người đi làm chuyện của mình đi, cũng không cần phải nói nhảm với một ông già như ta.”

“Sao Nhị thúc lại nói lời ấy, Dận Hữu có thể cùng ngài trò chuyện, tâm sự những chuyện trước kia, cũng rất vui, tại sao lại nói nên hay không nên?” Dận Hữu cười đến vô hại, cười đến thuần lương, bất quá, miệng thì nói như vậy, nhưng thân lại theo động tác của Phúc Toàn mà đứng lên.

“Mấy ngày nay thân thể Bát đệ của ngươi không tốt, ngươi đi bồi hấn nói chuyện đi, còn ta à, có thể cùng đám trẻ tuổi các ngươi nói cái gì?” Phúc Toàn ha ha cười, liền đi ra ngoài, Dận Hữu thức thời đi theo, lấy ra hà bao trả tiền, lại cúi đầu thở dài tiến bước vị Vương gia nổi danh của Đại Thanh này, vừa suy nghĩ vừa trở về công bộ, lại nói, đến tốt cùng vị này có dụng ý gì?

“Nếu Nhị thúc đã bảo ngươi đến thăm đệ đệ đang sinh bệnh, ngươi nên đi đi.” Dận Chân dùng một quân cờ phá đường Dận Hữu, nói, “Nếu ngươi muốn tới quý phủ của Bát đệ, thì thay ta mang thêm một phần lễ vật, nhiều ngày nay hộ bộ đều rất bận rộn, ta không thể tới thăm hấn được.”

Dận Hữu nhìn đồng quân cờ loạn thất bát tao của mình trên bàn cờ, dùng tay đẩy cả bàn cờ làm cho rơi tung lên, chơi xấu mà gục trên bàn cờ, “Không chơi cái này nữa, thật chán mà. Ta chỉ đang lo lắng, hoàng a mã. . .”

“Chỉ là huynh trưởng quan tâm đến đệ đệ đang bị bệnh nặng mà thôi.” Dận Chân thấy bộ dạng vô lại này của Dận Hữu liền bật cười nói, “Chúng ta ủng hộ Nhị ca, chỉ đơn thuần là thăm đệ đệ sinh bệnh, có gì không ổn chứ? Bằng không ngày mai ngươi mời thêm Ngũ đệ, Thập đệ, Thập Tam đệ, Thập Tứ đệ cùng đi, nếu Tam ca có thời gian, cũng có thể hẹn rồi đi cùng.”

Dận Hữu lúc này mới hiểu ý Dận Chân, trong lòng chỉ có một ý tưởng, con cháu hoàng gia đúng là không có ai thuần khiết không tạp chất cả, những suy nghĩ trong đầu kia, đến tốt cùng có bao nhiêu cong cong queo queo a, thật sự là đã đả kích tự tin của đại thúc như y a.

“Làm sao vậy?” Thấy Dận Hữu không nói lời nào, Dận Chân đưa tay bẹo má y, nhin không được xoay người hôn hôn môi y, nhẹ giọng cười nói, “Ngươi không muốn đi?”

“Không phải.” Y đẩy Dận Chân, người bình thường trông như khối băng nhưng bây giờ mặt cười tươi như hoa này ra, “Ta chỉ đang cảm khái cuộc sống mà thôi.”

“Nhưng Ngũ ca sẽ đi sao?” Dận Hữu thực hoài nghi điều này.

Dận Chân bị đẩy ra, tay liền ôm lấy eo Dận Hữu, “Từ trước đến nay, lão Ngũ đều không thích đắc tội với người khác, hơn nữa, nếu sáng mai mấy huynh đệ khác đều đi, còn hấn không đi, chỉ sợ sẽ đắc tội với lão Bát, huống chi. . .” Hiện tại lão Bát đã ngã ngựa, ai mà biết hấn có thể vực dậy nổi hay không?

Cảm giác ngứa ngứa bên hông làm cho Dận Hữu xoay eo, sau đó gơ tay chụp lấy móng vuốt bên hông, đối phương vẫn lù lù bất động, y buông tha cho cái móng vuốt đang phần đầu kia, nhú mày thở dài nói, “Ta có thể hiểu được.” Lão Tam chắc là không đi rồi, Dận Chân cũng sẽ không đi, trong cái cong cong vẹo vẹo này, y lựa chọn không nhìn thấy, đời này y không có cơ hội trở thành người thông minh rồi, y thật bình tĩnh mà nhận thua.

Nhưng mà, y nhận thua không có nghĩa là để cho móng vuốt bên hông mọc thêm một cái, hơn nữa, nó còn dám được một tác lại muốn tiến lên một thước, lùi xuống dưới thăm dò.

“Chát!” Vô thật mạnh vào móng vuốt kia, Dận Hữu đứng lên, tao nhả phui phui áo choàng không hề có bụi của mình, “Tứ ca, tay người ngứa rồi, để ta giúp người trị.”

Dận Chân ôm tay, thành thành thật thật rụt trở về.

“Hừ.” Dận Hữu vừa lòng nhú mày, “Ta đi về, đúng rồi, mùi vị điểm tâm vừa dùng cũng không tệ, người nhớ đem đầu bếp đó tới dạy cho người của phủ ta.” Nói xong, y lắc lư bỏ đi.

Dận Chân vuốt mu bàn tay đỏ ửng của mình, nhìn mấy thứ điểm tâm trên bàn, hẳn có chút buồn rầu, Thất đệ thích loại này, bằng không dạy hết đi?

66. Chương 66: Quận Vương Gia

Ngày hôm sau, sau khi hạ triều, Dận Hữu cùng vài huynh đệ khác ngồi trên kiệu, mang theo lễ vật, không nhanh không chậm đi tới quý phủ của Bát a ca. Đúng như Dận Hữu đã đoán, Tam a ca vì có việc nên không thể đi cùng, thậm chí ngay cả lễ vật cũng không có gửi phần nào. Đến lúc này, Đại a ca, Tam a ca, và Bát a ca xem như đã lộ mặt.

Làm cho Dận Hữu bất ngờ nhất là Thập a ca, khi Thái tử gặp chuyện không may, Thập a ca liền thành thành thật thật ở yên một chỗ, mặc dù nói và làm việc vẫn lỗ mãng như cũ, nhưng không có làm sai điều gì, cũng không làm cho Khang Hi có thêm chút chán ghét nào.

Khi đến quý phủ của Bát a ca quý phủ, trước đại môn vô cùng vắng ngắt, ngay cả con sư tử đá ngày xưa không nhiễm hạt bụi nào cũng tích một tầng bụi mỏng, thị vệ canh giữ ở cửa cũng tỏ ra uể oải.

Nhìn thấy các hoàng tử khác đến, thị vệ trông cửa vốn đang lơ đãng liền đứng thẳng, vội vàng vào báo cho quản gia, rất nhanh liền thấy quản gia tự mình bước ra nghênh đón bọn họ, nhưng lại không nhìn thấy thân ảnh của Bát a ca đâu.

Bọn họ vào cửa, bên trong có chút lạnh lẽo, hạ nhân cũng tỏ vẻ nơm nớp lo sợ, nhìn thấy đoàn người Dận Hữu tiến vào cũng có chút thất kinh, dường như đang sợ hãi trong cung truyền đến thánh chỉ gì đó.

“Thì ra là mấy vị a ca ca đến thăm a.” Quách Lạc La thị dẫn theo vài nha hoàn bà tử đi ra, sắc mặt có chút chán chường, nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn thập phần chu toàn. Dận Hữu nhìn phụ nhân ăn mặc như nữ nhân kia, cảm thấy thật khó hiểu, vài năm trước, nữ tử này còn ngang ngược khắp nơi, nay chỉ còn lại sự kiêu ngạo cùng khổ sở.

“Hai ngày nay gia bị bệnh hơi nặng, thực sự không thể ra tiếp đãi khách, kính xin chư vị huynh đệ tha thứ.” Quách Lạc La thị cho hạ nhân đem trà lên cho mấy vị hoàng tử, ngồi xuống bên phải ghế chủ vị, cho dù ở trước mặt mấy vị hoàng tử này cũng không lộ ra e sợ, chỉ là, ở giữa lông mày có thêm vài phần mệt mỏi, “Không biết mấy vị đến đây là có việc gì?”

“Bát tẩu, hai ngày trước nghe Nhị thúc nói Bát ca bị bệnh, cho nên mấy huynh đệ chúng ta đến thăm, hi vọng Bát tẩu tha thứ cho việc mấy huynh đệ chúng ta đến đây quấy rầy.” Thập Tam tuổi còn nhỏ, cười ha hả nói, “Ta có mang theo một ít thuốc bổ, hi vọng Bát ca có thể dùng. Mấy ngày nay hộ bộ có nhiều việc bận rộn, Tứ ca không thể đến nhưng có bảo ta nhớ mang theo quà của hắn, mong Bát tẩu bỏ qua cho.”

“Sao có thể chứ, Thập Tam đệ cùng Tứ ca quan tâm đến gia nhà ta, sao gọi là quấy rầy.” Quách Lạc La thị thật bất ngờ khi người thay Tứ a ca mang lễ đến là Thập Tam chứ không phải là lão Thất. Nàng miễn cưỡng cười cười, “Ta chỉ là một người đàn bà đã có chồng, cũng không biết nhiều lễ nghĩa, nếu là có chỗ chậm trễ, hi vọng các người tha thứ mới đúng.”

Mấy huynh đệ vội vàng nói mấy câu khách khí, dù sao người đãi khách là phúc tấn, bọn họ cũng không tiện ở lâu, ngồi chưa được bao lâu liền đứng dậy cáo từ, đúng lúc này, một thái giám hầu hạ bên người Bát a ca tiến vào.

“Phúc tấn, chủ tử bảo thuộc hạ nói với các gia là đa tạ mọi người đến thăm, nhưng vì bệnh nặng mà không thể đãi khách, thật sự thất lễ với chư vị gia, mong các vị tha thứ.”

Dận Hữu từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào, bỗng nhiên mở miệng nói: “Nói với Bát đệ không cần để ý đến mấy cái hư lễ này, nên chú ý dưỡng bệnh mới đúng. Phủ của ta và của Tứ a ca gần với quý phủ của Bát đệ, nếu chúng ta có thể giúp đỡ được gì, mong Bát đệ không nên khách khí.”

“Thiếp thân ở đây thay mặt gia tạ ơn Thất ca cùng Tứ ca.” Trong lòng Quách Lạc La thị có chút chua xót, nhớ tới việc lúc trước ngay cả một hoàng tử cũng phải nhún nhường mình một phần, nay mình trong miệng hoàng a mã chỉ là một “đồ phụ”.

Dận Hữu bắt gặp ánh mắt phức tạp của Quách lạc La thị, cũng không nói thêm gì nữa, cho đến khi ra khỏi đại môn của quý phủ Bát a ca, y mới thở dài nhẹ nhõm trong lòng một hơi.

“Bọn họ đều đã đi rồi?” Bát a ca ngồi ở đầu giường, trên mặt không có một tia huyết sắc nào, thoát nhìn có chút làm người ta sợ hãi.

“Hồi chủ tử, mấy vị hoàng tử đã trở về hết.” Thái giám vừa đến đại sảnh truyền lời lúc này thật cẩn thận hồi đáp, “Phúc tấn với mấy vị hoàng tử kia cũng không trò chuyện lâu, bọn họ liền về.”

Ngơ ngác nhìn hình thù trên màn lụa, Dận Tự đột nhiên hỏi: “Thất a ca thế nào?”

Tiểu thái giám nhất thời có chút không rõ ý chủ tử nhà mình, do dự một lúc lâu mới nói: “Thất a ca không có nói gì nhiều, chỉ là trước khi rời đi có nói cái gì y với Ung Quận Vương có thể giúp được, thỉnh chủ tử không nên khách khí, cứ đến nhờ vả.”

“Lời của y có thể thay cho ý của lão Tứ sao?” Dận Tự trào phúng cười, cũng không biết mình đang cười cái gì, liếc nhìn thái giám đang không biết làm sao kia một cái, “Lui xuống đi, gia mệt mỏi rồi.”

“Dạ.” Thái giám kia nhận thấy tâm tình của chủ tử nhà mình dường như không tốt lắm, nơm nớp lo sợ lui ra ngoài.

“Lão Tứ, lão Tứ. . .” Dận Tự tuôn ra một tiếng cười quái dị, lần này hẳn bị tổn thất cũng không nhỏ nha, thua rồi tinh rồi mù, lại khiến lão Tứ nhất được một cái tiện nghi rất lớn a.

“Khụ khụ.” Dận Tự dùng khăn che miệng, ho khan hai tiếng, nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, hẳn nhớ tới nam nhân cao cao tại thượng kia, rồi nhắm mắt lại, trong đầu nhớ tới hình ảnh hoàng a mã trước mặt triều thần chỉ trích xuất thân của ngạch nương mình là dơ tiện.

Nếu ngạch nương mình dơ tiện, thì năm đó ngài cần gì phải lâm hạnh ngạch nương ta, hả hoàng a mã?

“Xem ra lần này lão Bát thật sự bị bệnh nặng a.” Liếc nhìn Dận Hữu đang uốn éo trên nhuyễn tháp xem thoải bản, mà một chữ cũng không vô kia, Dận Chân bắt đầu thở dài, “Nghe nói gần đây công bộ phải trồng lúa nước gì đó, người không phải rất vội sao?”

“Đối với chuyện này ta cũng không có hiểu biết nhiều, chạy tới chỉ trở chỉ thêm phiền, nếu đã chọn được giống tốt, thì phải thu hoạch tốt rồi, nếu không được, vậy cũng có thể thêm chút kinh nghiệm đi.” Dận Hữu cũng không thêm nâng người lên mà lật sang một tờ, “Để người ngoài nghe đi quản lý, đó là phá hoại, cũng không phải là chuyện tốt gì.”

Dận Chân nghe xong lời này, hơi sững sờ một chút, rồi lập tức cười nói, “Người nói cũng có lý.” Nói xong, hắn lấy ra một chiết tử, “Ta muốn tiến cung một chuyến, người yên tâm ở trong này, không có ai dám đến tha người đi đâu.”

“Đi đi, đi đi.” Dận Hữu tùy ý khoát tay, tiếp tục vui đầu xem chuyện con ngựa của thổ hào và thất tiểu thiếp.

Dận Chân thấy y như vậy, cười cười cầm lấy mũ đội ở bên cạnh, đi ra cửa.

Ước chừng qua gần nửa nén hương, Dận Hữu mới ngẩng đầu thở dài, việc tham ô ở Giang Nam ngày càng lan rộng, chi phí cho Khang Hi nam tuần và hành cung cũng không nhỏ, không biết hộ bộ bây giờ còn bao nhiêu bạc, cũng khó trách hiện tại Dận Chân ngày càng bận rộn.

Dù sao mấy thứ này sớm muộn gì Dận Chân cũng phải trải qua, tuy việc này có chút phức tạp phiền toái, nhưng cũng là một loại rèn luyện, đồng thời cũng là cơ hội để Khang Hi nhìn Dận Chân bằng con mắt khác.

Trên thế giới này, nếu không trả giá sẽ không được nhận, chỉ đơn giản thế thôi. Khép quyển sách trên tay lại, Dận Hữu đi đến trước cửa sổ, nhìn ánh mặt trời xuyên qua lá cây, trên mặt đất lưu lại những vệt sáng loang lổ, lá cây rậm rạp, cũng có kẻ hở a.

Mấy ngày sau, Khang Hi đặt tên cho trường tử của Thất a ca Dận Hữu là Hoàng Thự, cũng khâm thưởng cho đặt tên trường mệnh khóa, Ngọc Như Ý, ngọc bội chữ phúc, các a ca khác đều đến chúc mừng, ngay cả Bát a ca đang bị bệnh nặng cũng sai người đến tặng quà.

Một tháng sau, Tứ a ca dẫn Thất a ca, Thập Nhị a ca, Thập Tam a ca và Thập Tứ a ca thay Bát a ca cầu tình, nói Bát a ca tuổi còn nhỏ, bị kẻ gian mê hoặc, trải qua chuyện này nhất định sẽ hối cải, tấu thỉnh Khang Hi tha lỗi cho Bát a ca. Chưa được mấy ngày, Khang Hi liền ban nhân sâm trăm năm cho quý phủ của Bát a ca, Bát a ca vẫn được làm việc ở Lễ bộ, nhưng tước vị vẫn không được khôi phục.

Dận Hữu cuối cùng cũng hiểu được dụng ý của Phúc Toàn, ông ấy muốn ám chỉ mấy huynh đệ khác thay Bát a ca cầu tình, đồng thời cũng là cấp cho Khang Hi một bậc thang. Tuy Khang Hi còn nghi kỵ Bát a ca, bất mãn về việc Bát a ca kéo bè kết phái, nhưng chung quy vẫn xem trọng tài năng của Bát a ca, cho nên cuối cùng coi như là cấp cho lão Bát một con đường để sống đi.

Chọc chọc con vẹt Thúy Bì do Dận Chân đưa tới, Dận Hữu lắc đầu thở dài nói: “Tiểu Thúy, người nói xem ta có ngu hay không, hử?”

Con vẹt vẫy vẫy lông, không thèm để ý tới Dận Hữu đang lăm bầm đầu bầm.

“Phúc Đa, thay y phục cho gia, gia muốn tới quý phủ Tứ a ca xem thử một chút.” Dận Hữu lại chọc chọc con vẹt, xoay người đi ra ngoài nói, “Trưa hôm nay ta sẽ không hồi phủ dùng bữa.”

Phúc Đa vụng trộm ở góc chủ tử nhà mình không nhìn thấy, đầu lông mày hẩn hơi hơi co rút, từ khi nào mà chủ tử nhà mình khi đến quý phủ của Tứ gia, đến giờ cơm là biết trở về dùng cơm? Ngay cả phúc tấn cũng từng nói, gia là đang thay quý phủ giảm đi một khoản bạc không nhỏ a.

Mùa xuân năm Khang Hi thứ bốn mươi mốt, cử hành đại điển lập Thái tử lần thứ hai, triều thần ba lạy chín dập, Thái tử mặc một thân mình hoàng, đứng ở chỗ cao nhận lấy thái tử ấn, dưới chân của hắn, toàn bộ trụ cột của Đại Thanh triều đều quỳ.

Dận Nhưng được khôi phục lại ngôi vị Thái tử, vui mừng chưa được một tháng, Khang Hi lại ban xuống ý chỉ mới.

Lập Tam a ca Dận Chỉ làm Thành Thân vương, Tứ a ca Dận Chân làm Ung Thân Vương, Ngũ a ca Dận Kỳ làm Hằng Thân Vương, Thất a ca Dận Hữu là Thuần Quận Vương, khôi phục tước vị Bối lặc cho Bát a ca, phong Thập a ca làm Bối lặc, Thập Nhị a ca làm Bối tử, Thập Tam a ca làm Bối tử, và Thập Tứ a ca làm Bối tử.

Lần tấn phong này của Khang Hi đã làm cho Thái tử trở nên bất an, nay hắn đã không còn được hoàng a mã yêu thích như xưa, mà những huynh đệ khác cũng đã lớn, hiểu chuyện cũng nhiều hơn, người kết giao cũng sẽ nhiều, hơn nữa lão Tam có tâm tư không an phận cũng được tấn phong làm Thân vương, việc này đối với hắn mà nói, chính là sự uy hiếp lớn nhất.

Sau khi thánh chỉ được ban ra, Dận Hữu cảm thấy mình là đặc biệt nhất, bởi vì các huynh trưởng đều là Thân vương, bọn đệ đệ đều là Bối lặc hoặc là Bối tử, còn y lại được làm Quận Vương, có vẻ lần tấn phong này đặc biệt kỳ lạ.

Loại xưng hô Quận Vương này so với Thân Vương mà nói, vẫn thấp hơn một bậc, Dận Hữu sờ cằm, nghiêm túc nghĩ, có lẽ đợi Dận Chân lên làm hoàng đế rồi, có lẽ y sẽ được làm cơ Hòa Thạc Thân Vương, hiện tại lấy tuổi cùng năng lực làm việc của y mà nói, một cái Quận Vương này. . . Đường như có điểm hơi coi trọng y rồi?

Mặc kệ Dận Hữu nghĩ như thế nào, Thành phi ở hậu cung rất nỗ lực, dù sao tuổi của Dận Hữu cũng chỉ mới hai mươi ba, công bộ cũng không phải địa phương đặc biệt trọng yếu, có thể được đến tước vị Quận

Vương đã là được vạn tuế gia nâng đỡ rồi. Các Phi tần khác cũng là người sáng suốt, ngày thường đối Thành phi càng thêm khách khí.

Sau sự kiện tấn phong không bao lâu, liền có tin tức truyền ra, Thái tử và Tam a ca ở nơi nào đó có ngôn ngữ bất hòa, Thái tử liền phẩy tay áo bỏ đi.

Dận Hữu nghe tin tức này, nâng tách trà cảm khái: “Người này bản lĩnh không đủ, nhưng dã tâm lại rất lớn, luôn muốn ngả vào hố to mới biết quay đầu, chỉ sợ lúc này hố đã quá sâu, liền không bò dậy nổi.”

“Cộp!” Dận Chân đặt một quân cờ trắng xuống, không mặn không nhạt nói, “Có lòng dạ nghĩ linh tinh, không bằng người suy nghĩ cẩn thận xem làm thế nào để nâng cao kỳ nghệ của mình đi.”

Hình dáng nguyên bản đang bí hiểm nhất thời bị lời của Dận Chân đả bại, Dận Hữu nhìn mấy quân cờ đen đen trắng trắng trước mắt, cầm tách trà với vẻ mặt đau khổ nói: “Tứ ca, kỳ nghệ của ta, đời này chỉ sợ cũng chỉ đến đây, người tạm tha cho ta được không?”

“Gần đây hoàng a mã rất thích tìm người chơi cờ, bị mắng nhiều lần như vậy, chẳng lẽ người rất thích?” Dận Chân thấy bộ dáng lười nhác của Dận Hữu, thật sự có chút bất đắc dĩ.

Dận Hữu nhớ tới mấy vị cao nhân hoặc mấy người thông tuệ trong phim truyền hình, chơi cờ đều là hảo thủ nhất lưu. Từ đó suy ra, có thể thấy được chỉ số thông minh của y thuộc trình độ thế nào rồi.

Về phần hành vi thích tìm mình đánh cờ của Khang Hi, Dận Hữu oán hận nghĩ, trong đám hoàng tử đông như vậy, tài đánh cờ của y là kém cỏi nhất, vậy mà Khang Hi cứ muốn ở trên người y tìm cảm giác thành tựu! Nếu không, tại sao y đánh cờ dở nhiều năm như vậy, mà hần thắng nhiều năm như vậy, vẫn cứ thích tìm y đánh? Không ngại chán sao?

Thấy thần sắc tức giận bất bình của Dận Hữu, Dận Chân vuốt vuốt một con cờ, trong lòng cũng hiểu được vì sao hoàng a mã lại thích tìm Thất đệ chơi cờ như vậy.

Bởi vì, có đôi khi cùng Thất đệ chơi cờ thật sự là một chuyện thoải mái lại có thú.

Cái gọi là lấy quân cờ nhìn người, chính là như vậy, bộ dạng Thất đệ thế kia, tự nhiên sẽ khiến hoàng a mã yêu thích, nhưng bản thân Thất đệ lại không hề hay biết.

67. Chương 67: Bi Kịch

“Khoai lang, khoai lang*, thật đúng là một cái tên hay.” Dận Hữu nhìn bánh bao béo nằm trong nôi ngủ say, lòi cái trống nhỏ bên cạnh ra lắc lắc, tiếng bang bang làm đứa bé giật mình thức giấc, khóc thét lên.

* bé nó tên là Hoàng Thự, đồng âm với hồng thự (khoai lang), em Hữu cố tình chọc thẳng nhóc đó =]]

Buông trống xuống, Dận Hữu làm động tác vỗ vỗ bụi đất trên người, dù nó không hề nhiễm bẩn, đứng lên nói với nãi nương đang đứng bên cạnh: “Hảo hảo chiếu cố Đại a ca, gia đi ra ngoài một chút.”

Nãi nương liếc nhìn tiểu a ca đang gào khóc vì bị Thất hoàng tử trêu chọc, giận mà không dám nói, chủ tử đã lớn như vậy rồi, lại còn đi trêu chọc nhi tử của mình, điều này thật sự là. . .

Thời tiết dần dần nóng lên, Dận Hữu cầm cây quạt trong tay, mang theo vài thị vệ đi trên đường lớn, bộ dạng có vài phần giống kẻ ăn chơi trác táng, người đi trên đường nhìn thấy y làm dáng, đều né tránh, chỉ sợ không cẩn thận mà rước lấy phiền toái.

Trên đường lớn không có mỹ nhân bán mình chôn cha, cũng không có bá chủ một phương đùa giỡn cô nương nhà lành, ngay cả tên trộm vặt cũng không có, Dận Hữu cảm thấy phim truyền hình kiếp trước thực là bịp bợm mà, nhân vật chính của người ta xuất môn luôn gặp được chuyện mà y không thể nào gặp được, thật sự làm cho y cảm thấy thất vọng.

Trị an kinh thành này có điểm quá tốt rồi.

“Thất a ca, nô tài thỉnh an Thất a ca.” Tiểu Lộ Tử không biết từ đâu xuất hiện, đi ra từ trong đám người kia, vẻ mặt tươi cười lết đến trước mặt Dận Hữu, “Thất a ca, hai ngày nay chủ tử nhà ta đều nhớ đến người.”

“Không phải chủ tử của người hai ngày trước đem một mỹ nhân vào phủ sao, nào có tâm tư nhớ gia?” Dận Hữu chọn mấy cái mặt nạ điêu khắc bằng gỗ trên một sạp hàng bên đường, không chút để ý nói, “Tiểu tử nhà ngươi ra đây làm cái gì?”

“Hồi thất gia, nô tài nghe nói Vận Ngôn Trai vừa ra thoát bản mới, liền chạy ra mua, đây đều là mới nhất, Thất gia muốn xem không?” Tiểu Lộ Tử cười lấy lòng, “Chủ quán nói những sách này đều bán rất được.”

“Đây là của chủ tử người mua, gia cũng không muốn đoạt của người khác.” Dem một cái mặt nạ khi ném cho một thị vệ ở phía sau, Dận Hữu chấp tay ra sau lưng, “Mau trở về hầu hạ chủ tử của ngươi đi, gia phải đi dạo.”

Tiểu Lộ Tử lộ vẻ mặt đau khổ nhìn thân ảnh càng lúc càng xa của Thất a ca, hận không thể tiến lên đập vào đầu vị gia này một cái. Thoại bản này vốn là chủ tử nhà mình mua cho Thất a ca, mà bản thân Thất a ca cũng biết điều đó, sao lúc này lại nói “đoạt của người khác”, nghĩ tới việc nhiều ngày nay Thất a ca không có đến quý phủ, Tiểu Lộ Tử chậm rãi tỉnh ngộ, hai vị gia này, chỉ sợ là đang cãi nhau đi, hơn nữa nhìn bộ dáng của gia nhà mình là biết đang lấy lòng Thất gia rồi.

“Đây là chuyện gì a?” Tiểu Lộ Tử ôm sách chạy về quý phủ, vẫn là đem việc này nhanh báo cáo cho chủ tử mới được.

Tỏ tình với lão tử xong, còn dám mang người vào phủ, cũng không phải do Khang Hi ban thưởng mà không thể cự tuyệt, do dự thì nên giáo huấn! Lão tử xa hãn thì không thể sống sao? “Tách” một tiếng, Dận Hữu bóp nát quả hạch đào trong tay, gia đây cũng không phải là nữ nhân khờ khạo, nếu người dám xằng bậy, lão tử không hầu hạ!

Cầm tách trà lên uống một ngụm, hãn cảm thấy đi nghe lão nhân trên đài bình thư cũng thú vị. Dận Hữu phui phui xác quả bị dính kia, lại uống một ngụm trà, hết sức chuyên chú nghe. Tứ a ca? Hãn là ai chứ?! Còn Ung Thân Vương? Đây là cái gì?!

“Ngày đó, chỉ nghe tiếng mưa gió gào thét, sấm sét vang dội. . .”

“Thất đệ.” Dận Chân mặc một thân áo xanh đi đến bên cạnh Dận Hữu, ngồi xuống, “Thì ra người đang ở đây a.”

“Rộp.” Một hạt đậu phộng bị tách ra, Dận Hữu vừa ăn đậu phộng, vừa nghe Bình thư, giống như người bên cạnh không hề tồn tại.

Dận Chân đem đậu phộng đến trước mặt mình, lột vỏ, lại thành thạo lột da, bỏ vào trong tay Dận Hữu, “Có một gánh hát Xuyên vừa đến kinh thành, nghe nói người của gánh hát này có vẻ mặt biến đổi rất lợi hại, hai ngày nữa ta mời gánh hát này đến biệt viện, người cùng đi xem không?”

“Rộp, rộp” Cầm lấy đậu phộng trên tay nuốt xuống, Dận Hữu ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Dận Chân, “Muốn xem biến sắc mặt? Nhìn Tứ ca là được rồi, cần gì xem gánh hát Xuyên kia?”

Vài hộ vệ đi theo Tứ a ca đều cảm thấy rất mê man, ai chẳng biết Ung Thân Vương là một người lạnh lùng, ngày thường vẫn trưng ra gương mặt lạnh lùng kia, biến sắc mặt đâu ra?

“Nếu Thất đệ muốn nhìn, vậy tới quý phủ ta xem cho kỹ cũng được.” Dận Chân lại bóc một quả hạch đào khác đặt vào lòng bàn tay Dận Hữu, “Nếu người không gặp ta, làm sao có thể nhìn thấy?”

“Xuy.” Dận Hữu cười nhạo ra tiếng, mặc kệ hãn, y nghiêng đầu tiếp tục nhìn lên đài.

“Thư sinh dùng mọi cách để lấy lòng, nhưng tiểu hồ ly hồng mao như cũ ngồi trên cây cao, nửa phần cũng không muốn đến tới hãn. . .” Trên đài, lão nhân vẫn tiếp tục kể câu chuyện của mình.

Dận Chân nhú mày, thuyết thư tiên sinh này là đang chống đối với mình sao?

Mấy ngày nay hãn không được nói chuyện với Thất đệ rồi, hai người vốn vẫn cười cười nói nói với nhau, đột nhiên Thất đệ xem mình như người lạ, làm cho hãn lập tức cảm thấy bất an.

Cảnh thị vừa vào phủ chỉ mới mười ba tuổi, hãn đối với nữ nhân kia cũng không có hứng thú, từ lúc vào phủ đến giờ, hãn căn bản chưa từng chạm qua, vì để cho mấy kẻ khác tỉnh tâm, nên mới dùng kiệu mà đem

nữ nhân này tiến vào. Chỉ là trong lúc nhất thời không nghĩ đến việc nói cho Thất đệ biết chuyện này, hiện tại quả nhiên đã chọc đến tổ ong vò vẽ rồi.

“Tứ ca, Thất ca, hai người thật hăng hái nha.” Bát a ca mặc trường bào xanh lam xuất hiện cách hai người không xa, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp, nụ cười này cùng nụ cười khách sáo ngày xưa bất đồng, nụ cười này phẳng phát sự ôn nhu, giống như ngọc thạch được mài bóng tinh tế, làm cho người ta cảm thấy thoải mái không nói nên lời. Bộ dạng này của hắn, quả thật có thể coi là công tử văn nhã.

“Nhưng vào lúc này, trong rừng đột nhiên có một con hồ ly màu bạc chạy ra, so với hồ ly trên cây còn đẹp hơn, lúc thư sinh không chú ý, nó đã bò lên cây, ngồi bên cạnh tiểu hồ ly hồng mao kia. . .”

“Tứ ca cùng thất ca có để bụng khi đệ đệ ngồi đây không?” Tuy nói như vậy, nhưng người đã ngồi xuống ghế.

Dận Hữu cũng không để ý nhiều, người ngồi ở đây cũng nhiều, thêm một, hai người cũng không sao, y gọi tiểu nhị dâng trà cho Dận Tự, rồi phe phẩy cây quạt trong tay cười nhạt với Dận Tự: “Bát đệ, thân thể đã bình phục rồi sao?”

“Đã không còn đáng ngại nữa.” Dận Tự dường như không còn suy sụp tinh thần như lúc trước, ngay cả tư thế nâng trà cũng làm cho người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui, “Nhiều ngày nay, đệ đều uống một ít trà, nghe một chút khúc, cũng là thích ý.”

Lời này làm Dận Hữu nhìn người trước mặt nay thêm vài lần, trong lúc nhất thời Dận Hữu cũng không biết lời này của hắn là thật hay giả nữa, bất quá nhìn diễn xuất lần này của hắn, thật sự làm cho y có cảm giác người này đã thoát thai hoán cốt.

“Sao Thất ca lại nhìn ta như vậy?” Dận Tự đặt chén trà xuống, cười cười rồi nhìn thoáng qua Dận Chân, người mà từ đầu tới cuối vẫn không nói lời nào kia, mới quay sang hướng Dận Hữu nói, “Nếu Thất ca có hứng thú, ngày mai đến quý phủ của ta đi, ta có mời một gánh hát Côn Khúc, ngày mai sẽ xướng Trường Sinh Điện , hát về Đường Minh Hoàng, Thất ca cảm thấy hứng thú không?”

“Tốt, ta nghe nói Côn Khúc Mầu Đan đình rất thú vị.” Từ sâu trong tâm, y đối Xuyên kịch biến sắc mặt kia vẫn hứng thú hơn, dù sao làm một người thường mà nói, y cũng chỉ có thể xem một cái não nhiệt thôi, bất quá. . . Liếc nhìn sắc mặt khó coi của Dận Chân bên cạnh, Mầu Đan đình cũng không tệ.

Trên đài, câu chuyện vẫn còn đang tiếp tục, nhóm trà khách cũng có hưng trí hỏi thăm câu chuyện, thỉnh thoảng có vài tiền đồng hay bạc vụn được ném lên đài, để cầu thuyết thư tiên sinh mau một chút giảng tiếp câu chuyện cho họ.

Dận Chân dùng sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Dận Tự đang bóc vỏ quả hạch đào thay cho Dận Hữu, hắn cũng không ngờ, Bát đệ này ngày thường thoát nhìn như thư sinh lại có thể bóc quả hạch đào, đúng là không thể tin được.

Nhìn nhìn người đang ngồi uống trà bên cạnh, người đó vẫn ăn quả hạch đào, Dận Chân hận không thể đem người này kéo đến bên người, nhưng lúc này lại không thể làm như vậy, hắn uống một ngụm trà lạnh rồi nói, “Bát đệ, quý phủ mời gánh hát, không biết hôm đó vi huynh có thể đến quấy rầy không?”

Bát a ca nghe xong lời này, ánh mắt hơi sững sờ, rồi cười nói: “Tại sao lại gọi là quấy rầy, Tứ ca có thể tới, đệ đệ còn cực kỳ hoan nghênh nữa kia.” Hiếm khi thấy được não nhiệt như vậy, huynh trưởng chủ động tới cửa gặp đệ đệ, thật đúng là có chút thú vị.

“Các người đoán cuối cùng sẽ thế nào? Thư sinh a, hắn đành phải đi theo phía sau hồng mao hồ ly, tiểu hồ ly chạy, hắn liền chạy theo, tiểu hồ ly ngồi, hắn liền đứng một bên, tuy nói thư sinh này đã mắc lỗi, nhưng lại biết sai mà sửa đổi, đối với Hồng Hồ ly này vô cùng trân trọng, rất thiết tình.” Thuyết thư tiên sinh gõ bàn một cái, “Các người nói xem, người và hồ ly này, so với người và người có nhiều khác biệt, nếu như có lỗi, cũng đừng nên vì thể diện không đáng mấy đồng tiền kia mà lãng phí một đoạn tình nghĩa, chớ vì cảm thấy lời này của lão sinh có sai không?”

Chuyện xưa kết thúc, đây chính là câu chuyện về tình cảm giữa chủ tớ, tình nghĩa giữa một thư sinh và một con hồ ly, chỉ tiếc là con hồ ly này không có biến thành một đại mỹ nữ, thư sinh cũng không có đi thi Trạng Nguyên, một người một hồ cứ thế mà ẩn cư ở sâu trong núi rừng, cuộc sống còn có chút hương vị thần tiên.

Ha, nếu cho hồ ly biến thành đại mỹ nữ, cùng thư sinh ẩn cư có thể hay hơn, thể loại nhân thú này, có vẻ hơi bị nặng nha... Ý thức được tư tưởng của mình đã bắt đầu nhuốm bản, đến độ đem tình nghĩa chủ tớ bình thường này vụn vụn thành tình yêu nhân thú nữa chứ, Dận Hữu vội ho một tiếng, “phạch” một tiếng mở cây quạt ra, tiêu sái lác lác, đứng lên cáo từ lão Bát, chuẩn bị lên đường hồi phủ.

Tứ a ca vốn đang ngồi bên cạnh, bị người nào đó như cổ tình cũng như vô ý không để mắt đến, vẫn duy trì vẻ mặt cứng ngắt nói lời từ biệt khách sáo với Bát a ca. Bạn đang ?

“Thất đệ. . .” Dận Chân đứng lên, vẫn trưng ra gương mặt than không có bao nhiêu biểu tình kia, “Ta đi với người.”

Dận Hữu ngoài cười nhưng trong không cười, đáp hẩn một câu, “Đệ đệ không dám làm phiền ca ca như vậy.” Nói xong, y liền xoay người đi ra ngoài.

Dận Chân thấy thế, gật gật đầu với Bát a ca, cũng đi theo ra ngoài.

Bát a ca nhìn hai người một trước một sau rời đi kia, lại nhìn đồng vỏ hạch đào, đậu phộng, hạt dưa trên bàn, chúng đều được mình và lão Tứ bóc. Còn trước mặt Thất ca, từ đầu tới cuối chỉ có một quả hạch đào bị bóp nát và hai cái vỏ đậu phộng.

“Thất đệ, người nghe ta nói đã. . .” Bên ngoài Thuần Quận Vương phủ, Dận Chân đường đường là Thân Vương nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị đại môn đồ thẩm trước mắt “oành” một tiếng đóng lại.

Bọn thị vệ phía sau Ung Thân Vương đều tỏ vẻ mây trên trời hôm nay rất đẹp, tiếc là ánh mặt trời kia có chút chói mắt, khiến cái gì cũng không nhìn thấy.

68. Chương 68: Vô Lại

“Người cãi nhau với lão Tứ?” Trên bàn cờ, quân trắng đang đại sát tứ phương, quân đen không hề có chút lực chống đỡ nào, Khang Hi cầm vài quân cờ trong lòng bàn tay, trên mặt không có chút để tâm nói.

Dận Hữu cầm cờ đen nhìn rồi lại nhìn, hơn nửa ngày mới do dự thả xuống một vị trí trên bàn cờ, “Hồi hoàng a mã, cái này cũng không nên trách nhi thần, ai kêu Tứ ca có chuyện tốt không nói cho nhi thần biết, còn nhi thần được cái gì đều nói với hẩn.”

“Trẫm thấy tim của người càng lúc càng nhỏ rồi.” Khang Hi liếc nhìn Dận Hữu vẫn đang trừng mắt nhìn bàn cờ mà mặt mày nhưu lại một khối kia, “Tứ ca của người bình thường đều bận rộn ở hộ bộ, sao có thể rảnh rỗi mà nói cho người biết hết mọi việc.”

“Hoàng a mã, nhi thần cũng rất bận rộn a.” Dận Hữu lộ ra vẻ mặt uất ức, “Sự tình ở công bộ cũng rất nhiều, mấy ngày trước nhi thần còn phải thu thập tình hình ở các nơi, rồi chọn mấy hạt giống hữu dụng cho từng nơi, không phải việc đó đã thực hiện rất tốt sao? Hoàng a mã đừng thiên vị Tứ ca như vậy chứ.”

“Hừ, làm được có chút chuyện mà đã khoe công rồi, người không cần thận suy nghĩ một chút xem, lần trước khi tìm hạt giống phải tốn bao nhiêu bạc, nếu không phải Tứ ca người hảo hảo xử lý việc ở hộ bộ, có bạc cho người thực hiện kế hoạch hạt giống mới của mình sao?!” Khang Hi trừng mắt nhìn Dận Hữu một cái, nhưng trong mắt lại dẫn theo chút tán thưởng, báo cáo nông sản các nơi đã sớm được truyền tới, hạt giống đó xác thực vô cùng hiệu quả, tuy tốn không ít bạc nhưng có thể làm cho dân chúng thu hoạch cao, đối với Đại Thanh mà nói, cũng là chuyện may mắn. Tiểu Thất gốc ở công bộ, coi như là thích hợp đi, xem ra lúc trước cho nó đi một bước này không có sai.

Dận Hữu không sợ Khang Hi như mấy vị huynh đệ khác, một là y không có dã tâm, hai là ngạch nường của y cũng không có dã tâm tranh sủng, không có chỗ nào cần cầu liên không có chỗ nào e ngại. Trừ bỏ lúc bình thường hơi chú ý một chút, y không có quá nhiều cố kỵ, điều này chính là nguyên nhân khiến Khang Hi đối với y cũng không quá mức nghiêm khắc, đại khái có phần “Người không trèo tường, ta cũng sẽ không làm khó người.”

“Người đã làm cha rồi, còn ăm ỉ cái gì?!” Khang Hi hạ một quân cờ trắng xuống, vừa vặn ngăn chặn đường sống cuối cùng của Dận Hữu, rồi chậm rãi uống một ngụm trà mới nói tiếp: “Trẫm nghe nói hai ngày nay lão Tứ đem không ít thứ tốt đến chỗ của người, người cũng có thể dừng quây rồi đó.”

“Dạ, hoàng a mã, nhi thần biết sai rồi.” Dận Hữu cảm khái ở trong lòng, thật không ngờ Khang Hi còn có thể quản những chuyện nhỏ nhặt này a, lão Nhị cùng lão Tam đấu đá lợi hại như vậy cũng không thấy hấn nhấn mặt nhú mày cái nào, thế mà mình cùng lão Tứ giận nhau ,hấn lại đi quản.

“Được rồi, được rồi, hai người các người cũng đừng náo loạn nữa, trầm nhìn mà cũng đau cả đầu.” Khang Hi nhìn hai huynh đệ này hục hặc với nhau cũng phát mệt, lần này coi như là giúp lão Tứ một cái tình đi. Hai huynh đệ này ở chung hấn cũng thấy qua, tâm tư lão Tứ hơi nặng, tính tình tiểu Thất lại hiền hoà, e là lão Tứ đã làm chuyện gì tiểu Thất không vừa mắt rồi, hai huynh đệ này thường xuyên qua lại cũng bắt đầu giận nhau a.

Hiếm khi trong hoàng gia xuất hiện một đôi huynh đệ không tính kế nhau như vậy, kẻ làm hoàng a mã như hấn cũng không tránh khỏi phải giúp đỡ một phần.

“Nghe nói sườn phúc tấn cùng cách cách của người có dựng?” Khang Hi thấy Dận Hữu gục đầu, nhân tiện nói: “Hoàng Thự cũng được một tuổi rồi đi, có thời gian thì đem nó vào cung cho trầm nhìn một cái, mấy ngày trước còn nghe ngạch nương người nói tiểu tử Hoàng Thự kia béo giống như cái bánh bao.”

“Tiểu tử kia ngày thường đều nhón nháo ồn ào, da thì rất dày, nhi thần sợ mang vào cung sẽ âm ỹ đến hoàng a mã thôi.” Trong lòng Dận Hữu lộp bộp, chỉ sợ Khang Hi đột nhiên coi trọng nhóc khoai lang nhà mình, đến lúc đó liền rước lấy một đồng phiền toái, ngay cả chỗ khóc cũng tìm không ra.

“Hồi nhỏ người cũng không khá hơn bao nhiêu, vừa mới biết chữ liền âm ỹ đòi ban thưởng.” Khang Hi cũng không kiên trì bảo Dận Hữu mang Hoàng Thự vào cung, câu chuyện liền chuyển đến lúc Dận Hữu còn nhỏ, “Trầm nhớ lúc người còn bé, cũng rất bụ bẫm a, cặp mắt luôn nhìn chăm chăm thức ăn ngon trên bàn, thấy trầm tới kiểm tra công khóa, liền trốn ra sau lưng lão Tứ hoặc lão Ngũ, mới đây cũng đã mười năm rồi, nay tiểu tử người đã làm cha.”

Dận Hữu nghe nói như thế, trong lòng liền chua xót, y có cảm giác nói không ra lời, y không nghĩ Khang Hi bận rộn như thế lại chú ý tới những việc nhỏ mà ngay cả chính y đều không nhớ rõ kia, giờ khắc này, y mới có cảm giác người trước mắt là phụ thân, trước kia, trong mắt y, người nam nhân này chính là một đế vương, một người không có thân tình phải có.

Cẩn thận nhớ lại mấy năm nay, kỳ thật Khang Hi đối với y tốt lắm, đồ vật nên thưởng đều thưởng, chưa bao giờ thiếu sót phần y. Khang Hi không thiếu nhi tử, nhưng y là một a ca chân què, tước vị cũng kém hơn những huynh đệ khác, nhưng lại giao công bộ, một trong lục bộ cho mình chưởng quản. Tuy nói công bộ kém xa hộ bộ, binh bộ rất nhiều, nhưng có thể ở trong nhiều huynh đệ như vậy, chưởng quản một bộ đã là được Khang Hi thiên vị rồi.

Có lẽ, Khang Hi đối với y là có tình phụ tử chân chính, tuy kém nhà người ta, nhưng ở trong hoàng thất, như vậy đã là hiếm thấy.

“Hoàng a mã. . .” Cổ họng Dận Hữu nghẹn lại, âm thanh có chút khàn khàn, không biết nên nói gì cho phải.

Khang Hi đứng dậy vỗ vỗ vai y, “Sắc trời đã không còn sớm, quỳ an đi.”

“Nhi thần cáo lui.” Dận Hữu thối lui đến cửa , không biết vì sao đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh sáng mờ nhạt đó, y thấy tóc mai của Khang Hi đã bạc đi không ít, trong lòng khẽ run, tuy đã rời khỏi Càn Thanh cung nhưng trong lòng vẫn e ẩm.

Không biết vị thiên cổ đế vương này khi nhìn thấy các nhi tử của mình tranh đấu nhau sẽ có loại tâm tình thế nào? Đại a ca bị giam, Thái tử làm cho hấn thất vọng, Tam a ca bắt đầu bộc lộ dã tâm, lão Bát thì kéo bè kết phái, còn Lão Cửu thì bị quyền cấm, tâm tư lão Tứ khó dò, mấy năm nay trong đám hoàng tử trưởng thành này, chân chính làm cho hấn bớt lo chưa được bao nhiêu người.

“Thuần Quận Vương Cát Tường.”

“Thuần Quận Vương Cát Tường.”

Trên đường y đi qua, tất cả thái giám hoặc cung nữ có phẩm chất bất đồng đều tỏ ra sợ hãi hoặc chết lặng mà thỉnh an y, không biết bọn họ đã tiêu phí bao nhiêu tuổi xuân trong hoàng cung rồi.

Sau khi Dận Chân trở thành đế vương cũng sẽ ở trong hoàng cung này để sống hết quãng đời còn lại đi, đối mặt với hắc cũng chỉ có khuôn mặt sợ hãi hoặc là chết lặng này. Cái ghế đế vương tôn quý kia, đến tột cùng có gì tốt đẹp?

Y quay đầu nhìn lại, Càn Thanh cung dưới dư âm của ánh mặt trời buổi chiều càng trở nên sáng rực rỡ, Kim Long trên nóc giống như đang muốn bay lên không trung, làm cho người ta nhìn không được mà muốn quỳ lạy. Đây không phải là cổ cung mà hơn ba trăm năm sau sẽ trở nên hoang vắng và cũ nát, cũng không phải là nơi để cho mọi người trên thế giới đến ngắm cảnh du ngoạn.

“Thỉnh an Ung Thân Vương.”

Dận Hữu bỗng dừng nghiêng đầu, phía bên kia con đường đá, Dận Chân đang đứng ở bên cạnh bụi hoa, ánh chiều tà rơi trên người hắn, làm cho áo choàng màu xanh của hắn bị nhuộm một chút vàng sáng, ngay cả khuôn mặt vốn nghiêm túc cũng thêm vài phần ôn hòa cùng cận.

“Thất đệ.” Cái gì vàng sáng, cái gì nghiêm túc chứ? Nhìn cước bộ vội vã kia mà xem, tất cả đều hóa thành hư ảo, ý lấy lòng trên mặt đối phương rõ ràng đến độ ai cũng có thể thấy được.

Nghiêng nghiêng đầu, Dận Hữu nhíu mày, “Trời nóng, trở về.” Nói xong, liền “phạch” một tiếng phẩy quạt, phe phẩy đi ra ngoài.

Dận Chân vừa nghe liền đi theo sau, cuối cùng Thất đệ cũng có phản ứng với hắn rồi, tuy rằng chỉ có bốn chữ, nhưng cuối cùng người kia cũng không xem hắn như không tồn tại nữa, cái này coi như là có tiến bộ rất lớn rồi.

“Ngày mai chúng ta cùng đi tới quý phủ của Bát đệ nghe Côn Khúc?”

“Ta tới muộn.”

“Không ngại, sáng mai ta tới chỗ người chờ.”

“Còn Xuyên kịch thì sao?”

“Không vấn đề, ta cho họ ở lại biệt trang, khi nào người muốn xem đều được.”

Dận Hữu phe phẩy cây quạt, nhìn vẻ cẩn thận trên mặt người nọ, trên mặt liền lộ ra ý cười, tại chốn hoàng gia này, không có những nữ nhân khác vốn chỉ có trong chuyện cổ tích, y không phải cũng đã có con nối dòng sao? Nói cho cùng, y cũng chỉ muốn xem ranh giới cuối cùng của Dận Chân đối với y rốt cuộc là ở đâu thôi?

Loại tâm lý và cách làm kỳ lạ này, mặc dù có chút không giống đàn ông, nhưng kết quả. . . Coi như là không có thất vọng đi.

“Thỉnh an Ung Thân Vương, Thuần Quận Vương.”

Tiểu thái giám thỉnh an kia, khuôn mặt vẫn sợ hãi như cũ, người bên cạnh lại biến đổi về vẻ nghiêm túc, Dận Hữu khép cây quạt lại, thôi, nếu hoàng cung này không thú vị, thì mình bồi hắc vậy, ít ra ở bên trong lồng giam hoa lệ này còn có một nơi để cho hắn lấy hơi.

Đợi tiểu thái giám đi xa, Dận Hữu vội ho một tiếng: “Nghe nói biệt trang của người có đào ngon?”

“Sáng mai ta gọi hạ nhân đưa đến chỗ người một ít để người ném thử.” Thấy Dận Hữu đã chịu mở miệng, Dận Chân lập tức đem khoảng cách mình cùng Dận Hữu thu nhỏ lại, từ hai bước biến thành sóng vai mà đi, “Về sau, nếu có chuyện gì, người chỉ cần nói với ta một tiếng là được.”

“Ai hiếm lạ gì cái đó.” Dận Hữu ngược cầm, trong lúc vô tình lại lộ ra phong tình không thể hình dung.

“Ta tha thiết mong chờ.” Người nào đó không hề có lập trường mà đưa tay vụng trộm cầm tay Dận Hữu, trên mặt lộ ra một nụ cười (ngốc =]]).

Dận Hữu cả kinh liếc nhìn bốn phía một lượt, hoàn hảo là không có ai chú ý, y nhắc chân đá đá bấp chân Dận Chân, “Tên kia, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước chứ.”

Dận Chân bỗng dừng cảm thấy, hiện tại Thất đệ thật là...xinh đẹp, không thềm để ý đưa tay vỗ vỗ cái đầu chân không rõ ràng kia, khước miệng hần câu lên, “Không tức giận nữa?”

Dận Hữu hừ hừ, nhưng không phản đối Dận Chân cùng mình sống vai, trong bụng vẫn hừ lạnh, ai nói Ung Chính là hoàng đế mặt than, thể diện xấu xa mặt dày này là ai? !

Dận Chân vẫn cười, cùng Dận Hữu chậm rãi bước ra ngoài cung.

Thấy hai người càng lúc càng xa, một thân ảnh từ trong góc hoa từng bước ra.

Thập a ca chưa bao giờ nghĩ tới, vị Tứ ca mặt than kia lại có một mặt hiền hoà mà vô lại như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ tới vị Thất ca hiền hoà của mình sẽ có một mặt bốc đồng như vậy. Thần sắc hần phức tạp, nhớ tới lúc Thất ca đá Tứ ca, cả nụ cười trên mặt Tứ ca, tất cả đều tạo cho hần một cảm giác quái dị khó nói, giống như là lấy lòng, cũng giống như là sủng nịch, nhưng cái này. . .

Trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, Thập a ca bước đi, đến lúc đã đi được một đoạn xa, hần mới cảm thấy thứ gì đó trước ngực dần dần tản ra.

“Thập đệ, ngươi làm sao vậy?” Cách đó không xa, một thân ảnh quen thuộc đi tới, trên mặt là nụ cười ôn hòa làm cho người ta nhìn không được mà muốn tín nhiệm.

“Kiến quá bát ca.” Thập a ca chớp chớp mắt, vò đầu cười nói, “Không có gì, vừa rồi đi gấp quá, không nghĩ tới có thể gặp được Bát ca ở chỗ này.” Nói xong, hần lấy khăn ra, tùy tiện xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Vừa vặn ta đi thỉnh an ngạch nương.” Dận Tự cũng không có nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn nửa vầng mặt trời vẫn còn ánh hồng trên không trung bao la, “Sắc trời không còn sớm, ta về trước.”

“Bát ca đi thông thả.” Thập a ca cúi chào, nhìn Dận Tự dần đi xa.

Có nhiều thứ, chỉ có thể để nó nát trong bụng. Huống chi, mắt thấy không nhất định là thật, ai biết được dưới lớp mặt nạ huynh hữu đệ cung kia còn có những gì, lại che dấu cái gì nữa.

“Hoàng thượng, nô tài từ xa trông thấy, Thất a ca đã gặp được Tứ a ca ở trên đường rồi.” Lý Đức Toàn mang theo ý cười nói, “Nghe người bên dưới nói lại, hai vị chủ tử đã cùng xuất cung.”

“Người nói xem, hai huynh đệ bọn chúng có giống tiểu hài tử không?” Mặt Khang Hi đầy ý cười lắc đầu, lập tức đem lực chú ý phóng tới trên chiết tử.

Lý Đức Toàn khinh thủ khinh cước thối lui đến một góc sáng, không cần phải nhiều lời nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Khang Hi: sớm biết tình cảm huynh đệ bọn chúng là như vậy , trăm sẽ không nói giúp.

Tứ tước: hoàng a mã vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Thất thất: (^)

69. Chương 69: Nóng Oi Là Nóng

Dận Hữu thật không ngờ, khi mình bước vào đại môn của Càn Thanh cung lại gặp được một màn khó xử như thế.

Tam a ca đang quỳ trên mặt đất, mà trước mặt hần còn có một cái chiết tử, tình huống như thế, Lý Đức Toàn vẫn cho mình vào cửa, đây có phải là muốn hại chết mình không chứ? Cũng không dám nghĩ nhiều, y lập tức quỳ xuống thỉnh an: “Nhi thần thỉnh an hoàng a mã.”

Sáng nay mí mắt y đã nháy nháy rồi, cho nên khi xuất môn y đều rất cẩn thận, trên triều cũng không dám nói lung tung, kết quả, trốn đông trốn tây, cuối cùng lại bị té tại nơi này.

“Ừm, đứng lên đi.” Âm thanh của Khang Hi có chút trầm, sắc mặt cũng khó coi khiến cho Dận Hữu liền thối lui đến một góc, người ngồi trước bàn dài kia cũng không hề động.

Y thật cẩn thận đứng lên, rồi chạy tới đứng một bên, Tam a ca vẫn còn quỳ thẳng người trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, uy nghi của đế vương này quả thật rất đáng sợ, nhưng mà, trong tình huống này, Khang Hi kêu mình tới làm cái gì? “Hoàng thượng, Thái tử điện hạ, Tứ a ca, Ngũ a ca, Bát a ca, và Thập a ca cầu kiến.” Những lời này của Lý Đức Toàn nhất thời làm cho Dận Hữu thở dài nhẹ nhõm, may mắn không phải chỉ có một mình mình đối mặt với trường hợp này, bi kịch duy nhất của y là bước đi quá nhanh, tới trước mấy huynh đệ khác một bước.

Thấy đầu Tam a ca dường như cúi thấp hơn một chút, Dận Hữu cũng có chút đồng tình với hắn, dù sao chỉ có một mình, bị cha phạt quỳ cũng không sao, nhưng hiện tại còn có những huynh đệ khác ở đây, mặt mũi chôn kín trong chăn xem như đã bị bóc sạch sẽ.

Đội mấy huynh đệ khác đi vào hết, sắc mặt Khang Hi vẫn không quá tốt, Dận Hữu đứng ở một bên, vụng trộm đánh giá biểu tình của mấy vị huynh đệ kia, trong mắt Thái tử hiện lên tia đắc ý rất rõ rệt, Tứ ca vẫn trưng ra vẻ mặt lạnh như băng, lão Ngũ thì vẫn giống như từ trước đến nay, đều là một dạng bàng quan. Còn lão Bát, người từng bị lão Tam hãm hại vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, giống như lão Tam có quyền thế cũng được, mà thất thế cũng vậy, không có liên quan gì đến hắn. Mà Lão Thập thì đã lui mình đến trong góc, xem ra cũng không muốn trêu chọc vào phiền toái này.

“Trẫm biết người có tài văn chương, nhưng làm việc ngày càng liều lĩnh, ngày thường người làm vậy, trẫm chỉ xem như không thấy, nay người lại bao che cho môn khách của mình giết người, quả thật đã làm cho trẫm đau lòng đến cực điểm. Ngày xưa trẫm niệm tình người hữu ái huynh đệ, nhưng hiện tại, xem ra trẫm đã nhìn sai rồi.” Khang Hi vừa mắng vừa ném thêm hai chiết tử khác đến trước mặt Tam a ca, “Người tự mình nhìn xem, người đã làm những gì?!”

Hiển nhiên Dận Chỉ không dám cầm lấy tấu chương, thậm chí ngay cả chạm vào cũng không dám, nhưng trong lòng hắn biết rất rõ, những tội nêu trong tấu chương này hoàn toàn là do thủ hạ của Thái tử ra tay, là mình đánh giá sai tình hình, làm cho hoàng a mã nổi lên lòng nghi ngờ đối với mình rồi.

Có lẽ việc hắn tố giác lão Đại trấn yểm Thái tử đã làm hoàng a mã bất mãn với mình rồi, cho nên mới được phong chữ “Thành” buồn cười đó, nay đi đến tình cảnh này, giấc mộng dã tâm kia của hắn coi như xong.

Nghe Khang Hi liệt kê từng tội trạng của Dận Chỉ, mọi người trong phòng không ai dám thở mạnh. Trộm nhìn Tam a ca đang run rẩy quỳ trên mặt đất, Dận Hữu chợt nghĩ, hành động lần của Khang Hi không phải là giết gà dọa khỉ chứ, bằng không kêu mấy huynh đệ mới lớn bọn họ đến đây làm gì? Nghiêng đầu liếc nhìn lão Thập cách mình hai bước, quả nhiên vẻ mặt đối phương đã trắng bệch, cũng bị tình huống trước mắt dọa sợ rồi.

Chỉ có lão Tứ và lão Bát vẫn giữ biểu tình như lúc mới vào cửa, không hổ là hai nam nhân vật chính được chọn trong những tiểu thuyết thanh xuyên sốt dẻo nhất của đời sau, tố chất tâm lý, cử chỉ, diễn xuất đến bậc này, ai nhìn mà không khen một câu hoàng gia uy nghi chứ.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Tam a ca Dận Chỉ trị hạ không nghiêm, ngôn hành sơ suất, nay giáng xuống làm Bồi lạc.” Một câu của Khang Hi liền đem một Thân vương trực tiếp xuống làm bồi lạc, Dận Hữu lại ần ần cảm thấy có chút quái dị, trong những huynh đệ này, người có tước vị Thân vương chỉ còn có lão Tứ và lão Ngũ, lão Ngũ là người như thế nào, tất cả huynh đệ đều thấy rõ ràng, Khang Hi là muốn đem Tứ ca đẩy tới bên phe đối lập với Thái tử sao? Hay mình đã nghĩ nhiều rồi?!

Nhịn không được mà ngẩng đầu nhìn Dận Chân một cái, kết quả nhìn qua vẫn là bản mặt than kia, Dận Hữu ngẫm thử ra, có lẽ do mình nghĩ nhiều rồi, với tình huống trước mắt này, xem như Tứ ca có lợi rồi. Thái tử đã gần như mất đi tâm của các quan viên trên triều đình, Bát a ca lại sớm bị đè ép, ngay cả ngạch nương của Tam a ca vốn được sủng ái cũng bị tước đi thế lực, Thập Tứ tuổi còn nhỏ, tuy nói Đức Phi có thiên vị, nhưng nhìn thời thế lúc này, có lẽ...

Không đúng, theo như y biết thì Khang Hi làm hoàng đế đến sáu mươi năm, nay mới là năm Khang Hi thứ bốn mươi hai, còn lại những mười tám năm mới phải, hình như tình huống này có cái gì đó không đúng?

Dận Hữu lại một lần nữa hối hận mình đã không học kỹ về lịch sử triều đại Khang Hi, thế nên cho dù y xuyên qua, cũng không có một cái bàn tay vàng vô địch, điều này làm y vô cùng mất mát.

Lão Tam đáng thương kia, đời này lên như điều gặp gió, tước vị thăng nhanh, nhưng thật vất vả mới có được một tước vị Thân vương, lại bẹp một cái, ngã xuống mặt đất, cái này thật đúng là hài kịch mà.

“Các người biết hôm nay trẫm cho gọi các người đến là vì cái gì không?” Khang Hi đột nhiên chuyển đề tài, đem lời phóng tới trên người mấy huynh đệ đang đứng, nhất thời làm cho sự đặc ý trong mắt Thái tử biến mất, ngay cả gương mặt hững hờ của lão Bát cũng đông cứng lại tức khắc.

Thấy mấy huynh đệ đều trầm mặc không nói, Khang Hi cũng không gấp, kêu Tam a ca đứng dậy sang một bên, rồi cầm lấy chiết tử chậm rãi mở miệng: “Trẫm muốn các người nhớ kỹ điều này, các người là huynh đệ!” Nói xong lời này, tầm mắt của hắn đảo qua người Thái tử, “Trẫm không muốn nhìn thấy các người ngay cả huynh đệ của mình cũng không dung!”

Chuyện Thái tử với Tam a ca không hợp, rồi chuyện chèn ép Bát a ca, mấy vị hoàng tử kia đều biết, cho nên Khang Hi nói lời này, rõ ràng là để cho bọn họ nghe. Mặc dù không đến mức vô tình như đối với lão Tam, nhưng mấy câu nói đó vẫn làm cho Thái tử có chút không tiện, nhưng lại chỉ có thể làm bộ như không có việc gì nói một câu: “Nhi thần cẩn tuân hoàng a mã dạy bảo.”

Sinh nhiều nhi tử như vậy, đương nhiên việc tranh giành gia sản phải xảy ra rồi, huynh đệ ruột thịt còn có thể vì gia sản mà tranh nhau đến đầu rơi máu chảy, huống chi mấy tên trước mắt này đều là khác mẹ, hơn nữa còn là người ở hoàng gia.

Đây là Khang Hi tỏ vẻ bất mãn đối với Thái tử sao?

“Tiểu Thất, người ở công bộ đã quen chưa?”

Dận Hữu âm thầm kêu khổ trong lòng, tại sao Khang Hi lại đem lời chuyển tới trên người mình rồi, y nhìn tầm mắt “ôn hòa” của Thái tử, rồi đi về phía trước hai bước: “Hồi hoàng a mã, nhi thần ở công bộ rất tốt, các vị đại nhân đều rất chiếu cố nhi thần.” Vấn đề này không phải đã sớm hỏi qua rồi sao, sao bây giờ lại đem ra hỏi nữa?

“Người có học tập, rất tốt.” Khang Hi gật gật đầu, đem tầm mắt chuyển sang người Bát a ca, “Lão Bát, công việc của người có thuận lợi không?”

“Nhờ hoàng a mã thiên long phù hộ, hết thấy đều thuận lợi.” Bát a ca hiển nhiên không ngờ Khang Hi còn có thể quan tâm đến hắn, trong lúc nhất thời liền có chút thất thố.

Dận Tự còn nhỏ tuổi hơn mình mà được Khang Hi kêu là “lão Bát”, còn mình thì lại kêu “tiểu Thất”, Dận Hữu âm thầm nghi hoặc trong lòng, đãi ngộ này cũng thật khác biệt đi.

Dường như nhận thấy được tâm tư của Dận Hữu, Dận Chân hơi hơi nghiêng đầu nhìn Dận Hữu một cái, thấy bộ dạng ngoan ngoãn của y, hắn âm thầm nghĩ, nếu bộ dạng của Thất đệ trước mặt mình cũng thành thành thật thật như vậy, thì mình cũng không cần phí nhiều tâm tư như vậy.

“Các người làm huynh trưởng mà chẳng tiến bộ như đệ đệ, trở về hảo hảo suy nghĩ lại đi.” Khang Hi khoát tay, “Đều quỳ an đi, trẫm cũng mệt mỏi rồi.”

Khang Hi, ngài thật sự là cha ta sao? Lời này không phải để khen người, đây là đem người đạp xuống hố lửa a, Dận Hữu chỉ cảm thấy tầm mắt của Thái tử giống dao găm đang cắm lấy mình. Anh trai, đây là Dương Tâm điện đó, người kín đáo chút được không?

Ra khỏi Càn Thanh cung, nụ cười giả tạo trên mặt Thái tử cũng không còn, hắn âm dương quái khí nhìn Dận Hữu cùng Bát a ca, “Thất đệ, Bát đệ, sau này còn phải nhờ hai đệ dạy bảo Nhị ca phải làm việc thế nào nữa a.”

Dận Hữu đã có thể xác định rằng Thái tử đã mắc bệnh tâm lý rồi, lời nói bất mãn lộ liễu đối với Khang Hi như thế, chỉ càng làm tăng thêm mâu thuẫn giữa hắn cùng Khang Hi mà thôi, căn bản không mang lại nửa phần lợi ích nào, thiếu niên phong tư trác tuyệt năm ấy, lúc này lại biến thành bộ dáng liều lĩnh.

“Thái tử nói quá lời rồi, đệ với Thất ca chỉ biết làm tốt việc của mình, còn phải học tập ở những người khác rất nhiều.” Bát a ca nghe ra bất mãn trong lời của Thái tử, liền thay Dận Hữu đỡ lời.

“Hừ!” Thái tử trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Dận Hữu thật không ngờ Dận Tự từ trước đến nay đều là người tâm kế thâm trầm, nay lại chọc giận Thái tử, cũng thay y đồ lửa giận của Thái tử, lão Bát như vậy khiến y có chút không thích ứng.

Nhìn thấy Thái tử đã rời đi, Dận Tự chỉ cong cong khóe miệng, đối với Dận Hữu nói: “Thất ca, ta còn có một số việc cần làm, đi trước một bước.” Nói xong, hắn cũng cùng với mấy huynh đệ khác chào hỏi, rồi bước đi trước, ngay cả kết thân cũng không làm.

Cho đến khi bên cạnh chỉ còn lại Dận Chân, Dận Hữu mới dùng vẻ mặt mờ mịt thấp giọng nói: “Như thế nào mà ta cảm thấy mọi chuyện có chút không thích hợp?” Cái dạng kia của lão Bát có điểm giống như đã khám phá được hồng trần, chẳng lẽ hắn đối với vị trí kia đã không còn hứng thú?

Dận Chân nhú mày, “Đi thôi, hắn có tâm tư gì là chuyện của hắn, ngươi cũng đừng lãng phí đầu óc vào chuyện không đâu.” Từ nhỏ, thái độ của lão Bát đối với Thất đệ đã có chút bất đồng, bất kể là loại tâm tư nào, hắn cũng sẽ không ở nơi này mà tìm chuyện phiền toái cho mình.

Đảo cặp mắt trắng dã, Dận Hữu liếc nhìn mặt trời phía chân trời, dùng tay áo phẩy phẩy, “Khí trời càng ngày càng nóng rồi, chúng ta cứ trở về trước rồi nói sau.”

Thấy y không nghĩ tới việc của mấy huynh đệ kia nữa, Dận Chân cũng yên tâm. Hai người cùng nhau trở lại phủ Thân vương của hắn, Dận Chân còn chưa kịp đem người đến vào thư phòng, Dận Hữu đã bị người khác cướp mất.

“Thất thúc, lần trước ngươi dạy ta gấp con chuột bằng lụa, ta đã biết gấp rồi nè.” Một tiểu hài tử sáu tuổi bỏ nhào vào trong lòng Dận Hữu, trong tay còn cầm một đồng vải nhìn không rõ hình dáng, xem bộ dáng chắc là nghe nói Dận Hữu đến đây liền vội vàng chạy tới.

“Hoàng Huy, ngươi đã lớn rồi, còn đi chơi thứ này?” Dận Chân thấy Hoàng Huy cứ dính trên người Dận Hữu, liền nhú mày nói: “Tại sao hôm nay không đi học?”

Dận Chân vừa lên tiếng, Hoàng Huy nhất thời ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Dận Hữu, nhỏ giọng nói: “A mã.” Cúi đầu nhìn đồng vải trong tay, lại liếc nhìn sắc trời, hiện tại đã hết giờ học rồi mà.

Thấy Hoàng Huy bị Dận Chân dọa sợ tới mức không dám thở ra, Dận Hữu vỗ vỗ đầu của nó, lại lau mồ hôi trên trán nó, mới nói: “Tứ ca, hài tử còn nhỏ như vậy, ngươi hung dữ như thế làm cái gì?” Nói xong, từ trong lòng ngực lấy ra một khối hàn ngọc đưa cho nó, “Trời nóng như vậy, ngươi lấy cái này mà chơi.”

“Cám ơn Thất thúc.” Hoàng Huy tiếp nhận khối ngọc hơi lạnh kia, cảm trong lòng bàn tay thực thoải mái. Nó biết có Thất thúc ở đây, a mã nhất định sẽ không nổi giận. Trong phủ ai cũng sợ a mã, chỉ có Thất thúc là không sợ. Đương nhiên, tiểu hài tử kia đã quên đi một sự thật rất hiển nhiên là, vị Thất thúc này không phải người của Ung Vương Phủ.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng trong lòng nó lại ảm ảm có chút hiểu được, mặc dù mình không phải hài tử duy nhất trong phủ, nhưng lại là hài tử được a mã coi trọng nhất, trừ lý do mình là trưởng tử ra, còn có một nguyên do khác là Thất thúc thích nó.

Ngạch nương cũng từng nói với nó, phải nghe lời a mã cùng Thất thúc, nó không rõ vì sao ngạch nương không nhắc tới mấy thúc thúc khác, nhưng vẫn đem những lời này ghi tạc trong lòng.

“Đừng chơi nữa, trời nóng lắm.” Dận Hữu thấy Dận Chân vẫn còn đen mặt đứng cách năm bước chờ mình, liền nói, “Kêu ma ma chơi với ngươi, Thất thúc có chút chuyện cần bàn với a mã của ngươi.”

Hoàng Huy gật gật đầu, thành thành thật thật hành lễ với Dận Chân, “A mã, con lui xuống trước.” Nói xong, liền hướng Dận Hữu khoát tay, “Thất thúc, lần sau con lại đến tìm thúc chơi.”

Đợi Hoàng Huy đi xa, Dận Chân mới giận dữ nói: “Hài tử này càng ngày càng không ra thể thống gì.”

“Hoàng Huy còn nhỏ.” Dận Hữu không để ý lắc đầu, đi theo Dận Chân đến viện vả hắn, viện này đông ẩm hè mát, cho nên vô cùng thoải mái. Dận Hữu vừa vào cửa đã cảm thấy cái nóng toàn thân như tiêu tan hơn phân nửa, kéo áo choàng trên người xuống, y lười biếng ngồi trên ghế thái sư, “Tứ ca, nhà của ngươi tốt hơn nhà ta nhiều.”

“Nếu người nguyện ý, có thể ở đây luôn cũng được.” Dận Chân đi đến bên cạnh, đối diện với Dận Hữu, “Viện của ta, sẽ là viện của người.”

Dận Hữu bỗng nhiên muốn hỏi, nếu người được giang sơn, khi đó người còn có thể nói “Giang sơn của ta cũng sẽ là giang sơn của người” không? Nhưng nghĩ lại, y đối với giang sơn này không có chút hứng thú nào, mắc gì phải đi nói một câu mất mặt như vậy?!

“Cái này không thể được, nơi này là Ung Vương Phủ, cũng không phải Thuần Quận Vương phủ của ta.” Dận Hữu cười cười, ngữ khí bình thản vạch trần sự thật.

Dận Chân nhin không được cúi người khể cần môi của y, đem người gắt gao giam vào trong ngực.

Ngọn lửa trong lòng như được đổ thêm dầu, nó bắt đầu bùng nổ, Dận Hữu trở tay ôm lấy cổ Dận Chân, cả hai trao đổi hơi thở cho nhau, triền miên, hơi nóng như thiêu đốt.

Y bảo bất tri bất giác giác đã tán loạn, không biết là ai nắm lấy đối phương trước, đụng chạm nóng bỏng làm không khí ái muội trong phòng càng có vẻ mẫn cảm.

Cùng phóng thích trong tay đối phương, Dận Chân không cam lòng hôn hôn xương quai xanh Dận Hữu, “Thật muốn đem người hoàn toàn biến thành người của ta.”

Không thèm để ý đến áo choàng tán loạn trên người, Dận Hữu đẩy Dận Chân ra, “Đừng tìm ta chen chúc, không ngại nóng à?” Nói xong lại kéo y phục xụp xệ lỏng lẻo trên người mình lên, “Ai là của ai chứ, ta còn chưa cho phép đâu.”

Hai mắt của y long lanh, khiến Dận Chân nhìn mà cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, lại lần nữa nhin không được mà hôn mi gian đối phương, “Ta không sợ nóng.” Rồi mặt dày sờ sờ vành tai mềm mại của đối phương, “Người là của ta, mà ta cũng là của người.”

Lúc này Dận Hữu không đẩy hẳn ra nữa, mà ôm eo đối phương, nhẹ giọng nói: “Biết rồi.”

Ôm lấy người trong lòng, khi tâm viên ý mãn thì đó là chuyện bình thường, nơi nào đó trên người Dận Chân lại mọc ra một cái lều, lại lần nữa hôn lên đôi môi mềm mại kia, tay liền sờ soạng trong y phục Dận Hữu, “Lại đến một lần nữa đi.”

“Cầm thú, tự dùng tay của mình đi.” Dận Hữu thở phì phò, cắn vành tai Dận Chân cho hả giận, nhưng thứ ở giữa bụng y lại làm cho y nhăn lông mày lại, người này, tinh lực dường như rất tốt a.

“Nó có vẻ rất yêu người nha.” Dận Chân ủy khuất đem tay Dận Hữu kéo qua, đụng đụng chỗ kia, “Cho nên liền cứng.”

Cứng cái muội người! Dận Hữu cắn răng, nhưng thấy đối phương nhin tới đầu đầy mồ hôi, nên mềm lòng mà gọi ngũ huynh đệ (bàn tay nắm ngón =)]) của mình tới hỗ trợ hẳn.

Dưới cái nắng chói chang của ngày hè, trong phòng vẫn lửa cháy bùng bùng a.

70. Chương 70: Biến Hóa

Mùa đông, Tứ Phúc Tấn bọc một lớp áo lông thật dày, ấm noãn lô, đứng nhìn thanh niên mặc áo lông chồn bạc cách mình không xa đang cùng nhi tử mình chơi đùa kia, trong mắt mang theo ý cười phúc tạp.

Trực giác của nàng luôn vô cùng linh mẫn, có lẽ mấy nữ nhân ở Ung Vương Phủ tranh đấu đến mề đầu sứt trán, cũng không bằng một cái mỉm cười của người kia. Nàng cũng từng thương tâm, từng thất vọng, nhưng bây giờ chỉ còn lại thư thái. Huống chi, có người kia ở đây, nhi tử mình sẽ vĩnh viễn được gia coi trọng nhất. Trong lòng nàng hiểu rất rõ, Dận Hữu rất thích nhi tử của mình, điểm này đã đủ để tắt cả những thủ đoạn của các nữ nhân khác biến thành vô dụng.

“Thất thúc, vì sao con sóc kia không tin lời bằng hữu, mà đi tin lời con hồ ly kia?” Hoàng Huy vạch trò chơi xếp hình bằng gỗ trong tay, khuôn mặt bánh bao nhăn thành một khối.

“Bởi vì hồ ly rất giảo hoạt, hơn nữa tính tình con sóc kia rất dễ xúc động, cho nên liền mắc sai lầm.” Dận Hữu vỗ vỗ đầu Hoàng Huy, “Hoàng Huy phải nhớ kỹ, về sau, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đừng nên tin lời nói từ một phía, phải nhìn nhiều nghĩ nhiều, đừng để mình phải hối hận.”

“Ừm~” Tuy có cái hiểu cái không nhưng Hoàng Huy vẫn gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, nó nói: “Thất thúc, quý phủ vừa có một người rất đẹp đến ở, còn cho con rất nhiều điểm tâm ngon, nàng là người tốt sao? Còn có một người khác rất gốc, nàng cũng là người tốt sao?”

Sắc mặt Dận Hữu kinh ngạc, hai người trong lời của Hoàng Huy, e là Niên thị cùng Nữ Hồ Lộc thị rồi, huynh trưởng Niên thị là Niên Canh Nghiêu, trong tay nắm binh quyền, mà Nữ Hồ Lộc thị có tăng tổ phụ là Ba Đồ Lão Tịnh được phong tằng Hoàng Nghị Công của Mãn Thanh, tuy nói hiện nay không còn hiển hách nữa, nhưng lịch sử của gia tộc từng rất huy hoàng. Niên Canh Nghiêu muốn đem muối muối của mình đưa đến Ung Vương Phủ, bàn tính này trong lòng hắn, y có thể hiểu được, nhưng Dận Chân vừa rước Niên thị vào cửa không được bao lâu đã đem Nữ Hồ Lộc thị vào cửa, dường như là để cảnh cáo Niên Canh Nghiêu, hay là muốn nói cho Niên Canh Nghiêu biết uy nghiêm chủ tử của mình?

Hai chuyện này Dận Chân đều nói qua với y, Niên Canh Nghiêu muốn muối muối của mình làm hoàng phi để thay mình lót đường sau này, bàn tính này đúng là lợi hại. Chỉ tiếc là hắn đã tính kế trên đầu Dận Chân, cho nên sau này kết cục thật không tốt lắm.

“Họ là mẹ con nhưng chỉ là thiếp thất, không có quan hệ gì với con, nên con cần gì phải suy nghĩ xem họ là người tốt hay người xấu làm chi?” Dận Hữu véo véo mặt Hoàng Huy, “Hoàng Huy, con phải nhớ kỹ, người đối với mình không có ảnh hưởng gì thì không cần tốn quá nhiều tinh lực đi quan tâm đến người đó, việc con phải làm rất nhiều, không nên vì một ít việc nhỏ mà lãng phí thời gian của mình. Đối với loại người mà mình không biết tốt xấu, hơn nữa đối với mình không có ảnh hưởng gì, con chỉ cần kính, xa, và đề phòng thôi.”

Hài tử này luôn nhạy bén, hơn nữa có mắt nhìn sự việc không tồi, nếu Dận Chân làm hoàng đế, đem Hoàng Huy dạy dỗ thành đế vương kế tiếp, cũng không sai. Tóm lại, so với chuyện Càn Long nuôi ra đại tham quan Hòa Thân còn tốt hơn. Càn Long thích làm lớn thích công to, ra lệnh bế quan toả cảng, còn tham ô thì thành phong trào, ham ăn biếng làm. Ngay cả cái mà đời sau gọi là trái banh, đời trước gọi là xúc cức gì đó cũng bị tên Càn Long kia cấm. Nếu Càn Long không cấm xúc cức, có lẽ bóng đá nam đời sau cũng không khiến cho nhân dân cả nước đi từ thất vọng đến tuyệt vọng như vậy, sau đó còn từ tuyệt vọng đi đến phẫn nộ.

“Hoàng Huy đã nhớ kỹ.” Hoàng Huy thấy sắc mặt Dận Hữu không tốt lắm, dường như đang nghĩ đến cái gì đó không vui, nên nó không hề hỏi nhiều, cúi đầu tiếp tục chơi trò xếp hình của mình, bất quá, lời Thất thúc nói, hình như rất đạo lý a.

“Đúng rồi, Hoàng Huy, nghe nói biệt trang của a mã con có rất nhiều quýt?”

“Thất thúc, a mã đã từng nói, quýt ăn nhiều không tốt.” Hoàng Huy nghiêm trang nhìn Dận Hữu, “A mã còn nói, nếu Thất thúc muốn ăn quýt, phải gặp người để hỏi trước mới được.” Vừa rồi còn cảm thấy Thất thúc là người thông thái, sao bây giờ lại biến thành bộ dạng hết ăn lại nằm thế này?

“Hảo cho một thằng nhóc như ngươi, đi theo a mã ngươi học cái gì không học, lại học cái vẽ mặt đó, cái đó có gì hay mà học.” Bẹo bẹo gương mặt non nớt ra vẻ nghiêm túc kia, Dận Hữu thở dài, “Nhóc thật không lương tâm nha, hồi hè năm nay trong viện của quý phủ ta kết nho, ta đã cho nhóc ăn không ít a.”

“Thất thúc, ăn cái gì cũng phải có tiết chế.” Hoàng Huy kiễng chân vỗ vỗ cánh tay Dận Hữu, “Đừng buồn nữa, con mời người ăn hoa mai cao nha.”

Dận Hữu thấy bộ dạng tiểu đại nhân này của Hoàng Huy liền không nhịn được mà cười ra tiếng. Dem áo lông be bé của Hoàng Huy khép lại, “Được rồi, tiểu hồn đản, Thất thúc của ngươi là người tham ăn như vậy sao?”

“Chẳng lẽ ngươi không tham ăn?” Dận Chân đi đến gần đình, nhìn thấy một lớn một nhỏ đang ngồi ở bên bàn đá, trên bàn còn bày các món đồ chơi, vừa thấy cũng biết là Dận Hữu lấy ra, nước trà đã sớm nguội lạnh, hắn thở dài nói: “Trời lạnh như thế, sao các ngươi lại ở chỗ này?”

“Mùa đông, đồ dùng để sưởi ấm trong phòng đều là dùng than để đốt, cái này đối với thân thể của hài tử không tốt, đi ra ngoài hít thở chút không khí tốt hơn, nam tử hán thể nào lại dễ dàng bị lạnh, đúng không, Hoàng Huy?” Dận Hữu chẳng hề để ý mà cười cười, đối với khuôn mặt lạnh của Dận Chân, y hoàn toàn không sợ hãi chút nào.

Hoàng Huy do dự nhìn a mã mình không lộ vẻ mặt gì khác lạ, sau đó mới gật đầu với biên độ nhỏ.

Tứ Phúc Tấn đứng ở trong góc khuất, nhìn Hoàng Huy bị gia hỏa công khóa, trên mặt gia cũng lộ ra biểu tình vừa lòng, khuôn mặt nàng liền xuất hiện nụ cười mỉm, bỗng dưng quang khỏa mắt quét đến một nữ nhân mặc y phục màu hạnh đang mang theo hai nha hoàn phía sau đi về hướng đình, ánh mắt Tứ Phúc Tấn lộ ra tia trào phúng, người nào trong phủ mà không biết, khi gia và Thất gia ở cùng một chỗ, không thích nhất chính là bị thị thiếp quấy rầy, nữ nhân này cũng không biết do ai xúi giục mà đến, đúng là khờ khạo.

Tuy gia chưa bao giờ nói với nàng chỗ nào không thể đi, nhưng nàng lại biết nên làm cái gì, không nên làm cái gì, cho nên hiện nay trừ gia ra, mình mới có thể trở thành người có quyền nhất ở trong phủ. Nàng khép khép áo lông trên người, xoay người trở về viện của mình, nữ nhân, trừ bỏ gương mặt ra, còn phải có đầu óc mới được.

“Gia.” Một âm thanh nũng nịu truyền đến, ngay sau đó là một mùi son phấn nhàn nhạt bay tới, không nói tới việc nó dễ ngửi hay khó ngửi, Dận Hữu liếc nhìn nữ tử đang mặc y phục màu hạnh kia, bộ dạng coi như không tệ, chính là tuổi có chút nhỏ, nhìn không ra có gì hay. Vội ho một tiếng, y liền đem tầm mắt dời đi.

Nhìn thấy a mã nhà mình dường như đang cau mày, Hoàng Huy đem người mình xê dịch tới bên cạnh Dận Hữu, trong tiềm thức nó luôn cảm thấy, cứ ở bên cạnh Thất thúc là an toàn nhất.

“Kiến quá Thuần Quận vương.” Niên thị cười hành nửa cái lễ, đặt điểm tâm trong tay lên bàn, tươi cười khéo léo nói, “Gia, đây là do chính thiếp thân tự mình làm, ngài cùng Thuần Quận Vương, còn có Đại a ca, nếm thử đi.”

“Lui xuống đi.” Dận Chân lạnh lùng nhìn món điểm tâm trên bàn, đúng là Thất đệ lúc đến có bảo trù phòng làm loại này, hàn ý trong mắt càng lúc càng thêm rõ ràng, “Gia và Thất đệ nói chuyện, ai cho phép người tới đánh gãy, đi xuống!”

Thấy sắc mặt gia khó coi, khuôn mặt Niên thị tái đi, hành lễ xong liền lui xuống, trong lòng cũng hiểu ra, mình đã bị Lý thị hãm hại, cái gì mà điểm tâm gia thích nhất, còn cái gì khi gia và Thất gia ở cùng một chỗ chính là lúc nói chuyện tốt nhất. Hảo cho một cái Lý thị, người cứ chờ xem!

“Điểm tâm này. . .” Dận Hữu chìa tay, còn chưa có đụng đến, điểm tâm đã bị Dận Chân gạt sang một bên, “Muốn ăn cái gì cứ kêu trù tử là được, miệng người soi mói như thế, cài này đừng ăn.” Nói xong, hắn đem nó gạt tới một góc.

Tuy Hoàng Huy còn nhỏ tuổi nhưng khi nhìn cái đĩa điểm tâm kia bị bỏ rơi, trong lòng dần dần hiểu được, thì ra a mã không thích Niên thị xinh đẹp kia.

“Xuy.” Dận Hữu ngưỡng cằm, không khỏi cười cười, đứng lên nói: “Sắc trời không còn sớm, ta nên trở về.”

Dận Chân đứng lên, “Ta tiễn người.” Nói xong, lại nghiêm mặt nói với Hoàng Huy đang ở bên cạnh: “Người trở về phòng học tiếp tục học công khóa cho thật giỏi, ngày mai ta lại đến kiểm tra.”

“Dạ, a mã.” Liếc thấy Thất thúc ngay cả đi đường đều lười biếng, Hoàng Huy trừng mắt nhìn, khó trách tại sao nhà gần như vậy mà a mã vẫn phải đưa về, cái dạng này của Thất thúc thật đúng là làm cho người không yên tâm chút nào.

Đêm hôm đó, Ung Vương Phủ có một mệnh lệnh mới, khi Dận Chân đang cùng những người khác đàm luận chuyện tình, không cho phép bất kỳ ai tự ý quấy rầy, người vi phạm sẽ bị cắt giảm một năm lương.

Dưới ánh nến, Tứ Phúc Tấn trào phúng cười, “Niên thị a, đời này người cũng đừng nghĩ đến việc thể hiện trước mặt gia nữa.”

Đầu xuân năm Khang Hi thứ bốn mươi bốn, Khang Hi đột nhiên triệu tập một ít quan viên hành sự bất lực, không ít quan viên liền bị thất thế, trong đó có cả Thác Hợp Tề, người thống lĩnh bộ quân, khiến cho các chư vị hoàng tử chú mục.

Thác Hợp Tề là quan viên thuộc đảng Thái tử, các hoàng tử đều biết điều này, cho nên Khang Hi cũng biết, nay đột nhiên lại làm khó dễ hắn, như vậy không phải muốn tước đi thế lực của Thái tử sao?

Sau khi nhận được tin tức này, sắc mặt Dân Chân bình tĩnh đến không ngờ, hành vi của Thái tử những năm gần đây thật sự không phải là tác phong của Thái tử một nước nên có, cho nên hoàng a mã hẳn nài không được nữa, coi như là bình thường. Ánh mắt hắn có chút buồn bã, có một số việc, có lẽ nên bắt đầu rồi.

“Tham ô hai ngàn bốn trăm lượng bạc, cho nên bị cách chức?” Sau khi nghe thấy thế, thần sắc Dân Hữu rất ngạc nhiên, quan viên của Đại Thanh triều có người thanh liêm như vậy à, ngay cả hai ngàn bốn trăm lượng bạc cũng tra nghiêm như vậy? Bất quá, hình như quan hệ của Long Khoa Đa kia với Dân Chân cũng không tệ lắm?

Phúc Đa thấy chủ tử nhà mình tỏ vẻ kinh ngạc, liền có thể khẳng định y lại nghĩ tới chỗ khác rồi, làm nô tài không nên nhiều lời, cho nên đành nói: “Nghe nói Thác Hợp Tề xác thực có tham ô hai ngàn bốn trăm lượng bạc, cho nên bị cách chức rồi, hiện tại thống lĩnh bộ quân là Long Khoa Đa đại nhân.”

Đúng là xui xẻo, Dân Hữu gật gật đầu, “Người đi xuống đi, gia đã biết.”

Khang Hi không có khả năng bởi vì việc này liền gây ra động tĩnh lớn như vậy, vài ngày trước đó thấy Tứ ca và Thập Tam, Thập Tứ đều rất vội vàng làm việc, trong lòng y dần dần có chút rõ ràng, nâng tách trà bên cạnh lên, uống một ngụm, loại trà mới của năm nay hương vị cũng không tệ a.

Mấy ngày sau, Khang Hi hạ chỉ triệu kiến các đại thần cùng các Vương tước bồi lặc ở Sướng Xuân Viên.

Dân Hữu mặc triều phục, ngồi ở trong kiệu lão đảo, hí húp mắt nghĩ, lần này chỉ sợ Thái tử bị xúi quẩy rồi.

Đến đại tây môn của Sướng Xuân Viên, y liền tiến vào phòng, trong phòng đã có không ít đại thần, Thân Vương, Quận Vương và Bồi lặc ở đó, Dân Hữu cảm thấy kinh nghi, một cái chuyện nhỏ về một thống lĩnh bộ quân như vậy, có đến mức phải tập trung nhiều người như vậy đến thẩm tra xử lý không? Hay là, việc này liên quan đến Thái tử?

“Thất ca.”

“Bát đệ.” Dân Hữu thấy gương mặt ôn hòa của Dân Tự mang theo một tia cười đi đến, y cũng treo lên một bộ mặt tươi cười, có trời mới biết vì sao vị huynh đệ kia luôn đối với mình cười đến hoa nguyệt thất sắc như thế?!

71. Chương 71: Không Được Phép Thua

“Thất ca, mời đi trước.”

“Bát đệ, mời.” Dân Hữu liếc nhìn bầu trời tối đen, trời lạnh như thế này, đầu xuân năm nay, sau khi Khang Hi đi tuần du tái ngoại về mấy tháng trước có chút gì đó không đúng lắm. Cái loại dày vò như thế, tại sao vị Bát đệ này của y đứng ở trong viện gió lạnh thế này mà bề ngoài vẫn giữ được phong độ?

“Thất đệ, Bát đệ.” Dân Chân đã tới, rất tự nhiên chen vào giữa hai người mà đi, “Hiện tại canh giờ cũng không còn sớm, chúng ta cùng vào thôi.”

Sau khi Dân Chân xuất hiện, trong đầu Dân Hữu đột nhiên xuất hiện một câu chuyện thiếu nhi “Ba hòa thượng”. Đi theo Dân Chân vào phòng, không khí bên trong rất trầm trọng khiến cho sự thoải mái trong lòng y nhất thời biến mất, ánh mắt quét quanh một vòng, liền nhìn thấy Ngũ a ca và Thập a ca đang đứng cùng một chỗ, cũng không quản Dân Chân đang ở bên cạnh, y lết lết đến bên cạnh hai người.

Bát a ca không khỏi nhìn về phía Dân Chân, phát hiện trong mắt đối phương cũng không có vẻ không vui, dường như đã tập thành quen đối với thói quen này của Dân Hữu, thế nên ngay cả lòng mày cũng lười động. Trong lòng dần dần có chút hiểu được, vì sao Thất ca cùng với lão Tứ lại thân mật như thế.

Thất ca không muốn dính tới phiền toái, mà Tứ ca tâm kế thâm trầm nhưng đối với Thất ca lại không đòi hỏi gì, cho nên Thất ca mới thân cận với Tứ ca như vậy? Hắn cúi đầu, yên lặng suy tư, nếu như là mình, sẽ bỏ được sự ưu ái của hoàng a mã sao?

Trong lòng hoàng a mã yêu thích nhất chính là Thất ca, đó là do hần gần đây mới chậm rãi phát hiện ra, phát hiện này làm cho hần hết sức kinh ngạc, nhưng khi nhớ lại mọi chuyện từ nhỏ đến lớn, hần mới nhận ra, có lẽ từ tận trước kia, hoàng a mã đã yêu thích Thất ca rồi, chỉ là hần không biết mà thôi, cũng có thể nói, hoàng a mã là người che dấu tâm tư vô cùng tốt.

Nếu hần là lão Tứ, nhất định sẽ lợi dụng điểm này, trong lòng hần rất rõ ràng. Liếc nhìn người đang cùng Thập đệ nhẹ giọng nói chuyện, khoe miệng Dận Tự lộ ra một tia cười chua xót.

Không bao lâu sau, Khang Hi xuất hiện, mọi người quỳ xuống đất hô vạn tuế, rồi sau khi đứng dậy mọi người mới chú ý tới biểu tình của Khang Hi, thực bình tĩnh, dường như không có chuyện gì lớn xảy ra.

“Trẫm, muốn phế Thái tử.”

Một hòn đá kích ngàn tầng sóng, mọi người nhất thời câm lặng, thậm chí hoài nghi là lỗi tai mình có vấn đề, đều tự trao đổi một cái ánh mắt nghi ngờ với nhau, nhưng không ai dám mở miệng trước.

Mặt Khang Hi không chút thay đổi nhìn mọi người, tiếp tục nói: “Trẫm quyết định phế Thái tử lần thứ hai, chuyện này quả thật rất đau lòng. Từ sau lần phục Thái tử cho tới nay, hành vi của Thái tử ngày càng hoang đường, dạy dỗ nhiều lần vẫn không sửa đổi. Thị phi chẳng biết phân biệt, bản tính hung tàn, câu kết vây cánh, còn Thác Hợp Tề, đó là bộ hạ của hần, trẫm thấy thẹn với trời đất, thấy thẹn đối với lê dân bách tính. Thái tử. . . Không thể không phế!”

“Hoàng thượng, thỉnh tam. . .” Một quan viên còn chưa kịp nói xong, đã bị Khang Hi đánh gãy, “Trẫm hi vọng chư vị khanh gia không nên có ý niệm thay thái tử cầu tình trong đầu, nếu thay thái tử cầu tình, sẽ có tội là chung đảng với Thái tử.”

Trong lúc nhất thời, không ai dám cầu tình nữa, mọi người đều không lên tiếng, chỉ cảm thấy hoảng loạn. Nay Thái tử bị phế lần thứ hai, xem ra không còn khả năng phục lại lần nữa, như vậy, tất cả các hoàng tử hiện đang đứng ở chỗ này đều có cơ hội?

Trên đại sảnh có Tam a ca, Tứ a ca, Ngũ a ca, Thất a ca, Bát a ca, Thập a ca, Thập nhị a ca, Thập Tam a ca, và Thập Tứ a ca. Trừ Tam a ca cùng Bát a ca đã bị trách cứ ra, cả vị Thất a ca có tật kia nữa, còn thân phận mẫu gia của Thập nhị a ca không hiển hách và Thác Cáp Kỳ vẫn là huynh trưởng mẫu phi Định tần của hần, tất nhiên cũng bị loại. Nay thân thể hoàng thượng vẫn khỏe mạnh, như vậy chỉ có Tứ, Ngũ, Thập, Thập tam, Thập Tứ a ca là có khả năng.

Dận Hữu có thể khẳng định, những quan viên này, mặt dù trông mắt không có nhìn về phía các hoàng tử bên này, nhưng trong lòng đã đem ưu thế các hoàng tử cùng hoàn cảnh loại trừ, suy tính nhiều lần.

Khi Khang Hi vạch tội và trừng phạt Thái tử, biểu tình thực bình tĩnh, cũng không có đau buồn như khi lần đầu tiên phế Thái tử, điều này đại biểu cho việc Thái tử ngày càng hoang đường đã đánh mất đi tất cả tình cha con của Khang Hi, cũng đại biểu cho việc sự nhẫn nại của Khang Hi đối với hần đã dùng hết, nay trừ bỏ mâu thuẫn trùng điệp ra, hai người đã không còn lại cái gì khác nữa.

Dận Hữu tự nhận mình cùng Thái tử cũng không bao nhiêu quyền lợi và mâu thuẫn, thậm chí nhớ đến việc sau khi mình bị phạt quỳ, Thái tử gọi mình đứng lên với phong độ trùng trùng. Thời gian cùng quyền lực, đúng là đã làm cho con người ta thay đổi kinh khủng đến như vậy.

Nghe được Khang Hi nói Thái tử cấu kết với ngoại nhân ám sát người khác, ngữ điệu của Khang Hi là phần nộ, chứ không phải là bi thương. Dận Hữu cúi thấp đầu, quỳ trên mặt đất, trong lòng bàn tay đã thấm ra không ít mồ hôi lạnh.

“ . . . Giam Nhị hoàng tử Dận Nhưng trong Hàm An Cung, cả đời này không được phép xuất cung nữa bước.” Khang Hi dùng âm thanh lạnh lẽo quyết định kết cục cuối cùng của Thái tử.

Dận Hữu nhớ rõ y đã từng xem qua hình ảnh trong Hàm An Cung ở kiếp trước, trong trí nhớ, trong tâm hình kia, Hàm An Cung có chút tàn tạ, cũng có chút lạnh lùng. Mấy năm trước, trước khi phục lập Thái tử, hần bị giam ở Vĩnh Sinh, còn hiện nay là An Cung, không biết Dận Nhưng có cảm thấy châm chọc hay không?!

Tranh đấu cùng mâu thuẫn giữa Dân Nhưng và Khang Hi, Dân Hữu cũng không biết rõ lắm, điều duy nhất y biết là khoảng thời gian trước Dân Nhưng càng ngày càng kiêu ngạo, mà Khang Hi càng ngày càng chèn ép thế lực thái tử, trong lúc Khang Hi đi tuần du tái ngoại, Thái tử làm cái gì, y cũng không biết. Bất quá thấy đám người Dân Chân bận rộn, trong lòng y cũng ít nhiều biết sẽ có sự tình phát sinh, thật không ngờ, đó lại là lần thứ hai phế Thái tử.

Khang Hi đi rồi, mọi người vẫn quỳ trên mặt đất, không biết là do sợ tới mức chân nhũn ra, hay là không muốn làm dè dặt khiến người chú mục nữa. Thật lâu sau, mới có vài vị đại thần thâm niên chậm rãi bò dậy, Dân Hữu trái ngực phải liếc, trông một tí, tốt lắm, Ngũ Ca đã đứng dậy. Y thuận lợi bò dậy, bất động thanh sắc nhu nhu đầu gối bị tê do quỳ của mình, y thâm hận trong lòng, chủ nghĩa phong kiến độc ác này, quỳ đến quỳ lui, rất đả thương tự tôn nhà.

“Thất đệ.” Dân Chân thấy Dân Hữu đứng ngẩn người, cho là y sợ hãi, liền hạ giọng nói: “Đi thôi.”

Từng nhóm đại thần cùng Vương gia, Bối lặc bắt đầu đi ra ngoài, Dân Hữu lẳng lẳng gặt đầu, trong đầu vẫn còn có chút mê vông, Thái tử bị phế rồi sao?!

Thập a ca nhìn thấy Thất ca của mình sắp xuất môn, lại liếc nhìn Bát ca ở một bên mỉm cười, hẩn vù vù vài bước, đuổi kịp cước bộ của Thất ca, dù sao đi theo Thất ca, hẩn là không có vấn đề gì đi. Loại trực giác giống như động vật này làm cho Thập a ca thật lâu về sau đều âm thầm cảm thấy may mắn vì lựa chọn thời niên thiếu của mình.

Nhìn nhóc beo béo đi theo sau mình, Dân Hữu cười cười ghé vào trên vai của hẩn, “Thập đệ, nghe nói biệt trang của ngươi mới nhập mấy loại trái cây mới.”

“” Thập a ca yên lặng cúi đầu, không lẽ hẩn nhìn lầm người rồi?

Dân Chân liếc nhìn lão Thập, thấy hẩn bị Dân Hữu đè tới nỗi thẳng thất lưng không nổi, trên mặt không có một tia biểu tình.

“Thất ca, ngươi rất nặng a.” Thập a ca nhịn không được lẩm bẩm.

“Thập đệ, ngươi còn phải rèn luyện nhiều hơn.” Dân Hữu cười ha hả ôm lấy cổ Thập a ca, dư quang khoe mắt đảo qua Bát a ca đang đi phía trước một mình, còn Tam a ca thì cúi thấp đầu, đã mất đi ngạo khí ngày xưa, y đưa tay vỗ vỗ đầu Thập a ca, rốt cuộc còn một chút thiện lương mà buông hẩn ra.

“Vận khí của Thập ca thật không tốt.” Thập tam nhìn Thập a ca bị ép tới sắc mặt đỏ bừng liền lắc đầu.

“Hừ, có lẽ phải nói là vận khí của hẩn tốt mới đúng.” Thập tứ có điểm nhú mày, hẩn liếc nhìn thần sắc mặt mỗi của Thập nhị a ca cách đó không xa, trên mặt liền lộ ra một tia trào phúng, mẫu gia của Thập nhị a ca có liên hệ với Thái tử, trước kia trước mặt bọn hẩn, Thập Nhị đều ra vẻ như ta đây rất giỏi, hiện tại không phải là cũng thất thế rồi sao.

Sau khi trở lại quý phủ, Dân Hữu nhìn nhi tử nhà mình béo lùn chắc nịch đang ở hành lang dài đông đưa thân hình bước đi, phía sau còn có một đồng nha hoàn, thái giám đi theo, y xoay người chọc chọc cái trán thẳng cu, liền nhìn thấy nó lung la lung lay thân mình rồi té ngã.

Dân Hữu nhanh tay lẹ mắt xách nó lên, cười híp mắt nói: “Bé khoai lang, hôm nay có nhớ a mã không?”

“A mã.” Đứa nhỏ hai tuổi ăn mặc dày cộm, y như cái bọc nhỏ ở trong lòng Dân Hữu, bất quá nhờ thiên tính phụ tử mà nó vẫn nắm lấy vạt áo Dân Hữu, bật cười khanh khách, “A mã, bay bay.”

“Ừ, bay bay.” Vì thế a mã Dân Hữu liền ôm nhi tử của mình tung lên cao rồi hứng, quay sang bên trái một cái, rồi bên phải một cái, thẳng nhỏ cao hứng đến mức cười không ngừng. Ma ma đứng ở một bên nhìn mà kinh hãi đảm chiến, chỉ sợ vị gia này lỡ tay, Đại a ca bẹp một cái ngã sấp xuống đất, thật sự là thảm.

“Nhi tử, a mã dẫn ngươi tới quý phủ của Tứ thúc và Hoàng Huy ca ca chơi, chịu không?” Dân Hữu đem con ôm vào lòng, đem mũ hình con hổ đội lên đầu con mình, ôm nhi tử đi loạng choạng ra cửa. Cái gọi là quy củ mẫu tử phụ nghiêm của Đại Thanh, đặt lên người này, nửa điểm cũng không được thể hiện ra.

“Mau đem việc này nhanh báo cáo cho phúc tấn.” Rốt cuộc cũng có một ma ma kịp phản ứng, trong lòng liền gấp khủng khiếp, Quận Vương gia a, đây là con của ngài, cũng không phải là đồ chơi của ngài a.

“Gia đem Đại a ca đi?” Cẩm Tố nghe xong việc này, cũng không ngẩng đầu lên nói, “Tùy gia đi, dù sao người của quý phủ Tứ ca cũng cẩn thận, các người không cần lo lắng.” Trong lòng nàng hiểu được, gia đối nữ tử trong phủ tuy lễ độ và lãnh đạm, nhưng đối với đứa nhỏ lại vô cùng tốt, hơn nữa, nếu có thể được Ung Thân Vương yêu thích thì. . .

Nhớ tới thế cục hiện nay, động tác thêu hương bao của Cẩm Tố ngừng lại, dù sao cũng là vị gia kia có cơ hội nhất.

Tại Ung Thân Vương quý phủ, Dân Chân đang ở trong thư phòng sao kinh Phật, nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm ồn ào của tiểu hài tử, hần khê nhú mày, liền hỏi thái giám hầu hạ bên người, “Tiểu Ngô tử, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Hồi gia, là Thuần Quận Vương mang theo Đại a ca của Quận Vương quý phủ đến đây, lúc này đang cùng Đại a ca chơi đùa.” Tiểu Ngô tử biết Thuần Quận Vương cùng chủ tử nhà mình quan hệ rất tốt, liền thành thành thật thật trả lời.

Dân Chân nghe xong liền đi ra khỏi thư phòng, ra ngoài đại viện thì thấy một viên tròn tròn, núc ních dính lấy trên người nhi tử nhà mình, mà cái vị thất đệ kia lại cười đến vui vẻ, không hề có bộ dạng trưởng bối, người hầu hạ đứng ở một bên cũng cười ha ha.

“Gia.” Tứ phúc tấn Thư Nhã nhìn thấy Dân Chân đi ra, liền tiến lên phía trước nói, “Là tiểu hài tử âm ỹ đến người?”

Dân Chân thấy Dân Hữu xách Hoảng Thự như cái túi mà xách đến xách đi, khoe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười kỳ lạ, “Không có việc gì, Hoảng Huy chơi với đệ đệ?”

Thư Nhã nghe vậy cũng cười nói: “Thất đệ mới vừa nói, nuôi nam hài phải tùy tiện, cứ để cho hai hài tử chơi với nhau, cũng may hài tử Hoảng Thự kia cũng không hay khóc, bằng không Thất đệ làm như vậy, nó đã sớm khóc đến thiên hôn địa ám rồi.”

“Y vốn là người biết giới hạn, nên có thể làm ra bất cứ chuyện gì.” Dân Chân cười nhạt, nhắc chân đi về hướng Dân Hữu, mặc dù chính mình không thích nơi tranh cãi âm ỹ lắm.

Ý cười trên mặt Thư Nhã không thay đổi, xem con mình vừa lão đảo một cái lại bị Thất đệ tay mắt lanh lẹ mà đỡ lấy, vui đầu cười khê, “Quả thật là một người không biết giới hạn.” Nhưng, nàng lại muốn cảm ơn y. Nàng là nữ nhân thông minh, tự nhiên biết vì sao gia đối với nữ nhân của quý phủ lãnh đạm, lại duy độc đối với nàng là tôn trọng. Nàng cũng chưa bao giờ ngu ngốc mà nghĩ thử xem nếu như không có Thất a ca, nàng sẽ như thế nào. Thất a ca vốn đang tồn tại, mà người vốn tồn tại này làm cho nhi tử của nàng được gia coi trọng nhất, cũng làm cho chính mình trở thành nữ nhân được gia tôn trọng nhất trong quý phủ.

“A.” nàng nhịn không được mà hô một tiếng nhỏ, bởi vì Hoảng Thự rất giống viên thịt ngã lăn trên mặt đất.

“Nhi tử, tự mình đứng lên, nếu người đứng lên, a mã sẽ làm đồ chơi cho người.” Dân Hữu đứng cách xa Hoảng Thự, cười đùa, làm cho Hoảng Huy đang muốn đi kéo Hoảng Thự lên cũng dừng bước.

Sau đó liền thấy viên thịt bụ bẫm kia uốn mình bò dậy, trên mặt cũng không có bộ dạng chực khóc, “A mã, đồ chơi.”

“Đi, tối nay a mã làm cho người.” Dân Hữu cười ha hả hôn nhẹ lên mặt nhi tử nhà mình, thấy Dân Chân đứng cách đó vài bước, nói thêm: “Bé khoai lang, đây là Tứ thúc, còn nhớ chứ?”

“Tứ thúc, cái khóa.” Hoảng Thự chạy như điên về hướng Dân Chân, bọn hạ nhân bên cạnh lo lắng nhìn Hoảng Thự a ca, chỉ sợ gia mình mặt lạnh, dọa tiểu hài tử này khóc.

“Tứ ca, nhóc khoai lang còn nhớ người cho nó cái khóa ngọc kia.” Dân Hữu âm thầm gật đầu, không hổ là con mình, đem những thứ quan trọng nhớ rất rõ. (Ặc, anh dạy con thế hả? =]]) Bạn đang ?

Dân Chân liếc nhìn tiểu hài tử đang nín vạt áo mình, vội ho một tiếng, “Hoảng Huy, hảo hảo chiếu cố đệ đệ, người tới, hảo hảo chiếu cố hai vị a ca.” Nói xong, hần đưa cho Dân Hữu một ánh mắt.

Dân Hữu liền đem người bên cạnh quăng cho Hoảng Huy, xoay người nói với Thư Nhã đang đứng ở trên hành lang: “Tứ tẩu, nhi tử nhà ta liền phiền người vậy.”

“Thất đệ yên tâm, ta nhất định sẽ không khi dễ Hoàng Thự.” Thự Nhã cười giễu cợt Dận Hữu, đưa mắt nhìn hai người bước vào tiểu viện. Tầm mắt lại một lần nữa rơi xuống con mình và Hoàng Thự. Vị Thất đệ này, tuy nói và làm việc tùy tiện, nhưng là đối nhi tử thật đủ cưng chiều, lại còn tự mình làm đồ chơi cho nó... đồ chơi?! Thự Nhã nghĩ đến một ít đồ chơi của nhi tử của mình, bỗng có chút kinh ngạc nghĩ, mấy món đồ chơi đó sẽ không phải do Thất đệ tự mình làm chứ?

Trong thư phòng.

“Nơi của Mã Kỳ không có vấn đề gì.” Dận Hữu hạ giọng nói: “Ta cùng Cẩm Tố một chỗ cũng mấy năm rồi, cũng bồi nường về nường gia nhiều lần, Mã Kỳ này rất trung thành với hoàng a mã, đối với người cũng không có ảnh hưởng gì. Ta cho hắn một ít lời, lập trường của các Đại học sĩ khác cùng hắn không sai biệt lắm.”

“Người không cần đi lo lắng mấy việc này.” Dận Chân nhẹ nhàng ôm eo y, “Ta sẽ có chừng mực, người chỉ cần bảo vệ tốt chính mình là được rồi.”

Dận Hữu biết Dận Chân đang sợ cuối cùng chính hắn không chiếm được vị trí kia, ngược lại còn liên lụy đến y, nên liền dùng sức ôm trả: “Tứ ca, người sẽ không thua, chỉ cần... Người là nhi tử vì hoàng a mã tận trung.”

Không hỏi Dận Hữu như thế nào lại hiểu được ý của hoàng a mã, hoặc vì sao đối với mình tin tưởng như vậy, hắn chỉ đặt đầu lên vai Dận Hữu, thấp giọng nói: “Ừm, ta không thể thua.”

Hắn không được phép thua, cho nên không thể thua. Hắn không thể hình dung được, nếu như mình thua, người của quý phủ hắn sẽ ra sao, còn Dận Hữu sẽ như thế nào? Các huynh đệ khác có thể dung tha cho Thất đệ mà từ trước đến nay y đều thân thiết với mình không?

Dận Hữu thích ăn ngon lại ham chơi, còn ưa thích đi lang thang khắp nơi, nếu mình thất bại, ngày sau Thất đệ sẽ sống như thế nào? Ăn nói khép nép, cẩn thận từng li từng tí?

Nhịn không được mà hôn hôn lên cái trán của người trong lòng, nhẹ tay mơn trớn vành tai, xúc cảm mềm mại thoải mái, làm cho tâm tình của hắn chậm rãi tốt lên.

“Nếu ta thua thì sao?”

“Nếu như người thua thì, đại khái sẽ bị quyền cấm thôi, mà người yên tâm đi, ta sẽ nghĩ biện pháp tới thăm người.” Dận Hữu hào phóng vỗ vỗ vai Dận Chân, “Ta sẽ không để cho người chịu khổ đâu.”

Dận Chân trầm giọng nở nụ cười, sao hắn lại quên mất chứ, Thất đệ của hắn, chính là cái dạng này, vĩnh viễn sẽ không buồn lo vô cớ, cũng biết làm như thế nào để mình sống vui vẻ.

“Người rất thích nhi tử này?” Dận Chân cảm thấy, ghen với việc ái nhân cùng nhi tử của y, thật sự là một chuyện dọa người, nhưng loại cảm xúc tiêu cực này làm thế nào cũng không biến mất được.

“Hừ hừ, ta cũng thích cả Hoàng Huy của người nữa.” Dận Hữu liếc mắt, thuận tiện từ trên giá sách lấy xuống một quyển sách, “Nhóc khoai lang là một hài tử thông minh, Hoàng Huy cũng là một hài tử thông minh.”

Dận Chân trầm mặc một lát, “Người. . . Nhìn trúng Hoàng Huy?”

Dận Hữu nhú mày, vẻ mặt vô tội nói, “Ta chỉ thích nhi tử này của người, cái gì mà nhìn trúng với coi trọng?”

“Như vậy, Hoàng Quân cùng Hoàng Thì, sao người không chơi nhiều với chúng?” Khóe miệng Dận Chân xuất hiện mỉm cười.

“Mấy hài tử kia nhỏ như vậy, chơi có gì vui.” Dận Hữu không để ý đến sự giễu cợt trong ánh mắt của Dận Chân, “Luôn có sự bất đồng, Hoàng Huy, hài tử đó là ta nhìn nó lớn lên.”

Ngoài thư phòng, Thự Nhã vốn muốn hỏi hai người kia buổi trưa muốn dùng cái gì, nghe hai người trò chuyện, nàng dừng cước bộ lại, kỳ thật là nàng chỉ vô ý nghe được hai người nói chuyện, chính là nghe được hai chữ Hoàng Huy kia liền làm cho nàng nhịn không được mà phóng nhẹ cước bộ.

“Hài tử Hoàng Huy kia... . Xác thực rất tốt.”

Sau khi Thư Nhã nghe được lời này của Dận Chân, liền lặng lẽ ly khai.

72. Chương 72: Tâm Tư Đế Vương

“A, Tứ ca, chỗ của người có thể nhìn thấy bên ngoài?” Dận Hữu đứng ở giá sách, bên cạnh là cái bình hoa, quay đầu lại là bức tranh sơn thủy, cạnh đó có thể nhìn thấy được cảnh tượng bên ngoài thư phòng.

“Ừm.” Dận Chân liếc nhìn y rồi vùi đầu tiếp tục xem sách trong tay của mình, lại nhớ tới mấy năm trước, mình cùng môn khách nói chuyện không cần thận bị Thất đệ nghe được, dù Thất đệ không nói gì, mà hẳn cũng không có hỏi, nhưng sau sự tình lần đó, hẳn đã kêu người suốt đêm cải tạo lại thư phòng này.

“Vậy bên ngoài có người, người cũng biết?” Dận Hữu tò mò ghé sát xem, trong tầm mắt có thể thấy rõ hành lang ngoài cửa, đây là con đường dẫn đến thư phòng, như vậy, so với cho một người canh giữ ở ngoài thư phòng còn tốt hơn nhiều, ít nhất sẽ làm cho người đến có cảm giác người trong thư phòng đang bàn chuyện xấu gì đó.

Không hổ là hoàng đế tương lai, từ một chỗ nhỏ như vậy là có thể nhìn ra bụng dạ và thủ đoạn của người này rồi.

Nhớ tới lúc nãy mình cùng Dận Chân có trò chuyện, Dận Hữu nổi lên hưng trí hỏi: “Vừa rồi khi chúng ta nói chuyện, có người tới không?” Nghĩ lại, nếu là có người, Dận Chân cũng sẽ không ở trước mặt y nhắc tới chuyện Hoảng Huy.

Dận Chân cũng không ngẩng đầu lên, chậm rì rì nói: “Không có.”

Giữa trưa dùng bữa, Hoảng Huy và Hoảng Thự cũng cùng bọn họ dùng cơm. Hoảng Huy đã gần tám tuổi, lớn hơn Hoảng Thự bốn tuổi, có lẽ là do a mã của chúng giáo dục bất đồng, Hoảng Huy tuy mới tám tuổi nhưng lại đứng đắn, từng trải y như tiểu đại nhân, mà Hoảng Thự đã bốn tuổi rồi mà vẫn là cái bánh bao nhỏ, đi đường trái lắc phải lắc, lại thích các món ăn ngon và đồ chơi nhỏ.

Thật không hổ là nhi tử Thất thúc, Hoảng Huy nghĩ, một bên liếc nhìn Hoảng Thự đang mặt mày hớn hở gặm bánh ngọt bên cạnh.

“Hoảng Huy, lúc ăn cơm không thể nhìn đông nhìn tây như thế.” Lúc này Dận Chân đã buông bát đĩa xuống, vừa rửa tay vừa nghiêm mặt trách cứ Hoảng Huy, làm nó sợ tới mức cũng buông bát theo.

“Ta nói người làm cái gì đó?” Chủ nhân đã buông xuống bát đĩa, kẻ làm khách nhân kia vẫn ăn rất vui vẻ, Dận Hữu tự tay gấp cái lười vệt vào bát Hoảng Huy, cười híp mắt nói: “Hoảng Huy, đừng để ý tới a mã người, tiểu hài tử đang tuổi phát triển, ăn cho nhiều vào. Nếu bây giờ người buông đĩa xuống, sao Thất thúc lại không biết xấu hổ mà động đĩa tiếp?”

“Ừm.” Hoảng Huy cúi đầu nhìn lười vệt trong bát, lại nhìn về mặt “xấu hổ” của Thất thúc vẫn đang vui vẻ động đĩa kia, nhất thời có chút hiểu được, vùi đầu ăn tiếp. Trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên nơi có Thất thúc, hẳn cũng không cần sợ a mã trách phạt.

Dùng cơm xong, lại nói một vài chuyện, hai cha con nhà kia lắc lư đi ra Ung Vương Phủ, hạ nhân Quận Vương phủ nhìn thấy chủ nhân nhà mình mang theo Đại a ca trở về, đều tự lộ ra một thần sắc quả nhiên là thế.

“Chủ tử, chúng ta thấy gia vẫn là sủng Đại a ca nhất.” Một gã sai vặt của quý phủ đang quét rác, hạ giọng nói, “Ngày thường gia đều mang theo Đại a ca xuất môn.”

“Nói nhăng cuội gì đấy, gia đối với nhị a ca và đại cách cách đều rất tốt, chính là đại a ca lớn nhất, gia muốn đem Đại a ca ra ngoài là điều đương nhiên, người đừng nói bậy, chủ tử nhà chúng ta từ trước đến nay đều xử sự rất công bằng, phúc tấn và sủng phúc tấn cùng thứ phúc tấn cũng không có ý kiến gì.” Hoa Tượng trừng mắt nhìn gã sai vặt bên cạnh nói, “Về sau người chớ có nói hươu nói vượn, để tổng quản nghe được, liền đuổi người ra ngoài.”

Gã sai vật rứt cổ lại, cảm thấy có chút kính nể chủ tử nhà mình, đường đường là Quận Vương quý phủ mà chỉ có hai tiểu thiếp, hẳn biết rõ, ngay cả Quận Vương gia lục phẩm thị vệ cũng đã có tam phòng thiếp thất, nghe nói hiện tại lại mang thêm một tiểu thiếp nữa vào phòng.

Còn có, Tiền Nhai Thượng Viên Ngoại, nghe nói khi tiểu thiếp trong nhà chết, cũng chỉ được chôn cất qua loa, thật không phải là người mà, còn chủ tử thì đối xử với hạ nhân vô cùng tốt, ngay cả phúc tấn cũng là ôn hòa, mỗi bọn hạ nhân ở quý phủ đều có mấy bộ quần áo mới, mỗi ngày đều có thịt để ăn, lần trước đi ra ngoài uống rượu, vừa vặn gặp được đồng hương làm việc ở quý phủ của một hoàng tử khác, so sánh chi phí ăn mặc ngày thường của từng người, xem ra chủ tử nhà mình hào phóng hơn nhiều.

Khi Thái tử bị phế lần thứ hai, Khang Hi lại lần nữa đi tế thiên, cũng để tạ lỗi cùng tổ tiên, hai lần phế hai lần lập này như là một truyện cười vậy, trừ bỏ khiến mấy huynh đệ này càng đấu với nhau tui bụi hơn, còn có thể có ích lợi gì khác?

Năm nay Khang Hi đã hơn năm mươi, đột nhiên trở nên già yếu rất nhiều, tóc mai hai bên cũng dần nhiễm sương trắng, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng dần dần hăm sâu, vẻ anh tuấn vốn có gần như đã biến mất, trở nên ngày càng mệt mỏi.

Khi Dận Hữu được Khang Hi triệu đến, y đang ở trong viện của mình hóng mát, đầu hạ năm Khang Hi thứ bốn mươi lăm, thời tiết phá lệ nóng bức, làm cho y có chút ăn không tiêu, nhiệt tình phát minh trong công bộ cũng bởi vì thời tiết mà tiêu tan hơn phân nửa, ngày thường không phải ở dưới bóng râm trong viện hóng mát, thì chính là chạy tới viện Dận Chân tránh nóng.

Thỉnh thoảng dạo qua Viên Minh viện một hai lần, nhìn lương trụ cẩm thạch màu trắng với hoa văn điêu khắc cực kỳ xinh đẹp trước mặt, trong đầu y liền nghĩ đến trên sách lịch sử có ghi lại, những thứ này sau này chỉ còn là mấy khối đá đồ nát thê lương. Nguyên bản tò mò cũng dần dần tiêu tan, cho nên y cũng không quá thích Viên Minh viện của Tứ a ca.

Được Khang Hi truyền vào cung, bất kể là có nguyên ý hay không, Dận Hữu đều phải đem y phục mặc cho chỉnh tề rồi vào cung, khi đến Càn Thanh cung, y phát hiện bên trong rất im lặng, Khang Hi ngồi bên bàn cờ, sắc mặt có chút mệt mỏi. Trong phòng có đặt vài khối băng để hạ nhiệt độ, cho nên trong phòng rất mát mẻ.

“Nhi thần thỉnh an hoàng a mã.” Quỳ trên mặt đất, đầu gối cũng có chút lạnh lẽo, rõ ràng đã vào hạ, Dận Hữu không hiểu sao cảm thấy sau lưng có chút lạnh, trong lòng bàn tay cũng thấm ra không ít mồ hôi lạnh.

“Đứng lên đi, cùng trẫm đánh một ván.” Khang Hi chỉ chỉ bàn cờ, nhưng ánh mắt lại không rơi trên người Dận Hữu, thần sắc nhìn không ra nửa phần hỉ nộ.

Tâm Dận Hữu càng lúc càng bất an, Khang Hi của lúc này cùng Khang Hi của ngày xưa khi gọi y đến chơi cờ có chút bất đồng, về phần bất đồng chỗ nào, Dận Hữu cũng không nói ra được. Y ngoan ngoãn ngồi xuống một bên, Khang Hi vẫn như cũ, cầm quân trắng, mà y, vẫn cầm quân đen.

“Cạch.” Quân đầu tiên của Khang Hi liền hạ ở điểm Thiên Nguyên, không chút nào che dấu khí thế của đế vương, làm cho cái trán Dận Hữu ướt đầm mồ hôi, y chơi cờ với Khang Hi cũng không ít lần, nhưng Khang Hi chưa bao giờ đem quân cờ đầu tiên đặt ở đây.

Quân cờ đen mang theo mồ hôi được đặt ở một góc, Dận Hữu không dám nhìn thẳng vào mắt Khang Hi.

“Mọi người đều nói có thể nhìn người qua nước cờ, nhưng trẫm lại cảm thấy, cách nói này không đúng lắm.” Khang Hi giống như tùy ý đáp, nhưng tiếp theo liền cản đường Dận Hữu, “Tiểu Thất a, tài đánh cờ của ngươi thật sự không xong, nhưng làm việc lại tốt hơn đánh cờ rất nhiều.”

“Chắc là nhi thần không có sở trường về đánh cờ rồi.” Dận Hữu thấy đường đi của mình bị ngăn chặn, đành phải bỏ khúc vực đó, chọn một đường khác, “Nhi thần là một người lười nhác, cho nên từ trước đến nay đều làm việc không kiên trì lắm, nhi thần đã phụ công hoàng a mã dạy dỗ rồi.”

“Có đôi khi trẫm muốn tất cả các nhi tử của mình đều tài giỏi, nhưng cũng có đôi khi lại muốn cho tất cả nhi tử đều bình thường.” Lần này Khang Hi không chặn đường sống của Dận Hữu nữa, mà thả cho y một

mạng, “A mã không dễ làm, hoàng a mã lại càng khó hơn.”

Nghĩ vị này chỉ đang sợ các nhi tử chính mình sủng ái bởi vì ngôi vị kia mà từng dám tranh giành nên thương tâm, Dận Hữu cảm thấy có chút phức tạp, đành phải nói: “Hoàng a mã, nhi thần nghe dân gian có một câu như vậy, con cháu đều có phúc của con cháu, làm a mã hay ngạch nường, biết cách dạy dỗ con cái là đủ rồi, con cái là cái dạng gì, cũng không phải điều mà phụ mẫu có thể quyết định.”

Khang Hi giương mắt nhìn nhi tử không thích tranh đấu kia của mình, dường như không ngờ được y sẽ nói thẳng một câu như vậy. Vẫn cho là nhi tử này không nguyện ý dính tới thị phi, nhưng một câu này, cũng đã thể hiện rõ ràng là y biết đến việc tranh đấu giữa các huynh đệ khác.

Dám đối với chính mình nói trắng ra như thế, thật sự cho là mình sẽ không tức giận, hay nhi tử này thật sự rất ngốc đây?

“Người nói người từ trước đến nay làm việc đều không kiên trì?” Lại hạ một quân cờ khác, trên bàn cờ quân đen đã bị giết bảy tám phần, âm thanh của Khang Hi lạnh lùng vang lên, “Đã như vậy, trẫm hi vọng người nhớ kỹ những lời này.”

Dận Hữu thất kinh, nhin không được ngẩng đầu nhìn Khang Hi, chỉ thấy trong ánh mắt đối phương mang theo một tia lãnh ý, trong lòng y liền phát lạnh, buông quân cờ xuống, đứng dậy quỳ gối trước mặt Khang Hi, “Nhi thần xin nghe hoàng a mã dạy bảo.”

Là dạy dỗ mà không phải là ý chỉ?

Khang Hi trầm tĩnh nhìn thanh niên quỳ gối trước mặt mình, bởi vì cúi đầu, cho nên cần cổ trắng mảnh lộ ra bên ngoài, giống như chỉ cần hất đưa tay ra, liền có thể bẻ gãy nó. Hắn vuốt vuốt ve quân cờ trong tay, “Đứng lên đi, trẫm cũng không phải nói chuyện gì quan trọng, không cần sợ hãi như thế.”

“Dạ, hoàng a mã.” Dận Hữu đứng dậy, nhìn bàn cờ không hề có cơ hội sống kia, trong lòng khủng hoảng càng lúc càng tăng.

Sau khi Dận Hữu đứng dậy, Khang Hi vẫn không nói gì, Dận Hữu cũng không dám hỏi thêm, thẳng đến khi quân đen của y thua ngổn ngang, không còn đường sống để đi.

“Người cho rằng các huynh đệ của người là người như thế nào?”

Những lời này của Khang Hi giống như tiếng sấm, Dận Hữu sợ đến mức gần như ngồi cũng không yên, nhưng thấy bộ dạng kia của Khang Hi, y cũng không dám quỳ, chỉ nói: “Hoàng a mã, mỗi người trong bọn họ đều có những sở trường riêng, cũng như khuyết điểm, nhi thần không dám bình luận.”

“Lời này của người cũng có lý.” Khang Hi chậm rãi gạt đầu, đem quân cờ trên bàn dạt sang một bên, “Lại, đến một ván.”

Bị hành vi lần này của Khang Hi khiến cho khó hiểu, Dận Hữu đành phải ù ù cạc cạc tiếp tục cùng Khang Hi chơi cờ, cũng may lần này vị đó không có đi bước đầu tiên ở Thiên Nguyên, Dận Hữu cảm giác lý y trên người mình có thể vắt ra nước rồi.

“Lão Đại lỗ mãng, lão Nhị ương bướng, lão Tam thiếu quyết đoán, lão Ngũ vô tâm chính sự, lão Bát tâm tư cẩn thận, Lão Thập chân chất, những hoàng tử khác thì tuổi còn quá nhỏ, người nói xem, những người này trẫm có thể làm thế nào?”

Dận Hữu hận mình không thể ngắt ngay tại chỗ, hoàng tử đứng trước hàng thứ mười chỉ có ba người chưa được nhắc tới, lão Cửu bị quyền cấm, mình là người tàn tật, còn có một Dận Chân làm việc nghiêm cẩn, Khang Hi. . . là có ý gì đây?

“Làm hoàng đế, phải tránh không được thiên vị, nếu tâm sinh thiên vị, thì khi xử lý việc triều chính khó tránh có chủ quan, điều này đối với thiên hạ thương sinh mà nói, không phải là chuyện may mắn. Người làm đế vương, vẫn phải vô tình một tí mới tốt. Dận Chân chỉ kém điều đó một chút, tiểu Thất, người cũng biết hắn kém chỗ nào đi?”

“Tạch.”

?

Mấy viên cờ đen rơi trên mặt đất, lạch cách lạch cách, cả phòng lâm vào nặng nề.

73. Chương 73: Kinh Biên

Thì ra trên thế gian này thật sự có người chỉ cần dùng một câu là có thể làm cho một người đang ở mùa hạ mà cảm thấy rét lạnh như mùa đông, Dận Hữu nhìn mấy viên cờ rơi lả tả, hít sâu một hơi, chống lại tầm mắt của Khang Hi, y phát giác trong ánh mắt của đối phương có chút phức tạp, có phần lạnh nhạt, có điểm áy náy, cũng có một loại gì đó khó nói, giống như là yêu thích.

Khang Hi cũng không thèm nhìn quân cờ, chỉ bưng lên chén trà lạnh bên cạnh lên: “Thế nào? Ngay cả cầm mấy quân cờ cũng không xong?”

“Trời có chút nóng, lòng bàn tay nhí thần ra mồ hôi hơi nhiều, cho nên thất lễ trước hoàng a mã rồi, thỉnh hoàng a mã thứ tội.” Tâm như đang treo một nửa, Dận Hữu run rẩy đứng dậy, liền quỳ xuống tạ lỗi.

Khang Hi vẫn nhìn bàn cờ không nói gì, Dận Hữu quỳ trên mặt đất cũng không dám động, mồ hôi thấm vào cổ áo, có chút không thoải mái, y càng cúi đầu thấp hơn, nhưng trong lòng có chút lo lắng. Trong lịch sử cũng không có ghi lại việc Ung Chính hoàng đế cùng Thuận Quận Vương quan hệ chặt chẽ, mà nay y đã cải biến lịch sử, sau này sẽ thế nào đây?

Có hay không. . . Bởi vì mình mà ảnh hưởng đến con đường đi lên để vị của Dận Chân?

“Từ nhỏ người đã cùng lão Tứ quan hệ thân mật, mà lão Tứ từ nhỏ ở trong cung cũng đã quan tâm người.” Khang Hi không nhanh không chậm mở miệng, “Trẫm nhìn các người lớn lên, đã đoán trước là sau này, phần tình cảm huynh đệ này của các người vẫn sẽ rạn nứt, nhưng nay xem ra, là trẫm coi thường thân tình hoàng gia rồi.”

Khang Hi miệng càng ngày càng ôn hòa, nhưng trán Dận Hữu càng ngày càng đổ nhiều mồ hôi.

“Vô tâm vô tình là một ưu điểm của đế vương, nhưng cũng là một nhược điểm của đế vương.” Khang Hi cúi đầu nhìn thanh niên đang quỳ gối trước mặt mình, “Vị trí đế vương kia luôn lạnh lẽo, nữ nhân trong hậu cung chỉ có thể sùng, chứ không thể yêu, càng không thể tỏ lộ tình cảm, trước các đại thần thì càng không thể biểu lộ cảm xúc, ngày qua ngày, vô tâm vô tình cũng có thể biến thành lãnh huyết vô tình, một đế vương lãnh khốc, thường thường chỉ có hai con đường, một là thống trị tốt toàn bộ quốc gia, hai là dùng chính sách khắc nghiệt tàn bạo để cai trị. Tiểu Thất, người nói xem, trẫm có thể hay không lấy giang sơn Đại Thanh đặt cược một ván?”

Dận Hữu cúi đầu nghĩ, chẳng lẽ hôm nay Khang Hi không phải bởi vì phát hiện chuyện của mình cùng Tứ ca mà kêu mình tới tính sổ, mà là muốn tìm người tâm sự? Nhưng quá trình tâm sự kiểu này không khỏi có phần khủng bố đi.

Khang Hi dường như đoán được Dận Hữu sẽ không trả lời, hẳn cũng không đợi Dận Hữu trả lời, mà tiếp tục hỏi: “Tiểu Thất, từ lúc nào người bắt đầu thân thiết với lão Tứ?” Nói gần nói xa, lại có ý muốn bồi dưỡng Dận Chân làm Thái tử.

“Hồi hoàng a mã, nhí thần từ lúc ba tuổi đã đến chỗ của Tứ ca để ăn chơi không ít rồi.” Vừa nói như thế, y mới giật mình, dường như chính mình đã áp bức bóc lột Dận Chân hơn hai mươi năm rồi.

“Như vậy, người có thể vẫn giống như hiện tại, cái gì cũng không kiên trì, sống nhẹ nhàng như thế cả đời?” Khang Hi lại hỏi.

Dận Hữu mờ mịt, mình chỉ hảo hảo ở công bộ làm việc, cần cù chăm chỉ, thành thành thật thật. Lại không có tí binh quyền nào, chẳng lẽ còn có thể uy hiếp để vị? Bằng mẫu gia không hiền hách của mình, hay là bằng cái chân trời sinh đã có chút ít vận đề của mình đây? Cũng không phải nam chính trong các tiểu thuyết xuyên qua trên Internet, vung tay một cái là có hàng đồng mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ, vậy hai cái là tất cả địch nhân đều chết hết, sự thật luôn tàn khốc hơn ảo tưởng rất nhiều.

“Nhí thần trời sanh tính đã lười nhác, sợ chỉ có thể sống như vậy cả đời.” Dận Hữu không biết đến tột cùng là Khang Hi có ý gì, đành cắn răng dập đầu một cái kích động nói: “Hoàng a mã, từ nhỏ nhí thần liền biết mình cùng những huynh đệ khác bất đồng, may mà có hoàng a mã sủng ái, ngạch nương thương yêu, cho

nên cuộc sống vẫn rất tốt, sau này còn có Tứ ca thương thân ta có tật, cũng đối với ta chiếu cố rất nhiều, nhi thần trời sanh tính bình thường, so với các huynh đệ khác còn kém rất nhiều, mặc dù đã cố gắng học tập, nhưng cũng chỉ tầm thường. Từ trước đến nay nhi thần đều không có hùng tâm chí tráng, chỉ cầu an bình cả đời là đủ.”

Khang Hi nhìn Dận Hữu một lúc lâu, mới thở dài một tiếng: “Tính tình này của ngươi, xem ra cũng tốt.” Ở chốn hoàng gia này, không kiêu, không ghen, không ti, đã là hiếm thấy, ai nói hài tử này tầm thường, vô năng chứ, ở nơi này mà vẫn có thể giữ vững tâm tính này, há có thể là chuyện dễ dàng?

“Thôi, ngươi lui ra đi.”

“Dạ.” Dận Hữu chẳng biết tại sao hàn ý trong ánh mắt nhìn mình của Khang Hi lại biến mất, y đứng dậy, khom lưng lui ra sau một bước, mãi cho đến cửa, Khang Hi mới đột nhiên lên tiếng, “Làm một đế vương, có tâm thiên vị tất nhiên là sai, nhưng nếu thiên vị một người vừa thông minh vừa hiểu lý, lại là một chuyện may mắn.”

Dận Hữu ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Khang Hi mệt mỏi ngồi trên ghế, bàn tay tái nhợt che ở hai mắt của hắn, ẩn ẩn lộ ra tia mệt mỏi cùng bệnh trạng. Không biết sao, trong lòng y không khỏi tuôn ra cảm giác bất an và cảm kích.

Cước bộ phù phiếm tiêu sái xuất cung, khi ẩn ẩn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở đằng xa, dưới chân Dận Hữu liền mềm nhũn, vô lực ngã xuống đất, trước khi mất đi ý thức, Dận Hữu chỉ nghĩ một điều, làm đàn ông, sợ tới mức hoa mắt chân nhũn như thế này thật sự rất dọa người mà, may mắn là Dận Chân không có bị mình liên lụy, tương lai của giang sơn Đại Thanh này vẫn thuộc về Dận Chân.

“Thất đệ!”

Dận Chân nghe nói Dận Hữu được hoàng a mã triệu kiến, một lúc lâu rồi mà vẫn chưa thấy về, tâm trạng càng lúc càng thêm lo lắng bất an, hắn liền chuẩn bị tiến cung nói chuyện, ai ngờ vừa hạ kiệu liền nhìn thấy Dận Hữu với vẻ mặt trắng bệch đi ra, còn chưa kịp nói lời nào, người nọ đã ngã xuống ngay trước mắt mình.

Dận Chân Bị một màn này làm sợ tới mức không có phong độ mà tiến lên ôm lấy Dận Hữu vào trong kiệu của mình, một bên kêu kiệu phu quay về phủ, một bên cho người đi gọi Thái y đến Ung Vương Phủ .

Sau khi vào kiệu, hắn mới phát hiện phía sau lưng Dận Hữu đều bị ướt đầm mồ hôi, Dận Chân vội cởi bỏ vạt áo Dận Hữu, sau đó dùng ống tay áo thay Dận Hữu quạt gió, tay kia lấy khăn ra lau lau mồ hôi trên trán Dận Hữu. Mặc dù Dận Hữu là một người lười nhác, nhưng từ trước đến nay đều làm việc rất bình tĩnh, tại sao lần này lại chật vật như thế?

Nhìn cánh môi trắng bệch kia, Dận Chân nhú mày, đến tột cùng hoàng a mã đã nói những gì? Nếu không Thất đệ sẽ không như vậy, hay là hoàng a mã đã phát hiện ra tình cảm giữa hắn và Thất đệ?

Không đúng, nếu là như vậy, thì hoàng a mã nhất định sẽ không quang minh chính đại triệu kiến Thất đệ như thế, mà sẽ bí mật xử lý việc này, như vậy, đến tột cùng là nói cái gì mà khiến cho Thất đệ như thế này?

Đến Ung Vương Phủ, sau khi Thái y bắt mạch xong, chỉ nói là do thời tiết nóng bức, lại bị lao tâm lao lực quá độ, nên nhiễm khí nóng, liền khai đơn thuốc hạ hỏa tiêu nhiệt rồi đi về.

Mệt mỏi quá độ? Dận Chân nhìn sắc mặt trắng bệch của người trên giường, mày càng nhíu chặt.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lúc tỉnh lại, sắc trời đã tối, Dận Hữu cảm giác trên người dính dính thật sự khó chịu, khởi động thân ngồi dậy, lại thấy Dận Chân đang ngồi ở bên ngoài, trên ghế gỗ lim khắc hoa dọc sách, trong phòng đã điểm đèn, “Tứ ca, ta muốn tắm.”

“Tĩnh?” Nhìn thấy y tỉnh lại, Dận Chân đứng dậy đi đến bên giường, thấy sắc mặt y đã khá hơn nhiều, mới nói: “Ngươi ngồi đây chờ, ta gọi người múc nước, tắm rửa rồi dùng chút thức ăn.”

“Ừm.” Dận Hữu dựa vào đầu giường, nghĩ lại những lời của Khang Hi nói lúc trưa, trong lòng không rõ vì sao Khang Hi lại muốn ám chỉ với mình việc Dận Chân sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế của hắn, hiện tại mới

là năm Khang Hi thứ bốn mươi lăm, Khang Hi tại vị ước chừng sáu mươi năm, không đến mức phải nói ra những lời như vậy lúc này, chuyện này không phù hợp với tác phong đế vương của Khang Hi chút nào.

Y nhớ hồi trung học, khi học qua lịch sử Thanh triều, y đã có một ít đánh giá liên quan đến giai đoạn sau của triều đại Khang Hi, quan viên tham ô thành phong trào, Khang Hi đối với nhi tử của mình nghi kỵ rất lớn, bi kịch cửu tử tranh đoạt cũng có phần là do Khang Hi, nếu là như thế, Khang Hi sẽ không thể hi vọng có một nhi tử có đủ khả năng để uy hiếp đế vị của mình mới đúng.

“Ta đã gọi hạ nhân đem nước tới, bây giờ ngươi còn suy yếu, đừng có đi tới đi lui.” Dận Chân vào phòng liền nhìn thấy vẻ mặt mê mang của Dận Hữu, hẩn bưng một chén trà xanh đến trước mặt Dận Hữu, “Dùng một chút trà trước.”

Kết quả, sau khi Dận Hữu uống một ngụm, liền phát hiện trong trà có một chút vị ngọt, hình như là hương mật ong, y ngẩng đầu nhìn khuôn mặt gỗ của Dận Chân, lại nhớ tới lời Khang Hi đã nói, nhất thời nở nụ cười, chút nghi ngờ trong lòng cũng được ném sang một bên, mặc kệ Khang Hi nghĩ như thế nào, đời này của y xem như đã định là cùng tên mặt than này thất chung với nhau rồi, tuy nói hẩn mặt than, ít biểu tình, ngẫu nhiên vô lại một tí, nhưng lại luôn đem mình đặt ở vị trí quan trọng nhất trong lòng, vậy là đủ rồi.

Bọn sai vặt cũng nhanh chóng mang dục dưng vào, lại mang thêm vài bồn nước đang bốc hơi, dường như trong đó còn có mùi thơm thoang thoảng.

“Trời nóng, dùng để giải độc.” Dận Chân khô khan giải thích, lại tự giác tự phát đến bên thùng tắm thử nước ấm, sau đó nhìn Dận Hữu ở trên giường, khóe miệng mỉm cười nói, “Nước ấm, lại đây ta thay người kì lưng.”

Dận Hữu kéo ra khóe miệng, người này muốn nhân cơ hội này để sờ sảng sao? Mang cái mặt than này mà đi làm chuyện vô lại như thế, trong thiên hạ cũng chỉ có vị này mà thôi.

Mặc kệ hai người ai ăn đậu hủ ai, dù sao một đêm này qua đi, Dận Hữu lại vui vẻ trở lại, thời điểm mát mẻ liền chạy tới công bộ, trời nóng liền tiến đến Ung Vương Phủ hóng mát, Ung Vương Phủ nghiêm nhiên trở thành ngôi nhà thứ hai của y. Dận Chân vẫn không hỏi Dận Hữu về những điều Khang Hi nói với y, mà Dận Hữu cũng không nhắc tới chuyện phát sinh ngày đó.

Mấy ngày sau, trời đột nhiên mưa to, gió thổi rất mạnh, tiếng sấm cũng lớn, ngay cả cây trong viện của Dận Hữu cũng bị thổi bay mất một góc.

Trời đã vào đêm, Dận Hữu ngồi ở trong phòng, nghe tiếng mưa rơi lả tả bên ngoài, lấy tay chống cằm rồi ngẩn người, đã nhiều ngày nay, khi vào triều, thái độ của Khang Hi đối với y vẫn trước sau như một, đối với Dận Chân cũng không có chút biến hóa nào, dường như những lời mấy ngày trước, chỉ là đơn thuần là tâm sự, mà không có hàm nghĩa gì khác.

“Gia, không xong rồi, trong cung truyền đến tin tức, nói vạn tuế gia bị bệnh nặng!” Phúc Đa vội vàng hấp tấp chạy vào thư phòng, quên cả thỉnh an, vạt áo choàng còn nhỏ giọt, “Vừa rồi Ung Vương Phủ cũng cho người truyền đến tin tức nói, vạn tuế gia ở trong Dưỡng Tâm điện té xỉu, các Thái y đã tiến cung!”

Một tia chớp xoạt ngang bầu trời, chiếu sáng hơn phân nửa chân trời, Dận Hữu bỗng dưng mở to hai mắt, chỉ nghe “Đùng” một tiếng, tiếng sấm giống như nổ trên đỉnh đầu, làm cho người ta bỗng dưng sợ hãi.

“Người tới, chuẩn bị kiệu!” Dận Hữu hồi thần, xoay người vào phòng thay y phục, trong lòng vô cùng khủng hoảng, làm như thế nào cũng không che dấu được.

Đến tột cùng, là có chỗ nào không đúng?!

74. Chương 74: Ý Chỉ

Càn Thanh Cung, thiên điện, đã có không ít Thân vương, Bối lặc và hoàng tử đứng đợi ở ngoài, còn có một dãy thái giám thị vệ, toàn bộ người trong thiên điện không ai dám phát ra tiếng động, ngoài điện là tiếng mưa rơi rả rích, bỗng làm cho thiên điện vốn im lặng tăng thêm vài phần áp lực.

Thỉnh thoảng có mấy thái giám, cung nữ đi qua đi lại cửa thiên điện, trên mặt mọi người đều là một bộ lo lắng, như là hận không thể lấy thân mình ra đau thế cho Khang Hi.

Thập Tam và Thập Tứ nhìn tia chớp đủ để chiếu sáng cả đêm tối kia ở bên ngoài cửa sổ, còn có sấm chớp như nổ lên đỉnh đầu mình, hai người nhịn không được xô dịch sang kế bên người Dận Chân.

“Oành!” Lại là một đạo sấm chớp nữa, hai người sợ tới mức run lên, lại dịch thêm hai bước tới bên cạnh Dận Chân. Dận Chân thấy thế, cũng nhích sang phía bên họ hai bước, vừa vịn che khuất những cơn gió lạnh thỉnh thoảng thổi vào trong điện cho hai người. Sợ hãi trong lòng Thập Tam và Thập Tứ vì thế dần dần tiêu tán đi vài phần.

Hai mắt đen nhánh của Dận Chân nhìn chăm chăm ra ngoài cửa, tại cửa có Thái y, cung nữ, thái giám không ngừng đi qua đi lại, tuy không biết tình huống cụ thể như thế nào, nhưng trong nội tâm hẳn lại không hề có sợ hãi cùng kinh hoàng. Tia chớp chiếu sáng lông mi hẳn tạo thành một bóng mờ, đôi mắt bên dưới trừ bỏ một chút lo lắng, còn có một phần hờ hững.

“Đoàng!” Một đạo sấm chớp lại giáng xuống, đang lúc mọi người đang bị tiếng sấm làm chấn động bên tai, tiếng mưa rơi bên ngoài cửa lại càng lớn hơn, giống như nó có thể tẩy sạch hết ngói lưu ly trên mái.

“Tứ ca.” Thập Tứ sợ hãi nhìn ca ca ruột của mình, giống như muốn tìm một chút an ủi.

Dận Chân đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu của hắn, không nói gì, nhưng lại thành công làm cho cơn run rẩy toàn thân kia của Thập Tứ chậm rãi ngừng lại.

“Thuần Quận Vương đến.” Một âm thầm sắc nhọn của thái giám vang lên vào thời khắc này có vẻ rất chói tai, mọi người đều quay đầu nhìn ra cửa đại điện, chỉ thấy một người thanh niên gầy yếu mặc áo choàng màu xanh thẫm đi vào, trên y phục của y vẫn còn nước đang nhỏ giọt, xem ra là đã vội vã chạy tới.

Dận Hữu đến làm cho cả thiên điện vốn rất nặng nề này thêm vài phần linh hoạt, cùng một đám người đơn giản chào hỏi nhau, Dận Hữu xoay người vắt vạt áo, đứng lên liếc nhìn sắc mặt không thể nào là tốt của mọi người, trong lòng y lộp bộp một cái, liền đi đến trước mặt Dận Chân nhẹ giọng hỏi: “Tứ ca, long thể hoàng a mã thế nào?”

“Thái y còn đang bắt mạch cho hoàng a mã.” Khi tiến cung, trong não Dận Chân đã nghĩ đến vô số khả năng, nay Thái y đi vào lâu như vậy, lại không thấy người nào đi ra nói bệnh tình của hoàng a mã, trong lòng hắn ẩn ẩn cảm thấy có chút không tốt lắm, chính là, việc này không thích hợp nói cho Thất đệ biết.

Hiện tại, chỉ sợ không ít người ở đây đều đang tính kế trong lòng, mà hắn cũng thế, nhưng những chuyện này không nên cho Dận Hữu dính tới thì tốt hơn. Hoàng a mã bệnh nặng, trừ bỏ các hoàng tử ở trong cung ra, lão Tam và lão Bát là người chạy tới trước nhất, mà hắn thì đã dự tính sẽ đi chậm hơn một bước.

Thất đệ tới trễ như vậy, là do hắn cho người tới truyền tin cho y trễ, chứ không phải do y tự mình thăm dò tin tức mà biết. Lập trường của Thất đệ là không nhúng tay vào việc này, chắc chắn những người này cũng có thể nhìn thấy được, nếu hôm nay hoàng a mã có điều bất trắc, người kế vị ngôi vua tiếp theo cho dù không phải là hắn, thì vị đế vương tương lai kia cũng sẽ không quá gây khó dễ cho Thất đệ.

Hắn muốn tranh giành giang sơn Đại Thanh này, cũng không sợ thua, nhưng hắn chỉ sợ mình làm liên lụy tới Thất đệ, người mà từ đầu tới cuối đều không muốn chui vào hố bùn này, nhưng lại bởi vì hắn mà phải nhúng tay vào này.

“Không có việc gì đâu.” Thấy trên mặt Dận Hữu lộ ra vẻ lo lắng, Dận Chân liền bổ sung một câu như vậy. Nhưng câu nói đó muốn ám chỉ cái gì, có lẽ chỉ có trong lòng hắn mới hiểu được.

Dận Hữu lại chú ý tới thần thái bất thường trong mắt Dận Chân, y bỗng dưng kịp phản ứng, vô luận Tứ ca ở trước mặt mình sẵn sàng và thẳng thắn như thế nào đi nữa, hắn vẫn chính là một Ung Thân Vương bất động thanh sắc, mọi thứ đều xuất sắc, làm việc rất trật tự, giỏi về ẩn nhẫn lại trầm ngập tâm kế, mặc dù như vậy nhưng một Tứ ca như thế rất ít xuất hiện ở trước mặt của y, y luôn biết, Ái Tân Giác La Dận Chân không chỉ là một nam nhân không vui không buồn như thế.

Lấy một khăn tay sạch sẽ ra đưa cho Dận Hữu, Dận Chân dùng ánh mắt ý bảo y lau nước mưa trên mặt đi, nhưng lại không nói gì. Lúc này đã bắt đầu có người bàn luận xôn xao, theo thời gian trôi qua, mọi người

càng ngày càng bất an.

Bát a ca im lặng đứng trong một góc nhỏ, khi Nhị bá, người luôn coi trọng hấn mắt vào năm ngoái, khả năng để hấn tranh đoạt vị trí kia cũng càng ngày càng nhỏ, nay hấn đã nhận mệnh không mong nghĩ đến nữa, mặc dù không cam lòng, mặc dù phần hận, nhưng hấn biết, đời này hấn không có cơ hội đó.

Luận trưởng ấu, hấn không bằng lão Tam Dân Chỉ, luận xuất thân, hấn kém rất nhiều so với mấy vị hoàng tử lớn tuổi khác, luận năng lực, công trạng hấn không bằng lão Tứ ở hộ bộ, trận chiến này, từ một khắc hấn sinh ra, cũng đã quyết định kết cục cho hấn.

Nghĩ vậy, hấn nhin không được nhìn về phía Thất ca đang đứng bên cạnh lão Tứ, nếu hấn có bụng dạ như Thất ca, vậy hiện tại hấn sẽ thế nào? Thất ca chỉ lớn hơn hấn một tháng mà được tước vị tới Quận Vương, còn hấn vẫn như cũ, chỉ là một Bối lạc. Tính toán, mưu kế mọi thứ, đến cuối cùng vẫn chỉ là một truyện cười cho người khác.

“Hoàng thượng có lệnh, tuyên Thất a ca yết kiến.”

Đang lúc mọi người nóng ruột chờ đợi, Lý Đức Toàn rốt cuộc cũng xuất hiện ở thiên điện, nhưng bọn họ thật không ngờ, chờ đợi lâu như thế, chỉ đổi lấy một câu như vậy?

Hoàng thượng tỉnh, nhưng người muốn gặp nhất lại là Thất a ca chân thọt? Không phải Tam a ca, cũng không phải Tứ a ca luôn làm việc ổn thỏa?

Đến tột cùng là hoàng thượng đang nghĩ gì a?

Mọi người âm thầm kinh hãi, nhưng sắc mặt lại không hề thay đổi, chỉ nhìn Lý Đức Toàn, dường như đang lo lắng cho tình huống thân thể Khang Hi hơn là việc kia.

Bản thân Dân Hữu cũng rất bất ngờ, y thấy trên mặt Lý Đức Toàn cũng không có biểu hiện gì, đành phải nói: “Làm phiền Lý am đại rồi.”

“Thất a ca không cần khách sáo như thế, vừa rồi vạn tuế gia tỉnh lại, nói là có chuyện muốn giao cho cho ngài.” Lời này của Lý Đức Toàn vừa thốt ra, trong lòng các hoàng tử lại một lần nữa nhắc lên sóng triều.

Cái gì gọi là có chuyện cần giao cho y?

Không giống với những người khác đang nghi kỵ y, trong lòng Dân Chân lại lo lắng hơn, hấn nhớ mấy ngày trước Dân Hữu được hoàng a mã triệu tiến cung, sau khi xuất cung liền té xỉu, hấn không tự chủ được mà khẽ cau lại lông mày.

Vào chính điện, gian ngoài có không ít Thái y ở đó, hình như là đang thảo luận bệnh tình của Khang Hi, nhưng sắc mặt cũng không quá tốt. Dân Hữu nhìn thấy tình hình như thế, trong lòng đột nhiên có vài phần khó chịu nói không nên lời.

“Thất a ca, thỉnh.” Lý Đức Toàn dẫn Dân Hữu vào trong phòng, chỉ thấy một cung nữ đang hầu hạ Khang Hi dùng thuốc, Khang Hi đang nằm trên long sàng, trên mặt không có một chút huyết sắc nào.

Nhìn thấy Dân Hữu tiến vào, Khang Hi bảo cung nữ thối lui đến một bên, âm thanh có chút run run, đứt quãng nói: “Dân Hữu, lại đây.”

Khang Hi rất ít kêu tên của y, bình thường chỉ gọi y là tiểu Thất, hoặc là hồn tiểu tử, hoặc là tên tham ăn, nhưng khi đó tinh thần Khang Hi luôn sáng lạng, hơn nữa luôn mang theo một chút ý trêu tức, mà không phải như bây giờ, run run lại nghiêm túc.

“Hoàng a mã.” Dân Hữu đi đến bên cạnh long sàng, nửa quỳ ở bên giường, trong mũi ả ả có chút chua xót, người nam nhân này có rất nhiều nữ nhân, nhưng lại chưa bao giờ xem nhẹ mình, mình kiêng kị người nam nhân này, phòng bị người nam nhân này, nhưng không hề nghĩ đến nam nhân này rồi cũng sẽ có một ngày suy yếu như vậy.

“Dân Hữu, thay trầm trọng. . . trông nom mảnh giang sơn này. . .”

“Hoàng a mã, ngài rất nhanh sẽ tốt thôi!” Những lời này đối với Dân Hữu mà nói, không thể nghi ngờ đó chính là một tiếng sấm, y gục đầu xuống nói, “Hoàng a mã. . .”

Khang Hi nhìn nhi tử đang đỏ vành mắt này, cố hết sức vươn tay, run rẩy xoa đỉnh đầu y, “Tiểu Thất a... trong lòng trầm rất rõ ràng.”

“Hoàng a mã.” Độ ẩm trên đỉnh đầu làm cho Dận Hữu càng thêm khổ sở, y luôn cho rằng Khang Hi là một vị đế vương kiệt xuất, là một nam nhân tâm cơ thâm trầm, nhưng lại chưa bao giờ coi hắn là một phụ thân mà đối đãi, nhưng ẩm áp nơi đỉnh đầu hiện tại, lại làm cho y cảm giác được sự ẩm áp của phụ thân, kiếp trước cha mẹ y chết sớm, ẩm áp như thế này, là lần đầu tiên y cảm giác được, nhưng sự ẩm áp này lại làm cho trong lòng y càng lúc càng khó chịu.

“Lý Đức Toàn.” Khang Hi chỉ nói một câu, đã phải cố hết sức để thở, hắn rút tay trên đỉnh đầu Dận Hữu lại, nhắm mắt, “Đem thứ đó giao cho Thất a ca.”

“Dạ.” Lý Đức Toàn lấy từ trong chiếc hộp đang khóa kia ra một quyển trục minh hoàng thêu Long Văn “Thất a ca tiếp chỉ.”

“Nhi thần tiếp chỉ, hoàng a mã vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Dận Hữu dập đầu một cái, phần thánh chỉ kia cùng cái hộp chỉ lớn cỡ bàn tay được giao cho y, Lý Đức Toàn cũng không có đọc nội dung thánh chỉ, nhưng trong lòng y cũng hiểu được, nội dung của đạo ý chỉ này, chỉ sợ không đơn giản, thậm chí có thể là thứ kiểm chế đế vương hạ nhiệm.

Còn người chân chính có thể để y kiểm chế, cũng nguyên ý để y kiểm chế. . . Chỉ có một mình Dận Chân.

“Dận Hữu a, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Âm thanh của Khang Hi trầm thấp, dường như không có bao nhiêu tinh thần.

“Hồi hoàng a mã, năm nay nhi thần đã sắp hai mươi bảy.” Dận Hữu nói xong lời này, mới giật mình mà nghẹn ngào.

“Hai mươi bảy. . .” Khang Hi nhắm mắt lại, “Khi trăm hai mươi bảy tuổi, liền có nhi tử là ngươi, thời gian trôi qua rất vui vẻ, nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy trôi qua rồi, chữ viết năm ngươi mới ba tuổi, trăm vẫn còn giữ.”

Khang Hi nghe được bên tai có tiếng nước nổ, hắn cố hết sức mở mắt ra, nhìn nhi tử trước mặt mình khóc lóc om sòm đến nỗi cả vai còn đang run run không ngừng.

“Lui xuống đi.” Khang Hi lại nhắm mắt lại, hắn không muốn nhìn thấy bộ dáng bi thương của hài tử mình yêu thích từ đáy lòng kia, “Hảo hảo chiếu cố ngạch nương ngươi, đi xuống đi.”

Trước khi hài tử kia rời khỏi nội điện, Khang Hi vẫn cực lực mở mắt, mặc dù tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ, hài tử kia hôm nay mặc một bộ trường bào xanh thẫm, hắn đột nhiên nhớ lại, vừa rồi đứng đến đỉnh đầu hài tử kia, tóc cũng ướt sũng.

“Lý Đức Toàn, cấp cho Thất a ca một kiện áo choàng sạch sẽ khác đi, lấy cái kiện mà năm trăm hai mươi bảy tuổi mặc vì hành mặc ấy.”

“Dạ.” Lý Đức Toàn biết vạn tuế gia muốn nói đến kiện nào, hắn liếc nhìn đế vương trên long sàng, nhẹ chân nhẹ tay thổi lui ra bên ngoài.

“Tuyên Tứ a ca.”

Hắn rời khỏi nội điện, liền nghe được những lời này của đế vương.

“Dạ.” Lý Đức Toàn đã biết, ai sẽ là chủ nhân của ngai vàng Kim Long kia.

Nội điện an tĩnh trở lại, Khang Hi nhắm mắt lại, nhớ năm ấy khi hắn mới hai mươi bảy tuổi, đi vì hành dân gian gặp được một thuật sĩ giang hồ.

“Công tử có khí độ bất phàm, cao sang khó tả, mệnh có con nổi dòng rất nhiều, chỉ tiếc, tuy các ngươi có quan hệ huyết thống, nhưng cảm tình lại đậm bạc. Theo lão đạo thấy, mệnh của công tử, tuy cảm tình huyết thống mỏng manh, nhưng sau khi mất, chắc chắn con cái sẽ cảm thấy bị thương, đây cũng coi như là chuyện may mắn.”

Hắn nghĩ đạo sĩ kia là hồ ngôn loạn ngữ, thân là đế vương, lúc tuổi già sao lại có cảm tình đậm bạc với con mình chứ.

Sau khi hắn hồi cung, biết được Định tần sinh hạ một người con, liền đặt tên là Dận Hữu.

Chẳng qua hài tử kia trời sinh bạc phận, chân lại dị dạng.

Hắn đối với hài tử đó không có bao nhiêu cảm tình, nhưng càng về sau, trong mắt hắn, một đám nhi tử tranh đấu nhau, tính kế nhau, chỉ có hài tử đó vẫn không nghĩ đến vị trí cao kia, mặc dù nó không đủ thông tuệ, không đủ thông minh, không đủ hoàn mỹ, nhưng sau cùng, người thật tình rơi nước mắt vì hắn, vẫn chỉ có hài tử này.

Nhưng sau khi mất, chắc chắn sẽ có con cái sẽ cảm thấy bị thương, cũng coi là chuyện may mắn...

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Khang Hi mở mắt ra, ngoài cửa đã không còn thân ảnh của hài tử ấy nữa.

Dận Hữu a, hài tử của hắn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ~(@^_^@)~ thật ra Khang Khang vẫn là yêu thích tiểu Thất nhất.

75. Chương 75: Kết Cục Đã Định

“Nhi thần thỉnh an hoàng a mã, hoàng a mã vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, ” Dận Chân đi vào phòng, bởi vì bị màn lụa che cho nên hắn không thấy rõ sắc mặt của Khang Hi, quy củ ở trong phòng quỳ xuống, trong góc phòng có đốt huân hương, là mùi của long tiên hương.

Người trên giường cũng không có động tĩnh gì, hắn ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ tựa trên đầu giường, hắn chỉ nhìn thoáng một cái liền cúi đầu xuống.

Sau một lúc lâu, phía sau màn truyền đến một trận ho khan, sau đó liền có đủ loại tiếng vang ra.

“Hoàng thượng. . .”

“Lui ra.” Thanh âm này mặc dù có chút suy yếu, nhưng vẫn khó giấu được khí thế trong đó, “Lão Tứ, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hồi hoàng a mã, năm nay nhi thần hai mươi chín tuổi.” Dận Chân vững vàng trả lời.

“Vẫn còn trẻ.” Khang Hi thở dài, “Nhưng trăm tám tuổi đã kế vị, chớp mắt đã nhiều năm trôi qua, nếu như ngươi được tọa ở vị trí này, ngươi có thể khiến Đại Thanh phồn vinh thịnh vượng, tứ phương hướng đến chứ?”

Trong lòng Dận Chân giật mình, thoáng suy tư, rồi đem cái trán chống trên mặt đất, thật sự nghiêm túc trả lời, “Hồi hoàng a mã, nhi thần có thể!”

Trong màn lại là một trận yên tĩnh.

“Trẫm biết ngươi cùng các hài tử khác bất đồng, bọn họ tranh giành, nhưng lại không am hiểu tranh giành, ngươi nhìn như không tranh giành, nhưng lại là kẻ hiểu rõ nhất, những chuyện này, trẫm đều biết!”

Dận Chân nghe mà hết hồn, nhưng trên mặt vẫn như cũ, không thấy hỉ nộ, “Nhi thần thật sợ hãi.”

“So với mấy tên nghịch tử kia, ngươi vẫn có bản lĩnh hơn.” Khang Hi thở dài một hơi, “Trẫm luôn cho là mình cái gì cũng đều có thể nắm giữ, nhưng lại làm cho Thái tử mắc lỗi thêm lần nữa, làm cho huynh đệ các ngươi tranh đến đấu đi, rồi trở mặt thành thù.”

Khi một đế vương nói những lời như thế luôn là điềm xấu, Dận Chân càng nghe càng kinh hãi, nhớ lại lúc vừa rồi khi tiến vào có gặp Thất đệ, vẻ mặt của y trắng bệch, trong tay áo tựa hồ còn cầm cái gì đó. Liên kết các dấu vết lại với nhau. nghĩ đến điều đó, hắn cảm thấy vô cùng bất an.

“Mặc dù luôn cần trọng mấy tên nghịch tử đó, nhưng chung quy vẫn là phụ tử, ngày sau ngươi thả. . . Khụ khụ, thả để cho chúng một con đường sống, để chúng cứ bình yên nửa đời sau này, nhưng nếu có kẻ nào làm ảnh hưởng đến giang sơn xã tắc, ngươi cũng không cần nhân từ mà nương tay.”

“Hoàng a mã, nay thân thể của ngài còn rất khoẻ mạnh, xin ngài đừng nói như vậy.” Dận Chân cảm thấy trong lòng vừa sợ vừa khổ sở, lại vui sướng vì được hoàng a mã nhìn trúng, đủ loại cảm xúc phức tạp hòa cùng một chỗ, làm cho đầu hắn cũng rối loạn thành một đồng, nhưng niềm tin cũng càng ngày càng kiên định.

“Ngươi không cần nói những lời này, trăm biết ngươi muốn cái gì, cũng biết ngươi có thể làm tốt. . . Khụ khụ”

“Hoàng thượng!” Âm thanh Lý Đức Toàn có chút kinh hoảng vang lên.

“Lui ra!” Âm thanh của Khang Hi ngày càng yếu đi, nhưng khí thế lại phá lệ kinh người, “Nhưng thân là đế vương, trên mặt tình cảm không thể quá mức ỷ lại người nào đó, ngươi có thể làm được không?”

Dận Chân mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thân ảnh mơ hồ bên kia màn, đôi mắt đen nhánh sóng gợn mãnh liệt, “Hoàng a mã, nhi thần không rõ.”

“Khá lắm, không rõ? Vậy chuyện ngươi cùng Dận Hữu là chuyện gì?” Bên trong màn vang lên tiếng một cái chén thuốc bị ném vụn, không khí bên trong phòng lại lần nữa đông lạnh.

“Nếu trăm ban cho Dận Hữu cái chết, có lẽ ngươi mới có thể là một đế vương thích hợp nhất. . .”

“Hoàng a mã!” Ngữ khí luôn luôn bình thản lúc này lại mang theo một ít bối rối, “Nhi thần cùng Thất đệ chỉ là bởi vì từ nhỏ thân thiết, cho nên cảm tình mới thân mật hơn một chút, thỉnh hoàng a mã minh xét. Hơn nữa Thất đệ là người thông tuệ, biết tiến thoái, ngày sau sẽ giúp đỡ nhi thần rất nhiều, là một công thần Đại Thanh, y sẽ không làm chuyện gì bất lợi đối với Đại Thanh. Thỉnh hoàng a mã cân nhắc!”

“Chỉ hơi thân mật?” Khang Hi ho hai tiếng, “Lý Đức Toàn, đem màn mở ra!”

“Dạ.”

Sau khi bức màn sau được mở ra, Khang Hi với vẻ mặt bệnh trạng ngồi ở trên giường, cách đó không xa là một cái chén thuốc bị ném vỡ lúc này, hắn nhìn chằm chằm Dận Chân nói: “Trăm muốn ngươi nói rõ cho trăm biết, tình cảm thật sự của ngươi với Dận Hữu chỉ là hơi thân thiết?”

Dận Chân chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt sắc bén của Khang Hi đang nhìn mình, giống như có thể nhìn thấu cả lòng người. Biểu tình của hắn cũng không thay đổi, như đinh đóng cột nói: “Dạ, hoàng a mã, Dận Hữu là đệ đệ quan trọng nhất của nhi thần.”

“Nếu trăm muốn ngươi lựa chọn giữa đế vị và nó thì sao?” Khang Hi trầm mặt nhìn hắn, “Lão Tứ, ngươi chỉ có một lần cơ hội, nếu ngươi không muốn vị trí kia, liền quỳ an đi.”

Dường như thời gian trôi qua thật lâu, lại giống như trong nháy mắt, Dận Chân nhìn ánh nền trong phòng không ngừng chớp động, kế hoạch hơn mười năm của mình, chịu đựng qua không biết bao nhiêu thống khổ, thất bại, hi vọng. Thất đệ luôn làm bạn với mình mỗi khi mất mát, hồi năm thứ hai mươi, khi hắn lần đầu tiên dắt lấy tay thất đệ, hai người gần nhau đã nhiều năm như thế. Nhưng chiếm được vị trí kia rồi, mình lại không còn thấy người trọng yếu nhất đối với mình trên thế giới này nữa, lựa chọn như vậy, hắn nên làm như thế nào đây?

“Nhi thần. . . Xin cáo lui!” Dận Chân cung kính dập đầu một cái. Có đáng giá hay không thì hắn không biết, nhưng hắn rất rõ ràng, mất đi giang sơn, hắn có thể sẽ hối hận, nhưng nếu mất đi Dận Hữu, hắn nhất định sẽ hối hận. Được vạn dặm giang sơn, không một người bên cạnh, thậm chí giang sơn này lại được đánh đổi bằng chính máu tươi của người mình yêu, thì nó còn có ý nghĩa gì nữa?

“Đây là lựa chọn của ngươi sao? Cho dù đế vị kia cũng không thể ảnh hưởng đến tình cảm của các ngươi?” Khang Hi nhìn thanh niên trước mắt, hắn nhìn không thấu nhi tử này, hắn cho rằng nhi tử này hỉ nộ bất định, nhi tử này mặt lạnh lạnh nhạt, hắn cho rằng nhi tử này lãnh huyết vô tình, nhi tử này lại chăm sóc đệ đệ nhỏ hơn một tuổi, hắn cho rằng tiểu Thất ở trong lòng nhi tử này mặc dù quan trọng nhưng không bằng giang sơn kia, nhưng hắn lại lựa chọn bỏ đi giang sơn cũng muốn bảo trụ mạng tiểu Thất.

“Dạ, Thất đệ cùng dã tâm của nhi thần không có quan hệ gì, thỉnh hoàng a mã nắm rõ.” Dận Chân lại dập đầu thật mạnh một cái, “Từ đầu đến cuối đều là mưu tính của nhi thần, cũng là dã tâm của nhi thần, Thất đệ chỉ là một hoàng tử giữ khuôn phép, nhi thần không muốn bởi vì mình mà liên lụy đến y.”

“Trẫm đúng là không biết Tứ tử của mình thật ra là một người sâu sắc như vậy, đây là do người lựa chọn, hy vọng ngày sau người vẫn nhớ rõ những lời này.” Khang Hi thở hỗn hển, khoát tay áo, dường như muốn nói chuyện đã là chuyện thập phần khó khăn, “Lý Đức Toàn, gọi những hoàng tử khác và đại thần vào đi, trẫm. . . Có ý chỉ.”

Lý Đức Toàn liếc nhìn Dận Chân đang dập đầu trên mặt đất, khom người lui ra ngoài.

Đêm nay chính là một đêm không ngủ, nhóm vương công quý tộc sau khi thấy Thất a ca được truyền vào, đã bắt đầu bất an, lại thấy Thất a ca đi ra với sắc mặt không tốt, chỉ cho là y bị trách cứ, nhưng rất nhanh các thái giám liền tiến tới hầu hạ thay y phục cho Thất a ca, người thông minh liền nhìn ra, y phục Thất a ca được mặc là kiểu y phục hoàng thượng đã mặc hơn hai mươi năm trước, nó còn mang theo một chút phong thái của các quý công tử trong dân gian, y phục từ Càn Thanh cung lấy ra, chủ cũ của nó trừ bỏ vận tuế gia thì còn có thể là ai?!

Mọi người còn đang chuẩn bị chê cười Dận Hữu, lúc này lại cảm thấy sự tình không được bình thường lắm.

“Hoàng thượng có chỉ, tuyên Thân Vương, Quận Vương, Bối lặc và các vị đại nhân yết kiến.”

Tâm trạng mọi người như sóng biển ngập trời, trên mặt đều là thấp thỏm, nhìn tình hình này, e là không xong rồi, chính là không biết vận tuế gia lựa chọn vị nào mà thôi.

Tam, Tứ hay là Bát, Thập?

Sau khi mọi người tiến vào điện, nhìn thấy Ung Thân Vương đang quỳ trên mặt đất, dường như là đang thỉnh tội, trong lòng mọi người đều dần dần nghiêng về Tam và Bát a ca.

“Bọn thần cung thỉnh hoàng thượng thánh an.”

Lúc này Khang Hi đã không còn bao nhiêu khí lực nữa để nói chuyện, giống như mới rồi nói nhiều như vậy chính là ảo giác của Dận Chân cùng Dận Hữu, Dận Hữu quỳ trên mặt đất, chỉ cảm thấy đầu gối truyền đến cảm giác lạnh lẽo đến tận sâu trong xương tủy.

“Tuyên. . . Tuyên...” Khang Hi cố hết sức nâng tay chỉ chỉ ngọc chấm bàn, Lý Đức Toàn lấy ra một phần ý chỉ phụng ở trong tay, nhưng lại không dám mở ra.

“Trương Đình Ngọc. . .”

“Trương đại nhân, xin ngài tuyên chỉ.” Lý Đức Toàn đem thánh chỉ đến trong tay Trương Đình Ngọc, sau đó lui về một bên.

Trương Đình Ngọc quỳ trên mặt đất, run lấy bảy mở thánh chỉ ra, trên tay dường như mất đi hết khí lực, trong lúc nhất thời mở không ra đạo thánh chỉ này, hẳn có thể cảm giác được lực chú ý của mọi người trong phòng đều tập trung lên người hắn.

“Thần tạ chủ long ân.” Trương Đình Ngọc đối với Khang Hi dập đầu một cái, run lấy bảy mở thánh chỉ ra, đầu tiên là cả kinh, sau đó lập tức khôi phục thái độ bình thường.

Dận Hữu chú ý tới biểu tình của Trương Đình Ngọc, rồi dời tầm mắt chuyển đến trên người Dận Chân đang quỳ củ quỳ một bên, mồ hôi lạnh phía sau lưng y đã chảy ròng, đến tột cùng hoàng a mã đã nói gì với Dận Chân, sự tình giống như có gì đó không thích hợp lắm. Chẳng lẽ, thật sự bởi vì mình mà lịch sử xoay thành một vòng tròn lớn như vậy, Khang Hi bệnh nặng mất sớm, mà để vị nguyên bản thuộc về Dận Chân cũng sẽ biến thành của người khác sao?

Trương Đình Ngọc đứng lên, dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, lại một lần nữa mở thánh chỉ ra, đọc từng chữ từng chữ rất rõ ràng.

“Trẫm biết gần đây thân thể của mình ngày càng sa sút, thật sự không cách nào có thể điều hành triều chính, trẫm xét đông con, nhưng chỉ có Ung Thân Vương, tứ hoàng tử Dận Chân là người có nhân phẩm

quý trọng, thâm tiểu trăm cung, nhất định có thể khắc thừa đại thống, kế trăm đẳng cơ, tiếp ngôi vị hoàng đế, khâm thủ!”

Trọng thần ồ lên, ngay cả Dận Chân đang quỳ trên mặt đất cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Khang Hi trên giường, giống như thật sự không ngờ đến phần nội dung của ý chỉ này, chấn kinh một lúc lâu rồi mới nói: “Nhi thần tạ chủ long ân, hoàng a mã vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Trọng thần nhất tề quỳ xuống, “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Chẳng qua hoàng thượng là ai, chỉ sợ là nhân giả gặp nhân mà thôi.

Dận Hữu chú ý tới vẻ mặt của Dận Chân, trong lòng càng thêm kỳ quái, đây tốt cùng là xảy ra chuyện gì a? Vì sao Dận Chân lại có biểu tình quái dị như thế, giống nhau đạo ý chỉ này làm cho hắn hết sức ngạc nhiên vậy, nhưng lúc trước không phải hắn rất có lòng tin sao?

Tiên đế chưa vong, lại lập vua mới, đây là sao?

“Đều lui ra đi, tiểu Thất lưu lại.” Âm thanh của Khang Hi phá lệ bình thản, giống như đây chỉ là một ân điển tùy ý ban cho, mà không phải là chiếu thư truyền ngôi.

“Hoàng a mã!” Dận Chân vừa nghe thấy thế, chiếu thư truyền ngôi đang siết trong tay càng trở nên vô cùng nóng hổi, hắn kinh hoàng nhìn Khang Hi, tựa hồ như đang sợ cái gì đó.

“Lui ra!” Khang Hi không chút do dự nói.

“Dạ. . .” Dận Chân lo lắng nhìn Khang Hi, đi theo mọi người thối lui ra khỏi Càn Thanh cung. Sau khi đi ra khỏi Càn Thanh cung, ánh mắt mọi người đều nhìn hắn bất đồng, có kinh, có sợ, có tính kế, nhưng lại không có ánh mắt nào hoàn toàn vì hắn mà suy nghĩ, duy nhất chỉ có một người như vậy, mà người này lúc này còn đang ở trong Càn Thanh cung, mà hắn lại không biết tâm tư hoàng a mã là gì.

“Vậy mà hắn lại trở thành hoàng đế.” Tam a ca Dận Chỉ hạ giọng nói một câu như vậy, không biết là tự giễu hay là cười nhạo vận mệnh, hắn nhìn thánh chỉ, rồi nhìn người được chúng thần thật cẩn thận đối đãi kia, sắc mặt thâm đạm.

“Vốn dĩ cũng nên là hắn.” Bát a ca thở dài một tiếng, cũng không đi chúc mừng tân đế, chỉ xoay người đứng ở một góc, đêm tối mờ ảo làm cho thân ảnh của hắn càng trở nên mơ hồ.

Thập a ca liếc nhìn bóng lưng Bát a ca, cùng mọi người đứng chung một chỗ, ngơ ngác chờ ý chỉ tân quân.

“Tiểu Thất, trăm muốn Dận Chân lựa chọn giữa giang sơn và người, người đoán xem hắn chọn cái gì?”

“Nhi thần không biết.

“Trăm nghĩ, một đế vương vô tình tất nghiêm chính, nhân quân cứu giúp thiên hạ, hắn sẽ là một vị hoàng đế tốt.”

“Hoàng a mã nói tất nhiên là có đạo lý, tất nhiên là. . . Tứ ca, hắn. . . chọn ta sao?”

“Thôi, trăm từ nay nhân từ nương tay, sớm đã không thích hợp với thiên hạ này nữa rồi, hai người các người tự giải quyết cho tốt đi, trăm thật sự nghĩ tới việc ban thưởng cho người một ly rượu độc, làm cho việc này vĩnh viễn trở thành bí mật của Đại Thanh, không để người khác biết đến.”

“Hoàng a mã. . .”

“Thiên hạ này không có chuyện gì mà trăm không biết, một lần chơi cờ đó, trăm thật sự nghĩ cứ như vậy cho người đi, có lẽ khi đó Dận Chân sẽ là một đế vương tốt, mà Đại Thanh cũng không có chuyện gièm pha bất trị này.”

“Nhi thần có tội. . .”

“Thôi, lão Tứ nói hắn có tội, người cũng nói người có tội, nhưng thực tế người có tội là trăm a, trăm tám tuổi đã đăng cơ, mười lăm tuổi tự mình chấp chính, tự nhận xứng với Đại Thanh, nhưng lại không biết chữ tình là thế nào.”

Tinh thần Khang Hi dường như đột nhiên trở nên tốt hơn hẳn, nói chuyện cũng càng ngày càng có sức, nhưng chỉ có Dận Hữu biết, người đã không xong rồi.

“Khi trăm hai mươi bảy tuổi, có một thuật sĩ giang hồ từng nói, thân duyên của trăm đạm bạc, nhưng chung quy vẫn có người rơi vài giọt lệ vì trăm, trăm luôn không tin điều đó, nhưng đến hôm nay, trăm cũng có chút hiểu được.”

“Hoàng a mã, ngài sẽ tốt lên thôi.”

“Tiểu Thất, sau khi trăm đi, nhớ kêu lão Tứ đem mấy bức họa người vẽ và mấy thứ người tặng trăm chôn cùng trăm. . .”

“Hoàng a mã!”

Lúc này, Dận Hữu không còn che dấu được nữa, nghẹn ngào khóc.

Khang Hi nhìn hài tử đang gào khóc kia, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, hắt dưng hết khí lực toàn thân, cuối cùng cũng với tay được tới trên mặt Dận Hữu đang quỳ gối đầu giường mình, xúc cảm ứat át cho hẳn biết, đây chính là nước mắt.

Nhi tử này của hẳn, dường như chưa bao giờ khóc thương tâm như vậy.

“Đi ra ngoài đi, bên ngoài còn có người đang chờ ngươi.” Thì ra người đi đến phút cuối, mới phát hiện ra, hết thấy đều không trọng yếu, duy nhất trọng yếu, chỉ là những người mình đặt ở trong lòng, hài tử này, coi như đã chiếm một chỗ trong lòng mình rồi.

“Hoàng a mã, nhi thần ở đây bồi ngài.”

“Đi đi. . . Trăm muốn ngủ một lúc.”

Dận Hữu bỗng cảm thấy đau đớn trong lòng, không gì có thể hình dung được.

Đêm hôm đó, Càn Thanh cung điểm đèn đến sáng, mà tân đế cũng ở suốt ngoài Càn Thanh cung một đêm, đại thần đều nghĩ tân quân lo lắng cho thân thể tiên đế, nhưng không ai biết, người mà vị Tứ a ca này đang lo lắng nhất lại là người nào đó trong Càn Thanh cung kia.

Có người nói, từng nghe thấy tiếng Thất a ca gào khóc trong Càn Thanh cung, lại không thể không xem xét, dần dần có tin tức truyền ra, nói Thất a ca mới là nhi tử được tiên đế sủng ái nhất .

Sau đêm đó sau, bệnh tình Khang Hi càng thêm nghiêm trọng, hôn mê bất tỉnh.

Tử Cấm thành nghênh đón một thế cục hoàn toàn mới.

76. Chương 76: Kết Cục

Trời dần sáng, toàn bộ Tử Cấm thành lâm vào các trạng thái khác nhau, kinh hoảng có, vui sướng có, bất an cũng có.

Mặt trời dần lên, chiếu sáng toàn bộ Tử Cấm thành, mái ngói lưu ly ánh lên hào quang vạn trượng, mang theo huy hoàng nói không nên lời, tựa như hôm nay là một ngày rất tốt.

Dận Chân đứng ở trên thềm đá, sương sớm thấm ướt cả vạt áo của hẳn, ánh nắng mặt trời chiếu lên gương mặt của hẳn. Hẳn xoay người nhìn ba chữ “Càn Thanh cung” trên hoành phi tại cửa cung, trên mặt vô hi vô bi, nhưng trên người hẳn lại tỏa ra khí thế bề ngễ thiên hạ không gì sánh bằng.

Tối hôm qua hẳn đã ra mệnh lệnh cho những người khác lui về, toàn bộ Càn Thanh cung bây giờ chỉ còn lại ba người của nhà Ái Tân Giác La, hoàng a mã, Dận Hữu, và chính hẳn.

Hẳn đã ở ngoài Càn Thanh cung chờ suốt một đêm, hẳn nghe được tiếng khóc, nhưng lại không thể đi vào. Hẳn thấy Lý Đức Toàn đi ra lại đi vào, nhưng không cách nào hỏi bên trong xảy ra chuyện gì. Một ngày mới đã đến, nhưng người phải cùng hẳn sống vai trong thời gian sắp tới lại chưa chịu xuất hiện.

Người của các bộ đang chuẩn bị cho đại điển đăng cơ vào năm ngày sau, những huynh đệ khác thì đều ngậm ngậm mưu tính, đến cuối cùng, đứng ở chỗ này vẫn chỉ có một mình hắn.

“Hoàng thượng, đã gần đến giờ mẹo rồi.” Tiểu Lộ Tử quỳ gối trước mặt Dận Chân, “Các vị Vương gia, Bối lặc, Bối tử đang ở sảnh thảo luận chính sự, Lễ bộ Thượng thư, Công bộ Thượng thư, Hình bộ thượng thư, Binh bộ Thượng thư, Hộ bộ thượng thư, Lại bộ Thượng Thư cầu kiến.”

Mặt Dận Chân không chút thay đổi nói: “Bệnh tình Thái thượng hoàng đang nguy kịch, trẫm rất lo lắng, bảo chư vị đại nhân muốn thảo luận chính sự thì chờ ở đại sảnh.”

“Dạ.” Tiểu Lộ Tử nhận thấy được ngữ khí của chủ tử nhà mình không kiên nhẫn, hắn hơi run lên, khom người lui xuống.

“Thuần Quận Vương.” Phía sau bỗng vang lên âm thanh thái giám thỉnh an làm cho Dận Chân quay đầu lại, Dận Hữu từ bên trong Càn Thanh cung đi ra, đôi mắt sưng đỏ như quả đào, sắc mặt thì trắng bệch.

“Thất đệ.” Dận Chân thấy thế liền tiến lên đỡ y, không bận tâm thân phận đế vương của mình, “Sao người lại thành ra như vậy?”

Dận Hữu kinh ngạc nhìn người quen thuộc trước mắt, nhớ tới những lời đêm qua của hoàng a mã, sau một lúc lâu mới đem đầu tựa vào vai Dận Chân, “Tứ ca. . .” Y nợ Khang Hi một phần thân tình, làm thế nào để hoàn lại đây?!

Cung nữ, thái giám bốn phía đều quỳ xuống, không dám nhìn hai người.

Dận Chân đưa tay vỗ nhẹ lưng Dận Hữu, thần sắc vô cùng ôn nhu, người khác chưa ai từng thấy qua dáng vẻ này của hắn. Hắn nhìn thái giám, cung nữ không dám ngăn đầu xung quanh, thiên hạ này, đã không còn ai có thể uy hiếp Dận Hữu nữa rồi.

=====

Mùa hạ vốn là mùa diễm dương cao chiếu (mặt trời tỏa sáng trên cao), nhưng đã nhiều ngày nay trời vẫn mưa tầm tã, không hiểu sao lại làm cho lòng người càng thêm cảm giác bị đè nén.

Trong Dục Khánh cung, Dận Nhưng cười lạnh nhìn người ngồi bên trái mình, “Ta vẫn cho là mình bại bởi lão Đại, lão Bát, thật không ngờ ta lại thua ở trên tay người.”

Người bên trái nâng lông mày, chậm rãi để tách trà trong tay xuống, không nói gì.

“Sau khi Đông Giai thị mất, người trở thành một nửa đích tử, sợ ta đối với người nghi kỵ, cho nên người vẫn đối với ta cung kính, nhưng lại lên mua chuộc một số thủ hạ của ta, tuổi còn trẻ mà thủ đoạn thật cao minh.” Hai tay Dận Nhưng chấp sau lưng, xoay người, không nhìn người kia nữa, mà chỉ uống trà, đem tâm mắt dừng lại ở bụi hoa chưa cất tia ngoài cửa sổ, “Lão đại đối với ta bất mãn, khắp nơi cùng ta đối nghịch, sau đó ta nghe nói có một thủ hạ của lão Đại cùng nương gia Tứ Phúc Tấn có chút quan hệ, nhưng sau khi ta cho thủ hạ đi điều tra, thì được biết đó là do lão Đại cố ý tung tin đồn. Cho tới bây giờ, ta thật không biết, đây là lời đồn hay là chân tướng nữa.”

“Còn có chuyện ta bị Lão Cửu kê đơn ở hành cung, ta vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, tuy đầu óc lão Cửu đầu óc không tốt lắm, nhưng cũng không ngờ đến nỗi nghĩ ra điều đó, cứ như vậy mà kê đơn vào rượu ta, này còn không phải là muốn cho hoàng a mã biết đây là do hắn làm sao, nay ta bị quyển cấm trong Hàm An Cung lạnh lùng này, trái lại đã nghĩ thông suốt việc này rồi, thuốc không phải Lão Cửu hạ, mà là do kẻ hầu bên người ta hạ, hôm đó hầu hạ ở bên cạnh ta có bốn thái giám, ba cung nữ, trong bảy nô tài này, kẻ nào là người của người? Một mũi tên trúng ba con chim a, hại ta, áp chế Lão Cửu, làm cho hoàng a mã hoài nghi lão Cửu qua lại với lão Bát và lão Đại, Dận Chân, người không hổ là người của nhà Ái Tân Giác La, từng bước tính kế, huynh đệ chúng ta tranh đến đâu đi, ai lại nghĩ tới mình lại thất bại dưới tay kẻ không nhiều lời như người chứ?”

“Chớ không sửa sẽ cắn người.” Dận Nhưng cười khở, “Là do ta đã quên những lời này.”

“Chuyện lão Đại vu cổ đối phó ta, làm sao có thể bị lão Tam phát hiện, điều này thật sự là làm cho người ta khó hiểu, lúc ấy ta hoài nghi là người nói cho hắn biết, nhưng ta chỉ xem là người đang giúp ta khôi phục ngôi vị Thái tử mà thôi, nay cần thận nghĩ lại, chẳng qua ta đây đã từng có vết nhơ lên làm thái tử tốt hơn

so với tên Dận Nghị vừa dũng mãnh vừa thiện chiến kia rất nhiều, mà ta lại chỉ gặp lại người khi người ở trước mặt triều thần cầu tình cho ta.” Dận Nhưng nói đến đây, trong giọng nói đã dẫn theo một tia hận ý cùng tự giễu, “Rồi sau đó, khi lần thứ hai ta bị phế, thủ hạ đều bị tra ra là thu nhận hối lộ, số lượng chính xác hoàn toàn, có thể biết rõ như vậy, cũng chỉ có người bên cạnh ta, người có thể nói cho ta biết, đó có phải là cọc ngầm của người không?”

Trà đã lạnh, nhưng Dận Chân vẫn uống thêm một ngụm, quả nhiên không thể so với trà của mình, hắn dùng sắc mặt lạnh nhạt nhìn người đứng ở gần cửa sổ, “Nhị ca, người nghĩ nhiều rồi.” Nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài, nhưng đi tới cửa hắn đột nhiên dừng bước lại, “Trẫm sẽ phong người là Thân vương, mặc dù người là hài tử hoàng a mã chán ghét, nhưng chúng ta vẫn là huynh đệ, trẫm luôn nhớ điều này, chẳng qua là hoàng a mã đã từng hạ chỉ, người không thể rời Hàm An Cung, trẫm đành phải nghe theo thánh ý của hoàng a mã.”

“Ha ha, hảo cho một cái trẫm, hảo một cái chúng ta vẫn là huynh đệ.” Dận Nhưng cười đến vẻ mặt vắn vẹo, “Nay người đã trở thành hoàng đế, nhưng lại bày ra bộ dạng nhân nghĩa cho người trong thiên hạ xem, thủ đoạn thật cao minh, quả nhiên là một hảo thủ đoạn a.”

“Làm sao có thể bì kịp với thủ đoạn của Nhị ca khi người tác hợp nữ nhân Nạp Lạt gia trở thành đích phúc tấn của Thất đệ đây? Lúc ấy ta cứ tưởng đây thủ đoạn ngầm của Huệ phi, nhưng sau mới biết được, đây là do người gây ra. Người biết ta cùng với Thất đệ thân cận, nếu Thất đệ cùng với phúc tấn thân mật, ta sẽ cùng với y bất hòa, nếu cảm tình của Thất đệ với nữ nhân kia không tốt, như vậy sẽ khiến cho Thất đệ rơi vào hoàn cảnh khốn đốn vì làm cho Nạp Lạt gia bất mãn, Nhị ca, chẳng phải người rất phấn khích khi dùng chiêu nhất tiễn song điêu này lúc đó sao?”

“Phấn khích?” Ý cười trên mặt Dận Nhưng đột nhiên biến mất, chỉ còn lại dữ tợn, “Người cho là vị Thất đệ kia của người là một người sạch sẽ sao? Người ta bố trí bên cạnh nó, không phải chết thì chính là bị tặng đi, ai ta cũng tính đến, nhưng không có tính đến việc nó khác thường!”

“Khác thường?” Dận Chân cười lạnh nhìn Dận Nhưng, “Y chưa bao giờ xen vào chuyện tranh đoạt của chúng ta, là do người chưa từng từ bỏ ý định muốn kéo y vào, Thất đệ sạch sẽ hay không thì làm sao, ít nhất, hắn vĩnh viễn đứng ở bên cạnh ta, thế này liền đủ rồi.” Nói xong, hắn không hề quay lại, liền đi ra khỏi Hàm An Cung.

Dận Nhưng thì đột nhiên nở nụ cười quái dị, “Thì ra là thế, thì ra là thế, lão Đại, lão Cửu rơi vào kết quả như vậy đúng là không oan, không oan một chút nào.”

Vào ngày Dận Chân đăng cơ, trời bỗng trong vắt, ánh nắng sáng sớm chiếu xuống toàn bộ Tử Cấm thành. Hắn ngồi ở trên bảo tọa tại điện kim loan, nắng chiếu rơi vào đại điện, toàn bộ đại điện tỏa ra ánh sáng xanh vàng rực rỡ, Kim Long trên cây cột ở đại điện cũng phát sáng. Ngày sau dân gian còn đồn đãi, ngày tân đế đăng cơ, thiên địa đồng quy, đó chính là điềm lành.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Mọi người quỳ gối dưới chân của hắn, bọn họ kính sợ hắn, sợ hãi hắn, cho nên ngay cả dũng khí nhìn thẳng hắn cũng không có. Hắn lạnh nhạt đảo qua từng người dưới chân, nơi này có huynh đệ của hắn, có những đại thần từng ủng hộ các huynh đệ khác, nhưng bất kể là ai, hắn đều có khả năng nhìn thấy họ cúi đầu.

Đúng lúc này, một người ngẩng đầu lên, trên mặt là nụ cười sáng lạn, phía sau hắn là ánh sáng mặt trời rực rỡ.

Hiện tại, người còn có thể đối với hắn mỉm cười, chỉ có y, tầm mắt cả hai giao nhau, âm áp trong lòng chỉ có chính hắn mới hiểu được.

“Các khanh bình thân!” Hắn hơi hơi giơ tay lên, liếc nhìn mọi người dưới chân, lúc này, thiên hạ chính là của hắn.

“Tạ chủ long ân.”

Cuối cùng cũng có một người nguyện ý cùng mình trải qua ngàn vạn vinh hoa, vô luận hắn tôn quý hay thấp hèn. Làm đế vương, có một người như vậy, là đủ rồi.

Năm 1711 sau Công nguyên, Ái Tân Giác La Dận Chân đăng cơ, chính thức đổi niên hiệu thành Ung Chính, chư hoàng tử thấy tên có ý phạm Thánh Thượng, nhất tề thỉnh tấu cải danh, Ung Chính liền tiếp chối từ, chúng hoàng tử tất cả đều sửa Dận thành Duẫn, Thập tứ a ca còn nói tên mình cùng tên Hán ngữ của hãn phát âm tương tự, thỉnh tấu đổi tên là Duẫn Đề.

Ung Chính nói huynh đệ nhà mình không cần như thế, chưa chuẩn. Thập tứ a ca lại tấu, Ung Chính lại bác bỏ, mãi về sau, cuối cùng Thập tứ a ca cũng có thể cải danh tự thành công.

Hoàng thái hậu sau nghe thấy việc này, liền đối với triều bá mệnh phụ nói, con trai thứ hai của mình hòa thuận, Ung Chính làm người khoan hồng, quả thật rất may mắn.

Chúng mệnh phụ khen ngợi, từ đó về sau toàn bộ đều khen Ung Chính độ lượng, là phúc của dân, tấm gương của huynh đệ.

Sau đại điển đăng cơ, tân đế lấy lý do Thái thượng hoàng bệnh nặng, tự mình trụ ở Thọ Khang cung, trọng thần đều khen tân đế hiếu thuận.

Trong lúc nhất thời, dân gian đối với vị tân đế Ung Chính này ca tụng không ngừng, toàn bộ Đại Thanh đều là một mảnh hòa thuận.

“Trẫm cho Tứ a ca Dận Chân kế vị, nhưng tuổi hãn vẫn nhỏ, chung quy trẫm biết mình cũng không qua khỏi, cho nên nay cho phép Thắt a ca có thể tùy thời xem xét, nghe ngóng, nếu hãn nhiều lần phạm lỗi lớn, Thắt a ca có thể thay trẫm phế hãn.”

Thánh chỉ trong tay thập phần nóng hổi, Duẫn Hữu thật không ngờ hoàng a mã lại có hành động như lần này, y nhớ tới phong phạm cùng khí độ của Dận Chân hôm nay trên Kim Loan điện, rồi nhắm lại mắt, một lúc sau mới chậm rãi đem thánh chỉ cuộn lại.

“Phúc Đa!”

“Có nô tài.”

“Tìm cho gia một hộp đồng.”

Nửa canh giờ sau, một cái hộp đồng rất nặng được chuyển tới, Duẫn Hữu đem thánh chỉ bỏ vào trong hộp, sau đó khóa lại. Cái hộp nhìn rất nặng, Duẫn Hữu thở dài một tiếng, “Đức một cái khóa, khi gia còn sống thì ai cũng không được mở cái hộp này ra, sau khi gia mất, đem thứ này bồi táng cùng với gia.”

“Dạ.” Phúc Đa nhìn cái hộp đồng cồng kềnh kia, trong lòng thất kinh, hãn biết đạo ý chỉ này là của Thái thượng hoàng lưu lại cho gia nhà mình, nhưng hãn lại không dám nghĩ tiếp xem đạo ý chỉ này đến tột cùng là gì mà khiến gia đem nó bỏ vào hộp đồng, còn phải khóa cho đến chết như vậy.

Dận Hữu không thèm nhìn hộp đồng lấy một cái, y biết đây là một cái bảo mệnh phù mà Khang Hi cho y, là vũ khí tốt nhất để kìm hãm Dận Chân, bởi vì người cách đế vương càng gần, càng có thể một bước lên trời, cũng có thể bị hung hăng ném ra ngoài.

Y lựa chọn làm như vậy, cũng là lựa chọn tin tưởng Dận Chân, dùng cuộc sống nhạt được này mà tìm được một người đáng giá tin tưởng mình, đã là phúc khí do ông trời cho y rồi, y không mong muốn gì hơn nữa.

Năm 1711 sau Công nguyên, ngày thứ năm sau khi tân hoàng đăng cơ, Thái thượng hoàng tân thiên, trong triều cao thấp đều tỏ ra bi thương, Ung Chính bãi triều bảy ngày.

Trước ngày Khang Hi hạ táng, sinh mẫu của tân đế là Ô Nhã thị phát hiện vật bồi táng của tiên đế có một cái hộp bằng gỗ mun, cũng không phải thập phần thu hút, nhưng nắp hộp thập phần nhẵn bóng, cho thấy nó đã bị chủ nhân mở ra rất nhiều lần.

Ô Nhã thị nhịn không được liền cho một tiểu thái giám đang thu thập di vật đem cái hộp ấy đến trước mặt mình, hiện tại nàng đã là một nữ nhân tôn quý khắp thiên hạ, cho nên không cần che dấu lòng hiếu kỳ của mình nữa, cuối cùng nàng vẫn mở cái hộp tinh xảo bằng chất liệu gỗ bình thường này ra.

Sau khi mở hộp ra, nàng ngây ngẩn cả người, trong đó không phải là đồ thêu thùa của bất kì nữ nhân nào, cũng không phải là đồ cổ quý hiếm gì, mà là một ít đồ vật nhỏ tầm thường, thậm chí chúng còn tản ra mùi thuốc ngừa côn trùng.

Một tượng điêu khắc bằng gỗ không tính là tốt, một bức tranh hài tử quái dị, một khối hổ phách không thể coi là trân quý, còn có một tờ giấy, trên đó là nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo đã muốn ố vòn , một cái túi thơm thêu bằng tay, phía trên có chữ Phúc đã không còn hương thơm, còn có cả vài cục đá, ngọc bội, con dấu thô ráp.

Đới Giai thị cùng đến với Ô Nhã thị cũng ngăn cản người, nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra mấy thứ này là của ai.

“Nô tài thỉnh an chủ tử.” Lý Đức Toàn quỳ gối trước mặt hai người.

“Đây là. . .” Ô Nhã thị cũng không biết nên hỏi như thế nào.

“Chủ tử, đây là thứ mà tiên đế gia chỉ rõ muốn bồi táng cùng.” Lý Đức Toàn hầu hạ ở bên cạnh Khang Hi đã hơn nửa đời người, nay tuổi tác cũng lớn, cái gọi là vinh hoa phú quý đều đã nhìn thấu, hẳn đối với Ô Nhã thị cũng không còn cái gì để giấu diếm.

Ô Nhã thị đem hộp trả lại cho Lý Đức Toàn, “Người thả vào đi.”

“Dạ.” Lý Đức Toàn tiếp nhận hộp gỗ, thật cẩn thận ôm vào trong lòng, lui ra ngoài.

Đới Giai thị mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, trên mặt không có nửa phần cảm xúc.

Ô Nhã thị xoay người nắm tay Đới Giai thị, “Tỷ tỷ, trời không còn sớm, tỷ tỷ cùng ta tới Từ Ninh cung dùng đồ chay đi.”

“Đa tạ Thái Hậu.” Đới Giai thị quy củ thi lễ, cùng Ô Nhã thị rời khỏi Càn Thanh cung, lại thủy chung rơi lại phía sau đối phương nửa bước.

Sau khi Ô Nhã thị ra khỏi Càn Thanh cung, phần khiếp sợ trong lòng kia mới chậm rãi giảm bớt, thì ra nhi tử mà vạn tuế gia quan tâm nhất không phải là lão Đại, cũng không phải là lão Nhị, càng không phải là Thập tam, mà là lão Thất chân thọt, nghĩ đến việc mấy năm nay lão Thất cùng nàng thân cận, cùng Dận Chân thân cận, Ô Nhã thị thầm than, có lẽ nàng đã gặp may mắn, lão Thất được sủng nhất, mà huynh đệ thân cận với lão Thất chỉ có hai nhi tử của mình và Thập tam, bằng không thế cục trước mắt loạn thành cái dạng gì, ngay cả nàng cũng không dám nghĩ.

Một tháng sau, Duẫn Hữu dần dần thoát khỏi trạng thái đau buồn khi Khang Hi mất, y ngồi ở trên thềm đá ngoài Dưỡng Tâm điện, nhìn nắng chiều đỏ rực ở đường chân trời.

Dận Chân đi đến bên cạnh y, vén y bào lên, không hề có hình tượng mà ngồi xuống đất cùng y.

Duẫn Hữu nghiêng đầu nhìn hẳn, hai má bị ánh mặt trời chiếu đỏ rực, “Ta nhớ, lúc người còn rất nhỏ, ta đã từng nói muốn cùng người nhìn ánh nắng chiều như thế này.”

“Ta nhớ.” Dận Chân khó có được lộ ra tươi cười, “Bất quá, khi đó người còn nhỏ hơn ta.”

“Ta không nhỏ.” Duẫn Hữu nhún mày, “Mắt thấy không nhất định là thật, biết đâu so với người ta còn lớn hơn rất nhiều thì sao?”

“Xem ra đêm qua người lại mơ thấy mấy giấc mộng kỳ quái rồi.” Dận Chân lơ đãng cười khê một tiếng, ngẩng đầu nhìn rặng mây đỏ ở phía chân trời, trong lòng bao rộng thùng thình, nhẹ nhàng nắm lấy tay Duẫn Hữu.

“Không tin thì thôi.” Duẫn Hữu quay đầu đi, tiếp tục nhìn ánh nắng chiều ở phía chân trời.

Tầm mắt Dận Chân dừng lại ở trên sườn mặt Duẫn Hữu, lấy tay nắm thật chặt tay của Duẫn Hữu, cuối cùng hẳn cũng có thể cùng người này bầu bạn cả đời, không sợ người khác quấy nhiễu.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Người nói muốn cùng ta ngắm trời chiều, lại đâu biết là ta muốn người ở cạnh ta, mà không phải là ngắm trời chiều chứ?

Ý cười tràn ra, lãnh ý trên mặt dần dần tản đi.

Cả đời nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, cứ như vậy đi, không còn gì có thể tốt hơn nữa.

77. Chương 77: Phiên Ngoại 1 – Cặp Tai

Mùa đông năm Ung Chính thứ ba, trong Tử Cẩm đều bị tuyết đọng thành một tầng dày.

Tiểu thái giám có nhiệm vụ xúc tuyết cổ hết sức làm sạch con đường mà các quý chủ nhân thường đi qua, đôi tay vì bị đông lạnh mà đỏ bừng. Xúc hơn nửa canh giờ, vẫn chưa dọn được bao nhiêu, tuyết mới lại phủ đầy chỗ vừa xúc qua.

Khí trời như vậy chắc cũng không có ai thèm tới ngự hoa viên này xem cảnh khô hoa héo nhỉ? Tiểu thái giám đứng thẳng người, cúi đầu thổi hơi ấm vào trong lòng bàn tay.

“Trời lạnh như thế này, sao người lại ở đây một mình dọn tuyết?” Một âm thanh ôn hòa vang lên phía sau hắn, làm hắn sợ tới mức cả kinh, chỉ thấy người đi tới khoác áo choàng lông hồ màu trắng không có một tia tạp sắc, bên trong mặc cẩm bào màu lam, bên hông còn treo một ngọc bội rất xinh đẹp, cùng với một hương bao tinh xảo, hắn thậm chí có thể ngửi được hương mai nhàn nhạt trên người của vị này.

Nhìn xuống, người vừa tới mang một đôi giày da gấu, bị phủ một ít tuyết trắng, lại cho người ta có cảm giác ấm áp kỳ lạ. Lại ngẩng đầu nhìn lại, bộ dạng của người này rất dễ nhìn, làn da trắng nõn, giữa lông mày mang theo một cổ ôn hòa, khóe môi mang theo một ý cười nhàn nhạt, ngay cả viên lam ngọc khảm trên mũ bằng da bạch hổ đội trên đầu cũng không sánh bằng ý cười sáng ngời nơi khóe miệng kia. Trước khi tiến cung, hắn chưa bao giờ đọc sách, nên không biết hình dung người này như thế nào, nhưng trong lòng cũng hận không thể nhìn nhiều hơn.

Tiểu thái giám lại nhìn thấy Ngô công công, phó tổng quản trong Càn Thanh cung bung dù cho người nam nhân đẹp dễ này, tuy tuổi của Ngô công công chưa quá ba mươi, nhưng bây giờ đã là phó tổng quản trong Càn Thanh cung, trong hậu cung ai cũng đối với hắn khách khí, hôm nay Ngô công công lại thật cẩn thận thay người trước mắt bung dù, trong lòng hắn liền cả kinh, mới sức tỉnh ra, người có phong thái như vậy, nhất định thân phận rất tôn quý, hắn vừa mới tiến cung không lâu, làm sao nhận ra được quý chủ tử, nên cảm thấy sợ hãi, rồi ngay lập tức quỳ xuống nền tuyết dày cộm thỉnh an.

“Tuyết dày như vậy, đừng quỳ, tuổi người còn nhỏ, dễ sinh bệnh.” Thanh niên nam tử lấy tay vỗ vỗ vai hắn, nói với Ngô công công bên cạnh: “Tiểu Ngô tử, hài tử này nhỏ như thế, không thích hợp làm những chuyện lật vật này, người cho người an bài hắn chút chuyện nhỏ khác đi.”

Hắn chỉ là một thái giám mới, dùng để sai bảo, vừa nghe như thế, không dám tin tưởng lỗi tai mình, trong hậu cung này, mạng nô tài là cái gì chứ?! Vị quý chủ tử là ai mà ôn hòa như thế? Hắn rú đầu xuống, nghe Ngô công công từ trước đến nay luôn đi đường thẳng sống lưng thưa dạ với người kia, giống như người trước mắt còn tôn quý hơn nhiều so với đám nương nương được sủng ái trong hậu cung.

Cho đến khi nghe được tiếng bước chân từ xa vọng lại, hương mai thanh thoát kia tản đi, hắn mới dám ngẩng đầu lên nhìn về hướng người nọ biến mất, hướng kia, chính là hướng đến Càn Thanh cung.

Suy đoán của hắn không sai, hai người kia đi không xa, ở một hướng khác liền xuất hiện nghi trượng đế vương, sau đó nghi trượng đế vương ngừng lại, mà thanh niên tôn quý kia, lại đi vào bên trong loan giá đế vương, ngồi chung với đế vương.

Hắn ngơ ngác nhìn loan giá đế vương biến mất ở trong tầm mắt, run lấy bầy, vừa rồi, thiếu chút nữa hắn đã mạo phạm người có thể ngồi cùng đế vương?

Xế chiều hôm đó, hắn liền từ một thái giám mới thành kẻ dâng trà ở Nguyên điện, loại đãi ngộ này cùng với các thái giám tiến cung chung thời gian với hắn là bất đồng, trong lòng hắn biết hết thấy đều là nhờ ơn quý chủ tử kia.

Năm Ung Chính thứ tư, cuộc tuyển tú đầu tiên sau tân đế đăng cơ được diễn ra, cho nên lần tuyển tú này phá lệ long trọng, nữ tử Mãn Mông Bát Kỳ đủ độ tuổi đều được đưa vào cung.

Nữ tử có thể đi vào trong Nguyên điện sơ tuyển, gia thế đều rất tốt, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vài vị nương nương cùng xuất hiện, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thái Hậu.

Sau buổi sơ tuyển, bài tử lưu lại còn hơn năm mươi người, hấn thành thành thật thật đứng ở trong góc nhỏ, không biết tại sao lại nhớ tới mùa đông năm trước, khi tuyết bay tán loạn, loan giá dừng lại trước mặt người thanh niên kia.

Sơ tuyển chấm dứt, đồng hương hấn bị bệnh, cho nên hấn mạo hiểm qua thăm.

Đi ngang qua Phù Bích đình, không ngờ tới gặp phải thánh giá, hấn sợ tới mức quỳ trên mặt đất, cũng không dám thở mạnh.

“Làm càn, nô tài từ nơi nào mà không quy củ như vậy, mang xuống. . .” Hấn từng nghe qua âm thanh này, đây là tổng quản Càn Thanh cung, tâm phúc bên người của vạn tuế gia.

“Hình như ta từng gặp qua tiểu thái giám này, Tiểu Lộ Tử, trời nóng như thế mà người còn rống lớn như vậy, cũng không ngại trời nóng à?” Cái thanh âm này, là của quý nhân hấn từng gặp sao?!

“Trẫm thấy người nhìn ai cũng thấy quen mắt.” Âm thanh trầm thấp mang theo một cỗ uy nghiêm kia vang lên, bả vai của tiểu thái giám run lên, vị này chính là vạn tuế gia rồi.

“Ta nhìn ai cũng quen mắt, so với người nhìn ai cũng không biết còn tốt hơn.” Quý nhân dường như không chút e ngại uy nghi Thánh Thượng, đối với Thánh Thượng nói chuyện cực kỳ vô lễ, “Tiểu thái giám, trời nóng như vậy người cũng đứng quỳ trước đường của gia, mau đi xuống, nhưng nếu người còn cản đường gia, lần sau gia tiến cung, người sẽ phải quật cho gia, đám nô tài trong Càn Thanh cung chẳng có ai có lực cổ tay mạnh, quật gì mà ngay cả tờ giấy cũng bắt động.”

Trong lòng hấn liền động, lời này của y, không những làm cho hấn miễn bị xử phạt hôm nay, còn bảo vệ hấn khỏi bị các thái giám khác xa lánh, vị chủ tử này, thật sự là một người thiện tâm.

“Tiểu Lộ Tử, giúp gia nhớ kỹ, lần sau gia đến, cho tiểu thái giám này đến quật cho gia.”

“Thất gia, nô tài thay ngài nhớ kỹ.”

Thất gia?!

Thuần Dự Thân vương?! Nhi tử mà tiên đế gia sủng ái nhất? Là Huỳnh đệ được hoàng thượng tín nhiệm nhất?

Hấn nghe nói, Đại a ca bởi vì được Thuần Thân Vương yêu thích, cho nên được vạn tuế gia coi trọng nhất trong tất cả các a ca.

Hấn nghe nói, Niên Phi vô cớ đem một cung nữ đánh chết, lại cùng Thuần Thân Vương xung đột, liền bị giáng chức làm tần. Còn Niên đại nhân ngậm ngáng chân Thuần Thân Vương, cuối cùng lại chôn vùi con đường làm quan của chính mình.

Hấn nghe nói, Thuần Thân Vương là Vương gia duy nhất có thể tự do tiến cung, mà không bị ai lên án.

Hấn nghe nói, Thuần Thân Vương và các đại nhân ở công bộ sáng tạo ra không ít thứ có lợi cho nước cho dân, khi còn nhỏ, hấn đã nghe cha nói qua, guồng nước, guồng quay tơ trong thôn, cái cày được cải tiến, guồng quay tơ bằng hơi nước ở trấn trên, đều là do Thuần Thân Vương cho người làm ra.

Hấn nghe nói, nhi tử mà tiên đế sủng ái nhất chính là Thuần Thân Vương, hơn nữa còn để lại một đạo di chỉ cho vị Vương gia này, cho nên hoàng thượng mới có thể đối với Thuần Thân Vương tốt như vậy. Nhưng hấn có chút không rõ, nếu tiên đế gia để lại thánh chỉ cho Thuần Thân Vương, hoàng thượng không phải nên phòng bị Thuần Thân Vương sao, như thế nào lại tín nhiệm y như vậy? Còn tùy ý để tin đồn đó lan truyền trên phố?

Tin đồn về Thuần Thân Vương rất nhiều, nhưng hấn lại cảm thấy, dù chuyện đó là thật hay giả, hấn có thể khẳng định một việc, vị Vương gia này là một người rất tốt.

Một người tốt, đáng được như vậy, không phải sao?

Trời còn chưa sáng, tấm màn minh hoàng giật giật, tựa hồ có người muốn đứng dậy.

“Hôm nay tuyển tú, người có đi không?”

“Người hồ đồ rồi sao, người làm hoàng đế đi chọn tiểu lão bà, ta làm thiếp thúc đi đến đó làm cái gì? Mới làm hoàng đế mấy năm, mà người sắp tiến tới con đường hôn quân rồi, thất lưng gia còn mỗi, người thượng triều của người đi, ta muốn đi ngủ.”

“Người không thèm để ý sao?”

Không ai trả lời.

“Nghe Hoàng hậu nói, trong tú nữ này có rất nhiều mỹ nhân. . .” Lời còn chưa nói hết, Chân Long Thiên Tử liền bị người trên giường dùng một cước đạp xuống đất.

“Cút! Đi tìm mỹ nhân của người đi, đừng quấy rầy gia ngủ!” Lời này vừa nói xong, một cái gối mềm liền bay ra.

Chân Long Thiên Tử âm thầm cảm thấy may mắn trong lòng, cũng may người này thích thoải mái, đem gối đầu ngọc chấm đổi thành bông, bằng không hôm nay phải chịu khổ rồi.

“Đi thì đi, người hảo hảo ngủ, ta gọi Tiểu Lộ Tử canh giữ ở bên ngoài.” Chân Long Thiên Tử nén giận, tự mình mặc y phục, mang giày, thấy người trên giường không có động tĩnh gì, mới để cho thái giám ở ngoài điện bắt đầu hầu hạ rửa mặt chải đầu, đương nhiên tất cả động tác đều nhẹ nhàng, mà mấy thái giám này dường như cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, không hề phát ra tiếng động nào.

Hôm nay Thuần Thân Vương không vào triều, chúng đại thần cũng chẳng thấy có gì kỳ quái, chỉ cho là vị Vương gia này lại nghĩ ra cái gì mới mẻ trong đầu, nên ở trong phủ làm bản vẽ. Người ta làm huynh trưởng đều có thể dễ dàng tha thứ đệ đệ là không cung kính, nhiều tật xấu này, bọn họ cũng không phải ăn no rồi việc, tìm phiền toái cho mình làm gì?!

Sau khi vạn tuế gia hạ triều, phải tới ngự hoa viên khám điểm tú nữ, trong lòng chúng thần đều quan tâm đến việc này, nay vạn tuế gia chính trực tráng niên, có vài đại thần trong gia tộc có nữ nhi để lại bài tử, tất nhiên hy vọng có thể được hoàng thượng coi trọng, ít nhất có thể cho một người tốt.

Hoàng hậu nhìn nhóm người trước mắt, trẻ tuổi lại xinh đẹp tuyệt trần, lại liếc nhìn ánh mắt ghen tị của các Tần phi, nàng cúi đầu uống một ngụm trà, mặt không chút thay đổi nhìn những nữ tử đứng vững một hàng, chờ hoàng thượng tiến đến khám điểm.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàng hậu đứng dậy, liếc nhìn kỳ vọng trong mắt các tú nữ, phỉ phỉ tay áo, nghi thái ngàn vạn cúi người, “Nô tì thỉnh an vạn tuế gia.” Lại là một đám nữ nhân ngốc nữa.

“Hoàng hậu không cần đa lễ.” Ung Chính tiến lên đỡ tay nàng, nhìn như sủng ái, nhưng chỉ có nàng biết, đối phương căn bản ngay cả tay nàng cũng không có chạm tới.

Từ trước đến nay, đối với mấy tú nữ này, Ung Chính căn bản cũng không có nhìn nhiều, hán ngồi ở thủ vị, cho Hoàng hậu cùng vài Phi tần ngồi xuống, mới lười nhác khoát tay, ý bảo có thể bắt đầu.

Hàng tú nữ thứ nhất tiến lên, hán giơ mắt nhìn, không có biểu tình gì.

“Tổ kế tiếp!” Ngô công công thông minh mở miệng.

Hàng thứ hai tiến lên, Ung Chính nhìn danh sách, rồi để lại một bài tử tú nữ tầm thường.

“Tổ kế tiếp!”

Thẳng đến khi buổi tuyển tú kết thúc, tú nữ chân chính được để lại bài tử chỉ có ba người, nhìn vài cái lão nhân lên thở ra, Hoàng hậu cười nhạt, lúc này người chân chính cảm thấy nhẹ nhàng thở ra là vạn tuế gia mới đúng, không phải mấy nàng.

Vị kia, tính tình nói tốt, thì thật sự tốt, nói kém, cũng thật sự rất kém.

Việc này, vạn tuế gia không xử lý tốt, chỉ sợ ngày sau sẽ sống không dễ dàng. Có đôi khi, nàng cũng vui vẻ xem náo nhiệt, làm cho cuộc sống trong hậu cung bớt nhàm chán hơn.

Ung Chính trở lại Càn Thanh cung, người vốn ngủ trên long sàng đã không biết đi đâu, hắc bất đắc dĩ lắc đầu, đến trước bàn dài xử lý chiết tử, một canh giờ qua đi, chiết tử được xử lý hơn một nửa, đã gần đến buổi trưa, nhưng kẻ thích ăn kẻ ngự thiện kia vẫn không thấy đâu.

“Tiểu Lộ Tử, người đâu?” Cuối cùng hắc nhĩ không được hỏi.

“Hồi hoàng thượng, Thất gia nói trong cung chen chúc, đã hồi phủ rồi.”

Chen chúc?

Ung Chính bất đắc dĩ thở dài, “Người đi tuyên ý chỉ của trẫm cho Hoàng hậu, tuyển tú nữ năm nay để lại hai người, và chọn một người, về phân lặt bài tử, chọn người nào đều do nàng làm chủ. Nhớ ban thưởng một sườn phúc tấn qua cho lão Bát, còn chỗ của Thuần Thân Vương thì không cần chỉ người.”

“Dạ.” Tiểu Lộ Tử cũng âm thầm thở dài trong lòng, không cần vạn tuế gia nói, Hoàng hậu cũng không dám chỉ người cho Thuần Thân Vương a.

Xế chiều hôm đó, Thuần Thân Vương vẫn bị hoàng thượng lấy lý do có chuyện quan trọng cần thương lượng mời vào cung. Đương nhiên, chỉ có người hầu hạ trong Càn Thanh cung của vạn tuế gia biết, đêm hôm đó, vạn tuế gia bị đập xuống giường những ba lần.

Đứng gác đêm bên ngoài, Tiểu Lộ Tử nhìn sao sáng đầy trời, nhàn nhã nghĩ, một người nguyện đánh, một kẻ nguyện đau, ngay cả ông trời cũng không quản được a.

Bất quá, vạn tuế gia trước mặt các Vương gia cùng triều thần khác từ trước đến nay đều lãnh khốc, nhưng trước mặt Thất gia lại có chút xiu uất ức.

Nghe nói ở đất Thục có một loại nam nhân được gọi là cụp tai, không biết vạn tuế gia như thế có được tính không nữa?!

“Bịch!”

Trong nội điện lại truyền ra tiếng người bị đá xuống giường, lần này ngã hình như có chút đau, đụng vào một bên ghế.

Lập tức bên trong liền truyền ra tiếng vạn tuế gia lấy lòng, một hồi lâu bên trong mới an tĩnh trở lại.

Tiểu Lộ Tử ngáp một cái, sáng mai trời sẽ đẹp a.

Ngày hôm sau, Tiểu Lộ Tử thay y phục cho Thất gia, phát hiện tâm tình Thất gia dường như rất tốt.

“Tiểu Lộ Tử, nghe nói gia của ngươi chỉ chưa ba mỹ nhân, chắc chắn, nhiều mỹ nhân như vậy, thật đúng là đáng tiếc.”

Tay Tiểu Lộ Tử run lên, chỉ sợ vị tổ tông này lại muốn nói trong cung rất chật chội, vội hỏi: “Hồi Thất gia, vạn tuế gia lưu lại ba tú nữ đều có dung mạo cực kỳ bình thường, vạn tuế gia căn bản không thèm nhìn đến họ.”

“Mất không nhìn, cùng gia có liên quan gì?” Duẫn Hữu phạch một tiếng, mở chiết phiến ra, trên mặt lộ ra tia ôn hòa cùng ý cười nhẹ nhàng, phong độ bước ra khỏi nội điện.

Tiểu Lộ Tử nhìn lên, nhanh chóng chạy theo.

Trong cung này, nơi có Thất gia, sẽ có Tiểu Lộ Tử, nhưng nơi có hoàng thượng, không nhất định có hắc nhĩ.

Cái gì, hắc nhĩ không phải là tổng quản Càn Thanh cung sao?!

Bảo bối trân quý nhất trong Càn Thanh cung không phải là vị gia có phong độ nhẹ nhàng phía trước kia sao?

Làm tổng quản, chỉ cần trông chừng bảo bối trân quý nhất kia là tốt rồi.

78. Chương 78: Phiên Ngoại 2 – Nếu Lúc Trước

Một phiến lá bạch quả rơi xuống chung rượu, một bàn tay như bạch ngọc nhẹ nhàng phát qua, phiến lá lặng yên không một tiếng động dừng ở trên bàn đá.

Khí trời đã vào thu, thời tiết dần lạnh đi, tay bưng chung rượu có thể cảm nhận được cái lạnh từ chung rượu truyền đến, hần cười cười, ngửa đầu uống cạn chung rượu, hần mặc một bộ bạch bào cho nên dù làm động tác thô lỗ như vậy cũng rất đẹp mắt.

“Vương gia, trời lạnh, người dùng ít thôi.” Một thiếu phụ mặc xiêm y vàng đỏ đi đến bên cạnh hần, nhẹ lời khuyên giải, “Ngày mai là vạn thọ của Thánh Thượng, e là ngài phải uống không ít đâu.”

“Không ngại.” Hần nghiêng đầu liếc nhìn nữ nhân bên cạnh, ôn hòa cười, “Người cứ đi xuống trước, gia muốn ngồi ở đây một lúc nữa.”

“Dạ.” Nữ nhân kia thấy thế, đành lui ra, bởi vì nàng biết, giờ phút này, mặc dù gia đối với nàng cười, nhưng lại không có nửa phần ý cười, người trong Liêm Quận Vương phủ đều biết, cảm tình của gia cùng phúc tấn không tốt lắm, nhưng người này không biết, đối với một sủng phúc tấn như nàng cũng chỉ là tương kính như tân, nếu nói là có cảm tình, cũng không thể nhìn thấy, nàng so với đích phúc tấn chỉ là một hài tử.

Hai năm trước, nàng bị mang tới Liêm Quận Vương phủ không lâu, liền bị phúc tấn gây không ít phiền toái, sau đó phúc tấn bị Hoàng hậu nương nương tức hết sĩ diện, nàng chỉ biết Hoàng hậu không thích phúc tấn, mỗi lần trong cung thưởng xuống, mình lại được phân ngang bằng với phúc tấn, sau khi mình sinh hài tử, Hoàng hậu ban cho mình càng nhiều hơn. Nhưng nàng biết, Hoàng hậu không phải là thích nàng, mà là muốn dùng nàng để chèn ép phúc tấn.

Một ít chuyện trước đây giữa đương kim hoàng thượng cùng gia nhà mình, nàng cũng có nghe qua, may mà sau khi hoàng thượng kế vị, vẫn chưa khó xử gia bao giờ, chính là nàng không rõ, nếu đã như thế, vì sao phúc tấn vẫn không hợp với Hoàng hậu nương nương. Ngay cả sự tình trước kia của gia cũng không truy cứu, lại đơn độc nhằm vào Bát Phúc Tấn.

Trong cung, lòng người quá mức phức tạp, nàng chỉ cần nuôi dưỡng con mình cho tốt là được rồi.

“Sủng phúc tấn, hôm nay Hoàng hậu nương nương ở ngự hoa viên tổ chức yến thưởng cúc, hạ ý chỉ nói là mời ngài và phúc tấn vào cung gặp.” Đang nghĩ, nàng chợt nghe người đến báo, nàng đành phải vội vàng thay y phục, cùng phúc tấn tiến cung.

Ngự hoa viên, chỉ trong chốc lát, những mệnh phụ mà Hoàng hậu nương nương mời đều đến đông đủ, trong ngự hoa viên bày biện mấy cái bàn gỗ bát tiên bằng đàn hương, cực kỳ náo nhiệt.

“Hôm nay Hoàng hậu nương nương mời chúng ta ăn của thưởng cúc, chúng ta thật sự nhất được của hời rồi. Nhưng sáng mai chính là vạn thọ của vạn tuế gia, Hoàng hậu nương nương cho chúng ta ăn no, chẳng phải sáng hôm sau chúng ta liền ăn không vô? Như vậy tính ra, Hoàng hậu nương nương hình như mới là người lời to nhất.” Người nói chuyện là phúc tấn của Thuần Thân Vương, nàng biết vị này là người có tiếng nói trước mặt Hoàng hậu nương nương nhất, cũng là một nữ nhân rất thông minh.

“Ai gia còn tưởng là ai mà có cái miệng lanh như vậy, thì ra là người nhà tiểu Thất, khó trách luôn nghĩ tới thức ăn trước, thật đúng là, không phải người một nhà, không vào cùng một cửa mà.” Thái Hậu mặc trang phục đơn giản, được người khác đỡ đến, trên mặt còn mang theo ý cười, đến gần vẫn không quên trêu phúc tấn của Thuần Thân Vương, “Sáng nay tiểu Thất vội tới thỉnh an ai gia, còn nhắc tới của trong cung, ai gia gọi người tặng cho y một giỏ, giờ người lại muốn nữa, người nói xem, hai người các người không phải ăn hàng, thì là cái gì?”

“Thỉnh an Thái Hậu, gần đây người càng ngày càng có tinh thần a, xa như vậy mà ngài cũng nghe ta nói được, ta cũng không dám nghĩ đến nữa, vẫn để cho gia ta đến tốt hơn, Thái Hậu, người chỉ thương gia của ta mà không thương nô tỳ.” Phúc tấn của Thuần Thân vương tiến lên thỉnh an Thái Hậu, sau đó cùng Hoàng hậu đỡ Thái Hậu tiến đến thủ vị ở trung tâm bàn bát tiên.

“Hoàng hậu, người xem, mồm mép của người nhà tiểu Thất gia ngày càng lợi hại.” Thái Hậu kéo Hoàng hậu ngồi xuống, mà phúc tấn của Thuần Thân Vương cũng bị kéo ngồi xuống phía bên kia của Thái Hậu,

bởi vậy có thể thấy được, Thái Hậu đối với nàng có cỡ nào yêu thích. Theo sát Phúc tấn của Thuần Thân Vương là Phúc tấn của Tuân thân vương, rồi đến phúc tấn của Di thân vương, sau đó mấy người này đều cùng nhau trêu ghẹo phúc tấn của Thuần Thân Vương.

Mọi người ở đây đều biết, Hoàng thượng cùng Tuân Thân vương là huynh đệ ruột thịt, quan hệ không cần phải nói, mà Di thân vương cùng Thuần Thân Vương từ nhỏ đã cùng vạn tuế gia thân cận, nay có ân sủng bậc này, họ cũng không dám ước ao gì nhiều. Huống chi, nếu Hoàng thượng truy cứu sự tình lúc trước cho đến cùng, không biết sẽ có bao nhiêu xui xẻo nữa.

Sườn phúc tấn của Niện Quận Vương ngồi ở một bên nhìn Thát phúc tấn nói chuyện cởi mở, ai cũng đều nói Thái Hậu rất yêu thích Thuần Thân Vương, không thua kém gì nhi tử thân sinh là Tuân Thân vương của nàng, mà Thái Hậu cùng thân mẫu của Thuần Thân Vương là Thái hoàng quý phi, cảm tình vô cùng thân mật, càng làm cho loại quan hệ này tăng thêm một bậc, cũng khó trách vạn tuế gia đối với Thuần Thân Vương lại tín nhiệm như vậy.

Thưởng cúc xong, chính là khai yến, chợt nghe tiếng một thái giám cao giọng truyền báo.

“Hoàng thượng giá lâm, Thuần Thân Vương đến, Di thân vương đến, Tuân Thân vương đến.”

“Nhi tử thỉnh an hoàng ngạch nường.”

“Cung thỉnh Thái Hậu kim an.”

Liền sườn phúc tấn rất ít nhìn thấy Hoàng thượng, ngày xưa trên yến hội nam nữ quyền đều tách ra mà ngồi, có đôi khi nhìn thấy, cũng là cách rất xa, hôm nay ngồi gần như thế, mới phát hiện hoàng thượng thoát nhìn rất trẻ tuổi, tuy nói đã hơn ba mươi tuổi, nhưng trông chỉ như hơn hai mươi tuổi, giờ tay nhấc chân đều có uy nghi của bậc đế vương.

“Các người tới thật khéo, ai gia thấy các người là canh giờ mà đến đi.” Thái Hậu cười vẫy thái giám, “Mang bàn tròn đến, để cho bọn họ ngồi ăn, miễn cho họ quấy rầy hưng trí chúng ta.”

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến mọi người cười ra tiếng, Thuần phúc tấn ngồi ở bên cạnh Thái Hậu cười nói: “Thái Hậu, người nói ra tâm của bọn họ, đừng cho họ một bàn ăn nhiều hơn so với chúng ta a.”

“Lúc này có lẽ Thát ở đây, mấy người chúng ta thúc ngựa cũng không cần nổi.” Hoàng hậu trời sanh tính nghiêm cẩn, giờ phút này cũng không quên trêu ghẹo mấy câu, có thể thấy được sự yêu thích đối với Thuần Thân Vương là cỡ nào. Lời này vừa ra, lại dẫn tới một trận cười khác, nhưng thật ra người bị cười nhạo kia lại ngông nghênh ngồi xuống cạnh Hoàng thượng, cười he he nhìn của đồng trên bàn.

Chỗ của Liền sườn phúc tấn vừa vặn đối diện với hoàng thượng cùng Thuần Thân Vương, nàng lơ đãng nhìn qua phía bên kia, liền nhìn thấy một màn làm cho nàng kinh ngạc.

“Con này to thật, cảm ơn Tứ ca.” Duẫn Hữu cười cười, đoạt lấy con cua mập mập trong tay Ung Chính, thuần thực bóc vỏ, chấm nước tương, bắt đầu ăn một cách ngon lành.

Thập Tứ yên lặng quan sát Ung Chính, vội ho một tiếng, “Thất ca, người thích thì kêu hai thái giám kia chuẩn bị cho người, không nhanh hơn sao?”

“Ăn thứ này mà còn cần người khác làm giúp sao? Thật không thú vị.” Duẫn Hữu liếc nhìn Ung Chính đang cùng thịt cua phấn đấu, “Ngay cả Hoàng thượng đều tự mình động thủ, các người không biết xấu hổ mà cho người ta hầu hạ sao?”

Thập Tứ nhú mày, sau đó liền nhìn Tứ ca nhà hắn đem thịt cua bỏ vào trong đĩa Thất ca, Thất ca nói để cho người khác động thủ không có ý nghĩa, nhưng thật tự nhiên đem thịt cua kia chấm nước tương rồi ăn vào bụng.

Thập Tứ quay đầu, hắn có thể giống Thất ca kia, thần kinh thô để Tứ ca hầu hạ hắn ăn thịt cua sao? Có thể sao?

Ung Chính ngẩng đầu nhìn Thập Tứ, mặt không chút thay đổi hỏi, “Người cũng muốn sao?”

Thập Tứ mãnh liệt lắc đầu, gấp một con cua vào bát, cười gượng, “Không cần, không cần, ta tự mình làm.” Quả nhiên so với vị Thất ca thần kinh thô kia, hắn còn kém rất nhiều, bị ánh mắt Tứ ca đảo qua một cái, toàn thân hắn đều lạnh buốt, còn dám ăn thịt cua gì chứ, không bằng đi ăn thạch tín đi.

“Rốp!” Thập Tam bình tĩnh tách chân cua, chấm tương, nhai. Thập Tứ đệ, người vẫn còn quá non!

Dùng xong yến hội, buổi trưa cũng xong, hoàng thượng cùng vài vị Vương gia kia đều muốn rời đi, trong đầu Liêm sườn phúc tấn lại không quên được một màn vừa thấy, thì ra vị đế vương cao cao tại thượng kia cũng sẽ bóc cua cho đệ đệ ăn, ánh mắt còn ôn hòa như vậy, đây thật sự là hoàng đế lãnh khốc nghiêm nghị trong lời đồn sao?

Sau khi trở lại Vương Phủ, Phúc tấn mang theo một đám nô tài rời đi, một mình nàng đi đến hậu viện, quả nhiên gia vẫn còn ngồi ở dưới tàng cây bạch quả, chỉ là bình rượu trên bàn đã được đổi thành một bình trà xanh.

Thấy nàng đi tới, người đang ngồi bình thần hỏi: “Hôm nay trong cung rất náo nhiệt sao?”

“Gia, hôm nay phúc tấn của các Thân vương, Quận Vương, Bối lặc đều được mời vào cung, sau đó cả vạn tuế gia cũng tới.” Nàng đến gần, mới nhìn thấy chung trà đã không còn nhiệt khí.

“Thuần Thân Vương cũng đến?” Âm thanh của gia cũng mang theo ý cười.

Nàng gật gật đầu, “Thuần Thân Vương, Di Thân Vương, còn có Tuân Thân vương nữa.”

“Ta biết, làm sao y có thể bỏ qua yến hội được.” Trong câu nói của gia càng đậm thêm ý cười, nàng khó hiểu nhìn nụ cười nơi khóe môi của gia, nàng chưa từng nghe qua gia và Thuần Thân Vương thân thiết như vậy, vì sao ngữ khí của gia khi nhắc tới Thuần Thân Vương lại thân thiết . . . đến như thế?

Duẩn Tự đứng lên, thần nhiên mở miệng, “Người đã vào cung một chuyến, cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong, liền ra khỏi viện.

Nàng nhìn gia, trong mắt nhàn nhạt nghĩ hoặc, nàng không rõ, rõ ràng mới vừa rồi gia vẫn còn vui vẻ, vì sao lại đột nhiên trở nên ủ dột rồi, còn có thương cảm trong ánh mắt kia, là vì cái gì?

Một mình đi ra khỏi Quận Vương phủ, hắn nhìn Thuần Thân Vương phủ cách mấy chục bước, trong đầu lại nhớ tới sự kiện đã xảy ra hồi mùa đông năm Ung Chính thứ hai.

Lão Tam cho tung lời đồn, nói mình cùng đám quan viên tham ô nhận hối lộ kia có quan hệ, khi đó hắn nghĩ, mặc kệ châm tước việc này như thế nào, lão Tứ nhất định sẽ nhân cơ hội này xuống tay với mình, quả nhiên hắn liền bị giam vào đại lao Tông Nhân phủ, trong cái nơi không có ngày đêm này, thời gian cứ trôi từng ngày, hắn nghĩ tới ngạch nường, nghĩ tới hoàng a mã luôn trách cứ hắn, nghĩ tới đã tắm trong quá khứ, nghĩ tới lão Cửu và Thái tử bị lão Tứ hãm hại, cuối cùng nghĩ tới Thất ca.

Nhớ đến trận tuyết hồi ba tuổi kia, rồi khi chinh chiến với Cát Nhĩ Đan, Thất ca mỉm cười với mình, rồi nghĩ tới khi hoàng a mã ban chiếu thư kể vị trong đêm ấy. Lão Tứ ở ngoài Càn Thanh cung đợi một đêm, hắn ở phía sau tàn cây ngoài Càn Thanh cung cũng đứng một đêm, đêm đó mưa rất lớn, hắn mặc y phục ướt đầm nhìn mặt trời mọc, nhìn Thất ca đi ra khỏi Càn Thanh cung, rồi nhìn hai người bọn họ ôm nhau.

Hắn ở trong lao suy nghĩ rất nhiều thứ, cuối cùng hắn cũng nhận mệnh, mà trong cái ngày hắn nhận mệnh ấy, cửa lao lại mở ra, Thất ca mặc một thân áo lông bạch hồ, trên giày còn dính bông tuyết, mặt bị đông lạnh đến đỏ bừng, sau đó đem một khối khăn tay nhét vào trên tay hắn, nói, “Đem mặt lau đi, ta đã điều tra rõ vụ án này rồi, cùng người không có can hệ gì, người có thể trở về quý phủ hảo hảo tắm rửa, rồi ngủ một giấc, sau đó hảo hảo ăn một bữa bồi bổ thân thể.”

Khi đó tâm tình của hắn là gì? Vui mừng, khổ sở, hay là khiếp sợ lão Tứ đối với Thất ca lại dễ dàng khoan nhượng như vậy? Hắn đã không thể nhớ rõ nữa rồi, hắn chỉ nhớ rõ khi đó mình gất gao nắm lấy khăn tay kia, rồi nhẹ nhàng kêu một tiếng Thất ca.

Thất ca.

Gió thu thổi qua, trên người có chút lạnh, hắn dừng bước cách Thuần Thân Vương phủ chừng mười bước, trong lòng hắn càng thêm khó chịu.

Nếu lúc ba tuổi ấy, hần dựa vào Thất ca thì sẽ như thế nào?

Nếu năm sáu tuổi ấy, hần học theo cách làm việc của Thất ca thì sẽ như thế nào?

Nếu lúc tám tuổi ấy, hần nghe lời Thất ca ám chỉ mà không nghĩ nhiều nữa thì sẽ như thế nào?

Nếu năm mười hai tuổi ấy, khi Đại ca gây khó xử cho Thất ca, chính mình đứng ra can ngăn thì sẽ như thế nào?

Nếu lúc mười lăm tuổi ấy, hần mỉm cười chân thành với Thất ca, không hề có dụng tâm tính kế gì, thì sẽ thế nào?

Nếu. . .

Một cỗ kiệu dừng ở phía trước cửa Thuần Thân Vương phủ, hần nhìn thấy Thất ca bước ra khỏi kiệu, mỉm cười đi vào đại môn, sau đó đại môn đỏ sẫm kia chậm rãi khép lại, phát ra tiếng vang khẽ.

“Thất ca.”

Hần cúi người xuống, cười khẽ một tiếng, lại hoàn toàn không biết là mình cười đến hốc mắt phát hồng.

Đại môn Thuần Thân Vương phủ lại mở ra một lần nữa, hần ngẩng đầu, một thân ảnh quen thuộc hướng hần đi tới, y lộ ra một nụ cười, hần liền há miệng thở dốc, sao mình lại không thể nào bật ra hai chữ kia, hai chữ mà mình đã kêu vô số lần ở trong lòng?

“Bát đệ, sao ngươi lại đứng ở chỗ này?” Người nọ một thân cẩm phục sáng màu, trong mắt có lo lắng chân thật, bàn tay ấm áp chạm lên mu bàn tay lạnh lẽo của hần, “Đã vào mùa thu rồi, sao không mặc nhiều y phục một tí, vừa rồi ta đã cảm thấy người đứng trước cửa có chút giống ngươi, đi ra liền thấy đúng thật là ngươi, đã xảy ra chuyện gì?”

Hần lắc lắc đầu, cười cười, “Thất ca, không có việc gì, ta chỉ vừa vịn đi ngang qua đây mà thôi.”

“Thì ra là thế, nếu không ngươi vào phủ ta ngồi một chút đi?” Duẫn Hữu cúi đầu, nhìn ngọc bội bên hông hần, bộ dáng suy nghĩ sâu xa nói, “Cái ngọc bội này, hình như có chút quen mắt.”

Hần cúi đầu, liếc nhìn ngọc bội song ngư kia, rõ ràng là của y tặng mình, nhiều năm trôi qua, thì ra chỉ có mình còn nhớ, đối phương đã sớm quên rồi.

“Ta cũng vậy, không nhớ rõ làm thế nào lại có ngọc bội này, quý phủ của ta có chút chuyện, ta nên trở về.” Hần cười như xuân phong, “Thất ca, nếu rảnh rồi thì đến quý phủ của ta ngồi chơi một lát.”

“Được.” Duẫn Hữu cười gật đầu, “Đến lúc đó đừng quên chuẩn bị mỹ thực là được.”

“Tất nhiên ta sẽ không quên sở thích của Thất ca.” Hần cười cười, xoay người đi về phủ, tay nắm lấy ngọc bội bên hông, nụ cười trên mặt có chút cứng nhắc.

Duẫn Hữu đứng tại chỗ nhìn lão Bát dần đi xa, sau đó đi vào đại môn Liêm Quận Vương phủ, y mới giật mình lẩm bẩm: “Ngọc bội kia không phải của ta tặng cho lão Bát sao? Đeo ngọc bội kia suốt bên người mà không nhớ rõ là do ai tặng, đáng tiếc cho một mảnh tâm ý của gia rồi.”

Trở lại trong phòng mình, Duẫn Tự tháo ngọc bội bên hông xuống, nhìn thật lâu, rồi thật cẩn thận bỏ vào trong hộp gấm xanh ngọc ở đầu giường.

Hai chú cá sinh động như thật, một cái hướng về phía bên trái, còn một cái hướng về phía bên phải.

“Kịch.” Nấp hộp nhẹ nhàng khép lại.

“Thất ca. . .” Trong phòng hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại một tiếng nỉ non này.

79. Chương 79: Phiên Ngoại 3 – Thiên Cổ Giai Thoại

Mùa đông năm Ung Chính thứ nhất, toàn bộ Tử Cấm thành được bao bọc bởi một màu trắng xóa, bởi vì sắc phong mà chủ nhân các cung có người cao húng có người lo lắng.

Hoàng hậu nương nương hiển nhiên là Tứ Phúc Tấn, điều đó là không thể nghi ngờ, nhưng các sườn phi, cách cách khác thì kín đáo nhìn chăm chăm vị trí Quý phi và Phi kia, có con thì hiển nhiên phải có chút lo lắng rồi, không có hài tử thì cũng không thể không lo lắng.

Ngoài cung, Hoàng tử, Vương Tôn cũng trông chờ hoàng thượng phong tước, sau khi tân đế đăng cơ, phong thưởng đã là một tập quán, cho nên vài kẻ cùng tân hoàng có quan hệ thân cận và các đại thần phụ tá cho Tứ a ca nhất thời trong mắt mọi người đều là nước lên thì thuyền lên, trong đó gồm có Thuần Quận Vương, Thập Tam Bối lặc, Thập Tứ Bối lặc.

Thập Tứ Bối lặc cùng hoàng thượng là đồng bào huynh đệ, tự nhiên không người nào dám làm phiền, cho nên quý phủ của Thập Tam và Dận Hữu đều bị mọi người lần lượt đến bái thiếp vô số kẻ, Thập Tam bị phiền, liền không có việc gì mà chạy tới quý phủ của Thập Tứ, cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Thập Tam chạy tới chỗ Thập Tứ, Dận Hữu thì không thể chạy theo, nên y buồn bực, trực tiếp hạ lệnh cáo ốm rồi đóng cửa từ chối tiếp khách, mặc cho ai tới cũng không ra mặt. Kết quả đêm hôm đó Quận Vương quý phủ liền được trong cung ban cho rất nhiều dược liệu trân quý, giống như muốn chuyển hết của cải vào trong Quận Vương phủ vậy.

“Hong sâm trên trăm năm.” Thất phúc tấn cầm một cây hồng sâm, cười cười liếc nhìn Duẫn Hữu đang ngồi uống trà ở một bên, “Hoàng thượng đối với gia đình là thật tốt.”

Dận Hữu bưng chén trà lên tiếp tục yên lặng uống trà, y đặt chén trà xuống mới chậm rãi mở miệng, “Phê bình quân vương, là tội đại bất kính.” Chính là vẻ mặt bình tĩnh kia làm cho người ta nhìn không ra y thật sự không dám nói lung tung, hay chỉ là một câu nói đùa vui.

Thất phúc tấn khép hộp hồng sâm lại, cười cười rồi không nói thêm gì nữa.

Hôm sau liền có chỉ truyền ra, hoàng thượng nghe nói thân thể Thuần Quận Vương không khỏe, đặc biệt đón vào cung tĩnh dưỡng. Thánh chỉ này vừa ra, có người cảm thấy không phù hợp cung quy, cũng có người cảm thấy hoàng thượng là muốn mượn cớ xay giết lừa. Có một vị Ngự Sử muốn tranh thanh danh, khẳng khẳng trình chiết tử nói, hành vi này không ổn. Kết quả đế vương liền phán một câu “Tâm bất chính, tư tưởng dơ bẩn”, cách chức Ngự Sử, cũng cho rằng đây là sỉ nhục của người có học thức. Thảo luận với đại chúng, người có tâm hồn tốt đẹp, nhìn sự việc đều tốt. Người có tâm hồn xấu xa, nhìn cái gì cũng là xấu xa.

Lúc này, các Ngự sử khác cũng không dám góp lời nữa, bọn họ vừa mở miệng, liền biến thành nỗi sỉ nhục của kẻ có học thức, là đức hạnh bại hoại. Dù sao cũng là chuyện của hoàng gia, cho nên bọn họ nhanh chóng ngậm miệng. Sau đó hoàng thượng lại cố ý Càn Thanh cung để lại một cái Thiên điện, để cùng với các huynh đệ khác dạo chơi, đôi khi dùng làm chỗ nghỉ tạm. Các Ngự sử đều khen ngợi để vương rộng rãi, huynh hữu đệ cung linh tinh gì đó, vì thế quân thần cao thấp trong triều đều hài lòng.

Thiên điện trong Càn Thanh cung thông với Địa Long, cả ngày dùng lửa than tốt nhất để đốt, ấm như ngày xuân. Nhưng Dận Hữu lại cảm thấy trong Thiên điện cực kỳ oi bức, liền phủ thêm tấm bảo Ngân Hồ ra Thiên điện. Tuyết còn đang rơi, trên mặt đất đã bị bao phủ một lớp tuyết dày, mặc y phục dày, lại cảm noãn lỏ, Dận Hữu thật không cảm thấy lạnh, vài cung nữ thái giám đi theo phía sau y, y chợt nhớ tới khi còn bé cùng Tứ ca ngắm vườn mai, nên nổi lên hứng trí liền đi tới vườn mai.

Dưới chân giẫm phải tuyết, cũng không cảm thấy lạnh, chỉ là có chút xộp, còn tản ra tiếng vang rôm rộp... Đến vườn mai, biểu tình của Dận Hữu trở nên kỳ quái, nói không nên lời, y đứng trước đại môn, nhìn vào trong vườn nửa ngày mới hỏi, “Ta nhớ nơi này có mai đỏ, trắng và vàng nữa, sao giờ chỉ còn có mai đỏ.”

Tiểu thái giám thay y bụng dù đáp: “Hồi vương gia, vạn tuế gia nói mai trắng tẻ nhạt, mai vàng tục khí, chỉ thích mỗi mai đỏ, liền cho phủ Nội Vụ chỉnh lại vườn mai một phen.”

Mai trắng tẻ nhạt, mai vàng tục khí? Duẫn Hữu kéo khóe miệng, còn y mới cảm thấy mai đỏ tục đấy. Xem một tí, Duẫn Hữu cũng không còn tâm tư ngắm mai, lại dẫn một chuỗi thái giám đạo ngự hoa viên. Đi theo phía sau y, vài cái thái giám đó đều không rõ vì sao vị gia này hôm nay lại có tâm tư dạo vườn, nhưng vẫn thành thành thật thật đi theo ở phía sau.

Đến ngự hoa viên, Duẫn Hữu không có cơ hội ngắm cảnh rồi, bởi vì nơi đây là một mảng trời băng đất tuyết, lại còn có cái phi tần ở trong đó. Y liếc nhìn cung nữ trẻ tuổi đang quỳ gối dưới đất tuyết, lại liếc nhìn hai

vị Tần phi đang ngồi ở trong đình uống trà, trong đó một người đứng ngồi không yên, còn một người thì mang trên mặt vẻ thờơ cùng đắc ý.

Thoáng nhú mảy, cung nữ này nhìn có chút quen mắt, hình như là đã gặp qua ở nơi nào rồi. Duẩn Hữu nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới mấy ngày trước cùng Tứ ca một chỗ, trùng hợp gặp được cung nữ này đi hái hoa mai. Hình như là... cung nữ bên người Vũ thị Trữ tần? Y nhìn một màn này, liền cảm khái, đây chính là tình cảnh tranh đấu của nữ nhân hậu cung trong truyền thuyết kia sao?

Khi y còn là hoàng tử, bởi vì sớm tới Nam Tam viện, cho nên cơ hội nhìn thấy điều này thật đúng là không nhiều lắm, nhóm Tần phi của Khang Hi tuy đối với y không tính là nhiệt tình, nhưng trên mặt cũng không có làm khó, chính mình nào có cơ hội yên tam thoải mái vậy xem nữ nhân tranh cãi nhau như vậy chứ. Quả nhiên là có chỗ dựa nên gan cũng to ra rồi? Tính tình tiểu nhân đắc chí này không tốt, thật không tốt nha, phải sửa mới được. Nghĩ vậy, Duẩn Hữu liền xoay người rời đi, kết quả một cung nữ bưng điểm tâm đang hướng bên này đi tới, thỉnh an y làm cho hai vị Tần phi trong đình cũng chú ý tới.

Duẩn Hữu thở dài, đành phải đứng cách cái đình mười bước rồi bán lễ, “Kiến quá hai vị nương nương.”

“Thuần Vương gia mau mau miễn lễ.” Tần phi thoát nhìn có chút bất an kia vội đứng dậy hồi bán lễ, phi tử mỹ mạo bên cạnh nàng có vẻ cũng chậm không ít, nhìn về phía Duẩn Hữu đang đứng trong đông tuyết nói, “Thuần Vương gia sao lại dạo vườn vào giờ này?”

Nữ Cổ Lộc thị vừa nghe giọng điệu này của Niên thị, chỉ biết là không ổn, nàng co quắp nhìn nam tử trẻ tuổi đứng ở trên đất tuyết, bởi vì cách hơi xa, nàng xem không rõ biểu tình của đối phương, nhưng xem thái độ, rõ ràng không có đem mả mai như có như không của Niên thị này để trong lòng.

“Phiền nhiều đến hai vị nương nương rồi, thực là có tội, chỉ là thấy hôm nay cảnh tuyết đẹp như thế, nên đi ra xem mà thôi, không biết cung nữ đang quỳ này trong cung nào, bộ dạng thật cơ trí.” Duẩn Hữu thấy môi cung nữ này đã đông tím, ngay cả mặt cũng xanh tái, trong lòng thầm than Tần phi này lòng dạ thật ác độc, xem y phục của nàng, hẳn là hơn cấp Tần. Khi Tứ ca còn là hoàng tử, y cũng không chạm mặt nhóm Tần phi này, cho dù ngẫu nhiên gặp mặt một lần, cũng quên mất, vị này có chút quen mắt, không biết có phải là nhóm Tần phi số lượng không nhiều trong lịch sử Ung Chính kia không.

“Thuần Vương gia coi trọng nha đầu này rồi?” Niên thị buông tách trà đang dần dần xuống, “Chỉ là một cung nữ thôi, nếu vương gia thích, đợi ta bẩm báo hoàng hậu, đưa người đến phủ Vương gia.”

Dận Hữu tựa tiểu phi tiểu mở miệng: “Nếu những cung nữ này cần Tứ tẩu xử trí, hôm nay gia liền đem nha đầu này đến Trường Xuân cung.”

Niên Thị như thế nào lại không nghe ra ý coi thường trong lời nói của đối phương, xưng Hoàng hậu là Tứ tẩu, xưng nàng cùng Nữ Cổ Lộc thị là nương nương, hai tiếng “nương nương” này không đáng một xu, “Lời này của Thuần Quận Vương, là nói ta không có quyền xử trí cung nữ này?”

Từ Thuần Vương gia trực tiếp biến thành Thuần Quận Vương, Dận Hữu cười cười, y cũng không thích cùng nữ nhân thời này đấu đá, kỳ thật nói về yêu thích, y càng thích con gái kiếp trước hơn, tuy rằng tính tình hung hãn một chút, nhưng tâm tính so với nữ nhân hậu cung này tốt hơn rất nhiều. Hai người hoàn cảnh bất đồng, kỳ thật cũng không cần so đo, nhưng đối với loại nữ nhân xinh đẹp trước mặt, Dận Hữu thâm nghĩ đến nắm độc, xinh đẹp đúng là xinh đẹp thật, nhưng cũng rất độc, “Nương nương nói nghiêm trọng rồi.”

“Người!” Niên thị nhện xuống tức giận trong lòng, “Theo lý thuyết, Thuần Quận Vương cầu tình, ta vốn không nên làm khó dễ, chính là cung nữ này thật sự không có quy củ. Trước mặt Vương gia, ta không dám không nể mặt, hôm nay vả miệng ba mươi cái cũng không sao đi?!”

Dận Hữu hơi hơi hí hắt, tuy y là Vương gia, nhưng không thể nhúng tay vào việc trong cung, lại không muốn trở mặt nhìn tiểu nha đầu mới mười mấy tuổi này chịu tội, do dự một chút liền quyết định rời đi không nhìn tới.

Còn chưa kịp xoay người, chợt nghe đến bốn phía vang lên từng đợt âm thanh thỉnh an, y nhìn lại, thì ra là Dận Chân, y lại nhìn nữ nhân trong đình, rồi nhìn Dận Chân một cái, quy củ quỳ xuống thỉnh an. Dận Chân cả kinh vội vươn tay nâng y dậy, nhìn lướt qua bốn phía, đối với Dận Hữu nói: “Trời lạnh, quay về đi.”

Vốn vội vàng tới giải vây cho Dân Hữu, thấy vậy Hoàng hậu bình tĩnh xoay người đi trở về, trời tuyết lớn như thế, đi tới đi lui cũng mệt người lắm đó.

Trong Càn Thanh cung, Dân Chân ôm vai Dân Hữu, hai người ôm ôm liền nằm dài trên giường. Bị tiến vào, Dân Hữu hừ nhẹ một tiếng, cắn đầu vai Dân Chân một ngụm, phát tiết lửa giận vừa rồi ở trong ngực hoa viên. Về phần Ung Chính đại gia thì sao? Dĩ nhiên là cố chịu đựng rồi.

Nam tử giao hợp, vốn không hợp lẽ trời, cũng may thân thể Dân Hữu không tệ, cũng chịu nổi sự giày vò của Dân Chân, cóđôi khi làm mệt rồi, Dân Hữu cũng sẽ trở người làm chủ, nếu không phải nghĩ cho hoàng đế như hấn mỗi ngày nhất định phải mang vương khí bát phương vào triều, làm sao y có thể cho kẻ này chiếm nhiều tiện nghi nhiều như vậy.

Sau khi ở trên giường vận động, Dân Hữu lười biếng nằm ở trên giường, để vịđế vương kia hầu hạ xoa bóp rửa tay, sau đó vắn về một khối quả táo nói: “Năm đó ta thích nhất làđến chỗ hoàng a mãăn ké, nay chủ nhân Càn Thanh cung đã đổi, bất quá vẫn như cũ, vẫn là ta ăn nhiều nhất.” Mãi đến khi Khang Hi mất, Dân Hữu mới biết được sự yêu mến của vị hoàng a mã này dành cho mình, y cảm thấy mình đã nợ Khang Hi phần tình phụ tử này, chỉ sợ làđến chết cũng không quên được.

Dân Chân biết Duẫn Hữu khó chịu trong lòng, liền cầm tay y, “Ừm, ta sẽ cùng ăn với ngươi.”

Duẫn Hữu liếc mắt, ai muốn cùng ngươi ăn, rõ ràng là phải đau buồn, nhưng nhìn đến gương mặt than kia phảng ra câu buồn nôn như vậy, tâm tình gì cũng biến mất. Trở mình một cái, y dùng áo ngủ trùm trên người khế quần, liếc nhìn sắc trời bên ngoài đã dần tối, “Gia mệt rồi, đừng quấy rầy gia!” Sau đó chiếm cứ hơn phân nửa giường rồi ngủ yên dạ yên lòng.

Biểu tình trên mặt của Dân Chân cũng không thay đổi, chỉ thay y khép chăn, sau đó nhẹ chân nhẹ tay ra nội điện.

Bạn đang

Năm Ung Chính thứ hai, người mới người cũđều được phong thưởng, chỉ có Niên thị bị rơi xuống thành quý nhân, mấy tháng sau liền bị bệnh mà chết.

Năm Ung Chính thứ tám, Ung Chính Đế dùng chữ viết Mãn Hán Mông viết chiếu thư truyền ngôi, quang minh chánh đại đặt sau lưng tám biển trong ngực thư phòng. Đại hoàng tử càng thêm được trọng dụng.

Năm Ung Chính thứ mười lăm, Thuần Thân Vương bệnh nặng, Ung Chính Đế ưu buồn, tự mình chăm sóc ba ngày, cuối cùng Thuần Thân Vương cũng khỏi hấn. Quân thần đều cho rằng tình huynh đệ này đã trở thành giai thoại trong triều đình.

Tháng tám năm Ung Chính thứ mười sáu, thân thể Ung Chính Đế không khoẻ, thoái vị cho hoàng trưởng tửÁi Tân Giác La Hoàng Huy. Lúc này quốc khổ trần đầy, quốc nội yên ổn phồn vinh. Sau khi tân đếđăng cơ, cũng không lười biếng, cuối cùng Đại Thanh trở thành một quốc gia thịnh thế.

Ngoài ra, Thuần Thân Vương đề xướng phát triển công nông nghiệp cũng là một nguyên nhân làm Đại Thanh phồn vinh, trong lịch sửđời sau, cũng là một khoản không thể bỏ qua.

Đương nhiên, mặc kệđời sau ghi lại như thế nào, sau khi Ung Chính Đế thoái vị, trở thành Thái thượng hoàng, lão thánh nhân của già trẻ trong cả nước, nói là thích cảnh trí Viên Minh Viên, liền chuyển đến Viên Minh Viên ở. Sau này vì phúc tấn của Thuần Thân Vương chết bệnh, Thuần Thân Vương cực kỳ bi thương, Thái thượng hoàng lo cho huynh đệ, cuối cùng hạ chỉ cho Thuần Thân Vương chuyển đến Viên Minh Viên cùng ở với mình.

Tình nghĩa huynh đệ này, được hậu thế ghi lại, cũng là câu chuyện được mọi người ca tụng nhất.

Mọi người đều biết, Ung Chính Đế không mê mỹ sắc, sau khi trở thành Thái thượng hoàng, trừ bỏ Hoàng hậu ra, cơ hồ chưa bao giờ triệu kiến các Tần phi khác. Cho nên người đời sau, phần lớn đều cho rằng Ung Chính Đế cùng với Hoàng hậu là vợ chồng tình thâm, cũng là đế vương chung tình hiếm có.

Đầu lông mày của Dân Hữu đã nhuốm nếp nhăn, y nhẹ nhàng lật xem một ít ý tưởng về công nông nghiệp tự mình viết, y cũng không phải thiên tài, hết thấy những thứ này cũng không rõ ràng lắm, nhiều nhất chỉ hy vọng sau này có thể giúp đỡ Hoàng Huy một chút.

“Còn xem?” Người cùng mình làm bạn mấy chục năm kia ngồi xuống bên cạnh y, “Sắc trời không còn sớm, nên nghỉ ngơi thôi.”

Y khép lại thứ trong tay, cười một cái: “Người sẽ là minh quân trong lịch sử, ta vẫn nên làm chút gì đó, làm cho lịch sử biết, ta từng ở bên cạnh người.”

Trăm ngàn năm sau, sẽ không có người biết tình cảm giữa y và Dân Chân, nhưng y vẫn nghĩ vô thanh vô tức trong dòng lịch sử, ít nhất khi người khác nhắc tới Ung Chính Đế, sẽ nhớ tới vị hoàng đế này đã từng tín nhiệm một người huynh đệ như y.

Chỉ thế thôi.

Năm 20xx.

Lý Hữu chỉ là một con tôm nhỏ trong ngành có liên quan đến chính phủ, mỗi ngày không phải đi làm chính lã đi họp, uống trà, nghiên cứu văn phòng văn hóa, phần lớn thời gian đều buồn tẻ vô vị, nhưng có thể đi vào loại địa phương này công tác cũng phải bỏ ra một phen công phu. Phòng làm việc của y có bốn người, hai nam hai nữ.

Hai cô bé kia là người mới tới, nghe nói là người quen của cấp trên, bình thường không có việc gì hai người kia liền tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, từ trước đến nay Lý Hữu cũng không quan tâm lắm, nhưng y phát hiện đề tài ngày hôm nay có chút kỳ lạ.

“Vị huynh đệ mà Ung Chính Đế tín nhiệm nhất, ngay cả lăng mộ cũng cách Ung Chính Đế cực gần, trong khi Đế hậu còn không được hợp táng cùng một chỗ, ta càng nghĩ càng nghi ngờ.” Nữ nhân A đang thu dọn tư liệu Thanh triều, nói như khẳng định: “Giữa hai người này tuyệt đối không tầm thường!”

Cô gái còn lại gật đầu: “Từ nhỏ đã có tình cảm, sau khi Ung Chính Đế thoái vị, hai người cùng ngụ ở Viên Minh viện, loại tình cảm này không đơn giản a. Ngày hôm qua ta còn thấy trong tin tức có nói, trong lăng tẩm Ung Chính Đế có rất nhiều đồ chơi nhưng chỉ còn một cái, cái còn lại thì tìm được trong lăng mộ của Thuần Thân Vương.”

“Quả thực quá thâm tình.” Nữ nhân A bưng mặt, “Một minh quân, một hiền thần, giai thoại a giai thoại.”

Lý Hữu không cẩn thận nghe được liền cảm thấy mờ mịt, như thế nào mà y nghe không hiểu mấy cô bé này đang nói gì a?

Ung Chính cùng Thuần Thân Vương, minh quân cùng hiền thần? Thiên cổ giai thoại? Ngày mai có lãnh đạo cấp cao tới kiểm tra, nghe nói vị lãnh đạo này khắc nghiệt lại không có biểu lộ gì ra mặt, hai cô bé này không khẩn trương sao?

Quả nhiên là khác biệt của ba năm một thế hệ?

Vị đại thúc còn ba năm nữa tròn ba mươi liền tổ về mình cùng những cô bé này không thể vượt qua khoảng cách tuổi tác kia.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-huu>